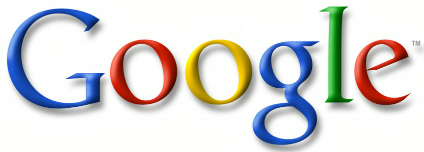
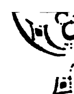

ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL IX.

Dopisy Zdeňka Lva z Rožmitála z roku 1526.
Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského 1475—1478.
Listiny Jindřicho-Hradecké 1388—1484.
Dodatky z register Kladských 1493—1497.
Listiny kláštera Žďárského 1409—1529.
Registra soudu komorního 1487—1491.

V PRAZE 1889.
V KOMMISSI KNIHKUPECTVÍ: BURSIK & KOHOUT.

Slavný historiograf František Palacký r. 1840 vyžádal si od tehdejšího stavovského výboru zemského svolení, aby nákladem stavův království Českého mohl vydávati listiny a listy, kteréž sepsány byly ve stoletích XIV., XV. a XVI. jazykem českým a jsou důležity ke zpytování dějin českých oněch dob. *Archivu Českého*, jakž nazvána jest tato sbírka pramenů dějinných, vyšel díl I. roku 1840, díl II. 1842, díl III. 1844, díl IV. 1846; když pak po několika letech Palacký hodlal pokračovati ve vydávání Archivu Českého, výbor zemský roku 1853 odložil to na dobu neurčitou; po dlouhých přestávkách a vždy po novém příznivém rozhodnutí výboru zemského vydal Palacký ještě díl V. r. 1862 a díl VI. roku 1872*). Ve předmluvě k tomuto VI. dílu Archivu Českého poznamenal Palacký, že „umínil obmeziti práci svou předběžně jen na písemnosti pocházející z doby nejstarší až do r. 1526, zůstavuje péči o další v té věci pokračování svým potomkům.“ Avšak Františkovi Palackému, stojícímu tehdáž již na sklonku svého účinného života, nebylo dáno, aby tuto publikaci třeba jen v obmezení naposledy přijatém přivedl k zamýšlenému konci; díl VI. Archivu Českého byl poslední, jejž Palacký vydal, ačkoli on sám nejlépe věděl ještě o znamenitých zásobách příhodných pramenů historických z doby před rokem 1526, a opisy některých zvěčnělý dějepisec sám si byl opatřil a jich k vylíčení věku Jagellonského také použil.

Spolek Historický v Praze, uznávaje potřebu a příhodnou chvíli, aby se pokračovalo ve vydávání Archivu Českého, podal dne 1. října 1884 žádost ke sněmu království Českého, aby na ten účel zase povoloval summu peněz z prostředků zemských, jakáž před smrtí Františka Palackého (1876) stávala v rozpočtě zemském. Po návrhu výboru zemského sněm český při vyřizování rozpočtu zemského na rok 1886 učinil toto usnešení: „K dalšímu vydávání Archivu Českého povoluje se na rok 1886 částka 3000 zl. s tím doložením, že rozhodování o tom, jaké prameny by se vydávati měly, se svěřuje Král. České Společnosti Náuk, a že zemskému výboru se ukládá, aby další potřebné kroky se společností tou ujednal, a sice v tom smyslu, aby ekonomická stránka podniku zůstala jako druhdy věcí výboru zemského.“ Také rozpočet zemský na rok 1887 vykazoval 3000 zl. k tomu účelu, potom pak sněm povolil takovou každoroční summu k vydávání Archivu Českého na pět let 1888—1892.

*) Viz Františka Palackého spis: Zur böhmischen Geschichtschreibung, vyšlý v Praze 1871, na str. 87, 131, 137; — též předmluvu k VI. dílu Archivu Českého.

Král. Česká Společnost Náuk, dohodnuvši se s výborem zemským, zřídila k vykonávání úkolu sněmem na ni vznešeného kommissi, ve kteréž nacházejí se její členové: Václav Vladivoj Tomek jakožto předseda kommisse, Antonín Gindely, Josef Emler, Josef Kalousek, Jaromír Čelakovský, Jaroslav Goll, Antonín Rezek. K bezprostřednímu a jednotnému vedení podniku, při němž sic účastní se nyní mnozí vydavatelé, kommisse uznala zapotřebí ustanoviti ze sebe redaktora, za kteréhož zřízen byl člen níže podepsaný.

Archiv Český vydává se dále v téže spůsobě a podobě, v jakéž prvních šest dílů péčí Františka Palackého na světlo vyšlo dle programu, jenž vytištěn jest při díle prvním roku 1840. Obsahujeť z pravidla písemnosti jazykem českým psané, a sice v pěti oddílech:

A) Psaní poselací všelikého druhu.

B) Zápisy zemské obecné a sněmovní, též listiny královské a úřední.

C) Listiny soukromé.

D) Výpisky právní a dějinné.

E) Výtahy a přehledy z listin čerpané.

Listy a listiny vydávají se ne porůznu, ale vždy sbírka kusů k sobě nějak náležitých. Především bude se hleděti k tomu, aby ty druhy a sbírky pramenů, jež Palacký vydával, doplnily a dovedly se až do roku 1526, ač tento rok ani nyní nemá býti přehradou, kterou by se měla trhati sbírka písemností, ježto dohromady souvisí původem svým, nebo příjemcem anebo nějakou stránkou věcnou.

Díl VII. vycházel, tak jako díly dřívější, po sešitech 15archových. Počínaje dílem VIII. ustanoveno za pravidlo, aby se vydal vždy celý díl najednou.

V Praze v září 1889.

J. Kalousek.

A. XXVII.

DOPISY PANA ZDEŇKA LVA Z ROŽMITÁLA

z let 1508—1535.

Vydává **František Dvorský.**

(Čísla 1 až 210 z let 1508—1520 tištěna jsou v díle VII. str. 1—200. — Čísla 211 až 431 z let 1520—1526 tištěna jsou v díle VIII. str. 161—320.)

432.

Šepmistrům na Horách Kutných, aby do Prahy ke dni 8. března vyslané své vypravili.

Na hradě Pražském 1526, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé milí! Oznamuji vám, že z příčin některých slušných obeslal jsem města krále JMti tohoto královstvie, žádaje jakožto ten, kdežto kníže JMt, najvyšší hajtman krále JMti tohoto královstvie, ráčil jest mi bez své přítomnosti úřad ten poručiti, aby některé z sebe vyslali, aby v Praze tento čtvrtek najprvé příští [8. března] byli a na zajtří v pátek na hrad Pražský se ke mně sešli. I za to vás žádám, že také tak učiníte a některé z sebe do Prahy též, jakž tuto oznamuji, pošlete, ježto jsem té k vám naděje, že tak učiníte pro JMKské a tohoto královstvie dobré, ježto, dá-li pán Buoh, tento pátek tomu všemu šíře ode mne budete moci vyrozuměti. Dat. ut supra.

Vzáctné opatrnosti pánóm šefmistróm a radě na Horách Kutnách, přátelóm mým milým.

433.

Purkmistru a radě Menšího města Pražského, aby vyslané své dne 9. března na hrad Pražský poslali.

Na hradě Pražském 1526, 3. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní páni, přátelé milí! Oznamuji vám, že jsem psal do měst krále JMti tohoto královstvie, žádaje, aby některé z sebe sem vy-

slali a ke mně aby se na hrad Pražský tento pátek sešli. I žádám vás, že také tak učiníte a některé z sebe ke mně na hrad Pražský v již jmenovaný pátek pošlete; neb vám některé věci oznámiti a o to s vámi rozmluvení, dá-li pán Buoh, míti chci, což se potřeb některých JMKské, pána našeho milostivého, a tohoto královstvie znamenitě dotýče. Dat. ut supra.

Múdrým a opatrným pánóm purkmistru a radě Menšieho města Pražského, přátelóm mým dobrým.

434.

Purkmistru a radě města Prahy, aby vyslané své dne 9. března na hrad Pražský vypravili.

Na hradě Pražském 1526, 5. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Jakož před několika dny, jsúce zde spolu na hradě Pražském, rozmlúvání spolu sme měli, kteříž jsme při soudu zemském ze všech stavuov byli, abychme k JMKské, pánu našemu milostivému, poselstvie učinili z příčin hodných a slušných i také pro zachování řádu a práva, a skrze to dobrého pokoje v tomto královstvie, tak jakž pak více nežli jeden den o to jsme mezi jinými věcmi rozmlúvání měli. I prosím vás, páni a přátelé moji milí, že tento pátek najprv příští zde o to na hradě Pražském [státi] budete; jakož také k tomu dni i města obeslal jsem žádaje, aby z sebe některé o takové potřeby ke mně poslali a jmenovaný pátek na hrad se Pražský sešli, ježto té naděje jsem, že toho pro JMKské dobré i obecní tohoto královstvie neobmeškají. Dán na hradě Pražském v pondělí po přenesení sv. Václava léta ↄc XXVI°.

Vzáctné opatrnosti pánóm purkmistru a radě města Prahy, přátelóm mým milým.

435.

Purkmistru a radě města Kolína, aby židovce Munkově sestře glejt na půl léta dali a do toho času bytu v městě jí přáli.

Na hradě Pražském 1526, 5. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní, přátelé milí! Jakož, kterak jsem spraven, jest nyní u vás v městě Hendel židovka, Munkova sestra, poddaná má: i žádám vás, abyšte jí tu bytu v městě popřáli u bratra jejieho a glejt bezpečný a svobodný dali jmenovitě do puol léta od datum tohoto listu pořád zběhlého, a to takový, aby v tom času žádný na ni nesahal žádným obyčejem; než jestliže by ktožkoli oč s ní měl činiti a ji z čeho chtěl viniti přede mnú, tehdy jednomu každému chci od ní spravedlivě učiniti jakožto pán její dědičný. Kdež nepochybuji o vás, že to k mé žádosti učiníte, nebo ona, jakž mi oznámeno, tu žádného obchodu nemá úmyslu vésti, nežli toliko ztravu mieti za hotové peníze své do toho času výš dotčeného. Dat. ut supra.

Múdrým a opatrným purkmistru a radě města Nového Kolína nad Labem, přátelóm mým dobrým.

[V stejná slova učinil v téže příčině psaní Burianovi Špetlovi z Janovic.]

436.

Hejtmanům kraje Hradeckého, aby Albrechtem Lešanským z Lešan i jeho tovaryšem, kteříž na vladyce Václavu Hrádkovi z Stránky krádeže se dopustili, se ujistili a na hrad Pražský je dopravili.

Na hradě Pražském 1526, 5. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli muoj milý! Zdravie, štěstie i jiného všeho dobrého rád bych vám přál. Podle toho tajno vás nebuď, že jest na mne vznesl urozený vladyka Václav Hrádek z Stránky a na Sobčicích, kterak by nějaký Albrecht Lešanský z Lešan puohrožku [sic] činil a bez přítomnosti jeho před mnoho dobrými lidmi tak mluvil, že by jeho osekávati a všelikterak jinak ohaviti [chtěl], a tak jakž týž Hrádek spravuje, nad to že jest jemu v hospodářstvie jeho, v nebytí jeho doma, zámky vybíjel a bral co chtěl, bez vuole jeho prodával aneb s tiem činil, což mu se zdálo: i podle této jeho správy žádal jest mne za opatření. Poněvadž tajž Albrech Lešanský zde v zemi a na zemi nic nemá, protož já vás z ouřadu svého napomínám a od osoby své žádám, že vy podle úřadu hajtmanstvie toho kraje tak tu věc opatříte a téhož Lešanského, kdež muožete dojíti, pro nahoře dotčené věci na hrad Pražský v moc mú postavíte; již já se dále budu věděti v tom jak zachovati. A také jest mne zpravil, že by nějaký pacholek Kašpar při témž Lešanském byl, kterýž jest jemu zlodějsky v domě jeho nějakú skrýš vylámal a což tu bylo pobral, a když jsú téhož Kašpara lidé jeho Hrádkovi postihše do vazby dali, tu jest on Lešanský kázal jej zase vypustiti. I kdybyšte mohli obadva spolu postihnúti, jakž k jednomu tak k druhému se zachovajte. Nepochybuji o vás, že toto, znajíc tak tu věc, opatříte, aby z toho nic dál horšieho nepřišlo. Dán na hradě Pražském v pondělí po svatého Václava přenešení léta ɔc XXVI.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevěnici, hajtmanu kraje Hradeckého ɔc, panu přieteli mému milému.

A o též jsem psal druhému hajtmanu téhož kraje Hradeckého, a též jemu oznamuji, že vám sem o též psal.

Tento list jest prvé psán a potom tuto registrován. Též psáno urozenému a statečnému rytíři panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně, hajtmanu kraje Hradeckého, příteli mému milému.

437.

Janovi Holickému z Šternberka v příčině zpupnosti Jindřicha z Rožmberka; žádá, aby hospodyni Katrli z domu na hradě Pražském vybyl.

Na hradě Pražském 1526, 6. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře

měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, což se holomka od úřadu purkrabského a puovoda s listy obranními dotýče: i vězte, pane a příteli muoj milý, že jsú se zase do Prahy vrátili; neb, jakž mi oznámeno, když jsú do Budějovic přišli, že jim tam praveno, že by pan Jindřich z Rozmberka poručil, netoliko což se prvním přihodilo ɔc, ale že by se snad jim huoře, jestliže by na Krumlov došli, státi mohlo, k tomu nápodobně pravíce, jako by je chtěl dáti stienati, ktož by s takovú věcí jako první přišli. Pak jakžkolivěk jest, proto buohda skrze to žádné se umenšení v naší spravedlivosti nestane, než že se nám tím odtahuje, to nám užitku nepřináší než-li škodu, kterúž já v pravdě nemálo na sobě znám; však úfajícího v pána Boha všecko se v dobré obrací. Dán na hradě Pražském v uoterý po přenešení sv. Václava léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně ɔc, panu příteli mému milému.

Toto mi se vám zdálo také, pane a příteli muoj milý, oznámiti, že kterúž máte hospodyni v domě svém na hradě Pražském nějakú Katrli, že se u ní, jakž správu mám, nemalí neřádové činí, jakož před tím pro takové neřády i nějaké svády byly v tom domu vašem. I rád bych, abyšte někým jiným ten svuoj duom opatřili, neb mi praveno, že do toho domu muožete hospodáře aneb hospodyni snadně mieti, kteříž by v lepšiem pořadu byli; neb i v jiných domiech na hradě Pražském, kdežby co k tomu podobného bylo, poručil jsem k tomu dohlédnúti, [aby] se tak v nich v těch domiech [za]chovávali, aby zjevní neřádové trpěni nebyli; než což by se dotýkalo tajných věcí, to tak dalece k lidskému opatrování není snadné.

438.

Jiříkovi Bezdružickému z Kolovrat o postoupení Libšteina, o soudu zemském.

Na hradě Pražském 1526, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče! Jakož jste mi psali, což se listu obrannieho a Libštejna dotýče: i mně se zdá, že paní manželka vaše není povinna toho postupovati, leč by jí summa její prvé na tom statku zapsaná dána byla. A protož, bude-li ten list obranní přinesen, muože od paní tato odpověď dána býti anebo na tento rozum: když paní její summa dána bude, kterúž na tom má, že proti tomu není, aby neměla podle toho listu obrannieho se zachovati; než že se jí zdá, že bez rozeznání spravedlivosti není povinna v držení vpúštěti, leč jí její prvé zúplna, což jí spravedlivě náleží, dáno bude. A slyšel jsem, pane ujče muoj milý, že byšte něco zdrávi nebyli: i toho vám nepřeji, než přál bych vám s pravú věrú rád dokonalého zdraví, v kterémž abyšte dlúho trvali; než již nemuože tak nám

býti podle přirozeného spuosobu jako v letech mladšiech, a protož sluší vám, abyšte sobě hověli. Než jáť tu řeholu ještě přestupuji [. . . .], tyto dny minulé tepruva po[. . .]ve počínal jsem obědvati, [však] zúmysla toho nečiniem, než chtěje rád ve jmeno boží lidským spravedlivostem přisluhovati, neb tyto také dny minulé netoliko před soudem zemském [sic], ale také i před úřadem mým znamenité jsme pře měli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane ujče, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Václava přenesení léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi Bezdružickému z Kolovrat a na Bezdružicích ɔc, panu ujci mému milému.

Myť ještě soud zemský držíme, než za to mám, že jej již dnes vzdáme a do suchých dní letničních odložíme. A jakož, muoj milý pane ujče, psali jste mi o Belvice: i pokudž slušně budu moci v té jeho věci vám k vuoli pro něho učiniti, rád jemu své zdání chci v tom oznámiti.

439.

Prosí krále Ludvíka, aby purkrabství Karlšteinské dáno bylo Janu Bechyňovi z Lažan.

Na hradě Pražském 1526, 7. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Najjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMKské vzkazuji. Milostivý králi! VMKské oznamuji, že jest mne došlo, že by pan Tobiáš Kapléř z Sulevic, purkrabie Karlštejnský, ten úřad VMKské vzdal, kterýž [při] sobě měl z stavu rytířského ɔc, po něm že má v ten úřad vstúpiti a jej držeti pan Jan z Šternberka a na Bechyni podle zřízení zemského, kterýž také jest purkrabie Karlštejnský z stavu panského; neb tak za řád a za právo v tomto královstvie Českém jest, že dva purkrabie Karlštejnští býti mají, jeden z pánuov a druhý z rytířstva, takovýmto zpuosobem, že poněvadž z rytieřstva ten úřad držel a kterýž z pánuov také tiem purkrabí jest, že má po tom z rytířstva ten úřad držeti, a po tom pánu, když by k tomu přišlo, opět z rytířstva, a tak jeden po druhém to očekávati má. I poněvadž na místo prázdné má jiný purkrabie Karlštejnský na tento čas z rytieřstva opatřen býti: VMKské se vší pilností prosím, že ten úřad VMKská ráčíte z rytířstva dáti panu Janovi Bechyňovi z Lažan a na Píčině, ačkolivěk ještě v užievání toho úřadu nevejde, než kdyby ten z pánuov, totižto pan Jan z Šternberka, toho úřadu na sobě neměl. I VMKské prosím, že se v tom k němu ráčíte milostivě ukázati a tiem úřadem jeho obdařiti, neb VMKské i k tomu na svú povinnost radiem, neb jeho k takovému úřadu hodného znám i jináče k VMKské a tomuto královstvie užitečným službám; a také jest toho na králi, slavné paměti, JMti, VMKské otci, i na VKMti dobře zaslúžil, již od dávniech časuov v soudu zemském tohoto královstvie i prvé několiko let v soudu komorniem sedaje; i VMKské v jiných věcech a v zemských

pilně a snažně, své práce a nákladuov nelituje, slúží a vždy předse v těch službách a nákladiech bez užitku svého pracovati nepřestává, ježto, milostivý králi, podle zdání mého a vědomosti netoliko té milosti, ale mnohem větší, že jest zaslúžil. Protož VMKské prosím, že na tuto mú žádost tiem úřadem jeho obdaříte a na to milostivú odpověď dáti VMKská ráčíte. A s tím všemohúcí pán Buoh rač dáti VMKské dlúhé a šťastné ve zdraví kralování, toho bych VMKské, jakožto svému milostivému pánu, věrně přál. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Václava přenesení léta ɔc XXVI°.

Najjasnějšímu kníželi, pánu, panu Ludvíkovi, Uherskému a Českému králi a markrabí Moravskému ɔc, pánu mému milostivému.

440.

Sestře své paní Beatrici z Kolovrat, že jen pro veliká zaneprázdnění vyřízením jejího jednání prodlévá.

Na hradě Pražském 1526, 8. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Urozená paní, paní sestra má milá! Teď vám posélám to sepsání, o kteréž jste mi po panu Janovi Sulkovi vzkázaly, při tom i cedulku, co se panu sudiemu najvyššiemu zdá, jestliže jest co, jakož něco jest od toho dílu jednoho ujato, co jest místo toho zase přičiněno, ježto tomu všemu budete ráčiti porozuměti. A dá-li pán Buoh, zítra chci o ty všecky věci s vámi šíře rozmluviti. A prosím neračte sobě obtěžovati, že tak tím jednáníem dlúho prodlévám, neb toho nečiniem z úmysla, než že jsem příliš mnoho zaneprázdněn rozličnými věcmi, ježto jsem se některým nenadál, aby tohoto času býti a povstati měly. I když buohdá zítra zde na hradě Pražském budete, račte tyto spisy zase z sebú vzíti; a ještě jsem jich právě nepřečetl, maje jiná, kterak jsem napřed dotekl, rozličná zaneprázdnění netoliko ve dne, ale i v noci, jakož také včera i jitřině jsem doseděl. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek po sv. Václava přenesení léta ɔc XXVI°.

Urozené paní, paní Beatrix z Kolovrat a na Lipém ɔc, paní sestře mé milé.

441.

Janovi Holickému z Šternberka o vyslání osobního poselství ku králi v příčině potřeb a ztížností zemských.

Na hradě Pražském 1526, 8. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane, příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož na tom bylo, abychme k králi JMti osobní poselstvie učinili o potřeby zemské a zvláště také, což se řádu a práva dotýče, pak kdež byli k tomu voleni pan sudí zemský a pan písař zemský: i tak jest ta věc potom rozvažována, že by se snad mohlo tiem prodliti, a také že by na to dosti veliký náklad byl a že by se to nesnadně brzo v hromadu svedlo. A jsú

některé věci, ježto byly by škodné, aby se mělo tím déle prodlévati, i což se našich spravedlivostí dotýče: i obmyslili jsme to, abychme někteří to opatřili a na místě jiných pánuov a přátel předse to poselstvie učinili, však skrze pana Wolfarta Planknara, ježto na to menšieho nákladu potřebí a také spěšněji bude se moci vypraviti, jakož se naději, že odsud z Prahy tento pondělí [12. března] vyjede; ježto také při jiných věcech to se poručí, co jest se holomku od úřadu purkrabského přihodilo a kterak od vás dojíti s listy obranními nesměli, že ty všecky věci brzkého opatření pro pruochod práva potřebují i také lidských spravedlivostí dopomáhání. Pakli se vám co ještě více potřebného zdá o našich věcech, žádám vás, pane a příteli muoj milý, že mi to také oznámíte, nežli by pan Planknar odsud vyjel. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně, panu příteli mému milému.

Toto vám také, pane a příteli muoj milý, oznamuji, že jsme mezi sebú to uložili, coby kto z nás na to poselstvie dáti měl: i tak jsme to také rozhodli, abyšte vy dali III ß gr. č. A rád bych, abyšte to do tohoto pondělieho na hrad Pražský poslali, neb nevíme brzo-li zase pan Planknar bude vypraven; však má jemu býti poručeno, pozná-li toho potřebu, aby prvé svého příjezdu k nám poslal a oznámil, kterak se ty věci, oč k JMKské jeti má, jednají, abychme, což v tom bude potřebného, mohli o tom v čas věděti.

442.

Janovi Bezdružickému z Kolovrat o témž.

Na hradě Pražském 1526, 9. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznamuji vám, že místo těch pánuov a přátel našich, kteříž byli prvé jmenováni, má již jeti pan Wolfarth Planknar v poselstvie k králi JMti, pánu našemu milostivému, a naději se, že tento pondělí odsud vyjede. I pane ujče muoj milý, proto vám to také oznamuji, jestliže byšte co chtěli také tam mimo poselstvie psáti neb vzkázati, abyšte o tom vědúce tím se spravili. A pán Buoh všemohúcí rač nám dáti spolu šťastné a ve zdraví shledání, a jestliže jest ještě u vás pan sudí starý, strýc váš a ujec muoj, prosím vás, že jemu ode mne službu povíte, a že bych pánu zdraví a všeho dobrého věrně rád přál. Dán na hradě Pražském v pátek po přenesení sv. Václava léta ↄc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Bezdružickému z Kolovrat a na Buštěhradě, najvyššiemu komormajstru královstvie Českého, panu ujci mému milému.

Toto vám také, muoj milý pane ujče, oznamuji, že jsme někteří na se uložili, co máme na ztravu panu Planknarovi dáti: i na vás má přijíti II ß gr. č.; i rád

bych, abyšte je jemu poslali do pondělieho; ač zdá mi se, že mělo na vás více položeno býti, poněvadž jste brzo od soudu odjeli, než již jsme soudu zemského v středu minulú odložili až do pátku suchých dní letničních [25. května] najprvé přieštiech, podle obyčeje a řádu tohoto královstvie.

443.

Janu Špetlovi z Janovic v příčině urovnání jeho lidí, kteříž clo projeli, s paní Smiřickou.

Na hradě Pražském 1526, 9. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte zdrávi byli a dobře se měli. Jakož jste mi psali, což se paní Smiřické a některých vašich lidí dotýče, kterak jest jim něco pobráno, jakoby clo projeli, tak kterak jsem z vašeho psaní šíře vyrozuměl, i také čím se ti lidé vymlúvají: i chci o to ku paní Smiřické poslati a psáti bez meškání. Než toho nevím, když jest odsud z Prahy jela, na Lysú-li jede, čili nemohúci tam pro vody jeti, jela-li jest na Liblice; však zdá-li se vám, rozkažte, ať ten některý váš člověk ke mně po této neděli na hrad Pražský přijde, a co budu mieti od paní Smiřické za odpověď, chci to rád oznámiti. A což by mezi vámi k dobrému súsedstvie náležalo, abyšte je s obú stran zachovali, rád bych tomu byl. Dán na hradě Pražském v pátek po přenesení sv. Václava léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Špetlovi z Janovic a na Bezdězi, příteli mému milému.

444.

Sestře své paní Kateřině z Kolovrat, aby rozkázala pobrané věci panu Špetlovi navrátiti.

Na hradě Pražském 1526, 9. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně rád přál. Račte věděti, že dnes málo před večerem přineseno mi psaní od pana Špetle, kteréž vám teď, list i ceduli, posélám, ježto tomu všemu budete ráčiti porozuměti. Pak jestliže by úředník váš z Liblic jakým omylem ty věci, oč mi pan Špetle psal, pobral, nepochybuji, nežli že to rozvážíce, rozkážete to zase navrátiti; pakli by pobral spravedlivě, proti spravedlivosti nemluvím. Pak kterak ta věc se stala, a což jest v tom vašeho úmyslu, žádám vás, račte mi oznámiti, abych jemu panu Špetlovi mohl věděti jakú konečnú odpověď na to dáti. A rač dáti pán Buoh všemohúcí, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

445.

Nejmenovanému v příčině dluhu paní Anny z Hostouně.

1526. Opis souč. v arch. Třeb. č. 3889 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se paní Anny z Hostouně dotýče a cožť jest dlužna, tomu jsem porozuměl. A co jsem v tom na ten čas byl pověděl, tak jsem se zachoval; než co jest po tom v to vkročilo, což jsem z hodných příčin učiniti mohl, také poněkud mám to v paměti, ježto na tento čas nezdáť mi se o tom široce vypisovati. Než jestliže se komu zdá přes to, podle pořadu práva, mne z čeho viniti, z toho se nevytahuji, a to znám, ktož by mne chtěl z čeho viniti, kteříž při řádu a právu stojí, ale ne při těch, ktož by byli řádu a právu odporni zjevně a zřetedlně, že tomu každému jsem povinen býti podle práva práv; pakliby [nedokončeno, konec tern. č. 3889].

446.

Oznamuje Janovi z Šternberka, jaká jsou mu psaní od krále a knížete Karla poslána.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Léta božieho M°V^C^XXVI°. Toto jsú téhož léta registra VIIImá, do kterých se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od pondělieho den sv. Řehoře papeže.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře a příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Píši vám teď ceduli, oznamuje, jaká jsú mi psaní od krále JMti, pána našeho milostivého, včera přinesena i také při tom od knížete Karla JMti z Budína, ježto tomu budete moci porozuměti. Při tom vám také posélám přípis listu, co jest mi král JMt ráčil psáti o odložení dopomáhání práva: i pokud se vás také v tom dotýče, prosím vás, že také k tomu dáte povolení, nebo chtěl bych o to do krajuov tohoto královstvie bez meškání psáti a poslati. A za to mám, že se nám to buohda k dobrému trefí, jakož, dá-li pán Buoh, chci vám to šíře oznámiti, když zde na hradě Pražském, pane švagře muoj milý, v pondělí od dnes v témždni podle žádosti mé budete. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Řehoře papeže léta ꝯc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Šternberka a na Bechyni, purkrabí Karlštejnskému, panu švagru a příteli mému milému.

447.

Janovi Holickému z Šternberka o témž, též o Jindřichovi z Rožmberka.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, což se hospodyně

vaší dotýče, kteráž jest v domu vašem na hradě Pražském: i chci poručiti panu hajtmanu hradu Pražského v to nahlédnúti podle slušnosti. A oznamuji vám, pane a příteli muoj milý, že některá psaní jsú mi od krále JMti a od knížete z Budína přinesena, ježto vám o tom šíře v ceduli do tohoto listu vložené oznamuji. Pak což se jednání mezi námi, kterýchž se nás a pana Jindřicha z Rozmberka dotýče: již se k tomu ve jméno boží k neděli provodní strojme, a také sluší každému z nás i přátel žádati, aby podle nás na ten čas stáli, nebo jiní národové také na to zření mají, kdež jest podstat přátelská. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně, panu příteli mému milému.

448.

Radslavovi Beřkovskému z Šebířova o listech mu poslaných od krále a knížete Karla Minsterberského.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane přieteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Přinesl jest mi Motl včera některé listy od krále JMti a od knížete, ježto na ceduli o tom vám o všem, ač něco krátce, píši, než za to mám, že tomu všemu vyrozumíte; a byl bych vám těch listuov rád přípis poslal, než v pravdě, pane a příteli muoj milý, nemohou nyní písaři moji postačiti toho všeho přepisovati. Dat. ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Radslavovi Beřkovskému z Şebířova a na Liběchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, příteli mému milému.

449.

Sestře Kateřině z Rožmitála o úřadu mincmistrském, o listech od krále a knížete Karla mu přinesených; král že chce jeho s Jindřichem z Rožmberka smlouvati, za kterouž příčinou do Hory Kutné že se vypraví; o sjezdu v Kolíně ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psaly, což se Adama Říčanského dotýče, tomu jsem dobře porozuměl; a panu Janovi Žateckému kázal jsem od vás ceduli dáti i také ten přípis, jaký list na toho Adama máte, aby se na něho o těch sto ſſ gr., jakž jste mi psaly, na místě vašem puohon vzal, tak jakž jest řád a obyčej o takové věci poháněti. Také, jakož jste mi psaly, paní sestra má milá, kterakby nějaké noviny u Hory rozprávěli o změnění úřadu mincmajstrského: i nic o tom neviem, než to jsem od pana švagra svého slyšel, že o ten úřad nedbá, jedné aby se ta věc opatřila, což se pana Šebestiana z Wajtmile, čím jest minci založil, dotýče. Což se pak

jiných věcí, o čemž jste mi psaly, dotýče: i za to mám, ktož by chtěl v naše svobody sahati, že nesnadně bude již moci k tomu přístup míti. A o králi JMti držím, což jest našim právóm a svobodám povinen, že to zachovati ráčí. O sněmu, aby býti měl, nic jistého ještě nevím. Než včera přinesěno mi několiko listuov od krále JMti a od knížete z Budína, kteréž Motl přinesl a pravil mi, že v sobotu týden minul, jakž z Budína vyjel, a že tam ještě kníže ráčil býti, i také pan kancléř*) a pan Jan z Wartmberka. Než ráčil jest mi mezi jinými věcmi JMKská také psáti, abych v Hoře byl v neděli provodní [8. dubna] s přátely mými, a že týž den má býti v Kolíně pan Jindřich z Rožmberka, a tak jsem porozuměl, že JMKská ráčí k nám některé znamenité posly poslati, aby nás smlúvali; než toho nevím, smluví-li, ale proto JMKské k vuoli chci, dá-li pán Buoh, na ten čas do Hory jeti, a potom ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna] má býti nějaký sjezd v Kolíně. Chci tento týden ku panu švagru, manželu vašemu, do Lužic poslati a také o těchto věcech oznámiti. A rač pán Buoh všemohúcí dáti nám se spolu, má milá paní sestra, šťastně a ve zdraví shledati. Dat. ut supra.

Urozené paní, paní Katheřině z Rožmitála ͻc, paní sestře mé milé.

Má milá paní sestra! Poněvadž, dá-li pán Buoh, v neděli provodní chci u Hory býti a mám úmysl z sebú drahně mieti a dosti veliký počet koní, a snad i syn muoj se mnú bude: i spraven jsem, že ten duom Smíšků, jako slove Hrádek, jest blízko od Vlaského dvoru a že jest duom prostranný a že má v sobě dosti pokojuov. I prosím vás, žádajte ode mne pana Zigmunda Anděla a jemu poručte, aneb komu se vám zdá, aby o to jednal, abych v tom domu státi mohl; jakož také některý den chci o to naschvál do Hory poslati, i také proto, aby mi se v čas potřeb najednalo, nežli by se o těch sjezdích vuobec rozhlásilo. Nebo jest mi psáno, ktoby měli býti jednatelé mezi mnú a přátely mými a panem Jindřichem z Rozmberka, že mají býti od krále JMti posláni pan biskup Olomúcký, pan Jan z Pernštejna, pan Artléb z Bozkovic a pan Jan Žirotínský, a k nim že mají býti také od JMKské přidáni k tomu jednání kníže Karel JMt, pan Vojtěch z Pernštejna, pan kancléř a pan Jan z Wartmberka. A ten puohon na toho pana Adama Říčanského má se dnes vzíti, a dobře vám v čas poslán bude, aby pak jemu dodán byl.

450.

Břetislavovi z Ryzmberka v příčině pobrání stříbra Pešíkům ven z země neseného, o narovnání bratří Trčků.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jakož jste mi psali, což se stříbra

*) Adam z Hradce.

pobrání dotýče, tomu jsem všemu porozuměl: i mně se zdá, že jste to učiniti mohli, poněvadž jest z tohoto královstvie neseno, jestliže jest k tomu král JMt povolení Pešíkóm, anebo ktožby taková stříbra od nich kupoval, dáti neráčil, aby se mělo z tohoto královstvie nositi; však což by bylo při tom více pobráno, naději se, že to má zase vráceno těm, čížjest, býti. Nežli toto mi se zdá, jestliže vy nemáte obdarování od JMKské, abyšte taková stříbra bráti mohli, že jest toliko toho stříbra vašeho puol a na krále JMt že jest druhá polovice přišla. I měl v tom rovně dnes pan Planknar, když mi od vás psaní přineseno, odsud do Budína vyjeti, jakož již jel, i žádal sem jeho, jestliže co tu také JMKské náleží, aby vám to od JMti vyprosil: pak neviem, bude-li to v paměti mieti, nežli zdá-li se vám také o to k JMKské psaní učiniti a poslati, to dále buď při vaší vuoli. A byl bych rád hned zase vašeho posla k vám vypravil, ale mušil sem jeho něco, ač nedlúho, pozdržeti, maje také nyní velmi pilná zaneprázdněnie. Od pana kancléře nemám vám ani sobě žádných listuov, nežli včera mi ráčil knieže některé listy od krále JMti poslati, jakož teď něco vám toho na ceduli psaniem svým oznamuji a dal sem pospiechaje psáti, nebo několiko písařuov mých mnoho nyní píší a ještě postačiti nemohou. A prosím, že tu ceduli také panu Jindřichovi, bratru vašemu, dáte ukázati. Pan Zdeněk Trčka s panem Mikulášem, bratrem svým, mají přede mnú v úterý od tohoto v témždni státi; toho pak ještě neviem, stane-li pan Zdeněk osobně; nežli psal sem jim, že bych rád, aby prvé v Praze byli, jestliže bych je smluviti mohl, že bych se k tomu rád přičiniti chtěl. Jáť sem toho úmyslu, abych, dá-li pán Buoh, do těchto svátkuov na Blatné byl. A rač pán Buoh všemohúcí dáti nám se spolu šťastně a ve zdravie, muoj milý pane švagře, shledati. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Řehoře papeže léta ɔc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ɔc.

451.

Janovi z Vítence, aby pan sudí zemský kukus na Horách Matky Boží měl ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v archivu Třeboň. č. 3890 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Pan sudí zemský*) připomínal mi o kukus v funtgrubě: i přičiň se k tomu, aby jeden měl, neb jest k tomu má vuole i některých kverkuov, a také jest prvé nákladníkem na těch Horách. A teď posélám psaní od pana Planknara, a již dnes do Budína vyjel; a psal jsem některé noviny synu svému. I když na Blatnú, jeda z Tochovic na Velhartice, přijedeš, budeš moci od něho tomu porozuměti. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Vitence a na Tochovicích, hajtmanu na Horách Matky boží u Velhartic, mému milému.

*) Zdislav Berka z Dubé.

452.

Adamu Zilvarovi z Pilnikova o rozepři jeho s Janem Krušinou.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož, kterak se pamatuji, mohou tebe zsouti z nějakého práva vedení páni Krušinové: i mluvil jest se mnú pan Jan Krušina, že by rád, aby se ta věc protáhla do sv. Jiří, a že konečně na ten čas to dáti chtí. I žádám tebe, příteli milý, pokudžť jest slušně možné, že toho dotud čekati budeš; nebo bych radši mezi panem Karlem Šumburkem a jimi, i také tebú, dobré přátelstvie viděl, nežli jaké ruoznice anebo škod vedení, poněvadž již do sv. Jiří daleko není. Datum ut supra.

Urozenému vladyce, panu Adamovi Zilvarovi z Pilnikova ɔc, příteli milému.

453.

Přimlouvá se ke Zdeňku Trčkovi z Lípy za žida Beneše z Ronova.

Na hradě Pražském 1526, 12. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Žádal mne k vám za přímluvu Beneš žid, kterýž svuoj byt měl a ještě, kterak jsem spraven, má v Ronově, kterak by k vám snad obžalován byl, vymlúvaje se z viny, a že jsú měly býti žena i děti do vazby vzaty aneb byly: i kterak kolivěk jest, prosím vás, že ženu i děti jeho, jsú-li u vazbě, propustiti rozkážete, i také že jemu toho budete přieti, aby mohl svobodně bez překážek doma býti. I co v tom jemu má přímluva u vás prospěje, žádám, pane a příteli muoj milý, že mi to, aby on se věděl čím spraviti, oznámíte. Také ukazoval mi list, kterýmž král JMt ráčí jemu glejt dávati, ježto snad prvé o tom jste nevěděli. Dat. ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ɔc, příteli mému milému.

454.

Purkrabímu na Rožmitále, aby koně jízdné na hrad Pražský poslal.

Na hradě Pražském 1526, 13. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Kteříž jsú moji koni na Rožmitále jiezdní, pošli mi je do Prahy, aby tento pondělí najprv příští nocleh měli ve Mníšku, a potom na zajtří aby ke mně na hrad Pražský přijeli. A daj jim na stravu, což by slušného na ten jeden nocleh bylo, a některému z nich poruč, aby pěkně s koňmi jeli a je vedli, aby se na nich žádná škoda nestala. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Řehoři papeži léta ɔc XXVI.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

455.

Krištoforovi z Švamberka o listech od krále a knížete Karla poslaných v příčině jednání o dědictví s Jindřichem z Rožmberka.

Na hradě Pražském 1526, 13. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Přineseno mi něco listuov od krále JMti i také od knížete, ježto bylo by o tom mnoho psáti, a mám také na tento čas rozličného mnoho psaní i jednání, ježto těmi věcmi nemálo jsem zaneprázdněn, a zvláště těchto dní svatých mám v tom větší obtížnost nežli by to jindy bylo. Však na pospěch sepsal jsem toho něco na ceduli, kterúž jsem do této zavřel, ježto proto poněkud těm věcem porozumíte; však proto pan Planknar předse včera do Budína jede, a zdá mi se, že se dobře stalo, že ještě ta psaní zde jeho v Praze zastihla. Jáť jsem toho úmyslu, abych, dá-li pán Buoh, konečně na Blatné byl do květné neděle, pak ač jsú časové svatí a také naše potřeby pilné, ježto majíce konec a užívúce naší spravedlivosti s boží pomocí, také bychme tím snáze JMti svaté slúžiti mohli. I prosím vás, muoj milý pane švagře, přijeďte ke mně na Blatnú ten pondělí po květné neděli, neb po mši svaté vyjedúce ze Zvíkova muožete býti na Blatné k obědu, a potom na zajtří v uoterý, vyslyšíce mši svatú a pašiji, a zdá-li se vám býti na Blatné také ten den u voběda, tehdy budete moci proto na noc na Zvíkově býti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝯc.

Muoj milý pane švagře! Jestliže nás co slušného a spravedlivého potká, abychme k svému dědictvie skrze jednání krále JMti přijíti mohli a v skutečné držení vjíti, buď z toho pán Buoh všemohúcí pochválen; než tohoť mi se nechce, abychom měli do jiného rukou o to hleděti; nebo první příhodou, což se pánu Strakonickému stalo, muožeme se trestati; než máliť býti dílo ať jest s koncem. A poněvadž z jiné země mají také jednatelé býti, tehdy mi se za potřebné zdá, abychme z sebú přátel měli, což muožem najvíce, neb na zřetel a na podstať těchto časuov tak se mnoho od některých hledí jako na spravedlivost; a protož toho jsem úmyslu, že hned tyto dny chci některým přátelóm psáti a žádati, aby podle mne stáli a podle nás a v Hoře v neděli provodní [8. dubna] byli na noc. A zdá mi se, abyšte vy též učinili i pan Jan Holický, jakož také jsem jemu o to psal. A téhož bude potřebí i panu Janovi z Šternberka, jakož s ním o to chci, dá-li pán Buoh, rozmluviti, nebo má zde v Praze tento pondělí býti; jestliže by se pak trefilo, že byšte vy i já jednomu někomu psali, to nic škodné není, neb více-li se na koho žádosti vznese, muože jemu příjemněji býti. A jáť chci žádati z pánuov i z rytířstva i také pánuov Pražan. Toto by mi se

zdálo, abyšte také žádali, poněvadž jsú vám v přátelstvie, a jim psali, aby podle vás stáli, všem pánóm Flugkóm, krom pana Hanuše, poněvadž v soudu zemském sedá, i také všem pánóm Šlikóm, krom pana Štefana, poněvadž také v soudu zemském sedá.

Také toto, muoj milý pane švagře, vězte, že jsem tomu srozuměl z těch psaní z Budína, že jest k nám také připojen pan Jan z Rozmberka: pak jaký spuosob v tom máme držeti, v tom se buohdá nezmajlíme. Pak přinesl jest Motl také drahně listuov královských, kteréž by měl rozeslati pan Václav Hugvic aneb pan podkomoří. I nevím, jestli mezi těmi listy také který k němu ku panu Janovi z Rozmberka; pakli bych se toho dověděti nemohl, tehdy toho jsem úmyslu, o to jemu také něco napsati, aby o tom v čas mohl věděti; neb kto který z nás má přátely obeslati z kteréhožkoli stavu a žádati, aby s námi stáli, neb ktož s jedniem stane, jako by s druhým stál, sluší jim to tím dřéve oznámiti.

456.

Jaroslavovi staršímu z Šelnberka, co mu král píše v příčině odložení soudu komorního a dopomáhání práva, o jednání s Jindřichem z Rožmberka, o sjezdu v Kolíně, o úmrtí Jiříka z Šelnberka.

Na hradě Pražském 1526, 13. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče! Ačkolivěk buohda spolu se brzo shledáme, poněvadž k mé žádosti máte zde v Praze tento ponděli býti k té při, kterúž potom na zajtří mezi pány Trčky mám slyšeti, jestliže dotud mezi nimi srovnání nebude, jakož u samého jest, kterak rozumiem, že není mezi nimi snadné srovnání, ač i nepodobné věci časem svým k srovnání snadnému přicházejí: pak toto vám oznamuji, že Motl, knížecí služebník, přijel ke mně tuto neděli minulú z Budína s některými listy od krále JMti i od knížete; ježto o tom o všem šíře vypisovati nezdá mi se nyní potřebí, poněvadž, dá-li pán Buoh, brzo se spolu shledáme, a také nyní mám veliká zaneprázdnění, však proto něco zdálo mi se vám oznámiti. Najprv toto, že Motl pravil mi, že jest vyjel z Budína v sobotu týden minul, a že tam knížete JMti odjel při JMKské i také pana kancléře a pana Jana z Wartmberka, a že neví, kdy odtud vyjedou; než kníže mi ráčil psáti na ten rozum, že se naděje, že brzo do Čech přijede. Král pak JMt ráčil mi psáti několiko listuov, jeden o to, abych soudu komornieho, kterýž má býti držán o Svátosti [13. dubna], odložil do pondělieho po sv. Filipu a Jakubu [7. května] apoštoliech božiech; druhý, aby dopomáhání práva odložil, kteréž mělo býti v středu po provodní neděli [11. dubna], do pondělieho po božiem Těle [4. června]. A při tom tato slova dostavena: „neb na tom jsme a býti ráčíme, aby řád a právo svuoj spravedlivý pruochod míti mohlo,

a což by tomu na překážku bylo, to aby bylo odjato.“ Třetí list ráčil mi psáti o jednání mezi mnú a přátely mými se panem Jindřichem z Rozmberka, a o to abych byl v Hoře v neděli provodní [8. dubna], a na týž den že také má býti on pan Jindřich v Kolíně. Čtvrtý, že po provodní neděli račí míti sjezd v Kolíně ve čtvrtek [12. dubna], a na tom aby se rozmlúvalo o sněm, jakým by spuosobem zde držán býti měl. A již nynie o tom širšieho psaní zanechávám. Nežli kníže mi ráčil psáti na ten rozum, že by od krále JMti měli býti poslové mezi mnú a přátely mými a panem Jindřichem z Rožmberka k jednání: pan biskup Olomúcký, pan Jan z Pernštejna, pan Artleb z Bozkovic a pan Jan Žirotínský, a k nim také že by měli býti přidáni od JMKské kníže Karel JMt, pan Vojtěch z Pernštejna, pan kancléř a pan Jan z Wartmberka; pak potká-li mne co slušného a spravedlivého a k čemuž by byla přátelská rada, proti tomu nejsem, cožby se podle řádu a práva vyhledávalo. Toto vám také, muoj milý pane strýče, oznamuji, že již včera pan Wolfart Planknar na tu cestu k králi JMti do Budína vyjel. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršiemu z Šelnberka a z Kosti, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

Muoj milý pane strýče! Včera mi u večer psaní přineseno od pana Jana Štose z Kunic a z Dešného ɔc, kdež mezi jinú věcí toto mi napsal: že jest pan Jiřiek z Šelnberka, bratr váš a strýc muoj, v neděli před středopostiem [4. března] umřel. I jestliže jest tak, toho jemu věrně nepřeji, však vuoli boží nemá se žádný protiviti; a pán Buoh všemohúcí rač se nad jeho duší smilovati. Než toho mi nepsal, kde jest umřel. A jestli vám co o tom také od kterého jeho syna aneb od koho jiného oznámeno, aneb jaké jiné lepší v tom noviny, tím se šíře muožete spraviti.

457.

Jindřichovi Karlovi z Svárova, aby k slyšení pře mezi pány Trčky dne 19. března na hradě Pražském najíti se dal.

Na hradě Pražském 1526, 13. března Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Věz, že mám při pilnú a znamenitú slyšeti mezi pány Trčky, ježto k tomu některé pány úředníky a soudce zemské a rady JMKské obeslal jsem, žádaje, aby tento pondělí [19. března] v Praze byli: a tebe také žádám, že budeš pro tu potřebu na týž den anebo na zajtří v úterý od dneška v témždni dopoledne. I věřímť, že to mně k žádosti učiníš. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce, panu Jindřichovi Karlovi z Svárova ɔc, příteli milému.

458.

Vojtěchovi z Pernšteina o poselstvě ku králi, jaké listy král mu zaslal, o smlouvání s Jindřichem z Rožmberka, o při mezi pány Trčky, kníže Karel že brzy z Budína vyjeti chce, pan písař zemský že ku králi také jeti chce, o sjezdu v Kolíně ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 13. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče poselstvie k králi JMti, pánu našemu, učiněnì, kudy jest ta věc přišla, že pan sudí zemský a pan písař zemský k JMKské v tom poselstvie nejedou: zdálo se nám, že by byl náklad na to dosti veliký a na tento čas snad nevelmi užitečné, také i jiná některá příčina v to vkročila, ježto, dá-li pán Buoh, při našem shledání chci vám to oznámiti. Než proto račte věděti, že jsme poslali pana Wolfarta Planknara, kterýž jest včera odsud z Prahy vyjel, a s čím jest poslán, jaká jemu instrukcí dána, teď vám toho přípis posélám; a byl by k vám zajel na Pardubice, než v neděli minulú [11. března] přineseno mi něco listuov od krále JMti, i poznav toho potřebu, poručil jsem jemu, aby pospiešil, a také něco jsem jemu poručil králi JMti oznámiti, jakož buohda také při našem shledání chci vám to oznámiti. I pojede on k Vídni a odtud aby na kotčích vozích do Budína jel, neb bych rád, aby nějaká psaní zjednal od JMKské, abych je mieti mohl k provodní neděli [8. dubna]. Nebo, muoj milý pane švagře, ráčil mi král JMt list psáti, abych byl v Hoře v neděli provodní, a že na týž den má býti v Kolíně pan Jindřich z Rozmberka, a že ráčí mezi nás poslati, abychme byli smlúváni, jakož toho listu i jiných pěti listuov královských teď vám přípisy posélám; pak jáť proti smlúvě nejsem, a za to mám, že i moji přátelé též nebudou, jestliže nás bude moci co slušného a spravedlivého podle práva potkati; pakli toho by býti nemohlo, za to mám, že jest již k tomu přišlo, aby se na pánu práva dopomáhalo pro jeho neřádné a neslušné odboje a pro ty pokuty, kteréž jest JMKské a koruně této upadl. A srozuměl jsem z psaní knížete Karla JMti, že by k tomu jednání měli býti poslové, totižto k těm smlúvám: pan biskup Olomúcký, pan Jan bratr váš, pan Artleb z Bozkovic a pan Jan Žirotínský, a odsud z Čech že by také k tomu měli býti od JMKské přidáni kníže, vy, pan kancléř a pan Jan z Wartmberka. Poněvadž, jakž kníže ráčil psáti, měli by býti pan Jan, bratr váš, a pan Artleb spolu s jinými poslové od JMKské k těm jednániem jmenovaným: a snad by se tu dobře trefiti mohlo, abychme o ty věci měli spolu rozmluvení, oč jsme prvé úmysl se měli shledati. I zdá-li se vám, že byšte ráčili něco o to panu bratru vašemu napsati; neb některým příčinám porozumievám, že jest jistě potřebí nám, jedněm i druhým, opatrnosti i podstati pro naše práva a svobody i pro uvarování rozličných nebezpečností. A šíře o tom nyní po poslu nehodí se psáti.

Byl bych již na Blatnú jel, než zdržela mne ta věc, kteráž jest vznikla mezi pány Trčky bratřími, nebo od datum tohoto listu v témždni mají přede mnú a úřadem mým státi; než jakž toho odbudu tak buohda na Blatnú pojedu, a jest toho i tato má potřeba, že tam mám některé své věci k tomu potřebné, což se pana Jindřicha z Rozmberka dotýče. A na tom jsem, což se pánuov Trčkuov dotýče, že bych je radši prvé smlúval nežli soudil, jakož jsem jim oběma o to psal, žádaje, aby tuto sobotu anebo v neděli zde v Praze byli. I od pana Mikuláše mám odpověď, že by to učiniti chtěl, než od pana Zdeňka ještě nemám, neb, jakž mi oznámeno, odložil sobě toho, že mi chce po svém poslu odpověď dáti. Muoj milý pane švagře, jakáž kolivěk mezi nimi bratřími věc jest, tomuto byl bych rád, aby na urozené lidi vazbou ani závazkem slibu k své osobě žádný z nich nesahal, neb mohli by se v to těch dobrých lidí přátelé vložiti, každý podle přítele svého, a tak z jedné pře mohlo by jich několiko býti. Pak račte toho povážiti, co z toho přichází aneb přijíti ještě muože, ktož při JMKské řád a právo chtěli by lehčiti svým jednániem; neb kdyby sprvu panu Jindřichovi z Rožmberka jeho předsevzetí nebylo trpíno, nežli rovnost jako k jiným, jakž býti má podle práva, aby se zachovala, snad by k některým jiným věcem tak snadně nepřišlo, z čehož by nám větší neřád mohl do tohoto královstvie uveden býti.

A teď vám posélám přípis té pře mezi nimi pány Trčky, jakož také každý z nich má toho vajpis z registr purkrabských. A nevěda budu-li je moci smluviti, obeslal jsem, žádaje některých pánuov a vladyk soudcuov zemských i některých rad krále JMti, aby se v pondělí tento [19. března] do Prahy sjeli a na zajtří při soudu purkrabském aby se mnú seděli. Nebo najvětší v tom obtížnost na muoj úřad jest přišla, jakož k tomu podobně psal jsem panu Zdeňkovi Trčkovi, kdež takto stojí v práviech: „ktožby komu zámek, tvrz anebo město vzal aneb koho jal, že má toho hned dopomáháno býti.“ A protož, poněvadž úřadu mému sluší puovod k dopomáhání práva býti, když JMKské v tomto královstvie není, tehdy to jest mi třeba rozvážiti, tak-li jest se ta věc zběhla čili jináče, aby v tom mnú nic, pokudž by mi náležité a možné bylo, nesešlo, a také cožby mi nenáležalo, abych toho na sebe nevtahoval, neb zbytečních věcí nejsem žádostiv, poněvadž náležitými nemálo jsem zaneprázdněn.

Ráčil jest mi kníže také psáti, jaké jsú řeči byly mezi ním a panem kanclěřem a též panem Janem z Wartmberka, což k JMti mluvili, a jest toho mnoho: než račte věděti, že o takovú věc, kdybych neměl co jiného žalovati a při JMKské činiti, že bych proto do Budína nejezdil, neb bych se nadál, že bych neužitečnú a málo platnú práci vynaložil. Také ráčil mi kníže psáti, že by brzo měl z Budína vyjeti, ale proto kdy, jistě toho neviem, ani sem se toho mohl doptati na Motlovi, kterýž mi ty listy přinesl a v sobotu týden minul, jakž z Budína vyjel, a přinesl jest více listuov královských dosti mnoho, s kterýmiž jel ku panu Václavovi Hugvicovi

na Roudnici, aby on ty listy aneb pan podkomoří rozeslal, než toho neviem, komu kteří býti mají. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Řehoři papeži léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernštejna a na Pardubicích ɔc, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Poněvadž toliko nyní pan Planknar do Budína jel, dali jsme jemu někteří na ztravu neveliký počet několikonácte osob, a na jiné jsme toho nevzložili pro potomní věc, bude-li třeba většího počtu posluov; pak na některého jest vloženo II a na některého III ff gr., a na pana Krystofora z Švamberka V ff gr. č., a též na vás i také též na mne; než to jsem já nyní vše opatřil, aby se poselstvie nemeškalo.

Toto také račte věděti, než prosím neračte o tom jiným oznamovati, že pan písař*) chce také k králi JMti jeti okolo této neděle příští, však tak mi řekl, bude-li míti na ztravu, že se vypraví sám od sebe, na ten rozum mluvě, pro dobré krále JMti a tohoto královstvie jako by chtěl to předkládati, co dobrého a co škodného a v čem jest potřebí jaké nápravy a opatření, ježto toho nebylo by co hyzditi. Než potom když odsud z Prahy domuov jel, praveno mi, že by jeho měl opatřiti penězi na ztravu pan Zdeněk Trčka; toho pak neviem, také-li co od něho bude míti u krále JMti jednati.

Cedule p. Vojtěchovi z Pernštejna. Toto také račte věděti, když již toto jiné bylo napsáno, že jest mi ukázán list královský z těch listuov, kteréž Motl panu Václavovi Hugvicovi přinesl: ježto JMKská ráčil psáti dvěma osobám do kraje Slanského, aby obeslaly ty, kteříž na sjezdu prvé v Kolíně byli, aby se také do Kolína na ten sjezd, kterýž tam má býti ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna], sjeli. A za to mám, že takoví listové též jsú do jiných krajuov; než kteříž jsme byli zde na hradě Pražském na sjezdu, neviem, by JMKská komu psáti ráčil do krajuov, aby na ten sjezd obsélali, krom co mně o to něco nemnoho napsáno, jakož v tom jednom přípisu ráčíte to najíti. Pak ktož takové věci stranní jedná, co tím dobrého JMKské a tomuto královstvie zjedná, to se potom zví: než my buohdá předse upřémně při dobrém JMKské a tohoto královstvie a při svobodách našich a práviech staneme jako dobří, a ktožby i z pletichářuov jináče učinil, nemálo by své poctivosti ublížil.

459.

Sestře své paní Kateřině z Kolovrat o kšaftu jejího syna Albrechta, že na Blatnou pojede, o smlouvání s Jindřichem z Rožmberka, o odložení soudu komorního.

Na hradě Pražském 1526, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly

*) Radslav Beřkovský z Šebířova.

a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi ráčily poslati zřízení nebožtíka pana Albrechta, dobré paměti syna vašeho: i neznám v tom nic škodného, krom toliko že jest toho dotčeno, jako byšte něco přiřéci ráčily; pak jakžkolivěk ráčíte s tím učiniti, skaziti to anebo nic, to již šíře ráčíte rozvážiti; než to také znám, že takové zřízení anebo kšaft podle zdání mého proti dckám moci nemá. A z jiné příčiny o to jsem zmínky neučinil, nežli proto, což jste ráčily zřéditi, aby to podle vuole vaší mohlo se vykonati a proti tomu aby žádný žádných zmatkuov nečinil a činiti nemohl. Nebo jistě to jest při mně, cožkolivěk zřízeno jest, jakž míti ráčíte, aby se to tak všecko vykonalo, a proti vuoli vaší aby se nic od žádného nezměnilo a ode mne buohda také ještě nezmění se. Jakož jsem byl toho úmyslu, chtěje na Blatnú jeti, i tak, dá-li pán Buoh, učiniem do květné neděle; a mám k tomu již zvláštní příčinu potřeby své, neb od krále JMti přineseno mi psaní, že ráčí posly poslati do tohoto královstvie, aby mne s panem Jindřichem z Rozmberka smlúvali a abych o to byl v Hoře v neděli provodní [8. dubna], a on pan Jindřich, že na týž den má býti v Kolíně. I k vuoli JMKské chci do Hory, dá-li pán Buoh, jeti, než bude-li smlúva, toho neviem. A mám některé potřeby své na Blatné k mé spravedlivosti; a protož, by jiné příčiny nebylo, jakož jsú, tehdy proto jest mi potřebí na Blatnú jeti. A ráčil jest mi kníže psáti na ten rozum, že by od krále JMti k tomu jednání měli býti posláni: pan biskup Olomúcký, pan Jan z Pernštejna, pan Artleb z Bozkovic a pan Jan Žirotínský, a k nim také že by JMKská ráčil přidati kníže, pana Vojtěcha z Pernštejna, pana kancléře a pana Jana z Wartmberka. I má milá paní sestra! Zdálo mi se vám také tyto věci oznámiti, abyšte o tom ráčily věděti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po svatém Řehoři papeži léta ɔc XXVI°.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

Toto také račte věděti, že jest mi král JMt ráčil také mezi jinými věcmi psáti, abych to do krajuov oznámil: kterýž súd komorní měl by se o svátosti [13. dub.] najprv příští držeti, že toho odkládati ráčí až do ponděliego po sv. Filipa a Jakuba, apoštoliech božiech [7. května], najprv příštiech. I tak učiniti míniem, aby obyvatelé tohoto královstvie o tom věděli; a jestliže také ráčíte jakú při před tím soudem mieti, ač dobře nepamatuji, tehdy již tiemto račte se v tom spraviti.

460.

Oznamuje listem do všech krajů, že dopomáhání práva ze dne 11. dubna jest odloženo ke dni 4. června, sjezd v Kolíně že držán bude dne 12. dubna, soud komorní že jest odložen ze dne 13. dubna na den 7. května; k Hendrychovi Huntovi, jenž odpověděl hraběti Oldřichovi z Hardeku, aby se vedle zřízení zamského zachovali.

Na hradě Pražském 1526, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Urozeným pánóm pánóm, urozeným a statečným pánóm rytířóm, urozeným

pánóm vladykám, múdrým a opatrným městóm kraje Plzeňského, pánóm a přátelóm mým milým! Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Službu svú vzkazuji a VMtem a vám oznamuji, že JMKská, pán náš milostivý, ráčil jest mi psáti: jakož měli jste se všickni obyvatelé tohoto královstvie Českého k dopomáhání práva strhnúti u vsi Rotvínova v středu po provodní neděli [11. dubna], poroučeje mi JMKská, abych toho odložil až do pondělieho po božiem těle [4. června] najprv příštiem. I maje v tom péči, aby se ta vuole JMKské vyplniti mohla, to jsem obdržel, komu by se toho práva dopomáhati mělo, že jest k tomu také vuole dána. Protož již toho tak do jmenovaného pondělie odkládám, však na ten den v pondělí jmenovaný a na tom místě, vám prvé oznámeném, račte se dáti najíti, jakož jsem vám prvé o tom dosti široce psal, kterak se v tom zachovati máte a učiniti podle každého z vás povinnosti a pod těmi pokutami dckami zemskými tohoto královstvie zapsanými. A při tom VMtem a vám oznamuji, že JMKská v svém psaní toto doložiti ráčil: že JMKská na tom jest a býti ráčí, aby řád a právo svuoj spravedlivý pruochod mieti mohlo, a což by tomu na překážku bylo, to aby bylo odjato. Také JMKská psáti jest mi ráčil, abych byl na Horách Kutnách i s přátely svými v neděli provodní [8. dubna], a na týž den že má také býti v Kolíně pan Jindřich z Rozmberka, a že JMKská ráčí mezi nás poslati JMKské posly k některému jednání, a potom abychme byli na sjezdu v Kolíně ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna], kteříž jsú prvé na hradě Pražském i také v Kolíně sjezdy drželi, a že také na tom sjezdu JMKské poslové býti mají. I to vědúce, tím se račte spraviti, kterak se máte v tom zachovati podle JMKské oznámení. A z takové příčiny aneb příčin ráčil mi JMKská poručiti a psáti, abych VMtem a vám oznámil, že soudu komornieho, kterýž měl býti držán na hradě Pražském o svátosti [13. dubna], že jeho ráčí JMKská odkládati až do pondělieho po svatých Filipu a Jakubu, apoštoliech božiech [7. května], najprv příštieho. I v těchto ve všech napřed jmenovaných věcech JMKské vuoli již vědúce, tím se ráčíte spraviti, kterak v tom ve všem VMtem a vám přísluší se zachovati. Také VMtem a vám oznamuji, že jest na pány JJMti a vladyky soudce zemské pan Oldřich hrabě z Hardeku a z Kladska vznesl o suchých dnech postních minulých, že jest jeho poddaným odpověděl Hendrych Hunt: i za to vás žádám i napomínám, že k témuž Hendrychovi Huntovi ráčíte se zachovati a hleděti, tak jakž o takové věci zřízení zemské samo v sobě, ktož by komu z nás odpověděl z obyvateluov tohoto královstvie, svolené jest. Dán na hradě Pražském v středu po svatém Řehoři papeži léta ɔc XXVI°.

Kterak jest do kraje Plzeňského psáno, též jest psáno i do jiných krajuov tohoto královstvie Českého, totižto: do kraje Prachenského, do kraje Žateckého, do kraje Čáslavského, Chrudímského, Kouřímského, Slanského, Litoměřického, Boleslavského, Hradeckého, Bechyňského, Podbrdského, Vltavského, Rakovnického. Pánóm Pra-

žanóm též se má oznámiti a psáti, i také pro dostatečnější vědomost do kraje Loketského.

461.

Oznamuje níže jmenovaným pánům a rytířům, že vedle nařízení královského k smlouvání s Jindřichem z Rožmberka na den 8. dubna do Hory Kutny dostaviti se má, i prosí, aby jako přátelé pro potřebu jeho také se tam najíti dali.

Na hradě Pražském 1526, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznamuji vám, že král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest mi psáti, abych v neděli provodní [8. dubna] na Horách Kutnách byl, a že pan Jindřich z Rožmberka na týž den v Kolíně také býti má, a že JMKská ráčí posly své, a kterak jsem tomu srozuměl, znamenité poslati, aby mne a pány přátely mé, kterýchž se v tom také dotýče, s jedné, a pana Jindřicha z Rozmberka z strany druhé smlúvali. I chtěje v tom povolnost JMKské k vuoli učiniti, chci, dá-li pán Buoh, na ten den na Hory Kutny přijeti; a vás také zvláštně prosím, že tam na ten den také budete a to pro mú potřebu učiníte, jakož také všiem dobrým přátelstviem chtěl bych vám se zase odplatiti. A jestliže mne co slušného podle řádu a práva a mé spravedlivosti bude moci potkati, na tom jsem, abych se v tom vaší a jiných pánuov a přátel mých radou spravil. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Řehoři papeži léta ꝯc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršímu z Šelnberka a z Kosti ꝯc, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

Též psáno urozenému pánu, panu Janovi Zajieci z Hazmburka a na Budyni, najvyššiemu truksasu královstvie Českého, panu strýci mému milému.

Urozenému pánu, panu Václavovi Bezdružickému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému královstvie Českého a purkrabí Vyšehradskému, panu ujci mému milému.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi Bezdružickému z Kolovrat a na Bezdružicích ꝯc, panu ujci mému milému.

Uroz. pánu, p. Janovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru [sic] mému milému.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi a jinak Albrechtovi z Kolovrat a na Krakovci, panu bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi staršiemu z Kolovrat a na Mašťově, p. bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Šťastnému z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Purkhartovi z Kolovrat a na Novém Hradě, p. bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Kolovrat a na Novém Hradě, panu bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Bezdružickému z Kolovrat a na Buštěhradě, najvyššiemu komormajstru královstvie Českého, panu ujci mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi mladšiemu z Kolovrat a na Mašťově, p. bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Vilémovi z Ryzmberka, z Švihova a na Klenovém, hofmistru dvoru krále JMti, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Puothovi z Ryzmberka z Švihova a na Švihově, p. švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Švamberka a na Boru, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Mikulášovi z Švamberka a na Přimdě, panu bratru mému milému.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, hajtmanu kraje Hradeckého, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Alšovi Berkovi z Dubé a na Berlštejně, panu ujci mému milému.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Jablonné, panu ujci mému milému.

Uroz. pánu, panu Kryštofovi Děčínskému z Wartmberka a na Lipém, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Prokopovi Děčínskému z Wartmberka a na Lipém, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Sezemovi z Oustí a na Oustí, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Ilburkovi z Ilburka a na Ronově, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Planskému z Ziberka a na Zerčíně, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jiřiekovi Planskému z Ziberka a na Hrádku, p. příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Štefanovi Flugkovi z Rabšteina a na Tajnci, p. příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Hynšíkovi Flugkovi z Rabšteina a na Kynžvartě, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi Planskému z Ziberka ɔc, příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jeronymovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče, z Lokte a na zámku Chebském, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Lorencovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče, z Lokte a na Rabštejně, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Burianovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holojče a z Lokte ɔc, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Šebestianovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holojče a na Lokti, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Albrechtovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče a na Lokti ɔc, panu příteli mému milému.

Urozeným pánóm, panu Wolfovi a panu Albinovi, bratřím Šlikóm, hrabiem z Pasaunu, z Holajče a na Folknově, pánóm přátelóm mým milým.

Uroz. pánu, panu Albrechtovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu, z Holajče, na Šempochu, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi Šlikovi, hrabí z Pasaunu a z Lokte ɔc, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jaroslavovi Hasišteinskému z Lobkovic a na Obřiezstvě, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Václavovi Mičanovi z Klinšteina a z Roztok, příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Děpoltovi z Lobkovic a na Bílině, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Václavovi z Lobkovic a na Chlumci, panu příteli mému milému.

Uroz. pánóm, panu Janovi a panu Ladislavovi, bratřím z Lobkovic a na Zbiroze, pánóm přátelóm mým milým.

Uroz. pánóm, panu Janovi, panu Jiřiekovi a panu Wolfovi, bratřím Bořitóm z Martinic a na Smečně, pánóm přátelóm mým milým.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Bořitovi z Martinic ꝛc, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Walšteina a na Střekově ꝛc, panu kmotru a příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Albrechtovi z Walšteina a na Újezdě, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Fridrichovi purkrabí z Donína a na Dražicích, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Křineckému staršiemu z Ronova ꝛc, p. příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Bibršteina a na Kosti, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Mikulášovi purkrabí z Donína a na Grafšteině, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Ludvíkovi Zajímačovi z Kunštatu a na klášteře sv. Prokopa, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, najvyššiemu mincmajstru král. Českého a fojtu makrabstvie Dolnieho Lužického ꝛc, panu švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Kostelci, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Zdeňkovi Kostkovi z Postupic a na Litomyšli, panu příteli a švagru mému milému.

Uroz. pánu, panu Haškovi Zvířetickému z Wartmberka a na Smidařiech ꝛc, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Slavatovi z Chlumu, z Košmberka a na Košmberce, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Wolfovi z Gutšteina a na Chyšech, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Šebestianovi z Waitmile a na Chomútově, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Petrovi z Waitmile a na Mostském Hradě, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Mikulášovi Zubovi z Landšteina a na Zapích, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Vilémovi Krušinovi z Lichtenburka a na Trutnově, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, p. Janovi Krušinovi z Lichtenburka a na Trutnově, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Karlovi Šumburkovi z Šumburka a z Pirštejna a na Trutnově a Lancautě, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Václavovi Zmrzlíkovi z Svejšína a na Lnářích, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Zigmundovi Smiřicskému z Smiřic a na Skalách, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Špetlovi z Janovic a na Bezdězí, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Adamovi Svitákovi z Landštejna a na Tuchorazi, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Mikulášovi Svitákovi z Landšteina a na Krašově, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Mičanovi z Klinšteina a z Roztok, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Zdeňkovi z Klinšteina a na Škvorci, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi Mičanovi z Klinšteina a z Roztok a na Pátku, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Burianovi Špetlovi z Janovic ꝯc, panu příteli mému milému.

Urozenému pánu, panu Petrovi Zmrzlíkovi z Svojšína a na Neprochovech, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, p. Jindřichovi Firšicovi z Nabdína na Hradištku, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jiřiekovi z Šlejnic, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Mikulášovi z Říčan a na Hořovicích, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Hendrychovi z Enzygle a na Tajřově, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, p. Vilémovi Mráčskému z Dubé a na Prčici, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Janovi z Kácova a na Novém Městě, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, p. Svojšovi z Velhartic a na Nalžovech, panu přieteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Jiřiekovi z Walšteina a na Bradlci, panu příteli mému milému.

Uroz. pánu, panu Vilémovi z Walšteina a na Štěpanicích, panu příteli mému milému.

Uroz. a statečnému rytíři, panu Radslavovi Beřkovskému z Šebířova a na Liběchově, najvyššiemu písaři královstvie Českého, příteli mému milému.

Uroz. a statečnému rytieři, panu Hendrychovi Kutnaurovi z Kutnova a na Petce, purkrabí kraje Hradeckého, přieteli mému milému.

Uroz. a statečnému rytieři, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ꝯc, přieteli mému milému.

Uroz. a statečnému rytíři, panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašími ꝯc, příteli mému milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Oplovi z Fictum a na Novém Šumburce ꝯc, příteli mému milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Linhartovi z Hrádku a na Trpistech, příteli mému milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Janovi Janovskému z Suttic a na Žumberce, příteli mému milému.

Psáno také též panu Janovi Trčkovi ꝯc.

Urozeným a statečným rytířóm, panu Jiříkovi a panu Janovi Lajtoltóm z Ebrnic a na Nekmíři, přátelóm mým milým.

Uroz. a stat. rytíři, panu Janovi z Sudomíře a na Řepici, příteli mému milému.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Joachymovi z Malzouna a na Krupce ꝯc, příteli mému milému.

[Cedule panu Zajieci.] Muoj milý pane strýče! Tento list jest prvé napsán, též když jsem jiným pánóm a přátelóm psal, než proto jsem jej u sebe zadržal, chtěje vás osobně za to žádati, kdybyšte byli sem přijeli; než která jest toho příčina, že jste sem přijeti nemohli, v tom vám nic za zlé nemám, neb znám, že jest příčina hodná. Nežli za to vás prosím, jakž vám v listu píši, že na Horách Kutnách v neděli provodní budete, neb z téhož mého psaní muožete to znáti, že jest toho má pilná a znamenitá potřeba.

462.

Oznamuje níže jmenovaným rytířům a vladykám, že vedle nařízení královského k smlouvání s Jindřichem z Rožmberka na den 8. dubna do Hory Kutny dostaviti se má, i prosí, aby jako přátelé pro potřebu jeho také se tam najíti dali.

Na hradě Pražském 1526, 14. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý! Oznamujiť, že král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest mi psáti, abych v neděli provodní [8. dubna] na Horách Kutnách byl a že pan Jindřich z Rozmberka na týž den také v Kolíně býti má, a že JMKská ráčí posly své, a kterak jsem tomu srozuměl, znamenité poslati, aby mne a pány přátely mé, kterýchž se v tom také dotýče, s jedné, a pana Jindřicha z Rozmberka z strany druhé smlúvali. I chtěje v tom povolnost JMKské k vuoli učiniti, chci, dá-li pán Buoh, na ten den na Hory Kutny přijeti; a tebe také zvláštně žádám, že tam na ten den také budeš a to pro mú potřebu učiníš a se mnú staneš, jakož také zase chciť se dobrým přátelstviem odplatiti, jsa té naděje, že v tom mú žádost naplníš. Dán na hradě Pražském v středu po svatém Řehoři papeži léta ꝯc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Václavovi Hugvicovi z Biskupic a na Roudnici ꝯc, příteli milému.

Též psáno urozenému a statečnému rytíři, panu Petrovi Rašínovi z Ryzmburka a na Staré, podkomořiemu králové JiMti, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Divišovi z Nestajova a na Žeušicích, příteli milému.

Uroz. a stat. rytířóm, panu Jiřiekovi, panu Hanušovi a panu Wolfovi, bratřím Oplóm z Fictum a na Novém Šumburce, přátelóm milým.

Uroz. a stat. rytíři, panu Jetřichovi Oplovi z Fictum a na Egrberce, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Janovi Měsíčkovi z Vajškova a na Dolanech, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, p. Zigmundovi Hromadovi z Boršic a na Klecanech, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Janovi Krupému z Probluze ꝯc, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Strachotovi z Kralovic, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Mikulášovi Hysrlovi z Choduov ꝯc, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Bohuslavovi Chrtovi z Ertína a na Litovicích, purkrabí hradu Pražského, příteli milému.

Uroz. a statečnému rytíři, panu Janovi Bejchorskému z Raškovic a na Tlustovúsích, příteli milému.

Uroz. vladyce, panu Václavovi Zárubovi z Hustiřan a na Třebovīticích ꝯc, příteli milému.

Uroz. vladyce, panu Václavovi z Kraselova a na Střele, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Mikulášovi z Kraselova a na Hošticích, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Zdeslavovi z Kraselova a na Střele, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Václavovi Benedovi z Nečtin a na Břežanech, příteli milému.

Uroz. vladyce, panu Petrovi Benedovi z Nečtin a na Břežanech, příteli milému.

Uroz. vladyce, panu Ladislavovi Malešickému z Černožic ꝯc, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři, panu Janovi z Brykšteina a na Ledcích, králové Její Mti prokurátoru, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Markvartovi Frickovi z Daliměřic a na Domúsicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Stranníkovi z Kopidlna a na Třevadci, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Bílskému z Kařišova a na Lomnici, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Mikulášovi Semínovi z Semína ɔc, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Buškovi z Sluh a na Cidlině, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Mikulášovi Polencovi z Polenc ɔc, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Voldřichovi Pařiezkovi z Pařiezku a na Sukdole, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Mikulášovi Bechyňovi z Lažan ɔc, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi Cilovi z Svojšic, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Zdeslavovi Kapléři z Sulevic a na Košťálově, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Fridrichovi Sekerkovi z Sedčic a na Milešově, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Albrechtovi Kapléři z Sulevic a na Čížkovicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Hanušovi Kapléři z Sulevic a na Duchcově, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Wolfovi Kapléři z Sulevic a na Podsedicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Jiřiekovi Vršovi z Sádlna a na Skalce, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Karlovi z Duban a na Liběšicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi Bohdaneckému z Hodkova, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Kunšovi Bohdaneckému z Hodkova a na Žlebích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Václavovi Žeušickému z Nestajova ɔc, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Hynkovi Slavíkovci z Slavíkova, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Beřkovskému z Šebířova ɔc, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Arnoštovi Řepovi z Neveklova a na Tloskově, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Přibíkovi z Břízy a na Netvořicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Jindř. Škopkovi z Bílých Otradovic a na Kamberce, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Albrechtovi Crplovi z Kravska a na Šelnberce, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Voračickému z Paběnic, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Vrchotovi z Vrchotic a na Janovicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Jiřiekovi Svadbovi z Otradovic, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Chvalkovskému z Hustiřan a na Chvalkovicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Mikulášovi Karlíkovi staršiemu z Nežetic a na Holovúsích, příteli milému.

Urozeným vladykóm panu Jiřiekovi a panu Janovi, bratřím Karlíkóm z Nežetic a na Řepíně, přátelóm milým.

Urozenému vladyce panu Zigmundovi Kopidlanskému z Kopidlna a na Kopidlně, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři panu Mauricovi Šentinkarovi z Šentinku a na Gutšteině, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Maršovi Vintieřovi z Vlčkovic ɔc, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři panu Vilémovi Kfeléři z Zakšova a v Starém Sedlišti, hajtmanu na Tachově a na Přindě, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Bohuslavovi Obyteckému z Obytec a na Hvozďanech, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Žichovci z Duban a na Nezvěsticích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Václavovi Chlumčanskému z Přestavlk ɔc, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Smilovi Nebilovskému z Drahobuze, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi Levhartovi z Vidžína, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Muchkovi z Bukova a na Osece, hajtmanu kraje Plzenského, příteli milému.

Urozeným vladykám panu Václavovi a panu Kryštofovi Přiechovským z Přiechovic, přátelóm milým.

Uroz. vladyce panu Vilémovi Podmokelskému z Prostiboře, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Bernartovi Barchanci z Baršov a na Měcholupech, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Jiřiekovi Osterskému Kapléři z Sulevic a na Ostrovci, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Varlajchovi z Bubna a na Wilšteině, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři panu Janovi Ješkovi z Strojetic a na Doupově, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Jiřiekovi Sekerkovi z Sedčic a na Sedčicích, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Častolorovi z Hořovic a na Hradišti, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Drslavovi Černínovi z Chuděnic a na Březiné, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Jeníškovi z Újezda a na Čerčovci, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Petrovi Pešíkovi z Komárova ɔc, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Jindřichovi Pešíkovi z Komárova a na Příbrami, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Václavovi Pešíkovi z Komárova, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Pešíkovi staršiemu z Komárova a na Waldece, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Pešíkovi mladšímu z Komárova a na Komárově, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Hořicovi z Prostého, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Heřmanovi Zálezskému z Prostého, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Humprechtovi z Hrádku a na Řenči, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Petrovi Sudovi z Řenec a na Zdechovicích, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři panu Pavlovi Cholticském u z Újezda, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři panu Petrovi z Chrástu, hajtmanu na Hrádku, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Purkhartovi Točníkovi z Křimic, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Zdeňkovi Kladenskému z Kladna ɔc, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Votíkovi z Jitřiněvsi a v Kobylnicích, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Burianovi Vahančovi z Vahanče, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Hyncovi Zejdlicovi z Šenfeldu, hajtmanu kraje Slanského, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Václavovi Karlovi z Svárova a na Suchomastech, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Jindřichovi Karlovi z Svárova, příteli milému.

Uroz. panu Voldřichovi Karlovi z Svárova, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Janovi Othovi z Losu a v Huti, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Václavovi Razickému ze Vchynic, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři panu Dobešovi Kapléři z Sulevic ɔc, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Jindřichovi Kuorkovi z Korkyně a v Suchdole, příteli milému.

Urozeným vladykám panu Janovi a panu Petrovi, bratřím Břekovcóm z Ostroměře a na Hrádku, přátelóm milým.

Uroz. vladyce panu Petrovi Kapounovi z Smiřic a na Litni, hajtmanu kraje Podbrdského, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Zigmundovi Beřkovskému z Šebířova, příteli milému.

Uroz. a stat. rytíři panu Jetřichovi Pětipeskému z Krásného Dvora a na Peruci, příteli milému.

Uroz. vladyce panu Piramovi Kapúnovi z Svojkova, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Mathešovi Hysrlovi z Choduov ɔc, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Bartolomějovi z Hyršperku a na Wartmberce, příteli milému.
Uroz. a stat. rytíři panu Janovi z Vřesovic a na Žluticích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Hendrychovi Valeckému z Doupova, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Václavovi Sokolovi z Mor a na Vršovicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Vilémovi Buzickému z Buzic, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Haškovi Tluksovi z Vrabí, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Hynkovi Tluksovi z Vrabí a na Dřevčicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Václavovi Mandelíkovi z Chrastu a na Kolodějiech, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Fabianovi Sekerkovi z Sedčic a na Lobkovicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Prokopovi Čabelickému z Sútic a na Tajně, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Zigmundovi Stružskému z Doubravan a na Struhách, příteli milému.
Uroz. vladyce p. Hynkovi Beřkovskému z Šebířova a na Kokoříně, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Burianovi Stranovskému z Sovojovic, příteli milému, a jeho bratru Markvartovi.
Uroz. vladyce panu Albrechtovi Klusákovi z Kostelce a na Huorkách, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Jiřiekovi Bechyňovi z Lažan a na Bernarticích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Václavovi Polaneckému z Polánky, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi Smrčkovi ze Mnichu, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Grutskému z Chřenovic, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Voldřichovi Malovci z Malovic a na Chajnově, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi Malovci z Malovic a na Kameni, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Jindřichovi z Poměnic a na Tajnci, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Voldřichovi Kekulovi z Stradonic a na Stradonicích.
Uroz. vladyce panu Janovi Beřkovskému z Šebířova, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi Přibkovi z Ottoslavic, příteli milému.
Uroz. a stat. rytíři panu Tristramovi Dašickému z Barchova, příteli milému.
Urozenému vladyce panu Bohuslavovi Kalenicovi z Kalenic a v Mačkově, příteli milému, a pánóm Muchkóm jako ve Tchořovicích.
Uroz. vladyce panu Mikulášovi Malovci z Pacova a na Sedlci, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Hynkovi Šicovi z Drahenic, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Petrovi z Mladějovic a na Božejovicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Tluksovi z Vrabí a na Čimelicích, příteli milému.
Uroz. a stat. rytíři panu Janovi Dobřenskému z Dobřenic ɔc, příteli milému.

Také psáti panu Běšínovi Jeptiškovi, panu Absolonovi a Buškovi Oseckým, Janovi Řesanskému Koupskému ɔc.

Uroz. vladyce panu Jiřiekovi Kořenskému z Teřešova a na Sedlci, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Janovi Tluksovi z Vrabí a na Mladějovicích, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Štilfridovi Lukaveckému z Lukavce, příteli milému.
Uroz. vladyce panu Václavovi Bechyňovi z Lažan, přieteli milému.

Také má se některému cedule do listu vložiti, aby také některých jiných dobrých

přátel žádali, aby spolu s nimi na den předpsaný do Hory přijeli, poněvadž některým nemohlo se tak brzce spolu s jinými psáti, poněvadž také i všech nápisové nemohou se tak spěšně vyhledati, neb toho všeho nemuože tak pojednou paměť snésti.

463.

Jindřicha Tunkla z Brníčka žádá, aby v příčině jeho smlouvání s Jindřichem z Rožmberka ke dni 8. dubna na Hory Kutny se najíti dal; oznamuje mu, že kníže Karel brzy do Čech přijede, o sjezdu v Kolíně a o položení sněmu na hradě Pražském.

Na hradě Pražském 1526, 17. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Po vašem odjezdu z Čech přinesena mi některá psaní od krále JMti, kdežto mezi jinými věcmi ráčil mi JMKská psáti, abych byl v neděli provodní [8. dubna] na Horách Kutnách, a na týž den že pan Jindřich z Rožmberka má také v Kolíně býti, a že JMKská ráčí své posly poslati, aby nás smlúvali s obú stran. A z psaní knížete Karla JMti srozuměl jsem, že tito poslové a jednatelé mají býti: pan biskup Olomúcký, pan Jan z Pernšteina, pan Artléb z Bozkovic a pan Jan Žirotínský, a k nim že mají také býti přidáni od JMKské kníže, pan Vojtěch z Pernšteina a pan kancléř a pan Jan z Wartmberka. I chci já v tom rád povolnost JMKské k vuoli okázati a na ten den jmenovaný, dá-li pán Buoh, na Hory Kutny přijeti, jakož i pány a přátely mé k tomu již obsélám, žádaje, aby také na ten den tu se sjeli; než u mne jest na velikém omylu z některé příčiny, aby snadně smlúva býti mohla; však což jest u lidí nepodobné, to jest pánu Bohu našemu všemohúciemu všecko možné. I muoj milý pane švagře, za to vás zvláštně prosím, abyšte také k tomu času na Horách Kutnách byli, neb ač jsem slyšel, že vám se vaše nemoc obtížila, ježto věrně jsem tomu nerad, než ufajíce pánu Bohu všemohúciemu, buohdá dotud zase zdrávi budete. Co mi také JMKská při tom ráčil více psáti, tomu šíře vyrozumiete z tohoto přípisu, kterýž vám posélám, co do krajuov tohoto královstvie Českého psal jsem. A na tento čas nevím vám co jiného nového mimo to oznámiti, než kniežete čekáme brzo do Čech, ale proto ještě nevím kdy přijede. A já, dá-li pán Buoh, na tom jsem, abych tuto středu aneb ve čtvrtek na Blatnú jel pro mé některé spravedlivosti, což se pána z Rožmberka dotýče, jakož bych byl prvé již odsud vyjel, než že měl bych tyto dny pana Zdeňka a pana Mikuláše bratří Trčky smlúvati; pak-li bych jich nesmluvil, tehdy tento úterý měl bych je súditi.

Toto mi se vám zdálo také oznámiti, že ten sjezd, kterýž by měl býti v Kolíně ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna], o kterémž jest také zmínka v tom listu, co jsem do krajuov psal: i tak jsem srozuměl, že proto najvíce býti má, aby jedny s druhými mieřili a o to se svolili, aby sněm obecní na hradě Pražském položen byl; než mněť se zdá, že JMKská bez našeho svolení mohl by při stolici své, když

by ráčil, na hradě Pražském sněm položiti. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, muoj milý pane švagře, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v sobotu den svaté Gedruty léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřeha, najvyššiemu mincmajstru královstvie Českého a fojtu markrabstvie Dolních Lužic ɔc, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Psali mi páni úředníci mince, že by těch XV ſſ gr., které se na hrad Pražský vydávají, dávati nemohli, předkládajiec toho některé příčiny: i jestliže to býti muože, rád bych, aby se předse dávalo až do knížecího a vašeho zase do Čech příjezdu; a jestliže pak potom nebude se moci dávati a toho se příčiny JMKské slušné oznámí, také proti tomu mluviti nemíniem. Toto vám také, muoj milý pane švagře, oznamuji, že jest mi psáno a za jistú věc oznámeno, že by pan Jiřiek z Šelnberka, strýc muoj, z tohoto světa skrze smrt sešel v Opavě tu neděli před středopostiem [4. března]. I jestliže jest tak, jakož se toho obávám, rač pán Buoh všemohúcí jeho duši milostiv býti.

464.

Wolfartu Planknarovi z Kynšperku o osobách v příčině náboženství z Prahy vypověděných, kníže Lehnický že zapověděl mše svaté v Lehnici sloužiti, o rozepři bratří Trčkův, o sjezdu v Kolíně, o smlouvání s Jindřichem z Rožmberka ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 17. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Pane Planknar, příteli milý! Ačkolivěk nepochybuji, že to dobře v paměti máte, co byste měl při JMKské jednati, však za to vás žádám, což pak koli zjednáte, že mi toho něco vždy do Hory k neděli provodní oznámíte. Toto vězte, že páni Pražané měli jsú k sobě nějaká psaní od krále JMti, což se těch, jako v Praze býti nesmějí, dotýče, i o Matěje, kterýž sedí,*) snad od králové JíMti: pak jestli to k posilnění víry svaté křesťanské, ktož takové věci vyjednávají, čili k zlehčení, to připouštiem k rozvážení panu arcibiskupu Ostřehomskému JMti; neb to znám, že lépe a pořádněji takové věci náležejí k rozvážení a opatření osobám duchovniem nežli světským, i větší svoboda jim při tom náleží k předložení v místech potřebných nežli jinému, a v takové věci snad se přísluší poodvážiti netoliko nějaké nelibosti, ale dosti odporné těžkosti, poněvadž pána Boha našeho nade všecky věci máme a povinni jsme milovati. Nebo i ona žena Ester královna pro lid boží odvážila se nebezpečnosti při králi Asverovi, kteréž Mardochus, přítel její, to předložil: kdyby i ona to dobré chtěla opustiti, že by pán Buoh jináče mohl obmysliti vysvobození lidu svého, ale ona že by mohúci a nechtieci mohla přijieti ku pomstě boží; kdežto takovým napomenutiem jsúci hnuta ta svatá žena odvážila se nebezpečnosti a tudy mnoho dobrého učinila

*) Viz Staří letopisové Čeští str. 460.

k připomínání na budúcí časy. Pak nyníť jistě potřebují křesťané od nevěrných vysvobození, ač pán Buoh náš svých neopustí než ráčí pozdržovati, očekávaje, zdali by kto byl, aby se o jeho lid a svatú vieru křesťanskú skutečně zasadil.

Také včera přineseno mi psaní z Slezska, kdež mi se mezi jinými věcmi oznamuje, že kníže Fridrich Lehnický zapověděl všem kněžiem tu v Lehnici v městě, na zámku i na tuomě, aby žádné mše svaté dále neslúžili dotud, dokudž by o tom zřízení neučinil, pokud se při slúžení mše svaté zachovati mají. I jáť jsem se nadál, že jest on hajtmanem Dolní Slezí, ale kterak tomu rozumiem, béře on na sebe úřad papežský; i žádám vás, že to také panu arcibiskupu oznámíte. Než naději se, kdyby císař Turecký své víře tak odporného úředníka měl, že by jemu toho netrpěl: co pak JMKská, pán náš, jsa králem křesťanským, učiniti ráčí, toho neviem. Než příliš se bludové při JMKské poddaných rozmáhají, a proč se to trpí, mně jest divné a ještě divněji, že snad někteří z nich posilnění proti věrným mají. I rač pán Buoh všemohúcí dáti, aby pastýři nad stádem Páně bděli a vlkóm ovec déle roztrhovati nedopúštěli, nežli bránili a obhajovali. A prvé také jsem vám něco o těch věcech poručil, a protož nyní o tom širšieho psaní zanechávám.

Nyní páni Pražané nic králi JMti nepíší, a také mi se zdá, že toho zvláštní potřeba není, aby o to na tento čas psáti měli, oč jsme my poslali, než to znám, že podle nás stojí a státi chtí při dobrém víry svaté křesťanské a při svobodách a práviech našich. Což se dotýče pana Zdeňka a pana Mikuláše bratří Trčkuov, ti by měli dnes zde v Praze býti, nebo chtěl bych je smlúvati, pakli bych jich nesmluvil, tehdy tento úterý mají před úřadem mým státi; pak ač mou pilností při smlúvách nemá sjíti, ale proto pro všelikterakú věc mně by se zdálo, aby JMKská ráčil také poručiti a psáti, kteříž do tohoto královstvie od JMKské budou posláni, aby také mezi pány Trčky jednali a je smlúvali, jestliže prvé smluveni nebudou.

Toto mi se zdálo také vám oznámiti, jakož víte, jaká jest mi psaní Motl od krále JMti přinesl, ježto také přineseno jest více listuov při tom, kteříž jsú psáni, jakž mi po vašem odjezdu oznámeno, do měst, aby se do Kolína sjeli ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna], ač já prvé mám býti v Hoře v neděli provodní. Také psáno jest vše, jakž mi oznámeno, do každého kraje od JMKské dvěma osobám, aby obsielaly ty, jako prvé v Kolíně byli, aby se také do Kolína jmenovaný čtvrtek sjeli. Pak mněť to jest málo obtížné, než neví-li o takových spletcích pan arcibiskup, zdá mi se za potřebné, aby věděl, a pokudž muože, aby ráčil se k tomu přičiniti, aby pleticháři a bludní lidé dále pruochodu neměli, a také aby z něčeho dobrého věrní křesťané mohli býti potěšeni. A zdá-li se vám, muožete učiniti o to duomienku i se panem orátorem papežským, nebo bez obecnieho sněmu málo se muože zjednati na sjezdiech, leč aby se přičinilo ruoznic a nesnází.

Jakož prvé o tom víte, že JMKská ráčil psáti, abychme se z Hory sjeli do

Kolína, pak jáť jsem to všecko již do krajuov psal, což mi se za potřebné zdálo podle těch psanie od krále JMti, o kterýchž viete; než co já přátel obsielám, žádaje, aby se mnú proti panu Jindřichovi z Rožmberka stáli, tehdy s těžkem dosti by hospod v Kolíně měli. Pak kterak se muože to trefiti nám i také druhé straně, též i pánóm poslóm i také, kteříž snad s žádnú stranú nebudú, ježto na ten sjezd do Kolína jeti by měli, a tak nemuože se to podle mého zdání sjíti, abychme se tu mohli směsknati a hospod dosti mieti. Ač snad mohl by někdo řéci, že muožeme do Kolína přijeti a koní v Hoře nechati: i znáte to, že při koniech také zuostávají někteří služebníci; ale bychme i bez koní byli, tehdy proto neznám toho, abychme dosti hospod měli tu v Kolíně, ač na tom nejsme, abychme služebníkuov a koní po sobě nechati měli, a na rynku vně anebo v ulici aby nám měli koně držeti, nemohúce do hospod, toho bychme se k našemu posměchu dopustiti nemienili. Neb ač krále JMti glejtu dobře věříme, ale ktož jest se nad svú ctí zapomněl, nevím, nezapomenul-li by se i nad glejtem JMKské, kdyby svuoj fortel anebo užitek znal; ač my, kdybychme takového svázaného viděli, proti glejtu JMKské a proti řádu a právu tohoto královstvie nechtěli bychme na něho sáhnúti. A protož žádám, jednajte o to, ať ti z Kolína přijedou do Hory k tomu čtvrtku po provodní neděli, neb tu muože býti dosti prostranstvie k tomu ke všemu sjezdu. A když JMKská bude ráčiti tak psáti a rozkázati, nevím, kto by se měl tomu slušně protiviti; než jestliže já se pány a přátely svými do Kolína nepojedu, nemohúce míti hospod ani stání koňóm našim, té jsem naděje, že JMKská, jakožto pán náš milostivý, v tom nám za zlé míti neráčí.

Psal jsem při vás doctoru Václavovi o nějaké listy: i jestliže vám jaké dá, žádám vás, že je vezmete a tuto cedulku, kterúž jemu píši, že rozkážete jemu dáti. A brzo-li se nadějete zase svému do Čech příjezdu, žádám vás, že mi oznámíte. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu den sv. panny Gedruty léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Wolfartovi Planknarovi z Kynšperku ɔc, příteli mému milému.

Toto vám také oznamuji, že jest kníže měl jednati mně o nějaké peníze od krále JMti na muoj dluh, aby mi se dalo z berně Slezské ɔc: i žádám vás, vyrozumějte tomu sami od sebe na doctoru Václavovi, jednalo-li se co o to, a jestli co zjednáno, a to že byšte mi oznámili při jiném poselstvie aneb když sami přijedete, čemu v tom vyrozumíte; než kníže ještě mi o tom, zjednal-li jest toho co, nic neráčil oznámiti.

Také mne toto došlo, že ještě ta věc není na ničemž postavena, což se té smlúvy se panem Šebestianem z Wajtmile učiněné, čím jest JMKskú na Hory Kutny založil, dotýče, lečby se tyto dny co toho dokonalo. I nemá-li ta věc konce, k čemuž JMKská prvé svoliti ráčil a my tomu uvěřili, těžké jsú to věci, a pod tiem nekoncem

strach pádu aneb nemalé těžkosti těm horám; nebo psali mi úředníci mince, že tohoto času nemohou na hrad Pražský toho dávati, což prvé dávali těchto časuov, ač předešle více dáváno bylo, totižto XXXV ꝉꝉ gr., a nyní toliko XV ꝉꝉ gr. č.; pak již se to skutkem stalo, že dnes tuto sobotu nic odtud dáno není. Také mi praveno, že se má úředník v ungeltu v Praze změniti: i v to nic nevkračuji, než bude-li tím lépe anebo huoře, to se potom zví.

Vězte také, že jest mi oznámeno, že jest Emrych Munkovi psal anebo vzkázal, že mám již čas jednati o měď, o čemž prvé dobře víte; i zdá-li vám se o to s ním co rozmluviti jménem mým i sami od sebe, to při vašem rozvážení buď, neb byť se to mohlo dokonati podle prvnieho najednání a na to že bych se mohl ubezpečiti, byla by dobrá naděje k užitku. Slyšeti zde, že se páni Uhři na rákoš silně strojí a s Turky že příměří mieti nechtí: i bylo-li by to s dobrým JMKské, tomu bych rád byl. A co o tom dobrého slyšíte, kdybyšte měli do Čech poselstvie, žádám, že mi to oznámíte. Byl jsem toho úmyslu, chtěje k vám naschvál posla poslati; než když mi pan písař zemský psal, že konečně k JMKské jeti chce, i zdálo mi se jistěji toto psaní vám po jeho některém služebníku poslati, jakož jsem tak učinil.

[Cedule panu Wolfartovi Planknarovi.] Zdálo mi se vám toto také napsati, což se mé a přátel mých spravedlivosti dotýče, oč se má mezi námi a panem Jindřichem z Rožmberka jednati. I potká-li mne to, což jsem podle práva obdržel, radši bych to smlúvou přijel, nežli by JMKská a všecka země, kterak jest povinna, měla toho dopomáhati; pakli smlúvy nebude, žádám vás, že JMKské budete ode mne prositi, aby našich spravedlivostí ráčil nám dopomáhati, jakož všech stavuov tohoto královstvie k témuž chci se pány a přátely mými napomenúti; neb již pro těžkost naši není nám možné déle to snášeti, a co jest se při tom řádu a právu ublížilo, snad také není slušné to trpěti. A protož nebude-li smlúvy na ten čas při provodní neděli, tehdy poručíce se pánu Bohu všemohúciemu, budeme JMKské prositi i napomínati i všech stavuov tohoto královstvie podle jejich povinností a vysokých závazkuov a na právo volati, aby nám našich spravedlivostí skutečně již bez dalšiech odtahuov dopomohli; ježto té jsem naděje, že JMKská ráčí v tom své povinnosti dosti učiniti i také stavové a obyvatelé tohoto královstvie, pomniece na své závazky a cti, ježto žádnému dobrému jináče nesluší v tom učiniti. Když králi JMti oznámíte, co jest pan Jindřich z Rozmberka učinil těm, kteříž byli s listy obranními posláni a mušeli ty listy i pečet zemskú jísti: rád bych věděl, kterak JMKská ráčí sobě to stiežiti i ktož to slyšeti budou; než jistě není co toho málo vážiti, ježto o tom držím, že král Vladislav, slavné paměti, i císař Karel, kteří byli také ctní a milostiví králové, že by takové věci za málo nepokládali než vysoce to vážiti ráčili a k nápravě a k trestání přivésti. A poněvadž pan písař zemský k JMKské jeti má, za to mám, že to

také JMKské dostatečně sám od sebe předloží, neb také na ten úřad ten účinek nemálo se vztahuje, co jest se od téhož pána z Rožmberka stalo.

465.

Žádá doktora Václava z Velhartic za přímluvu ku králi, aby kněžím a choralistům při kostele hradu Pražského, což jim náleží, vydáno bylo z ungeltu v Praze ɔc.

1526, 17. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Pane doktor příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Oznámeno jest mi, že má býti nový úředník v ungeltu v Praze Kozel, jako prvé maršálkem byl u pánuov Pražan: i žádám vás, že to u krále JMti zjednáte, aby jemu ráčil psáti, co se má dávati kněžím a korálóm při kostele Pražském, aby se jim to vydávalo bez zadržování, a což jest jim zadržáno tyto půstní suché dny, aby se jim to také bez odtahuov dalo; a také potřebují nových komží, i zdá mi se za slušné, aby JMKská ráčil také do ungeltu rozkázati, aby jim byly nové koupeny, neb náklad veliký není, co se za kment k té potřebě dá. A jest poctivé, aby v celých komžiech ten řád, což jim náleží, vedli nežli v strhaných. Také Jiřiek Kofl připomíná o nějaký kožich JMKské: i což jemu v tom muožete prospěti, žádám, že to učiníte. A jakož jsem vám prvé psal o nějaké listy, i žádám vás, že to k konci přivedete a po panu Wolfartovi Planknarovi mi je pošlete; neb nemuože-li býti na pargameně, přijmu je vděčně i na duplátu pod menší pečetí, když jedné JMKská ráčí se tu svú rukú podepsati. Dat. ut supra.

Panu Václavovi z Velhartic, doctoru ɔc, příteli mému milému.

466.

Zdislavu Berkovi z Dubé o úmrtí Jiříka z Šelnberka, o sjezdu v Kolíně, o jednání a vinění mezi knížetem a druhou stranou, o odložení soudu komorního.

Na hradě Pražském 1526, 18. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, to jsem přečetl a jemu porozuměl. Najprv, muoj milý pane ujče, což se paní Beatrix dotýče: i jistě byl bych rád vás srovnal pro vás obojí stranu i také pro děti její, ale kudy jest ta věc v hromadu jíti nechtěla, jest vám to dobře vědomo; pak jiného nyní nevím k tomu co řéci, než jestliže ještě časem jiným budu moci co v tom prospěti, aby se na všecky strany mohlo slušně trefovati, rád bych to učiniti chtěl; než těžké jest tu raditi, ktož chce na svém neustupně státi.

Což se dotýče pana Jiřieka z Šelnberka, dobře jsem to v paměti měl, než psáno mi a oznámeno, že jest z tohoto světa sešel a v Opavě umřel tu neděli před

středopostiem [4. března], a bojím se, že jest tak, kteréhožto duši pán Buoh všemohúcí rač se smilovati; budou-li pak jeho synové chtieti se v tomto královstvie osaditi, toho ještě neviem, a na tento čas také ještě žádného od nich psaní aneb poselstvie neměl jsem. A dá-li nám pán Buoh brzké spolu shledání, chci o ty o všecky věci šíře s vámi rozmluviti.

Také, pane ujče muoj milý, jakož jste mi psali, připomínajíce to, co jsem vám oznámil, jaká jsú mi psaní od krále JMti přinesena i také od knížete JMti: i teď vám posélám přípis, co jest nám společně JMKská, kteříž jsme na sjezdu zde na hradě Pražském byli, psáti ráčil; i poněvadž tak se JMti líbí, abychme v Kolíně ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna] byli, proti tomu nejsem, ač budeme-li moci dosti hospod míti; než já netuším, leč by ten sjezd JMKská ráčil do Hory převésti, ješto i to by se mohlo státi z příčin slušných, neb i nepodobnější se věci přiházejí. Poněvadž to znám, že vám pro úřad váš nehodí se se mnú proti panu Jindřichovi z Rožmberka státi, však jestliže byšte na ten sjezd Kolínský přijeli, rád bych se s vámi viděl tam aneb v Hoře, neb tak se naději, že bude potřebí to nám obmajšleti, ktož pletou, aby již nevždy mohli v tom svuoj pruochod mieti.

Posélám vám také přípis, což jsem do krajuov tohoto královstvie psal, nechtěje v tom nic, co mi JMKská ráčil poručiti, obmeškati; a toho jsem úmyslu, abych, dá-li pán Buoh, pro své pilné potřeby odsud na Blatnú jel v středu aneb ve čtvrtek najprvé příští konečně, poodbuda pánuov Trčkuov, kteréž měl bych nyní smlúvati aneb tento úterý súditi.

Jaká jsú jednání a vinění byla mezi knížetem a druhú stranú: v pravdě nyní moji písaři nemají kdy toho přepisovati, nebo jest toho mnoho. A tyto dny které listy vypravuji a vypraviti mám, co jich napsali a ještě psáti mají, jest těch listuov, naději se, okolo dvú set, neb některé přátely také obsélám žádaje, aby také v Hoře v neděli provodní byli. Než rozum těch řečí jest k tomu podobný jako prvé, že vinili kníže, že práva napravena nejsú a že počtové také nejsú učiněni a že se JMti mnoho k úřadu dává a že některé pře předse obsélá mimo časy uložené ↄc: pak od knížete na to se odpověď vztahuje, že tím vinen není, a což jest činil, že jest to činil toho času s radú pana Jana z Wartmberka.

Když mi listy od krále JMti a od knížete přinesli dnes týden, tehdy ještě zastihlo jest to zde pana Wolfarta Planknara, a rád jsem tomu byl; a potom na zajtří v pondělí vyjel jest odsud něco před večerem; a tak mi řekl, že chce do Budína pospiešeti, aby nějaké noviny mohl mi, když dá-li pán Buoh v Hoře budu, oznámiti.

Soudu se odkládá komornieho do pondělieho po sv. Filipu a Jakubu [7. května], apoštoliech božiech, kterýž měl býti držán na svátost [13. dubna], než kteréhož jsem soudu odložil o středopostí do sv. Jiří, toho odloženo není, než kníže ráčí-li jej odložiti, když přijede. A čekám knížete brzo sem, než proto jistého dne nevím, kdy ráčí

přijeti. Nežli toto mi praveno, než neviem jestli tak, že pan Jan z Wartmberka měl býti před včerajšiem u pana Slavaty na Kostelci, jeda domuov, a kníže také že jest ráčil z Budína vyjeti a potom pan kancléř, a že také potom zase kníže do Budína jel, a když to pan kancléř zvěděl, že se také do Budína vrátil: i jestli tak, tehdy není podobné, aby byli spolu smieřeni; než někto ten hlas snad proto pouští, že smieřeni jsú, chtěje sobě tudy podstať vzdělávati.

I byl bych vám ještě něco více psal, nežli na tento čas má veliká zaneprázdnění jsú v tom na překážku. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, pane ujče muoj milý, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v neděli po sv. Gedrutě léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé z Lipého a na Zákupí, najvyššiemu sudiemu království Českého, panu ujci mému milému.

Což se dotýče, pane ujče muoj milý, toho obselání k sjezdu do Kolína, co nám společně a mně JMKská o to psáti ráčil, nevím, by komu více z našich přátel o to od JMti psáno bylo; než oné straně, tak jsem srozuměl, že najméně dvěma do každého kraje psáno jest a snad i do každého města královského, krom pánóm Pražanóm, leč o pikharty. Za to mám, že o tom víte, že pan písař zemský do Uher jede, a dnes měl by v Lysé nocleh mieti, tak jakž mi včera praveno.

467.

Janovi z Rožmberka, že na psaní jeho převoru Strakonickému oustní odpověď dal a také psaní od krále učiněné oznámil; žádá ho, aby s přátely svými dne 8. dubna v Hoře Kutné se najíti dal.

Na hradě Pražském 1526, 19. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, které jste mi ráčili učiniti a po knězi převorovi Strakonickém poslati, na to jsem jemu oustní odpověď dal; při tom jsem jemu oznámil některé psaní, kteréž mi od krále JMti, pána našeho milostivého, učiněno, ježto také v tom něco na vás se vztahuje; kdežto za to mám, že podle poručení mého to vám všecko on kněz převor oznámí. A byl bych vám to prvé oznámil, než že jsem na příjezd knížete Karla JMti očekával, ježto neviem, kudy se tiem prodlévá. A jakžkolivěk jest, mně se zdá, abyšte se ráčili k tomu strojiti, abyšte v Hoře v neděli provodní [8. dubna] byli, i také přátel, kohož muožete, ježto by pro vás učiniti chtěli, že byšte žádali, aby podle vás stáli. Však máte pány hrabata z Hardeku a z Kladska, pány z Gutštejna, pány Šliky i pány Flugky, kteříž jsú, naději se, s vámi v přátelstvie, i jiné z pánuov a z rytířstva, ježto snad na vaši žádost podle vás stanou, jakož přísloví jest, že přítele v potřebu poznati; pak co v tom za lepší poznáte, tak račte učiniti. A rád bych, abyšte někoho svého služebníka ke mně na Blatnú tuto

sobotu aneb v neděli najprv příští [25. března] poslali, po kterémž chtěl bych vám také některé věci šíře oznámiti, kteréž mi se dosti potřebné zdají. Dán na hradě Pražském v pondělí po svaté panně Gedrutě léta ꝛc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, Mistru převorstvie Českého ꝛc, panu příteli mému milému.

468.

Zdeňkovi Trčkovi, aby se k srovnání s bratrem Mikulášem na hrad Pražský dne 20. března dostavil.

Na hradě Pražském 1526, 19. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Muoj milý pane a příteli! Ceduli, kteráž mi poslána od pana Mikuláše, bratra vašeho, jest mi dnes pozdě dodána, kterúž vám po tomto mém služebníku posélám. A jakžkolivěk jest, zase vám k jednání buohda zítra na hradě Pražském patnáctú hodinu pokládám, a panu Mikulášovi též jsem oznámil. Však zdáli se vám prvé, než na hradě budete, co mi také napsati a mně poslati, poručil jsem tomuto mému služebníku, aby ráno o to k vám přišel a od vás ke mně. A rač vám pán Buoh všemohúcí dáti dobrú noc. Dat. ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ꝛc, příteli mému milému.

469.

Nejmenovanému, aby vladyce Kateřině z Nehvizdek rozsudkem purkrabství Pražského přisouzených 75 kop gr. č. odvedl.

Na hradě Pražském 1526, Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3890 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Vznesla jest na mne urozená vladyka Kateřina z Nehvizdek, kterak by ty, maje jí dáti LXXV ß gr. č., jí spravedlivě náležejících na dvoru v Postřižíně, podle rozsudku úřadu purkrabstvie Pražského, a tomu že jsi ještě dosti neučinil, kdežto již časové toho že jsú vyšli. I napomínám tebe, že jmenovanému rozsudku dosti učiníš beze všech odtahuov, pak-li by tím prodléval, tehdy . . . [Konec ternionu, nedokončeno.]

470.

Janovi Holickému ze Šternberka, že dne 8. dubna na Horách Kutnách bude, žádá ho, aby také s přátely svými tam se dostavil.

Na hradě Pražském 1526, 19. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Léta božieho M°V^C^XXVI°. Toto jsú téhož léta registra VIIIImá, do kterých se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od pondělieho po svaté panně Gedrutě [19. března].

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče nás a pana Jindřicha z Rozmberka, k tomu se mám, abych, dáli pán Buoh, na Horách Kutnách v neděli provodní [8. dubna] podle oznámení od krále JMti, pána našeho milostivého, byl, a také i pány a přátely své obeslal jsem, žádaje, aby se na ten den na Hory Kutny sjeli, a té jsem naděje, že jich drahně bude; a za to mám, že páni a přátelé naši, kterýmž také uloženo jest, aby na ten den tu byli, že toho neobmeškají, také majíce z sebú pány a přátely své. Ježto mi se jistě také zdá za potřebné, abyšte pánuov a přátel svých žádali, aby podle vás a vaší spravedlivosti stáli, v komž naději máte, že pro vás přátelstvie učiniti chtí z pánuov a z rytířstva, a byť pak i města byla, jedno druhému není na překážku. Neb tomu rozumiem, pane a příteli muoj milý, když páni poslové, kteříž od krále JMti budou, to při našich přátelích zřetedlně poznají a uzří, jaké přátely máme, že k tomu náchylnější budou, aby toho jednání nerozpúštěli, nežli to k konci slušnému podle naší spravedlivosti vedli. A ktoby měli býti, kterak mi oznámeno, ti poslové, o tom jsem vám prvé napsal a po vašem služebníku poslal; a toto připomenutí činiem vám dobrým úmyslem. Ajáť sem drahně pánuov a přátel obeslal, chtěje tomu rád pro naše společní dobré i pro každého jednoho z nás spravedlivost, aby každý z nás též tak učinil. A kdyby se pak přihodilo, že byšte vy i já některému jednomu psali aneb více osobám, neznám by to bylo ku překážce, jestliže by se to trefilo, nežli spíše k větší náchylnosti toho, na kohožby od nás takové žádosti byly vzloženy. Dán na hradě Pražském v pondělí po sv. panně Gedrutě léta ꝯc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně ꝯc, panu příteli mému milému.

471.

Sestře Kateřině z Kolovrat, že chce spor její s panem Špetlem urovnati.

Na hradě Pražském 1526, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Děkuji vám, že jste ráčily k tomu svoliti, že ráčíte tomu vašemu člověku, o kteréhož jsem se přimlúval, ty věci na rukojmě rozkázati dáti. A což se pana Špetle dotýče, když se, dáli pán Buoh, po provodní neděli z Hory vrátím, chci rád, oč jest, mezi vámi o to rok položiti a k tomu se přičiniti, abych ty věci mohl na slušném místě a konci postaviti podle spravedlivosti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v uoterý před sv. Benediktem léta ꝯc XXVI°.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

472.

Úředníkům mince na Horách Kutných, aby povinných 15 kop gr. č. každého týdne na hrad Pražský odváděli.

Na hradě Pražském 1526, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urození přátelé milí! Jakož jste mi psali, předkládajíce nedostatky na horách i při některých jiných věcech, a že proto i také z té příčiny, co jest o to s vámi od pánuov šefmistruov mluveno, nemuožete na tento čas těch XV ſß gr. č., kteréž jste na hrad Pražský každý týden z mince vydávali, dávati: tak kterak jsem z vašeho psaní šíře tomu porozuměl, i o těch nedostatcích, jacíž pak koli jsú, nerad slyším; však za to vás žádám, že předse těch XV ſß gr. č. na hrad Pražský jako prvé vydávati budete i to, což jest minulú sobotu zadržáno, dáte, aby to každý týden vycházelo až do příjezdu knížete JMti a páně mincmajstrova; ježto se naději, že při neděli provodní najprv příští oba dva na Horách Kutnách budou, a tu, dáli pán Buoh, bude se to obmajšleti, aby bez obtížení těch hor také hrad Pražský opatřen býti mohl. I věřím vám, že tak učiníte a pánóm šefmistróm že také toto mé psaní oznámíte a ode mne žádati budete, aby dotud v tom obtížnosti neměli. A jestliže pán Buoh všemohúcí v tom času ráčí užitky na těch horách rozmnožiti, tehdy také snáze jedno i druhé opatření bude moci mieti. A na čem tu věc konečném postavíte, žádám vás, že mi to psaniem svým po tomto poslu oznámíte. Dán na hradě Pražském v uoterý před svatým Benediktem léta ɔc XXVI°.

Urozeným vladykám, pánóm úředníkóm mince krále JMti na Horách Kutnách ɔc, přátelóm milým.

473.

Janu Běšínovi z Běšin, aby mu pro jeho na Kutné Hoře pobytí deset věder vína koupil.

Na hradě Pražském 1526, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Pane Běšíne milý! Děkujiť, že jsi v tom byl pomocen služebníku mému, což se hospod jednání na Horách Kutnách mně a přátelóm mým dotýče. Když jsi mi pak psal, což se vína dotýče: i poněvadž tu v Hoře muože se X věder vína, tak kterak jsem srozuměl, dosti dobrého za XII ſß gr. č. kúpiti, pak ač jest dosti draho, proto mi se zdá, aby se tu radši koupilo, nežli bych měl odjinud posélati. I žádám tebe, že mi těch X věder vína koupíš, a jakž buohdá na Hory Kutny přijedu, tehdy chciť ty peníze zase dáti, kteréž za ně dáš, aneb snad dotud počekají až buohdá tam budu. A poněvadž mám u Haluznóv státi, že by pak to spuosobil, aby se to víno do té hospody převezlo aneb přetáhlo, však aby se to opatřilo, aby jím hýbáno nebylo, než aby tak vcele zuostalo až buohda do mého příjezdu. Což se pak dotýče jiných potřeb, anebo piva, toho tak chci ponechati, neb snad hospodářové to by sobě mohli obtiežiti,

poněvadž jest ten obyčej, když hosté přijedou, že jich také rádi něco uživou. Toto také věz, že některého služebníka svého chci ještě napřed do Hory před mým příjezdem některý den poslati, aby se již hospody tak spuosobily, jakž toho potřebí bude. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Běšínovi z Běšin, úředníku mince krále JMti na Horách Kutnách ɔc, příteli milému.

474.

Sestře Kateřině z Rožmitála v příčině zjednání hospod pro něho na Horách Kutnách.

Na hradě Pražském 1526, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Má milá paní sestra. Což se hospod mně a přátelóm mým na Horách Kutnách dotýče, zdá mi se toho již při tom nechati, kterak jsú zjednány, jakož jest mi to oznámil služebník muoj i sepsáno ukázal. A u Johannesa nebude mi potřebí hospody jednati, nebo mi se zdá lépe, abych pospolu byl tu, kdež přátelé moji i také služebníci stanou; a což se pak dotýče potřeb mi jednání, zdá mi se toho také tak ponechati, neb by sobě mohli to hospodáři stěžovati; než psal jsem panu Janovi Běšínovi, žádaje, aby mi vína koupil. A toho jsem úmyslu, že chci před sebú někoho svého, dá-li pán Buoh, několiko dní napřed do Hory poslati, kterýž bude moci některých drobných věcí nakúpiti, kterýchž snad ve všech v hospodách mají, aby to bylo k mému příjezdu na hotově. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Rožmitála ɔc, paní sestře mé milé.

475.

Štěpánu Šlikovi, kdy by měl s přátely svými do Hory Kutny k úradě přijeti.

Na hradě Pražském 1526, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Cedule*) panu Štefanovi Šlikovi. Když jsem tento list dal napsati, tehdy nežli jsem vám jej poslal, mluvili se mnú někteří páni a přátelé naši, a k tomu podobně i od pana Vojtěcha z Pernšteina psaní jsem měl: poněvadž měl by býti sjezd v Kolíně po provodní neděli ve čtvrtek [12. dubna], že by se jim zdálo za potřebné, abychme se prvé, kteříž jsmę zde na sjezdu na hradě Pražském byli, do Hory v středu den před tím sjeli, ač tu již nebude o mú věc, poněvadž před tím v neděli mám na Horách Kutnách býti, nežli toliko abychme o to měli společní rozmluvení, oč by se mělo v Kolíně jednati, a zvláště když na ten artikul přijde, což se sněmu obecnieho položení tohoto královstvie Českého dotýče, ježto jistě nám a našim svo-

*) List, ku kterémuž cedule přiložena byla, není v pův. opisech.

bodám a právóm nemálo, nežli mnoho na tom záleží. I z takových příčin, pane a příteli muoj milý, rád bych, abyšte také tu středu po provodní neděli i se panem Hanušem Flugkem i s jinými pány a přátely našimi na Horách Kutnách byli, neb tu poznáte, že jsú toho znamenité a veliké potřeby. Což se pak pánuov a přátel našich, kterýchž žádám psaniem mým, aby na Hory Kutny přijeli v neděli provodní, na ten den prosím vás, že se k tomu přičiníte; aby tak učinili, a kdyby i ve zbroji jeli, rád bych to viděl, neb někteří jiní k témuž se strojí.

476.

Synu svému Adamovi, že na Blatnou přijede oc.

Na hradě Pražském 1526, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl i se všemi svými. Játť jsem na tom, abych buohda konečně na Blatné tento pátek byl aneb vždy v sobotu, než naději se, že, dá-li pán Buoh, v pátek přijedu. O jiných věcech nyní psaní zanechávám, než přátel jsem mnoho obeslal; než do jiných zemí nezdálo mi se o to psáti, nežli zdálo mi se toho k pilnějšiemu času, bude-li toho potřebí, pozanechati.

Tuto ceduli, kterúž píši purkrabí Blatenskému, kaž ji jemu brzo dáti. A rač dáti pán Buoh všemohúcí, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Adamovi Lvovi z Rožmitála oc, synu mému milému.

477.

Rackovi z Běšin v příčině sporu mezi Kalenicí a Horaždějovskými.

Na hradě Pražském 1526, 20. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Purkrabie milý! Jakož jsi mi psal, což se toho soudu mezi Benešem Kalenicí a Horaždějovskými dotýče: i radil jsem se o to v Praze, i tak se těm zdá, kteříž, za to mám, právu městskému rozumějí, že kteříž jsú pod jedním úřadem a jiní pod druhým úřadem, že by pro jedny druhých stavovati neměli. Než což se této příhody dotýče mezi Kalenicí a Horaždějovskými, poněvadž penízi prvé jsú vyzdviženi nežli na právě položeni, aby ta věc k rozeznání přišla, že již z toho jest sešlo, a že Blatenští konšelé nejsú povinni toho súditi právem městským, než že to mohou z sebe složiti na takový spuosob: poněvadž penízi prvé vyzdviženi nežli na právě položeni, že tu věc již zdvihají; než jestliže chtí oni Horaždějovští jeho Kalenici tím právem, k kterémuž on náleží, z čeho viniti, že se to jim nezavierá. I budou múdřejší potom Horaždějovští, jestliže pro ně kto staví, aby potom na právě peníze kladli a ne jinde platili, a též múdřejší i Blatenští budou moci býti, ktož u nich zstaví pro jaké peníze, aby jich nedopúštěli jinde vyzdvihati nežli na právě, když se najprv položí, kdež se urukuje k dostání, a tak umenší sobě

nesnáze i také práce; pakli mohou ještě té věci až po těchto svátcích odložiti, chtěl bych jim to, dá-li pán Buoh, šíře oznámiti, když buohdá na Blatné budu. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Rackovi z Běšin, purkrabí na Blatné, mému milému.

478.

Zdeňku a Mikuláši Trčkovi o přátelském jich srovnání.

Na hradě Pražském 1526, 21. března Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Cedule panu Zdeňkovi Trčkovi a takováž panu Mikulášovi Trčkovi. Muoj milý pane a příteli! Nemohl jsem vám včera toho oznámiti, na čem jsme se spolu rozešli, a kteréž při sobě pány soudce zemské měl jsem: pilně jsme mezi sebú o to rozmlúvali to obmajšlejíce, že bychme radši mezi vámi bratřími přátelské srovnání viděli, nežli by mělo to k soudu přijíti, ježto o to o všecko nezdálo se nám mnoho psáti, než za lepší nám se zdá o to s vámi rozmluvení míti. Protož vás žádám, pane a příteli muoj milý, že o ty věci k rozmluvení dnes na hradě Pražském ve XIIII hodin budete, prvé nežli by ta věc měla k soudu přijíti, kteráž jest k tomuto dni ku XVté hodině odložena. Dán na hradě Pražském v středu den sv. Benedikta léta ꝯc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně, příteli mému milému.

Též psáno urozenému a statečnému rytíři, panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašími ꝯc, příteli mému milému.

479.

Jiříku z Dražovic, purkrabímu na Rožmitále, aby řeřábky a tetřevy k hodům velikonočním mu poslal; o požárech lesních.

Na hradě Pražském 1526, 21. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Purkrabie milý! Co teď píši synu mému, pošli jemu to hned bez meškání na Blatnú; a těm pacholkóm, kteréžs při koněch poslal, kázal jsem zde něco dáti. A přijeď ke mně na Blatnú o těchto svátcích velikonočniech. A poněvadž již blízko jest veliká noc, poruč myslivcóm, ať mají pilnosť, aby řeřábkuov a tetřevuov nabili, a to že by mi poslal k hodóm těmto na Blatnú. Což se dotýče požáruov, poněvadž již tomu časové nastávají, poruč v tom pilnosť míti, aby mi se na lesích škoda nestala, a také sám k tomu dohlédaj; neb luoni nemálo lesuov shořelo, ač snad ne všudy se škodú, ale proto při lesu neužitečném bývá také škoda na užitečném. Dán na hradě Pražském v středu den svatého Benedikta léta ꝯc XXVI°.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

480.

Vilémovi z Vřesovic, že by ho rád viděl, aby dne 8. dubna v Hoře Kutné byl pro sjezd Kolínský; nesouhlasí, aby sjezdové před sněmem odbýváni býti měli; Planknar že do Budína ku králi odjel, soud komorní že odložen ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 21. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane prokurator, příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Jakož jste mi psali, což se psaní některého od krále JMti učiněného dotýče: i bylo by o tom dosti mnoho psáti, než veliká má zaneprázdnění nechtí mi toho dopustiti, i také odjezd muoj, kterýž před sebú, dáli pán Buoh, zítra mám. Než psal jsem vám něco i prvé při tom listu poslal, kterýž vuobec všem stavuom do toho kraje psal jsem, i také kterak mám býti na Horách Kutnách a oč v neděli provodní [8. dubna]; a rád bych vás potom v středu tam viděl pro ten sjezd Kolínský, kterýž má býti potom na zajtří ve čtvrtek, abychme také toho, což jest dobrého, neobmeškali, a což by bylo v čem strannieho od koho poznáno, abychme naše svobody a práva, ještě dokud čas jest, opatřiti mohli. To jest také tak, jak jsem z vašeho psaní srozuměl, že by po těch sjezdiech měl býti sněm obecní: než jižť se toto nový řád začíná, pak nevím, budeli chvalitebný, abychme sjezdy před sněmy mievali, než mohl by někto tak mnoho na sjezdu utratiti, že by potom, boje se, aby dokonce svého měšce nevyprázdnil, nevelmi na sněm pospiechal. Již v pondělí týden minul, jakž pan Planknar odsud na tu cestu do Budína k králi JMti vyjel, a listy, což se vás dotýče, dal jsem jemu, a tento pondělí minulý také na túž cestu vyjel z domu svého pan písař tohoto království. Soudu komornieho kterak jest odloženo, kterýž měl se o svátosti [13. dubna] držeti, to také najdete v listu mém, kterýž jsem do toho kraje psal. Přišel ke mně posel z Budína od knížete JMti v pondělí minulý, a ještě tam JMti odšel i také pana kancléře a pana Jana z Wartmberka, a tak jsem s knížecího psaní srozuměl, že s těžkem do velikonoci v Praze bude, než snad tepruva v Hoře k neděli provodní. Dán na hradě Pražském v středu den sv. Benedikta léta ꝛc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Vilémovi z Vřesovic a na Dúbravské Hoře, krále JMti prokurátoru, příteli mému milému.

Mezi pány Trčky bratřími pilně jsem jednal a jednám, chtěje rád je smluviti, pak toho ještě nevím, smluvím-li čili ta věc k soudu puojde; a mám také k tomu jednání sobě ku pomoci některé pány a soudce zemské.

481.

Janu a Jaroslavovi z Šelnberka projevuje lítost nad úmrtím jich otce i slibuje, že jako přítel rád pro ně, co by bylo k dobrému, učiniti chce; nejvyšší komorník pan Jaroslav z Šelnberka dlužné jim peníze že odvede.

Na hradě Pražském 1526, 21. března. Opis souč. v archivu Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urození páni, páni strýcové moji milí! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, oznamujíce, že jest pán Buoh pana otce vašeho z tohoto světa pojíti ráčil: i když jsem to najprv zvěděl, jistě jsem toho nerad slyšel, ale ve všem vuole boží býti má, a rač se Jeho milost svatá nad jeho duší smilovati. Což se pak mého přátelstvie k vám dotýče, což by bylo k vašemu dobrému, ježto bych vám prospěti mohl a byla toho vaše potřeba, rád pro vás, jako pro pány strýce své milé, učiniti bych chtěl. Také jakož jste mi psali, kterak jest koupen Rožnov s jeho příslušenstvím od pana Jana z Kunštatu, a k tomu že potřebujete těch zlatých od pana Jaroslava, najvyššieho komorníka tohoto královstvie,*) strýce vašeho, kterých pan otec váš, dobré paměti, jemu puojčil: i mluvil jsem o to s ním, i tak mi pověděl, že to chce brzo opatřiti, ježto za to mám, že z psaní od něho tomu šieře vyrozumiete; než kdyby bylo mohlo to býti, abyšte byli něco slušného blíže mezi námi přátely koupili, byl bych tomu radši, však tu i jinde, což by k vašemu dobrému bylo, rád bych vám toho přál a přeji. Dán na hradě Pražském v středu den sv. Benedikta léta ɔc XXVI°.

Urozeným pánóm, panu Janovi a panu Jaroslavovi, bratřím vlastniem z Šelnberka a z Kosti, pánóm strýcóm mým milým.

482.

Vojtěchovi z Pernšteina o hájení spravedlivosti, práv, svobod zemských i vší vlasti; připomíná, že jest již velmi veliký čas, aby království České k zkáze nepřišlo, k obraně sáhnouti, neboť by nečinnost k budoucímu posměchu a zlému připomínání zůstati mohla; žádá, aby také do Hory Kutné přijel; píše, že v Kolíně k sjezdu králem položenému dosti místa nebude ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 22. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Z odepsání vašeho, kteréž jste mi učiniti ráčili, porozuměl jsem, co sobě rozvažovati ráčíte, což se spravedlivosti dotýče, jaký způsob při ní má býti a které obhajování z povinnosti práva, a že ta věc neměla by záležeti na žádostech a mnohém poselstvie činění, poněvadž sama v sobě povinnost jest, co JMKská při tom činiti má a povinen jest a stavové tohoto královstvie. I jistě, muoj milý pane švagře, právě to ráčíte před sebú mieti a kterak

*) Jaroslav z Šelnberka na Kosti.

samo v sobě jest rozvažovati, ježto tomu všemu dostatečně z toho vašeho psaní vyrozuměti se muože. Ale kudy to kolivěk přišlo, že spravedlivost násilé trpí a právo poněkud súžené jest, rač pán Buoh všemohúcí lidských srdcí pozdvihnúti, aby svú povinnost poznajíce, zástěru všech nepravostí od sebe odložili a k spravedlivosti tak prohlédli, aby takovým věcem škodným déle se nedívali, nežli skutkem k tomu podle povinnosti každého jednoho přikročili, a pro nedbanlivost a zlost abychme jedni s druhými nezahynuli. Budou-li pak vždy chtieti, pravdě a spravedlivosti odporní, své neslušnosti provozovati, co by bylo lepšieho v tom nežli toto učiniti: poručíce se pánu Bohu všemohúciemu, kteříž při spravedlivosti stojíme a na své povinnosti pomnieme, abychme je zachovali, abychom společně při sobě stojíce v tom se opověděli tu, kdež náleží, že toho déle nejsme [.....] a nechcme snášeti, než že napomínáme toho a těch, ktož jsú nám jakú povinností zavázáni, aby tomu dosti činili, buďto podle přísahy aneb zápisuov desk, kterak jsú k tomu zavázáni, a že my také s čížkoli pomocí toho, což jest spravedlivo, opustiti nemíníme, ani dopustiti řádu a práva tohoto královstvie a svobod našich dále lechčiti, nébrž jaké se v tom v čem ublížení stalo, aby to zase k nápravě a v dobrý pořad přivedeno a uvedeno bylo.

A o tom držím, že k tomu dobrému mnoho se lidí najde,. aby při tom stáli a od toho neodstupovali, by měli hrdel i statkuov nasaditi a to všecko při tom, pokudž by toho potřeba byla, což jest s poctivostí, činiti; a co jest poctivěji než při právu a svobodě své státi a spravedlivosti neopúštěti a svú vlast, aby k skáze šeredně nepřišla, obhajovati a svým závazkóm a povinnosti dosti činiti a toho těm, ktož by tomu byli ku překážce, netrpěti. Neb právě ráčili jste napsati, co by mohlo těžšieho býti, aby se lidské spravedlivosti s znamenitými náklady měli vyprošovati, pakli by se nevyprosilo, aby se práva užiti nemohlo: nebo což prvé právo bylo ku podstatě spravedlivosti i k užitku, když se právem spravedlivosti dopomohlo, ale tuto by bylo právo tiemto spuosobem nynějšiem k skáze spravedlivosti a k rozmnožení škody; neb kdybych na právo, jakož tak bývá, pro svú spravedlivost nakládal a právem spravedlivosti dosáhnúti nemohl, tehdy bych na obém hynul, tak že bych k spravedlivosti nemohl přijíti, a což bych skrze to vynaložil, o to že bych také přišel, ježto nezdá mi se podobné, aby při spravedlivosti a právu takový nepořád, kdyby to mělo mieti pruochod, mezi židy aneb mezi Turky byl. Protož již jest čas a velmi veliký skutečně k tomu sáhnúti bez odtahuov, čímž jsme sobě povinni; neb prodlélit se ještě málo déle, strach toho, co jsú naši předci s těžkostí dobyli svobod i statkuov i také někdy chvalitebného práva, abychme jednoho s druhým k našemu budúciemu posměchu neztratili.

Nebo právo naše tohoto královstvie nemalé jest a také s nemalú podstatú když jeho lechčiti nedopustíme, jedno že máme jeho obhajovati pod vysokými závazky,

tak aby chudý jako bohatý své spravedlivosti skrze ně užiti a dosahovati mohl a v tom obhajován byl; druhé, že i král JMt v některých věcech jest povinen před ním práv býti; třetí, že o naše hrdla nemáme jinde souzeni býti; čtvrté, že tím právem naše cti a poctivosti mají opatrovány býti; páté, že přes to právo nemáme z tohoto královstvie k soudóm nikam jinam a bez výmienky před žádnú osobu potahováni býti, a tak summou že ve všech spravedlivostech tím právem máme opatrováni býti. A krátce zavrúce, že mimo naše právo zemské, kterak samo v sobě jest, ani do Říma, ani do říše, ani do Medburku a tak nikam jinam nepříslušíme k žádnému odvolání, jakož se to v mnohých zemiech činí. Pak mnozí národové pro takové svobodné právo čeho by se směli odvážiti, aby též svobody a práva mohli užívati; pak my majíce to v rukou, abychme měli to sobě zlechčiti a opustiti, kterak jest podobné, aby nám to nemělo jako k věčnému zlému připomínání pozuostati, čehož pán Buoh všemohúcí rač nás uchovati.

Muoj milý pane švagře! Již jsem vám tuto více psal z lítosti [sic], maje nad naším právem a svobodami, což se tomu ubližuje, nežli z potřeby, neb to znám, že to všecko dostatečně ráčíte při sobě mieti a dokonale znáti. Pak kdež JMKská ráčil mi psáti o odložení dopomáhání práva: i již jsem tak učinil a při jiných věcech o to do krajuov stavuom tohoto královstvie psal, však to jsem dostavil pro poctivost práva i také k čemu jsem to přivedl, že jest k tomu také vuole, kohož se při tom dotýče ɔc; než již jest na času, aby se ta věc tak konala bez okolkuov, kterak podle práva spravedlivě býti má.

Což se mne a pana Jindřicha z Rožmberka dotýče, játť k vuoli králi JMti, dá-li pán Buoh, do Hory v neděli provodní [8. dubna] přijedu; jaké pak bude jednání aneb jestli co podobného k zjednání, u mne jest to na velikém omylu, ač mnú by nemělo sjíti, buduli moci toho, což mi spravedlivě náleží a což jsem právem obdržel, užiti. Než poněvadž, kterak mi oznámeno, máte také vy se panem Janem, bratrem vaším, toho jednatelé býti, i prosím vás, neračte sobě toho obtěžovati, než také k tomu se dáti najíti, a snad buohdá muože lépe býti nežli se někto naděje.

Proti tomu sjezdu Kolínskému, kterýž král JMt ráčil ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna] položiti, nejsem. Než psal jsem o to do Budína na tento rozum, že se naději, že se nás drahně sjede do Hory a všickni společně, že za to mám, že do Kolína pojedeme, budemeli moci tam hospody mieti; než jestliže bychme hospod neměli, že s těžkem jedni od druhých pojedeme, a to námi nesejde nežli tím nedostatkem, že jest ten sjezd v teskném místě položen; než ráčí-li JMKská to převésti do Hory, že za to mám, že tu všickni dobře se budem moci směsknati a volně jednati, i také páni poslové od JMKské že budou míti lepší prostranstvie a zvuoli tu na Horách Kutnách. Neb toto račte věděti, že za to mám, že také někteří ti podle

mne stanou proti panu Jindřichovi z Rozmberka, kteříž v Kolíně prvé na sjezdu byli, a naději se, že tolikéž jest jim jednati na tomto nynějším sjezdu v Hoře jako v Kolíně.

Pak slyšel jsem, že pan Jindřich z Rozmberka poslal do Kolína o hospody, aby jemu zastali na V^{C} koní a panu kancléři na II^{C} koní: pak co budou míti páni poslové od krále JMti poslaní koní a miesta, tehdy nevím, mnoho-li hospod zbude i těm, kteříž prvé na sjezdu v Kolíně byli.

A já jsem obeslal některé služebníky své přikázané, ježto se naději, že budu míti na II^{C} koní, a žádal jsem osob stavu panského na LXXX, ježto se naději, že některý z nich bude míti drahně koní, a z rytířstva znamenitých osob také jsem žádal na $1^{1}/_{2}{}^{C}$, kteříž také něco koní míti budou, a tak se naději, že každý z nich, leč by bezelstně nemohl, tu do Hory přijede a se mnú stane; také páni Pražané podle mne stanou.

Již vám tuto mnoho píši, ale vždy mi se chce dopsati o těch hospodách, že pan Krištofor z Švamberka, pan Jan z Šternberka, pan Jan Strakonický z Rozmberka a pan Jan Holický každý z nich přátely míti budou, ježto i těch nemalý počet bude, kteříž také mají tu rok na Horách Kutnách položený, což se pana Jindřicha z Rozmberka dotýče, kterých jsem já pro svú potřebu neobsélal, nebo jejich také zvláštní potřeba jest, ač proto přátelstvie naše mezi jimi a mnú dobré jest. I račtež toho povážiti, kdeť se Kolín k tomu trefí, aby nám mohly hospody postačiti, ježto snad v Hoře, kdyby se ti z Kolína také sjeli, nebyl by veliký zbytek hospod; a jsú pak ještě jiní, ježto s žádnú stranú nestojí, kteříž také pro ten sjezd od krále JMti obeslaný přijedou.

Kdež jste mi také ráčili psáti, předkládajíc toho příčinu slušnú, že by se vám zdálo za potřebné, abychme se tu středu po provodní neděli do Hory sjeli: i mně se to dobře líbí a prosím, račte tak učiniti, neb za to mám, že také našich jiných přátel nemálo tu se najde, kteříž na sjezdu zde na hradě Pražském byli, i ti někteří, kteříž nebyli, ježto také při našem přátelstvie stojí. A rač pán Buoh všemohúcí dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek po svatém Benediktu léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích ɔc, panu švagru mému milému.

Jakož jste mi také ráčili psáti, což se jiezdy páně písařovy k králi JMti dotýče, i již jest byl prvé vyjel, nežli od vás psaní přineseno mi. Což se glejtu dotýče, na tento čas mohl jsem bez něho býti, ale snad někto, obmajšleje pana Jindřicha z Rozmberka, spletl věc jednu v druhú, aneb také někto rozvažoval jeho první zachování i také jaký úmysl měl, o čemž sám rozprávěl, když jsme byli k sobě něco u Hory ublížili; ježto ty časy snad málo to rozvažoval, co jest řádu a právu i také sám sobě povinen.

Muoj milý pane švagře. Což se knížete JMti dotýče, mám od něho tento týden psaní, a tak jsem srozuměl, že na hradě Pražském do velikonoci nebude. Než naději se, že bude něco jednati z poručení krále JMti v Olomúci a v Brně, a tepruva že do Čech přijede k provodní neděli. O toho Jana pekaře, jakž jste mi psáti ráčili, chci rád s Bohuslavem Kalenicí jednati.

Cedule panu Vojtěchovi z Pernšteina. Muoj milý pane švagře! Račte věděti, že tyto dny, počev od neděle minulé, vždy jsem jednal mezi panem Zdeňkem a panem Mikulášem bratřími Trčky, chtěje rád je smluviti, než nemohl jsem. A včera ve čtvrtek slyšel jsem je před úřadem mým až do večera, a dnes v pátek učinil jsem mezi nimi vajpověď, když již včera tento list, kterýž vám píši, byl napsán. Pak pře bylo jest dlúhé vedení i odporuov, ježto toho vám nyní vypsáno pro dlúhost neposélám, nežli toliko toho přípis, jakú jsem vajpověď učinil; kdežto, ač mi zvláštně neděkovali, než proto jsem tomu od obojí strany vyrozuměl, jakž jest se ta věc kolivěk zběhla, že sobě té vajpovědi žádná strana z nich neobtěžuje; a majíť oba dva páni Trčkové proti panu Jindřichovi z Rozmberka se mnú státi a v Hoře býti. I rád bych, když se buohdá spolu shledáme, s vámi o to rozmluvě, těch cest pohledal, abychme je přátelsky a bratrsky smluviti mohli, nežli by ta věc zase k soudu přišla, a prosím, račte také k tomu nějakú cestu slušnú a prostředek obmýšleti. A porozuměl jsem od pana Ople, že pan Mikuláš Trčka chce napřed do Hory o hospody poslati, aby jemu zjednali stání na XC koní. A jestliže pan Zdeněk tolikéž anebo více z sebú míti bude, tehdy v Kolíně s těžkem jim duom nebo dva postatčí; a tak není podobné, aby hospod dosti v Kolíně nám všem býti mohlo, byť druhý takový Kolín byl přistaven, a v tak krátkém času dosti činili, aby kto z lidí toho dovésti a tolik přidělati Kolínu mohl.

483.

Vilémovi z Ilburka, aby paní Anně z Hostouně ještě posečkal, neboť nemá co dáti ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 22. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Ačkolivěk nerad bych vás o to staral, což se paní Anny z Hostouně dotýče, však jsa od ní často starán, prosím vás, že jí ještě roku přidáte do dvú neděl po svatém Jiří, neb by pak chtěla, tak tomu rozumiem, že nemá dotud co dáti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Vilémovi Ilburkovi z Ilburka a na Ronově ꝛc, panu příteli mému milému.

Což se dotýče Šorfa, pane a příteli muoj milý, kterých byšte mi měli L ſſ gr. č. dáti místo něho, prosím vás, že tím nebudete prodlévati, než že je u Václava

Trčky položíte na hradě Pražském; nebo chcete-li mne v přátelské paměti míti, jakož té naděje jsem, tehdy za to mám, že mne tím brzo a snadně opatřiti muožete.

484.

Jiříkovi z Lobkovic, aby také do Hory Kutné přijel.

Na hradě Pražském 1526, 22. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozený pane, pane příteli muoj milý! Za to mám, že již o tom vědomost máte, že král JMt ráčil mi položiti rok k dobrovolnému jednání mezi mnú a některými přátely mými se panem Jindřichem z Rozmberka, tak abych byl na Horách Kutnách v neděli provodní, a on pan Jindřich na týž den v Kolíně, a že ráčí posly své JMKská poslati, ktoby mezi námi měli jednati ꝛc. I žádám vás, že také se mnú stanete a tu neděli na Horách Kutnách budete, aneb že byšte sem do Prahy ve čtvrtek neb v pátek po hodu velikonočniem přijeli; nebo ač mám před sebú odjezd, ale proto buohdá zase zde na ten čas budu, abych pak, dáli pán Buoh, odsud do Hory jel. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi z Lobkovic, příteli mému milému.

485.

Šebestianovi z Wajtmile, že nejvyšší mincmistr Jindřich Tunkl z Brníčka na ten čas jest v Lužici; prosí, aby do Hory Kutné přijel, kamž také kníže z Minsterberka přibude; oznamuje, kteří budou jednatelé v jeho při s panem Jindřichem z Rožmberka.

Na hradě Pražském 1526, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož ste mi psali, což se vaší puojčky k Hoře dotýče, i také co by se vám již mělo zase vyrážeti, tomu sem všemu porozuměl. I vězte, že pan mincmajstr*) jest nyní v Dolejších Lužicích; než měl by zase konečně na Horách Kutnách býti k neděli provodní. I prosím vás, že dotud budete mieti strpení. A tu neděli provodní [8. dubna] také, dá-li pán Buoh, na Hory Kutny přijedu pro ten rok, kterýž mi král JMt, pán náš milostivý, s panem Jindřichem z Rosenberka k smlúvě položiti ráčil; jakož vám sem také prvé již o to psal a poslal, prose vás, abyšte se mnú stáli, ježto té jsem k vám přátelské naděje, že to pro mne učiníte. A tu, dá-li pán Buoh, u Hory jsúce, k tomu se chci rád s pilností přičiniti, aby vám se tomu dosti činilo, což se činiti má. Nebo v pravdě tak i jináče škody bych vám nepřál.

Což se pak knížete JMti dotýče, tak se naději, jakž mi psáno, že se JMti vdole dobře vede. A také mám od JMti tento týden psaní, z kteréhož sem srozuměl, že do velikonoci s těžkem na hradě Pražském bude, než tepruva k provodní neděli

*) Jindřich Tunkl z Brníčka.

na Horách Kutnách a v Kolíně. Neb kterak mi prvé psáno, měli by býti jednatelé, což se mne a jmenovaného pána z Rozmberka dotýče, pan biskup Olomúcký, pan Jan z Pernšteina, pan Artleb z Boskovic a pan Jan Žirotínský, a k nim že také mají býti od JMKské přidáni kníže JMt, pan Vojtěch z Pernšteina, pan kancléř*) a pan Jan z Wartenberka. Pak všickni-li z těch jednostajně každé z nás straně přejí, chci na tento čas [ač krom snad dvú**] toho, jakž samo v sobě jest, při tom nechati, nežli k spravedlivosti každému z nich náleží se přimlúvati. A jakžkolivěk jest, pane a příteli muoj milý, přistúpil sem k jednání, jestliže mne bude moci co slušného a spravedlivého podle řádu a práva potkati. Dán na hradě Pražském v pátek po svatém Benediktu léta ꝛc XXVI°.

Uroz. pánu, panu Šebestianovi z Wajtmile a na Chomútově, p. příteli mému milému.

486.

Synu svému Adamovi z Rožmitála, že pro při mezi bratřími Zdeňkem a Mikulášem Trčky dosud na Blatnou přijeti nemohl; oznamuje, kdy kníže Minsterberský z Uher do Čech přijede ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl i se všemi svými. Byl jsem toho úmyslu, jako dnes anebo konečně zítra v sobotu na Blatné býti, než velmi mne zaneprázdnily ty pře, kteréž jsú mezi panem Zdeňkem a panem Mikulášem bratřími Trčky. Neb od neděle minulé tento týden najvíce tím jsem byl zaneprázdněn, najprv chtěje je smluviti, a když sem smluviti nemohl, tehdy jsem je podle úřadu svého včera slyšel a dnes mám mezi nimi vajpověď udělati; a protož to mne zdrželo, že jsem nemohl odsud z Prahy tak vyjeti, jakž jsem chtěl. A tuto neděli květnú také bych nerad na cestě byl, než buohdá konečně tento úterý na Blatnú přijedu, neb jest mi potřebí prvé na Blatné býti, nežli bych do Hory jel.

Mám od knížete z Budína tento týden psaní, a tak jsem srozuměl, že ještě do velikonocí do Prahy nepřijede, nežli snad teprv že přijede k provodní neděli do Hory. Tuto sobotu aneb v neděli měl ke mně pán Strakonický na Blatnú poslati, ale poněvadž k tomu času jsem přijeti nemohl, teď jemu o tom píši i pošli jemu ten list. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ꝛc, synu mému milému.

487.

Janovi z Rožmberka na Strakonicích, že mu, kdy na Blatnou přijede, oznámí.

Na hradě Pražském 1526, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře

*) Adam z Hradce. **) V původním opise přetrženo.

měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jsem vám po vašem knězi převorovi Strakonickém vzkázal i psal, že bych rád, abyšte ke mně někoho tuto sobotu anebo v neděli na Blatnú poslali: i račte věděti, že jsú mne některé pilné věci zaneprázdnily, že tuto neděli na Blatné býti nemohu, než když tam, dá-li pán Buoh, přijedu, chci vám to bez meškání oznámiti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka a na Strakonicích, mistru převorství Českého ɔc, panu příteli mému milému.

488.

Krištoforovi z Švamberka, aby přijel na Blatnou; o zjednání hospod v Kutné Hoře a Kolíně.

Na hradě Pražském 1526, 23. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Již bych byl na Blatné býti mohl, než velmi jsem byl tento týden pány Trčky zaneprázdněn, a nemoha jich smluviti, mušil jsem je súditi, maje při sobě některé pány úředníky a soudce zemské, a dnes mám mezi nimi vajpověď udělati. A protož již muoj příjezd na Blatnú, kterak jsem chtěl, ani vaše jiezda tento pondělí nemuože se trefiti, než za to vás, muoj milý pane švagře, prosím, že tuto středu na Blatnú k obědu přijedete, neb buohda konečně k tomu dni tam budu. A rozkázal jsem tomuto poslu, aby od vás na Blatnú šel, neb má také nějaké psaní ode mne k synu mému; než o novinách nyní psaní zanechávám až buohda do našeho shledání, a za to mám, že kníže ještě do velikonocí v Praze nebude.

Což se hospod v Hoře a v Kolíně dotýče: i o hospody jsem poslal do Hory okolo téhodne, a jsú vám i mně hospody zjednány nedaleko jedny od druhých i mnohým našim přátelóm. A za to mám, že hospod dosti míti budeme, ač se naději, že nás také nemálo bude, nebo jsem psal na LXXX osobám z panského stavu žádaje, aby tam byly, a velikému počtu z rytířstva, ježto se naději, že málo kto z nich doma zuostane; co pak těch bude, kteréž jste vy a jiní přátelé obeslali; než do Kolína ještě jsem o hospody neposlal, a která jest toho příčina, to vám potom chci oznámiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu, muoj milý pane švagře, šťastně a ve zdraví shledati. Dat. ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

489.

Posílá purkmistru a radě města Prahy přípis toho, co z poručení královského do krajův byl psal, aby o tom vědomost měli.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Což jsem do krajuov psal tohoto královstvie z poručení krále JMti, pána našeho milostivého, i také

z příčiny náležité úřadu mého, teď vám toho přípis posélám, neb mi se zdálo za slušné a za potřebné, abyšte také o tom, páni a přátelé moji milí, vědomost měli. Dán na hradě Pražském v sobotu před hodem slavným matky boží zvěstování léta ɔc XXVI°.

Vzáctné opatrnosti pánóm purkmistru a radě města Prahy, přátelóm mým milým.

490.

Janovi z Vratu, aby mu poslal přípis psaní papežského.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Pane Jene, příteli muoj milý! Ačkolivěk byl bych rád tento týden do této neděle na Blatnú pro své pilné potřeby jel, ale pro jiná zaneprázdnění toho jsem sobě až do tohoto pondělieho příštieho odložiti mušil. Protož vás žádám, jestliže muožete to na hotově mieti, že mi přípis toho psaní papežského dnes anebo zítra pošlete, oč jsme spolu onehda, jakž mi ta věc od knížete JMti oznámena, mluvili. Dat. ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Janovi z Vrathu ɔc, příteli mému milému.

491.

Janu Muchkovi z Bukova v příčině obtěžování lidí poddaných opatem Kladrubským, o koupi ovcí ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal a při tom jiná některá psaní a přípisy, což se kněze opata Kladrubského dotýče, poslal, jakú obtížnost někteří lidé toho kláštera Kladrubského proti němu mají, tomu jsem všemu porozuměl. A nelíbí mi se to, aby duchovní osoba aneb osoby měly své poddané a jejich konventu obtěžovati mimo spravedlivost, neb i světským lidem dobře to nesluší; pak mohl by tak ten opat činiti, že by král JMt někoho jiného ráčil ustanoviti nežli jeho, kto by měl lidi toho kláštera spravovati. Ač nyní nemohuť na to konečné odpovědi dáti bez knížete, dokudž neráčí přijeti, ježto nepřijedeli do těchto svátkuov velikonočniech na hrad Pražský, tehdy měl by konečně na Horách Kutnách býti při neděli provodní: a protož již mi se zdá dotud, jakž muožete, s panem Alexim postrpte, ač to znám, že sluší takové věci předcházeti, z čeho by mohl nějaký neřád nový povstati.

Za to mám, že jest již tebe došlo psaní mé, kteréžť jsem učinil, žádaje, aby se mnú na Horách Kutnách stál v neděli provodní najprv příští proti panu Jindřichovi z Rozmberka: i prosím tebe, že tak učiníš; i kohož znáš, že jest ke mně přátelstviem náchylen, že jich též žádati budeš, ač mnohým také o též jsem psal, ale všem jsem postačiti psáti nemohl; však ktož v tom pro mne přátelstvie učiní, rád se také tomu každému přátelsky odplatiti chci.

A kterak jsem porozuměl, že z poručení krále JMti mají mezi mnú a panem Jindřichem z Rožmberka jednatelé býti pan biskup Olomúcký, kníže Karel JMt, pan Jan a pan Vojtěch bratří z Pernšteina, pan kancléř, pan Artléb z Bozkovic, pan Jan z Wartmberka a pan Jan Žirotínský. Pak poněvadž, dá-li pán Buoh, v tu neděli provodní máme se tu na Horách Kutnách s knížetem JMtí shledati, tehdy budeme moci o jmenovaného opata, i což by se jiného potřebného poznalo, s knížetem rozmluvení míti. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Muchkovi z Bukova a na Osece, hajtmanu kraje Plzeňského, příteli milému.

Totoť také, příteli milý, oznamuji, že jsem toho úmyslu, že bych chtěl za XXV aneb za XXX ſſ gr. č. ovec z kraje Plzeňského, s kterýmž na poli stávají, aneb jakžby se pak trefiti mohlo, kúpiti, a něco také v Srbích za tolikéž peněz, tak aby se spolu smiesily, a něco bych jich chtěl nechati u Prahy ve dvoře a něco u Ploskovic, byť pak s nimi doněkud i na poli nestávali: i žádám tebe, oznam mi, kterak bych najslušněji k těm ovcem v tom kraji Plzeňském a za jaké peníze i s jehňaty přijíti mohl, neb toho správu mám, že nyní jest toho čas, ktož by ovce kupovati chtěl. I toho jsem úmyslu, abych se v tom tvým zdániem spravil; a co mi budeš psáti, toho má tento posel úředníku mému na hradě Pražském dodati aneb Václavovi Trčkovi, aby on úředník dále věděl, co v tom činiti, a potomby on mně to také oznámil. Neb já, dáli pán Buoh, budu tento úterý na Blatné pro některé mé pilné potřeby, což se toho jednání, pro kteréž v Hoře v neděli provodní býti a tam přijeti mám, dotýče; než naději se, že dáli pán Buoh, když budu míti do Hory jeti, že zase k Praze bude mi potřebí jeti hned po velikonočniech svátcích, aneb tu drahně má se ke mně také přátel sjeti.

Cedule panu Janovi Muchkovi. A s tímto mým listem chce poslati k tobě úředník muoj z hradu Pražského, kterýž také něco ovcem rozumí, i žádám tebe, čemuž od něho šíře porozumíš a potřebu toho poznáš, což by slušného bylo, že v tom také jemu budeš nápomocen.

492.

Zdeňku Trčkovi z Lípy, aby se s Janem Skaleckým z Skalky o povinné mu peníze srovnal.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Přál bych vám věrně rád zdraví a všeho dobrého. Vznesl jest na mne dnes Jan Skalecký z Skalky, kterak jest na vás a na panu Mikulášovi bratru vašem obdržel $1^{1}/_{2}{}^{c}$ ſſ gr. č., a že jest potom přišlo na list obranní, i také že jest o to vajpověď po témž listu obranniem učiněna, aby se tomu dosti stalo i se všemi škodami a náklady ve dvú nedělí od

toho času pořád zběhlých: ale že ještě toho se nestalo, než že jste byli poručili, jakožto bratr starší, s ním se o to smlúvati, ale proto že ještě ta věc na místě postavena není; žádaje mne v tom podle úřadu mého za opatření. I prosím vás, pane a příteli muoj milý, že s ním tu věc na místě, aby se jemu tomu dosti stalo, postavíte, jakož té k vám naděje jsem, a on aby nepotřeboval mne a úřadu mého o to více starati. Dán na hradě Pražském v sobotu před hodem slavným matky boží zvěstování léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ɔc, příteli mému milému.

493.

Purkmistru a radě města Žatce v příčině poddaného svého žida.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Což se dotýče Samuele žida, poddaného mého, spraven jsem, že jste jeho na rukojmě dali, kdyžby jemu byl týden napřed oznámen, aby zase byl postaven: i kterakkolivěk jest, žádám vás, že jemu to prodlení dáte, aby se nebyl povinen stavěti prvé, než když by se jemu aneb jeho rukojmiem od vás dvě nedělí napřed dalo věděti; i věřím vám, že tak učiníte. Dat. ut supra.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Žatce, přátelóm mým dobrým.

494.

Zdeňku Kostkovi z Postupic, že při služebníka jeho Jaroslava Konarovského z Libanic odložiti musel, protože všechny pře před úřad purkrabství Pražského náležité až ke dni 16. dubna položeny býti musely za příčinou sjezdů v Hoře Kutné a Kolíně.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, což se pana Jaroslava Konarovského z Libanic, služebníka vašeho, a Horníkuov dotýče, oč spolu před úřadem purkrabským činiti a státi mají: i v pravdě rád bych o to konec brzký učinil, než z hodných příčin mušel jsem toho odkládati; jakož prvé, nežli mi od vás psaní dodáno, odložil jsem všech pří při úřadu purkrabstvie Pražského až do pondělieho najprvé příštieho po svátosti najprv příští [16. dubna], a to proto, aby nebyla překážka těm sjezdóm, kteréž král JMt, pán náš milostivý, do Hory v neděli provodní a do Kolína potom ve čtvrtek položiti ráčil. A té jsem naděje, pane švagře muoj milý, že v Hoře budete a také snad potom v Kolíně na jmenovaných sjezdích, jakož jsem vám také prvé o to něco psal. I chci o to o všecko, dá-li pán Buoh, při našem spolu shledání, s vámi rozmluviti. A což mi možného a náležitého bude,

jistě v tom i v jiném rád bych vám k vuoli a pro vás všecko dobré přátelstvie učinil, a nad to takovú víc [sic], což mezi stranami, pokudž za spravedlivé poznám, přísluší mi učiniti. Jakož, kdyby toho slušná příčina nebyla, byl bych toho tak dlúho neodkládal. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Zdeňkovi Kostkovi z Postupic a na Lithomyšli, panu švagru mému milému.

495.

Žalmanovi, židu Žateckému v Kolíně, aby vladyce Heřmanu Petrovskému zaplacení dluhu sečkal.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Žalmane žide! Věz, že urozenému vladyce Heřmanovi Petrovskému přidal jsem roku do středy po velikonoci, neb mi pravil, že by jemu nějaké peníze dáti měli, že se k tomu chce přičiniti, aťby tobě to mohl zaplatiti, cožť jest povinen; však nemohl-li by tak brzo toho vykonati, žádám, že jemu roku přidáš až do sv. Jiří, aby tím snáze a spíše mohl on tomu dosti učiniti, cožť dáti má; nebo znáš sám, kdyby on seděti měl a ty od něho peněz nemieti, žeť by to málo aneb nic platno bylo. Datum ut supra.

Opatrnému Žalmanovi, židu Žateckému a nyní v Kolíně nad Labem.

496.

Martinovi Střítežskému z Drast, purkrabímu na Ploskovicích, aby mu potraviny k velikonocím na hrad Pražský neposílal, a zač vína v Litoměřicích a okolo v trhu jsou, oznámil ꝯc.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝯc. Purkrabie milý! Ač jsem na tom byl, že jsem tento týden před květnú nedělí chtěl na Blatnú jeti: ale byl jsem velmi zaneprázdněn, že jsem sobě toho odložil do tohoto pondělieho, však, dáli pán Buoh, brzo zase zde na hradě Pražském po hodu velikonočniem úmysl býti mám; než mám pak jeti do Hory a tam buohdá budu v neděli provodní, z té příčiny, že král JMt ráčil mi k smlúvě a některým přátelóm mým rok položiti se panem Jindřichem z Rožmberka. Protož jestliže by mi jaké věci k velikonoci chtěl poslati, ježto lidé při tom času dávají, toho tak ponech a poodlož, než což by toho bylo i z tvého hospodářstvie, to že by mi tepruva na hrad Pražský poslal některý den po neděli po svátosti. A oznam mi, kterak vína v Lithoměřicích a okolo Lithoměřic v trhu jsú, neb jestliže by slušně kúpiti mohl, rád bych, aby několiko suduov vína kúpil, jakož prvé v tom muoj úmysl víš. Což se dotýče toho Javora, kterémuž ode mne dáváš úrok z $1^1/_2{}^c$ ß gr.: i umřel jest nedávno jeden rukojmě, i když do Lithoměřic pojedeš, žádaj jeho, ať má v tom strpení do sv. Jiří, a při tom času, maje menší zaneprázdnění, chci jemu rád list obnoviti. Jakož někteří ode mne vajhostu žádali: i na čem jsi to postavil, oznam mi;

neb ač tento posel má ku panu sudiemu jíti, však co mi bude psáno, když toho, posel přijda, zase Václavovi Trčkovi dodá, on to pak za mnú na Blatnú poslati má. Dat. ut supra.

Uroz. vladyce Martinovi Střítežskému z Drast, purkrabí na Ploskovicích, mému milému.

497.

Janu Zajícovi z Hazmburka, aby do Prahy dne 6. dubna přibyl, odkudž spolu do Hory Kutné by jeli.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Cedule panu Zajieci. Jakož jsem vám, muoj milý pane strýče, psal, žádaje, abyšte se mnú stáli v Hoře v neděli provodní: i prosím vás, že tak učiníte, a jestliže se vám zdá, že byšte sem do Prahy v pátek po hodu velikonočniem [6. dubna] přijeli a v sobotu, dá-li pán Buoh, potom na zajtří spolu bychme do Hory jeli; neb ač před sebú odjezd na Blatnú mám, ale proto buohdá k tomu dni zase na hradě Pražském budu.

498.

Janovi Bezdružickému z Kolovrat na Buštěhradě, aby s jinými přátely ze své krajiny dne 6. dubna do Prahy přijel, odkudž společně do Hory Kutné by se vypravili.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Cedule pánu Buštěhradskému. Ačkolivěk na Blatnú hned jeti chci, však, dá-li pán Buoh, toho jsem úmyslu, abych zase byl zde na hradě Pražském ve čtvrtek po hodu velikonočniem [5. dubna]: i mně by se zdálo, jestliže vám se také, pane ujče muoj milý, zdáti bude, abyšte vy i jiní z těchto stran páni a přátelé v pátek po velikonoci do Prahy přijeli, kterýchž jsem žádal, aby se mnú stáli, a potom na zajtří v sobotu abychme, dá-li pán Buoh, spolu do Hory jeli.

499.

Oplovi z Fictum, aby s přátely a sousedy ze své krajiny dne 6. dubna do Prahy přijel, odkudž společně by vyjeli do Kutné Hory.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Cedule panu Oplovi. Játť tepruva tento pondělí po květné neděli odsud na Blatnú pojedu, a buohdá zase ve čtvrtek po hodu velikonočniem zde na hradě Pražském budu: i rád bych, kteříž z té strany máte se mnú státi proti panu Jindřichovi z Rozmberka, abyšte v pátek po velikonoci [6. dubna] v Praze byli, a spolu abychme, dá-li pán Buoh, na zajtří v sobotu do Hory jeli; ač vy, za to mám, zajedete ku panu Mikulášovi Trčkovi na Vlaším, jakož mi se to dobře líbí, kdežto prvé zde na hradě Pražském o to jsme spolu rozmluvení měli.

500.

Zdislavu Berkovi z Dubé o výpovědi, kterouž učinil ve při mezi Zdeňkem a Mikulášem bratřími Trčky; soud purkrabský a komorní že jsou odloženy; žádá ho, aby také soudy těch, kteříž by na sjezdu v Hoře Kutné a Kolíně trvali, odloženy byly; aby do Hory Kutné přijel; oznamuje mu, že kancléři, panu Adamovi z Hradce, když z Budína chtěl vyjeti, husaři vozy jeho nákladní vykradli.

Na hradě Pražském 1526, 24. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane ujče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane ujče. Játť jsem se vždy v Praze zdržel, že tepruva, dá-li pán Buoh, tento pondělí na Blatnú jeti chci pro své některé pilné potřeby a spravedlivosti, oč jest mi rok k smlúvě od krále JMti na Hory Kutny, abych tam v neděli provodní byl, položen. A najvíce mne to zdrželo, což se pana Zdeňka a pana Mikuláše bratří Trčkuov dotýče, že bez mála týden v tom jsem pracoval, až k tomu přišlo, že tepruva včera mezi nimi jsem vajpověď učinil a toho odložil až do čtvrtku před sv. Jiřiem [19. dubna]; než kteříž dobří lidé byli zjímáni, ti mají na závazek propuštěni býti tento pondělí, aby před soudem zemským stáli v uoterý po suchých dnech letničních najprv příští [31. května]. Soudu pak purkrabského již jsem odložil pro tyto dny svaté a hod slavný i také pro ty sjezdy, kterýž má býti jeden v Hoře a druhý v Kolíně, tak jakž vám prvé vědomo jest o těch sjezdích; a z takových příčin tepruv soud purkrabský zase se bude držeti a začne v pondělí po Svátosti [16. dubna] XIXtú hodinu.

I někteří jsme také to rozjímali, poněvadž pro ty sjezdy práva dopomáhání a soudu komornieho, jakž vám prvé již vědomo, jest odloženo do časuov jmenovitých i také soudu purkrabského, jakž vám tuto píši, že by bylo za slušné, aby se také odložilo i soudu, kterýž má býti v středu po provodní neděli [11. dubna] před úředníky menšími, však něco proměně, a to tímto spuosobem: Že byšte, pane ujče muoj milý, psali pánóm úředníkóm menším desk zemských, poněvadž JMKská, pán náš milostivý, ráčil jest mně poručiti, a já z JMti poručení že jsem to do krajuov tohoto královstvie psal a oznámil, že JMKská ráčí míti jeden sjezd v Hoře i v Kolíně v neděli provodní [8. dubna] a druhý také v Kolíně potom ve čtvrtek [12. dubna] pro potřeby znamenitě duoležité řádu a právu, a tak pro potřeby JMKské a zemské: i poněvadž také tu středu po provodní neděli mezi těmi sjezdy oni by páni úředníci menší měli soud držeti, pak že jim poroučíte, ktož by koli nestál na ten čas před nimi, kteráž kolivěk strana jsúcí na tom některém sjezdu, aby to opatřili, aby žádný skrze to škody neměl, poněvadž jest to za právo, ktož jest v královské aneb v zemské potřebě, že svým nestániem nic nemá ztratiti; a toho aby odložili do na zajtří svaté panny Markéty [14. července], neb také na ten čas páni úředníci menší také některé

jiné věci soudievají. Než jestliže by oboje strany v středu po provodní neděli stály před nimi, že to slyšeti i súditi mohou, neb by takoví v té žádné potřebě krále JMti a zemské nebyli, když by oboje strana stála.

I toto vám píši dobrým úmyslem a panu komorníkovi*) též o to píši, a co se vám v tom za lepší zdá, tak učiniti muožete; a byl bych o to i panu písaři psal, ale poněvadž jeho na tento čas není v Čechách, tehdy zdá mi se, když vy a pan komorník budete o to psáti, že jest za tolikéž; a zdáli se vám to psaní učiniti, tehdy budete je moci po tomto poslu poslati, neb jsem poručil, aby pánóm úředníkóm menším od vás dodáno bylo, též i od pana komorníka, což jim po mém poslu bude psáti, kteréhož k němu posielám.

Také, pane ujče muoj milý, oznamuji vám, že jest mi pan Vojtěcb z Pernštejna psal, že by se jemu zdálo za potřebné, abychme se do Hory tu středu po provodní neděli sjeli, kteříž jsme zde prvé na hradě Pražském sjezd měli: i mně se jistě také zdá pro řád a právo tohoto královstvie, že již sluší k tomu se nám skutečně přičiniti, abychme v tom na omylu nebyli; než za totoť držím, žeť se jich k tomu množstvie ohlásí, buď jakž buď, aby řádu a práva lehčiti nedopúštěli, nežli při tom stáli jako dobří; i prosím vás, že také v tu jmenovanú středu do Hory přijedete a kohož muožete, že také k tomu povedete. A jáť buohdá před tím tam budu, a za to mám, že jich na tom sjezdu množstvie bude, byť pak sněm obecní byl, i s znamenitými počty osob a koní. Ráčil mi kníže psáti, že netuší, aby do velikonocí na hradě Pražském byl, a naději se, že tepruva přijede do Hory k provodní neděli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane ujče, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat ut supra.

Urozenému pánu, panu Zdislavovi Berkovi z Dubé, z Lipého a na Zákupí, najvyššiemu sudiemu královstvie Českého, panu ujci mému milému.

Slyšel jsem, pane ujče muoj milý, když pan kancléř**) chtěl z Budína vyjeti, že by nějací husaři tu v Budíně na ty vozy kotčí, kteréž sobě najal, udeřili a nějakú škodu jemu učinili, co bylo na ty vozy vkladeno: i jestli tak, nebyla by to věc řádná při dvoru královském, jestliže by to tak lechce prošlo, leč nám to chtí Uhři ostuditi, abychme Čechové dlúho a mnoho tam nebývali. A jestliže mi budete chtíti co psáti, to má býti za mnú na Blatnú posláno.

Cedule panu sudiemu zemskému. Když již toto jiné bylo v sobotu napsáno, tehdy na květnú neděli [25. března] dodáno mi od vás psaní, na kteréž na tento čas není potřebí mnoho odpisovati; než to mi se zdá, pane ujče muoj milý, za potřebné, abyšte do Hory, jakž vám v listu píši, přijeli tu středu po provodní neděli, a pozná-li se toho

*) Jaroslavovi z Šelnberka a z Kosti psáno skoro doslovně, však jen o odložení soudu před úředníky desk zemských. **) Adam z Hradce.

další potřeba, i do Kolína s námi s jinými; než mněť se zdá, byť druhý takový Kolín byl, že tam s těžkem všem na ten čas budou nám moci dosti hospod dáti. O pániech Trčciech také vám něco krátce v listu píši, a majíť podle mne státi oba dva a v Hoře býti, a jestliže ještě bez dalšieho soudu budou moci býti smluveni, rád bych tomu byl.

501.

Sestře paní Kateřině z Rožmitála o zjednání hospod pro něho a jeho přátele v Hoře Kutné.

Na hradě Pražském 1526, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psaly, což se hospod v Hoře dotýče: i ač u Johannesa dobře by mi se líbilo, ale pro jiné přátely, aby ke mně blíže měli, radši chci státi u Haluzuov jako prvé; než kdež jsem byl poručil, aby mně bylo zjednáno, krom přátel mých, na II^{C} koní hospody, i co jsem k sobě služebníkuov mých přikázaných obeslal, neměl bych, za to mám, dosti; a protož žádám, aby mi se ještě hospody na třetí sto koní zjednaly, a kdež jsú hospody zapsány prvé mně anebo jiným pánóm a přátelóm mým, rád bych, aby se tím nehýbalo. A tak jsem srozuměl, že pan Krystofor z Švamberka s bratrem a strýcem svým budou míti okolo II^{C} koní, pan Strakonický z Rožmberka okolo sto koní aneb více, páni z Šternberka a páni Švihovští, páni Šlikové, páni Flugkové několiko set koní, páni Kolovrati, páni z Wajtmille, páni Dubští a někteří jiní přátelé též moji několiko set koní, páni Trčkové, pan Zdeněk a pan Mikuláš snad na II^{C} koní, a jiní z rytířstva také některé sto koní; páni Pražané na sto koní anebo více, ježto někomu i u Johannesa bude třeba hospody.

Pak, má milá paní sestra, nemohu vám toho ještě gruntovně oznámiti, než mým všem přátelóm neviem stačí-li na II^{M} koní hospody a zvláště s vozníky, avšak ještě o svátcích velikonočniech chci před sebú poslati s dostatečnějšiem oznámeniem; než za to vás prosím, poručte panu Janu Běšínovi a ode mne žádajte, aby tato věc pánóm šefmistróm byla oznámena a jich žádáno, aby to opatřili, aby radši byl zbytek hospod i pro jiné, nežli by snad mohl se trefiti nedostatek. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. A jáť buohdá dnes odsud na Blatnú pojedu. Dán na hradě Pražském v pondělí po květné neděli léta ɔc XXVI°.

Urozené paní, paní Katheřině z Rožmitála ɔc, paní sestře mé milé.

502.

Zdeňku Trčkovi z Lípy, že co se přihodilo panu Adamovi z Hradce v Budíně, není na překážku sjezdu v Hoře Kutné, protož aby přijel.

Na hradě Pražském 1526, 26. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Předkem

přál bych vám věrně rád zdraví a všeho dobrého. Jakož jste mi psali, jaké jste noviny slyšeli o panu kancléři*) a panu Wartmberském, co by se jim přihoditi mělo: i také jsem též spraven, a že jest se ta věc v městě Budíně přihodila, však proto nejsem té naděje, aby to bylo ku překážce tomu sjezdu na Horách Kutnách; protož pane a příteli muoj milý, prosím vás, že v neděli provodní podle mé předešlé žádosti do Hory přijedete. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ꝛc, příteli mému milému.

503.

Václavu Trčkovi o vyřízení některých soukromých záležitostí.

V Příbrami 1526, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Trčko milý! Totoť jsem pozapomenul pověděti, že pan Václav Robmhap měl by mi nějaké peníze dáti a u tebe položiti, i jestliže co dá, vezmi od něho a schovaj. A což se dotýče Jana Hodka, knížecieho písaře, rád bych to věděl, na čem tu věc postaví s tím kupcem, kterémuž má pan Bohuše Trnavský peníze u desk klásti v pátek první s velikonoci, ježto jsem také v tom za něco za kníže slíbil. I zvéz na témž Janovi a na Rosndorfovi, kterak jsú to opatřili, neb nerad bych svého dával, budeli moci bez toho býti. A což se jeho Adama Rosndorfa dotýče, přičiň se k tomu, muožeš-li jeho s Heřmanem židem smluviti, aby jemu Rosndorfovi bylo prodlení dáno. Kteréžť jsem listy poručil rozeslati, tím neprodlévaj, kteréžto listy dalť jsem včera i také v neděli, jakož ještě některé obsélám, aby se mnú stáli. A jestliže mi jaké psaní bude přineseno od knížete aneb od kohožkolivěk z Uher, to mi pošli bez meškání. Dán v Příbrami v uoterý po květné neděli léta ꝛc XXVI°.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

504.

Vilému, Jindřichu a Břetislavovi z Ryzmberka v příčině jízdy do Hory Kutné.

Na Blatné 1526, 27. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Ač učinil jsem vám psaní z Prahy, oznamuje, kterak král JMt, pán náš milostivý, ráčil jest mi položiti rok k smlúvě se panem Jindřichem z Rozmberka, abych byl na Horách Kutnách v neděli provodní, a on pan Jindřich že na týž den má býti v Kolíně nad Labem, při tom jsem vás žádal, abyšte se mnú stáli: i poněvadž dnes tepruva na Blatnú jsem přijel, zdálo mi se vám toto psaní učiniti, neveda, již-li jest vás mé první psaní došlo.

*) Viz list č. 500.

I prosím vás, muoj milý pane švagře, že se mnú, tak jakž vám oznamuji, stanete, jakož bych také netoliko takovéž, ale mnohem větší přátelstvie pro vás učiniti chtěl. A na tom jsem, že, dá-li pán Buoh, zase k Praze jeti chci a odsud v středu po hodu velikonočniem [4. dubna] vyjeti, neb se tu drahně přátel ke mně sjeti má. A jestliže byšte vy také tudy k Praze jeti mohli, rád bych tomu byl, a tam že byšte byli ve čtvrtek nebo v pátek po velikonoci najprvé příští, abychom bohda spolu do Hory jeli. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali Dán na Blatné v uoterý po květné neděli léta ɔc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Vilémovi z Ryzmberka z Švihova a na Klenovém, hofmistru dvoru krále JMti.

Též psáno panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

505.

Albrechtovi z Šternberka, aby s Adamem Rosndorfem, co mu dáti má, brzy se vyrovnal.

Na Blatné 1526, 28. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám rád přál. Jakož jsem vám před některým časem psal, což se Adama Rosndorfa dotýče: i opět potom několikrát mi o to připomínal, i když jsem nyní z Prahy jeti měl, žádaje mne i napomínaje, abych jeho v tom opatřil a toho jemu dopomohl podle práva. I v pravdě znám jeho potřebu, že i v židech dlužen jest, však jakž moha zdržoval jsem jeho a jemu toho odkládal: než již bych nerad tak často od něho napomínán byl, a i jiní aby skrze to ke mně těžkosti neměli, jakoby něco mnú při právu scházelo, kdežto nerad bych se toho zúmysla dopustil a vám bych také škody nepřál. I prosím vás, pane a příteli muoj milý, že již to brzo opatříte, aby on své míti mohl, což jemu dáti máte; a pravil jest mi on Rosndorf, že jste jemu dluhu povinni IIII^{C} a několik a XXX ß na míšensko; však mám zprávu, že by vám také něco byl povinen pan Joachym z Malcounu. I jestliže by byla vaše vuole, chtěl bych o to jednati, aby on Rosndorf na něm na panu Joachymovi ten dluh přejal, co by vám on pan Joachym dáti měl, aby to jemu Rosndorfovi dal až do té summy, co byšte vy byli jemu Rosndorfovi dlužni; než to by mi bylo potřebí věděti, co jest více dluhu, vy-li Rosndorfovi čili vám pan Joachym z Malzaunu. I činiemť vám toto psaní dobrým a přátelským úmyslem, a co jest v tom také vašeho úmyslu, žádám, že mi oznámíte. A na tento čas ač byl bych nerad vás ani sebe tímto psaniem zaneprázdnil, než že hned po těchto svátcích velikonočniech mám před sebú zase pilný odjezd. Dán na Blatné v středu po květné neděli léta ɔc XXVI°.

Uroz. pánu, panu Albrechtovi z Šternberka a na Zelené Hoře, p. příteli mému milému.

506.

Milotovi z Běšin, jak se ve při poddaného jeho člověka s Klatovskými zachovati má.

Na Blatné 1526, 28. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se Klatovských a člověka tvého dotýče, tomu jsem porozuměl: i toto jest zdání mé, zdáliť se, že jest ten člověk nevinen, aby se na vyšší právo odvolal, jakož snad do Prahy to býti má před pány Pražany, však při tom že by toto dostavil, že jich Klatovských žádáš, aby také ty svědky před vyššiem právem, kteříž proti člověku tvému svědčili, postavili aneb státi jim rozkázali, že k těm svědkóm pro potřebu člověka tvého máš něco před vyšším právem mluviti, pokudž také za právo bude ɔc. Pak co by toho býti mělo mluveno, chciť to, dáli pán Buoh, potom oznámiti, když by mělo k té potřebě před to vyšší právo přijíti. Dat ut supra.

Urozenému vladyce panu Milotovi z Běšin a na Běšinech, příteli milému.

507.

Petrovi z Mladějovic, aby lidé, kteříž mají nějakou obtížnost do pana Diviše Malovce, při věci spravedlivé zachováni byli.

Na Blatné. 1526, 28. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Tito lidé, tak kterak jsem porozuměl, mají nějakú obtížnost od pana [sic] Diviše Malovce, jakož tebe toho šíře spraví, i také což se dotýče Jana Honzlíka z Heřmaně, rychtáře: i psal jsem o to něco jemu panu Divišovi, ale nemám na to ještě žádné odpovědi; i žádám tebe, příteli milý, že se k tomu přičiníš, aby ti lidé při tom zachováni byli, což jest slušného bez obtěžování. A jakož nějaké peníze chce míti od jmenovaného Honzlíka: i on tak spravuje, že to pokázati chce, že jest ten grunt nebožtíkovi panu Levovi Malovci zaplatil; i znáti muožeš, že jest věc spravedlivá, pokáže-li to, aby při tom zuostaven a zachován byl. I věřímť, že to, jakž píši, k žádosti mé učiníš, aby to u téhož pana Diviše zjednati mohl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Petrovi z Mladějovic a na Božejovicích, příteli milému.

508.

Václavovi Trčkovi z Vítence, aby mu opatřil výpisy z desk, jaký odboj právu učinil pan Jindřich z Rožmberka; že registrované dluhy stavové uvolili se za krále platiti, že jeho (pana Lva) král kvitoval; žádá ho za opatření při Rosendorfovi, aby za kníže Minsterberské peníze dávati nemusel; pře mezi Mikulášem Kraselovským a Janem Hodějovským že jest odložena ɔc.

Na Blatné 1526, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Rozmluv ode mne s panem Ambrožem, jako u desk, že jeho žádám, jakož jest jemu pan Václav Robmhap oznámil,

co mi a jaké vajpisy z desk dáti má, aby to bylo na hotově k mému buohdá na hrad Pražský příjezdu; neb, dá-li pán Buoh, konečně jsem na tom, abych ve čtvrtek po hodu velikonočniem tam přijel. A zvláště toho potřebuji, abych to měl vypsáno, jakú jest relací pan Arnošt z Újezdce, toho času purkrabie hradu Pražského, učinil, jaký jest odboj právu udělal pan Jindřich z Rosenberka, čehož si také sám vědom, při čemž jsi byl. Také jeho žádaj pana Ambrože, ať mi dá vajpis z desk toho artikule, kterýž jest mezi jinými věcmi svolen na sněmu obecném, kterýž byl držán na hradě Pražském při přítomnosti krále JMti, tohoto pána našeho, a zavřen v postě, že JMKská potom brzo z tohoto královstvie jeti ráčil. A toho artikule tento jest rozum, že ti dluhové, kteříž jsú registrováni, že jsú za spravedlivé uváženi. A za to mám, že potom málo dále stojí, kterak je máme a povinni jsme za JMKskú stavové tohoto královstvie zaplatiti. Toho pak netřeba široce vypisovati, než toliko ten jest grunt, čeho v tom potřebuji, že ti dluhové registrovaní jsú uváženi aneb uznáni za spravedlivé. Jakož také ve dskách, kterak se pamatuji, jsú dvě kvitancí zapsány, kdež mne král slavné paměti kvitovati ráčil ɔc. I také žádám, aby mi pan Ambrož těch kvitancí dal z desk vajpis, nemuože-li snadně obú najíti, ale jedné, a že by dal toho pohledati, když se psalo léta XII° aneb XIII°, neb některak toho času, naději se, že se to do desk kladlo. A relator na tu jednu kvitancí do desk vložení že jest byl, tak se naději, pan Ladislav z Šternberka kancléř, a na druhú pan Bernart z Waldšteina. A vše bych rád, aby to bylo na hotově, když buohdá na hrad Pražský přijedu. Dán na Blatné u veliký čtvrtek léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce Václavu Trčkovi z Vítence.

Tuto ceduli, kterúžť píše Bachtl Václavovi Zimovi, daj ji jemu a pověz jemu ode mne, že pro jiná zaneprázdnění nepsal jsem jemu, než Bachtlovi jsem poručil. Jakožť teď posélám sepsáno, komu by se měli listové hlavní udělati, i daj je po svátcích těchto napsati podle toho spuosobu, aby byli napsáni když buohdá na hrad Pražský přijedu, aby mi je dal. A toto psaní, kteréžť svědčí Rosndorfovi, daj jemu je, jest o nějakú jeho potřebu, a při tom jeho ode mne žádaj, ať to vždy některak opatří s Janem Hodkem s písařem knížecím, abych za kníže JMt nepotřeboval těch peněz dávati. Což se pana Bohuše Trnavského a toho kupce z Moravy dotýče ɔc, by měl také o to s jmenovaným Janem písařem mluviti; neb za to mám, když k tomu pilnost přiloží, že budou moci tomu odtah zjednati na tom kupci do suchých dní příštích, a zatiem kníže ráčí přijeti a to opatřiti ɔc. Neb víš, že těžko mi těchto časuov za jiného dávati, maje také své věci před sebú o tu jiezdu do Hory, kteráž s těžkem muože býti bez malého nákladu, nežli s velikú útratú.

Totoť také oznamuji, že byl u mne dnes pan Mikuláš Kraselovský, jako na Hošticích, že by byl obeslán ode mne před úřad purkrabský, aby stál tuto středu najprvé příští s Janem Hodějovským: i poněvadž jsem všech pří téhož úřadu odložil

až do pondělieho po svátosti [16. dubna], i pověděl jsem jemu, že netřeba jemu státi tuto středu, než tepruva jmenovaný pondělí; protož jestliže by druhá strana stála, též jí oznam, aby se v tom žádnému ukrácení nestalo.

Což se dotýče Václava Vrchlabského a Vraždy: jestliže jest ještě on Vrchlabský toho neopatřil, tehdy pověz jemu, ač bych jemu obtížení nepřál, než pro povinnost úřadu mého že se v tom musím zachovati podle práva; a oznam to také ode mne panu Bohuslavovi purkrabí, jestliže on Vrchlabský toho neujistí, jakž býti má ɔc, ať jemu Vrchlabskému poví, aby se on tak zachoval, jakž jest povinen podle závazku svého, a to konečně tento pondělí najprv příští.

Ač nevím, mášli mi co tak zvláštnieho oznámiti, však pošli ke mně v pondělí a něco mi oznam, budeli co nového anebo potřebného i což se peněz dotýče, co u tebe kto položil, a nebude-li mi potřebí na tento čas za kníže dávati; než posel aby u mne byl v uoterý zde na Blatné konečně, poněvadž tuto středu mám odsud zase vyjeti. A pověz Václavovi, úředníku na hradě Pražském, že jest mi vzkázal pan Jan Muchek po bratru svém, že nemá naděje, aby mi nyní ovce mohl kúpiti podle toho mého jemu psaní, o kterémž on dobře ví. A protož které peníze na to vzíti měl od Karla, ať jich dochová až do mého buohdá příjezdu.

Cedule Václavovi Trčkovi. Toto mi se také za potřebné zdá, aby mi toho vajpis byl dán od desk, kterak JMt pan Jindřich obeslán na žádost pana Jana z Rozmberka, kdež jest nestál ani těch postavil podle toho obeslání, ježto jest to věc také veliká a znamenitá. A daj Viktorinovi X ſſ gr. č. na potřeby z peněz, kteréžkoli mé máš.

509.

Adamu Rosndorfovi z Plakvic, aby za kníže z Minsterberku platiti nemusel.

Na Blatné 1526, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Pane Rosndorf milý! Teďt posélám psaní, kteréž mi učinil pan Albrecht z Šternberka, což se tebe dotýče i také co o tebe píše panu Joachymovi z Malzounu, ježto tomu budeš moci porozuměti, i také, budeli on pan Joachym v Praze, toho psaní jemu, kdyžť se bude zdáti, dodati, neb což by v tom tvého dobrého bylo přál bych rád. A což se dotýče knížete JMti a pana Bohuše Trnavského a toho kupce, kterémuž peníze dávati má, žádám tebe, přičiň se k tomu s pilností, abych já nepotřeboval na tento čas za kníže JMt těch peněz dávati ɔc, a vezmi sobě ku pomoci Jana Hodka, knížecieho písaře, jakož také Václavovi Trčkovi poručil jsem o to s tebú mluviti. Dat. ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Adamovi Rosndorfovi z Plakvic, příteli milému.

510.

Matoušovi, úředníku na Drahonicích, aby k němu na Blatnou přijel a s ním rozmluvil, jaká příhoda se stala od některých urozených lidí.

Na Blatné 1526, 29. března. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Mathúši milý! Jakož jsi psal synu mému oznamuje, jakáť jest se příhoda stala od některých urozených lidí oc: i abych tomu tím dostatečněji vyrozuměti mohl, přijeď ke mně na Blatnú tento pondělí aneb v uoterý najprvé příští, abych s tebú o to rozmluvil, i také budeli co jiného potřebného. A kterážť jest se věc přihodila, pokudž mi náležeti bude, chci se k tomu rád, dáli pán Buoh, přičiniti, aby v tom mohl slušně opatřen býti. Dat. ut supra.

Mathúšovi, úředníku na Drahonicích, mému milému.

511.

Václavu Trčkovi z Vítence, jaké potřebuje výpisy z desk zemských a od prelátův kostela Pražského; Bartošovi zvonaři, aby za tarasnice zaplatil oc.

Na Blatné 1526, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála oc. Trčko milý! Včerať jsem něco psal a poslal po Viktorinovi, ješto tomu porozumíš; však toto jsem ještě pozapomenul, že potřebuji také i toho z desk vajpisu: která stanná práva má pan Krištofor z Švamberka na panu Jindřichovi z Rosenberka, totižto jedna stanná práva na některé summy, též jako já, ač na menší, a druhé, což se Nových Hraduov a vrchnosti na klášteře Vyšebrodském dotýče. I žádaj pana Ambrože, ať mi také toho dá vajpis, aby bylo na hotově, když buohdá na hradě Pražském budu; nebo proto toho také potřebuji, že holomek, ač od úřadu mého, ale v potřebě páně Švamberkově, byl jest na Krumlově, a co se jemu přihodilo, to jest vuobec lidem vědomé. A protož když na ten artikul přijde, naději se, že bude potřebí jedno po druhém ukazovati, aby tím zřetedlněji naše spravedlnost poznána býti mohla. Toto také věz, že mi se zdá za potřebné, jakož máš list zápisu pana Jana Strakonického z Rosenberka, kterak měl k nám úředníky na zámcích zavázati, čemuž jest se dosti do dnes nestalo oc: i zdá mi se toho míti vidimus, neb toho listu jest potřebí pilně chovati. I proš ode mne pánuov prelatuov kostela Pražského, ať tuto středu anebo ve čtvrtek toho mi vidimus dají, a ukaž jim ten list, než zase dobře schovaj. A k tomu vidimusu kup pargamenu, aby v tom námi meškáni nebyli. Jakož jsi mi poslal psaní od pana mincmajstra i od sestry mé: i poněvadž rozumiem, že se vždy při věcech horských plete, pak kterýž jest list pan mincmajstr na V^c ſſ gr. Horníkóm udělal pro potřeby těch hor, ješto naději se, že jsem také tu rukojmí, i jestliže jsi toho listu Horníkóm neposlal, již nyní neposélaj do mého příjezdu a v tom ode mne dalšieho oznámení. Také jakož

jsi mi psal, což se Bartoše zvonaře dotýče: i za to mám, že za ty tarasnice, kteréž jest od něho vzal, měl bych jemu dodati okolo XL kop gr., jakož pak má pod mou pečetí na to list, i tím se listem šíře spravíš. A jestliže od Václava Karla z Velvar peníze máš, zaplať témuž Bartošovi z toho, a list od něho muoj vezmi a udělaj v něm díru. Což se pana Jiřieka Bergky dotýče, dal jsem jemu nedávno 1 ſſ gr., i daj jemu ještě ode mne II ſſ gr. č. Dán na Blatné u veliký pátek léta XXVI.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

Totoť mi se také zdálo oznámiti: kto by před úřadem purkrabským prvé stál pondělieho po svátosti k jaké při, aby každému pověděl, že jest toho odloženo do jmenovaného pondělieho po svátosti a to z hodných příčin a zvláště pro ty sjezdy, kteréž JMKská do Hory a do Kolína položiti ráčil, jakož i někteří jiní soudové také z těch příčin poodloženi k jinému času jsú.

512.

Kundrátovi z Krajku v příčině smlouvy mezi ním a Annou z Toušeně ɔc.

Na Blatné 1526, 30. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře a příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, což se vás a panny Anny z Toušeně dotýče a naučení pánuov úředníkuov menších, kteréž jsú brali v soudu zemském ɔc, a při tom jste mi poslali přípis smlúvy mezi vámi s obú stran učiněné, tomu jsem všemu porozuměl: i pane švagře muoj milý, nepochybuji než že to dobře znáte, kterak naučení z soudu zemského anebo v soudu bývají dávána, že na zprávu těch, kteříž naučení potřebují a žádají a kterým aneb komu přísluší naučení dávati, i té jsem naděje, že se tato věc též stala; a protož mimo to nevím vám na tento čas jaké jiné zvláštní odpovědi dáti. Než zdá-li se vám, pane švagře muoj milý, co o to panu komorníku aneb panu sudiemu psáti, snad tomu šíře, z čeho ta věc přišla, od menších pánuov úředníkuov vyrozumějíce, vám něco budou moci oznámiti, čím byšte se v té věci dále spraviti i také opatřiti, pokudž by vám toho potřeba byla, mohli. Nebo v pravdě v tom i v jiném rád bych to viděl, aby bez omylu a bez ublížení jednoho každého mohl každý toho, cožť jest spravedlivo, užiti a mimo to k jinému potahován nebýti. Dán na Blatné u veliký pátek léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Kundrátovi z Krajku a na Mladém Boleslavi ɔc, panu švagru a příteli mému milému.

Za to mám, pane švagře muoj milý, kteříž na obeslání krále JMti, pána našeho milostivého, budeme v Hoře anebo v Kolíně, že snad by pak kto nestál před právem na tento čas, že by tím neměl nic ztratiti; však aby i to na omylu nebylo,

sluší se toho na vyšších pánich úřednících aneb na menších při dckách zemských, komuž by bylo toho potřebí, dověděti.

513.

Janovi Malovci z Chýnova o sjezdech v Hoře Kutné i Kolíně a jaké tam bude jednání, potom že sněm držán býti má ɔc.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Psaní, kteréž si mi učinil, to jest mi dodáno; a před tím posélal sem k tobě na Witmberk s listem, kterýžto list teďt posélám, a za to tebe prosím, že tak učiníš a se mnú v Hoře v neděli provodní [8. dubna] staneš. A jestližeť se bude zdáti k Praze jeti, tehdy odtud mohli bychme spolu vyjeti v sobotu po hodu velikonočniem [7. dubna], abychme, dá-li pán Buoh, v neděli do Hory přijeli. A toho jsem od tebe, příteli milý, zvláštně vděčen, kterážs mi psaní učinil, a za to také prosím, že i jiné pány a přátely, kohož budeš moci, také s sebú míti budeš; neb každému z vás rád se dobrým přátelstvím odplatiti chci. A pan Jan Dobřenský také jest mi psal, že se mnú státi chce, i mohli byšte též spolu jeti. Než, příteli milý, což se obecnieho sněmu dotýče, ten ještě není položen, než toliko sjezd do Kolína ve čtvrtek po provodní neděli [12. dubna]. A tak sem srozuměl z psaní od krále JMti, že najprvé ráčí, abych já byl na Horách Kutnách v neděli provodní, a někteří páni a přátelé moji s přátely našimi ɔc, a pan Jindřich z Rosenberka na týž den v Kolíně, a že od JMKské, kteříž budou poslové, mají mezi námi z JMKské poručení něco jednati aneb smlúvati. Pak já jako povolný JMKské k vuoli chci se dáti tu najíti, buď druhá strana aneb nebuď; neb o JMKské nepochybuji, než že mne při tom, což jest spravedlivé, zuostaviti i milostivě opatřiti ráčí. Což se pak toho sjezdu v Kolíně ve čtvrtek po provodní neděli dotýče: mně jest oznámeno, že by se tu také jednati mělo, kto jsú spolu v ruoznicech, aby byli skrze JMKské posly srovnáni aneb mieřeni, a z jednostajné vuole abychme potom sněm drželi, kterýžby JMKská na hradě Pražském položiti ráčil; a z lásky abychme jednali bez ruoznic JMKské a tohoto královstvie dobré, jakož věc slušná jest, bez ujmy každého jednoho jeho spravedlnosti. Datum na Blatné v sobotu bílou léta ɔc XXVI°.

Uroz. vladyce panu Janovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, příteli milému.

Když, dá-li pán Buoh, najprvé v Hoře budeme, tehdy pane Malovče milý, bude-li toho potřebí, i do Kolína potom mohli bychme jeti. Než o to jest najvíce, budeme-li moci tam hospody míti. Neb oznámeno mi, že tam v Kolíně prvé jiní drahně hospod již zastali. Než jáť sem také v Hoře poručil hospody jednati, a psal sem o stání na II^{m} koní mně a pánóm přátelóm našim, ježto snad veliký zbytek těch hospod nebude. Pak jedúce spolu z Hory do Kolína, opatří-li nás tam též hospodami, tehdy není daleko přijeti, toliko jedna míle.

514.

Janu Muchkovi z Bukova v příčině jízdy do Hory Kutné, že by dobře bylo, aby ve zbroji se jelo, poněvadž strana pana Jindřicha z Rožmberka také zbrojně pojede.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Což se dotýče jiezdy mé do Hory, toho jsem úmyslu, abych v Praze byl tento čtvrtek [5. dubna], a potom v sobotu abych z Prahy vyjel a, dá-li pán Buoh, v neděli provodní abych do Hory, tak jakž mi král JMt psáti ráčil, přijel; protož, jakžť jsem prvé psal, žádám tebe, že se mnú staneš a do Prahy v pátek po hodu velikonočniem přijedeš, i kohož muožeš z dobrých přátel že s sebú míti budeš; neb ač některým psal jsem, ale nemohl jsem všem psáti, neb mi dosti krátký čas napřed oznámen k takové potřebě, však kteříž podle mne stanou, každému se rád dobrým přátelstviem chci odplatiti. A toho jsem úmyslu, že služebníci, kteříž při dvoru mém jsú, ve zbroji jeti mají, a tak jsem porozuměl i mnozí přátelé moji že na témž jsú, i kteříž vy také též učiníte, rád tomu budu; však také pojedou-li kteří beze zbroje, vše to býti muože, jakož někteří také pojedou, neb ne každý k tomu na tak čas krátký jest spuosoben. Než tak mne dochází, kteréž má pan Jindřich z Rožmberka služebníky, že by měli ve zbroji jeti; nežli JMKská, kterak mi ráčil oznámiti, ráčil jest nám obojiem glejty poslati, ač jsem jeho v tomto královstvie nežádal, než snad druhá strana; však poněvadž přes to chtí ve zbroji jeti, kterak mne dochází, tehdy také nám není škodné též učiniti. Neb ač my buohdá na jiném nejsme, než řád a právo zachovávati i také glejt krále JMti, pokudž nám náleží, ale ktož řád a právo lechčí, také nevím, kterak o tom stále držeti, aby ten neměl, když by své užitečné znal, něco i glejtu ublížiti; však nesahaje žádnému v jeho svědomí, to proto znám, že těchto časuov slušné jest opatrnost zachovati. A poručil jsem, příteli milý, aťby ráno v pondělí purkrabě muoj z Rožmitála toto psaní tobě poslal, a jestliže mi co budeš chtíti také psáti, také jsem poručil, aby on purkrabie to mi poslal. Dán na Blatné v sobotu bílú léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce panu Janovi Muchkovi z Bukova a na Osece, hajtmanu kraje Plzeňského, příteli milému.

515.

Purkrabímu na Rožmitále Jiříkovi z Dražovic o poslání listu Janu Muchkovi do Oseka.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Pošli tento list panu Janovi Muchkovi v pondělí ráno po jistém poslu do Oseka blízko od Rokycan; a jestliže by jeho doma nebylo, muože posel pověděti, že ten list muože býti přijat od jeho úředníka a jemu potom dodán, když doma bude, a jestliže by mi on co zase psal, tehdy

mi to pošli; pakli by v tom času ke mně jel, nežli by se posel zase vrátil, tehdy poruč někomu na svém místě. Datum ut supra.

Uroz. vladyce Jiřiekovi z Dražovic, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

516.

Jindřichovi z Ryzmberka, aby do Hory Kutné přijel, příhoda kancléře pana Adama z Hradce a pana Jana z Wartmberka že nemůže býti na překážku sjezdům v Hoře a Kolíně, kamž také kníže z Minsterberka přibude.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Nepochybuji a za to prosím, že tak učiníte a se mnú v Hoře stanete, a já vás buohdá v Praze čekati budu, kterak jsem vám prvé psal. A nejsem té naděje, aby se ten sjezd v Hoře též i v Kolíně změniti měl, neb té jsem naděje, kdyby co toho bylo, že by mi to bylo bez meškání oznámeno, a já bych vám také chtěl to oznámiti, než nezdá mi se z některých příčin, aby to mělo zjinačeno býti. Což se dotýče nějaké příhody pánu Hradeckému a panu Janovi z Wartmberka učiněné: i také jsem o tom něco slyšel, ale té naděje nejsem, aby to bylo co ku překážce těmto sjezdóm; také aby kníže zase aneb oni obesláni od krále JMti byli o tom nic nevím, než druhdy někteří rozprávějí noviny, ježto se ne vždy tak nachází; než kníže mi ráčil nedávno psáti, že netuší, aby v Praze do hodu velikonočnieho byl, než že by měl něco v Moravě jednati z poručení JMKské, a tak tomu rozumiem, že tepruva k těm sjezdóm do Hory a do Kolína přijede. A muoj milý pane švagře, muožete-li koho také z sebú z dobrých přátel míti, aby do Hory jeli, byl bych toho vděčen, neb ač jsem jich drahně obeslal a žádal, ale pro krátkost času všem jsem psáti nemohl. A o hospody také jsem již do Hory poslal. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Cedule panu Jindřichovi Švihovskému a takováž panu Břetislavovi. Když již toto jiné bylo napsáno, tehdy potom přijel ke mně pan Ondřej od kniežete Karla JMti, kterýž prvé u mne služebníkem byl, a oznámil mi, že v sobotu tuto před provodní nedělí ráčí knieže v Hoře býti; ježto nyní o tom širšieho psaní zanechávám, poněvadž se bohdá brzo spolu shledáme. A muoj milý pane švagře, proto sem k vám včera neposlal pro slavnost hodu velikonočnieho, nežli tepruva dnes v pondělí.

517.

Břetislavovi z Ryzmberka, aby do Hory Kutné přijel, kdež stání na 2000 koní pro sebe a své přátely zjednal, a poněvadž strana pana Jindřicha z Rožmberka k sjezdu zbrojně se vypraví, že by dobře bylo, aby také ve zbroji vyjeli.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Nepochybuji a za to prosím, že tak učiníte a se mnú v Hoře stanete a já vás v Praze buohdá čekati budu, kterak jsem vám prvé psal; a kohož byšte také z dobrých přátel z sebú míti mohli, rád bych tomu byl, neb pro krátkost času nemohl jsem všem psáti, ač jsem jich drahně obeslal a žádal, i také v tu naději, že budou, o hospody jsem do Hory poslal; však kto bude míti kde státi, též také i o vás, chci rád ještě z Prahy napřed poslati, abyšte dostatečně opatřeni býti mohli; a budou-li ti všickni, komu se naději, poručil jsem stání u Hory na II^M^ koní zjednati. A nevím, veliký-li zbytek byl. Než do Kolína jsem ještě o hospody neposlal, neb mi se zdá, že jest ještě dosti času, když bychme v Hoře byli, neb jestliže jsme tam hospod nezmeškali, tehdy s těžkem zmeškáme; pakli tolik hospod tam býti nemuože, co se má lidí sjeti, tehdy to by naše vina nebyla, než snad spíše toho, jednal-li kto o to, aby v prostrannějším místě ten sjezd položen nebyl. O panu Jindřichovi z Rožmberka také slyším, že chce zbrojně jeti, a též jsem mým služebníkóm, aby ve zbroji jeli, oznámiti poručil, jakož i někteří naši přátelé, za to mám, též učiní; a zdá mi se také dobře, jestliže by vaši též jeli, neb glejtu není to nám ku překážce, neb o ten glejt, nevím, kto jest jednal nám, leč snad pro něho pro pana Jindřicha, aby každá strana glejt měla ꝛc. A poněvadž jakž slyšeti, že se ve zbroji strojiti chtí, i jakž jedno, tak druhé, ač jiného před sebú nemám a o vás pániech a přáteliech mých tolikéž držím, než abychme se podle řádu a práva zachovali a při tom státi, pokudž dobrým náleží. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka, z Švihova a na Rabí ꝛc.

518.

Zdeňku Trčkovi z Lípy, že v příčině nedorozumění s bratrem Mikulášem na sjezdu v Hoře Kutné s nimi oběma rozmluví.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Včera, když jsem u jitřině byl, dodáno mi od vás psaní, kterémuž jsem porozuměl i také tomu přípisu, kterýž jste

mi poslali, co jest pan Mikuláš, bratr váš, Ronovským psal: i jakžkolivěk jest, prosím vás, že sobě toho zvláštně nebudete obtěžovati, poněvadž, dá-li pán Buoh, brzo, totižto v neděli provodní, máme se spolu na Horách Kutnách shledati, ježto tu chci s vámi o to rozmluvení mieti i také se panem Mikulášem; ač, pane a příteli muoj milý, také o to, co jste mi psali, panu Mikulášovi píši, kteréžto psaní má jemu z hradu Pražského bez meškání po mém poslu posláno býti. A pán Buoh všemohúcí rač nám dáti pospolu šťastné a ve zdraví shledání. A té jsem naděje, oč jest mezi vámi bratřími, že buohdá ke všemu slušnému bude to přivedeno. Dán na Blatné v bílú sobotu léta ɔc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Zdeňkovi Trčkovi z Lípy a na Opočně ɔc, příteli mému milému.

519.

Mikuláši Trčkovi z Lípy, aby s vyřízením neshody s bratrem svým panem Zdeňkem poshověl až do společného v Hoře Kutné při sjezdu shledání, kdež vše po dobrém urovnáno býti může.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Vězte, že jest mi psal pan Zdeněk, bratr váš, maje nějakú obtížnost nemalú v tom psaní, kteréž jste, jakž mi oznámil, Ronovským učinili: i jakžkolivěk jest, prosím vás, bez čehož nyní býti muože, že tomu prodlení učiníte, poněvadž ještě do sv. Jiří jest také nějaké prodlení a v tom se, dá-li pán Buoh, spolu podle našeho zuostání na Horách Kutnách při neděli provodní shledáme, ježto o to chci s vámi rozmluvení míti. A buohdá se k tomu ta cesta najde, pokudž na obě straně bude za slušné podle spravedlivosti, aby to na omylu a na odtazích nebylo a žádnému se ukrácení nestalo. Píšiť vám toto jistě, pane a příteli muoj milý, dobrým úmyslem a pro uvarování nějaké nové mezi vámi bratřími nelibosti, poněvadž naše shledání brzo býti má. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašimi ɔc, přieteli mému milému.

520.

Janu Lapačkovi v příčině dodání listů bratřím Zdeňku a Mikulášovi Trčkům.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Pane Lapačko milý! Jest mi od pana Zdeňka Trčky, pána tvého a přítele mého milého, listu dodáno a při tom cedule, ježto za to mám, že od tebe, ač nepodepsal se žádný; i co pánu tvému jsem odepsal, máť toho listu tento posel dodati. A věz, že o tu věc také pilně jsem psal panu Mikulášovi Trčkovi, kterýžto list dal

jsem zavřieti do cedule, na kteréž jest nápis Václavovi Trčkovi z Vitence, a jest to dáno také tomuto poslu; i žádám tebe, kaž toho hned dodati témuž Václavovi na hrad Pražský, neb on ten list ku panu Mikulášovi ode mne má po mém poslu hned na Vlaším poslati, co jemu píši; a jistě to obmajšliem, že bych rád dobrú lásku mezi pány Trčky bratřími viděl, a což komu spravedlivě náleží, aby v tom překážek neměl, jakož prvé také muoj úmysl poněkud v tom znáš. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Lapáčkovi z N., příteli milému.

521.

Václavu Trčkovi z Vitence o poslání listu Mikuláši Trčkovi.

Na Blatné 1526, 31. března. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Trčko milý! Tento list, kterýž svědčí ode mne panu Mikulášovi Trčkovi, pošli jej jemu na Vlaším bez meškání po jistém poslu; a co mi bude zase psáti, to mi pak dáš, když buohdá na hrad Pražský přijedu; neb kdyby to chtěl ke mně poslati, muožeš znáti, že by mne již posel na Blatné nezastihl. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

522.

Janovi z Sudomíře o společném jich shledání.

Na Blatné 1526, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný příteli milý! O nedostatku zdraví tvého nerad slyším, neboť bych rád přál zdraví a všeho dobrého; poněvadž na tento čas ke mně přijeti nemuožeš, již ta věc tak nyní býti musí. A když buohdá zase sem na Blatnú přijedu, chciť oznámiti, abychme se, dá-li pán Buoh, spolu shledali; a že na tento čas se mnú státi nemuožeš, sama se ta věc vymlúvá, když jest, přieteli milý, při tvém zdraví nedostatek. Dán na Blatné v pondělí velikonoční léta ꝛc XXVI°.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi z Sudomíře a na Řepici, příteli mému dobrému.

523.

Oznamuje Kryštoforovi z Švamberka, co mu byl psal kníže Karel z Minsterberka; pan Adam z Hradce a Jan z Wartmberka že z Uher již se navrátili, Jindřich z Rožmberka že chce teprv okolo 12. dubna v Kolíně býti.

Na Blatné 1526, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych věrně přál. Muoj milý pane švagře. Nevím vám co zvláštnieho nyní psaniem oznámiti, nežli že kníže Karel ráčil ke mně poslati pana Ondřeje, někdy služebníka

mého, žádaje, abych byl tuto sobotu v Hoře, že tu také býti ráčí; ale chci zase oznámiti, že pro vás jiné pány a přátely nemohu býti nežli v neděli. Také kníže ráčil mi psáti, že v sobotu před květnú nedělí [24. březnа] shledal se s panem písařem*): i rád sem tomu, než pan Planknar ten jest knížete v Budíně nezastihl. Toto jsem také slyšel, že se pan kancléř a pan Jan z Wartmberka již vrátili a že u pana Jindřicha z Rozmberka na Krumlově byli, a že jest snad ještě něco nemocen; a jiných novin nyní zanechávám až do našeho buohdá shledání, kteréž prodlení míti mohou. Než toto také, muoj milý pane švagře, vám oznamuji, že jsem viděl psaní, že jeden druhému psal, jakoby tepruv on pan Jindřich z Rozmberka chtěl býti v Kolíně okolo čtvrtku po provodní neděli [okolo 12. dubna]: pak buď on kdyžkoli buď, nám sluší býti podle toho dne k smlúvě uloženého na Horách Kutnách tuto neděli [8. dubna], ne tak mnoho pro smlúvu jako pro podstať naší spravedlivosti, kterúž JMKská a obyvatelé tohoto královstvie jsú v tom povinni zachovati a učiniti. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Krystoforovi z Švamberka a na Zvíkově ꝛc.

524.

Petru Vencelíkovi z Vrchovišť v příčině Stacha, kterýž do vazby na Žirovnici vzat jest.

Na Blatné 1526, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Za to mám, že v paměti máš, na čem jsem s tebú zuostal, což se toho Stacha, kterýž v tvú moc a vazbu na Žirovnici vzat jest s jinými dvěma, dotýče ꝛc: i teď jede o tu věc na Žirovnici pan Smil Nebilovský, služebník muoj. I čehož ode mne i od sebe v tom žádati bude, žádám tebe a věřímť, že tak učiníš anebo ten, komuž jsi na svém místě tu na Žirovnici poručil. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Petrovi Vencelíkovi z Vrchovišť a na Žirovnici ꝛc, aneb některému z bratří jeho, kterýžby na Žirovnici byl, přátelóm milým, aneb komuž jest tu poručeno.

525.

Děpoltovi z Lobkovic, aby syn jeho Jiří do Hory přijel; prosí ho, aby mu půjčku peněz zjednal.

Na Blatné 1526, 2. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní od vás jest mi dnes nemnoho před večerem dodáno, kterémuž jsem porozuměl. Pak předkem vám toho rád přeji, že o Duchcov a Osek srovnání aneb místo konečné máte, neb v tom i v jiném, což

*) Radslav Beřkovský z Šebířova.

by vašeho a dětí vašich dobrého bylo, toho bych vám rád přál. Což se dotýče vašeho se mnú v Hoře stání: kterú v tom povolnost přátelskú ke mně máte, z toho vám děkuji a o tom nepochybuji, když by toho další potřeba byla, že to pro mne rádi podle náležitosti spravedlivosti mé učiníte; ale poněvadž také nyní vaši potřebu znám, muožete na tento čas doma zuostati, když toliko na místě vašem podle mne pan Jiřiek syn váš stane. Než za toto vás prosím, že jiným o tom nyní nebudete oznamovati, neb bych rád, aby pan Šebestian z Waytmille i jiní z těch krajuov, kterýchž jsem také žádal, aby se mnú stáli, aby předse v Hoře v neděli provodní byli. Také pane a příteli muoj milý, jakož jste mi oznámili, co máte panu Hanušovi Kapléři na tento čas peněz dáti, jestliže bych peněz potřeboval, že byšte mi jednati chtěli a že naději máte, že byšte některú summu k vypuojčení zjednali: i prosím vás, učiňte tak, neb mám něco dávati při svatém Jiří od sebe. A kdybych i mimo to pro příhodu v těchto mých nynějšiech potřebách, kteréž znáte, mohl vypuojčiti I^M ß gr. č. i dva, rád bych to učinil; a protož, což mi koli budete moci zjednati, vděčen toho budu a rád to také ujistiem, u kohož by se zjednalo podle řádu a obyčeje v tomto královstvie. Dán na Blatné v pondělí velikonoční léta ɔc XXVI°.

Uroz. pánu, panu Děpoltovi z Lobkovic a na Bílině, panu příteli mému milému.

526.

Petru Markoltovi z Tedražic v příčině stání s Heřmanem Zálezským.

Na Blatné 1526, 3. dubna. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se pana Heřmana Zálezského dotýče a těch obeslání z pychuov: i když jsem o to prvé s ním mluvil, jemu se zdálo, že má velikú spravedlivost; však budu-li to moci k přátelskému jednání přivésti, chci o to s ním rozmluviti, a na čem s ním v tom zuostanu, tobě oznámiti. Pakli bych neoznámil, tehdy ty proto předse k těm obeslániem stuoj; a tohoť bych rád přál, aby tak ani jináče nesnází a souduov neměl. Dán na Blatné v uoterý velikonoční léta ɔc XXVI°.

Urozenému vladyce Petrovi Markoltovi z Tedražic, příteli milému.

527.

Purkmistru a radě města Písku, aby farář jich na kazatedlnici ohlášené nařknutí, že Anna dcera Chmelova panenství ztratila, dokázal.

Na Blatné 1526, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Službu svú vzkazuji, múdří a opatrní přátelé milí! Vznešeno jest na mne, kterak by farář váš na kázání zjevně ohlašoval, že by Anna, Chmelova dcera, panenstvie své ztratila, aby v městě mezi vámi, u kohož slouží, trpína nebyla. I mám

za to, že muožete míti v paměti, kdy jest také prvé něco dotýkána, jakž o tom byla řeč puštěna, že by Šnejdéřka o ní něco mluviti měla, že jest se k tomu neznala, by ji čím neslušným nařiekala. Ale poněvadž ji ten kněz, podle toho kterak jsem zpraven, nařieká, žádám vás, že jeho k tomu budete přidržeti, ať to na ni vede; a dovede-li, tehdy jest slušné, aby za to držána byla; pakli nedovede, bude každý znáti moci, bylo-li jest slušné takovú věc knězi na kazatedlnici mluviti, na kteréžto kazatedlnici ne věci nepravé, ale slovo boží mělo by býti a má mluveno a kázáno. Odpovědi žádám. Dán na Blatné v středu den sv. Ambrože léta ↄc XXVI°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Písku, přátelóm mým dobrým.

528.

Jiříku Opitovi, jinak Peřinovi z Malčína, purkrabímu na Velharticích, v příčině provdání poddané ženy; aby plodu do rybníkův nakoupil.

Na Blatné 1526, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Zdeněk Lev ↄc. Purkrabie milý! Oznámeno jest mi, kterak by Vítkovcova dcera z Kášovic chtěla se vdáti do Sušice a snad i oddána již jest. I vznesl jest na mne urozený vladyka Bohuslav z Obytec a v Hvoždanech, služebník muoj, že by prvé ta žena měla slib s jeho člověkem, a o to že by tento pátek měli státi před duchovniem právem. I k tomu já dávám vuoli, a což tu právo duchovní najde, jestli že bude přisúzena tomu mého služebníka člověku, tehdy bych jim toho chtěl příti, neb zprávu mám, že muoj grunt, z kteréhož ona jest, není pust nežli dobře osazen. Toto také věz, což se plodu dotýče, že jeho zde nemám, než nedostává mi se jeho. Protož což jeho potřebuješ do rybníčkuov, snad L ſſ, kup někde. Než do Zbynického rybníku nezdá mi se potřebí, by se mělo více přisazovati, lečby prvnější násada zemřela. Ale o tom nemám žádné vědomosti, však poptaj se na to. A jestliže co potřebného poznám, chciť po hajtmanu vzkázati, když zase z Příbramě na Velhartice bude míti jeti; než jáť dnes odsud do Prahy vyjeti mám. Dán na Blatné v středu den sv. Ambrože.

Urozenému vladyce Jiřiekovi Opitovi, jinak Peřinovi z Malčína, purgkrabí na Velharticích, mému milému.

529.

Kryštoforovi z Švamberka, že snad poslové královští na sjezd do Hory Kutné a Kolína nepřijedou; o narovnání sporů mezi jich poddanými.

Na Blatné 1526, 4. dubna. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3891 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, tohoť bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Jáť již ve jméno boží dnes odsud

vyjedu do Prahy a potom buohda do Hory, a chci k vám na Vlašim poslati, aby vás to poselstvie tu v sobotu našlo najprv příští. Včera přinesena mi některá psaní z Prahy, mezi kterýmiž porozuměl jsem, že s těžkem ti poslové od krále JMti na těch sjezdech v Hoře a v Kolíně budou, kteříž prvé nám oznámeni, lečby jiní byli a to s těžkem. I to máte ty řády aneb neřády! Však nerad bych, aby ještě mnozí o tom věděli, krom dobrým přátelóm muože se to oznámiti, že ten hlas proskočil, ale že proto to se nejistí. Než což se našich věcí dotýče, toť snad muože býti jednáno skrze ty, kteří měli k poslóm přidáni býti. Ač nepřijedeli pan Jindřich z Rosenberka v čas, toho také neznám, by bylo slušné na něho čekati. A jakžkolivěk jest, mně se zdá za dobré, že my předse s našimi přátely pojedeme, jakož buohdá při našem shledání o to spolu, což potřebného bude, a se pány a přátely našimi rozmluvíme. A psal mi pan Vojtěch z Pernšteina, že také tuto neděli v Hoře bude. Muoj milý pane švakře. Což se dotýče některých nesnází mezi poddanými našimi, rád bych, aby srovnány byly, neb poněvadž my jsme spolu v zvláštniem dobrém přátelstvie, rád bych také, aby i naši poddaní spolu se slušně bez ruoznic srovnávali. I prosím vás, poručte purkrabí svému, a já zdejšiemu také jsem poručil, aby se o to spolu sjeli, maje každý s sebú dva nebo tři dobré lidi, a ty věci aby slyšeli a na místě postavili. Pakliby kým scházelo, že by toho dokonati nemohli, ale potom by se to na nás vzneslo; neb já svým nechci trpěti své vuole ani křivdy ponechati, a o vás tolikéž nepochybuji. I co jest v tom vašeho úmyslu, žádám, že byšte poručili purkrabie Zvíkovskému, aby to oznámil purkrabie Blatenskému, a kto by z vašich koho mého chtěl viniti. A též od mého purkrabie oznámiti se má ꝛc. Než což se dotýče těch lidí o meze u Drahonic a snad u Kestřan, toho by se snad ponechalo k jinému času. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychom se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné ve středu den sv. Ambrože.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švambergka a na Zvíkově ꝛc.

A což se dotýče lidí z Vejšic kněze opata Břevnovského, poněvadž jsú v mé obraně, též bych také rád, aby se při tom času o to jednalo, oč lidé vaši s nimi, aneb oni s vašimi také v nějaké nesnázi jsú.

530.

Hanuši Flugovi z Rabšteina, Albrechtu a Štěpánovi Šlikům v příčině učinění pomoci králi proti Turkům, o držení sněmu na den sv. Prokopa, o položení sjezdu do Kolína na den 29. června; oznamuje, že pojede na sjezd kraje Prachenského ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 22. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Léta božieho M°V°XXVI°. Toto jsú téhož léta registra XVIIII, do kterých se vpisují připisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od pátku před sv. Janem křtitelem božiem narození.

Službu svú vzkazuji, urození páni, páni přátelé moji milí! Byšte zdrávi jsúce dobře se měli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi společně učinili, toho jest mi včera večer dodáno. I kdež jste mi, páni a přátelé moji milí, psali, což se Turkuov a práva a při tom některých jiných věcí dotýče: tomu jsem všemu porozuměl, a také jsem vám již o to něco prvé každému z vás zvláštní list psal a po svém poslu poslal, ježto za to mám, že to mé psaní prvé vám ode mne nežli toto dodáno bude. I ačkolivěk jistě bych rád, aby JMKské, pánu našemu milostivému, pomoc proti Turkóm, pokudž by toho potřeba se znala, učiněna byla, než rozliční jsú o tom hlasové, ježto bylo by o tom mnoho psáti; a jakž kolivěk jest, mnozí se k tomu strojíme, abychme bez meškání vojensky s našimi poddanými a služebníky hotovi byli pro Turky i pro všelikterakú jinú věc.

Nežli zdálo se nám za potřebné, abychme prvé sněm měli, kterýž býti má zde na hradě Pražském na den sv. Prokopa [4. července], jakož po svém poslu o tom jsem vám také psal. A prosím vás, račte také na ten sněm přijeti, neb jsú toho jistě pilné a znamenité potřeby JMKské a tohoto královstvie, a tak se naději, i každého jednoho z nás, i také pro zachování práv a svobod našich. Než na tom sněmu, dáli pán Buoh, budeme tu z jednostajné vuole o to jednati, kterak bychme najslušněji JMKské proti Turkóm měli pomoc učiniti. A zatím také tím dokonaleji budeme moci zvěděti, neb někteří své posly máme v Budíně, jaká toho vše, což se Turkuov dotýče, potřeba bude; neb bychme pak chtěli jedni mimo druhé něco učiniti, nebylo by velmi užitečně, a také mohli by jedni přátelé do druhých sobě obtiežiti, kdyby v takové věci mezi námi roztržitost jedněch mimo druhé byla, a tudy by se snad mohla i taková pomoc menší učiniti.

Při tom také toto vám, páni a přátelé moji milí, též z duověrnosti oznamuji, že pan kancléř, jakž hlas puštěn, že s povoleniem krále JMti položil sjezd do Kolína na den sv. Petra a Pavla, apoštoluov božiech [29. června], těm, kteříž prvé na sjezdiech v Kolíně bývali, a že na ten sjezd, což se má na něm jednati, má býti oznámeno skrze posly, kteříž tu od krále JMti býti mají, než že se nejmenuje o Turky, než což tu oznámí: pak muože býti o Turky i o něco jiného, ježto nevíme oč, a mohlo by to býti, že by nám o tom tak mnoho náležalo věděti jako těm, ktož v Kolíně budou. I jistě zdají mi se ty věci škodné a snad předkem králi JMti, neb v pravdě jsme JMKské tak věrní jako kto, nedávajíce toho žádnému napřed z JMti poddaných. Pak aby jedni měli býti k sjezdu obsieláni a druzí pomíjeni, neviem, jaká jest to rovnost, leč se snad někomu toho chce, co on zjedná, abychme my to činili a na někoho slúžili, ježto v té povinnosti mimo naše svobody žádnému nesedíme; a ktož takové věci stranní jednají, tomu se také rozumieti muože, na Turky-li se pomoci hledá, čili kto pod tím co svého vlastnieho.Jáť dnes, dáli pán Buoh, odsud vyjedu a do kraje Prachenského na sjezd pojedu, jakož v jiných krajiech sjezdy mají při

svatém Janu také mieti, a tu mám se shledati se panem Krystoforem z Švamberka i s dosti počtem znamenitým našich dobrých přátel, než buohda zase na den sv. Prokopa k sněmu na hradě Pražském budu. A kníže ráčil nyní do Slezska odjeti, než má zase na sněm přijeti. A teď vám posielám přípis, jakú jsú odpověď dali páni Pražané panu Cetricovi, a naději se, že do sněmu také na Turky nepotáhnou. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Janem křtitelem božiem léta ɔc XXVI°.

Urozeným pánóm, panu Hanušovi Flugkovi z Rabšteina a na Betčově, krále JMti a koruny České německých len hajtmanu a JMti dvoru maršálku, panu Albrechtovi a panu Štefanovi Šlikóm, hrabatóm z Pasaunu, z Holajče, na Lokti a na Šlakunwerdě ɔc, pánóm přátelóm mým milým.

531.

Albrechtu Šlikovi v příčině nějakého uvězněného kněze, hejtman hradu Pražského že do Budína ku králi odejel.

Na hradě Pražském 1526, 22. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Zdraví a všeho dobrého věrně bych vám přál. Jakož jste mi psali, což se toho kněze, kteréhož u vazbě své máte, dotýče: i byl jsem při tom, když jest pan hajtman hradu Pražského o to mluvil se pány preláty kostela Pražského, i zdálo se jim, abyšte předse, a že jest k tomu jejich vuole, toho kněze u vazbě měli až do dalšieho rozvážení; a mně se též zdá, a neznám toho, kteříž jsú právě pod obojí, aby v tom jakú obtížnost měli. A když, dá-li pán Buoh, pane a příteli muoj milý, spolu se shledáme zde na hradě Pražském při času sv. Prokopa na sněmu, chci vám rád v tom šíře své zdání oznámiti jako ten, že víru svatú křesťanskú miluji a vám také všeho dobrého přeji. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi Šlikovi, hrabí z Pasounu, z Holajče a na Lokti ɔc, panu příteli mému milému.

Tuto vám také oznamuji, že pan hajtman hradu Pražského*) jel na tento čas k králi JMti do Budína.

532.

Hejtmanům kraje Slanského, že jim oznámeno bude, co na sjezdu v Slaném jednati se má ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 22. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a urozený vladyko, přátelé moji milí! Což se má na sjezdu v Slaném jednati, to má vám od pana Bohuslava Chrta, purkrabie hradu Pražského, oznámeno býti i také někteří listové dáni, kteříž se na ten

*) Delfín Haugvic z Haugvic.

sjezd sjedete; a také má vám býti tu oznámeno o sněmu obecniem, na kterýž se sjeti máme do Prahy na den sv. Prokopa [4. července] a na zajtří na hrad Pražský sjíti, ježto tomu šíře z listu sněmovnieho vyrozumíte. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Janem křtitelem božiem léta oc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Jiřiekovi Bořitovi z Martinic a na Smečně, a urozenému vladyce panu Hyncovi Zeydlicovi z Šonfeldu a na Zvolenĕvsi, hajtmanóm kraje Slanského, přátelóm mým milým.

533.

Šepmistrům a radě na Horách Kutnách v příčině výpovědi mezi nimi a Konarovským učiněné.

Na hradě Pražském 1526, 22. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé milí! Jakž jste mi psali o Konarovského, tomu jsem porozuměl: i kteráž jest mezi vámi s obú stran vajpověď z naučení aneb na radu soudu zemského učiněna, tou se s obú stran spraviti muožete i také tím, kto jest luoni z těch gruntuov obilé bral, vy-li čili Thomáš Kutléř; oč jest pak na soud zemský odloženo, také se tou vajpovědí mezi vámi učiněnú spraviti muožete. Neb jistěť bych vám rád dobré přátelstvie, pokudž bych slušně mohl, učinil, než oč jest již vajpověď učiněna při úřadu mém, v tom mi sluší rovnost k každé straně zachovati. Dán na hradě Pražském v pátek před sv. Janem křtitelem božiem léta oc XXVI°.

Vzáctné opatrnosti pánóm šepmistróm a radě na Horách Kutnách, přátelóm mým milým.

534.

Jindřichu Tunklovi z Brníčka o výpovědi učiněné mezi Kutnohorskými a Konarovským; aby zvěděl a mu oznámil, co na sjezdu v Kolíně jednáno bude oc.

Na hradě Pražském 1526, 22. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Oč jsú mi psali páni šepmistři a rada na Horách Kutnách, což se Jaroslava Konarovského dotýče a při tom Tomáše Kutlieře, na to jsem jim odpověď dal, neb ač bych pro ně rád dobré přátelstvie činil, než v této věci sluší mi rovnost k každé straně zachovati. Však té vajpovědi s obú stran učiněné, tak to rozumiem, že při tom statku Konarovský jest zuostaven, a což se moci dotýče, o kterúž byla řeč, toho jest na soud zemský podáno, več to pak bude obráceno a o to se rozsudek stane, tím se strany v tom spraví. Což se pak dotýče toho Tomáše, za to mám, že páni Horníci z těch gruntuov prvé jsú užitek pobrali, ale ne ten Tomáš, a chtěl-li jest Konarovský k čemu právo mieti, mušil o to právem hleděti; a kterak jsem na to nyní krátce pomyslil, maje dnes odsud před sebú odjezd, snad také ten Tomáš, jestliže jest jemu

Konarovský v čem smlúvy nezdržel, též měl by podle práva jeho viniti. A toliko, muoj milý pane švagře, toto vám mé zdání tímto mým psaniem oznamuji; než pánóm Horníkóm nezdálo mi se tak široce o tom vypisovati, nebo Jindřich bakalář mohl by snad tomu jináče rozuměti; a což se platu dotýče, bude-li to před soudem zemským, co k tomu páni Horníci spravedlivost mají, ukázáno, té sem naděje, že se v tom žádnému neukrátí. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dat. ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřehu, najvyššiemu mincmajstru královstvie Českého a fojtu markrabstvie Dolnieho Lužického ↄc.

Muoj milý pane švagře! Což se těch uhlieřuov dotýče, neviem již k tomu nyní co řéci; než bude-li se moci ještě Hora dodržeti až do tohoto sněmu do sv. Prokopa, snad buohdá ten i jiný neřád napraví se, a jest toho jistě velmi potřebí, poněvadž má býti tento pátek od dneška v témž dni [29. června] v Kolíně sjezd. I prosím vás, mějte tam někoho, aby se porozumělo, co jednati budou a na čem zavrou, a což by bylo potřebného, že byšte mi napsali a k Václavovi Trčkovi poslali, již by on mně to dále poslal. Což se dotýče těch nějakých jiezdných a pěšiech: i jistě jest i v tom potřebí nám opatrnosti, ale již jesti k tomu krátek rozum v tomto neřádu, než pánu Bohu se všemohúciemu poručiec mušíme se opatrovati, ač u mně snadné není, netoliko v lese, ale v kuchyni i v pivnici. Však porozuměl jsem, že těch jiezdných nebylo tak mnoho ani snad pěšiech, než že Šípecký s někými rád by nějakú, jakž slyšeti, rotu sebral proti pánóm Pražanóm, ač pod tím takoví lidé mohou i něco jiného před sebú mieti. Jáť proto na Blatnú najvíce jeti chci, abych, dá-li pán Buoh, tuto neděli byl v Horaždějovicích na sjezdu kraje Prachenského.

535.

Janovi z Švamberka, že v příčině opata Kladrubského, jenž některým glejtu nezachoval, při času sněmu na den sv. Prokopa v Praze s ním rozmluví.

Na hradě Pražském 1526, 26. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, tak jsem srozuměl, že jste mi učinili a snad do Prahy poslali, kdežto ještě není mi přineseno, nežli toliko přípis pan Krystofor, bratr váš a švagr muoj, ukázal jest mi, kterýž jste jemu, že mi tak píšete, poslali. I toto vám také, pane a příteli muoj milý, oznamuji, že jest mi psáno, že by kněz opat Kladrubský některému z těch, kteříž glejt mají, jeho nezachoval. I psal jsem o to témuž knězi opatovi, aby se při tom glejtu k těm, ktož jej mají, zachoval, tak jakž povinnost v takové věci náleží ↄc; než o té jsem věci ty časy nevěděl, co se na toho jednoho člověka vyznává, ač také toho ještě neviem, co on

v tom za odpor má. A poněvadž má býti sněm na hradě Pražském držán, na kterýž se do Prahy sjeti mají na den sv. Prokopa najprv příštieho, ježto té jsem naděje, že pro dobré krále JMti, pána našeho milostivého, a tohoto královstvie na tom sněmu budete, jakož za to vás žádám, že tak učiníte, a tu o to o všecko, dá-li pán Buoh, chci s vámi rozmluviti; a naději se, že páni hajtmané kraje Plzeňského také na ten sněm přijedou. I chci se k tomu rád přičiniti, aby ta všecka věc na spravedlivém místě byla postavena, aby knězi opatovi v tom se neukrátilo i také mimo slušný pořad aby se glejtu neublížilo, než aby každý slušně z každé strany, kohožby se v tom v čem dotýkalo, mohl opatřen býti. A zatiem také, pane a příteli muoj milý, ráčí kníže zase, tak za to mám, na hradě Pražském býti. Dán na Blatné v uoterý den sv. Jana a Pavla léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Švamberka a na Boru ɔc, panu příteli mému milému.

536.

Vojtěchovi z Pernšteina o sjezdech krajských, aby na sněm do Prahy přijel, o hájení práv a svobod zemských; uznává za potřebné, aby vojensky pohotově byli; pochybuje, bude-li se moci na sněmu, jestliže malý počet účastníků bude, s věřiteli královskými jednati; v příčině jednání na sjezdu v Brně, o pomoci na Turky ɔc.

Na Blatné 1526, 28. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Psaní od vás jest mi sem na Blatnú včera večer přineseno, neb pro některé potřeby i také pro ten sjezd, kterýž byl na den sv. Jana křtitele v kraji Prachenském, přijel jsem do toho kraje. Což se pak sjezdu kraje Chrudímského dotýče, nevěděl jsem na ten čas, kterak toho jináče obmysliti, maje za to, že se ráčíte prvé z Moravy, nežli jste přijeli, vrátiti. Také potom poslal jsem k vám jiného posla, co by se na sjezdu jednati mělo i s některými listy, což se Turkuov dotýče, a při tom list sněmovní, ježto za to mám, že jest vám toho všeho dodáno. A poněvadž se ten sjezd toho kraje Chrudímského prodlil a sněm již brzo býti má, tehdy mi se zdá, že již toho sjezdu muože býti pozanecháno. O sjezdu kraje Hradeckého psal mi pan Jindřich Bergka, hajtman toho kraje, že pro nějaké jednání a jeho odjezd nemohl jeho k svatému Janu položiti; položil-li pak potom, toho neviem. Než v některých krajiech na sjezdích co jsú jednali, to jest mi oznámeno, a na větším díle, jakž jsem srozuměl, že těch věcí odložili do tohoto sněmu, i také v tomto kraji Prachenském.

Muoj milý pane švagře! Prosím vás, račte na ten sjezd do Prahy přijeti tuto středu najprv příští [4. července], já také, dá-li pán Buoh, na ten den tam budu; a jistě jest velmi potřebí toho sněmu a našeho shledání, neb bychme my chtěli mnoho snésti, kteříž při řádu a právu stojíme a svobodách našich, neznám již platnosti, aby

nám chtěli jiní pokoj dáti. A protož již ve jméno boží učiňme to, což spravedlivě učiniti máme, a k místu a k konci veďme; nebude nás moci žádný slušně z dobrého [sic] skutku viniti, neb ktož při své povinnosti stojí a jí dosti činí, jest to jeden zvláštní v tomto světě dobrý skutek.

Nacházejí se paměti, o čemž, za to mám, také ráčíte vědomost mieti, že za krále Václava, kterýž netoliko českým, ale také římským králem byl, že jsú se nacházely osoby, kteréž proti právóm a svobodám tohoto královstvie Českého jednaly, ale naši předci proto se předse tak, jakž jim náležalo, zachovávali; až potom i k tomu přišlo, že přijel do Prahy král Zigmund uherský, kterýž byl potom císařem římským, bratr téhož krále Václava, a takové věci srovnal, že naši předci při svých práviech a svobodách zuostaveni, a to se i listy stvrdilo. A za to mám, že na ten konec, aby nám jejich potomkóm po našich předcích, kteříž jsme, a potomně kteříž budou, více v to vkračováno nebylo, potom jsú nám ty věci tvrzeny, i také při naší přítomnosti přísahú JMKské pána našeho. Ač snad někto chtěl by řéci, jest král JMt z tohoto neb z onoho propuštěn: i mluvil jsem některý čas o to s některými i s jedniem z těch, kterýž snad byl s předními puovod sjezdu Kolínského minulého z stavu našeho: „Jestliže jste vy v čem od svých svobod pustili, já jsem s mnohými nepustil.“ Tehdy ten pověděl i jiní, že také nepustili, jakož o tom držím, že jest tak. Pak kteráž má býti větší svoboda nežli právo zemské a privilegí naše, na kteréž přísahu králové JJMti činí, anobrž i na naše dobré a starobylé obyčeje, kdežto podle toho jsme věrní poddaní JMKské. A také i ta slova pomniem, že JMKská ráčil nám připověděti: netoliko aby měl našich svobod ujímati, než že radši ráčí jich přičinieti.

Což se sjezdu nynějšieho Kolínského dotýče, co král JMt ráčil o to panu kancléři psáti a pan kancléř do krajuov ↄc: mám toho přípisy. Pak neviem, jaká jest to rada: sjezd mohl se položiti v Kolíně, než sněm nemohl býti zjednán, předkládajíce krátkost času, jakož i v Moravě též snad zjednán není, ale když se pak zvláštní potřeby toho poznaly, mušili jsme sobě sami ten sněm položiti. Pomyslil jsem sobě, že ač na tom sněmu na hradě Pražském měly by se více nežli jedny věci jednati, však snad s předními jest potřebna, aby JMKská z nesvobody byl vyveden, poněvadž toliko jednoho pána máme a v JMti živnosti nejsme povinni jiného mieti; než kdyby tak bylo, jakž řeči slyšeti, že by JMKská bez některých osob neměl nic činiti ani snad nám odpovědi dávati na naše poselství a psaní, tehdy již takoví netoliko aby byli naši páni, ale snad na to by se vztahovalo, jakoby i našeho pána chtěli páni býti, ježto pán Buoh všemohúcí rač toho uchovati. Jáť vám tuto, pane švagře muoj milý, odevřeně píši a tím úmyslem, že JMKské dobrého přeji a že bych také nerad, aby skrze některé osoby mělo toto královstvie a tyto země JMKské ke škodě i nám zavedeny býti; však když s boží pomocí budem zlému odpierati skutečně a bez odtahuov, ještěť buohda dobře bude. Zdá mi se při tom za potřebné, abychme se všemi

našimi přátely a poddanými vojensky hotovi byli, jako řiekajíc na každý den k vytržení na pole, jedno pro potřeby JMKské, druhé pro řád a právo, a třetí pro svobody naše, chtěl-li by kto nám ubližovati, abychme s pomocí boží mohli se v čas opatřiti. Tento sněm, kterýž býti má na hradě Pražském, jistěť jest velmi potřebný, ač neviem, mnoho-li se naň lidí sjede, ale proto vždyť nás něco buohdá bude dobrých přátel; než kteříž mají svá hospodářstvie a úředníkuov nemají, tiť snad mnozí nepojedou, ale proto i tu neviem, mnoho-li na tom zisku vezmou, neb bude-liť neřád, někto sklidí do stodoly a zase někto jiný vyklidí jemu z stodoly.

Nadál jsem se, že kníže ráčí u vás na Pardubicích býti jeda do Slezska. I ráčil mi psáti, že jest nebyl, že slyšel, že jste se ještě byli z Moravy nevrátili, ježto jsem tomu nerad, že jste se spolu neshledali; než ráčil mi psáti, že vám něco psal a také vzkázal po knězi děkanovi Hradeckém; než toho neviem, také-li vám to vzkázal, zač jsem žádal, aby vám to ústně oznámil, byla-li by k takové věci vaše vuole, nemajíce úmyslu bez vuole vaší k tomu povoliti, ježto mi se nehodí po poslu o tom široce psáti. A jakžkoli jest, již toho nechávám až do tohoto sněmu a našeho buohdá shledání. Nežli toto račte věděti, že proto již neviem, budu-li moci tu věc zdržeti, ač s jedné strany mohlo by se to k něčemu hoditi, ale zase mohlo by se přitrefiti, že by z toho nemalá věc přišla; než toť jsem také slýchal, že když jest neduh těžký, že naň sluší protivné lékařstvie podle oné přípoviedky: neb kvísti anebo z sadu jíti.

Ač také jsú i jiné nemalé věci, což se věřiteluov a těch, s kterýmiž o jejich škody smlúváno, dotýče, kdežto i v sněmovniem listu jest o nich zmínka: než jestliže se málo lidí na sněm sjede, neviem, kterak se s nimi jednati bude a budou-li chtíti na odtazích býti, čili co jiného předsevzíti; ač to naše vina nebude, poněvadž námi neschází, ale toho neviem, budou-li oni chtieti to u sebe vážiti, kým to schází a kým nic; ačkolivěk, což se věřiteluov dotýče, co nám v tom náleží, to viem, než s kterýmiž jsú smlúvy o škody činěny, to by snad bez naší těžkosti od krále JMti a z JMti duochoduov mělo býti opatřeno.

Jakož jste mi ráčili psáti a přípisy listu a dvú cedulí na česko vyložené poslati, co jest vám pan arcibiskup Ostřehomský psáti ráčil: i poněvadž vám již tuto mnoho píši, chci o těch věcech pozanechati až buohdá do našeho shledání. A ač jest pan arcibiskup náš dobrý přítel a člověk duchovní a já světský, nežli zdá mi se, že bych poněkud uměl na jeho psaní výklad učiniti, ježto by se to tak mohlo poněkud v pravdě najíti. A což se dotýče trestání Čechy Uhruov: i ját jeden na tom nejsem, abych se tomu měl protiviti, v čem by chtěli Uhři svých svobod užiti, poněvadž při témž, což našim svobodám náleží, žádáme býti zachováni, a také i král JMt toho neráčí žádati na nás, než toliko pomoci na Turky; ježto což bych mohl k dobrému JMKské a obraně víry svaté křesťanské slúžiti podle jiných, a toho potřebu znal,

rád bych to učinil. O poslušenstvie jest také zmínka učiněna: i toť my buohdá zachováváme, pokudž nám náleží, než toho jsme žádostivi a spravedlivě, abychme také při tom zachováni byli, při čem býti máme, a v tom nám žádný slušně nemuože za zlé mieti. Což jste mi také ráčili psáti, což se sjezdu v Brně dotýče a pánuov přátel našich v markrabstvie Moravském: i poněvadž sněm brzo máme mieti, tu buohdá o ty o všecky věci rozmluvíme a to obmýšleti budem, což by se nám s obú stran mohlo k dobrému trefiti. A toto mi se zdá předkem na místě postaviti, neb nepochybuji, že obojí snadně muožeme k tomu přistúpiti, aby oni ani my v nic se nedali v toho potahovati žádnému jedni proti druhým, čím by se mělo jejich aneb našim svobodám ubližovati, a jináče mohli-li bychme jaká přátelstvie pro sebe činiti, o to by se dáľe rozmlúvati a také přátelsky jednati mohlo. A všemohúcí pán Buoh rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné ve čtvrtek u vigilji svatých Petra a Pavla, apoštoluov božiech, léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích ɔc, panu švagru mému milému.

Muoj milý pane švagře! Pan komorník,*) strýc muoj, oznámil mi, co jste jemu, přijevše na Pardubice, psáti ráčili, ježto také to mi oznámil o těch IIII^{M} pěšiech, na kteréž do Moravy peníze poslali: pak nač ty pěší kolivěk přijímají, buď na Turky neb na Uhry, sluší se nám také Čechóm i Moravanóm opatrovati, jakož prvé také jsem vám o tom něco napsal; a pan arcibiskup kterak sobě koli tuší, jiníť hlasové od některých procházejí.

Byl jsem v Praze s panem Cetricem a měl jsem drahně řečí netoliko o Turcích, ale také i o našich českých věcech, ježto nyní o tom psaní zanechávám; než to se brzo zví, kterak se Kolínské jednání s jeho poselstviem trefovati bude.

Psal mi pan komorník, že Johannes, knížecí písař, jako byl v Budíně, jede zase, a naději se, že brzo u mne bude aneb něco mi napíše, pak že on rozprávěl, že králová JíMt jela do Prešpurku. Toto mi také pravil jeden měštěnín, což se pomoci na Turky dotýče, že podkomoří města obeslal, aby se strhli u kláštera Žďárského v uoterý po sv. Prokopu [10. července], i snad ti potáhnú tudy k Prešpurku, ač jestliže se strhnou.

Přineseno mi včera psaní z Prahy, i jeden muoj služebník oznamuje mi, že nějaký z Uher posel pravil, že by král JMt dal nějakého pána vsaditi, a že by se někteří JMKské tam protivili, jako i někteří v Čechách: i ptal se muoj služebník toho posla, o kom by bylo slyšeti tam, že by se v Čechách králi JMti protivil, a že jest ten posel pověděl, že najvíce o panu Pernštejnském. I račtež toho povážiti, kto takové hlasy nepravé pouští, kterak to má býti příjemné aneb snesitedlné.

---

*) Jaroslav z Šelnberka.

Cedule panu Vojtěchovi z Pernšteina. Bylo již napsáno, co vám píši, a v tom přinesen mi přípis, kterýž má vám pan komorník, strýc muoj, poslati. I račte toho povážiti, jací to jednatelé; a jakžkoli jest, rád jsem tomu, že jest to psaní sněm předešlo, aby se i to na tom sněmu rozvážiti mohlo, budou-li moci a chtieti lidé své spravedlivosti na takových odtazích mieti a nechati.

537.

Jaroslavovi st. z Šelnberka o usneseních sjezdů krajských a odložení všeho na sněm, na kterýž aby přijel, neboť potřeba četného obeslání sněmu jest nemalá ɔc.

Na Blatné 1526, 28. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane strýče. Psaní, které jste mi učinili, i také co vám pan Vojtěch z Pernšteina psal, přípis toho poslali, tomu jsem všemu porozuměl: i poněvadž buohdá v Praze tuto středu shledati se máme, nechci vás mnoho psaniem nyní zaneprazdňovati, než co píši pánu z Pernšteina, teď vám ten list posélám a prosím vás, že jej jemu pošlete, aby jemu mohl býti dodán tuto neděli aneb ráno v pondělí; a také mám od něho k tomu podobná psaní po mém poslu, co vám psal, a byl bych k němu také s tiemto ode mne psaniem svého posla poslal, než že zde zvláštniech posluov nemám, a k Praze kdybych poslal, mohlo by se prodliti. V tomto kraji Prachenském byl jsem na sjezdu: a odložili jsme všeho na tento sněm, jakož tak rozumiem, že v některých krajiech k témuž podobně učinili. A jest jistě potřebí, abychme se na ten sněm sjeli, jako bylo potřebí snad od padesáti let, a k tomu opatrnost a hotovost hned mějme, jistě jest třeba. Píši také mezi jinými věcmi pánu z Pernšteina, žádaje, aby na sněmu byl, ježto té jsem naděje, že tak učiní, poněvadž jsú toho více nežli jedna potřeba, abychme se spolu shledali: však proto mi se zdá, abyšte jemu o též psali i také to oznámili, co Johannes, písař knížetcí, za noviny z Uher rozpráví; a naději se, že on Johannes brzo u mne bude aneb něco mi napíše.

Jakož jste mi také psali, že chcete list sněmovní do Kolína na sjezd poslati: i dobře mi se to líbí, a já jsem také poručil tam přípis toho listu sněmovnieho z Prahy poslati. Měl bych vám, muoj milý pane strýče, něco pilného oznámiti, než nehodí se po poslu psáti, a protož toho zanechávám až do sněmu. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné ve čtvrtek u vigilji sv. Petra a Pavla, apoštoluov božiech, léta ɔc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Jaroslavovi staršiemu z Šelnberka a z Kosti ɔc, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, panu strýci mému milému.

A prosím vás, že poručíte, kohož pošlete s psaniem na Pardubice, aby také tohoto listu ode mne dodal hajtmanu na Pardubicích, kterýž jemu svědčí. Když již

toto jiné bylo napsáno, tehdy pan Krystofor z Švamberka, švagr náš, poslal mi přípis listu královského, s kterýmžto listem u něho byli, kteréhož vám přípis posélám. I prosím vás, že ten přípis, aneb dadúce přepsati, také panu Vojtěchovi z Pernšteina pošlete. I muoj milý pane strýče, tu máte hojnost opět spletkuov; kto takové věci jedná? Ale proto i to dobré jest, že má někdy spravedlivost místo mieti, ale toho neviem, budou-li chtieti lidé toho déle nežli jsú povinni čekati.

538.

Kryštoforovi z Švamberka o listu královském a že jest čas dobré proti zlému obhajovati, o sjezdu v Brně, páni Moravští že jsou hotovi při svých právích a svobodách setrvati až do těch hrdel a statkův, králová že jela do Prešpurku a král že má vytrhnouti do pole proti Turkům ꝯc.

Na Blatné 1526, 28. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Přípis, kterýž ste mi poslali listu královského, prvé jsem o tom psaní nevěděl; než proto jsem se domnieval, že pletichaři vždy něco zjednají, aby nebylo co podle řádu a práva chváliti; a v pravdě podle mého zdání jest rozuměti, že již některých stud minul, že sobě málo váží zle činiti, z čehož muože i JMKské a tomuto královstvie nemálo, nežli strach toho, mnoho zlého brzo přijíti. Však když jest mělo vždy něco spleteného býti, zdá mi se lépe před sněmem nežli po sněmu, aby se jedno s druhým vážilo, a co lepšieho, toho abychme se drželi; neb za to mám, ktož dobré milují, že mají co k sobě v srdce vzíti, na čem se máme konečném ustanoviti, abychme toho se něčeho nedopustili, čeho bychme my i děti naši pykati mohli, ač všemohúcí pán Buoh v tom i ve všem jiném rač nás od zlého zachovati. Kdež jest pak naposledy v tom listu královském dostaveno, že se ráčí spravedlivě zachovati, aby takovým odtahem žádnému v spravedlivosti jeho nic se neukrátilo: ježto i ta slova k budoucímu času málo na sobě nenesou, neb o JMti mám naději, že sám od sebe ráčí každého při tom zuostaviti, což jest spravedlivého; než radši bych měl o to činiti s pánem Hradeckým a s panem Janem z Wartmberka, ježto snad mnoho o sobě drží; než když JMKská bude ráčiti prostředek zachovati, tudiež by se poznalo, co jejich spletkové jim by zisku aneb ztráty přivedli, jakož snad na to muší přijíti. A když již počel sem toto dáti psáti, tehdy také ke mně posel s tím listem královským, kteréhož ste mi přípis poslali, přišel. Muoj milý pane švagře. Zdá mi se, že již právě dochází a dokonale se potýká zlé s dobrým, protož již jest čas k tomu skutek přiložiti, abychme s boží pomocí zřetedlně zlému se zepřeli, aby dobré své místo mieti mohlo a mělo.

Toto vám také oznamuji, že mi přinesena psaní některá včera k večerou od pana komorníka a od pana Vojtěcha z Pernšteina a z Prahy, ježto jsem také vám

chtěl o tom psáti a po svém poslu poslati, než že jsem najprv odpověď na ta psaní dával a v to také některé jiné věci vkročily, že jsem tepruva po nešpoře ty posly vypravil, a mezi tím od vás mi psaní přineseno, i již vám tuto jedno s druhým oznamuji. Psáno jest mi toho, že v Moravě tento pondělí minulý měl býti sjezd držán v Brně týmž spuosobem jako má býti zítra v Kolíně, a sněmu též v tom markrabstvie není položeno od krále JMti jako i Čechách, a pan Jan z Pernšteina, tak jsem srozuměl, ani jeho přátelé nejsú obesláni na ten sjezd do Brna jako i my do Kolína. Také mi pan Vojtěch z Pernšteina psal, že peníze poslali do Moravy na přijímání lidí IIII^{M} pěších proti Turkóm, aneb snad kdež by jich potřebí bylo.

Srozuměl jsem také, že páni Moravští toho jsú úmyslu, při svých práviech a svobodách státi, dokudž hrdel i statkuov jejich stává, což se pak našeho přátelstvie s obú stran dotýče, jsú k tomu náchylni ɔc; než nyní o tom širšieho psaní zanechávám až buohdá do našeho spolu shledání.

Toto mi se také vám zdálo oznámiti, ač není potřeby mnohým o tom oznamovati, že jeden znamenitý Uher psal jednomu Čechu tento rozum, že jest tomu pověst, že Čechové chtí některé Uhry neposlušné trestati, než že k tomu víry nepřikládá a že Uhra neposlušného žádného neví. A jestliže by kteří byli, že by JMKská sám je mohl trestati, a že by nebylo k tomu potřebí vojska českého; a jestliže by to tak býti mělo, tehdy poslušní Čechové aby Uhry neposlušné trestali, neb že by spravedlivé nebylo, aby neposlušní od neposlušných trestáni byli. I jakéžkolivěk to psaní dvorské jest, proto muože něco na sobě nésti, a zvláštně pomine-li potřeba turecká, jakož vám teď posielám jeden artikul vypsaný, co jest mi pan Opl psal, ježto mi to dnes přineseno, kdežto kdyby tak bylo, nebyli by s velikým vojskem na tento čas blízko Turci od královstvie Uherského. Psal mi také pan komorník, že jemu psal pan mincmajstr, že jest slyšel od Johannesa, písaře knížetcieho, kterýž z Uher jede, že by králová JíMt měla jeti do Prešpurka. A také mám jiné psaní, že by král JMt měl tento pondělí příští [2. července] vytrhnúti na pole proti Turkóm. A z Prahy mi psáno, že nějaký posel rozprávěl, že pan vajvoda Sedmihradský také vojsko má, a že ještě nevědí, kto s kým bude, ale snad všickni proti Turkóm, ač bude-li toho potřebí; paklit se co jiného splete, snad to také tajno nebude. Než muoj milý pane švagře, sluší nám hotovu býti jako na každú hodinu, neb v těch rozličných spletcích opatrnost jest velmi užitečna, kterúž pán Buoh všemohúcí rač nám k našemu dobrému dáti a v spravedlivostech našich obhájce a pomocník býti, a spolu nám se buohdá šťastně a ve zdraví shledati. Dán na Blatné ve čtvrtek u vigilji sv. Petra a Pavla, apoštoluov božiech, léta ɔc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zvíkově ɔc.

539.

Břetislavovi z Ryzmberka o společném shledání s některými pány ꝛc.

Na Blatné 1526, 29. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se s těmi pány, o kteréž mi psaniem svým připomínáte, našeho shledání dotýče: i něco sem vám o tom dnes psal a při tom některé noviny oznámil, ježto šíře tomu od pana Jindřicha, bratra vašeho a švagra mého, vyrozumiete; a což se našeho shledání dotýče, o tom vám bohdá zajtra napíši, jakž jedné od pana Jana z Šternberka poselstvie mieti budu, kteréhož očekávám. A jakož jste mi, muoj milý pane švagře, přípis poslali, i ten vám chci po mém poslu bohdá zajtra poslati, abych jej prvé mohl volně ohledati, nebo sem dnes zaneprázdněn. A teď vám posielám přípis latinský; dadouce jej sobě přepsati, dáte mi jej při našem shledání zase. A rač pán Buoh všemohúcí dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v pátek na den sv. Petra a Pavla, apoštoluov božiech, léta ꝛc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝛc.

540.

Heraltovi z Říčan v příčině dlužné berně.

Na Blatné 1526, 29. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý. Jakož jste mi psali, což se berně, co jste mi ji ještě pozuostali ꝛc, dotýče: i mám nyní veliká zaneprázdnění, než chci vám dáti na to psaniem mým po svém poslu odpověď. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Heraltovi z Říčan a na Štěkni, příteli mému milému.

541.

Václavu Trčkovi v příčině odpovědi dání na zaslané mu listy; žádá, aby mu, zví-li co nového ze sjezdu Kolínského, oznámil.

Na Blatné 1526, 29. června. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Trčko milý! Jakož jsi mi některé listy poslal a při tom také psal: i na něco není třeba odpovědi, než panu Malzaunovi chci odpověď dáti a po Viktorinovi do Prahy poslati, neb chci Viktorina odsud vypraviti, aby mohl v Praze tento pondělí býti. A na páně Hrabovo psaní není nyní třeba odpovědi, než panu Hysrlovi také chci něco po Viktorinovi psáti, a panu Zilvarovi odložil jsem z hodných příčin až do tohoto sněmu. List, kterýž mi pan Václav Rychnovský psal, dobřes učinil, žes tu věc panu komorníkovi oznámil. Jan Hodek, písař

knížetcí, dlúho v Budíně byl a krátce mi psal, ježto mne došlo, že některým na cestě šíře ty věci oznamoval, jaké jsú v Budíně noviny; však již ta věc muože státi až buohdá v Praze budu. Pověz panu Donáthovi, že jsem toho od něho vděčen, což jsi mi psal, a dále o to s ním chci rozmluviti a tu věc, když buohdá na hradě Pražském budu, na místě postaviti. A když Viktorin v Praze bude, také úředníka pro jednání pro muoj příjezd potřeb penězi opatři. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vitence, mému milému.

Což se pana Žabky sekretáře dotýče, zajiežděl jest k němu, za to mám, posel knížetcí a snad Martinek na Tisice; a poněvadž ještě on Martinek v Budíně pozuostal a měl psaní k témuž sekretáři od knížete JMti i ode mne, tehdy jest podobné, žeť jest nám snad něco odepsal, poněvadž jeho v Budíně není. I zvěz na Janovi Hodkovi, ví-li co o tom a oznam mi, ač jestliže se jaké poselstvie ke mně jiné trefí prvé mého k vám příjezdu. A jestliže co zvíš nového zvláštnieho z toho sjezdu Kolínského, oznam mi to, byť pak posel měl se se mnú tudy k Příbrami na cestě potkati.

542.

Břetislavovi z Ryzmberka v příčině zjednání peněz, o jednání na sjezdu v Kolíně, aby mu nějaký stan koupil, v kterémž by sám bývati mohl.

Na Blatné 1526, 3. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Již já ve jméno boží dnes odsud vyjedu a do Prahy pojedu. A což se peněz dotýče, o to najvětší péči mám, aby se mohly zjednati, ale není to snadné na tento čas učiniti; protož zdálo by mi se za potřebné, abyšte k tomu také pilnost přiložili a některé sto kop gr. zjednali. A jestliže nyní do Prahy nepojedete, žádám vás, pošlete mi to sepsání po někom jistém brzo do Prahy, na čem by ta věc mezi námi měla státi, oč jsme v Kasejovicích jednali; neb jest toho potřebí, aby se to mohlo, dá-li pán Buoh, brzo k konci vésti, nebo vznesa to na ty přátely, o kterýchž víte, chtěl bych k vám, pokudž také jejich vuole bude, s tiem bez meškání poslati. Vězte, pane švagře muoj milý, že mi včera u večer noviny přineseny, že jich na sjezdu v Kolíně málo bylo a ti, kteříž byli, že se toliko o to svolili, aby králi JMti na Turky pomoc učinili z každého tisíce po kopě jedné, aby dali totižto, kteří mají za 100 tisíc, aby sto kop dali. I zdá mi se, že bez nás jiných dosti to malá pomoc bude, netoliko proti císaři Tureckému, než byť by bylo proti některému knížeti nevelmi bohatému; pak mnoho mluviti a málo činiti, neumiem toho chváliti; pak taková pomoc na Turky tať právu nepřekáží, kteříž budou chtieti své povinnosti dosti činiti. Toto mi také oznámeno, že na tom sjezdu Kolínském někteří mluvili, aby se práva dopomáhalo, a také aby i na sněm nynější do Prahy jeli, a někteří že něco tomu na odpor mluvili k nějakým odtahóm: pak neviem, co učiní,

než máť každý nač se rozmysliti, aby své poctivosti neublížil, ktož by své povinnosti dosti učiniti nechtěl. A na ten sjezd do Kolína, tak mi oznámeno, že byl posel od krále JMti doctor Ruprecht, a tuším, že jakž v Praze byl, že ještě od toho času z Čech nevyjiežděl. I z toho jest rozuměti, čeho snad pán z některé příčiny na se vzíti nechtěl i poručil to služebníku ɔc. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na Blatné v uoterý po hodu slavném Matky boží navštívení léta ɔc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

Muoj milý pane švagře. Jakož jste viděli mé stany, znáte, že ještě v tom lepšieho opatření potřebuji, i prosím vás, že mi ještě někde nějaký trefný zjednáte, v kterémž bych sám bývati mohl, a já rád zaň dám, co bude mieti býti; a slyšel jsem, že by na tento čas v Normberce toho drahně bylo a v slušných penězích, však lépe jste toho v Němcích vědomi nežli já, protož již to šieře, pokudž se vám za lepší zdá a kterak se vám najlépe líbí, poroučiem a rád bych to brzo měl.

543.

Janovi z Waldšteina o zatykačích na něho vzatých, oznamuje mu o Joachymu Malzounovi.

Na hradě Pražském 1526, 6. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane kmotře a příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Vězte, že při úřadu purkrabském není na vás ještě, jakž mi Václav Trčka pravil, žádný zatykač vzat, než od desk jsú vzati dva, a více jsem se jich doptati nemohl, totižto jeden od paní Johanky Valkúnové, jako potom měla pana Jiřieka Želinského, a druhý od některého pana Beřkovského, ježto jest tu poručník pan Jan Žatecký, a k tomu jest na jejich místě svolil, abyšte měli před těmi zatykači bezpečnost až do dvú neděl od datum tohoto listu. Než, pane kmotře muoj milý, psal mi pan Joachim Malzoun, že není zdráv, a z té příčiny že sem do Prahy přijeti nemohl, než to mi napsal, tak jakž jsem srozuměl, že má úmysl zde býti asi v Xti dnech, budeli zdravější; tak i což se jednání s pány rukojměmi dotýče, porozuměl jsem, že očekává na peníze a že má naději, že Teplice odbude. Toho pak neviem, co se vám zdá, chceteli prvé do Prahy přijeti, jakož bych vás rád viděl pro krátké rozmluvení. Dán na hradě Pražském v pátek po svatém Prokopu léta ɔc XXVI°.

Uroz. pánu, panu Janovi z Walšteina ɔc, panu kmotru a příteli mému milému.

544.

Paní Alžbětě z Fictum, že jí chce býti raden a pomocen.

Na hradě Pražském 1526, 7. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní přítelkyně má milá! Zdraví a všeho

dobrého rád bych vám přál. Psaní, kteréž jste mi učiniti ráčily, v čem byšte mne potřebovaly u věcech vašich, žádajíc, abych vám byl raden a pomocen: i v čemž budu moci, rád to učiniti chci; neb ráčíte mieti v paměti, jaké jest přátelstvie bylo mezi panem manželem vaším dobré paměti, ujcem mým milým, a mnú, jehožto duši pán Buoh všemohúcí rač milostiv býti, i též bych také k vám je rád zachoval. A s tím rač pán Buoh dáti vám se ve zdraví dobře mieti. Dán na hradě Pražském v sobotu po svatém Prokopu léta ɔc XXVI°.

Urozené paní, paní Alžbětě z Fictum a na Bezdružicích ɔc, paní přítelkyni mé milé.

545.

Děpoltovi z Lobkovic oznamuje, že poslové královští žádají pomoci proti Turku ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 7. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. O přátelstvie našem nepochybuji, i vězte, že zde v Praze jsú od krále JMti v poselstvie pan Mikuláš Prusinovský a pan Jiřiek Žabka sekretář, ač každý zvláště přijel, než jako s jednostajném poselstviem, že JMKská žádá pomoci na Turky; a tak jest již rozuměti, že jest toho potřebí, nežli, pane a příteli muoj milý, ještě odpovědi na to jsme nedali. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Děpoltovi z Lobkovic a na Bílině, panu příteli mému milému.

Nedali jste mi odpovědi, což se opata Oseckého dotýče, i z toho rozumiem, že jste u něho nic zjednati nemohli.

546.

Joachimovi z Malzounu, že by příjezd jeho do Prahy rád byl viděl; knížete Karla na každý den že očekávají.

Na hradě Pražském 1526, 7. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte zdrávi byli a dobře se měli. Byl bych rád vás viděl, abyšte byli nyní do Prahy přijeli, neb rukojmové mají v tom obtížnost pro váš nepříjezd. A na vaše první psaní dal jsem vám odpověď z Blatné. A což se příjezdu do Prahy knížete Karla JMti dotýče, již JMti na každý den čekáme. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Joachimovi z Malzounu a na Krupce ɔc, příteli mému milému.

547.

Oznamuje sestře své paní Kateřině z Kolovrat, že na sněmu svolili se o pomoc proti Turku, očež v poselství od krále přijeli Mik. Prusinovský a Jiří Žabka.

Na hradě Pražském 1526, 7. července. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly

měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Jakož jste ráčily psáti Václavovi Zimovi, aby vám oznámil, co se nyní děje, aneb jedná: i račte věděti, že by bylo o těch věcech mnoho psáti, než nyní rozličné věci v tom mi překážku činí, že o tom široce vypisovati nemohu. Než toto račte věděti, že na tomto nynějším sněmu svolili jsme se o pomoc proti Turkóm, kteříž jsme nyní spolu byli, nežli za ty jsme nesvolovali, kteříž zde nebyli, než toho jsme při každého jeho vuoli nechali; než ktož co chce pro víru svatú křesťanskú učiniti a pro JMKskú, tomu bychme rádi byli, neb jest tomu rozuměti, že již opravdu Turci jsú se na královstvie Uherské obrátili, neb zde o to v poselstvie jsú od JMKské pan Mikuláš Prusinovský a pan Jiřiek Žabka sekretář. Což se pak práva dopomáhání dotýče, ta jest věc při tom zuostavena, aby to předse šlo; než někteří již se napřed na Turky utiekají a táhnou, než ještě ne u velikém počtu. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v sobotu po sv. Prokopu léta ↄc XXVI°.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na zámku Lyském, paní sestře mé milé.

548.

Píše Jindřichu Berkovi z Dubé, že na sněmu svolena byla k žádosti poslů královských pomoc proti Turku, kterýž do Uher již táhne ↄc.

Na hradě Pražském 1526, 7. července. Opis souč. v archivu Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, omlúvajíce se, že jste na tento sněm nepřijeli: i byl bych vás rád viděl, ale potřeba slušná výmluvu má, a o vašem přátelstvie nepochybuji, i také že při dobrém obecniem tohoto královstvie stojíte a předse stanete. Kdež jste mi také oznámili, že pan Medek podle úřadu svého chtěl něco u Kumburka odhadovati ↄc: i nic jsem o tom prvé mú pamětí nevěděl, a znám věc slušnú, abyšte k svému mohli přijíti a tím také snáze, komu byšte byli co povinni, abyšte mohli tomu dosti učiniti; a spraven sem, že by páni věřitelé tento pátek v Praze býti měli, ježto snad také budete. I jistě mi se zdá za potřebné, aby ta věc, jakž jest svoleno, byla k místu a k konci přivedena, a budu-li na ten čas zde v Praze a vy přijedete, chci o to s vámi, dá-li pán Buoh, šíře rozmluviti. Což se dotýče tohoto sněmu jednání, zuostali jsme na něm, abychme králi JMti na Turky pomoc učinili, než kteří jsú zde nebyli, těch jsme v to nezamluvili, než že rádi u pánuov a přátel našich chcme jednati, aby to také učinili; i to vědúce, tím se již v tom dále muožete spraviti. A o tu věc od JMKské byli jsú zde v poselstvie a ještě jsú pan Mikuláš Prusinovský a pan Jiřiek Žabka sekretář. A tak jest jistě rozuměti, jacížkolivěk o tom prvé hlasové byli jsú, že jest již opravdu k tomu přišlo, že JMKská proti Turkóm pomoci potřebuje; neb tak praví, že jest císař Tu-

recký na Smederově aneb na Bělehradě Dolním, a že je přes Sávu na tuto stranu na XL^{M} lidí Turkuov přetáhlo k té krajině Seremské, než že se hluboce ještě do Uher obávají táhnúti, snad proto, že také něco lidí krále JMti proti nim v té straně leží. Než toto také, pane a příteli muoj milý, vězte, že jsme proto práva dopomáhání neodložili, nežli rádi bychme právu a pomoci na Turky tomu obému s boží pomocí dosti učinili, pokudžby za slušné bylo. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi Berkovi z Dubé a na Dřevenicích, hajtmanu kraje Hradeckého, panu příteli mému milému.

549.

Purkmistru a radě města Jílového, že Jan Březenský z Wartmberka brzy k nim přijede.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Služba má, múdří a opatrní přátelé milí! Jakož pan Jan Březenský z Wartmberka měl jest k vám na hory přijeti: i vězte, že pro některé pilné věci krále JMti, pána našeho milostivého, a zemské nemohl jest tak brzo přijeti; protož toho sobě, za to žádám, neobtěžujte, však brzo některý den, za to mám, že k vám přijede, a protož dotud ve všech věcech jemu k opatření náležících, věřím vám, že strpení mieti budete. Dán na hradě Pražském v pondělí po sv. Kylianu léta ɔc XXVI°.

Múdrým a opatrným purgmistru a radě města Jílového na horách zlatých, přátelóm milým.

550.

Napomíná převora kláštera predikatorův v Plzni, aby žádného německého kazatele neměl, ale jednoho nebo dva české si vzal, kteříž by vedli lid podle řádu kostela římského.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, ctihodný kněže, převoře milý! Srozuměl jsem tomu, že z některých slušných příčin páni Plzenští mohli by při tom mieti na tento čas obtížnost, aby měl býti u vás tu v Plzni v klášteře kazatel německý, poněvadž těchto časuov rozličné věci z Němec řadóm křesťanským odporné povstávají. I žádám vás i napomínám, že těchto časuov nebudete tu v klášteře žádného německého kazatele mieti, i pro uvarování vaší nějaké nebezpečnosti; než chcete-li mieti kazatele českého jednoho nebo dva, to by býti mohlo, kteříž by tak kázali a lid vedli podle ustanovení obecní církve svaté a řádu kostela římského a stolice apoštolské. Dat. ut supra.

Ctihodnému knězi převoru kláštera predicatoruov v městě Plzni ɔc, příteli milému.

551.

Petru Žibřídovi z Mostku, aby mu slíbenou sumu peněz zapůjčil.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsem k tobě posélal z Blatné,

žádaje, kterak jsem s tebú zuostal o III½° ℔ gr. českých, kteréž mi máš puojčiti na zlatě aneb na minci obyčejnie berné ꝛc, aby mi to na Blatnú přinesl: i neviem, čím jest to sešlo, protož tebe žádám, že již to učiníš, a beze všech odtahuov tu mi summu na hrad Pražský přineseš a dáš, a jestliže bych tu nebyl, ale že by tu summu dal Václavovi Trčkovi z Vítenče, kterýž tu na hradě Pražském při mém úřadu purkrabském písařem jest, a on tobě na tu summu list ode mne hlavní dostatečný dá s úrokem z té summy svědčíciem. I věřímť, že tak učiníš a tiem prodlévati nebudeš, poněvadž z toho mám zuoplna úrok dávati a již těch peněz potřeboval sem a potřebuji. A který den s tou summou zlatých anebo peněz v Praze býti chceš, žádám, že mi to oznámíš, a vždy věřím, že toho neobmeškáš. Odpovědi žádám. Dán na hradě Pražském v pondělí po svatém Kylianu léta ꝛc XXVI°.

Urozenému vladyce panu Petrovi Žibřidovi z Mostku ꝛc, přieteli milému.

A jestliže by sobě útratu s těmi penězi jeda obtěžoval, i toť chci, přieteli milý, slušně zase nahraditi, jedné aby tiem déle, poněvadž mi té summy puojčiti máš, neprodléval.

552.

Kryštoforovi z Švamberka, že poselství od krále v příčině pomoci proti Turku k sněmu přijelo, oznamuje, co v téže příčině na sjezdu v Kolíně svoleno; že jest potřebí, aby se někteří přátelé, kteříž v Kasejovicích byli, dne 18. července k němu na Zvíkov sjeli ꝛc.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Tento sněm, kterýž jsme měli, ač byl krátký, ale rozličné noviny na něm byly, ježto nemaje nyní prázdnosti o tom mnoho psáti, poručil jsem ty některé věci vašemu písaři a služebníku vám oznámiti, a tudy jsem jeho více o den zdržel, že se k vám zase prvé nevypravil. Toto vám také oznamuji, že pan Mikuláš Prusinovský a pan Jiřiek Žabka sekretář byli jsú od JMKské zde v poselstvie, každý zvláště, o pomoc na Turky, a co jest jim za odpověď dáno, teď vám toho přípisy posélám, ježto porozumíte tomu všemu. Než ještě vždy rozličné jsú o tom řeči, což se Turkuov aneb Neturkuov dotýče, a kterakkolivěk jest, snad se to brzo zvie. Než na tom jsú v Kolíně zuostali, ktož má za tisíc kop gr., z těch kteří tam byli, aby jednoho pěšieho na čtvrt léta dali, aneb místo pěšieho V ℔ gr. českých. Muoj milý pane švagře, poněvadž byl při vás nedostatek na zdraví, nerad bych, abyšte nyní jiezdú se obtěžovali, ač snad již buohdá máte se zase lépe; pak majíce s panem Janem z Šternberka rozmlúvání, toto mi se za potřebné zdá, abychme se spolu ti někteří, kteříž jsme v Kasejovicích byli, sjeli, nebo jest toho zvláštní jistě potřeba, i chtěli bychme k vám na Zviekov přijeti v středu po svaté panně Markétě [18. července], totižto pan Jan z Šternberka, také, dá-li pán Buoh,

já, a obeslal bych k tomu pány Švihovské a pana Albrechta z Šternberka. I co jest v tom vašeho úmyslu, prosím račte mi brzo oznámiti, nebo jestliže se vám tak bude zdáti, chtěl bych k vám odsud z Prahy jeti a bohdá v jmenovanú středu u vás k večeři býti. Což se dotýče dopomáhání práva, to jest na vahách, tak-li se má jeho, jakž jest prvé rozesláno, dopomáhati čili z některé příčiny do sv. Bartoloměje odložiti, jakož, což budu moci najdříve, chci vám to šíře oznámiti. A rač pán Buoh všemohúcí dáti nám se spolu, muoj milý pane švagře, šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v pondělí po svatém Kylianu léta ⁊c XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Kryštoforovi z Švamberka a na Zviekově.

553.

Břetislavovi z Ryzmberka, aby s bratrem svým Vilímem dne 18. července na Zvíkov přijel, kamž i Jan a Albrecht ze Šternberka přijeti mají ⁊c.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Na psaní vaše rád bych vám dal dokonalú odpověď, nežli příliš jsem zaneprázdněn, neb i co jsme na tomto sněmu jednali, nemám vám prázdnosti toho oznámiti. Než za toto vás prosím, buďte na Zvíkově tu středu po svaté panně Markétě [18. července], abychme tu věc ve jméno boží, co máme před sebú, konali. A psal jsem panu Švamberkovi, že také buohdá ten den u něho na Zvíkově k večeři budu. A prosím vás, že také ode mne pana Viléma bratra vašeho a švagra mého budete žádati, aby také na ten den tu s vámi přijel; pakli dotud zde v Praze bude, tehdy chci také o to s ním mluviti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. A toto vám také oznamuji, že pan Jan z Šternberka také má na ten den tu býti, a panu Albrechtovi z Šternberka o též chci psáti. Dat ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ⁊c.

Muoj milý pane švagře. Jistěť bych vám rád více psal, ale nemám té prázdnosti, neb některé věci nemohou se krátce napsati, ani to, s čím pan Mikuláš Prusinovský a pan Jiřiek Žabka sekretář od krále JMti na sněmu byli v poselstvie o Turky i o některé jiné věci, než zanechávám toho až buohdá do našeho shledání.

554.

Jindřichovi z Ryzmberka, aby dne 18. července na Zvíkov přijel, kamž i jiní páni přátelé přijedou ⁊c.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Což se peněz dotýče, neznám

by co býti mohlo u pana Smiřického ani u paní Šlechtové, leč po některém jiném času, ale i to jest u mne na omylu. Což se novin dotýče, psal bych vám rád, než jsem velmi zaneprázdněn a také mnohým jiným psaniem; než naději se, že pan Opl něco vám psal i o poselstvie pana Mikuláše Prusinovského a pana Jiřieka Žabky sekretáře, v kterémž od krále JMti přijeli a ještě zde jsú. Také což se pak našich věcí dotýče, za toto vás prosím, buďte na Zvíkově tu středu po svaté panně Markétě o to naše předsevzetí, o čemž prvé víte, a já tam buohdá také budu; a za to mám, že též bude pan Jan a pan Albrecht z Šternberka i páni bratří vaši, a jsú toho jistě pilné potřeby. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ɔc.

555.

Albrechtovi z Šternberka, aby na Zvíkov přijel v příčině vyřízení těch věcí, o kteréž v Kasejovicích rozmlouváno.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Psaní, kteréž jste mi učinili, tomu vyrozuměv, byl bych vám rád hned zase odpověď dal, než z některých příčin očekával jsem tohoto nynějšieho sněmu dokonání, protož žádám vás, že mi v tom za zlé mieti nebudete; než za toto vás, pane a příteli muoj milý, zvláště prosím, že na Zvíkov v středu po svaté panně Markétě najprvé příští přijedete, neb jsú toho pilné jistě potřeby, a tu se spolu shledajíce, té jsem naděje, že s boží pomocí ty věci k dobrému místu přivedem, oč jsme spolu v Kasejovicích rozmlúvání měli. A také má tu býti pan Jan, bratr váš, a za též jsem pánuov Švihovských, švagruov mých, žádal; a ač byl bych se rád prvé s vámi viděl, ale nemohu pro jiná také pilná a veliká zaneprázdnění, než buohdá tímto prodleniem ty se věci neobmeškají. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Albrechtovi z Šternberka a na Zelené Hoře ɔc, panu příteli mému milému.

A naději se, že se práva dopomáhání odloží až do sv. Bartoloměje, ač proto předse sluší na hotově býti i s našimi poddanými.

556.

Michalu Slavatovi z Chlumce v příčině postoupení dědin v Hroznicích.

Na hradě Pražském 1526, 9. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Kdež mi na psaní mé vám, což se Jakuba z Hroznic dotýče, učiněné, odpověď dali jste a v té některé příčiny, pro kteréž

se vám zdá, že byšte nebyli povinni v ty dědiny v Hroznicích ɔc téhož Jakuba v držení vpustiti, oznamujíce a za to žádajíce, abych vám světle oznámil, čeho máte postúpiti, dílu-li toliko podle listu obselacího čili všeho podle nálezu a listu obrannieho ɔc, při tom mi to v té své odpovědi dokládáte a připisujete, když vám to i také den k postúpení oznámiem, že se ihned tak zachovati chcete: i pane příteli muoj milý, posielám vám teď přípis listu obrannieho, na kterýž se jest nález stal, kterýmž budete se moci zpraviti, čehož jste povinni a máte postúpiti, že v Hrozniciech dvoru poplužnieho s poplužiem svobodného, s dědinami, lukami, lesy, porostlinami, rybníčkem i se vší zvuolí, což k tomu přísluší s plným panstviem; a za to žádám, že tak učiníte a to opatříte, aby, dá-li pán Buoh, na den sv. panny Markéty [13. července] najprv příští témuž Jakubovi se to postúpení a tudy listu obranniemu a nálezu po něm a řádu a právu dosti stalo, a já abych již dále za dopomáhání práva a skutečné uvedení starán nebyl. A příčiny, o kterýchž píšete anebo i jiné, jestliže jste měli jaké spravedlivé, proč jste jich, jsúce k tomu obesláni, před úřadem mým nevedli a nepokázali, toho neviem; a když se listu obranniemu a nálezu dosti stane, také týž Jakub bude povinen podle zřízení zemského o rozdieliech, když k tomu přijde, k strýcóm svým se zachovati. A již témuž Jakubovi také oznámeno jest, aby se k tomu postúpení na ten den, dá-li pán Buoh, na den svaté panny Markéty na týchž dědinách najíti dal aneb někoho na svém místě k tomu vydal. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Michalovi Slavatovi z Chlumu z Košmberka a na Kostelci ɔc, panu příteli mému milému.

557.

Janovi Holickému ze Šternberka v příčině odložení dopomáhání práva, že se jedná o položení nového sněmu, pan Jindřich z Rožmberka že se podstatně do boje strojí, hejtman hradu Pražského že z Uher přijel.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Nepochybuji o tom, nežli co jste mi psali, že jste to dobrým a přátelským úmyslem učinili. A zdá mi se, že jste tu věc potřebně rozmýšleli, což se práva dopomáhání dotýče, a za to mám, žeť se tím bude moci prodlíti do sv. Bartoloměje a zvláště z té příčiny, jestliže se v tom času od krále JMti, pána našeho milostivého, sněm obecní stavóm tohoto královstvie položí. Ač také dobře jste mi to předložili, když k jednomu svolíme, aby nás k jinému nepotahovali: však poněvadž jest při nás vuole svobodná, sluší se dále rozumem spraviti, jakož pro kohož jest práva k dopomáhání obseláno. Také jest k odtahu jmenovanému svoleno, bude-li dotud sněm obecní položen a to konečně v témždni po sv. Jakubu apoštolu božiem najprv příštiem, než jednáť se o ten sněm i s povoleniem

pánuov posluov, kteříž ještě zde jsú. Což se také dotýče toho jednání, o kterémž jsem vám pravil ꝯc: i jistě bych nerad k tomu pospiechal, leč přinutí-li mne k tomu potřeba, netoliko má ale i přátelská, tehdy člověk někdy z příčin slušných musí něco i proti své vuoli a z potřebnosti učiniti, a když jest s poctivostí, jakož buohdá jináče při nás se nenajde, nemohú toho lidé rozumní a spravedliví slušně hyzditi, než ktož jsú neprávi a nespravedlivi, ti takových věcí neradi chválí, což jest jim na odpor, byť pak byla najlepší věc. Než pane a příteli muoj milý, dobře jistě máte před sebú, že takové věci pilně rozvažujete, neb se sluší na konec rozmysliti, jakož v pravdě při mně jest totéž, ale proti nepříteli se opatrovati; druhdy jest rozum krátek, všecky budúcí potomní věci k čemu přijdou uvážiti, než o tom držím, že pán Buoh všemohúcí neráčí nás z milosti své svaté podle spravedlivosti naší opustiti. Nyní neviem vám, co tak zvláštnieho oznámiti, než že mi včera u večer psaní přineseno, kdež mi se oznamuje, že pan Jindřich z Rozmberka dosti podstatně na Turky se s lidmi strojí, než proto dokonale neviem, na kterú stranu ty lidi obrátí. Také včera pan hajtman hradu Pražského z Uher přijel, než ještě od něho o zvláštniech novinách neviem; a knížete Karla JMti konečně dnes na hrad Pražský čekáme. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu, pane a příteli muoj milý, šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském v uoterý po sv. Kylianu léta ꝯc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně ꝯc, panu příteli mému milému.

558.

Purkmistru a radě města Velvar, aby na pomoc proti Turku vojensky hotovi byli a k dopomáhání práva dva vozy vojenské a ke každému 15 pěších na hotově měli.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála a z Blatné, najvyšší purkrabie Pražský. Opatrní Velvarští milí! Jakož prvé jest vám oznámeno, abyšte se strojili k dopomáhání práva, kterážto potřeba předse toho jest, a v tom také král JMt, pán náš milostivý, ráčí žádati pomoci na Turky, jakož mnozí k tomu se strojíme; a poněvadž předkem k dopomáhání práva náleží se strojiti při úřadu purkrabstvie Pražského: i poroučím vám, že to vší obci oznámíte, aby všickni vojensky hotovi byli a k dopomáhání práva, tak jakož jest ta potřeba rozvážena, abyšte dva vozy vojanské do sv. Jakuba na hotově měli, a k tomu každému vozu XV pěších a vozataje a povozného a spíže za čtyři neděle. A když s tiem tak do sv. Jakuba na hotově budete, již také dále ještě, jakž na potřebie uznám, chci vám to, dá-li pán Buoh, oznámiti. Dat. ut supra.

Opatrným purgmistru a radě města Velvar, mně milým.

559.

Žádá Ondřeje Vencerle z N., aby Tachovským, což se nějakého platu k duchovenství nadaného dotýče, vedle rozeznání dosti učinil.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený vladyko milý! Vznesli jsú na mne měšťané Tachovští, kterak jest mezi nimi s tebou rozeznání učiněno, a protož, jakž sem vyrozuměl, i stané právo jim Tachovským na tobě dáno, což se nějakého platu, jakž mne došlo, k duchovenstvie nadaného dotýče, tak jakž o tom vajpověď pana administratora arcibiskupstvie kostela Pražského šíře oznamuje, a že jsi tomu dosti neučinil, žádajíce mne v tom podle úřadu mého za opatření: i žádám tebe i z úřadu mého napomínám, že tomu dosti, pokudž jsi spravedlivě povinen, učiníš, a to beze všech odtahuov a konečně ve dvú neděliech od datum tohoto listu pořád zběhlých. Pakliby toho jakú výmluvu mieti chtěl, oznam mi to, abych se v tom věděl čím spraviti; neb na jiném nejsem než k každé straně, pokudž by mi náleželo, spravedlivě se zachovati. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Ondřejovi Vencerlovi z N. ꝯc, příteli milému.

560.

Oznamuje Janovi Auborovskému z Auborovic, že jeho ohlášení, kterak od království Českého odpuštění béře, dostatečné není.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Věz, že jest mi dnes od tebe list dodán odevřený pod pečetí, kterak od tohoto královstvie odpuštění béřeš: i věz, že na tom dosti není, než ktož chce odpuštění od tohoto královstvie vzíti, že se má při dckách zemských přiznati, jakž o tom zřízení obecní jest, i také věci předešlé, ač jestliže by měl oč s kým činiti, právem vykonati. I z téť příčiny to oznamuji, že tobě ani jinému z úmysla bych toho nepřál, aby se měl kto co v tom, což jeho poctivosti náleží, obmeškati, než každému toho přeji, ktož se tak zachovává, jakž podle řádu a práva s poctivostí, jakož o tobě také té naděje jsem, náleží a přísluší. Dán na hradě Pražském v uoterý po svatém Kylianu léta ꝯc XXVI°.

Urozenému vladyce panu Janovi Auborovskému z Auborovic, příteli milému.

561.

Prosí krále Ludvíka, aby sekretáře svého Jiřího Žabku z Limberku, kteréhož požádal, aby o některé věci s ním rozmluvil, milostivě vyslyšel.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Najjasnější králi, pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMKské vzkazuji. Milostivý králi. Žádal sem pana Jiříka Žabky z Limberku a na Trsiciech,

VMKské secretáře, aby o některé věci s VMKskú mluvil: i VMKské prosím, že jeho v tom ve všem ráčiete milostivě vyslyšeti. A rač dáti pán Buoh všemohúcí VMKské dlúhé a sčastné ve zdravie kralování; toho bych VMKské, jakožto pánu svému milostivému, věrně přál. Dán na hradě Pražském v uoterý po svatém Kylianu léta ɔc XXVI°.

Najjasnějšiemu knížeti pánu, panu Ludvíkovi Uherskému a Českému ɔc králi a markrabí Moravskému ɔc, pánu mému milostivému.

562.

Prosí arcibiskupa Ostřehomského, kancléře království Uherského, aby Jiřího Žabku z Limberku, sekretáře královského, kteréhož žádal o některé věci s ním mluviti, vyslyšel.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Najduostojnější v Bohu otče, pane, pane mně příznivý a příteli muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji, byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Žádal jsem pana Jiřieka Žabky z Limberku a na Trsicích, krále JMti sekretáře, aby s VMtí o některé věci mluvil: i VMti prosím, že jeho ráčíte v tom ve všem vyslyšeti, a nepochybuji, že VMt ráčíte jemu toho všeho věřiti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti VMti ve všem dobře a šťastně se mieti. Dat. ut supra.

Najduostojnějšímu v Bohu otci, pánu, panu Ladislavovi, arcibiskupu Ostřehomskému a najvyššiemu kancléři královstvie Uherského ɔc, pánu mně příznivému a příteli mému milému.

563.

Žádá Karla z Šumburka, aby což Adamu Zilvarovi zapůjčil k dokonání práva proti Krušinům, v tom strpení měl.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož pan Adam Zilvar měl by své právo dokonati, což se pánuov Krušinuov dotýče: ale na žádost pánuov posluov, kteříž nyní zde od krále JMti, pána našeho milostivého, jsú, nemoha slušně z některých příčin jich oslyšeti, svolil jest k tomu, aby se tiem prodlilo až do sv. Bartoloměje, jakož od něho tomu šíře budete moci vyrozuměti. I žádám vás, pane a příteli muoj milý, což jste jemu k takovým věcem puojčili, že v tom strpení mieti budete, a když toho ten čas bude, jakož dotud daleko není, vše se to, dáli pán Buoh, podle práva, pokudž za spravedlivé jest, k místu a k konci přivede. Dat. ut supra.

Urozenému pánu, panu Karlovi Šumburkovi z Šumburka a z Piršteina na Lancautě ɔc, panu příteli mému milému.

564.

Oznamuje Janovi Malovci z Chýnova, že psaní jeho v příčině biskupa Pasovského na sněm zaslané projednáno býti nemohlo.

Na hradě Pražském 1526, 10. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi psaní učinil na tento minulý sněm, což se biskupa Pasovského dotýče ꝯc: i byltť bych rád odpověď zjednal, než již bylo jako při konci sněmu, když jest od tebe psaní a od bratra tvého přineseno, a tak z toho přišlo, žeť odpověď dána není; než naději se, že ještě jiný sněm brzo bude, ač dokonale toho nejistiem; než přijde-li k tomu a bude toho tvá potřeba, tehdy příteli milý, budu-li moci pro tebe a pro bratra tvého co v tom vám, když by bylo, dá-li pán Buoh, na budúcím sněmu, prospěti, chtěl bych k tomu pilnost přiložiti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Malovci z Chajnova a na Witmberce, příteli milému.

Než to psaní bylo jest zjevně na sněmu čteno, než že toliko odpověď zase od stavuov dána není, neb již ty časy zase z toho sněmu pospiechali mnozí domuov a snad pro svá nynější hospodářstvie.

565.

Janu Čechovi z Veleslavic v příčině jeho glejtu.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Pane Jene milý! Což se glejtu dotýče, poněvadž již kníže JMt jede, chci se k tomu přičiniti, aby jej dnes měl; a zdá mi se za slušné, aby toho dočekal, neb znáti muožeš, že JMt při svém příjezdu zprvu bude mnoho zaneprázdněn vítániem i jinými věcmi. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Kylianu léta ꝯc XXVI°.

Panu Janovi Čechovi z Veleslavic ꝯc.

566.

Žádá Petra Benedu z Nečtin, aby k zregistrování dluhů královských na hrad Pražský se dostavil.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznámeno jest mi, že jest k tomu vuole krále JMti, pána našeho milostivého, aby ještě někteří dluhové, kteříž zregistrováni nejsú, zregistrováni byli, pokudž by za spravedlivé se vyhledalo, ač se naději, že toho mnoho není ꝯc: i žádám tebe, že tento pátek na hradě Pražském okolo XVIIIti hodin budeš a toho podle některých jiných rovnati a k místu a k konci přivésti pomuožeš, aneb, příteli milý, v tom svuoj úmysl, poněvadž jsi také času předešlého při takových věcech práce pomáhal vésti, oznámíš. Datum ut supra.

Urozenému vladyce panu Petrovi Benedovi z Nečtin a na Břežanech, příteli milému.

567.

Sestře své paní Kateřině z Kolovrat, aby ke dni 13. července v příčině jednání s hejtmanem Poděbradským někoho na hrad Pražský vyslala.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní, paní sestra má milá! Byšte se dobře měly a zdrávy byly, toho bych vám věrně přál. Račte věděti, že jest mi psal pan hajtman Poděbradský, že by na den svaté panny Markéty [13. července] chtěl v Praze býti a o to aby se jednalo, což se vás a jeho i také Bubly dotýče. I jestliže ráčíte na ten čas to jednání mieti, tehdy mi se zdá, abyšte ráčily pana Jošta aneb, zdá-li se vám, koho jiného do Prahy poslati, aby zde na den svaté panny Markéty byl aneb na zajtří dopoledne; a též že byšte to ráčily oznámiti Bublovi aneb poručiti, aby pan Jiřiek Berka aneb pan Jošt také jemu Bublovi, aby v Praze byl, psaniem oznámil. I co jest v tom vašeho úmyslu, žádám vás, račte mi oznámiti, abych se v tom věděl čím spraviti. A rád bych se k tomu přičiniti chtěl, aby již to mohlo k slušnému konci přivedeno býti bez dalšiech odtahuov. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, paní sestra má milá, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dat. ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Kolovrat a na Zámku Lyském, paní sestře mé milé.

568.

Sudímu dvorskému v příčině jeho bezpečnosti na hradě Pražském ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane ujče muoj milý! Jakož jste mi psali a při tom psaní hajtmana Kladského poslali i také toho přípis, co byšte jemu odepsati chtěli, tomu jsem všemu porozuměl, a teď vám to zase posielám. I vězte, že pan Voldřich Hrabě jest zde, i zdálo by mi se, abyšte prvé o tu věc s ním rozmluvili. A což se vaší bezpečnosti na hradě Pražském dotýče: i v pravdě žádné vaší nebezpečnosti neznám; pakli se vám zdá, abych o to co s knížetem a s hajtmanem mluvil, chci to učiniti. A s tím rač vám pán Buoh dobrú noc dáti a nám spolu buohdá, muoj milý pane ujče, šťastné a ve zdraví shledání. Datum ut supra.

Panu ujci mému milému, panu sudiemu najvyššiemu dvorskému královstvie Českého ɔc.

569.

Joachimovi z Malzounu v příčině židův v Teplici, pana Jana z Walšteina, Turkův ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Bylo jest mi od vás dodáno jedno psaní, když jsem na Blatné byl, na kteréž dal jsem vám byl odpověď a po poslu, kterýž

ode mne šel, poslal i o tu věc, což se židuov, o kteréž jste mi psali, dotýče; i když ten posel nenašel vás doma, tehdy přišel zase a list přinesl, a kterýž jest mi, když jsem do Prahy přijel, dán a vrácen. Pak což se židuov v Teplici dotýče, rád bych z některých příčin, aby ta věc v dobré míře stála až buohdá do našeho spolu shledání. I žádám vás, že tak učiníte, a kteréhož jste žida, jakž zprávu mám, na rukojmě dali, že by také ta věc též dotud stála, nebo i o to také chtěl bych s vámi, což se falše dotýče, rozmluviti, aby se ta všecka věc mohla slušně a spravedlivě vyhledati. Což se pánuov rukojmí a pana Jana z Walšteina dotýče: byl bych rád, abyšte byli do Prahy přijeli i některú slušnú summu peněz z sebú majíce, jakož jest potřebí tím pospiešiti pro škod dalšiech uvarování. Byli jste mi také něco napsali, což se Turkuov dotýče: i na ty se mnozí strojíme, neb pan Mikuláš Prusinovský a pan Jiřiek Žabka sekretář od JMKské, pána našeho milostivého, v poselstvie přijeli pravíce, že by Turci na královstvie Uherské sáhnúti chtěli, a z takové příčiny že JMKská proti nim pomoci potřebuje. Kníže Karel ráčil jest již dnes na hrad Pražský přijeti. A byl jsem vám na vaše psaní nynější odpověď dal napsati, než že jest posel aneb služebník váš, když odpověď byla napsána, ke mně nepřišel, a z těch příčin na jedno ani na druhé vaše psaní není vám odpověď ode mne dodána; však ta všecka věc, což jsem vám prvé psal, v tomto psaní, což jest mi se za potřebné zdálo, zavierá a obsahuje se. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Joachimovi z Malzounu a na Krupce ɔc, příteli mému milému.

570.

Synu svému Adamovi o jednání na sněmu, o schůzi některých přátel na Zvíkově, o práva dopomáhání, poselství královském, pomoci proti Turku, o sněmu slezském a sjezdech na Moravě ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Adame milý! Přál bych rád, aby se dobře měl a zdráv byl s manželkú svú i s syny svými. Což se dotýče nynějšieho sněmu, jednali jsme na něm, což na ten čas býti mohlo; však o těch věcech nyní psaní širokého zanechávám, nebo za to mám, že buohda brzo na Blatné budu, neb s některými přátely našimi, kteří byli v Kasejovicích, měl bych se sjíti u pana Krystofora z Švamberka na Zvíkově, dá-li pán Buoh, v středu po sv. panně Markétě [18. července]. Což se dotýče práva dopomáhání: na tom předse jest postaveno jako prvé; než položí-li nám král JMt sněm obecní brzo po sv. Jakubu, tehdy za to mám, že se práva dopomáhání odloží do sv. Bartoloměje. Než dobře před sebú máš, že se předse lidé a poddaní naši k tomu strojí s vozy i jináče, a také že se děla fasují, neb jest toho potřebí. Za to mám, žeť jest psal hajtman Velhartický některé noviny, ježto nyní nemám prázdnosti o tom mnoho psáti, i kterak od krále JMti byli zde v poselstvie pan Mikuláš Prusinovský a pan Jiřiek

Žabka sekretář o pomoc na Turky, a již zajtra odsud jeti chtí. I za to mám, že nějakú učiníme, a zvláště bude-li řád a právo, jakž býti má, opatřeno. Mělť jsem také nyní milostivá psaní od krále a králové JJMtí i také od pana arcibiskupa Ostřehomského přátelská, i při tom od pana legáta aneb oratora papežského. I rač pán Buoh všemohúcí dáti, aby se to skutkem vyplnilo bez dlúhých odtahuov. Věz, že jsem mluvil také o ty, kteříž nejsú velmi bezpečni, aby mohli v službu býti pojati ɔc: i nemohuť ještě toho konečně oznámiti, čím bychme se v tom měli spraviti; než když buohdá na Blatné budu, chciť to šíře oznámiti a naději se, že se k tomu slušná cesta a prostředek obmyslí a najde. Na psaní páně Břetislavovo teďt posielám odpověď, i pošli jemu to; a za to mám, žeť také na Zvíkově bude i pan Albrecht z Šternberka. A kdež mi napsal, co Rochce rozprávěl: i za to mám konečně, že tak mnoho lidí na Turky nepošlí, jakž hlas pouštějí; však my se také na Turky strojíce i ku právu dopomáhání, sluší se nám i před jinými, kteříž při řádu nestojí, opatrovati. Dnes přijel jest kníže Karel JMt z Slezska; také jsú tam sněm měli a o pomoc na Turky odložili, kterak se v tomto královstvie svolíme i také v Moravě; a těchto dní také v Moravě sjezdy měli o túž věc, než ještě neviem, na čem zuostali. Přijel také před včerajšiem pan Hugvic, hajtman hradu Pražského, z Budína, a tak jsem vyrozuměl, že jest tam dosti neřádu a že snad král JMt potřebuje opatření více nežli pro samy Turky; než kto jest k tomu příčinu dal, toho nyní v straně zanechávám. Teďt posielám dva sudy piva Svidnického a jeden soudek medu Chebského. A pán Buoh všemohúcí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali. Dán na hradě Pražském v středu po sv. Kylianu léta ɔc XXVI°.

Adamovi Lvovi z Rožmitála ɔc; synu mému milému.

571.

Vilémovi z Vřesovic o židech v Teplici, o příjezdu knížete Karla Minsterberského ze Slezska a hejtmana hradu Pražského z Budína, o nesvornosti pánův uherských ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane prokurator, příteli milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Což se dotýče židuov v Teplici, psal jsem o ně něco panu Joachymovi z Malzounu, a jestliže toho potřebu poznáte, žádám vás, že jeho k tomu povedete, aby na ně nekvapil až do mého s ním shledání; neb v čem by kto zlé dělal, nerad bych žádnému v tom nákladen byl, než také by se mělo někomu ublížiti, ježto by vinen nebyl, tomu bych také nerad byl. Teď vám posielám list, kterýž král JMt, pán náš milostivý, ráčil psáti panu podkomořiemu, a tak jsem srozuměl, že jest o vaši věc, kdežto nepochybuji, že v tom dále budete věděti, co máte činiti. Ráčil jest kníže dnes z Slezska přijeti a před včerajšiem pan hajtman hradu Pražského z Budína; a o Turcích mnohé řeči jsú i roz-

ličné, v jaké pak svornosti a lásce páni Uherští, kterak slyšeti, jsú, o tom nyní nemám prázdnosti k mnohému psaní; než pán Buoh všemohúcí rač dáti, aby všecky věci k dobrému byly přivedeny. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Vilémovi z Vřesovic a na Dúbravské hoře, krále JMti prokuratoru, příteli mému milému.

572.

Paní Kateřině z Roupova v příčině sporu se synem o její věno.

Na hradě Pražském 1526, 11. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozená paní přítelkyně milá! Psal jest mi pan Jan, syn váš, což se věna vašeho dotýče, tak jakž sem srozuměl, že byšte tu věc před se braly, kteráž by jemu škodu přivésti mohla, jakož vám teď přípis jeho psaní, kteréž jest mi učinil, posélám: a za to vás s pilností žádám, že od něho list s rukojměmi, k čemuž se podává, přijmete, jakož z toho přípisu, co jest mi psal, tomu šíře vyrozuměti moci budete. Neb mi se zdá věc na tento čas vám užitečnější, nežli byšte měly další škody vésti, a snad proto předse mohlo by se vám tím, nežli byšte v skutečné držení věna svého uvedeny byly, prodlévati. Odpovědi žádám. Datum ut supra.

Urozené paní, paní Kateřině z Roupova ɔc, přítelkyni mé milé.

573.

Břetislavovi z Ryzmberka, aby na Zvíkov přijel, kterak se Jindřich z Rozmberka na Turky strojí, kníže Karel z Minsterberka že na hrad Pražský přijel.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Kteréž jste mi psaní učinili a při tom list, co jest vám pan Albrecht z Šternberka psal, poslali, tomu jsem vyrozuměl. A psal jsem vám po vašem služebníku, žádaje, abyšte tuto středu na Zvíkov přijeli, ježto jsem té naděje, že tak učiníte; a tu se buohdá spolu shledajíce i s těmi pány a přátely, kteříž tu býti mají, povedeme to s boží pomocí k konci, což před sebú slušně a spravedlivě máme. Teď vám posélám list, kterýž páně Ryzmberského mateři píši, a udělal jsem jí i nápis poctivý, ježto snad skrze to povolnější v tom bude, jakož i podle spravedlivosti zdá mi se, že by to učiniti mohla, co on jí učiniti chce; i když se vám zdá, rozkážete jí toho listu dodati, a odpovědi ať posel žádá, a jestliže mi co odpíše, muožete to ohledati, aneb syn její, a tím se dále v tom spraviti. Než byla jest již ta věc před úřad purkrabský, což se toho věna dotýče, přišla, a to se našlo, což jest za právo; nežli naději se, kterak jí to v psaní mém předkládám, že k tomu přistúpí, k čemu se on syn její v tom poddává, lečby z úmysla chtělo se jí nesnází, ale snad toho při ní není. Jakož jste mi také psali, co jest vám Bohuslav Rochce pravil, kterak se pan Jindřich z Rozmberka na Turky strojí: i muože býti

toho něco, nežli aby to tak všecko bylo, za to mám, že se brzo jináče toho uptáme. O jiných věcech nyní psaní zanechávám, nežli toto vám, muoj milý pane švagře, oznamuji, že jest kníže ráčil zase z Slezska na hrad Pražský včera přijeti. A pán Buoh všemohúcí rač dáti nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před svatú pannú Marketú léta ꝛc XXVI°.

Panu švagru mému milému, panu Břetislavovi z Ryzmberka z Švihova a na Rabí ꝛc.

574.

Purkmistru a radě města Prahy, aby židu Samuelovi bytu v Praze mezi jinými židy přáli.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni přátelé moji milí! Jest žid muoj Samuel, Litmanuov syn, jako prvé v Žatci byl, i rád by zde v Praze mezi jinými židy, maje duom, byt svuoj podle bratra svého měl, nebo nějaká se jemu obtížnost skrze podkomořieho přihodila, ješto nerad bych toho podle práva tak nechal ꝛc: i žádám vás, páni a přátelé moji milí, že témuž židu toho bytu příti budete, jakož bych pro vás netoliko takovú, ale mnohem větší věc rád učiniti chtěl, a on Samuel chce rád podle jiných židuov to vše činiti i poplatky, což by naň náležalo, dávati. Odpovědi žádám. Dat. ut supra.

Vzáctné opatrnosti pánóm purkmistru a radě města Prahy, přátelóm mým milým.

575.

Janovi z Vratu, aby Samuelovi židu dovoleno bylo v Praze mezi židy zůstávati.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Pane Jene, příteli muoj milý! Psal jsem pánóm Pražanóm o Samuele žida, ježto nepochybuji, nežli že vám toho psaní, když spolu budete, dodáno bude, kterémuž vyrozumíte. I žádám vás, že se k tomu přičiníte, aby podle žádosti mé v tom učinili, ježto té naděje jsem, že to i s vámi učiní; neb co jest se netoliko jemu, ale skrze to i mně od podkomořieho ublížilo, nemíniem toho tak nechati, než podle práva takovú věc před se vzíti. Dat. ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi z Vratu, příteli mému milému.

576.

Poroučí purkrabímu na Rožmitále, aby za Ondřeje z Jinočan dvě kopy faráři Rožmitálskému odevzdal.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ꝛc. Purkrabie milý! Daj II ß gr. č. hned za pana Vondřeje z Jinočan, jako také prvé úředníkem na Rožmitále byl, faráři Rožmitálskému, nebo má to na pilnú potřebu jeho obrátiti. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi z Dražovec, purkrabí na Rožmitále, mému milému.

577.

Arnoštu Řepovi z Neveklova, že Janu Čechovi glejtu přidáno.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Což se Jana Čecha dotýče, věz, že jest jemu glejtu přidáno až do sv. Vavřince; i z též příčiny to oznamuji, tak kterak jsem s tebú zuostal. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Arnoštovi Řepovi z Neveklova a na Tloskově, hajtmanu kraje Vltavského, příteli milému.

578.

Oznamuje Janovi Holickému z Šternberka, že nebude moci takovou pomoc proti Turku vypraviti jako prvé, dopomáhání práva že bude pro sněm odloženo, že zajisté omylná jest zpráva, jakoby pomoci na Turky nebylo potřebí ɔc.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Což se dotýče té pomoci na Turky učinění, v pravdě ještě v tom jsem se neustanovil, jakú pomoc na tento čas mohu učiniti; neb ač prvé, za to mám, že jsem byl podle paměti okolo II^{C} pěšiech a něco podle toho jiezdných poslal, než nyní neviem, bych mohl nad L pěších poslati a spíše snad méně, jestliže jináče se to neopatří, což se dopomáhání práva dotýče; neb máme-li pro dopomáhání práva na pole vytrhnúti, muší také na to nemalý náklad býti. Což se dotýče dopomáhání práva: za to mám, že se toho pro sněm poodloží až do úterého po svatém Bartoloměji [28. srpna], neb jest naděje, že JMKská sněm obecní brzo po svatém Jakubu položiti ráčí, na kterémžto sněmu snad se to zjedná, aby lidé svých spravedlivostí bez dopomáhání práva dosáhnúti mohli. Ač na to nesluší mnoho spoléhati, budou-li takové věci moci srovnány býti, než sluší se k tomu předse strojiti, což jsme podle práva povinni učiniti. Také pane a příteli muoj milý, jakož jste mi psali, co by nějaký posel mluviti měl, jako by již na Turky pomoci nebylo potřebí: i naději se, že má v tom omyl, neb kdyby JMKská ráčil panu Jindřichovi z Rozmberka to oznámiti, snad by také i jiným o témž oznámeno bylo. Toto ještě také zdálo mi se vám oznámiti, což se Turkuov dotýče, že někteří se strojí, aby byli hotovi v témždni a někteří ve dvú neděliech a někteří snad i ve třech; nežli o mé hotovosti neviem vám co jistého oznámiti, než což bych mohl, rád bych podle slušnosti učinil. A s tím rač pán Buoh dáti vám se dobře a šťastně mieti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi Holickému z Šternberka a na Leštně ɔc, panu příteli mému milému.

579.

Odpovídá na omluvné psaní knězi Stanislavovi, opatu kláštera Kladrubského, že glejt každému má býti zachován a privilegií řádně zjednaných také každý užiti má.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, velebný kněže opate milý! Jakož jste mi psali, připomínajíce mé předešlé psaní a při tom se omlúvajíc, že byšte takoví nebyli, což by někteří o vás mluvili, a že vám divné, věřil-li bych takové správě, tak jakž jste dosti v širokých slovích o tom napsali, i což se glejtu dotýče, i také kde se k rozeznání poddáváte ɔc: i toho vám rád přeji, v čem byšte vinni nebyli, a také k tomu viery nepřikládám, což by pravda nebyla, než to dobře viem, že mnozí jedni o druhých mluví, že se to v pravdě nenachází, než ktož by co na koho dovedl před spravedlivým a zřízeným soudem, tu by skutek duovodný pravdu ukázal. A za to mám, že v mém psaní toho jest se nenašlo, abych to za pravdu tvrdil, čehož bych jistě nevěděl. Což se pak glejtu dotýče, pokud má býti zachován, to se má držeti netoliko dobrým, ale i zlým, než ktož by sobě sám glejt zrušil, a to se v pravdě, tu kdež má býti a náleží, uvedlo, takový by také sám sebú vinen byl. Také proti tomu nemluviem, aby každý svých privilegií řádně zjednaných užiti neměl, neb toto královstvie má také od několika set let privilegia řádně daná a stvrzená, čehož mnozí žádají užiti, majíce při tom spravedlivě zuostaveni a zachováni býti a podle toho při práviech a svobodách svých, v čem komu náleží; ježto i při tom to se zřetedlně najíti muože, kto se kde a oč i před kterým soudem stávati a súditi má a povinen jest. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek před svatú pannú Markethú léta ɔc XXVI°.

Velebnému knězi Stanislavovi opatu kláštera Kladrubského, příteli mému dobrému.

580.

Benešì Vepřkovi z Přívor, že glejt Brožovi, jestli jeho nezrušil, má býti držán.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se nějakého Brože dotýče: i jáť bych v pravdě rád, aby žádného lotra netoliko v Čechách, ale i jinde nebylo; pak jaký jest to Brož, mněť do něho nic zvláštnieho není; než jestliže jest glejtu nezrušil, tehdy znáti muožeš, že jemu má býti glejt držán jako i jinému, ač tobě ani žádnému dobrému nic bych škodného a zlého nepřál. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Benešovi Vepřkovi z Přievor, příteli milému.

581.

Janovi z Švamberka v příčině zachování glejtu Brožovi.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli muoj milý! Byšte se dobře

měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Jakož jste mi psali, odpověď na mé psaní dávajíce, což se Brože dotýče, tomu jsem porozuměl, i také jaké jest na něho vyznání nějaký Květoň učinil ɔc. I pane a příteli muoj milý, nepochybuji, že to dobře znáte, ktož má glejt, dobrý anebo zlý člověk, že jemu má býti zachován, leč by jej kto sám zrušil; i jestliže ten Brož zrušil jest sobě glejt, sám sebú vinen bude, než proto má-li on Brož proti tomu jaký odpor, tehdy snad potřebuje ta věc rozvážení. A naději se, že kníže ráčí vám o tom šíře napsati. A tento posel byl by rád prvé vypraven byl, nežli zdržel jsem jeho až do příjezdu knížetcieho, neb tepruva včera ráčil JMt z Slezska na hrad Pražský přijeti. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Janovi z Švamberka a na Boru ɔc, panu příteli mému milému.

582.

Jaroslavovi Konarovskému z Libanic, že Janu Čechovi bylo glejtu přidáno, o povinnosti Jilovských k dopomáhání práva.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Což se Jana Čecha dotýče, tomu jest glejtu přidáno až do sv. Vavřince. Což se pak práva dopomáhání a Jilovských dotýče: i mám za to, že jest jich prvé obecní list došel, kterak jsem všecky stavy k dopomáhání práva obsielal; pakli jest potřebí, abych jim zvláštní list o to psal, to býti také muože, pakli by se chtěli v tom tím, že jsú horníci, zastierati, tehdy bylo by jim potřebí to ukázati a že jsú té svobody užievali. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Jaroslavovi Konarovskému z Libanic, příteli milému.

583.

Jiřímu Bachtlovi z Pantenova o jednání pána z Plavna s panem Albrechtem Šlikem o meze, dopomáhání práva že jest odloženo, o strojení se na Turky.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Bachtl milý! Jakož jsi mi psal, což se pána z Plavna a jednání mezi ním s panem Albrechtem Šlikem skrze některé pány a přátely o meze dotýče: i za to mám, že jsem jemu i tobě o tom pravil, že bych rád, mohla-li by ta věc slušně srovnána býti přátelským jednániem. A protož, jestliže pán z Plavna muože k tomu hotov býti ku ponděliemu od tohoto najprv příštieho v témž dni [23. července], rád tomu budu; pakli by k tomu nemohl hotov býti tak brzo, tehdy slušelo by to panu Albrechtovi Šlikovi oznámiti aneb některému z těch přátel, kteříž jsú o to mluvili, a nepochybuji, že páni Mašťovští a pan Opl, což by mohli v tom pánu z Plavna prospěti, že to rádi učiní. Což se pak tebe dotýče, ač rád bych, aby ke mně brzo přijel, a také znám poněkud i tvú potřebu, ale proto pro pána z Plavna

jest k tomu má vuole, aby při něm pro jednání o ty meze pobyl; ač, dá-li pán Buoh, mám úmysl odsud tento úterý jeti a měl bych se s některými pány a přátely v středu na Zvíkově u pana Krystofora z Švamberka, švagra mého, shledati, a odtud chci buohdá na Blatnú jeti. I zdá-li se pánu z Plavna, muože tu ke mně přijeti, jedné ať se má opatrně na cestě; pakliby bylo toho potřebí, abyšte k Praze zajeli, to také býti muože. Kdež jsi mi pak napsal, což se dopomáhání práva dotýče: i o to jest tak jednáno, aby ještě mohl býti sněm od krále JMti prvé položen, a práva dopomáhání aby se odložilo až do úterého po sv. Bartoloměji [28. srpna]. A kníže již ráčil z Slezska přijeti a pan hajtman hradu Pražského z Budína. A o Turcích jest předse slyšeti, i také o Uhřiech, že spolu nejsú nyní v zvláštní lásce, a o jiných věcech nyní širšieho psaní [po] poslu zanechávám. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova ɔc, mému milému.

Což se pomoci na Turky dotýče, k té se poněkud strojíme; než kdy bude vytažení, toho ještě neviem, neb o některých jiných slyšeti, ježto se dávno počeli strojiti s oné strany, že s těžkem ještě hotovi jsú, neb snad na to očekávají, na čem to bude postaveno, což se práva dopomáhání dotýče.

584.

Žádá Václava Vratislava z Mitrovic, aby převoru kláštera sv. panny Dobrotivé poddaného jeho člověka postavil.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Oznamujiť, že jest na mne vznesl kněz převor kláštera sv. panny Dobrotivé, kterak jsi se na něm toho dožádal, aby u člověka tvého byl člověk jeho, a že jsi přiřekl hned po svatém Martině minulém jeho jemu do kláštera postaviti, a jsa z toho několikrát napomínán, že jest se toho ještě až do dnes nestalo. I žádám tebe, že již bez dalšieho odtahu tomu dosti učiníš, neb znáti muožeš, budeš-li tím déle odtahovati, že o to on kněz převor s konventem svým budou moci k tobě právem hleděti. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Václavovi Vratislavovi z Mitrovic a v Skřipli, příteli milému.

585.

Poroučí Martinovi Střítežskému z Drast, purkrabímu na Ploskovicích, aby mu bez meškání poslal šest voluov do dvoru Ruzinského.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Purkrabie milý! Pošli mi VI voluov bez meškání do Prahy do dvoru Ruzinského, polákuov; pakli který více těch polákuov máš, pošli

mi jedno s druhým; neb ač mám před sebú odjezd, ale již to opatří úředník, kteréhož zde mám. A oznam mi, mnoholis již obilé sklidil. Dat. ut supra.

Uroz. vladyce Martinovi Střítežskému z Drast, purkrabí na Ploskovicích, mému milému.

586.

Oznamuje hejtmanu kraje Plzeňského Janu Muchkovi z Bukova, že kníže Karel z Minsterberka chce Brože s opatem Kladrubským sročiti, že rozešle psaní do krajův o pomoc proti Turku a o odložení dopomáhání práva.

Na hradě Pražském 1526, 12. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož jsi mi psal, což se Brože z Miřivic [sic] a glejtu ꝯc dotýče: i věz, že pan Jan z Švamberka také nyní měl jest o to u knížete JMti svého posla, i ráčil jemu dáti na tento rozum odpověď: aby ten Brož byl dán na rukojmě, a že časem svým ráčí jeho před sebe s opatem Kladrubským sročiti a tu věc spravedlivě rozeznati, zrušil-li jest ten Brož glejt čili nic. Což se pak pomoci na Turky dotýče: tak prvé nebude, až někdy po sv. Jakubu. A já neviem, bych jináč na Turky poslal, než abych dráby přijal a peníze jim dal, aby oni sami své vozy měli, než kdybych měl své vozy poslati, chtěl bych rád tvé pěší podle mých vozuov mieti. Také chci bez meškání psáti do krajuov o pomoc proti Turkóm i také o odložení dopomáhání práva do některého dne po sv. Bartoloměji, neb se naději, že JMKská ráčí sněm obecní okolo téhodne po svatém Jakubu položiti, jakož páni poslové, tak jakž jest s nimi zuostáno, kteří od JMKské byli, odsud včera vyjeli a chtí pospiešiti, aby brzo u krále JMti byli a zase nám něco oznámili, čím bychme se spraviti mohli ꝯc. A z té příčiny prvé do krajuov jsem nepsal, dokudž ještě ti poslové zde byli; než již dal jsem psáti, a což budu moci najdřieve chci do krajuov poslati. Dat. ut supra.

Urozenému vladyce panu Janovi Muchkovi z Bukova a na Osece, hajtmanu kraje Plzeňského, příteli milému.

587.

Biskupu Vratislavskému Jakubovi v příčině lutrovského učení.

Na hradě Pražském 1526, 13. července. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3895 nepag.

Duostojný v Bohu otče pane, pane mně příznivý a příteli muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Jakož VMt ráčili jste mi psaní učiniti, což se Lutrovského učení a bludu dotýče: i rač všemohúcí pán Buoh to dáti, aby JMKská, pán náš milostivý, ráčil to všecko v JMti zemiech, též v Vratislavi a v Slezí, k dobrému a nápravě přivésti, aby zase víra svatá obecní křesťanská rozmáhala se a náboženstvie křesťanské aby překážek nemělo. Což se pak VMti dotýče, ač to znám, že těchto časuov VMt ne-

muožete býti bez obcování s těmi lidmi, kteříž jsú lutrovskými bludy nakaženi; než nepochybuji o VMti, že při tom při všem, což na křesťanského biskupa přísluší, státi ráčíte i také o to péči mieti, což by bylo ke cti a k chvále pána Boha všemohúcieho a k rozmnožení pravé víry svaté křesťanské. A rač jeho milost svatá dáti VMti ve všem dobře a šťastně se mieti. Dán na hradě Pražském v pátek den svaté panny Markéty léta ɔc XXVI°.

Duostojnému v Bohu otci pánu, panu Jakubovi biskupu Vratislavskému ɔc, pánu mně příznivému a příteli mému milému.

588.

Oznamuje knížeti Karlovi z Minsterberka, že k němu posílá Václava Zimu z Novosedl.

1526, 10. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3903 nepag.

Léta božieho M°V^C^XXVI°. Toto jsú téhož léta registra XXVIII, do kterých se vpisují přípisové listuov poselacích, kteříž se píší od urozeného pána, pana Zdeňka Lva z Rožmitála a z Blatné, najvyššieho purkrabie Pražského, od pondělieho po hodu slavném Matky boží narození.

Osvícené kníže, pane, pane mně příznivý, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji. Byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych vám věrně přál. Posielám k VMti urozeného vladyku Václava Zimu z Novosedl, služebníka mého, kterémuž jsem poručil o některé věci s VMtí mluviti: i což na tento čas s VMtí ode mne mlu[viti bude], VMti prosím, že toho jemu [uvěř]íte. A pán Buoh všemohúcí [rač dáti nám] se dobře a šťastně mieti. Dán [. . . . .]vném Matky boží narození.

[. . . . . . . Karlovi] knížeti Minstrberskému [. . . . .] najvyššiemu [hajtmanu královstvie Českého] fojtu markrabstvie [Dolnieho Lužického] Velikého [. . . . .] mému milému.

589.

Břetislavovi z Ryzmberka, že ho došly noviny z Uher a obává se, že toho něco jest v pravdě.

1526, 10. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3903 nepag.

Urozený pane, pane švagře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švagře. Kteréž jste mi noviny, což jste slyšeli o králi JMti, oznámili, také jsem vám o tom něco, kterak mne došlo, psal a k vám dnes ráno poslal, a opět dnes již po vašem psaní také mi některá psaní k tomu podobná o takových novinách přinesena. A kterak kolivěk jest, bojím se, že toho jest něco v pravdě. A pán Buoh všemohúcí rač dáti to všecko v dobré obrátiti a nám milost podle svého svatého milosrdenství dáti, kteréž nepřichází z našeho zaslúžení nežli přílišné dobrotivosti božské. A také jeho milost svatá rač dáti, muoj milý pane švagře, abychme se spolu šťastně a ve zdraví shledali.

Panu švagru mému [milému, panu] Břetislavovi z [Ryzmberka z Švihova] a na Rabí [. . . . .]

590.

Píše Václavovi Bezdružickému z Kolovrat o smutných novinách z Uher a o jiných věcech.

Na Blatné 1526, 10. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

[......] Muoj milý pane ujče! Noviny, kteréž jste mi oznámili a psali, jestliže by byly pravé, jsú jistě žalostivé o JMKské, pánu našem, i o těch pániech, přáteliech našich, i o jiných mnohých, kteří při JMKské byli, dobrých křesťanech; ale pro hřiechy naše mnohé a k tomu podobné věci, když jest lid zhřešil, přiházely jsú se netoliko za našich dní a zákona milosti, ale i za zákona starého, kdež lid vyvolený božie zhřešil, že trestán od pána Boha skrze jiné lidi býval. I též nám mohlo by se přihoditi a státi, protož sluší se ku pánu Bohu našemu z pravého srdce obrátiti; tehdy když tak učinieme, sluší nám mieti naději nepochybnú, že JMt svatá také se k nám milostí svú svatú obrátiti ráčí. O novinách k tomu podobných jest mi také včera a dnes několikero psaní přineseno. Než někteří mi píší, že by proto JMKská svú osobú ujeti ráčil, nežli v malém počtu; než jakž se rozumie, že jsú Uhři v tom veliký spletek učinili, měvše s Turky bitvu začíti, že se v tom jaks jináče ukázali, a že najprv ta bitva začela se od toho houfu, v kterémž JMKská býti ráčil. A jakžkolivěk jest, ráč pán Buoh všemohoucí dáti, abychme brzo lepší a pravé noviny uslyšeli. O jiných pak věcech, což jste mi psali, což bych mohl k dobrému prospěti, rád bych učinil; a panu Janovi z Šternberka chci od vás rád psaní dodati, nebo měl by u mne zde na Blatné buohdá zejtra býti i pan Kryštofor z Švamberka, švakr muoj, i některie jinie naši přátelé. Což se pak dotýče kniežete JMti a vás, i chci rád tu věc sepsati dáti, než nyní v této roztržitosti rozličných těchto novin nejsem k tomu zpuosoben, a protož do některého dne mieniem toho ponechati. A pán Buoh všemohoucí rač dáti, abychme se spolu šťastně a ve zdravie shledali. Datum ut supra.

Urozenému pánu, panu Václavovi Bezdružickému z Kolovrat a na Košátkách, najvyššiemu sudiemu dvorskému královstvie Českého a purkrabí Vyšehradskému, panu ujci mému milému.

591.

Vladyce Václavu Trčkovi z Vítence o novinách z Uher, král že z boje ujel; že nezná toho zvláštní potřeby, aby s příjezdem svým do Prahy pospíchal.

Na Blatné 1526, 10. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Trčko milý! Což jsi mi psal, tomu jsem porozuměl, i také co mi Viktorin psal. I mám k tomu podobné noviny od několika oznámené a psané, jakož také něcoť jsem o tom prvé napsal, nežli tento posel ke mně přišel, a to tobě po Václavovi Zimovi poslal; pak o těch věcech mnoho vypisovati zanechávám. Nežli jakž jest se koli ta věc stala, jakož strach jest toho, že jest se

vždy nějaká škodná věc přihodila; pro to mám dvoje psaní, že, jeden mi píše, že jest slyšel, že by JMt král ujel na Budín, a druhý píše, že na Prešpurk: i z toho zlého vybierajíc, vždy by lépe bylo, že by JMKské zdraví bylo zachováno. Což se pak mého příjezdu do Prahy dotýče, i neznám toho zvláštní potřeby, abych pospiechal, poněvadž kníže JMt ráčí býti na hradě Pražském; pakli by vždy byla potřeba, však nemám odtud daleko do Prahy. A tomuto poslu, kterýž od tebe a od Viktorina ke mně přišel, tož kázal jsem zde od této jeho chůze doplatiti. Datum ut supra.

Uroz. vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

592.

Mikuláši Trčkovi z Lípy o nešťastné bitvě v Uhřích s Turky, slibuje mu vedle žádosti jeho ve při s panem Zdeňkem Trčkou purkrabího hradu Pražského vydati, přimlouvá se však, aby odloženo bylo ɔc.

Na Blatné 1526, 10. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný pane, přieteli muoj milý! Zdraví a všeho dobrého věrně bych vám rád přál. Jakož jste mi psali, což se pana Zdeňka, vašeho bratra, a pana purkrabie hradu Pražského, aby vám podle práva vydán byl, dotýče: i ačkolivěk vzkázal jsem vám, že bych rád muože-li ta věc mieti do svatého Jeronyma prodlenie, pakliby vám v tom byla obtížnost dotud čekati, že vám chci purkrabí vydati, a tam, jakž jest podle práva, poslati a se zachovati, jakž mi i z povinnosti náleží. I poněvadž ta jest vaše žádost, abych tak učinil a téhož purkrabí poslal, chci to učiniti, jestliže se vám vždy nezdá toho do svatého Jeronyma čekati; ač učinil jsem psaní ku panu Zdeňkovi bratru vašemu, a za to mám, že zítra dvě neděle budou, jakž jsem je jemu poslal, než ještě nemám žádné odpovědi, a jest mi divné, neb ani posel muoj ještě se od něho nevrátil; jakož když jsem měl z Prahy sem na Blatnú jeti, psal jsem vám o tom i o některé jiné věci, ježtoby již mělo by vám toho okolo soboty minulé dodáno býti.

A toto vám také, pane a příteli muoj milý, oznamuji, že včera i dnes psány jsú mi několikery noviny o králi JMti, pánu našem, dosti žalostivé, kteréž mne nemálo zarmútily a obtížily, že by skrze nějakú nepořádnost uherskú byl JMt král znamenitě od Turkuov poražen, a že by jako nejprvé bitva přišla na ten houf, v kterémž JMKská svú osobú býti ráčil; a jakžkolivěk jest, strach z té škodné příhody, ježto nyní nezdá mi se o tom šíře vypisovati, neb ještě o těch věcech jistšiech novin, kterak samo v sobě jest, brzo očekávám. I rozvažuje v tom některé příčiny, za toto vás prosím, což se pana purkrabie dotýče, že sobě toho neobtížíte a v tom tento týden toliko ztrpení mieti budete. A jakžkolivěk jest, tehdy budete-li chtieti, chci po této neděli najprvé příštie jeho pana purkrabí, kterýž se vám den bude zdáti, podle práva poslati; a zatiem snad ještě v tom času budu od pana Zdeňka,

bratra vašeho, odpověď mieti, však již déle tohoto téhodne nechci na tu odpověď čekati. Toť jsem sobě také v tom přemýšlel, že tiem odtahem, jakž vám tuto píši, buohdá se nic neobmešká, než že do svatého Jeronyma bude se to moci vykonati, což na tento čas muože býti. A s tím dajž pán Buoh vám se dobře mieti a podle jeho vuole svaté nám se spolu šťastně a ve zdraví shledati. Datum ut supra.

Uroz. a statečn. rytíři panu Mikulášovi Trčkovi z Lípy a na Vlašimi, příteli mému milému.

Když již toto dal jsem byl napsati, tehdy přineseno mi psaní, co mi pan Zdeněk, bratr váš, za odpověď dává, jakž vám teď ten list posielám. Pak již několikráte o to jste oboje strana slyšáni byli, i vajpovědi aneb rozsudkové učiněni, i má-li to býti vždy na soudu, u mne jest nepodobné, přes první rozsudky, — vám tuto píši jako přieteli duověrně a odevřitě, neb za to mám, že jsem vám prvé psal, s čím jest ke mně pan Zdeněk poslal Jindřicha z Kornic a Horynu; ježto k tomu podobně tuto píše, jakoby jím nescházelo nežli vámi, ale na to jsem dal krátkú odpověď, že jsem jemu již prvé o to psal, jakož tak bylo, nač mi již tuto zase odpověď dal. A žádám, že ten list schováte.

593.

Vojtěchovi z Pernšteina, aby Jindřichovi Loučenskému z Kopidlna, jenž za některými jeho poddanými má peníze, k spravedlivosti dopomoženo bylo.

Na Blatné 1526, 10. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji. Urozený pane, pane švakře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám věrně přál. Oznámil jest mi pan Jindřich Loučenský z Kopidlna, že by někteří vaši poddaní byli něco povinni někdy manželce jeho, a on že již k tomu spravedlivost má. I prosím vás, pane švakře muoj milý, že ráčíte poručiti, k čemuž by spravedlivost měl, aby jemu toho podle slušnosti dopomoženo bylo. Datum ut supra.*)

Urozenému pánu, panu Vojtěchovi z Pernšteina a na Pardubicích ɔc, panu švagru mému milému.

594.

Odpovídá Janovi z Rožmberka, mistru převorství Českého, v příčině pře o některé statky Rožmberské.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane příteli milý! Za to mám, což jsem vám psal, že při lidech rozumných a spravedlivost milujících nemůže býti slušně hyzděno, zvláště ktož o tom vědí, z které jsem to příčiny a potřeby učinil: než

*) Opis listu toho zaslal Zdeněk Lev také Jindřichu Loučenskému z Kopidlna.

srozuměl jsem z vašeho psaní, že v tom máte nějakú obtížnost, snad tudy, chtějiece to zastierati, abyšte své povinnosti dosti neučinili, stavějíce to na odtahu, tak jakž jste již i prvé tomu zvykli; ale s boží pomocí podle řádu a práva tohoto královstvie, té jsem naděje, že sobě to k místu a konci přivedu, což mi spravedlivě náleží, nečekaje vaší odpovědi. Než což jsem vám pravdu psal, mohu to v čas potřeby zápisy i hodnověrnými svědky ukázati, že spravedlivosti své žádám užieti. Dán na Blatné v uoterý po hodu slavném Matky boží narození léta ꝯc XXVI°.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka ꝯc, mistru převorstvie Českého, panu příteli milému.

595.

Václavu Trčkovi z Vítence o rozličných věcech soukromných ꝯc.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála. Trčko milý! Jakož jsi mi poslal přípis psaní od pana sekretáře: i kto jest je přinesl, nechť tu v Praze dočeká, neb zítra chci do Prahy některého svého služebníka poslati a jemu odpověd dáti, i také, jakž na potřebě porozumiem, i sám, dá-li pán Buoh, brzo potom na hrad Pražský jeti, než dnes některých pánuov a přátel k sobě čekám. Jakož jsi mi také psal, a při tom dva přípisy poslal od Johanesa, i chciť je také zítra zase poslati, a při tom své zdánie oznámiti, i o tom, což se bakaláře dotýče. Také kdež jsi mi psal, což se Jana Leskovce dotýče: i kdybych jedné mohl brzo od pánuov z Rožmberka své spravedlivosti dosáhnúti, s ním bych se mohl snadně o svú věc srovnati, než čím by mi spíše on tu cestu anebo někto od něho, o čemž jsi mi psal, ukázal, byl bych toho vděčněji, a za to mám, že i jemu k lepšiemu by se to trefilo. Což se pak pana Medka dotýče, nemámť žádného dobrého mimochodníka ani zvláštnieho klusáka, než syn muoj má některý kuoň, kterýchž pro mne i pro sebe chová, neb na tento čas jako na každý den toho potřebujem, jakož pak sám dobře znáš zpuosob nynějšieho času. Než rozmluv s panem Medkem, ať se opatří, jakž rozumí, aby té věci neobmeškal, že jeho za to žádám; pakli chce mieti vuoz, zjednaj formana, i také ať sobě zjedná pacholka na tu cestu na muoj náklad; a poslal jsem na stravu Janovi Borkovi po Zimovi 5 ꝶ gr. českých, a jestliže jest málo, opatř více, navrátímť to zase bez meškání, neb on Jan Borek má býti při panu Medkovi za puovoda. Musímť napsati, co mi se nelíbí, ač páni úředníci napořád jsú moji dobří přátelé, a také úřaduov, jakož jest slušné, jakž co na koho náleží, užívati mají, než když přijde k potřebě, by se mělo to předkládati, tohoto potřebuji a tohoto nemám: neznám toho, aby to bylo lidem příjemné, a někto se na tom mnoho pohorší; kdež poněkud toho se u mne hledá, že snad u jiných nad to, na kohož menšie jest zřenie; však proto muožeš toho při sobě nechati, než přál bych jim toho, aby na žádném z nich žádný neměl se na čem

urážeti. Jakož jsi mi také napsal, což se toho pacholka Sociáška dotýče: i jestližeť umře, tehdy se mnohým zdá za spravedlivé, ktož jest jeho k tomu přivedl a neslušně ranil, kterýž v Daliborce sedí, aby také podle svého skutku odplatu vzal, jak jest předse dobře vazbou opatřen, a ať se k němu i k jiným vězňuom od holomkuov, jakž na to náleží, dohlédá. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Václavovi Trčkovi z Vítence, mému milému.

Od pana Zdeňka Trčky, kteréžs mi psaní poslal, to jest mi již dodáno, než od pana Mikuláše Trčky, kteréhožs k němu ode mne posla poslal, ještě mi se nevrátil, ježto jest mi divné, a bylo psaní o pilnú potřebu; i rozumiem tomu, že již odsud z Blatné musím jiného posla o tuž věc k němu, ku panu Mikulášovi Trčkovi, poslati.

596.

Janovi z Vítence a na Příbrami o zprávách, kteréž ho došly z Uher.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboňském č. 3904 nepag.

Zdeněk Lev z Rožmitála ɔc. Hajtmane milý! Psaní, kteréžs mi poslal od Václava Trčky s přípisem, co jest mi pan Jiřík Žabka sekretář psal, to jest stvrdilo první noviny, kteréž mi před tím byly více nežli od jednoho oznámeny; pak co k tomu nyní jiného řéci, než že jsme zhřešili a hodni trestání. Než pane Buože všemohúcie náš, svého svatého milosrdenstvie nerač odjímati od nás, kteréž jest mnohem vyšší a větší nežli naši a všeho světa hříchové. A Trčkovi po jiném poslu piši, protož jestli ještě od něho posel u tebe, muožeš jemu rozkázati zase do Prahy jíti. Datum ut supra.

Urozenému vladyce Janovi z Vítence a na Příbrami ɔc, mému milému.

597.

Knížeti Karlovi z Minsterberka, že k němu posílá Jiřího Bachtla z Pantenova, aby s ním o některé pilné věci rozmluvil.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Osvícené kníže, pane, pane mně příznivý, kmotře a švagře muoj milý! Službu svú VMti vzkazuji, byšte VMt zdrávi jsúce dobře a šťastně se měli, toho bych VMti věrně přál. Posielám k VMti urozeného vladyku Jiřieka Bachtle z Pantenova, služebníka mého, poručiv jemu o některé pilné věci s VMtí mluviti, i o mém příjezdu na hrad Pražský oznámiti. I VMt prosím, což ode mne na tento čas mluviti bude, že jemu tohoráčíte věřiti, jakobych s VMtí sám osobně mluvil. A dajž pán Buoh všemohúcí VMti dobře a šťastně se mieti. Dán na Blatné v uoterý po hodu slavném Matky boží narození léta ɔc XXVI°.

Osvícenému knížeti, pánu, panu Karlovi, knížeti Minstrberskému v Slezí Olešnickému, hrabí Gladskému, najvyššiemu hajtmanu krále JMti královstvie Českého, landfojtu markrabstvie

Horních Lužic a hajtmanu knížetstvie Velikého Hlohova ꝛc, pánu mně příznivému, kmotru a švagru mému milému.

598.

Janovi z Vratu, že k němu Jiříka Bachtla z Pantenova posílá, aby s ním o některé věci promluvil.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Pane Jene, přieteli muoj milý! Přál bych vám rád, abyšte se dobře měli a zdrávi byli. Poručil jsem urozenému vladyce Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova, služebníku mému, o některé věci s vámi mluviti, a vás žádám, že toho jemu budete věřiti. A toho jsem úmyslu, abych také sám, dá-li pán Buoh, brzo na hradě Pražském byl. Datum ut supra.

Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi z Vrathu ꝛc, přieteli mému milému.

599.

Purkmistru a radě města Prahy, že k rozmluvě s nimi Jiřího Bachtla z Pantenova posílá.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Službu svú vzkazuji, vzáctné opatrnosti páni, přátelé moji milí! Oznamuji vám, že jsem poručil urozenému vladyce Jiřiekovi Bachtlovi z Panthenova, služebníku mému, o některé věci s vámi mluviti, a žádám vás, páni přátelé moji milí, což na tento čas ode mne s vámi mluviti bude, že jemu toho věřiti budete, jakobych s vámi sám osobně mluvil. Dat. ut supra.

Vzáctné opatrnosti pánóm purgmistru a radě města Prahy, přátelóm mým milým.

600.

Jindřichu Tunklovi z Brníčka o zlých novinách z Uher, o potřebě brzkého sněmu svolání, o opatření Hor Kuten, o berni v Lužicích ꝛc.

Na Blatné 1526, 11. září. Opis souč. v arch. Třeboň. č. 3904 nepag.

Urozený pane, pane švakře muoj milý! Byšte se dobře měli a zdrávi byli i se paní sestrú mú milú, toho bych vám věrně přál. Muoj milý pane švakře. Maje jeti z Prahy na Blatnú, učinil jsem vám psaní, kteréhož mělo by vám tento některý den dodáno býti. Potom pak, když jsem na Blatné byl, docházelo mne, kterak by se králi JMti, pánu našemu, ne dobře proti Turkóm vedlo. Pak potom včera přineseno mi psaní z Prešpurka, kteréhož vám teď přípis posielám. A rád bych vám byl nějaké veselejší noviny oznámil, než nemuož býti nyní jináč, než tak, jakž samo v sobě jest. Pak pán Buoh náš pro hříchy naše ráčí na nás zámutky a těžkosti dopúštěti, neb z viny se vymluviti nemuožeme, a protož hodně pro naše skutky trpíme. Však pane Bože všemohoucí, rač s námi učiniti milost podle milosrdenstvie svého svatého, kteréž

vyvýšuje všecky zlosti a hříchy naše. A strach jest i o Budín, neb to královstvie Uherské, jakž rozuměti, u veliké jest na tento čas nebezpečnosti. A všemohoucí pán Buoh, podle vuole své svaté, rač nám dáti spolu, muoj milý pane švakře, šťastné a ve zdraví shledání s nějakým potěšením. Datum ut supra.

Panu švagru mému milému, panu Jindřichovi Tunklovi z Brníčka a z Zábřehu, najvyššiemu mincmajstru královstvie Českého a fojtu markrabstvie Dolnieho Lužického oc.

Muoj milý pane švakře! Jáť zase, dá-li pán Buoh, brzo některý den na hrad Pražský jeti chci, neb jest potřebí nás některých shledání, a potom brzo také obecnieho sněmu; než to jest třeba při tom obmysliti, aby se slušně a buohdá k dobrému svésti mohl, neb strach jest toho, což jest mi psáno, čehož vám přiepis posielám, že jest u samé pravdy netoliko v něčem, ale obávám se, téměř ve všem. Slýchal jsem, že v takové přiehodě, kdyby krále JMti nebylo, že něco také na Horách Kutnách náleží šefmistróm a radě horní opatrování. I zdá-li vám se co jim psáti, aneb kdež jest vám na tento čas lépe býti, v Lužicích-li čili na těch Horách, to již buď při vašem rozvážení. Toto mi se vám také zdálo, jedno s lítostí a druhé dobrým úmyslem napsati: že toť máte tak, k čemu přicházíme, s těmi novými sektami rozličných bluduov, že v těch spletcích strach jest hněvu božieho, nebude-li brzkého ku pánu Bohu obrácení a upřímného srdce, abychme jedni s druhými nezahynuli, čehož JMt svatá rač uchovati.

Také i toto, muoj milý pane švakře, zdálo mi se vám napsati, což se berně v Lužicích dotýče, jestliže jest král z tohoto světa sešel, jakož toho strach jest, ježto i z tohoto přípisu, co knieže ráčí psáti, obsielaje na hrad Pražský, tomu porozumiete, kterýž vám tuto posielám: i mně by se zdálo, muože-li se tím protáhnúti, že by dobře bylo, a to proto, že my někteří také na ty berně zápisy máme, a proto jsme od svých spravedlivostí nepustili, nébrž o ně jsme stáli a stojíme, než že jsme toho z příčin do času v mlčení nechali; neb ač pan Hanuš Bryknar na mne jest list jménem králové vymluvil, kterýž nám některým společně svědčil, a zase mi jeho od JíMti nevyjednal a nevrátil, ježto měl mi býti vrácen, ale proto o svú jsme spravedlivost nepřišli. I prosím vás, jakž muožete najlépe to opatřte, abychme k svému uhoditi mohli. A posielám vám také list od pana Jindřicha Švihovského, švakra mého.

(Další část této sbírky viz v díle X. Archivu Českého.)

A. XXVIII.

DOPISY RODŮ HRADECKÉHO A ROSENBERSKÉHO

od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil **Antonín Rezek.**

(Čísla 1—372 z let 1450—1470 viz v díle VII. str. 201—400, čísla 373—714 z let 1470 až 1475 v díle VIII. str. 1—160.)

715.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o škodách, které se dějí lidem Roubíkovým z Heršláku.

V Netolicích 1475, 17. April. Orig. č. 2839.

Službu svú vzkazuji, urozený přételi a bratře milý! A jakož mi píšeš, že mě lidé zpravie, kderak by se škoda stala na tom zbuoží, což k Heršláku příslušie: i žádnýť jest mě o nic nezpravil, ini sem koho viděl, než Činšpanová s služebníky syna mého, kdy sú ty dobytky hnali. A což jest vona řekla, že by těch lidí bylo, že jest vráceno: i vieš ty dobře, že sem já tobě psal, když syna mého služebníci jedú do Rakús, že je honie z Heršláku a že návěšče dávají, střélejíc z hakovnic. Na ty's ty mi věci žádné odpovědi nedal. A ty se věci vždy dějí. A nepřátelé sú tu syna mého páně Šamberského*). Činšpan jeden, ten jest služebník pana Šamberského, ježto k tomu zbuoží právo má. Milý bratře, podívaj takové věci, slušnéliť jest to, aby to zbožie u pokoji stálo, pod takovým fidruňkem, a synu mému aby se odtad škody dály. V pravýs čas psal, jinak jest o to myšleno. I opatřež to, ať tu nejsú nepřételé syna mého. Pakliť budú, buduť jich hleděti jako nepřátel. Datum Netolic, f. II. post festum Tiburcii LXXV. Oldřich Roubík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přételi a bratru mému milému.

---

*) Jiřího ze Schaumberka.

716.

Úředníci Netoličtí purkrabí Krumlovskému: o propuštění člověka svého z Helfenburka.

V Netolicích 1475, 18. April. Orig. č. 2840.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A prosíme tebe, milý přieteli, aby to učinil pro nás a přičinil sě k tomu, aby byl propuštěn Kusák Netolický, ukazatel listu tohoto, neb vieš, že všickni vězňové propuštěni sú. I věřímeť, že to pro nás učiníš, jakožto přietel náš dobrý, a jemu k Vlkčickému [sic] list dáš, aťby byl propuštěn, poněvadž jiní vězňové propuštěni sú. Ex Netolic, f. III. ante s. Georgii ͻc LXXV°. Pešík z Bielé, hajtman na Netolicích. Oldřich z Túrovieho.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli našemu dobrému.

717.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o společném jich sjezdu.

V Netolicích [1475] 24. April. Orig. č. 2841.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A již se s tebú tak sjeďu, jakož mi píšeš. I opatřiž to, milý bratře, abychma se bezpečně sjela, což se Němcóv dotýče, a já také opatřiem, aby ty bezpečně mohl přijeti. A také prosilť mě jest Jebtiška, aby s sebú ty penieze vzal i list, kteréž má Jarohněv Jebtiškovi dáti, jakož mu o tom píše, že ležie u pana Hada. Datum na Netoliciech, f. II. po svatém Jiřie.

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli a bratru milému dd.

718.

Jan z Heřmanic Stanislavovi z Přerova: o dluh Bohuslava Břekovce.

V Sedlčanech [1475?] 27. April. Orig. Fam. Břekovec.

Službu svú vzkazuji, pane Stanislave, přieteli milý! Vědětiť vám dávám, že jest se mnú mluvil pan Bohuslav Břekovec, abyšte k němu přijeli tuto sobotu najprv příští [29. Apr.], a že penieze, kteréž má vám dáti, jsú již hotovy, než aby přijeda vzal, a list hlavní aby jemu také vydán byl. A také co máte zpraviti těmi penězmi, to zpravíte; neb sě tak zdá panu Bohuslavovi, že vy to lépe zpravíte, nežli on. Datum ex Sedlčan, f. V. a. festum Philippi et Jacobi apost.

Jan z Heřmanic a v Sedlčanech.

Slovutnému panu Stanislavovi z Přerova a na Soběslavi, přieteli mému milému buď d.

719.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o dluzích a věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1475, 16. Mai. Orig. č. 2842.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Zlaté ty panu Mezeřieckému*) donesl sem do Hradce. Než Stanislav od měšťan nepřinesl těch II^C, a obeslal sem jej u pátek [12. Mai], že ho posel došel v sobotu [13. Mai] ráno; vzkázal mi, že ten den nepojede. Než na zajtřie po obědě, potom sem jej opět obeslal, a on vždy neposlal, a purkrabie nechtěl jedněch bez druhých přijieti. A také, jakož pan Mezeřiecký jměl svato-Havelského úroku vzieti XXXVII½ zlat., i vzal CXX, tak že přejal LXXXII½ zlat.: i řekla mi oba pány, pan Hradecký i pan Mezeřiecký, což jest přejal, aby jemu nynie na úroce i na sumě bylo sraženo. Toho také nechtěl sraziti, než abych úplně dal, a nedám-li, že škody puojdú na pány jeho a že na naše pány puojdú. Odpověděl sem po Vávrovi písaři, že viec dáti nechci, než což dáti mám, a počítaj on škody, jaké chce, když já dosti učiním. A tak sem ty zlaté položil u Pavla hospodáře. A Vávra je již otváženo a zečteno zapečetil. A pamatuje se dobře v té věci Vávra, co má sraženo býti. Ale purkrabie přístupu nedá, a jest nemocen; chodil mezi mnú a jím Vávra. Teď vám posielám list od Masiána, kažte vedle toho list hlavní na C kop napsati, budú se ty penieze hoditi na úroky do Vlašimě. Jakeš se velmi rozhorlil, že sem jemu C zlat. nepřinesl, a zavěroval se, že té smlúvy držeti nechce, kterúž nám řekl, poněvadž sme jemu C zlatých nedala. Prosím vás, máte-li je, pošlete mi je hned, ať mu je dají; bojím se, by se v svém zavěrování nezatvrdil. Aleksí Knaur**) chce také svému, a také velmi horlil. Mému se zeti také starajte o jeho VI^C zlat. Pan Zdeněk přijel od krále na Polnú. Rúbíkovi vždy lidí přibývá; mají jemu pozajtřie přijeti na LX koní. Tak lidé pravie, že bude mieti na VI^C konie a pěších drahně. Rád bych se s vámi viděl pro rozličné potřeby. Datum Třeboň, f. III. festum Pentecosten anno d. ↄc LXXV. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď.

720.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o škodách, které se mu dějí z Heršláku.

V Netolicích 1475, 18. Mai. Orig. č. 2843.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a bratře milý! A žalujiť na ty z Heršláku, když jsú moji táhli do Rakús na věci jisté a vyšpehované, ježto sem měl svým nepřátelóm znamenitú škodu učiniti, a ti s Heršláku hned s hakovnic stříleli, návěští dávajíce. A tohoť sem žaloval, že mi se to prvé dálo, a ta věc vždy stavena není. I milý bratře, vždyť žádám, stavte tu věc; pakli toho staviti nemóžeš, ale jižť

*) Vilémovi z Pernšteina? **) Bohatý měšťan v Jindř. Hradci.

já na to některak pomyslím, žeť mi líto bude, cožť mi odtad děje. A panu Lvovi o též píši. A také, bratře milý, žalujiť, že některý sedlák páně JMti byl ukradl několik krav, a někteří moji, postihše jej, i odjeli mu ty krávy a slehka jej i ranili pro tu věc. I milý bratře, prosímť přikaž jim, ať mi takových věcí nečiní, nebť mi se ta věc mnohokrát děje a rozkrádá mi dobytka velikú věc. Však nechť mne za to prosí, dámť jim několik krav, jedné ať mi nekradú. Rád bych slyšel, by se dobře měl. Ex Netolic, f. V. ante s. Trinitatis annorum domini 1475.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a bratru mému milému.

721.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o nesnázi s Malovcem, Bechyňkou i jinými; o nedostatku peněz.

V Soběslavi 1475, 1. Jun. Orig. č. 2844.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Těch III^C zlat. a k tomu L kop vzal sem od vašeho švagra, ale proto pod někakú úmluvú. Bych byl sám do Prahy nejel, neviem, kdy bychme k nim byli přišli. Vešli o ně v súd, ješto neviem, kdy by tomu konec byl. Na L kop kažte udělati list hlavní Bohuslavovi, synu švagra vašeho, vedle cedule, kterúž posielám. Ptal sem na vše strany, nemohu se nic doptati žádných peněz. Zastihl sem Malovce u Praze; mluvili s ním rady královy, aby vězně propustil. I já k němu na Borotín od krále list přinesl. Velmi se odpierá. A já k němu také mluvil. A zastierá se tiem, že pan Hradecký nechce panu Prokopovi Vojslavskému vězňuov propustiti. Tak sem mnohé k němu mluvil, že mi řekl, že se Vejslavskému [sic] zařekl nepropúštěti, že chce s ním rozmluviti a odpověď dáti. Bechyňkovi také chci list od krále poslati o tyto vejtržky. Tak se k tomu chtie mieti, že je chtie staviti a na pole vytrhnúti, když pan Zdeněk den bude jmenovati. Pak zde v Soběslavi pověděli mi, že jmenoval den k vytržení na svatého Víta [15. Jun.]. Pan Jetřich z Bezdružic velmi pilně i nahorlivě mluvil, aby jemu byl s Miličínskými rok položen do Sedlčan, a jinde nechce. Nechtěl sem se s ním o to přieti, než řekl sem na vás vznésti. Měnínskému dána odúmrť vedle cedule v tomto listu zavřené. Datum Soběslav, fer. II. in Octava Corporis Christi anno domini ↄc LXXV.

Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď d.

722.

Týž témuž: o zbrojení k vojně a věcech hospodářských.

V Soběslavi 1475, 1. Jun. Orig. č. 2845.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Věděti vám dávám, že pan Hra-

decký mluvil se mnú: jakož jest pána JMt obeslal, aby ráčil na hotově býti s třetinú lidmi, také i s zemany, konečně na svatého Víta [15. Juni] vedle králuov obú, panuov, zeman i měst, vedle smluv, proti těm, kteříž výtržky činie, a pilně mne žádaje, abych s páně Mtí mluvil, aby se ráčil skutečně k tomu mieti. Také mi poručil mluviti, že slyší, že pán dopúštie stavuov v Svinech i jinde, a že to velmi zle činí, vysoce té věci dotýkaje, kterak se pána duotká [sic] ꝛc. A žádal, abych o to ku pánu dojel. I byl bych to učinil, i rozklečel mi se kuoň, na kterémž sám jezdím, že nemohu nikam odjeti. Dával příklad na sobě, kterak o takovú věc Rúbíkovi psal, že na jeho zboží ležal. Řekl sem: kdyby pán muoj znal na vás paměť, přístojnosť [sic] přátelskú, také by se mohlo psáti; pak již vy tu věc na pány vzneste. Dal sem z těch III½ᶜ zlat., kteréž sem přinesl, Alexiemu *) C zlat., a ten chce ještě Vᶜ a pro nic jinak. Borovště položil sem XCVIII zlat. a XVI gr., Jakšovi CXL zlat., Hynkové úroka X zlat. Ledvy šetrně umluvil sem Jakše, že přijal; chtěl všie summě. Pan Zdeněk bude vzajtra neb v sobotu [3. Jun.] v Soběslavi. Dajte věděti, má-li se tráva na Svinské lúce prodati, jakož mi se zdá, že se muože prodati. Bohuslav vás prosí, abyšte jej opatřili zbrojí na toto polování, že nemá zbroje žádné. Datum Třeboň, f. VI. post Octavam Corporis Christi anno dni ꝛc LXXV. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď.

723.

Týž témuž: o nebezpečí z Rakous od Dachsnera. Pan Jindřich Hradecký nechť skrze Sigmunda Eicingera sprostředkuje pokoj.

Ve Třeboni 1475, 4. Jun. Orig. č. 2846.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Tak u nás pravie, že u pátek [2. Jun.] okolo Nového Hradu Dachsnar zajímal, a k nám se také vejstrahy dějí. I zběhlo mi na mysl, zdálo-li by se pánuom JJMti a vám, že by páni psali panu Hradeckému a žádali jeho, aby on psal panu Eicingarovi a dal znáti, že se páni vedle země k tomu mají, k zastavenie těch výtržek, kteréž se do jich země a v zemi dějí. A aby pan Hradecký tiem svým psaním žádal pana Eicingara, aby on také nedal pánuom našim JJMti škoditi. Neb mi pan Hradecký pravil, že jest svú věc s panem Eicingarem pěkně srovnal, a že s ním na dobrém stojí. I bude-li se pánuom a vám takové psanie zdáti hodné učiniti, opraviec tu věc rozumem vaším, rád bych, abyšte tiem nemeškali; nebť se bojím, žeť někú škodu učinie. Toho Aleksieho zdá mi se darmo prositi, a já s tiem mám dosti činiti, že se jemu tak dlúho prodlévá. Ten hlavní list na L kop páně Břekovcovu synu ať mi jest poslán. Zdá-li se vám, že by páni v tom svém psaní pánu z Hradce to jeho vzkázánie po mně napřed psali,

*) Cf. číslo 719.

a na to teprv svú žádost Eicingarovi. Datum Třeboň, dominico post Octavam Corporis Christi anno dni ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď d.

724.

Řehoř Klaric purkrabí na Novém Hradě: dává mu výstrahu před Němci.

Ve Třeboni 1475, 10. Jun. Orig. č. 2847.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Vědětiť dávám, že mi v snuoci dána výstraha, že by se ti lotři, kteříž pánu odpověděli, zbierali v Dačiciech, pěších ptajíce, a že sú již na Ličově, a že by tyto dni chtěli škodu učiniti okolo Třeboně aneb Nového Hradu. I ostřez ty lidi a kaž se jim na hotově mieti. A mněť se zdá, žeť nebudú moci ve mnoze býti, zda by jim s boží pomocí nedali z kraje vyjeti. A prosímť, milý příteli, přidrž Kyersnara, ať mi vrátí polúdrejlinčí dubové nové. Kúpil od mého syna pivo, i žádal sud Šuostarovi do Stropnice, a já zaň dal XX gr., a nemuožem na něm dobyti viec než rok. Věřímť, že jej k tomu připravíš, ať by mi sud vrátil. Datum Třeboň, sabbato ante s. Viti anno d. ɔc LXXV. Řehoř Klaric.

Uroz. panoši Buškovi z Kánic, purkrabí na Novém Hradě, přieteli milému buď dán.

725.

Jarohněv z Úsuší purkrabí Krumlovskému: aby opatřil tvrz Tichou před Němci; o jednání s panem Jindřichem Hradeckým.

Ve Třeboni 1475, 15. Jun. Orig. č. 2848.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a strýče milý! Jakož mi píšeš o Němciech, že se zbierají: jedné opatřte Tichú. A co se dotýče pana Hradeckého, byl sem u něho v Hradci a mluvil sem s ním, jestliže by páni měli vytrhnúti na pole, aby byli opatřeni před některými. A on jest řekl, že jest jemu též potřebie opatřiti se, jakožto i pánuom. A tak na něm rozumiem, žeť nemiení vytrhnúti, leč jiní páni na poli budú, pan Zdeněk a ona strana. A ještě jej chci o to obeslati, co se Němcóv dotýče, aneb sám s ním mluviti. Neb bych měl tam v tento pondělí [19. Jun.] býti o některé věci, ale ještě čekám poselstvie zajtra [16. Jun.] nebo v sobotu [17. Jun.]. Pak jestliže bych neměl v pondělí v Hradci býti, tehdyť bohdá přijedu v sobotu nebo v neděli do Krumlova. Datum Třeboň, fer. V. in die s. Viti anno ɔc LXXV. Jarohněv z Úsušie.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a strýci mému milému dd.

726.

Jarohněv z Úsuší purkrabí Krumlovskému: o sporu s Malovcem o Miličín.

Ve Třeboni 1475, 17. Jun. Orig. II. 104, B1.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a strýče milý! Věděti dávám, že přijel

Habarth ke mně, dávaje mi věděti, že což něký [sic] Janek krejčí u Miličíně, kterémuž on poručil, lesuov prodal, že Brúmovský, služebník Malovcóv, nedá těch lesuov lidem bráti, než aby najprv penieze za ty lesy na Borotíně položili. Také že týž služebník jeho Malovcóv Brúmovský po panství lúky prodává. I zdá mi se, aby od obú pánuov JJMtí psáno bylo panu Vilémovi*) vedle tohoto přípisu, jakožť posélám panu Samuelovi**) napsaný, a druhý list panu Samuelovi, jestliže by pana Viléma u Praze nebylo, ale aby panu Samuelovi list byl dán, aby on o to s králem mluvil; než panu Vilémovi ať se tak služba ode pánuov napíše, jako se jemu píše a psáti má. Datum Trzebon, sabbato post sancti Viti anno ɔc LXXV°.

Jarohněv z Úsušie.

Urozenému panoši Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a strýci mému milému dd.***)

727.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o proboštа Drkolenského.

V Netolicích 1475, 19. Jun. Orig. č. 2849.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A jakož mi píšeš o probošta Drkolenského: toť Buoh ví, žeť toho učiniti nemohu. A jakož dotýčeš, žej tu pánuov JJMtí nadání: cožť sú JJMti dali do jiné země, tohoť již JJMt nemá. A byť kněz probošt seděl u pokoji a pánu Bohu slúžil, jáť bych mu nic nepřekážel, pánóm JJMti k žádosti i tvé. Ale poněvadž jest nepřátely mé proti mně tu vpustil, musímť ho také hleděti, jako nepřietele, aneb mi se jest ottaď škoda dála. A milý bratře, jakožť sem dlužen za kuoň toť, chci také rád skuoro dáti. Ex Netolic, fer. II. die s. Prothasi annorum ɔc 75. Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a bratru mému milému.

728.

Jan Jedlice purkrabí Krumlovskému: o odúmrti a prodeji Petrovic.

V Oběděnicích 1475, 20. Jun. Orig. II. 206, 1.

Službu svú vzkazuji, urozený bratře milý! Jakož mi píšeš, že bych odúmrť vzal, kteráž k tobě příslušie: i věz, milý bratře, žeť on tobě tvé zdal a propuštěn jest z kruntu tvého rozkázáním tvým. I nevzal sem nic, než kúpil sem od Petra svini, neb se jest mně Mašek byl poručil sám i statkem svým před dobrými lidmi.

*) mladšímu Švihovskému z Riesenberka, teh dáž nejv. komorníku kr. Č.
**) z Hrádku a z Valečova, podkomořímu kr. Č.
***) Od tohoto čísla počínaje byl mi ve Třeboni při sbírání doplňků a při kollací také nápomocen pan kand. fil. *Čeněk Zíbrt.*

A na smrtedlné posteli odkázal sestrám svým, což jest toho statku. A jedna jest sestra za tebú a druhá jest za mnú. Jáť se na to netáhnu, a ty, děkuje pánu Bohu, máš také dosti. Cožť jest odkázal, mněť by se zdálo, abychme toho při nich sestrách nechali, nebť jest již toho čas přešel, neb jest tomu na pět let, jakž jest tobě Mašek osadil. Také sem zpraven, že by chtěl Petrovice prodati. Milý pane bratře! Jestliže máš ten úmysl, daj mi to věděti. A věřímť, že mi toho dopřeješ raději nežli jinému. A to mi daj věděti listem svým, a jáť poslu zaplatím. Ex Obiedienicz, f. III. ante s. Johannis, anno LXXV°. Jan Gedlice z Oběděnic.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, bratru mému milému.

729.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o knězi Mikulášovi, kterýž prostředkoval mezi Jindřichem Roubíkem a proboštem Drkolenským.

V Netolicích [1475 před 24. Jun.] Orig. č. 2888.*

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A jakož mi píšeš o tu věc, což sé dotýče Bělíka, a žádaje, abych to mimo sě pustil: to věz jistě, tobě k libosti že bych to učinil, i mnohem krát viec, což by tobě libo bylo. Ale nenieť to má věc, než syna mého. A proto budu tak tobě k vuoli: kdyžť muoj syn přijede, pišiž jemu o tu věc, a já sě pro tě chci k tej věci rád přičiniti. A také, bratře milý, jsúť od kněze opata listy, že posielá kněze Mikuláše o tu věc, a jakž kněz Mikuláš kolivěk smluví, že to má zdržáno a zachováno býti. A kněz Mikuláš slíbil i od kněze opata i sám od sebe, že to má počestně splněno býti. Také, bratře milý, všakť to šacuňk nenie; však vieš, že Bělík propadl svú česť a vieru, žeť sě jest nestavěl, slíbiv, a tu smlúvy jest Bělík ze cti a z viery propuštěn. A také bratře milý, však máš spisy pánuov JJMtí, žeť taková věc proti smlúvám JJMtí nic nenie, kdož komu takovú věc slíbí, žeť má plniti. Datum Netolic. Oldřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

730.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o listu královském do Budějovic, a jiné drobné zprávy.

Ve Třeboni 1475, 24. Jun. Orig. č. 2850.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Věděti vám dávám, že přišli z Netolic Studnička a Desperath z Sedlčan, a když vás nenalezli, mluvili se mnú, že Rúbík Černému a jiným thovaryšuom nedal od sebe jíti. Než Marejška s Studničkú a Desperat, jich do dvúdcát, že sú vzali odpuštěnie a ležie v Tejně, a jestliže

*) Viz číslo 727, a k tomu Č. Č. M. 1881, 216.

jest páně Mti potřebie, že chtie přijíti, jakož vám teď od toho Marejšky list posélám. I nevěděl sem jim co dáti za odpověď, než že vás chci obeslati, a oni zde toho čekají vaší odpovědi. Také nevieme, na čem ta věc stojí; než to viem, že v středu [21. Jun.] přišel posel od krále JMti Budějovským, kteréhož oni králi byli poslali. A král psal jim, že píše knězi Jindřichovi a panu Zdeňkovi, aby jim pokoj učinili, a aby jim bylo opraveno, což se jim škody stalo. A píše jim Budějovským, jestliže jim nebude opraveno, aby to hned JMti dali věděti, že jich neráčí opustiti, by měl v Čechách o to novú nesnáz začieti. Zdálo-li by se vám pana Hradeckého obeslati a zvěděti, bude-li potřebné lidi přijieti? V Soběslavi tak sem zjednal, že v tento pondělí [16. Jun.] ten páně Chejnovcuov*) člověk má se s našimi Třeboňskými smluviti, neb jeho tu včera nebylo, než Chejnovec sám byl. Kúpil sem sobě kuoň; máte-li koho koněm odbyti, prosím vezměte muoj tisovatý, ale nelzeť jest na něm nynie jeti pro oddávenie. A prosímť vás, dajte mi obrok, až bych jeho odbyl. Pravil mi Baba, kterak vám neb**) ..... Mti psal ...... ho Křišťana, dajte nám také věděti, kterak tu věc .. před sebú chcete ...... a já bych toho podal na pána z Hradce k spravedlivému rozsúzenie a rozeznánie, buďto k hrdlu neb statku. Neb prvé jest Křišťanovi a jeho thovařišóm podáváno, uvedú-li na kterého člověka tu vinu, že se má nad ním poprava státi, pakli neuvedú, ale aby se nad nimi stala. Datum Třeboň, sabbato in die s. Johannis bapt. anno dni ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému.

731.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o probošta Drkolenského.

V Netolicích 1475, 24. Jun. Orig. č. 2851.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakožs mi psal, abych se s tebú sjel: i věziž, milý bratře, žeť jest námi přišla nějaká pilná věc, ježtoť to buoh ví, žeť v tomto času proto se s tebú sjeti nemohu, jakož to potom zvíš. Než když bohdá té věci odbudu, chci se s tebú rád sjeti. Také bratře milý, jakožť mi poslal probošt Drkolenský přípis listu holdovního: i poslalť mi jest přípis neobyčejnej. A ještoť já tak s ním smlúvy nemám, i teďt já jemu posýlám list holdovní, jakožť jiným dobrým lidem dělám; a to jemu buohdá chci zdržeti jako dobrý člověk, tak jakož sem řekl. I chtěl-liť by on jaké tůčky dělati: zavázalť mi se jest vysoce, svú ctí a vierú křesťanskú a pod svým kněžstvím; jáť svého neztratím, nebť mi jest za to rukojmí Edar, starý i mladý, a slíbiliť jsú mi všickni poctivě plniti na ten čas, beze všech forteluov a zmatkuov. Dobuduť svého na nich, i láním i všelijakú záhubú vymyšlenú, a nevymlúvíť mi se více, žeť jej na konec zahubím i klášter ten

*) Oldřicha Malovce. **) Vytrženo.

vypálím, neučiní-liť mi, cožť mi má učiniti, tak jakožť mi jest od nich slíbeno. Ex Netolic, sabbato die solenni nativitatis Johannis bapt. annorum ɔc. 75.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicech.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a bratru mému milému.

732.

Týž témuž: o peníze, které položiti má probošt Drkolenský.

B. m. 1475, 25. Jun. Orig. č. 2852.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož mi píšeš, žádaje toho, abych po ty peníze poslal: k tvé žádosti a libosti chci to učiniti, že chci poslati vzítra bohdá do Chvalšin. Ale tobě věřím, jakožto přieteli a bratru svému, že to opatříš, aby v tom od žádného žádná lesť nebyla, abych ty peníze tu mohl bezpečně vzieti bez překážky všelijaké. Poněvadž já to pro tě činím, opatřiž mě v té věci jako přietel a bratr mój, neb já toho tobě úplně věřím a k tvé žádosti to činím. A ktožť peníze bráti budú, tiť kvitancí také položí. A bratře milý, jakož mi píšeš, abych milost některú učinil: i muožeš dobře rozoměti, že toho učiniti nemohu, neb mé věci samého nejsú. A také mohlť jest toho kněz probošt dobře prázden býti. Byť on mých nepřátel nepúštěl na klášter, ježto odtud mé škody hleděli, bylť bych jeho na pokoji nechal v rovném koláči nebo darmo, tobě k libosti. Ale poněvadž jest mé škody hleďal, musím se k němu mieti jako k nepřieteli. Také jakož mi píšeš o písaři, víť, žeť sú chtěli V zlatých, nechť dá III. A také jakož mi píšeš, že jakož sú lidé proboštovi lidé [sic] vyručili Hrabovi Šavského ve XX zl., že ty u tebe leží: pošliž je tu s těmi penězi, tu také kvitancí najde se. Také, bratře milý, jakož sem dlužen za kuoň, prosím tebe ponechaj toho málo, chciť rád dáti, nebť mám některé ve čas pilná věci činiti, ježto se pro ty s tebú i sjeti nemohu: ale když toho bohdá poodbudu, hned až se shledáma [sic]. Datum dominico post Johannis bapt. annorum ɔc. LXXV°. Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému buď.

733.

Týž témuž: posýlá k němu Pešíka a Čákovce.

V Netolicích 1475, 26. Jun. Orig. č. 2853.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A teď posýlám služebníky své, Pešíka a Čákovce, o tu věc, jakožť jsem včera psal. A věřiž jim těch věcí, jako bych já sám osobně o to byl. Ex Netolic fer. II. post Johannis bapt. annorum ɔc 75. Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicech.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a bratru mému milému.

734.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o listech Malovce a pána Hradeckého, o odpovědníku Křištanovi a j. v.

Ve Třeboni 1475, 30. Jun. Orig. Fam. Rosenberg 15.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Posielám vám list od Malovce, kterýž píše králi, a druhý od pana Hradeckého. Nesměl jsem toho králova listu odevřieti. Prosím vás, pošlete mi list od páně Mti k rychtáři Svinskému, ať by mi nebránil XII neb XVI kamenuov vzieti v Svinech na hradě, neb sem jednú před vámi pána JMt prosil, jakož JMt z Brna jela, a vy ste mi od JMti řekli, abych vzal. Datum Trzebon, fer. VI. post s. apost. Petri et Pauli anno ɔc LXXV.

O tom Křišťanovi zdá mi se, že muož pánu z Hradce psáno býti, že on Křišťan ty jiné na pána a jeho lidi navedl; ale jich odpověď okazuje, že vedle něho a pro jeho příčinu odpověděli. A již se jich zbavuje, prve je naved. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mně laskavému buď.

735.

Hanuš Greif purkrabí Krumlovskému: aby se ujal lidí z Újezda.

V Budějovicích 1475, 8. Jul. Orig. č. 2854.

Službu svú vzkazuji, urozený pane purgkrabie, příteli milý! Jakož jsem s vámi před tiem o lidi z Újezda, kterajchž jsem od pánuov tvých JJMti v drženie, mluvil, prosíc, abyšte jim v těchto nesnázích pro mě radni a pomocni byli: i jměli jste se a okázali v tom přátelsky, z toho vám děkuji. Protož, milý pane purgkrabie, ješté vás prosím, abyšte to učinili pro mě, a pánuov obuov*) JJMtí ode mne prosili, aby JJMt ráčili to pro mú službu učiniti a těm lidem radni a pomocni býti, jakž se JJMti najlépij zdáti bude. Ex Budwais, ipso die s. Kiliani anno ɔc LXXV°.

Hanuš Greif, měštěnín v Budějovicích.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému.

736.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o Malovcovi a Kocovském, o dluzích a věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1475, 10. Jul. Orig. č. 2855 a.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Věděti dávám, že král opět psal Malovcovi, přikazuje, aby beze všech omluv vězně propustil a jinak aby nečinil. A což se dotýče toho Brúmovského, aby dal věděti, má-li jakú spravedlivost proti páně Mti, že JMt chce toho rok položiti, aby k tomu roku s plnú mocí posláno bylo. Bechyňkovi též, o vězně, dluh aby zaplatil, neb se smluvil. Pakli proti tomu

*) Jindřicha i Voka z Rosenberka.

který odpor má, že ráčí rok položiti. Pak neviem ještě co za odpověď dadie. O panu Popelovi*): vzal ode mne ty vsi napsané a chce se o to poraditi a věděti dáti. O panu Střelovi**): ten žádá věděti, kterýby zámek měl jemu zapsán býti. Odpověděl sem, aby najprv dal věděti, bude-li jist penězi a mnohem-li; že se jemu dobře zámek jmenovati bude, když se od něho jistota zvie. O penězích všady sem se ptal. Pan Břekovec***) i syn jeho řekli k svatému Havlu pójčiti IIII C kop, ač nebude-li viec. Baba řekl se jináč v tom neměniti. Jarohněv z Kúthu pořekl tak, že za to má, že bude moci zjednati III^C neb V^C kop. Pan Popel pořekl mi, že za to má, že nynie bude moci zjednati dvě neb tři sta zl.; mám k němu poslati o tu věc po témdni. Ale hněvát se na vás i na pana purkrabí, že jste jemu poslali ohařici psotu, netoliko by na stopu potkla, ale že ke vnadě nechtěla.Ját sem vás v tom oba omlúval, jako pannu JíMt před panem Kunrátem. Prosí také pan Popel, aby měšťanóm v Rožnberce přikázali, aby jemu jeho hakovnice vrátili, kteréž jim jest pójčil. Poručil sem a prosil, koho sem kde věděl, o poptání peněz. Pan Ctibor z Říčan nechce se před časem zamluviti. Chcete-li kúpiti thovařistvo pěkné konvičky některé po mně, dohodil bych za podopné [sic] penieze dobře laciněji, než byšte dali dělati; a má XXV lotuov. Vašich XX kop neposláno; pravie, že mají rok do svatého Jakuba. Pobiedl sem pana Popela na vaše Kňovice; praví, že to přieliš přeceňujete, než plat a rybník že by kúpil. Já sem mluvil, že nenie na ceně, ale na přátelské radě, což by spravedlivé bylo. Řekl se na to potázati. Panně Kateřině†) nemohl sem aksamitu poslati. Konfekt pánuom posielám, dajte panu Jindřichovi jednu, panu Okovi druhú. O zlatě a lékaři psal sem vám včera; prosím kažte ten list na L kop napsati. O Kocovského tam tak stojí, že pan Lev a Diviš Malovec mají jeti k němu a jej k tomu vésti, aby před králem stál, a mají Kocovskému list jeho ukázati, že jest králi psal a podával se na JMt; a nebude-li chtieti státi, že král chce povstati a pomoci naň; ale pan Lev prodlévá jeti. S tiem Jakubem na Tháboře nemohl sem v niveč miestného uhoditi, uleviti nechce; napřed dání věděti také opustiti nechce, a praví, že čas vynde k svatému Václavu a toho ustúpiti nechce. Také praví, že jeho list svědčí, že jemu ten plat má ve dcky vložen a postúpen býti na lidech osedlých. Než tohoto podal, aby jemu jinde plat byl ukázán, za těch III½ C zlat. XX kop plathu. Měl bych vám někakú pilnú věc pověděti, kteráž se psáti nehodí, ač jí s jedné strany nedověřím, avšak poviem, když jest vám vzkázáno; než zámkuov buďte pilni a dobře o nich rozkažte úředníkóm. O ty kusy po Příbenickém zboží vyptal sem se šíře, než ste mi vypsáno dali. Pan Popel zahájil ten potok; mluvil sem s ním, aby sobě jeho neosvojoval, že jest páně a muož pronajat býti. Neodpieral, než že sobě

---

*) Děpoltovi z Lobkovic. **) Mikulášovi z Rokyc. ***) Petr z Ostromeče.

†) dceři pana Jana z Rosenberka, nar. 1457, 17. Aug.

nechce dáti blíž u rybníku loviti. Rybník jest druhý pustý; a Hurych praví, že by jemu tak rád aneb raději než Sepekovskému. Pobiezel sem pana Popela naň, neodpierá jeho přijeti. Datum Třeboň, fer. II. post s. Kiliani anno dni ɔc LXXV°.

Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď.

737.

Týž témuž: o věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1475, 13. Jul. Orig. č. 2855 b.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! A velmiť vám děkuji z toho přehověnie, že mne chcete doma ponechati. To buoh vie, že bych sobě práce nevážil, jako toho nebezpečenstvie; a mám těch vejstrah mnoho o tu osobu, jakož se i o vaše dobré nestará. Konfecty pánuom posielám, a aksamitu panně Katheřině, všakť sem vám psal, že sem jeho nemohl optati. Jakož sem vám psal o pánu Popelovi, že na vás a na pana Kunráta túží, že ste jemu zlú ohařici a prostě psotu dali: i prosíť vás vždy, aby jemu ohaře hodného dali, by pak starý byl, že toho nedbá, jedné aby honil. I mám jemu toho odpověď dáti neb k němu poslati mám. A ty zlaté, jakož by je měl zjednati a tak dále, káži poslu jíti k vašemu švagru s listem Maršovské, ale proto chci pozdržeti do ponděleho [17. Jul.] a sčekati, jakú odpověď Malovec a Bechyňka dadie: bude-li potřebie, že by ten posel do Prahy došel ku panu Vilémovi*) o konečného roku položenie s nimi žádati. I přijde-li vám od nich odpověď, dajtež mi do ponděleho věděti, na to pomýšléc, že ten Brúmovský dobyl sobě na Jiřím zápisu na toho člověka v Oldřichově a na některé věci viece, a to z té příčiny, že by se pan nebožtík k Jiřímu nebyl zachoval ɔc. Ale pan Vilém pověděl mi toho cestu, aby se držáno bylo vedle smluv. Panu Popelovi i švagru vašemu chci kázati od vás psáti; protož co panu Popelovi o toho ohaře odepsati mám, to mi dajte věděti. Tu věc, kterúž sem psáti nechtěl, vzkázal sem vám po kancléři; tomu sjiežděnı́ nevěřím, ale jednání té jisté ženy neodpierám, že by ráda něco zjednala, by věděla kterak. Také panu Popelovi o hakovnice, jakož praví, že je otec jeho měšťanóm Rožnberským pójčil, ať pan Kunrát dá odpověď. Datum Třeboň, fer. V. in die Margarethae anno domini ɔc LXXV. Řehoř.

O toho kupce, jakož sem vám psal, věděl bych rád váš úmysl, neb mne prosil za odpověď. A nedali ste mi odpověď o thovařistvo.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, mně laskavému buď d.

*) z Risenberka.

738.

Jan z Pořešína purkrabí Krumlovskému: o propuštění člověka na Tiché zajatého.

V Deskách 1475, 19. Jul. Orig. č. 2856.

Službu svú vzkazuji, urozený švagře milý! A rád bych slyšel, by se dobře měl. A věděti dávám, že sem byl poslal rychtáře z Skalen, člověka svého, k Čápovi *) na Tichú, aby jeho propustil. A jemu se toho nezdá učiniti, leč bude prvé od páně Mti list mieti. I poněvadž člověk mój nic vinen nenie, věřímť, že jemu list dáš k Čápovi, ať by jeho propustil. A s tiem buď pánu Bohu poručen. Ex Desk, fer. IV. post Arnolfi annorum domini ↄc LXXV°. Psán mlékem. Jan z Pořešína.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, švagru milému dd.

739.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: že Jindřicha Roubíka doma není.

V Netolicích 1475, 24. Jul. Orig. č. 2857.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a pane bratře milý! A jakož píšeš synu mému: i věziž bratře milý, žeť ho doma není. Než jednéť přijede, hned dá věděti. Pakli by která potřeba přátelská znamenitá byla a mělo co škodného býti, dokadž syn muoj nepřijede, ale daj mi věděti, poslalť bych k tobě bratra Petra. Pakli muož prodleno býti, ale ponech do jeho příjezdu. Ex Netolic, fer. II. die s. Cristinae virg. annorum 1475. Oldřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli a bratru mému milému.

740.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o jednání s Budějovskými a o Kocovském.

V Budějovicích 1475, 10. Aug. Orig. č. 2858.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Pravil sem vám svú potřebu domácí, mně velmi pilnú, i prosil, abyšte mne doma ponechali za dvě neděli, a vám se zdálo dlúho. Pro panské potřeby a pak pro jiné dopustili ste na mně, že mě páni JJMt rozkázali, abych s Budějovskými na rok jel; to Buoh vie, by bylo jiným časem, že bych pětkrát raději dále jel, ale nynie s velikú škodú svú odjedu, jakož o tom i o jiné pánuom JJMti píši; a vás prosím, aby mi na ty kusy od JJMtí odpověď zjednali. Také jakož sem vám pravil, že v zajtra týden Troch s jinými čtyři koně vzal: i vězte, žeť sú ti koně byli dva Budějovských a dva páně Zdeňkova; a ti šli po něm na Horaždějovice, i kázal jim je Kocovský vrátiti. Srozuměl sem některým

*) z Radonic, hejtmanu na Tiché.

věcem, o kteréž bych byl s vámi rád rozmluvil, neb se psáti nehodie, a také snad pan Stúpenský něčemu porozuměl. Datum Budweis, fer. V. in die s. Laurentii anno dni ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému buď.

741.

Řehoř Klaric bratřím z Rosenberka: o jednání s Malovcem a Bechyňkou, o při Budějovských s Kocovským a jiné drobné zprávy.

V Budějovicích 1475, 10. Aug. Orig. č. 2859.

Urození páni, páni moji milostiví! Jakož mi VMt psala, přikazujíce, abych s Budějovskými do Prahy proti Kocovskému na rok jel: i vie pan Jarohněv, že sem jeho prosil, aby mě doma ponechal za dvě neděli, neb on mú potřebu a neprázdnost domácie vie, neb sem jemu ji pověděl. I ačkoli že mi jest ta jiezda s nemalú škodú, k VMti přikázánie a jim k vuoli musím jeti. Než jakož mi VMt své věci porúčie, což bych VMti dobrého a poctivého viděl: prvé ste mi rozkázali s králem Vladislavem mluviti o Bechyňku a Malovce, aby rok JMt před se ráčil jim s VMtí položiti, a již sem vaším rozkázáním dvakrát o to mluvil. I račtež mi ještě dáti věděti, k čemu VMti úmysl a vuole s nimi jest, aby má řeč nebyla u vietr. Také mi VMt rozkázala, mluviti o duom váš u Praze. Pověděl sem panu Jarohněvovi, že král JMt dal mi za odpověď, že jej drží kněz Hynek, a že dal tu cestu, aby při tomto sněmu bylo mluveno, od VMti na něm žádáno, aby jej VMti postúpil. A bude-li KMti pomoci potřebie k tomu, že ráčí pomoci. I ráčíte-li, abych o to mluvil s knězem Hynkem, račte mi poslati list věřící knězi Hynkovi, také ku panu Vilémovi Rabskému. Také ste mi psali, abych se utekl několik dní napřed na Thábor a Čabrov: toho učiniti nemohu. Neb v snuoci přijel sem do Budějovic, a dnes jedu domuov, a v zajtra [11. Aug.] ledvy svých věcí doma pojednám, a v sobotu [12. Aug.] mám se shledati s Budějovskými. Než proto se na Tháboře stavím a porozumiem té věci; a seznám-li co prospěšného, bohdá zase jeda, pojednal bych toho šíř. Také prosím VMti, račte mi dáti věděti a rozkázati, když bude Kocovského súd s Budějovickými, a jakož se on vymlúvá z těch zlodějství, kteréž se od jeho služebníkuov dějí Trochu a jiných: mám-li já se co k tomu od VMti přimlúvati? Neb se VMti lidem od něho a k němu mnoho škod VMti lidem stalo na silniciech. A toho račte mi dáti odpověď po tomto poslu k mému synu do Budějovic, a tenť mně list váš pošle. Datum Budweis, fer. V. in die s. Laurenti, anno dni ɔc LXXV. Řehoř Klaric.

Urozeným pánuom, panu Jindřichovi a panu Okovi, bratřím z Roznberka, pánuom mým milostivým buď d.

742.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o prodeji vsi Čabrova.

Na Táboře 1475, 13. Aug. Orig. II. 349, 1a.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý! Věděti vám dávám, že sem včera ráno přijel na Thábor pro Čabrov, i nenalezl sem Hurycha, a poslal sem po něho. On přijel o nešpořiech a tak mi radil, abych najprv na to vyjel a ohledal, a že sú někaké stráně, abych ty k tomu prodal, neb že by těch strání páni potom požiti nemohli, když by Čabrov sami prodali. A když sem o to s Táborskými učinil řeč, tehdy mi tak řekli, že oni na to sláti nechtie, že vědie, co jest, a že k Hurychově a mé pobiedce to kúpiti chtie, ale abych věděl, že mnoho za to dáti nechtie; a tak to některak lechce kladúce, a chtiec hned cenu věděti, a uslyšiec hned pověděti, co by za to chtěli dáti, mnoho řeči o to nemieti, neb že za to mnoho dáti nechtie. Podle té řeči mně se nezdá, by to oni kúpili, leč by jim to velmi lacino dáno bylo. A já bych Víthovi raději toho přál; a viete, že ste mě jeho kázali na to pobiediti; potom by on mě o to honil, že sem jej pobiedil. A také jesti lépe tomu prodati, komuž se chce kúpiti, nežli komuž se nechce. Protož což panského a vašeho úmysla v tom jesti, to mi pište k Stanislavovi; když bych zase jel, abych to u něho nalezl; leč by oč jiného posla ke mně do Prahy poslali. Ale to mi se zdá, abyšte se o cenu ustanovili; nebť já vedle toho ceny posaditi neumiem a musí na to vyjeto býti; neb sú jitra na tom a snad některá odprodána. I bylo by někoho viece potřebie na to vyjetie. O Víthově při s Malšickými slyším, že se velmi horlivě a tvrdě má a lidem zhajuje toho, nač sahá, jakoby to již súdem obdržal, a lidé pravie, že nenie práv. S tiem Jakubem na Tháboře neviem, kterak chcete srovnati; on by plath chtěl jinde přijieti, a čas se blíží sv. Václava. Vězte, žeť Mladějovský chce o Vidov tříti, povězte Benešovi. Datum Thabor, dominica post Laurenti, anno dni ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

743.

Purkrabí Prachatický Krumlovskému: o obloupení žida Prachatického v Plané.

V Prachaticích 1475, 10. Aug. Orig. č. 2860.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož jest pán muoj psal pánuom tvým JJMti o žida svého, kterýž jest oblúpen od poddaných pánuov tvých JJMti, a od Rab[le], i s jinými thovařiši jeho, z Planých: i přieteli milý! Pán muoj rozkázal mi jest psáti tobě, aby ta věc zase opravena byla židu pána mého, což jest jemu pobráno; neb to v jistotě vieme, že jest tomu židu pobráno od Rable s jeho thovařiši. Pakli by tomu o tom pobrání věřiti nechtěl, ale zeptaj se na některých z Planých starších, kdeříž o těch věcech dobře vědie, a tebe toho Plánští šíře zpravie.

I protož, milý přieteli, věřímť, že se k té věci přičiníš, aby to zase vráceno bylo. Odpovědi žádám listem tvým po tomto poslu, abych věděl, s čím pána svého vobeslati. Datum ex Prachatic, dominico die post s. Laurentii annorum ɔc LXXV°.

Burian z Martic, purkrabie na Prachaticích.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

744.

Purkrabí Prachatický Rožmberskému: o zajatého poddaného.

V Prachaticích 1475, 13. Aug. Orig. č. 2861.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o toho člověka pokládaje jeho, že jest člověk pánuov tvých JJMtí: i věziž, žeť sem se uptal, že jest člověk nepřátelský. Jakož v svém prvniem listu toho dotýčeš, že jest člověk pánuov tvých JJMti vopovědný; nebť ti lidé, kteříž jsú jeho vyrukovali, ti jsú pravili služebníkuom pána mého, že jest nepřátelský. I milý přieteli, to věda, věřímť já tobě, že ty lidi ze Dvořiště k tomu držeti budeš, ať jsú z toho základu právi, aby mi potřebie o to viece nebylo státi; základu toho XXX kop gr. Datum ex Prachatic, dominico die ante b. Mariae Assumptionem anno ɔc LXXV°.

Burian z Martic, purkrabie na Prachaticích.

Uroz. panoši Heřmanovi Zelenic [sic], purkrabie na Rožmberce, přieteli mému dobrému dd.

745.

Zdeněk ze Šternberka Jindřichovi a Vokovi z Rosenberka: o lovech na Novohradsku.

Ve Vitorazi 1475, 14. Aug. Orig. II. 85, 26b.

Službu svú vzkazuji, urození páni a přietelé . . . . . . ! *) Jestliže bych tu kde honil okolo Nového Hradu zvěř, věřím . . . ., že mi odpustíte, v túž libost okázánie; neb bych rád mysliv byl, i nemám . . . . zvěři. A také vás prosím, abyšte mi dali nětco dubie tenkého a chvojie, ješto po pustinách stojí, k tarasu na nový rybník. Neb také svého chvojí drahně mám, což by mi se nedostalo, abych mohl na vašěm vzieti. A prosím přátelské od vás odpovědi. Datum Vitoraz, feria II. in vigilia festi Assumtionis Mariae virginis LXXV°.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc krále najvyšší hauthman všech zemie královstvie Českého na JKMti miestě a najvyšší purgkrabie Pražský.

Urozeným pánuom, pánuom Jindřichovi a Okovi z Ronzberka [sic], pánuom a přáteluom mým milým buď ɔc.

---

*) Vytrženo.

746.

Purkrabí Prachatický Krumlovskému: o Rable, poddaného z Plané.

V Prachaticích 1475, 16. Aug. Orig. č. 2862.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o Rable, že člověk pánuov tvých JJMtí nenie, a dále dotýčeš v psaní svém, jestliže i vuole k tomu má, že jemu chceš glejt dáti, a že jest v Passově. I přieteli milý, máť vuole k tomu jest, aby jemu glejt dal, a játť také k tomu chci některého člověka dobrého miesto sebe poslati, ježto tě té věci šíře zpraví, ktož jsú při tom vzatku byli vosedlí z Planých. I milý přieteli, věřímť vždy, aťby ta věc zase navrácena byla a to utraceno a roztrženo nebylo, jakož bych já též zase dobrú vuoli proti okázal, v čemž by mně v slušném potřeboval. Datum ex Prachatic, feria III. post Assumptionem b. Mariae virg. ɔc LXXV°. Burian z Martic, purkrabie na Prachaticích.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému.

747.

Purkrabí Rožmberský Krumlovskému: o hadače; jak stojí věc mezi pánem a Němci.

Na Rožmberce [1475]. Orig. č. 2863.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A divno mi to, že mi tak dlúho hadače nezjednáš: i vždyť věřím, že to pro mě učiníš a že toho pilen budeš, neb vieš, žeť jest toho pilná potřeba. A také prosím tebe, přijel-[l]iť jest Martin, piš mi na čem ta věc stojí, mezi páně Mtí a Němci, ať bych také věděl, kterak se mám v té věci mieti. Dán na Rozmberce ɔc. Heřman z Zelenic, purkrabie na Rozmberce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlovi, přieteli milému d.

748.

Zdeněk ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o jízdě Roubíkově do Uher.

Ve Vitorazi [1475] 7. Sept. Orig. č. 2864.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Včera jeda s lovu, k němuž nemám štěstie, potkal sem Rúbíkových šedesát koní, ani jedú od Staré Vitoraze. A pobrali lidem mým drahně dobytka, ale něco zase vrátili neradi. Sám s viece lidmi svými táhne na Bystřici, a tudy k domovi, nic v Rakúsech neosadiv, blíží se. Pan Hartl, pan Heinrich a pan Hanuš Pochoméři za čtvrt léta smlúvu s ním učinili a mají jemu dáti pět set zlatých, a dali mu kuoň, psy a jestřáb a dva prsteny od svých žen. Jakož tebe, pane, tajno nenie týchž pánóv Puchoměřuov předsevzetie, že by totiž do Čech válku začieti chtěli a tu se hojiti: psal sem pánóm radám ciesařským do Viedně, dávaje jim tu věc znáti, sáhnú-li na vás, neb na které poddané najjasnějšieho krále pána našeho JMti, že já vás opustiti nemohu, jakožto hajtman.

A netoliko k těm, ktož by škody činili, ale ke vší zemi hleděti bychom musili. Což mi odpovědi dadie, nebude tebe pane tajno. Milý přieteli, často honím, ale řiedko zvěř domóv vezu: prosím tebe, zděl se se mnú o zvěřinu. Ex Vitoraz, pridie Nativitatis b. virg.

Zdeněk ze Šternberka, najjasnějšího Uherského, Českého ɔc krále najvyšší hajtman všech zemí K. Č. na JKMti miestě, a najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rožmberka, přieteli mému milému.

749.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o porážce Němců.

V Netolicích 1475, 9. Sept. Orig. č. 2865.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož z daru pána Boha všemohúcího moji s služebníky páně Kocovského Němce dnes porazili jsú: i rozběhloť se i koní drahně tu po vsech pána JMti i zbroje také drahně pobráno, jakož o tom páně JMti píši, ježto tu šíře porozumíš. I milý pane bratře, prosím tebe, přičiň se a měj svú pilnost při tom a ptaj se, ať mi jest zase vráceno. Ex Netolic, sabbato die post Nativitatis b. Mariae virg. annorum domini ɔc LXXV.

Jindřich Rúbík z Hlavatec na Netolicích.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, příteli a bratru mému milému.

750.

Purkrabí Prachatický Krumlovskému: hájí se z nařknutí, že by již dobrým nebyl.

V Prachaticích 1475, 10. Sept. Orig. č. 2866.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož píšeš, že jsú koni vzati ženě té: i milý přieteli, jáť o tom neviem nic, byť vzati byli, než vo jednom koni, o kterémž mně ta žena zpravovala a na koho jest znamenie dávala, o tom se koni uptávám a na to se s pilností ptám. Na kohže [sic] pravila, tohoť nynie nenie na Prachaticích; než když přijede, chciť pilnosť svú k tomu mieti, ať by jí ten kuoň zaplacen byl aneb navrácen. Milý přieteli! Jakož píšeš, že sem prvé dobrý byl: i ještět bohdá tu naději mám, žeť bych toho nerad dopustil, jakožto i prvé, by se tak mělo dieti; než což jse děje, toť se proti mé vuoli děje bez mé vuole a vědomie mého. Přieteli milý! Jakož se dotýčeš, jestliže by vráceno nebylo zase, a že kteréhož by dosáhl, že by jim chtěl učiniti vedle práva, jakož na to slušie: i milý přieteli, sám za to tebe prosím, že by který v takové věci polapen byl, učiň jemu vedle práva; ani pán muoj ani já o ně psáti a státi nebudem, neb vuole té vode pána

mého ani ode mne nemají. Dat. ex Prachatic, dominico die post Nativitatis Mariae annorum ɔc LXXV°. Burian Martic, purkrabie na Prachaticích.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému dd.

751.

Zdeněk ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o škodách, které se dějí z Rakous a o opatření Jarohněva z Úsuší.

Ve Vitorazi [1475], 11. Sept. Orig. č. 2930.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Škody té, kterážť se tak, jakož píšeš, nenadále stala, velmi mi žel. Zdá mi se, milý přieteli, aby pilně obeslal, od kohoť se ta škoda stala, aby opraveno bylo; pakli by se k tomu neměli, již by pánu Bohu svědomo bylo, že by na nás své vuole hleděli, jiež bychom jim trpěti nemohli. O Jarohněva já neviem, kam jest; než purkrabie muoj vrátiv se, pravil mi, že jede po vodě do Viedně. Proto já hned jednoho svého do Kremže pošli, byl-li by tu, aneb kdyby přijel, aby opatrně jel; i sám jeho také, kdybych jedné věděl, když jeti má, rád opatřím, aby bezpečně přijeti mohl. A o zvěřinu vždy prosím, zdaří-li co Buoh, aby se se mnú zdělil. Ex Vitoraz, fer. II. post Nativitatem virg. glor.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc krále najvyšší hajtman všech zemí k. Č. na JKMti miestě a najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, přieteli mému milému.

752.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: zprávy o Němcích, že se k vojně zbírají.

Ve Třeboni [1475] 13. Sept. Orig. č. 2867.

Služba má napřed, pane purkrabie milý! Velmi sem nerad, že nemuožete peněz na ty voly mieti, byliť by se hodili. Včera jel pan Holický *) skrze Třeboň; ptal sem se na něm, tak-li jest, jakož mně v Telči pravili, že by se Němci zbierali. Pravil mi, že i ovšem ty řeči prošly, ale že nic nenie. Milý pane purkrabie, některak o panu Jarohněvovi péči jmějte, byšte měli několik posluov proti jemu poslati, ať by k těm lidem nepřiblížil. Datum Třeboň, fer. IV. ante Exaltationem s. Crucis. Řehoř Klaric.

Uroz. panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď d.

*) Petr ze Šternberka?

753.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o přípravách k jízdě do Rakous.

*[1475, k 15. Sept.]**) *Cedule č. 2889.*

Také, bratře milý, pověz pánu JMti službu, a že bych rád slyšel, aby se JMt dobře měl. A pověz JMti, žeť mi pan Lev píše, abych to zvěděl, kterak se Němci proti pánu JMti mají; a zkaž mi to, milý bratře. A také, bratře milý, pověz pánu JMti, žeť já již koštuji cest a broduov do Rakús, a JMt bude se uměti po mě zpravovati. Coť Němci umějí, uzříš bohdá, bratře, bude-liť milý pán Buoh ráčiti, že o nás dvorné noviny uslyšíš. A milý bratře, slyšíš-li co o Němcích, buď na Cáhlově nebo jinde, prosím dej mi hned věděti po tomto poslu. A také když mne doma nebude, buď tu panu otci mému radden a pomocen, žeť toho věřím, jako bratru svému milému, že to učiníš a že všech mých věcí pilen budeš, a jáť tvých také rád, v čem by mně koli potřeboval.

754.

Purkrabí Helfenburský Vokovi z Rosenberka: aby dobře opatřil Heršlák.

V Bavorově 1475, 24. Sept. Orig. č. 2869.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že dobří lidé vystřiehají ty, kteříž VMti nic zlého nepřejí. Což se dotýká Heršláku, jestliže VMt jest toho v držení, aby VMt ráčili sě v tom opatřiti, že tito lidé, kteříž polem táhnú, chtěli by k Heršláku přitáhnúti. Ex Bavorov, dominico post festum Mauricii et sociorum annorum ɔc LXXV°. Jan z Vlksic, purkrabie na Helfenburce.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

755.

Mikuláš Miličín Klaricovi: o lidi, kteréž od pana z Rosenberka držel; o nadání při kostele v Miličíně.

V Odlochovicích 1475, 2. Oct. Orig. II. 108, 1.

Službu svú vzkazuji, pane Řehoři, přieteli milý! Jakož pán, pan Hok [sic] JMti z Rozmberka dává nám puol léta napřed věděti o ty lidi, kteréž sme od JMti drželi a matka má: i prosím tebe, milý pane Řehoři, neviete-li, aby věděli a pána JMt aby zpravili, aby JMt k škodě nepřišla, že již my těch lidí nedržíme, než pan Jaroslav,**) kterýž u pana Strážského dobré paměti hatmanem byl. S tiem sme na Vitanovice frajmarčili. On již je drží. I jemu se muší dáti puol leta věděti. Než jáť jemu ty listy ukáži. Pak již to buď při vás, jestli potřebie jemu dáti puol leta napřed či nic. Jednéť se škody JMti bojím, jestliže by pan Jaroslav nechtěl tomu přivoliti

*) Č. Č. M. 1881, str. 217 pozn. 71. **) Cf. Sedláčka IV. str. 246. — Jména doplniti nelze.

a čas ten přišel, když se jemu nedalo věděti, a otec Nosakovec doma nebyl; než já to již vznášiem na vás, aby pána JMt toho zpravili ꝛc. A jestliže by JMt ráčil, chtěl by pan Jaroslav připójčiti viec peněz. Za to sem jeho prosil, že majie jemu někteří peniezi k sv. Jiří přijíti; než tak řekl: jestliže by při mně těch lidí chtěli nechati. Toho také zpravte pána JMt. Datum Vodlochovic, feria II. post Michaelis, anno ꝛc 75.

Mikuláš Miličín z Uodlochovic.

A také, milý pane Řehoři, jakož sem s vámi mluvil v Praze o kněze Kaplicara, jakož moji předci dali jemu XV kop, aby se zpievalo každý pátek Tenebrae factae sunt, i mělo se vydávati každú sobotu žákuom na maso kroš, a měl za to kúpiti kopu platu: i tak praví, že jest zednal, že vyslúžil skrze pána, pana Jindřicha dobré paměti kopu platu. I ukázal mi jest ji. A kněz Štěpán praví, že jest toho nemohl za to ukázati a že jest pán JMt kostelu vyslúžila [sic]. I prosím vás, vzneste to na pána JMt; neb já nechci propustiti knězi Štěpánovi, když za to nechce [sic].

Urozenému panoši Řehořovi z N. a v Třeboni ꝛc, přieteli mému milému.

756.

Zdeněk ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: aby o své ujmě války do Rakous nezačínal.

Ve Vitorazi [1475] 3. Oct. Orig. č. 2872.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšeš, žeť jest Kolb odpověděl: milý přieteli, nepíšeš mi, má-li svuoj který zámek anebo kde jest? Kdyby má věc byla, jáť bych o to nechtěl se vší zemí zacházeti, než obeslal bych hajtmana a pány v té krajině a dal bych jim to znáti, kterak tento svévolně a bez viny odpovieda, a přiepis téhož listu odpoviednieho poslal bych jim, žádaje, aby to stavili. A jestliže by toho nechtěli staviti, že by to chtěl na své přátely vznésti a s jich radú a pomocí že by toho potom hleděti chtěl ke vší zemi. A počátku bych braním pro nic neučinil, než lidem bych se kázal na péči mieti a zámek, kterýž tam máte najblíž, tam bych poslal, což by mi se zdálo, a někoho múdrého s nimi, neb jest dobře, aby počátek se vámi proti vší zemi nestal. A tak máme teď před sebú svatby velmi pilné, a já svuoj odjezd také před pana maršálka*) na Krumlov. Jestli pak že by, přieteli milý, na tě počal, a tito toho nestavili, mě máš jista, žeť pomohu, což budu moci. A také jiné přátely obešli, k témuž jich žádaje. Ex Vitoraz, fer. III. post Remigii.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ꝛc krále najvyšší hajtman všech zemí k. Č. na JKMti miestě a najvyšší purkrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, přieteli mému milému.

*) Jindřicha z Lipého?

757.

Zdeněk ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o svatbě dcery své a lékaři Rudoltovi.

Na Vitorazi 1475, 3. Oct. Orig. Fam. Sternberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! K žádosti tvé list najsvětějšiemu panu otci našemu vedle přípisu poslaného teď posielám. Žádáš také pane Vrabského a Gehra [sic] k roku, jejž s Němci v Hazlách mieti máš: píšiť teď Vrabskému o to. Ale milý přieteli, prosím tebe, neměj mi za zlé, kdybych Zigmunda Gehara k této svatbě, kdež dceru svú vdávati mám,*) na Zelené Hoře neměl, že bych v mnohých potřebách k tomu příslušných velmi obmeškán byl, kteréž on řediti má; než kohožkolivěk jiného k tomu potřebného žádali byšte, rád pustiti chci. Píši také teď lékaři tomu, mistru Rudoltovi, do Klatov s pilností, i také svému Čejkovi, s nímž týž mistr dobře jest, aby se přičinil což nejpilnějie muož, zda by jej k vám vypraviti mohl, píšíc jemu pane také lékaři tomu pěkně i také Klatovským, prosiec, aby jeho k vám vypravili, a že poň vuoz pošlete, i opatřen bude, aby bezpečně přijel. Proto zvlášť Gehara odpustiti nemohu, že sám na Zelené Hoře býti nemohu, leč snad jediný den před svatbú, pro svatbu páně Tovačovského,**) kdež na Boleslav [jeti] mám. Milý pane, přieteli! prosím tebe s plným douf[áníem . . . . . .] hostem mým na té svatbě byl na Zelené Hoře, [ten] den po svatém Martině. A milý pane, prosím tebe, pomluv [s] knězem doktorem, byl-li by kto kacieřské viery na svatbě mé, aby dal odpuštěnie, aby kaplané moji bez úrazu kněžstvie svého slúžiti mohli; však to dlúho nebude. Ex Vitoraz, f. III. post Remigii anno ↄc LXXV°.

Zdeněk z Šternberga, najjasniejšieho Uherského, Českého ↄc
krále najvyšší hajtman všech zemí k. Č. na JKMti miestie
a najvyšší purkrabí Pražský.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, přieteli mému milému.

758.

Hejtman Třeboňský Vokovi z Rosenberka: o určení dne ke schůzi.

Ve Třeboni 1475, 8. Oct. Orig. č. 2871.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Úmysl jest muoj byl k VMti jeti o rozmluvenie věcí potřebných VMti i mých. I nezdálo mi se odjeti v této mieře bez vuole VMti, jedno pro zámek i pro nebezpečenstvie: prosím VMti, byla-li by vuole vaše k VMti abych přijel, račte mi den jmenovati a položiti, a dáti mi toho od-

---

*) Kunhutu; vdávala se za Hynka ze Švamberka, nejstaršího syna páně Bohuslavova, kterýž však v mužném věku zemřel r. 1483, dříve než otec jeho.

**) Jana (Jaroše) z Cimburka. Míní se zde nepochybně *druhá* ženitba páně s *Johankou z Krajku*. S podivením jen jest, že pan Zdeněk ze Šternberka zván byl v těchto dobách na svatbu do domu náčelníka strany podobojí.

pověď listem vaším po tomto poslu. Datum Třeboň, dominico post s. Remigii anno ɔc LXXV°. Jan Bolochovec z Šatavy, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému.

759.

Purkrabí Velešínský Vokovi z Rosenberka: o propuštění poddaných Rosenberských od Holkovce.

Ve Velešíně [1475] 17. Oct. Orig. č. 2873.

Služba VMti urozený pane, pane milý! Jakož VMt kázal jest mluviti s Holkovcem o vězně, o dva člověky VMti od Házel: i rač věděti, že je jest propustil dva, mlynáře samého druhého, než třetí ještě sedí Jakl z Perneku, který se také zná k VMti a praví, že přislušie k Vítkovu Hrádku; ale oni praví, že by to člověk nebyl VMti, než že by byl člověk Štornbergéřuov. Datum Velešín, fer. III. ante Lucae. Oldřich ze Dvorce, purkrabie na Velešíně.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rožmberka, pánu mému milému dd.

760.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: zve ho na svatbu.

V Netolicích 1475, 26. Oct. Orig. Fam. Raubík.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli, pane bratře milý! Píši pánóm JJMti, proše JJMti, aby ráčili na mé veselé přijeti a s jinými pány JMti veseli býti. I prosím tebe, milý bratře, aby přijel také; i pana Hada ode mne proš, ať s tebú přijede, i pana Václava: vše proš ode mne, kdyžť je kolivěk obešli, aby přijeli. A takéť píši pánóm JJMti o zvěřinu, jakož v listu JMti uslyšíš. Prosímť, milý pane bratře, buď těch všech věcí pilen, jako muoj dobrý přítel; a že mi tu dáš věc hned věděti, mám-li se na tu věc ubezpečiti, aby ta věc tak zjednána byla v mú pilnú potřebu. Ex Netolicz, f. V. a. Simonis et Judae anno ɔc 75. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabie na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

761.

Neznámý pisatel některému úředníku Rosenberskému: že Jindřich Roubík se Lvem Rožmitalským strojí se proti Heršláku.

B. m. [1475, před Nov.]) Orig. č. 2424.*

Toto vězte, že mi jest od někoho pověđieno a za jisté, abych pánu JMti výstrahu dal, jakož Rúbík nynie s panem Lvem a jinými pány se zbierají, že konečně k Heršláku chtie, a tu ležeti a dobývati. A tak tušie, že brzy dobudú, proto že

*) *Marešův* článek v Č. Č. M. 1881. str. 217.

špíže nemají na hoře. Protož to vědúce, dobré by bylo, aby pán JMt obeslal toho, s kýmž Hyršlák v moci má,*) jestliže by je dobyli, aby JMti potom od Němcuov s přísloviem nebylo. A také aby lidé na JMti panstvie ostřeženi nebyli [sic], aby snědné věci i šatstvie odvezli, neb ti lidé s těžka nechají, kudyž potáhnú, byť neškodili, neb nenie kdo jim bráně. Poslu kažte zaplatiti, neb sem pro toto poslal. Dán v Hradci ɔc.

762.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: že Jeptiška chce vlehnouti do Netolic.

V Netolicích 1475, 24. Nov. Orig. č. 2877.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A vznesl jest na mě pan Jindřich Jebtiška, že by chtěl vléci na Jarohněva tu v Netoliciech u Vrby; protož přieteli milý, opatř to tak, aby ke škodě nepřišel. A mluv s nimi; pakli by sě toho nestalo, já bych práva nemohl hájiti. Datum in Netolic, fer. VI. in vigilia Katherinae anno ɔc LXXV°. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

763.

a) Týž témuž: o společný sjezd.

V Holkově 1475, 27. Nov. Orig. č. 2878a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane bratře milý! A jakož jsi mi psal, že by se se mnú rád sjel: když kolivěk chceš, dnes nebo zítra, přijeď na polú k Huolkovu a pošli napřed, já chci k tobě vyjeti. Datum ex Holkuov, fer. II. post Katherinae ɔc. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přételi a bratru mému milému buď d.

b) Purkrabí Krumlovský Jindřichovi Roubíkovi: v téže věci.

V Krumlově 1475, 27. Nov. Orig. č. 2878b.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! Jakož mi píšeš, abych sě s tebú sjel na póli od Holkova a dal tobě věděti; i věziž, žeť sě s tebú chci sjeti vzajtra bohdá, a ty se také k tomu připrav. Ex Krumlov, fer. II. post Katherinae virg. anno domini ɔc LXXV°. Kunrát z Petrovic, purkrabie na Krumlově.

Urozenému panoši Jindřichovi Rúbíkovi z Hlavatec, bratru mému milému d.

*) To jest pana Jiříka ze Schaumberka, s nimiž Jan z Rosenberka i jeho nástupci Heršlák drželi společně. Viz číslo 688.

764.

Hejtman z Tiché purkrabí Krumlovskému: o nebezpečí se strany pana Sigmunda Eicingera.

V Tiché 1475, 27. Nov. Orig. č. 2879.

Pane purkrabie milý! Službu svú vzkazuji. A věděti dávám vám, že jest Encigar přitáhl k Linci. Má III^{C} koní a něco pěších; nechtěli ho do města pustiti než ve XII koních. A tak praví, že by měl s těmi lidmi na Cáhlov přibyti. I prosím vás, jestliže byšte čemu rozuměli, dajte mi věděti, aby se lidé za času vostřehli. A také, jakož sem vám prvé psal vo ty potřeby, prosím vás nemeškajte mne jimi. Ex Tichá, fer. II. post Katherinae anno ɔc LXXV°. Čáp z Radonic ɔc.

Urozenému panoši panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově buď list dán.

765.

Jindřich Roubík purkrabí Rožmberskému: o dobytí Heršláku.

V Heršláku 1475, 30. Nov. Orig. č. 2881.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane thovaryši muoj milý! A jakož mi vzkázal, abych pána tvého JMti lidem nepřekážel: i ať to JMt chutně vie, žeť jeho žádnému překážeti nemíniem jeho najmenšiemu, ale raději JMti slúžiti. A milý pane thovaryši, žalujiť na zvyjebené Němce, kterak sěm u nich zbroji, jilce své nalezl, jakož jest mým služebníkóm u Velešíně pobráno. A také jsem svévolně nic nepočal, že jsem toho zámku dobyl; neb sěm se prvé pánu JMti opověděl. A shledáš to, pane tovaryši, žeť ty vyjebené Němce naučiem, že žádnému tak nešlechetně nebudú dělati, jako mně. Datum in Herslag, f. V. in die Andree.

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Heřmanovi z Zelenic, purkrabí na Rožmberce, přieteli a panu thovaryši milému dd.

766.

Anežka z Rosenberka Bohuslavovi ze Švamberka: aby dovolil na svátky do Třeboně pannu Kateřinu (nepochybně Rosenberskou).

Ve Třeboni 1475, 22. Dec. Orig. Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane bratře milý! Modlitbu svú vzkazuji VMti. A jakož sem s VMtí mluvila na Zviekově, což se panny Kateřiny dotýče, i rač věděti, žej ke mně dnes Zdebor Kozsky poslán od té osoby a žádaje toho, aby panna ke mně přijela o těchto hodech. A dále VMt Kundrath purkrabie zpraví, proč a pro kterú příčinu. I prosím VMti, jestliže se VMti zdá, račtež pannu s sebú pojieti, z té pří-

činy, že já VMti prosím, abyšte ji ráčili ke mně odpustiti pro mé utěšenie. Dán v Třeboni, v pátek před božím Narozením lét MCCCCLXXV.*)

Anežka z Rozmberka.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi ze Švamberka ɔc, pánu a bratru mému [sic].

767.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: drobné zprávy.

V Netolicích [1475] Orig. č. 2887.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a pane bratře milý! Mluvil se mnú Blažek z Hořikovic, žes ty s ním mluvil, jeda s Helfenburga, byla-li by vuole syna mého, že by ty chtěl na to pomysliti, aby jim překáženo nebylo. I milý bratře, však syn muoj má k tobě plné doufání, což by ty mohl jeho dobrého zjednati, že tak učiníš. I prosímť, milý bratře, pomyšl na to, mohl-[l]i by to zjednati, aby oni bezpečni byli; vždyť věří syn muoj, že se k tomu přičiníš. A také věz, bratře milý, žeť jest u mne byla Miková z Čákova a proséci mne, abych já se k tomu seznal, což jest u ní pobráno, abych já tobě psal, že jest to mé a že i to mělo ke mně do Netolic posláno býti. I pověděl sem jí, že s tím nechci mieti nic činiti. I mluvila-liť by co před tebú, nevěř jí. Ex Netolic. Oldřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

768.

Písař Velešínský purkrabí Krumlovskému: o ohařích.

Na Novém Hradě [1475?]. Orig. II. 85. 3 f.

Službu svú vzkazuji, urozený pane na mě laskavý! Jakož ste mi psali o ohaře ɔc, i vědětiť vám dávám, že jeden ohař u nás zabili a mečem jej protkli nočně, a žádný nevie, kdo to učinil. Než někteří mládenci chodili nočně po ulici, i ti jsú pro toho ohaře do třetieho dne v kládě seděli, a mám za to, že do dnes na rukojmiech jsú. To věďúc, muožte se tiem zpraviti a v té věci ostře se jmieti, tak aby dobře zaplacen byl, aby potomně sobě ohařuov páně Mti tak lehce neváželi. Neb jináče, dáte-li potom kterého do panství našeho, každéhoť smrti dochovají, jakož pak v Stropnici druhému také ocas utěli. I porozuměl sem na pánu našem JMti, by byl v jistotě se mohl byl doptati, kdo jest toho ohaře zabil, že by jemu nic dobrého z toho nepošlo, ale že by jej káral, ješto by se jím desátý byl tresktal. Ex Novo castro ɔc. Johannes, písař Velešínský.

Urozenému pánu Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, na mě laskavému d.

*) Mám za to, že musí čísti se 1475. Cf. naproti tomu Sborník Historický 1882 str. 116 č. 11. Rovněž tak nelze při Kateřině, v listu tomto vzpomenuté, mysliti na dceru Bohuslava ze Švamberka, nýbrž na Kateřinu z Rosenberka, dceru páně Janovu.

769.

Smlouva poručníka Rosenberského Bohuslava ze Švamberka s Oldřichem ze Dvorce o chování hradu Velešína.

B. m. 1476, 2. Jan. Orig. č. 2892.

Léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého šestého, ten úterý po Novém létě stala se jest úmluva řádná mezi urozeným pánem, panem Bohuslavem z Švamberka, najvyššiem hofmistrem královstvie Českého a hajtmanem kraje Plzeňského ɔc s jedné, a slovútným panoší Oldřichem ze Dvorce, strany druhé, o chovánie hradu Velešína: tak že na chovánie hradu již psaného Bohuslav svrchupsaný má vydávati Oldřichovi nadepsanému na každý rok padesát kop grošuov peněz obecně berných, rozdielně, nynie na uvazovánie hradu pětmezcietma kop a na svatý Havel pětmezcietma kop. A k tomu má držeti tyto puožitky dolepsané: žencóv pět kop, od řeky dvě kopě, item úroka na mlýně šestnáct grošuov, item u Waltieřově a v Štiptímě žita padesát čebruov, item tudiež ovsa padesát čebruov. Item oves pastevní z Velešína a ze vsí, což jeho bude, druhdy viec a druhdy méň, a po každém čebru ovsa slepici. Item z Skaleu osm kur. Item z Netřebic dva slady ječná a dva slady pšeničná. Item v Stropnici městečku sýry letníky, na jedné straně městečka s každé krávy syrec; s toho farář béře třetinu. Item takéž syrce z Štiptíma. Item poplužie má držeti dvuoje, jedno hradové a druhé ratajské. Item lovy zaječie na zbožie Velešínském. Item v Netřebiciech rychtář dává stravu lovcóm a tudiež dávají volavce, když u nich lovie. Item tyto lúky má držeti a požívati: lúky pod horú za řekú, lúku druhú v uostrově, třetí na Skřemenci, čtvrtú u Brtečném, pátú v Otartě, šestú v Staré Štěpovně. Item lúku v Sedlci, něco málo zuostalo pod hrází, a k tomu tři palúčky. Item lúky na Pořešinském zboží, kterýchž prvé purkrabie požívali, ježto je lidé zdělávají a sekú, sušie i na hrad seno vozie; lúku Krcovadku pod Třietezem, na kteréž Netřebičtí robotují; lúku druhú v Zubčickém háji, na kteréž lidé z Výhně robotují; lúku třetí Rozputizkú, na kteréž lidé z Rozpútie robotují; čtvrtú v Hájišti, na kteréž lidé z Ravně robotují; a lúku pátú pod Plání, na kteréž lidé z Žáru robotují. A tak s těmi puožitky má panu Bohuslavovi svrchupsanému hradu již jmenovaného chovati. A má býti sám druhý jiezdný, a k tomu osm pěších střelcuov branných, a k tomu čeleď dělnú, což k hradu potřebie jest. A kdyžby koli která strana dala druhé puol léta napřed věděti při svatém Jiří neb při svatém Havle, tehdy v tom polúletí vyšlém má nadepsaný Oldřich panu z Švamberka svrchupsanému toho hradu již psaného se všemi těmi puožitky sstúpiti bez zmatku, věrně a beze lsti i s těmi se všemi věcmi, jakož pak v ceduli pečeťmi stran obú zapečetěné sú světle sepsány, v kteréž jest se na uvazovánie hradu také uvázal a je přijal. A toho na zdrženie a zachovánie všech věcí svrchupsaných my nahořepsaní Bohuslav z Švan-

berka a Oldřich ze Dvorce svrchujmenovaný naše pečeti vlastnie k tomuto listu kázali jsme přitisknúti.*)

(Pečeti zachované.)

770.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o pobrané víno.

V Netolicích 1476, 5. Jan. Orig. č. 2893.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A nepíšeš mi, kam by to víno pobrali: i dávámť věděti, žeť sem poslal na Heršlák i na Holkov, kam by bylo pobráno, aby bylo inhed zasě vráceno. Datum ex Netolic, fer. VI. ante Trium regum anno ɔc LXXVI°. Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

771.

Purkrabí Krumlovský Bohuslavovi ze Švamberka: o válčení proti Němcům.

Na Krumlově 1476, 5. Jan. Orig. č. 2894.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú VMti napřed vzkazuji. A jakož mi VMt píše, jestliže by se jaká lidem od Němcuov škoda stala, abychme toho bez pomsty nenechali nižádným obyčejem: i račte věděti, že se od některých škody dějí, kterýmž nenie se na čem pomstiti. Než máme-li o to nad jiným se mstíti, ohradiec svú čest, to nám račte věděti dáti. A což o Řehoře píšete: odjel jest již odsud, než s tiem VMti psaním hned sem jeho obeslal. Ex Krumlov, fer. VI. ante Epiphaniam domini anno ɔc LXXVI°.

Kunrát z Petrovic, purkrabie na Krumlově.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najvyššiemu hofmistru k. Č. a hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému milostivému d.

772.

Hejtman na Tiché purkrabí Krumlovskému: o směnách vsí a holdech.

V Tiché 1476, 6. Jan. Orig. č. 2895.

Službu svú vzkazuji, pane purkrabie milý! A jakož mi píšete, což se dotýče holdův a v tom dotýká [sic], abych se nedal lidem holdovati. I milý pane purkrabie, však z lechko viete vo tom, že jest Čáp bel u pána JMti na Krumlově a se páně Mtí rozmluvil o ty lidi, ješto by chtěli změny proti sobě činiti; i nevím se v těch věcech kterak mieti. I prosím vás, račte mi dáti věděti, mám-li to dopúštěti vo těch

*) Ve výtahu u Sedláčka III. 223.

smienka [sic] čili nic, nebť mně jest Čáp pravil, že jest páně Mt k tomu zvolil, co by belo podobného, abych změnil. Datum Tichá, ipso die Epiphaniae dni LXXVI°.

Hercog, hajtman na Tiché.

Urozenému panoši, panu Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému a zvláště na mě laskavému.

A také, milý pane purkrabie, zpraven sem, že by se Cetvinovští holdovali, a mají dáti LX zlatých a tunnu haringkuov. A milý pane purkrabie, co se dotýče těch lidí vo směnách: nebť v někteří páně vsi dávají po XXX zlatech a jich po V zlatech. I milo [sic] pane, zdá mi se, žeť by bela dobrá vodměna.

773.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o loupežích po cestách.

V Netolicích 1476, 7. Jan. Orig. č. 2896.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A na ty koně, o kteréž mi píšeš, chciť sě rád ptáti, a jestližeť optám, hned tebe tajno nebude. A jakož mi píšeš o Wolkrofa: i dalť sem již věděti na Heršlák i na Holkov, aťby nebylo osobě jeho překáženo. A vo Hazelskie, kdyť by co měli pánu JMti vézti, piš Petrovi i purkrabí na Holkov, a rozkaž, ať nejnie překáženo. A což sě dotýče té lotroviny, ježtoť překážejí po cestách: hleď jich, a já také chci v té věci raden i pomocen býti, aby takoví lúpeži stavováni byli. A vodnikudžť se tie ve čas věci nedějí; než sjeliť sou z Prachatic, ježto jich pro ty lúpeže chovati nechtěli, a tiť sú někteří na Vodňanech a někteří u Bajšovce a některý u Kocovského, a tiť ty věci jednají. A zvlášť Petrášť jest těch všech věcí póvod. A cožť sě Máčka dotýče, přijelť jest ke mně a jestiť u mne a slíbilť mi jest, aby na cestách nikdež nepřekážel. Datum ex Netolic, dominico die post Trium regum anno ͻc LXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

774.

Jindřich z Hradce Vokovi z Rosenberka: zve sestru jeho Kateřinu na veselí.

V Jindřichově Hradci [1476] 16. Febr. Orig. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Prosím tebe, milý pane a příteli, odpusť pannu Kateřinu, sestru svú,*) ke mně do Hradce na veselé, kteréžs sem míti umínil při posledních dnech masopustních s jinými pány a paními, přátely

*) Provdanou později za Petra Holického ze Šternberka. Viz číslo 786 a 791.

svými; a panně Anežce, tetě vaší,*) do Třeboně psal jsem, aby s ní přijela. Nebylo-liťby pak toho, ale poslal bych já po ni svú ženu.**) I věřímť úplně, milý pane a příteli, že to pro mě učiníš dle takovéž odplaty. Toho odpověď žádám. Ex Nova Domo, feria VI. ipso die Julianae virg.

Jindřich z Hradce, haitman kraje Vltavského a Bechyňského.***)

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznberka, příteli mému milému.

775.

Purkrabí Novohradský Krumlovskému: o věcech hospodářských.

Na Novém Hradě 1476, 17. Febr. Orig. II. 85 3a/1

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakožt sem byl psal, že mi písař peněz dáti nechce na potřeby, leč ty jemu kážeš; a von tobě také psal, žej mi vydal od sv. Havla LXX kop gr. Tak jest, žej mi vydal LXX kop gr.; a z toho sem vydal pěším a čeledi 30 kop gr. a některý groš; a mně služby z toho IX kop gr.; a za ječmen a 4 voly za XIIII kop a některý groš. A z toho málo chybí LX kop gr. z těch sedmdesáti přijatých peněz. Pak již tomu porozumieš, mnoho-li sem na potřeby naložil. A také, přieteli milý! Jakož's mi psal v svém listu, žeť se zdá mnoho, abych se k tomu měl, jakož mi jest svěřeno: i doufám pánu Bohu, že toho na mne zhledáno nebude, že bych páně Mti radče přispořil, nežli bych JMti měl nadarmo utratiti. A jakož muožeš sám tomu porozuměti, mnoho-li mi z těch peněz na potřeby přišlo. Ex Novo Castro, sabbato post Julianae virg. LXXVI°.

Bušek z Kánic, purgrabie na Novém Hradě.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabie na Krumlově, přieteli mému milému d.

776.

Bohuslav ze Švamberka purkrabí Krumlovskému: o svadbě Přibíka Chlumského a Stúpenského.

V Tachově [1476] 20. Febr. Orig. Fam. Chlumský.

Službu svú vzkazuji purgrabie milý! Píše mi Přibík Chlumský a Stúpenský,†) tak jakož se ženiti mají, abych pana Voka a pannu Kateřinu na svadbu vodpustil; a také deseti štik abych jim pójčil, porozuměl jsem ɔc. Purgrabie milý! Máť jest dobrá vóle, ať pán Vok jede; avšak tak to vopatřte, ať by bezpečně jel; neb jestliže byste rozuměli, že bezpečně nepojede, tedy raději ať doma zuostane. Vo panně Kateřině takto mi se zdá: Mám za to, že tu takově žádných pánuov ani paní zna-

*) Sestra nebožtíka Jana z Rosenberka, kterážto zemřela neprovdána ve Třeboni 1488, 25. Jul. Viz číslo 766.

**) Elišku ze Šternberka.

***) Tištěno též u *Sedláčka* IV. 21, avšak se vročením jeho se nesrovnávám.

†) Nejspíše Petr St. z Húzné, toho času hejtman na Rožmberce.

menitých nebude, ta doma ať zuostane. A vo štiky, tak jim pověz, že jim jich nepójčuji, ale vy jim je dajte, máť jest dobrá vóle. Dán v Tachově, v úterý večer po sv. Valentinu. Bohuslav z Švamberga, najvyšší hofmistr královstvie Českého a hajtman kraje Plzeňského.

Urozenému panoši Konrádtovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, mému věrnému a milému dd.

777.

Jindřich Roubík Vokovi z Rosenberka: aby mu půjčil kuchaře.

Na Heršláku 1476, 5. Mart. Orig. Fam. Raubík.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane mně přieznivý! A VMti prosím, že to pro mú službu ráčíte učiniti, poněvadž Niklasovi kuchařovi nedáte u mne býti, ale račte mi ho na jediného čtvrt léta pójčiti; nebť, to Buoh vie, nynie na Heršláce žádného kuchaře nemám; jest mi kuchař nemocen. Nebť bych já též VMti k vuoli všecko učinil, což byšte rozkázali. VMti za odpověď prosím. Datum Herslag, f. III. post dominicam Invocavit a. dni MCCCCLXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.*)

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmbergka, pánu mně přieznivému.

778.

Markvart z Kamenice purkrabí na Krumlově: o dluh Stúpenskému.

Na Hrádku 1476, 8. Mart. Orig. Fam. Kamenický.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Prosím tebe, přimluv se za mě ku panu Stúpenskému, ať mi těch zlatých deseti počeká, nic dále než po světiem Jiří do dvú nedělí, že jemu listem svým slibuji položiti na ten čas v Jistebnici u pana Kozského. I jakožť věřím, že to pro mě a pro tu dobrú vóli, kterúž sebú máme, učiníš, ať by do toho času, skrze přímluvu a prosbu tvú, toho stání do toho času ponechal. Jakožť plnú naději k tobě mám, jakožto k přieteli svému milému, že to pro mne učiníš, pro takovéž libosti, neboližto mnohem větší, ode mne zase k tobě okázánie. Ex Hrádek, f. VI. secunda in Jejunio, anno ↄc LXXVI°.

Markvart z Kamenice, hajtman na Hrádku.**)

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

---

*) V téže věci jest také list ke Kundrátovi z Petrovic.

**) Míní se Hrádek v Táborsku. P. P. 290.

779.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o víno.

Na Heršláku 1476, 11. Mart. Orig. Fam. Raubík.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A prosím tebe, milý bratře, zednaj mi drajlink vína anebo puol, a pošli mi jej hned na Heršlák; neb mievám mnoho hostí a již nebudu mieti co píti. I věřímť, milý bratře, že to pro mě učiníš a že mi vždy kúpíš, kdežť jest najlepšie ve všem Krumlově; a dáš mi věděti, co má za ně býti, a jáť i od fuory zaplatím; nebť o též Matyášovi píši, proše ho, ať by mi to také s tvú radú a pomocí jednal. Datum Herslag, feria II. post dominicam Reminiscere, anno domini M°CCCC°LXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

780.

Rychtář Hradecký Řehoři Klaricovi: o vyloupení vesnice Radounky.

V Hradci Jindř. 1476, 2. Apr. Opis č. 2900a.

Službu svú vzkazuji, slovutný pane Řehoři, přieteli muoj milý! Jakož sem dnes psal, že lidem v Radúnce v noci dobytek i koně i jiné věci Křišťan pobral na Dobršperk: i poslal jsem hned jednoho k nim s listem páně Kolného, že sú lidé moji zástavní. I dali mi krávy na rukojmie ve XII zlat., jestliže provedu, že sú lidé moji, v témž dni, že mi chtie dobytek pustiti; než na koních jedú pěší před se. I poslal sem hned dnes na Dobrsperk, aby mi koně také na rukojmie dali; a píši jim, že to provésti chci, že sú lidé moji zástavní. I stojí na tom, jestliže provedu, že sú lidé moji, mámť za to, s pomocí pána mého že mi bude vráceno. I neviem jinak provésti, než abyšte mi list zjednali od panny abatyše*), že mi je zastavila, položiece sumu, jakž se vám zdá, a datum ať stojí přede dvěma letmi. A prostě ty lidi jinak nebudu moci obraňovati, leč mi list na ně udělají tak, jakož ty tomu sám lépe rozumieš, abych ten list pánu svému i jiným okazoval; jinak ti lidé nikoli pokoj mieti nebudú. A nebude-li toho, ta ves pustá bude. A jestliže by se báli, abych je chtěl podvésti, udělámť jim list, jakýž mieti chtie zase, žeť bohdá žádné lsti v tom nehledím. I věřím, že to tak opatříš, abych na lži nezuostal; nebť sem jim psal, že to provésti chci, že sú lidé moji zástavní. A rač se k tomu jmieti, ať list hned po tomto poslu jmieti budu na tu ves; pakli by se vám v tom co jiného zdálo, abyšte obraňovali, to račte učiniti. Ex Hradec, fer. III. post dominicam Judica annorum ɔc LXXVI°.

Pavel, rychtář v Hradci.

*) Kláštera Krumlovského Cf. Sedláček III. 113.

781.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: v téže věci.

Ve Třeboni 1476, 3. Apr. Orig. č. 2900b.

Služba má napřed, pane purkrabie milý! Posielám vám přípis listu, kterýž mi psal Pavel, rychtář z Hradce ....*) nenské .... jemu od panny abatyše poručil, neb jest ta ...... Radúnka u samého Hradce. I prosímť vás, milý pane purkrabie, učiníte to slitováni nad těmi lidmi a dajte panně abatyši radu, co by se vám zdálo k spomožení těm lidem, vedle toho, jakož z přípisu zpraviti se muožte, kterak mně rychtář Hradecký o to píše. Neb nebude-li těm lidem spomoženo, bojím se, že tu neosedú. Ale jeden jest zmatek v tom, že ti lidé tak na krátce nebudú moci v list vepsáni býti. Protož bude-li vaše rada k tomu listu, kteréhož rychtář žádá, položili byšte sumou ten plat. A naleznete tu vésku Radúnku v starých Soběslavských rejstřiech; a jestiť i mlýn k té vésce pode vsí. Již to tam vyhledajte a nemeškajte odpovědí. Milý pane purkrabie, mandluov nemohu optati, a řeckého vína mám jen $1^1/_2$ libry, a rejže také nemám. Já bych rád, aby některý kuchař dnem prvé sem přijel. Datum Třeboň, fer. IIII. post dominicam Judica anno domini ɔc LXXVI. Řehoř Klaric.

Uroz. panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď.

782.

Miličínští Bohuslavovi ze Švamberka: o nesnázi, kterou mají s Mikulášem Trčkou Vlašimským.

V Miličíně [1476], 12. Apr. Orig. č. 2901.

Urozený pane, pane! Službu svú vzkazujem my lidé poddaní VMti. A milý pane, nerač VMti tajno býti, kterak nás dobří lidé vystřiehali, že sme měli škodu vzéti od pana Trčky, a to pro to sukno, které jest Vlašimským pobráno, by dobřích lidí nebylo přímluvcí. I milý pane, rač věděti, by nebylo pana Vraždy a jiných dobrých lidí, že bychom škodu vzeli. I rač věděti, milý pane, že jest přijel k nám pan Vražda a tak pravě: Milí súsedé, jestliže nebude vráceno aneb zaplaceno, vězte, že škodu vezmete. I milý pane milostivý, prosíme VMti, jako pána svého milostivého, že to račíte učiniti pro tu chudú obec, že kážete vrátiti ty postavy; za to VMti prosíme jako pána svého milostivého. I milý pane, rač věděti, že jsme to ledva uprosili do svatého Jiřie, abychom VMt tvuom [sic] obeslali. I milý pane, rač věděti, že o to ke všie obci hledie, a obec k tomu súsedu, komu jest uvezeno. Dán u Miličíně, u Voliký [sic] pátek ɔc. Rychtář a konšelé i všecka obec městečka Miličína.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru Českému ɔc poručíku a obránci pánóv z Rozberka, pánu našie milostivému buď.

*) vytrženo.

783.

Jindřich Roubík Bohuslavovi ze Švamberka: o holdech.

V Netolicích 1476, 15. Apr. Orig. č. 2902.

Urozený pane, pane švagře milý! Službu svú VMti vzkazuji. A jakož mi VMt píše o Macka a Rokosa: i račtež pane věděti, žeť ode mne služby žádné nemají, než přejíždějíť s jednoho zámku na druhý, z Holkova na Heršlák; ale byť měli škoditi přátelóm mým neb v holdech mých, nešlechetněť by a zrádně činili. I milý pane švagře, račtež věděti, žeť hned chci obeslati na Holkov i na Heršlák, a kdež by nalezeni byli, musíť zase vše vrátiti, což sú v mých holdech pobrali ꝛc. Datum Netolic, dominico die solennis Paschae anno ꝛc LXXVI.

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzeňského, poručníku pánuov z Rozmberka ꝛc, panu švagru mému milému buď d.

784.

Písař Velešínský Bohuslavovi ze Švamberka: o poměrech na panství Novohradském.

Na Novém Hradě 1476, 15. Apr. Orig. II. 85, 1a.

Urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú poddanú vzkazuji VMti. Jakož VMt v brzce poddala nás panu Grauenekarovi*) ꝛc, jakžkolivěk ta věc stala se jest, VMti pokorně prosím pro Buoh, neračte se nade mnú, nad chudým služebníkem VMti, zapomínati; neb já nemienim pánuov z Roznberka JJMtí, tudiež i VMti, službú svú nehodnú opustiti. A račte mi v té věci poraditi a rozkázati i mne zastati proti němu. Neb já od VMti pro nic odtrhnúti se nemienim, bych to všecko darmo dáti jměl, což na Novým Hradě jmám. A jakož mi VMt píšete, ať bych v Tiché VMti dal vypsáno: teď VMti summu posielám, již VMt račte se tiem zpraviti. A hned já pojedu, a spíši lidi vedle rozkázánie VMti, i ze všech věcí napomenu vedle rozkázánie VMti, a spíše, hned přijedu na Krumlov, by se pak i úroky vybieránie mělo zmeškati. A což se zástav dotýče, v těch já nesmiem rozkazovati; nebť já, pane milostivý, skrze to nechuť mám od některých, ješto sem jim dobytky zapisoval. A když se sjedu s VMtí, tu já té věci šíře VMt zpravím. Neb bych já urážen snad mohl býti skrze to. Ex Novo Castro, feria II. infra festum Pasce, anno ꝛc LXXVI°.

Johannes písař.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského ꝛc, pánu mému najmilostivějšiemu.

---

*) Oldřichovi z Grafeneku.

785.

Hynek z Budkova Vokovi z Rosenberka: o peníze.

Na Helfenburce 1476, 18. Apr. Orig. Fam. Budkovský.

Služba má napřed, urozený pane, pane na mě laskavý! Jakož VMti tajno nenie, kterak sem VMti psal a napomínal, abyste mi listy obnovili, jeden na sto kop a druhý na 1½ sta kop: toho mi sě od VMti vzdy ještě nestalo. Prosím VMti, račte sě k tomu mieti a listy mi obnoviti. A také, jakož sem VMti dal puol léta napřed věděti při sv. Havle, aby VMt ráčili jistinu dáti: i mluvil sem s Vlksickým, jestliže VMti potřebie těch peněz, že bych VMti chtěl v tom poslúžiti a těch peněz při VMti ponechati, dokudž by sirotek sám doma nebyl, ješto jsú ti peniezi jeho. I račtež věděti VMt, že jest sirotek již přijel a ke mně domlúvá, o to žádaje na mě, abych VMti puol léta dal napřed věděti, chtěje svú summu i s úrokem mieti. Protož VMti dávám puol léta napřed věděti, že sirotek své peníze chce mieti při sv. Havle. To VMt vědúce, račte sě VMt v tom opatřiti. Datum ex Helfenburg, f. V. p. fest. Paschae, annorum dni ɔc LXXVI°. Hynek z Budkova.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rosenberga, pánu na mě laskavému buď dán.

786.

Jindřich z Hradce Bohuslavovi ze Švamberka: o postoupení Choustníka a Petrovi ze Šternberka.

V Jindřichově Hradci [1476], 20. Apr. Orig. č. 2902a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane příteli a tovařiši milý! Ty připisy, což se dotýče Chúsníka, kteréž jste mi poslali, byl sem je panu Petrovi poslal; i zdá se panu Petrovi, že by v tom velmi a z obyčeje zavázán byl, a mně se též zdá, zvláště pak, což se jeho cti dotýče. I posýláť vám teď pan Petr přípis jiný, jemuž se zdá, že nic z obyčeje není; pak přehlédnúce ten, pošletež mi jej ihned zase, ať já vedle toho list konám, a vy zase panu Petrovi v táž slova list udělajte. A kdež se vám zdáti bude, že bych jej položiti jměl, to mi pište. Což se pak listu páně Petrova věnního dotýče, píše mi o tom pan Petr, proše mne, abych i vám o to psal, že i tím on dlíti nechce. Ex Novo Domo, sabbato in Albis.

Jindřich z Hradce, hajtman kraje Vltavského a Bechyňského ɔc.*)

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru král. Českého ɔc, příteli a thovařiši mému milému.

*) Již tehdáž poměr mezi Jindřichem Hradeckým a Bohuslavem Švamberským nebyl docela přátelský. A. Č. V. 131. č. 7.

787.

Jindřich Roubík Bohuslavovi ze Švamberka: stěžuje si na Jana ze Švamberka, mistra Strakonického, a na Hynka Kladrubského.

V Netolicích 1476, 23. Apr. Orig. č. 2903.

Urozený pane, pane milý! Službu svú vzkazuji VMti. A zpravil mě Burian z Milonic, služebník muoj, že by pán Strakonický a Hynek Kladrubský mluvil, že by sě jim neprávě a nešlechetně stalo ode mne a mých služebníkuov. I milý pane, neračte té věci věřiti: ani panu Strakonickému ini Hynkovi bohdá nečinil sem, ini ti dobřie lidie, kteří sú se mnú byli, nic jiného než to, což na dobré lidi přislušie. A shledá to pan Strakonický i Hynek, že já i ti dobří lidie o to odmlúvati budem, hájiece cti svie, jako na dobrie lidi slušie, proti každiemu, ktož by nás o naši čest nešlechetně a nepravě zrazoval. I milý pane, však VMti tajno nenie, že jest na tom zuostáno a VMtí v Strakonicích rozkázáno, abychme o sobě nemluvili a po panu Lvovi JMti sobě, jakožto po hajtmanu kraje Prachenského, právi byli, jenž JMti ta věc přislušie. Neb JMt mi byl vzkázal o tu věc, a já jsem stál tu neděli před svatým Jiřím [21. April], a že má pan Strakonický takie býti. A když sem přijal, tu mi pan Lev pravil, že pro VMti potřebu nemuož býti. Tu VMt rozumiete, že já sě k rovnému poddávám, chtě každiemu práv býti, jako dobrý člověk. Ale pan Strakonický tenť musí svieho jazyku na mně popásti. Pak kdyžt bude před panem Lvem JMtí, nechžť povie, a já, bude-li co takie věděti, v tom sě ho styděti nebudu. Takie VMti žaluji, že pan Strakonický přechovává proti mně purkrabí mieho nevyčtěného Peklu, kterýž učiniv mi neprávě a nešlechetně i ušel k němu, okrad mě. Již sem s ním o to několikrát mluvil i otec muoj, a on mi slíbil jej vydati a do Netolic jej poslati. Toho mi jest neučinil, i podnes mi jej s mocí drží. A poněvadž vždy na mě takové počátky činí, a hledí hanby mé i škody, ale já sě ho bohdá v tie věci nebojím. Takie znaje takovú věc do něho, že mne s pokojem vždy nechce nechati, ktožkolivěk mu co učiní a ke mně přijede aneb přijde, každému u sebe bytu přieti chci, poněvadž on ten počátek na mě činí. A takie kteriekoli škody proto beru, chci o to k němu hleděti. A VMti věřím, znajíce ty věci, že mne nechce s pokojem nechati, že mi neráčíte za zlie mieti. Datum ex Netolic, fer. III. in die s. Georgi martyris anno ↄc LXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzeňského a poručníku a obránci pánuov z Rozmberka, panu švagru milému a na mně laskavému.

788.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: zamítá příměří s panem z Walsee.

V Netolicích 1476, 26. Apr. Orig. č. 2904.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož mi píšeš

o pana z Wolse, kterak by se mnú příměří učiniti, vybieraje zámky, kterýmž já jemu budu moci škodu učiniti: kdyžť se JMti nezdá celého přieměří míti, abych na JMt péči neměl a on na mě, také nechť JMt tak nechá. Nechť mi učiní, což móž najhoršieho, a já jemu také. Chtěl by mi dáti sto kop od takého panstvie: tiemť děti kojí. Datum Netolic, fer. V. [sic]*) post Martii LXXVI. — A rád slyším, že se dobře, děkujíc Bohu, máš. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, bratru mému milému.

789.

Bohuslav ze Švamberka purkrabí Krumlovskému: o věcech hospodářských a jednání politickém.

Na Zvíkově 1476, 29. Apr. Orig. č. 2904A.

Službu svú vzkazuji, purkrabie milý! Jakož mi poséláš přiepis listu páně Grofnekarova**) a také ceduli páně Henrychovu Pochoméřovu: i porozuměl sem v té ceduli, že pan Pochoméř píšie, že by mu páni z Rožmberka viec byli povinni, než on pánóm z Rožmberka. I odpište panu Grofnekarovi ode mne, že my chcme na ňom na panu Grofnekarovi přestati a ....***) on nám práv po něm, že my mu chcme také po něm právi býti, žeť pak shledá, ktoť komu vinen jest. A jakož píšie, že by naši při tom byli, když jim Rúbík do jich zámku upadl a jim koně pobral: žeť toho neprovedú. Také, purkrabě milý, jakož mi píšeš, že by měl mnoho pilných našich věcí jednati, o ten rybník, i o Rožmberk, i o jiné věci, a že by rád doma zuostal, aby ty věci potřebné mohl jednati: i měl bych tě rád s sebú, a bylo by mi toho potřebie pro dobré a potřebu panskú! Ostaň ve jmě pána Boha, a ty věci již jednaj s pilností, a listy také komu se mají obnovovati, ty opatřte. A Hřebitici penieze pošlete a té vdově na Piesek také. A Stúpenského, a Heřmana, a Václava písaře a trubače ty mu [sic] pošli, ať sú konečně u mne v pátek [3. Maji] neb v sobotu [4. Maji]; a Václavovi ode mne přikaž, ať všecky ty potřebnosti, co se dotýče toho roku, ať je s tebú a s panem Hadem vyhledajíc, s sebú vezme. A také mi Řehoř psal, že by mělo býti tam na tom zboží, jako pan Zdeněk drží věno od páně, že by mělo býti viece XLII kop platu, a že by to po starých registřiech mohl vyhledati; tu věc také podle potřeby vyhledajte. A jáť již s pomocí boží, poněvadž ty býti nemóžeš pro potřeby, tu věc buohdá jednati budu, což najlíp moci budu s přátely svými a s dobrými lidmi. Václavovi písaři kaž, ať s sebú vezme na stravu L zlat. uh. A jakož mi píšeš, že by někto rybníku tomu rozuměl: i kto by tomu rozuměl, vezměte jej k tomu, a tu věc jednajte podle rozumu svého s pilností.

A také vězte, že mi zase od pana Zajéce†) poselstvie vrátilo, že mi pan Zajéc píšie, že se chce rád k té věci přičiniti, zda by nás mohl smluviti, než že té

*) Nepochybně VI. **) Oldřich z Grafenecku. ***) Vytrženo.
†) Jana z Hasenburka a na Kosti.

věci na se ještě mocně nebéře, leč prvé slyšeti bude, jaká jest to věc, a že nám to k vóli, oběma stranoma, chce učiniti a k tomu se s pilností přičiniti, aby tu věc mohl mezi námi srovnati. Také věz, purkrabie milý, že Řehoř s panem Děpoltem*) ještě o nic neuhodili, tak mi včera píše, a že bez panie mateře své nechce o nic házeti. I jel jest s ním do Prahy k mateři jeho. A tak mi včera píšie, že nerozomie, by se mohli srovnati, a že sobě velmi dvorně činí, a že ta věc zase na mě přijde. Pak milý pane purgkrabie, s panem Hadem ty věci jednajte o ty všecky věci, což potřeba káže podle potřebnosti k dobrému tomu panství. A jáť buohdá to také učiním. A Slepičku k tomu také přijmi, co se toho rybníka dotýče. Datum ex Zviekov, fer. II. manu festo ante s. Philipi et Jacobi anno ɔc LXXVI°.

Bohuslav z Švambergka, najvyšší hofmistr královstvie Českého a hajtman kraje Plzeňského ɔc.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, mému věrnému milému.

790.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o příměří s panem z Walsee.

V Netolicích 1476, 1. Mai. Orig. č. 2905.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A jakož mi píšeš, že by pan z Wolse chtěl se mnú příměří míti s těmi třmi zámky a dáti mi dvě stě kop: i nezdáť mi se toho učiniti. Než ráčí-liť pan z Wolse se mnú příměří míti až do času určeného, abych na JMt žádné péče neměl ani na jeho lidi světské i duchovní: ráčíliť to učiniti, daj mi to věděti. Neb, bychť taková výběrná stání dělal, snad bych jich nemohl zachovati, a potom by mě pan z Wolse z toho napomínal. I nechci se toho dopustiti, leč celú věcí, aby příměří bylo, aneb nic. A jakož mi dále píšeš, to vše bude zjednáno. Dat. Netolic, fer. IIII. die Filipi Jacobi annorum LXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, bratru mému milému.

791.

Bohuslav ze Švamberka purkrabí Krumlovskému: o svatbě Kateřiny Rosenberské s Petrem Holickým ze Šternberka.

V Benešově 1476, 9. Mai. Orig. Fam. Rosenberg 4.

Službu svú vzkazuji, purkrabie milý! Věděti dávám, že se jest již spřiezněnie se panem Petrem z Šternberka stalo, že panna Kateřina z Rozmberka, dcera má milá, jemu dána jest. A ty věci se konati mají na sv. Jana křtitele božieho [24. Jun.]. A to jest uručeno a ujištěno vedle všie potřeby. To věda, měj péči

*) z Lobkovic.

a starost o potřeby k tomu časy, a zvláště o štiky. A vína má pan Petr zjednati, a my jemu penieze dáti. Věřímť, že v tom svú pilnost mieti budeš, ať by se ty věci jednali bez odtahuov. Ex Benessow, f. V. post Stanislai anno ɔc LXXVI.

Bohuslav z Švamberka, najvyšší hofmistr král. Českého a hajtman kraje Plzenského ɔc.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, věrnému milému.

792.

Stanislav z Přerova purkrabí Krumlovskému: o věcech hospodářských.

V Soběslavi 1476, 17. Maji. Orig. č. 2908.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Kunráte milý! Dána jest mi cedule od Řehoře Klarice, abych lidi ze vsi z Meziřiečí obeslal, a ku páně Mti ruce abych sě v ně uvázal. I když jsú ke mně přišli, tu jest pan Kozský Zdebor přišel ke mně a se mnú o ně mluvil, že by paní sestra vaše jich v drženie byla, a že by i on od vás jich byl poručníkem. Potom sem s vašie paní sestrú o to mluvil; tak mi pravila, že byšte vy jie v ně范terú chvieli řekli, že bych [sic] z těch lidí o tomto svatém Jiřie nynie minulém ještě ona měla z nich úrok vzieti, jakož pak jest z některých vzala. I prosím vás, dajte mi v tom zprávu, kterak je ta věc; nebť sem já je byl obeslal, chtě úroku od nich. Pane purkrabie milý! Purkrabie Chúsnický*) mluvil ke mně, abych jemu těch XC kop vydal, kteréž pán náš JMt panu Zdeňkovi na chovánie zámkuov při času každého polúletí vydává. I nenie mi na to nic dáno. Nebo pán náš JMt tu věc byl pozuostavil. I neviem, kerak JMt v té věci mi ráčí rozkázati. A dnes o to k JMti na Zviekov jsem poslal. Ex Soběslav, fer. VI. post Zophiae 1476.

Uroz. pánu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, na mě laskavému.

793.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o peníze z Rakous, o válce s rakouskými pány.

V Netolicích 1476, 10. Jun. Orig. Fam. Raubík.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře muoj milý! A dávámť věděti, že jest Zeyznigar**) poslal k Rybaltovi, abych mu těch dvě stě zlatých počekal za dvě neděli. I milý pane bratře! Mluv s panem Groffnikarem, ať tu věc jedná, aby byly u tebe položeny; a ty tu věc ujisti, a já to chci učiniti a za dvě neděli počekati. A tento list Petrovi pošli, ať obešle k Štegarovi, neb má položiti také III^{C} zlatých u tebe tento týden vedle smlúvy. A také věz, milý pane bratře,

*) Václav Lhotský ze Zásmuk?

**) Jiří ze *Seussenecku*. K bližšímu porozumění, oč tu šlo ve sporech Roubíkových s pány rakouskými, cf. *Marešův* článek v Č. Č. M. 1881 str. 519 a násl. Také A. Č. VI. 131 č. 8.

žej Ancingar nic viec nepřibyl než v LXXX koní a ve sto pěších; neb se mým dobře, děkuje pánu Bohu, dobře vede, neb sem to teprv jistě zvěděl. Také jakož mi píšeš, té věci buohdá opatříme se, že jisti tiem budem. Také, pane bratře milý, co se dotkne Hazelských, i věz že na ně mocí sahati nebudu, než ku pánu JMti o to se uteku, neb bez JMti toho neučiním. A jakož píšeš o krajčieho: i věz milý pane bratře, žeť novým krojem šatuov neumí dělati. I pakli budete jej chtieti, chciť jej rád poslati, jedné daj mi věděti. Ex Netolicz, f. II. p. Trinitatis ɔc LXXVI.

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlovi [sic], přieteli a bratru milému.

794.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o popravách a lotřích.

V Soběslavi [1476], 12. Jun. Orig. č. 2910.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazuji. Bylo by hned v tuto noc minulú posláno po kata: i zpravili Hrobského i mně, Vilém, nebožtíka Pipera bratr, že by kat v pátek tento [14. Jun.] pro města Budějovic potřebu nemohl u nás býti. Než což budu moci najspieše kata dobyti, hned sě těm lotruom všem konec stane, nebo i Táboři o nich jednoho slova nepsali, než mluví, že jsú hodni zvěšení. VMti věděti dávám také, že včera nějaký Vanira, ježto formanem tyto časy všecky byl, zjednal sobě kuoň, a jest u pana Encingara. A my zde na zámku jsme nevěděli o tom. I přijel včera o poledniem času. I opověděli jej Hrobskému, že služebník pána Strážského jede z Přerova na Kamenici; a on jej kázal na zámek pustiti. A pokrmivše koní a sami sě naobědvavše, po nešpoře vyjeli ven. A potkav VMti rychtáře z Benešovce s některým druhým člověkem VMti z toho panstvie, pobral je za samými mezemi městckými. I již VMt vidí, kerak VMti lidi šanují, a zvláště takoví bezecníci. Ex Soběslav, fer. IIII. ante Solempnitatem Corporis Christi. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švambergka, najvyššiemu hofmistru král. Č. a hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému milostivému dd.

795.

Kněží Soběslavští Bohuslavovi ze Švamberka: přimlouvají se za vězně, aby popraven nebyl.

V Soběslavi [1476], 15. Jun. Orig. č. 2911.

Modlitbu svú vždy ustavičnú pane, pane urozený a milostivý! Každého pána velikého pán Buoh má srdce v rukú svých. Když ráčí obměkčí, a když ráčí zatvrdí; a co jedné hodiny neučiní a prosby hodných neuslyší, druhú sčastnú muož dáti skrze Boha všemohúcieho dáti sebú hnúti. Jakož VMti psáno o těch pěti vězní zjímaných na Soběslav, a o pátém knapu, kterýž mezi nimi pochycen, prošeno jest, žeť jest od

nich vymluven na službu k Rúbíkovi. A mezi tiem Rúbík odjel, a oni obrátili se zase, a v tom zjímáni sú. Uptali sme se pilně i na těch i na jiných, že by tento nikdá v těchto věcech nebyl, a že sú ho oni podvedli, to sami vyznávají. Ačkoli vedle práv zastížený a zlého tovařistva přidržení vinen jest: však k milosrdenství se utíkáme, vidúce jeho nevinnost. Ačkoli jednú i druhé byli byšte prošieni, a ti, kteří sú sě přimlúvali, nejsú uslyšáni: rač to TMt učiniti k naší prosbě, pro jméno jeho najvyššie, — neb v den súdný nebudem súzeni z jiných hřiechuov, jediné z skutků milosrdných, — ať by jemu nic hrdlu nebylo, ale v naši moc dán byl, ač co při zlém tovařistvu zlého došel jest, již pak po této kázni bude múdřejší. A poněvadž milý pán Buoh jest milosrdný, neslušie vám, jeho uředníku, býti ukrutnému. Raději buďte súzeni od jeho svaté milosti z milosrdenství nežli z ukrutenství. A také jedna vdova žádá jeho a prosí jmieti za manžela. Naději jmáme k VMti, že naši prosbu neoslyšíš, abychom my i s ním pána Boha prosili za vašie zdraví dlúhé i hříchóm odpuštění. Buďte pánu Bohu poručeni i jeho matce se všěmi svatými. Ex Soběslav, sabbato in die Viti. Kněz Mikuláš, farář Soběslavský, i se všemi kaplany svými.

Urozenému pánu, panu Bohuslavu z Švamberku, hajtmanu najvyššiemu království Českého, pánu našemu vždy milostivému.

796.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: přimlouvá se za vězně.

V Netolicích 1476, 25. Jun. Orig. č. 2912a.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! Praviet mnoho dobrých lidí, že by Johannes ničím vinen nebyl, ani by která toho příčina byl, jakož se jest škoda stala lidem páně JMti; a tak mi pravie, že by někteří i páně při tom byli při té věci, když se ta škoda stala. I milý bratře, mluv s pánem JMtí, ať s Johannesem milostivě ráčí naložiti, jakož já za to mám vedle správy, že by v ničemž vinen nebyl. I milý bratře, opatř tu věc vedle svého rozumu, jako náš dobrý přietel, aby se jemu škoda nestala neb křivda, neb jest pacholek dobrý, a takových věcí naň nenie shledáno. Datum ex Netolic, fer. III. post s. Johannis b. anno ͻc LXXVI°.

Oldřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

797.

Písař Velešínský Bohuslavovi ze Švamberka: o jednání s Oldřichem z Grafenecku.

Na Nových Hradech 1476, 7. Jul. Orig. č. 2914.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú poddanú vzkazuji VMti. Jakož VMt poručili ste mi mluviti s pánem mým, panem Grafenekarem JMtí,

co se některých stavuov i rybníkuov dotýče ɔc: to sem já učinil a mluvil. A on mi na to odpověděl, že peněz nemá, vymlúvaje se, že skrze pana Rúbíka škodu vzal velikú, tocižto že jemu aufšláci nešli a že Dunaj stavena byla. Pak netoliko na rybníky, ale pro přátelstvie že by to i viece chtěl učiniti JMt, však přes to, že chce s panem otcem svým JMtí mluviti. A což v tom dále úmysla JMti bude, že to chce JMt dáti věděti. A teď VMti posélám odběžného po tomto poslu, neb sem doma list napsal a teprva s listem do vsi sem jel, jehožto se VMt na tomto poslu doptáte. Také VMti věděti dávám, že sem psal hajtmanóm na Holkov, Pešíkovi a Kropáčovi, aby svým nedali škoditi po panství, vedle všie potřebnosti. To VMt vědúce, račte dále poručiti panu purkrabie Velešínskému o túž věc. Ex Novo castro, dominico post Procopii anno ɔc LXXVI°. Johannes, písař Velešínský.

Vysoce urozenému pánu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru k. Českého a hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému najmilostivějšiemu d.

798.

Jindřich Roubík Bohuslavovi ze Švamberka: stěžuje si na Oldřicha z Grafenecku.

V Netolicích 1476, 16. Jul. Orig. č. 2915.

Urozený pane a pane milý! Službu svú vzkazuji VMti. Jakož mi VMt ráčili ste psáti, že by se některá škoda sta [sic] VMti od nich: i neviem, z posádek-li, čili od těch lidí, kteří sú ke mně táhli. I milý pane, vie VMt, že já se ve všech věcech mám, abych sobě VMt zachoval! A jestliže by na tom tažení kerá se taková škoda stala rovná, věřím VMti, že to ráčíte dobrotivě vážiti, znajíce VMt, žej ta věc bez mé vuole. A milý pane, rač ke mně dnes aneb zítra pana Kunráta poslati do Holkova, ať s ním o ty o všecky věci rozmluvím a uhodím. A rád bych k VMti sám přijel, ale nemohu pro svú pilnú potřebu, jakož VMti tajno nebude. A také jakož mi VMt píšete o pana Grofnigara, že by na VMt znesl, že bych jeho dotekl i otce jeho: v jiném jeho nedotýči, než že mi jest řekl, uprosiv rok za dvě neděli po Zajnekarovi*) dvěma stem zlatým, abych se na to chutně ubezpečil, že mi mají dáni býti ve dvú nedělí. I ještě jich podnes nemám, a skrze to beru velké škody, a z toho jej napomínám. Kterážkoli z toho škody beru a bráti budu, chci toho k němu hleděti a z toho jej napomínati, jestliže mi hned splněno nebude tak, jakož mi řekl. Datum ex Netolic, fer. III. post Margarethae ɔc LXXVI.

Jindřich Rúbík z Hlavatec ɔc.

Co se dotýče pana Krofnigara starého, o to tak mluvím, že mám listy jeho, že mne prosil, abych jemu té cti přál, že mě chce s ciesařem s JMtí smluviti a s zemí Rakúskú, a že mi chce počestnú smlúvu učiniti, abych o to na něm přestal.

*) Viz č. 793.

Já to učinil, na JMti sem přestal. Potom psal purkrabí svému Hozlovi, aby mi jistě pověděl, že mám jistú smlúvu mieti, a žej ho za to prosila rada ciesařská; toho všeho mám listy páně Krofnikarovy a jeho úředníkuov. Znamenajž, milý pane, ubezpečiv mě na tu věc, vprozvěděv mě mých všech věciech a ubezpečiv mě na ty smlúvy, já v tom lidi rozpustil, svých věcí žádných v tom nehleděl, ubezpečiv se na tu věc vedle psanie JMti: a on potom všeho tak nechal, držev to na sobě čtvrt léta. A já proto přišel sem k velikým škodám. I znajž, pane milý, kto by to VMti učinil, bylo-li by to libo VMti. A milý pane, poněvadž jest přijel pan Zajznegar k VMti, račte s ním o to mluviti, ať mi jest splněno hned. A rač mi o té věci skázati po panu Kunrátovi, chce-li mi splniti.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru k. Českého a hajtmanu kraje Plzeňského, pánu a švagru na mě laskavému.

799.

Týž purkrabí Krumlovskému: v téže věci.

V Netolicích 1476, 16. Jul. Orig. Fam. Raubík.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A prosím tebe, milý pane bratře, přijeď ke mné na Holkov; neb tu mám s tebu o pilné věci mluviti. A také, milý bratře, mluv s panem Krofnigarem: těch dvě stě zlatých, keréž mi má dáti Zajznikar, ješto mi jest pan Krofnigar za to řekl a rok uprosil za dvě neděli, a to mi splněno nenie. I milý bratřě, když ke mně přijedeš, pověz mi to, chceliť mi plniti, ať mi jě u tebe položí, a ty vezmi dobré zlaté vážné. Pakli mi nebude plniti, buduť jej napomínati tak, jako na penieze slušie, a všechny škody, keré bráti budu, chci k němu hleděti toho, neb to mohu slušně provésti, že mi jest za to řek, a hleděl sem toho, chtěje jě sobě rád zachovati. I rozumiem, že nenie platno; neb já sem, bratřě: komu co diem, chci, aby tak bylo, a kto mi co die, také bych chtěl, aby mi zdržáno bylo. A píšiť panu Švamberkovi, žádaje, aby tě JMt ke mně vypravil. Datum Ex Netolic, fer. III. post s. Margarethae virginis, anno domini ɔc XXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purgkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

800.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o loupežnících.

V Soběslavi 1476, 22. Jul. Orig. č. 2916.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazuje, VMti věděti dávám, že mi zase muoj kuoň, kterýž mi byl vzat, navrácen se všemi věcmi, kromě tobolky, uherského 1 zlatého a čtyř bielých gr. A jezdil

sem o to na Kamenici k Hajdovi k purkrabí, a tu jsem jednoho z těch nadšel, jmenem Eliáše, a ten tu byl za klajtem; a druhý jeho tovaryš Zákon, a druzie jemu řiekají Šámal, ten byl v tu chvieli pryč odtud z Kamenice ujel. A byl purkrabie Chúsnický se mnú, jak sě zdálo jemu purkrabí, poněvadž mi sě ten Eliáš poznal a mé jest mi zase vráceno, abych já o viece nestál. Já sem řekl: „Když mi mé navráceno bude, já přijmu; než to jest při pánu mém při JMti, (menovav VMt), jakž JMtráčí učiniti, to jest při JMti.“ Pak ten Šámal, ten mluvil v několika miestech, pyče toho, že jsú mne nezabili, a tak praví, že mého bezživotí chce hleděti. I neviem co VMti v tom úmyslu bude, ráčí-li VMt o to panu Strážskému psáti, čili co jiného. Ex Soběslav, die s. Magdalenae 1476. Stanislav z Přerova.

Rač VMt věděti, že jsú s Kamenice sjeli i zase, učinivše mi škodu, na Kamenici se vším přijeli, kromě koně jinde byli nechali. A toho nemohu sě vyptati, kde jsú byli jeho nechali. Také zdá-li sě VMti psáti Chúsnickému purkrabí o tom Šámalovi a Eliášovi, že by on to tajně v Deštném a v Črňoviciech přikázal rychtářuom, kdyžby k niem kdy přijeli anebo přišli, aby je zjímali. A onť toho, za to mám, dovésti muože, neb jest to v jeho úřadu. A vláčie se tudíž po městečkách i po vesniciech. A ten Šámal jest dědičný člověk pánuov sirotkuov, i jest u věnné zástavě pánu Zdeňkovi nynie.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru kr. Českého a hajtmanu kraje Plzeňského ͻc, pánu mému milostivému.

801.

Bohuslav ze Švamberka purkrabí Krumlovskému: o věcech hospodářských.

Na Zvíkově 1476, 22. Jul. Orig. II. 357. 3.

Služba má, purkrabie milý! Jakožť sem řekl zvěděti o kóžiech, po čem je dávají na Zviekově: i tak mě úředníci moji spravují, že sú loni dávali volovice za 56 gr. a kraviny po 30 gr. I protož zdáť mi se, aby kuož neprodával, než aby je shromážd il a sem na Zviekov poslal; a úředníci je moji prodadie, nebude-li o polovici, ale o třetinu vejš, než ty je prodáváš. A také, purkrabie milý, že toho rybníka pilen budeš, aby udělán byl, což muož najspieš, abychme pro prodlévánie na něm škody veliké nevzali. Také, purkrabie milý, přihnal-liť by Roubík dobytkuov, buďto volóv nebo krav, kup mi a pošli mi na Zviekov. I milý purkrabie, věřímť, že toho pilen budeš. Ex Zviekov, f. II. in die s. Mariae Magdalenae, anno ͻc LXXVI°.

Bohuslav z Švamberka, najvyšší hofmistr král. Českého
a haitman hraje Plzeňského.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, věrnému milému dd.

802.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: aby Mladějovského nepouštěli do Rakous.

V Netolicích 1476, 31. Jul. Orig. č. 2917.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A porozuměl jsem, že pan Švamberk JMt píše o Mladějovského Šaftmbergarovi*) na Cáhlov a dávaje JMti věděti, že jest služebník JMti, a žádaje JMt, aby propuštěn byl. Ale ty dobře znáš německé fortele; jakžby jej tam dosáhli, věz, žeť by jej nepropustili. Než mněť se zdá, aby ty takto učinil, aby ty Mladějovského jal a tam ho nikoli nedopustil. A což v tom pán JMt dále rozkáže, tak učiníš. Neb srozuměj té věci, že muož řéci JMt, že jej jal jako mana svého, a dá-li mu z čeho Šaftmbergar vinu, že mu chce spravedlivosti naň dosti udati, a také že pán JMt nemá na Šaftmbergara žádné péče a že nevie, proč jest jej jal služebníka JMti a škodu mu takovú učinil. I milý bratře, lépť jest na ten súd přivésti, než jej tam dopustiti. Datum ex Netolic, fer. IV. post Jacobi anno domini ɔc LXXVI°. Jindřich Rúbík z Hlavatec ɔc.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, přieteli a bratru milému.

803.

Týž témuž: o Oldřicha z Grafenecku.

V Netolicích 1476, 1. Aug. Orig. v arch. Třeboň. č. 2918.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! Slyšel jsem, kerak mě pan Grofnigar pomlúval: i milý bratře, bylo-li by to tak, daj mi toho věděti, abych někde škody od něho nevzal. A milý pane bratře, daj mu věděti o ty II stě zlatých, jakož mi jest rukojmie za pana Zajznekara, ať sú mi dány bez dalšieho prodlévánie a nesnáze. Pak-li mi jich nebude chtieti dáti, ať to vie, že o něm mluviti budu tak, jako na penieze slušie. Datum ex Netolic, fer. V. post Jacobi ɔc LXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec ɔc.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli a bratru milému.

804.

Týž témuž: že nedopustí Krumlovským pohrůžky činiti.

V Netolicích 1476, 7. Aug. Orig. č. 2921.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož mi píšeš, že by Macek a Rokos činili pohruožky nějaké měštěnóm Krumlovským páně JMti: i milý bratře, ve čas věz jistě, že jich neviem, kde sú; než přijedú-liť ke mně, chci o to s nimi mluviti a tu věc tak jednati s radú tvú, aby ta věc k lepšiemu přive-

*) Bernard z Šerfenbergu, hejtman na Cáhlově.

dena byla bez dalších nesnází. Datum ex Netolic, feria IV. ante Laurentii ɔc LXXVI°. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru milému.

805.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o věcech hospodářských.

V Soběslavi [1476], 13. Aug. Orig. č. 2923.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkazuji. Listuov jsem dodal. Kozský k uobeslánie pána svého k němu dnes do Hradce jede, a tak praví, leč by beze lsti pro pána svého pro potřeby nemohl jeti, tehdyť by k VMti žádosti nemohl býti. A Markvart Kraselovský též praví. A Baba zítra chtěl by s Lhotskými jeti. Ex Soběslav, fer. III. post festum s. Laurencii. — VMti měl by dodán býti zvláštní ode mne lístek.*) Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka ɔc, pánu mému milostivému.

806.

Týž témuž: o nějakých rozprávkách proti králi na Zvíkově.

*V Soběslavi [1476**], 13. Aug. Cedule č. 2029.*

Po pozdravenie VMti mé poddané služby. VMti věděti dávám, kterak mi jest jedna osoba psala, abych sě s ním shledal, že by se mnú měl mluviti o pánu mém, a to bylo zajtra bohdá týden bude. A já nemoha nikam odjeti, ježto mně dna v hlavě lámala, a zuby mně bolely, psal jsem jemu, položiv jako jeho potřebu. I přijel ke mně a takto mi pravil: jakož teď KMt VMti psal jest, tak sem slyšel, že by o nějaké lidi, kteřiežby Strakovi a Jindřichovi dáni byli ɔc, a že by ten, ktož s těmi listy u VMti na Zviekově byl s Jindřichem, že jemu jedna osoba tu na Zviekově jemu známá řekla: „Kterak sě máš?“ A on řekl: „Dobře; a kterak vy sě máte?“ „Myť sršíme.“ A on posel řekl: „Kterakž by to bylo?“ A že by ten k němu řekl: „Pán náš tak praví: Poněvadž mi sě od krále nepravě a nešlechetně děje, slušie jemu též učiniti.“ A ten jeda od VMti se Zviekova, pravil to na Táboře, že jemu jeho známý to pravil. I milostivý pane, prosím VMti, mně nerač VMt toho za zlé jmieti, žeť píši slyšenú řeč. Pán Buoh vie, že bych VMti rád všeho dobrého přál. Než ten posel stěžka to tajiti bude, aby sě krále nedoneslo. Ex Soběslav, fer. III. post s. Laurencii. Stanislav.

Pánu mému milostivému.

---

*) Číslo 806.

**) Tak jsem určil, hledě k obsahu. Srovnej ostatně zmínku v čísle 805.

807.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: o opevňování tvrze Vikářce v Rakousích.

Ve Třeboni 1476, 16. Aug. Orig. č. 2924.

Služba má napřed, pane purkrabie milý! Poněvadž ste nemohli přijeti, chtěli sme s vámi o to mluviti, a za to s pilností prositi, abyšte pána JMt dnem i nocí nemeškali obeslati. Neb nám pravili, že JMt teprv v středu [14. Aug.] obeslali, měvše jej u pondělí [12. Aug.] obeslati. I líto nám, že sú o tak pilnú věc zanechali poslati prvé. A že nás zpravují, že jest tu tvrz pustú a neopravenú postavili: jizdbu na zemi, a marštale připletli ke zdi; kdyby JMt spěšně přijela, že by se jim to skazilo. Ale jižť pilně kuolé i prut vozie, brzyť spravie. Než protoť koně u městečku stavějí, a jest zlé a vypálené; a vždyť jich přibývá. Jestiť Petraš s nimi. Majíť na padesáte koní a na šedesáte pěších: tak mi jeden člověk jistý psal. Nebude-liť spěšného opatřenie, shledáte, žeť tu záhubu na lidech učinie, že nedočkáme, byť se lidé zase opravili. Bychme nynie jen deset koní měli, i těmi bychme se potěšili; ale toto zhola žádného nemáme. Včera vláčili se nám okolo města svobodně, shledujíce dobytky; nebylo kým toho staviti. V středu ráno jediné že dva formani páně Strakonického z Hradce vyjeli, hned je za předměstím vzali, a vedli na ten Vikářec.*) Pan Strážský také k nám nevolen proto, že jim ten sjezd nenie dopuštěn v Třeboni. Posielám vám list od pana Petra; otevřel sem jej, byl-li by pilný, že bych vám jej byl do Soběslavi poslal. A pravil mi ten posel, že pan Petr stuoně. Datum Třeboň, fer. VI. post Assumptionis s. Mariae virg. anno dni ↄc LXXVI. Řehoř.

Uroz. panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď d.

808.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: slibuje býti nápomocen, kdyby z Vikářce k Lomnici vytáhli.

V Netolicích 1476, 18. Aug. Orig. č. 2925.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož mi píšeš, že by tě zpravili, že by z Vikárce trhnúti chtěli k Lomnici: mněť se to nezdá, by tak s málem chtěli tu vtrhnúti. A proto k tvému obeslání jáť bych všechno rád učinil; ale na tak krátký čas, však sám rozumieš, že z Heršláku a z Holkova a z Netolic tak se spěšně strhnúti nemohú. A lidé se rozjeli ruozno do měst a do krajióv, rozumějíc, že ve čas jiezdy žádné nemají, poněvadž syna mého doma nenie. I milý pane bratře, obešli hned nemeškaje, ať sú špehy jisté, potáhnú-liť, a to věděl jistě: daj mi věděti, ať lidi obsélám na posádky, aby táhli. A co v té věci budu moci učiniti, chci rád. Ale, k tobě řkúc, žeť máme lidí velmi málo pohromadě, neb jsú

*) Weikartschlag.

drahně synem mým, a jinde po ruoznu. Datum ex Netolic, dominico post Assumptionem s. Mariae anno dni MIIII^C^LXXVI°. Oldřich Rúbík z Hlavatec ɔc.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

809.

Týž témuž: o uloupené koně.

V Netolicích 1476, 18. Aug. Orig. č. 2926.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož mi píšeš o těch koniech, mohú-liť seznáni býti? Ty, kteříž sú to učinili, pošli do Netolic: poznají-liť koho, ať se mu tak stane, jako na takového slušie lotra nešlechetného a zloděje. Než totoť dávám věděti, že sú s svú rothú byl na posluchách čtvr [sic] míle od Netolic; i uslyševše, ano koně vedú, vyskočivše na ně, i vzali jim dva koně a šavli, a je slibem zavázali, aby se stavěli v Netolicech hned zítra. Nestavěli se nic; i majíť ty koně, a mně sú o nich pověděli. I nechť ti lidé přijdú, sú-li ti koni, ať sú vráceni. A také milý bratře, jáť se chci rád na to ptáti, a doptal-li bych se čeho, dám věděti. Datum ex Netolic, dominico ante Bartholomei anno dni ɔc LXXVI°.

Oldřich Rúbík z Hlavatec ɔc.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

810.

Hejtman Heršlácký purkrabí Krumlovskému: o puškaře.

Na Heršláku 1476, 26. Aug. Orig. Fam. Raubík.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož's mi vzkázal po Rajchlovi, prosíc, ať bych puškaře puojčil: i tedť jej k tvej žádosti posýlám a puojčuji do chvíle; a také což s tebú ode mne mluviti bude, prosím i věřím, že to pro pána mého učiníš. Ex Heršlak, feria secunda post Bartholomaei ap. anno dni M°CCCC°LXXVI°.

Jindřich Šedík z Žiechovic,*) hajtman na Heršláku.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému.

811.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: posýlá k němu písaře svého.

V Netolicích 1476, 28. Aug. Orig. Fam. Raubík.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově. Já Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích, službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A teď posielám k tobě Johannesa Rajchle, písaře svého, což kolivěk nynie v tomto poselství ode mne s tebú mluviti bude, aby jemu úplně a dokonce věřil,

*) V listu psáno: Ziecho. — Cf. Sedláček III. 286.

jakož bych já sám ústně s tebú mluvil. A očť mluviti bude, věřímť, že to pro mě učiníš. Datum Netolicz, f. IV. post Bartholomaei ap. anno dni MCCCCLXXVI°.*)

812.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o příměří s pány z Walsee.

V Netolicích 1476, 30. Aug. Orig. č. 2928.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A jakož mi píšeš, ať by k tobě přijeli moji, to chci rád učiniti; poslal sem hned, aby k tobě přijeli z Holkova. A také, jakož mi píšeš, abych toho pozdržal a pří[měřie neměl],**) vše to chci učiniti. Ale, má-liť co pán JMt před sebú, ať ráčí to spěšně před se vzieti, neb já muoším neležeti. A také, kdy chtějí se mnú příměřie mieti, by nebylo pro pána, já bych s nimi příměřie učinil; neb mu nemám takového co škoditi. Než rozumiem, že pro vína se mnú chtěl by příměřie učiniti, neb sem mu na nich loni velikú škodu učinil. I milý bratře, rozumějíc tomu, dajte mi spěšně odpověď toho. Datum ex Netolic, fer. VI. post Ruphi anno ɔc LXXVI°. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

813.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o zbrojení proti Rakousům.

V Soběslavi [1476], 3. Sept. Orig. č. 2929.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti napřed svú poddanú a poslušnú službu vzkazuji. VMti rozkázání hned činiem. Než VMt to muožete věděti, že z mého úřadu nemuože mnoho vyjieti lidu, tak třetieho člověka vydada: nebo nenie, nežli městečko jedno, Veselé s Oslovem; dvě vsi Maršov a Lomy; a v jiných zpustlých vesniciech okolo Chúsníka, a za Chúsníkem v druhé, dva člověky. A přes to cožkolivěk bude moci sě vyhledati, podle rozkázánie VMti, všecko sě stane, i s nápravníky. A daj milý pán Buoh VMti ve zdravie šťastně tu věc vésti, a s prospěšenstviem konati. Nebo zemané okolní i jiní dobřie lidé tomu jsú se divili, že tak dlúho tu nepravost a svévolnost VMt ráčili jste trpěti. A prvé jsú pana Zdeňka šanovali: a již včera v Deštném městečku VII stodol a jeden duom spálili, dobytka něco zajali, a u druhého městečka u Čeřňovic všecky dobytky zajali na Vikářec. Ex Soběslav, fer. III. post Egidii. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru král. Česk. a hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému milostivému.

---

*) Podobný věřící list z téhož roku má datum f. IV. p. XI millia virg. (1476, 23. Oct.) Jiný věřící list dominico ante XI millia virg. (1476, 20. Oct.) zavírá v sobě ještě větu: „a z práce, kterú si o ten list zápisní měl, z tohoť velmi děkuji. A teď opět k tobě posielám Johanesa písaře svého ɔc.“

**) Vyhnilé.

814.

Stanislav z Přerova purkrabí Krumlovskému: o najímání žoldnéřů.

V Soběslavi [1476] 13. Sept. Orig. č. 2932.

Službu svú povolnú napřed vzkazuji, urozený pane milý! O zjednánie těch pěších a jizných, jakož mi píšete: hned sem o to na Tábor poslal. A že jest také Klachl, sám druhý, svědomý a hodný pacholek, ten již jel na Třeboň; ale Lhotský Václav ten jej zdrhuje, aby počkali, nebude-li pánu jeho jich potřebie. Burian z Zimovým bratrem, ti mají XI koní, a ti chtí zajtra bohdá se mnú do Lomnice jeti. A bude-li tu páně Mt, chtí sě o službu s JMtí umluviti. I toto Burian mně pravil, bude-li páně milostivá vuole, když s JMtí rozmluví, že k sobě viece bude moci jiezdného zjednati, jedné aby mohl do Kúřimska dojeti k Hoře. Píšete mi v svém listu, že by páně Mt chtěl dáti na pěšieho po II kopách na čtvrt leta a na jiezného na kuoň po III kopách, a viece jste nedotkli, má-li strava jim přidána býti a obrok na koně, čili nic? Jakož sě sám naději, že bude toliko ukráceno dopsániem. Také nedořkli jste, na pavezníka-li to má býti po II kopách, čili na střelce, čili jednomu jako druhému? jakož mi sě nezdá, nebo pavezník viece potřebuje zbroje i pacholete. Ex Soběslav, fer. VI. ante Exaltationem s. Crucis. Stanislav z Přerova.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, na mě laskavému pánu d.

815.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o boji proti Vikářci a najímání žoldnéřů.

Ve Třeboni 1476, 19. Sept. Orig. č. 2933.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Aby se VMti dobře a šťastně vedlo, toho bychme všickni rádi slyšali. Posel, kterýž u VMti byl, jda z Drozdovic, nepomněl VMti pověděti, že jeden dobrý urozený člověk dal tu věc znáti, kteréž ploty okolo Vikářce obdělali, že mělce to kuolé sadili. A tak ten dobrý člověk pravil, když by háky zavadili, že by ty ploty položili. A jakož mi VMt rozkázala, někoho dobrého člověka s několika koňmi na zámek přijieti a službu jemu dáti, nemohu mieti takového. A psal sem i do Krumlova o to. Než ten Burian, o kteréhož sem VMti v sobotu [14. Sept.] psal, že chtěl u VMti býti, a leží v Soběslavi: srozuměl sem, že jej někto otmluvil, aby u VMti nebyl, a snad i tu také nebude, kdež jej troštovali. I má s thovaryšem osm neb deset koní. Nebude-li chtieti u menším počtu býti, rozkážete-liž jej přijieti, to mi račte dáti věděti. Ještě na Kamejku ani na Cmundu o žádných lidech nevieme, ale na to se neslušie bezpečiti. Ne teprv, když by se škoda stala, někoho ptáti. Pak což rozkážete, tak se stane. Jakož sem VMti pravil, že věžňóv sedm sedí a velikú biedu a hlad trpie. Dva jsta s jistinú jata: rozkážeteli, aby se ta dva odbyla; co mají tak hladem trápeni býti

a nepřichová se nic na nich. I o tom račte rozkázati. Datum Třeboň, fer. V. post s. Lamberti anno domini ꝛc LXXVI. Řehoř ꝛc.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru král. Česk. a hejtmanu kraje Plzeňského ꝛc, pánu mému milostivému buď.

816.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o peníze.

V Netolicích 1476, 21. Sept. Orig. Fam. Raubík.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A prve jsem psal, že mi syn muoj píše, že jest tobě panem Švamberkem JMtí rozkázáno, aby ty zlatý, keré sú u tebe a na Rozmberce, aby ty jě přijal a quitoval na ten dluh. I žádné's mi na to odpovědi nedal. I milý bratře, prosím tebe, pošli mi tu quitanci hned bez meškánie a daj mi věděti, přijal-li si ty zlaté od purkrabie z Rozmberka Vlksického. A milý bratře, sprav mne těch věcí, kerak jest ta věc, abych jí cele rozuměl. Datum ex Netolic, sabbato in die Mathei ap. ꝛc LXXVI. Oldřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgkrabie na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

817.

Vojtěch z Jivovice purkrabí Krumlovskému: stěžuje si na Roubíka.

Ve Svinech 1476, 22. Sept. Orig. č. 2934.

Službuť svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A vědětiť dávám, žeť jsú mi pobrali člověku mému na Heršlák dobytek malý i veliký, a prvé mi vzeli mé vlastnie koně čtyři na Netolice k tej vojně. A neviem, z čeho mně vinu dávají: leč pro toho, že jsú jali Cáhlovského u toho člověka, an byl zablúdil; nevěděl kam jede, rozmetal s sebe oděnie jinde; u něhoť jest neměl nic. A potom postaviv se na Netolice i prosil Rúbíka ten vězeň Pantl, tak mně jest spravil, aby mu odpustil, nalezne-li to oděnie, aby je sobě vzal. A to jest on nalezl a jel s tiem na Cáhlov. A jestližeť tu vinu k člověku mému mají, křivduť mu činie. Protož, milý přieteli, prosím tebe uměj tam psáti, žeť mě hubie bezprávně, nemajíc žádné příčiny hodné ke mně ani k mým lidem. I věřímť páně Mti i tobě, že mne v tom opatříte, jakožto služebníka páně Mti. A jestliže bych komu co vinen byl, všakť já chci rád práv býti přede páně Mtí, před tebú i před každým dobrým. Než takto mě svévolně hubie, nedávajíc mi žádné viny ani žalujíc na mě páně JMti. I takéť jsú šatóv jemu mnoho pobrali, cožť jsú nalezli; učinilit jsú mu škody za XL kop gr. Dán v Svinech, dominico die post festum s. Mathei anno ꝛc LXXVI°.

Vojtěch z Jivovice i z Chvalkova.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému buď dán.

818.

Rychtář a starší z Trhových Svinův purkrabí Krumlovskému: o opatření proti nepřátelům a proti Zdeňkovi ze Šternberka.

Ve Svinech 1476, 24. Sept. Orig. č. 2935.

Služba naše napřed VMti, urozený pane, pane purkrabie milý! Jakož nám přikázal Johannes písař slovem VMti, abychme se s dobytky rozehnali, kamž kdo vie: i račtež VMt věděti, žeť jsme o to obec kázali svolati v hromadu, a tu jsme jim přiekázánie vašě zjevili, aby každý svój dobytek rozehnal, kamž kdo najlépe móže a vie k zámkóm; tuť se rozhánějí s dobytkem, ale sami ještě jsme po hromadě doma. Protož prosíme a žádáme rady a rozkázánie od VMti, máme-li býti pohromadě doma, čili se máme rozjíti, kamž kdo muože; nebť my vždy rady vašie a přikázánie VMti zachovati chceme. Také píše nám pan Řehoř z Třeboně, že pan Zdeněk ve čtvrtek [26. Sept.] vojensky na naše městečko potáhne, a leže u nás přes noc, a bojí se za to, aby nám škody neudělal, a radí nám, abychme se odhrnuli jakž móžem, abychme ke škodě nepřišli. I na to od VMti rady žádáme, kterak se máme k tomu mieti. A na to žádáme milostivé odpovědi od VMti po tomto poslu. Datum Svin, f. III. serotino tempore post s. Mauricii anno ɔc LXXVI°.

Rychtář a starší městečka Svinóv.

Uroz. panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlovi, tento list buď dán.

819.

Hejtman z Tiché purkrabí Krumlovskému: o zajatých z Cáhlova a o potřebách pro tvrz.

V Tiché 1476, 2. Oct. Orig. č. 2936.

Službu svú vzkazuji, pane purkrabie milý! Věděti vám dávám, žeť sú moji pěší pět vězní Cáhlovských přivedli a jednoho urazili.*) I co s tú věcí VMt rozkážete? Neboť jest belo pět Strážských v té chůzi a pět méch; řekli, že jim má dáti, čili co jiného v té věci [sic]? I také, máte-li mne vopatřiti jakémi potřebami, i prosím vás, vopatřte mne, neboť mi se již s pravú věrú štíště; anebo račte někoho jiného poslati, ježto by té věci lépe rozuměl bez těch potřeb béti nežli já. Také ať byste ráčili věřiti, co s vámi tento posel bude mluviti ústně. Datum Tichá, fer. IIII. post s. Wenceslai LXXVI°.

Čáp z Radonic.

Urozenému panoši, panu Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově.

820.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: o sbírání vojska.

Ve Třeboni 1476, 9. Oct. Orig. č. 2939.

Služba má napřed, pane purkrabie milý! Pravil mi Makovička, že se Němci

*) O tehdejší válce do Rakous cf. A. Č. VI. 133 č. 11.

Cáhlavští zbierají a že byšte rádi vieci lidí měli: i zdá-li se vám s panem Hadem, že byšte psali panu z Šelnberka*) a jeho žádali, aby vám lidi pójčil, buďto jiezné neb pěší, nebť on ještě na padesáte koní dobrých lidí má. S nimi s Cáhlovskými činiti, v takovú potřebu musíte všady hledati, kdežby koli mohli lidi zjednati. A jakož ste psali o lidi na Třebíč: také sem já při tom psal Ctiborovi Kozskému proše jeho, aby tam do Třebíče dojel a pomohl ty lidi vyjednati, neb on do Třebíče blízko bydlí. A prosím vás, budete-li prvé poselstvie mieti od páně Mti, dajte mi věděti; pakli já prvé, tehdy já vám dám věděti, neb tam také poselstvie mám. Datum Třeboň, fer. IV. post s. Francisci anno dni ↄc LXXVI. Řehoř Klaric.

Uroz. panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď.

821.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o žoldnéřích a vojsku, o loupežích, které se dějí ze Strážska a z Hradecka.

Ve Třeboni 1476, 15. Oct. Orig. č. 2940.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Což VMt rozkázala pověděti Švehlovi, to sem učinil. I velmi bych rád, aby VMt ráčila pozuostaviti koní XXX u nás; neb též napřátelé nahlédají k nám, a zvlášť tento minulý pátek [11. Oct.], přijevše jich osm k Lomnici, zabili velmi dobrého člověka, druhého jali, třetího ranili, a pobrali něco koní. By kto na ně postával, neb po nich táhl, neujeli z boží pomocí porážky. Těch XXX koní z Třebíče, račte je k sobě obrátiti, nebť rozumiem, žeť sú lidé hodni a dobře jiezní. Psal mi Rúbík, abych jednoho ujistil pro ty koně, jakož Johannes seděl pro ně, a že mi to i VMt má rozkázati; a píše, neučiním-li toho, že by o to chtěl ke mně hleděti. Ráčíte-li o něm rozkázati, rozkažtež Bolochovcovi neb Švehlovi, co já mám s tiem činiti. Jeden pěší, kterýž se zapsal i penieze zavzal na pěší službu, i kúpil sobě kuoň na vojně, i běhá vždy, aby byl s koněm zapsán, nechcem-li, že chce pryč jeti. Račte o něm rozkázati. Těch koní raněných, jakož nedbají [sic]. Milostivý pane, stala se několikerá zlodějství vašim chudým lidem na dobytciech; nalézají svú škodu na páně Hradeckého a páně Strážského zboží. Psal sem o to něco po Hradeckém, vrátí-li? A vždy toho kryjí, aby súkupi nebyli věděni a postaveni. I ještě u páně Hradeckého služebníka a znamenitého zeměnína, Kamareta na Žirovnici, optali v jeho dvoře čtyři krávy. Píše mi, že je kúpil, aby jemu lidé jeho penieze vrátili, a súkupa postaviti nechce. Rozumiem, že to nerovně jde, i nerozumiem, bychme my to s ním srovnali. Račte jemu sami o to a obtížně psáti, aťby toho súkupa dobyl. Píše-li [sic] se Diviš Kamaret z Žirovnice. A pokraden ten dobytek lidem vašim z Střiebrce. Jeden-li by, co ukradna,

*) Janovi, držiteli Stráže.

i řekl: kúpil sem, kdyby to mělo přijato býti, tak by každý, ukradna, řekl: kúpil sem; ale má soukupa postaviti.

Račte o těch vězních prvních rozkázati: tři jsú z Kamejku, psal o ně pán Kamejcký;*) jednu [sic] potom nechal. Rozumiem, že jich páni jsú u vašich nepřátel na Vikářci. Dva jsta s jistinú vsazena. Jeden šestý jest nápravník váš; prvé sem jeho za nebožtíka pána od šibenice vyjednal takú měrú, aby s tiem dvorem již v úrok vstúpil a již viece nebyl za služebného. Panu Jarohněvovi se nelíbilo; tak v té službě stál ještě vždy. Pak nynie dopustil se toho: svěřila se jemu jednoho drába z Kamejku ženima, aby ji provedl; a on ji pak zradil, a poslal v cestu, aby ji oblúpili. Sedmý pak sedí pro to: odsluhoval se na Cáhlově i ostrmal okolo zámku, i jali sme jej, ale prvé než ste vytáhli a odpověděli. Jesti s Hlubockého zboží; prosí zaň purkrabie Hlubocký. Ten kuoň, který ste kázali Makovičkovi dáti, jesti šud [sic], nehodí se jemu na něm jezditi, byl by u vuoz; jezdí Makovička na něm, když potřeba jest. VMti děkuji z krávy, kterú ste mi z vojny poslali; ale nevzalť sem jie. Prosím VMti, račte mi raději rozkázati Slepičkovi ryb dáti. Datum Třeboň, fer. III. ante s. Galli anno ɔc LXXVI. Řehoř.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru k. Č. a hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému milostivému buď ɔc.

822.

Zdebor z Kozího Jindřichovi z Úsuší: o dluh.

V Soběslavi 1476, 15. Oct. Orig. Fam. Úsuší.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Tajno tebe nebuď, že jakož sme někteří rukojmie za tě panu Markvartovi Kraselovskému za dvě stě zlatých, kteříž sú měli dáni býti na sv. Václava již minulého: i toho se jest nestalo. A on mě i jiné rukojmie tuze napomínal i hospodu ukazoval. I věz, jestliže dány nebudú na sv. Havel najprv příští, že ke škodě přídeš. A vieš, že tie vděk puojčil; a divno mi, že žádný o to nic nedie. I milý přieteli! věřímeť, že nás i sám se v tom opatříš, aby se škod uvaroval, a to hned nemeškaje. Dán v Soběslavi, v úterý před sv. Havlem, lét MCCCCLXXVI. Zdebor z Kozieho.

Urozenému panoši Jindřichovi z Úsušie, přieteli mému dobrému buď d.

823.

Jindřich Roubík Bohuslavovi ze Švamberka: posýlá k němu Petra Stoupenského a Johannesa písaře svého.

V Netolicích 1476, 16. Oct. Orig. č. 2941.

Urozený pane, pane a švagře na mě laskavý! Službu svú VMti vzkazuji.

*) Viz číslo 635.

A rád bych slyšal, by se VMt dobře měli. A teď k VMti posielám Petra Stúpenského, hajtmana a služebníka VMti, a Johannesa písaře svého, úmysla mého úplně zpravené. Ti, což ode mne nynie s VMtí mluviti budú, račte jim věřiti jako mně samému. A věřím, že se v té věci okázati ráčíte jako pán a švagr na mě laskavý. Datum Netolic, fer. IV. die Galli anno ɔc LXXVI°. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najvyššiemu hofmistru království Českého, hajtmanu kraje Plzeňského, pánu a švagru na mě laskavému.

824.

Týž témuž: pro případ jízdy, aby Stoupenského k němu poslal.

V Holkově 1476, 24. Oct. Orig. č. 2943.

Urozený pane, pane milý! Službu svú vzkazuji VMti. A račte VMt psáti Stúpenskému, jestliže bych kde já tam co slušného zvěděl a potřebného VMti i mně, aťby on ke mně táhl, i s těmi dobrými lidmi, kteréžť on sebú má; ať bychom VMti neobsielali, jestliže bychom co počínati měli. Neb bychom tak snad VMti obeslati brzo nemohli, kdybychom co spěšně počínati měli. Ex Holkov, fer. V. ante Simonis et Judae ap. anno ɔc LXXVI°. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a poručníku pánóv z Rožmberka, pánu na mě laskavému.

825.

Jindřich Roubík Bohuslavovi ze Švamberka: o sukna.

V Netolicích 1476, 30. Oct. Orig. Fam. Raubík.

Urozený pane a pane můj! Službu svú vzkazuji VMti. A prosím VMti, milý pane, rač VMt za mě slíbiti za sukna do Budějovic Černohorskému, jakož VMt o to Johannes, písař muoj, spraví. A pane milý, což toho bude, rač to sobě VMt zase hned vzieti; co by mělo na muoj diel přijíti z toho holdu, tu hned račte tolikéž vzieti, jakož za mě slíbíte. I věřím VMti, že to ráčíte pro mě učiniti. Datum ex Netolic, feria IIII. post Severini ɔc LXXVI.*)

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru královstvie a hajtmanu kraje Plzeňského, pánu a švagru na mě laskavému.

*) Severina připadá r. 1476 na středu = 23. Oct., a tedy zde datovati se musilo IV. *post* Severini = 30. Oct. Možno však, že v listu je chyba a že má státi *in* die Severini; pak by ovšem musilo býti 23. Oct. Soudím tak z druhého listu v téže věci, kterýž psán jest Kunrátovi z Petrovic de dato f. IV. p. XI millia virg. t. j. 1476, 23. Oct.

826.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: v téže věci.

V Netolicích 1476, 31. Oct. Orig. Fam. Raubík.

Službú svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož tu byl slíbil pán JMt a ty podle JMti Černohorskému za 1½C fl. ung. za sukno: i nasazuje mi sukna velmi draho, tak že nemohu od něho za ty peníze bráti, ješto jinde mnoho laciněji kúpiti mohu, maje hotové zlaté. I milý pane bratře, prosím, daj těch 1½C fl. Johanesovi, písaři mému, a teď zase list váš přiměte, ať těch chlapů pěších odbudu, nebť na mě vždy běží. Datum Netolic, feria V. ante Omnium Sanctorum ↄc LXXVI°. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

827.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o vojně v Rakousích a věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1476, 31. Oct. Orig. č. 2945.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, že vaši jsú v jiezdě, jakož se VMti povie, komuž sem poručil. Jakož VMt Joštovi*) hejtmanu psala, že VMti nepsáno, jakú puotku vaši u Vajdova měli: nebylo nic k zisku ani ke škodě, i proto VMti nepsáno. Bylo vašich osm k jiezdě; i potkali se s sedmnácti jieznými; i učinili na těch sedmnáct vokřik, a v tom je proskočili i ujeli bez škody; jediný váš, Erhart vuodce, oškrábnut mečem. Jakož VMt ty tři z Kamejku rozkázali ste dáti na rukojmie, aby se odsluhovali a zapsali pod XXXti kopami každý ↄc: i zvěděli sme, že jest jeden panoše a dobrých přátel, a mievá koně své; i nezdálo se hejtmanu i mně, by na základ vydán byl, než zavázán. Také mluvie, že chtěli na Vikářec, že tu koně mají, zda by mohli [k] koňóm přijíti: o tom obém račte rozkázati.

Diviš Kamarét z Žirovnice nechce vašim lidem z Střiebrce krávy vrátiti, než aby jemu penieze vrátili. A to nenie právo, ano toho krádeže úředníci páně Hradeckého krávu jednu kázali vrátiti. Zvěděl Kamarét, že ten, ktož by krávy ukradl, sedí zde na Třeboni, i ukazuje naň, aby lidé na něm svého postíhali. By pak VMt toho kázali odpraviti, proto-li by on nechtěl vrátiti, takť by málo co ukradeného bylo vráceno. Račte i o tom rozkázati. Ten, kterýž sedí, rád penieze dá, ale má-li taková věc zamýšlena býti, bude to proti právu, a lidem chudým k veliké škodě. Jakož mi VMt rozkázala Stanislavovi psáti, aby ovsy osepné na páně Zdeňkově věně vybral: i psal mi Stanislav, že nevie, kde je rozkážete ssúti, na Chúsnice-li čili v Soběslavi. Také mi psal, že slyšal, že by sobě Lhotský kázal něktrým ovsy dáti.

*) z Pruku.

I psal sem jemu, aby to na jisto zvěděl, aby se VMti klam nepsal. I odpisuje mi na to, jakož na jeho listu srozumiete. Posielám VMti list od hejtmana Hradeckého *); kázal jej Jošt otevřieti, aby se vedle toho zpravil. Kuchař přiznal se, že při tom byl, když ty koně pobrali, než tiem se vymlúvá, že jich on nebral, a že za to nic nebral žádných peněz; chce se vyručiti na odbyt vedle jiných, což se naň dostane. Penieze sem poslal do Hradce i Soběslavě, ale nedostane se snad XL kop. Psali ste mi, abych dodal z toho, což sem na počtu zuostal. Zuostal sem 1½C kop, i vyvadil sem list od Diviše z Počepic ve stu kopách i úrok dal. A nedojal sem na nenější úroky XXX kop, a vydal sem žoldnéřuom a na jiné potřeby, ješto písař peněz neměl a muselo se lidem mieti.**) Prosí VMti hejtman Jošt i já, račte rozkázati Vávru pěšího sem na Třeboň za šafáře poslati, neb zde žádnú mierú nemuožem žádného mieti. Měli sme jakéhos Krchmáče, i povrhl klíče a běžel pryč, a pak nehodil se. A tak ty potřeby velmi rozbrojně a na nesporotě jsú; neb písař pro jiná jednání nemuož tomu co učiniti. Vzkázali mi, že pan Zdeněk psal do Soběslavě, že má s ciesařovými radami v Kremži rokovati. Datum Třeboň, fer. V. in vig. Omnium Sanctorum anno dni ɔc LXXVI. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššímu hofmistru k. Č. a hejtmanu kraje Plzeňského, pánu mému milostivému buď dán.

828.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: o robotě a jiných věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1476, 31. Oct. Orig. VI. Gβ 35.

Službu mú napřed, pane purkrabie milý! Psali ste mi, že mi chcete za mé penieze prostici soli poslati, i neposlali ste. A píšete mi, že k vám posieláme, když se co nedostane: nežádajte s námi o to počet mieti; zdá mi se, že byšte nám musili tolik přidati, ješto by se vám stesklo. A naše žádost nenie lidem nespravedliva, ale lidem z úřadu našeho robotovati sem, k tomu roboty na sobě mají; a nynie rozkázáno jim, aby les vozili i robotovali v Suchdole; a k tomu aby měli ještě robotovati i u Svinských: pomyslte na to, jestli to spravedlivé. — Posielám vám list od panie Machny a od kohos druhý. A prosil sem vás, ještě prosím za Vávru k šafářství, neb jistě žádného mieti nemuožem, a stojie ty potřeby na velikém rozbroji a nesporotě, a máme viec než sto a dvadceti čeledi. A posielám vám mieru od srubnice z Chúsníka. Kuoň, kterýž se vám měl poslati, pojal jej Jošt hejtman v jiezdu; rozklečel se vuodci kuoň, i musil podeň ten dáti. Datum Trzebon, feria V. in vigilia Omnium Sanctorum, anno ɔc LXXVI. Řehoř Klaric.

Uroz. panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď.

*) Jana Koňasa z Vydří. Cf. A. Č. VI. 135 č. 13.

**) A. Č. VI. 136 č. 14.

829.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o požadavcích Šternberského úředníka na Soběslavi.

V Soběslavi 1476, 3. Nov. Orig. č. 2946a.

Urozený pane, pane milostivý muoj! VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazuji. Rač VMt věděti, že Václav Lhotský chce všech duochoduov pánu svému polovici tohoto zámku od polúletie jměti; a tak praví, že by jemu to pán jeho na jeho službu dal. A já jsem jemu toho odporen. Než což by bylo spravedlivého, počínajíce od té smlúvy sjezdu v Rokycanech, aby ve spolek šlo VMti pánuom, a což by prvé bylo před tú úmluvú od počtu mého a majtného Ondráčka, aby k VMti to ruce šlo. Ale jemu sě nezdá k tomu svoliti. I jaká vuole v tom VMti jest, rač mi VMt rozkázati, prosímť. A teď VMti na ceduli sepsáno posielám, dco do toho sjezdu a dco potom sjezdu až do sv. Havla puožitkuov v městě přišlo, kromě úroku, a ten jest znám po mých prvniech rejstřiech, co jeho jest. Ex Soběslav, dominico post Omnium Sanctorum 1476. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, hofmistru kr. Č., hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému milostivému buď dán.

830.

Jindřich Roubík úředníkům Krumlovským: aby mu v holdech nebylo páleno.

V Netolicích 1476, 5. Nov. Orig. č. 2948.

Službu svú vzkazuji, urození páni a přietelé milí! A obeslal mě Šedil, hajtman mój z Heršláku, že by chtěli s Rozmberka v mých holdech spáliti: i prosímť vás, milí přítelé, mluvte s pánem JMtí, ať by mi neráčil v tom dáti překážeti, ažť mi holdy vydadie. Nebť mi je teď mají v pondělí [11. Nov.] a v outerý [12. Nov.] klásti. A potom když̌ť já vyberu holdy své, nechť pán učiní, což ráčí. Nebť sem já pánu JMti též učinil nynie, žeť sem JMti v holdech nechtěl páliti. A JMti věřím, že to ráčí opatřiti a hned rozkázati, aby tu nebylo překáženo. A když jedné holdy vyberu, dám JMti hned věděti. I milí přítelé, prosímť vás, buďte toho pilni, neb by mi veliký zmatek byl. Datum Netolic, fer. III. ante Leonardi LXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozeným panošem Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, a Petrovi z Houzné, hajtmanu tudiež, přátelóm a bratróm mým milým d.

831.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o propuštění Johannesa, služebníka svého.

Ve Třeboni 1476, 9. Nov. Orig. č. 2912b.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A prosím tebe,

milý bratře, mluvte se pánem JMtí o Johannesa, služebníka mého; poněvadž již všickni viete, žeť nic vinen nenie pánu JMti ani lidem JMti, ať jej JMt ráčí propustiti i rukojmie jeho. A již pán JMt ty u sebe má, kdežť sú tu škodu učinili, nechžť JMt káže, ať tu škodu opravie lidem JMti. Neb jinak byloť by nepodobné, byť měl nevinný platiti a vinní toho prázdni býti, súc u pána JMti. Všakť sem já jej poslal ku pánu JMti, věře JMti, že mu sě v tom spravedlivě stane, a ještě vdy věřím. A pak neráčí-li pán té věci sám rozeznati, ale nechť to pan Strakonický slyší. A což sě bude zdáti v tom JMti za spravedlivé, nechť sě tak stane. Ale já pánu JMti vdy věřím i z práva na JMti žádám, jako na spravedlivém pánu, aby sě JMt tiem Kuchařem ubezpečil, aby JMti byl práv o tu škodu, kterúž jest učinil neprávě a nešlechetně; a služebník muoj ať jest toho prázden. Datum Netolic, sabbato ante festum s. Martini annorum ↄc LXXVI°.

Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlovi, přieteli a bratru mému milému.

832.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o vojně Rakouské a o věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1476, 23. Nov. Orig. č. 2951.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Z novin VMti napřed děkuji. Ale nerad sem, že ste pěších do Veselé k té chuozi neobeslali, neb sú se již pryč hnuli. A tak mě zpravují, že sú šli ku panu Štreinovi. A tiť u nás v kraji budú: protož, když se pán Buoh pomuož našim vrátiti, račte je tiem spieš sem na Třeboň vypraviti. Jakož mi VMt psala o ovsy: již jich nemají mnoho dodati; obeslal sem pilně, aby dodali. Ale že sú ještě někteří lidé velmi zahubeni, nebudú moci dáti, a v trziech jeho prostě nebývá. Slal sem po dvakrát do Svinuov, nekúpil mi jeho viece než XL čebrův. Kdyby VMt rozkázala Svinským, aby jeho VMti zkúpili IIII^{C} č. po IIII gr., myť bychme jim penieze poslali. Neb oni ovsa dosti mají, i chtie jej po V gr.; jinak k němu těžko přijdem, a brzyť se jeho nedostane. V jiezdy aby činili, kteříž sú zde pozuostali: byli někteří několik dní vně a stáli jako na jisto na nepřátely, i nemohli se dostáti, a jiní se na cestu vymlúvali. Avšak Erhart jel a zuostal se mnú, když mě obešle, abych za niem viece vypravil. O ty dva vězně z Vikářce psal Lamač proše, aby jim byl rok dán. A odepsal sem, že ten, kterýž své koně měl, VMti škodil a neodpověděl, že jej VMt ráčí kárati jako na takového přislušie; druhý jest pacholík chudý. Pak což o nich rozkážete, tak se stane. Pan Štrein psal mně, proše i panny Anežky za přímluvu k VMti, aby jeho lidem páleno nebylo, a jestliže by vždy páleno bylo, že to Buoh vie, ačkoli nerad, že by zase musil páliti. A píše, co by jeho lidem platno bylo, kdyby se VMti hol-

dovali a na Rúbíka péči měli? VMt vie, mohlo-li by to kterú stranú býti, kdyby se VMti holdovali, aby na pana Rúbíka péče neměli. Datum Třeboň, sabbatho ante s. Catherinae anno d. ɔc LXXVI. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najvyššiemu hofmistru k. Č. a hejtmann kraje Plzeňského, pánu mému milostivému buď d.

833.

Diviš Kamarét Stanislavovi z Přerova: o koupi pobraného dobytka.

V Žirovnici [1476], 23. Nov. Orig. č. 3160a.

Službu svú vzkazuji, slovutný přieteli milý! A jakož mi píšeš o dobytek lidí pána tvého JMti, kterýž jim jest pobral Lamač: i milý přieteli, věziž, žeť sú byli u mé ženy, a jáť sem jim chtěl dáti vyplatiti ten dobytek, aťby mi zasě vrátili, co sem sám zaň dá [sic]; a jim sě toho nezdálo učiniti. I věz milý přieteli, žeť sem já od nich jej kúpil, kdy sú jej mimo mne hnali. A také jsú u mne ve vsi s ním neleželi, než leželi jsú s ním na poli. A kdož by tě toho jináč spravoval, ten by tě toho křivě spravil. Poněvadž sě z toho hněváte, že sem jej sobě koupil k masu: ale potom toho nechám, a vás v tom hněvati nebudu. Ex Žirovnic, sabbato ante Katherinae virg. Diviš Kamaréth z Žirovnice.

Urozenému panoši Stanislavovi z Přerova, přieteli milému.

834.

Stanislav z Přerova Divišovi Kamarétovi: odpověď v téže věci.

V Soběslavi [1476] 24. Nov. Opis č. 3160b.

Stanislav ɔc. Urozenému pánu Divišovi Kamarétovi z Žirovnice, mému dobrému příteli ɔc. Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! Rozumiem tomu, že mé psaní svědoméť jest, kteréž jsem psal paní vašie, když vás nebylo doma. Na kterézto psaní vy sami mi odpisujete. I neobmeškám já té věci na pána svého na JMt vznésti, té neobyčejné a nesúsedské věci. Než sámť od sebe praviem, že sě jest toho nemělo státi. Než mohla-li jest co paní vaše lidem pána mého JMti v čem prospěti, měla sě paní pánu mému JMti i pánuom sirotkuóm JMtem v tom dobrým přátelským přítelem dáti znáti, ne tak kupujíci takým obyčejem statky lidí JMti. Nebo i já mám chudú ženu, jakož jsem sám: však proto nedaj mi milý Buoh, abych já toho nenapravil, což by v takové věci, a snad dobrým úmyslem, učinila. Ex Soběslav, dominico ante solempnitatem virg. s. Katherinae.

835.

Hejtman Třeboňský: o přípravách proti panu Štreinovi.

Ve Třeboni 1476, 26. Nov. Orig. č. 2952.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož mi VMt

psala, abych VMti dal věděti, v otevřeném-li městečku se zbierají: muož VMt rozuměti, žeť oni k určenému miestu potáhnú, a z těží potáhnú. A píšete mi, jestliže bych jistotu zvěděl, abych VMti dal věděti: tak miestně a brzce nemuož to strhnúti, než to viem, že se zbierají, nebo noci byli vaši s jiezdě, a jsú rozehnáni, že o sedmi ještě nevieme; a večeras dali mi věděti, že by vždy noci měli na Svinských býti. I poslal sem tam XX pěších služebných; pak jestliže by noci nic nebylo, ale vždy za to máme, že budú, neb pan Štrein*) to pilně strojí, chtěje svého městečka pomstíti. I ráčíte-li se toho vážiti, jestliže noci nic nebude, aby ráčili vzajtra [27 Nov.] bohdá Svinských lidmi posíliti, což by se VMti zdálo, a to na dva dni. A v tom bychme srozuměli lépe, k čemu se Němci strojie. Pakli by tu přitáhli k Svinuom, jakož ty vejstrahy jdú, ale učinili by tu proti nepřátelóm, což by mohli. A mně také bez meškánie račte dáti věděti, co bych já měl činiti. Datum Třeboň, fer. III. post s. Katherinae anno d. ɔc LXXVI. Jošt z Pruku, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najvyššímu hofmistru k. Č. a hejtmanu kraje Plzeňského, pánu mému milostivému buď.

836.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o věcech hospodářských.

V Soběslavi 1476, 26. Nov. Orig. č. 2953.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazuji. Ještě mi od Lhotského viece nenie dáno než LIIII kopy XXIII gr. A tak mne svú řečí na konec ujistil, že Markvart Kraselovský zajtra bohdá konečně k té potřebě pánu jich má puojčiti šestdesáti uherských zlatých, a že ty hned chce ke mně obrátiti. A mám dáti do Vlašimě XLV kop: tu bych s zlatých musil sleviti. Na Kouty mám dáti XXII½ kopy a na Mitrovice XI kop a Jirklovi XV kop; těm sem všem zlatými platil i nechtěli zlatého v kopě bráti; a ty zlaté rozdal sem zde v kraji. I rač mi VMt o těchto LX zlat. rozkázati, ač VMti zlatem budú chtieti odbývati; nebo jich tam dále v Čechách po kopě nechtí [bráti],**) a zde jich všech nezměniem. Také rač VMt věděti, že Lamač sám XXtý pobral všecko lidem VMti ve vsi v Cetorazi. I psal sem o to, jakž jsem byl zpraven, paní Kamarétové; i odpisuje mi zase jejie pán, jakož teď VMti toho přípisy posélám svých listuov i jeho páně Kamarétuov list. Kterýmžto porozumějíce, bude sě VMt tiem zpravovati; nebo i lidé jich koníky a dobytky od nich rozkúpili všecky s některými jinými lidmi tu okolními, kromě jedny koníky s sebú pojali. Tak mne lidé zpravili. Také lidé VMti z Maršova a z Lomu přišli ke mně tážíce sě mne, mají-li péči jmieti na Předbora Želeckého, kterýž jsa se panem Zdeňkem v Rakousech, i jel o službu k ciesaři. Já

*) Jindřich. **) Vytrženo.

sem jim i jiným VMti lidem řekl, že tomu nevěřiem, by on VMti zde v zemi měl k škodě býti. Kozského Zdebora nynie zde nenie, než když jedné příjede, přijma k sobě někoho dobrého člověka nestranného, budem konati o to seno. A VMti vždy prosím, jakož jsem VMti v tuto neděli [24. Nov.] psal: rač VMt tu věc s koncem opatřiti, atby súdové před se šli, nebť sě obci i hostem velmi tiem ukracuje. I milostivý pane! rač sě VMt v tom jmieti jakožto pán múdrý. Za odpověď VMti prosím. Ex Soběslav, fer. III. post festum s. Katherinae 1476. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru k. Č. a hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému milostivému.

837.

Hejtman Třeboňský Bohuslavovi ze Švamberka: o vojně v Rakousích, žoldnéřích a věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1476, 29. Nov. Orig. č. 2954.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Nepomněl sem s Stúpenským o to rozmluviti, jakož dnes a v zajtra již služebníkuom vašim, věčí straně, služba vycházie, rozkážete-li s nimi VMt mluviti, chtěli-li by kteří zuostati? Neb VMt snad nebude ráčiti bez lidí býti. Na některých se rozumie, že neostanú. O toho Hrocha Velikého, tak sme s nim zuostali, aby přivedl do padesáti pacholkuov pěších, dostane se jim vedle VMti psaní dáti po IX gr. na tejden. O ty vaše zjímané, jakož žádáte věděti, kterak sú poraženi: tak se stalo, že jeli na Simznštorfarů ves k Jilmavě; nadáli se, že tu některé lidi zjímají i zapálili tu ves. A v tom Pompl, starý a mladý, jeli v jiezdu, majíce na XXX koní, i ohledali oheň i jeli k uohni. A vaši byli ssedali a koně zvázali, a oni tak na ně připadli. Ktož [k] koni mohl přijíti, ten ujel; než šest jich zuostalo a pět koní. A ti Pomplové jsú služebníci pana Pochoméře z Raksí [sic], zvlášť ten starší jest jeho hejtmanem na Dobršperku. Ráčíte-li tomu pánu Pochoméřovi neb mně rozkázati o to psáti, toť jest jisté, žeť neopraví. A protož budete moci tu příčinu tiem lepší naň mieti.*) Psali ste, že ste psali do Svinuov o oves; rychtář Svinský praví, že o tom nic nevie. Račtež ještě tak psáti, aby nám dali IIII^{C} č. ovsa a že mi jim jej zaplatíme, tak jakož u nich v trhu platí. Veselským sme psali pod vaší pečetí o II^{C} č. Datum Třeboň, fer. VI. ante s. Andree anno ɔc LXXVI. Jošt z Pruku, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru král. Českého a hejtmanu kraje Plzeňského, pánu mému milostivému buď.

---

*) O vojně v Rakousích cf. A. Č. VI. 138 č. 18.

838.

Racek Kocovský Bohuslavovi ze Švamberka: o své žoldnéře v Bukovsku stavené a o výpravě do Rakous.

V Horažďějovicích 1476, 17. Dec. Orig. č. 2958.

Urozený pane, pane! Služba má VMti. A jakož mi VMt píše, kerakby VMti list poslali hajtman z Třeboně, kerajž jim píši o služebníky své, které sou mi slibem zavázali v Bukovště, a tak, nevědouc by služebníci moji byli, a když bych jim o to psal, že sou služebníci moji, že by je propustili. I to sem já, pane milý, udělal, že sem jim o to psal tak v pravdě jakož jest, neb sem já je byl poslal na nepřátely na své i na VMti, a tak sem jim byl pověďal, že mohou všudy na VMti panstvie odpočinouti. Neb já tu plnou naději k VMti mám, že VMt radějšě majm radni a pomocni budete i svajm rozkážete, než byšte jim překáželi: neb VMt dobře vie, že já vám vždycky rád sloužiem. A svajm všem sem přikázal, kdež by bylo potřebie VMti aneb VMti poddanajm, aby jim radni a pomocni byli. I VMti také prosím, abyšte ráčili svajm poddanajm rozkázati, aby také byli majm radni a pomocni, kdež by jim toho potřebie bylo. Neb já nepřátel VMti hlediem a hleděti budu, kdež budu moci, i svajch také. Než tito, kteří sou v Bukovště zavázáni, ti sou se musili zase vrátiti pro tu přiekazu. A také jakož VMt dotýče, že by vašiem lidem nezaplatili tu u Bukovště: i mluvil sem s nimi o to, a voni mě tak spravili, že sou všecko zaplatili, kteříž sou tu zuostali; leč by ti něco zuostali, kteří sou utekli z toho rauše; a toho že nemóž viece bajti než IV neb V gr. A také VMt dotýče, že by někteří z těch vzali VMti lidem XVI koní vedle Třeboně, a ti že by byli vedeni k Veselí. I račiž věděti, žeť já vo tom nic neviem. A také mi se nezdá, by ti kdy co proti VMti udělali, kteříž sou tu zavázáni. A byli sou nynie s VMtí v Rakousech s panem Strakonickajm i s jinajmi pomocníky VMti. A přes to, dá-li VMt neb kdožkolivěk VMti služebníku mému kerému z čeho vinu, musí každaj práv bajti. Neb bych já radějě vašiem raden a pomocen byl, než bych jim co dal uškoditi. I to VMt ode mne vědouc, i prosím VMt, račte se ke mně a k majm tak přátelsky mieti, ať bych VMti tiem raději sloužil ɔc.

A jakž mi VMt píše, abych vám dal věděti, kerak sem s kniežaty v Bavořiech zednal: i račiž věděti, že ještě nikerakž. A s pravou věrou rád to slyšiem, že se VMti tak dobře zvedlo, že ste Cáhlavské porazili; a bohdajž toho ještě viece bylo, abychom Němce vždy bili. A prosím, vie-li VMt jaké dobré noviny, račte mi je dáti věděti, a kerak se králi Uherskému JMti vede. Datum ex Horaždějovic, fer. III. in die s. Sapientiae anno ɔc LXXVI°.

Racek z Kocova a na Horaždějovicích.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švambergka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzeňského, pánu přieznivému dd.

839.

Hejtman Hradecký Bohuslavovi ze Švamberka: aby kupcům Hradeckým v obchodě do Rakous překáženo nebylo.

V Hradci Jindř. 1476, 19. Dec. Orig. č. 2959.

Službu svú vzkazuji VMt, urozený pane, pane mně příznivý! Vznesli na mne lidé pána mého JMti Halema, Rybka i jiní, tohoto listu ukazatelé, kerak sú skrze rozkázání vaše v Třeboni se čtyřmi vozy i statky obstaveni. Pane milý! Prvé sem VMti psával, proše vás za to, abyšte takového súžení na lidi pána mého JMti dopouštěti neráčili, neb pán muoj JMt s vámi ani s žádným ve zlé vuoli nyní nemá nic činiti. A VMt také z mého prvního psaní*) mohli ste srozuměti, kterak toto město mého pána JMti najvíce kupectvím sedí, a přes svět zde i onde mušejí dělati, tak dobře na zámky vaše vezúce jakož i jinam. Mají-liť pak pro vaši válku tak od VMti súženi býti, sami na to račte pomysliti. Však víte, že pán muoj JMt také jest jeden zemský pán a svobodný: tak se mně i jiným dobrým lidem zdá, že tak zemská práva nekáží, aby lidé pro své věrné živnosti tak hyndrováni měli býti. Děje-li se jim pak to z moci od VMti, i to mi račte dáti znáti, ať bych já, pokadž bych mohl, při odjezdu pána svého JMti v tom lidi jeho opatřil. A snad VMt za to má, že by již pán muoj JMt umřel? Pane milý, živť jest ještě JMt, ačkoli byl podál odjel pro potřebu pána svého JKMti; ale buohdá v skuře doma bude. Pro takový odjezd pozdální JMti chudým lidem nemělať by se proto taková soužení díti, an jest VMti dobrý přítel. Pakli jakú vinu k JMti máte, bez takových nátiskuov mám za to, žeť by VMti byl práv: však jest v zemi dosti usedlý. Nébrž já sem tu naději měl, znaje pána svého JMti k VMti dobrú vuoli, že VMt lidi JMti fidrovati budete, ano JMt do Rakús válel, a proto lidem pánuov z Roznberka jich živnosti do Rakús nehájil. A slyším tak, že i podnes tam jezdí a více než odkad jinad jim vozí, živíce se; ale pána mého JMti lidé k tomu štěstí nemají, neb JMt podál jest. Protož, milý pane, prosím VMt ještě napřed dle té dobré vuole, kterúž pán muoj JMt má k VMti, račte ty vozy propustiti, ať se tam netráví. A dále jich živnosti jim hájiti neračte. Ex Nova Domo, f. V. ante festum Thomae ap., anno ↄc LXXVI°.

Jan Koňas z Vydří, hajtman na Hradci.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najvyššiemu hofmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzeňského, pánu mně příznivému.

840.

Oldřich Roubík purkr. Krumlovskému: o krádeži koní a o penězích, které Němci kladou ve Krumlově.

B. m. [1476, před 21. Dec.] Cedule č. 2968.

Také milý bratře! Však těch koní přieliš mnoho všudy kradú: námť sú, synu

*) A. Č. VI. 135 č. 13; 136 č. 15.

mému, všechny vozníky pokradli, neb jen kam vyšlem, už poberú koně. Také, milý pane bratře, píšíť mi dnes Němci, že tu v Krumlově kladú zlaté; i nenieť písaře doma, než jednéť přijde, ažť jej tam hned pošli. I milý pane bratře, přičiň se, aťby dobří zlatí bráni byli, a měj se ve všech věcech k synu mému jako přietel náš, neb mi v tobě pilnú naději máme a ty k nám také měj, co bychme jedné mohli tobě k libosti učiniti, že bychme to rádi učinili i syn muoj.

841.

Bohuslav ze Švamberka hejtmanovi Hradeckému: odpověď na číslo 839.

V Krumlově 1476, 21. Dec. Orig. č. 2962.

Služba má, Koňase! Jakož píšeš o lidi pána svého, kteříž sú staveni proto, že sú mým nepřátelóm na Cáhlov vezli, žádaje, aby propuštěni byli ɔc: porozuměl sem. I vieš dobře, kterak sem prvé psal, proše tebe, aby mým nepřátelóm a zvláště na Cáhlov vézti nedopúštěl, že toho hájiti míniem. Též sem psal nebožtíkovi panu Zdeňkovi z Šternberka ɔc dobré paměti, aby svým Vitorazským i jiným vézti nepřátelóm mým nedopúštěl, a též také i Budějovským. A když mi o to pan Petr z Šternberka psal,*) na to sem mu odepsal: což by na jiné zámky v Rakúsech, kteříž panství mému a pánuom z Rozmberka tak nepřiležie, vezeno bylo, že toho tak netbám, když jediné na Cáhlov nepovezú; neb mi jest od pana Zdeňka výstraha přišla, že tu na Cáhlově něco drahně lidí proti mně položeno má býti; a z té příčiny že toho dopustiti nemíniem. Pak lidé pána tvého, na to se neobrátivše, vezli sú potřeby nepřátelóm mým na Cáhlov. I skrze to jest je hajtman muoj Třeboňský stavil. Nébrž, by byli na poli zastiženi, bylo by jim pobráno, jakož se jest též některým jiným stalo. Pak ty mi píšeš, žes lidi mé také stavil. I zdá mi se, žes to všetečně učinil, nepsav mi o to, a teď nynie na toto své psanie odpovědi nedočekav. A já bych se v tom slechka pro pána tvého i pro tě pěkně byl okázal, aby se toho podruhé dále lidé vaši nedopúštěli. I poněvadž's mi lidi mé stavil, nedávámť na to žádné odpovědi, ta věc nech tak stojí. Játť sem z příčiny hodné stavil, ale ty's mi toho zdá mi se, učiniti neměl. A rozumiem tomu, žeť se proti mně chce své vuole. Ex Crumlov, sabbato s. Thomae ap. LXXVI. Bohuslav z Švanberka ɔc.

Urozenému panoši Janovi Koňasovi z Vydřie, hajtmanu na Hradci.

842.

Jindřich Roubík kvituje summu za holdy Rakouské přijatou.

V Krumlově 1476, 21. Dec. Orig. č. 2963.

Já Jindřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích známo činím tímto listem vóbec přede všemi, kdož jej uzřie a čiesti neboli čtúce slyšeti budú: jakož sem byl na

*) A. Č. VI. 136 č. 15.

poli v Rakúsích s urozeným pánem, panem Bohuslavem z Švanberka ɔc, že sem přijal z těch holduov, kderé sme spolu měli na svoj díl, což se jest vedle lidí mých počtu na mě dostalo: Item najprvního podělení den svatého Šimoniše Judu [28. Oct.] II$^1/_2{}^0$ a XIIII fl. vše uherských a XV gr. Item druhého podělení v pondělí [sic] den [sic] početí panny Marie [8. Dec.] tolikéž II$^1/_2{}^0$ a XIIII fl. ung. a XV gr. Item dnes datum listu tohoto na třetie podělení I$^1/_2{}^0$ a VIII fl. ung. A to sem přijal od Václava, kancléře páně Švanberkova JMti. Z kterýchžto zlatých svrchupsaných Václava nadepsaného quitoval sem a mocí listu tohoto prázdna činím. Datum Krumlov, sabbato s. Thomae ap. annorum ɔc LXXVI°.

L. S.

843.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1476, 26. Dec. Orig. IA. VI. Gβ. 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož VMt psala, aby byl některý jelen celý zachován: byšte byli prve psali, mohla sta dva zachována býti a dobrá; než již jsú nasoleni. Než zabie-liť se který, zachováť se. — Jakož rozkazujete na lidi oves položiti: však sme položili, kdež se nám zdálo; ale že ve vsech ospové jsú velici, s jedné vsi po čtyřech kopách čebruov, s některé po třech, tu jest položiti nelze, a my i těch, což dáti mají, s těžkostí dobýváme. A některé sú vsi tak záhubné, že bychme darmo položili, neb dáti nemohú. Datum Trzebon, f. V. in die s. Steffani anno d. ɔc LXXVI. Řehoř Clarycz.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najvyššímu hofmistru královstvie Českého a hejtmanu kraje Plzeňského, pánu mému milostivému bd.

844.

Neznámý pisatel [mistr Strakonický?] Vokovi z Rosenberka: o příměří s Rakušany.

B. m. [1476?] Orig. č. 2965.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšeš, že si vstúpil v přímiřie s panem Vilémem Pochoméřem na Cmundu i s jinými pány a přátely jeho, kteréž v svém listu píšeš, a žádaje, abych já také to přímiřie zachoval, že si mne za jednoho pomocníka postavil svého: milý pane! chciť já se v tom příměří bohda poctivě zachovati. Jedné, milý pane, prosím, opatř mne, aťbych já od nich zachován byl. Neb sem přímiřie měl s ciesařem JMtí i se vší Rakúskú zemí, a v tom mi se jest tato škoda stala. Také jakož mi píšeš o Roubíkovú: psal sem jí, i dala mi tu odpověď, že nevie vás nač ubezpečiti, málo-li jí přijde, či mnoho. Také milý pane, dávámť věděti, že přijel ke mně Mladějovský tu do Strakonic,

i ukázal mi list váš, kterak mu píšete o přímiřie; pravil mi, kterak jest zase odepsal vám. I mluvil sem s ním, aby v tom přímiří také stál; a on mi jest k tomu svolil, avšak takovú měrú, aby v tom podveden nebyl: že jest on odpověděl ciesaři JMti i vší Rakúské zemi, a tuto že by jedné vstúpil s panem Pochoměřem a s těmi pány, kteréž v svém listu [......*] v příměřie. I milý pane, muožeš tomu porozuměti, žeť by jemu velmi těžké bylo. A počal-li by co na jiné, kteříž v tom listu nestojé, bojím se, že by ti také na vás séhli. Zdáť mi se, abyšte se přičinili, aťby on s ciesařem JMtí i se vší Rakúskú zemí stánie jměl, a na to aby jemu lidem ujištěno bylo a on též zase učiniti chce až do sv. Víta. A což se vám v tom zdáti učiniti bude, to mi dajte věděti.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, přieteli mému milému bdd.

845.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o složení roku ve při se služebníky pána Prachatického.

B. m. [1476]. Orig. č. 2967.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! Jakož mi píšeš, abych rok složil o tu věc, což jsě dotýče lidí pána tvého JMti a služebníkuo pana Prachatického: I pro tě já rád učiním, což je tobě libo, i pro lidi pána tvého JMti; ale od purkrabie Prachatického o té věci nic neviem. Ex Netolic, fer. III. ɔc.

Oldřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru milému.

846.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o stavu Choustníka a jiných věcech loveckých i hospodářských.

B. m. [1476 konec roku]. Cedule č. 2971.

Také mne tiež naši Soběslavští zpravili, že by jim také pod dobrým večerem jich hospodář v Světlé pravil, že jest to u vojště slyšel, že chtí pět set anebo šest set koní VMti na panstvie na škodu poslati, a že by i oni z Světlé nětco k tomu měli vydati.

Pane milostivý! koníčky, kteréž jste na Chúsník dali, velmi jsú mdlí a každý z nich na jednu přední nohu mdel jest. Prosím VMti, rač VMt nějakými koňmi silnějšiemi opatřiti, však VMt toho bohdá škodna nebude. A již jeden prostě z prvniech k ničemémuž nenie v těch skalách a při tom vrchu. Také VMt neviem na čem jest zuostala s Drochovcem, tak-li, aby na předniem hradě na Sichrově a na Kokotě

*) Vyhnilé místo.

hlásných nebývalo, a tam aby žádný nelehal, čili kerak jinak. Byť pokoj, pane milostivý, byl pravý, otevra pavlače od svrchnieho hradu, tak mi sě zdá, že by byl bezpečen. Než takto, pane milostivý, majíce VMt s nepřátely z Rakous činiti, ježto drahně mezi nimi jest, ježto jsú té věci svědomi, a druzie velmi, nebylo-li by jiného, tak já před sě beru, pane milostivý, strach, poněvadž by bylo pusto na těch odpořiech, aby někto sě o to nepokusil, aby nevyjdúce nahoru, ano tu žádného nenie, aby té obory nespálili; ačkolivěk bohdá pravý hrad sě dobře s málem nebojí. I prosím, rač mi VMt to dáti znáti. Nebo nahoře již velmi málo teď po tomto čtvrtletie s purkrabí nahoře bývá, než což nápravníky sě sílí a lidmi okolo hradu; nebo holomkuov šest s huory ubylo a jiných nemuožeme jmieti. A pakli by byli ti první, anebo jiní, nechtí než po kopě na čtvrt léta. A již jse jim dávalo po třech kopách do roka, a nechtie býti. A ještě jednomu Hanušovi, ale to jest hodný pacholek, ježto jsú jemu úředníci páně i Zdeňkovi, když jsú odjiežděli, zámek porúčeli, tomu jsme ještě kopu na čtvrt léta pořád sběhlého přiřkli.

Pane milostivý! dnes Lhotský a Fifka s jinými mluvili ke mně, že by zde na panstvie Chúsnickém na lesech zajíce, srny i jelen zabíjeli cizie, kteřiežto zde na zámku s námi nebyli by z zeman, mluviece k tomu, aby s Babú a jakožto se mnú spuolu lovili a že bychom některú srnu mohli zabiti. A slyším, ale nejistiem, že by Ruotové teď nynie některú srnu zabili. O to já k niem zajtra bohdá pošli, a jakuož mi odpověď dadie, tu já VMti pošli. Také okolo Miličína, tak slyším, že tu bijí zajiec lecktos po tom panstvie. I kerak mi VMt ráčíte rozkázati o tomto lovu, k kterémuž Lhotský mluvil, ať já umiem podle VMti vuole jemu, anebo takovým ne služebníkuom VMti, odpověď dáti. Pane muoj milostivý! Ne pro sebeť to píši, než pro jich ke mně řeč a že by jim okolní zemané honili. Jáť hovězieho, pane milostivý, pojiem; pakli by jaký kúsek kdy zvěřiny přišlo, koření bych sě vážil. A odpověď prosím.

847.

[Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka]: o zástavu vesnic Lomů a Maršova.

B. m. [1476]. II, 349, 1a.

Pane milostivý! Rač VMt věděti, že Markvarth Kraselovský se mnú mluvil, abych na VMt znesl, jestliže by VMt tuto ves Lomy a Maršov, druhú ves, ráčili zastaviti, že by chtěl VMti kupce na ně zjednati za kopu ročnieho platu po XIII kopách; a tušiem, že by viece za kopu dali. A ten osep ovesný, že by také chtěli čber vzieti, což by bylo slušného.

848.

Hejtman Třeboňský Bohuslavovi ze Švamberka: o holdech z Rakous.

Ve Třeboni 1477, 2. Jan. Orig. č. 2972.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Přijiežďějí k VMti Jezovec a Kicmagl,

služebníci vaši, kteříž zjímáni jsú na Ilmavu,*) chtiece o své potřeby s VMtí mluviti; a zvlášť mluvil se mnú Kicmagl, že by Ilmovský**) chtěl s VMtí smlúvu vzieti, jakož toho VMt zpraví. A prosím, aby mi ráčili dáti věděti, co v tom úmysla vašeho bude. Také račte věděti, že pan Grofnekar psal, aby na těch C zlatých, kteréž u něho pan Hartl***) položil, kvitanci byla dána, že již všickni holdi vyplněni jsú, ale on že nevie, z Geleštorfu-li†) čili odkud odjinud ten hold jest; račte i o tom rozkázati. Datum Třeboň, feria V. post Circumcisionem dni anno dni ɔc LXXVII.

Jošt z Pruku, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššímu hofmistru královstvie Českého a hejtmanu kraje Plzeňského, pánu mému milostivému buď dán.

849.

Jiřík Višně Bohuslavovi ze Švamberka: slibuje za vězně Rakouské.

B. m. 1477, 3. Jan. Orig. č. 2973.

Já Jiřík Višně z Větřně, seděním v Pasovaři, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, jakož urozený pán, pan Bohuslav z Švamberka, najvyšší hauptman kraje Plzenského ɔc, má u vězenie služebníky páně Šaftenbergarové††) zejmena Slámu, Matesa, Šimka, žeť já za ně slibuji za každého pod dvadceti Uherských zlatých na postavenie, dokudž jim JMt ústně rok dá, že já do toho času slibuji; a jestliže JMt ráčí Ondráčka a Mikuláška také dáti po tiem základem, jako i první vězně, také já JMti slibuji, jakož i prve sem sliboval. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu svú vlastní pečeť dal sem přitisknúti k tomuto listu, jenž jest dán a psán ten pátek na den oktáv sv. Jana apoštola a evangelista, léta bož. tisícieho čtyřistého sedmdesátého sedmého.

850.

Jindřich Roubík Petrovi Stúpenskému z Húzné: o slib za vězně.

V Netolicích 1477, 6. Jan. Orig. č. 2974.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švagře milý! A jakož mi píšeš, slibuje pod X kopami za Šimka a za Kováře: nezdá mi jse ta věc, bratře milý. Než zdá-liť se, učiniž tak: slib mi za ně, když jim dám týden napřed věděti, ať mi jse stavějí. A také nenie potřebie v tom jiného menovati, než chci já tě při tom mieti a bratra Kunráta†††) i jiné dobré lidi, kohož sě vám bude zdáti. A z čehož jim vinu před vámi dám, nechť sú mi právi z té věci; a já nechci, byť se jim v čem křivda stala. A také, milý švagře, prosím tebe, když z té jiezdy buohdá přijedeš, přijeď sám

*) u Bejdova na Dýji. **) Tuším že pán z Zinzendorfu.
***) z Pucheima (Pochoméř). †) Göllersdorf. ††) Bernhard Scherfenberger. †††) z Petrovic.

na tom koni ke mně, pakli by sám nemohl, ale pošli mi jej; tohoť věřím, žeť tak učiníš, neb mi toho jest pilně potřebie. Datum ex Netolic, fer. II. in die Epiphania dni ɔc LXXVII. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Petrovi z Húzné, přieteli a švagru mému milému.

851.

Budějovští purkrabí Krumlovskému: o stavování lidí Budějovických.

B. m. 1477, 7. Jan. Orig. č. 2977.

Službu svú vzkazujem, urozený přieteli milý! Jakož tebe tajno nenie, kterak súsedé a lidé naši v Krumlově proti právu a řádu jsú staveni, a když se ondy stavěli u većer beze lsti, nechtěli jich do města pustiti viece lidé pána tvého; poddaní Krumlovští chtěli dopustiti naše opět staviti mnichu, by tebe nebylo, jakož sme zpraveni. I milý přieteli, buď na tom, ať se tak naši lidé nestavují, neb jestliže by měli tak stavováni vzdy býti, museli bychom lidem svým přikázati, aby k vám nejezdili, zvláště v této mieře. A poňavadž ještě propuštěni, ježto sme sě jinému po smlúvě nenadáli, nejsú: prosímeť, daj nám znáti, když by se pán JMt do Krumlova zase vrátil. Datum feria III. post Epiphaniam dni anno ɔc LXXVII.

Purkmistr a rada města Budějovského.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli našemu milému.

852.

Jindřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o zhoubce, kteří mu škody činili.

V Netolicích 1477, 8. Jan. Orig. č. 2978.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! Psaní tvému porozumněl sem. Jakož mi píšeš, že bych nechtěl roku dáti, tak jakož mi švagr Stúpenský píše: tak, jakož mi on píše, nechci dáti, než budu-li mieti rukojmie za ně hodné, každého pod L kop, chci dáti, neb sem panu Švamberkovi JMti řek', že je chci dáti na rukojmie. A jakož píšeš, že jse zdá, že by to bylo neobyčejné, žeť sem pánu JMti té věci neobžaloval: milý bratře, však's člověk múdrý, porozuměj té věci! Co mi jest potřebie pánu tvému JMti žalovati, nebo tobě, na své nepřátely, keří sú mi neprávě a nešlechetně a zrádně učinili, nosiec mé lidi z země ven, a mně nikdy neodpoviedali, a já na ně žádné péče neměl! A ten Vlček ten mi prve zrádně a nešlechetně učinil, jsa u mne, utekl mi z vězenie. I milý bratře! Toť se mně zdá neobyčejné, že pán JMt i ty stojíte o takové zrádce bezecné, nešlechetné, zloděje a lúpežníky země České a nepřátely mé! Věřím já pánu JMti i tobě, že o takové věci nestanete, neb je, Buoh dá, mám s hodnými příčinami. A uslyšíš, bratře milý, jsúce za tvého pána glejtem, coť sú mi činili i mým chudým lidem, ježto toho slušní

před tebú i před jinými dobrými lidmi duovodové budú, když toho čas bude. A jakož dotýčeš, že by byli tvého pána nepřietelé: tohoť já neviem, kerak se pán tvuoj JMt s nimi smlúval, než já sám o se mluvím, coť mi se od nich stalo. Také jakož dotýčeš o Mackovi: bratře milý, ini Macek ini žádný jiný, ktož by činil neprávě a nešlechetně, jáť o žádného nestojím, čiň každý na své právo, a kdož by co právem na koho žádal, každému mám se a chci mieti jako na dobrého člověka slušíť. Ex Netolic, feria IIII. post Epiphaniam ɔc LXXVII. Jindřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

853.

Oldřich Roubík témuž: v téže věci.

V Netolicích 1477, 8. Jan. Orig. č. 2979.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A ukazoval mi syn muoj, kerak mi píšeš, že bych já Kovářovi a Vlčkovi glejt dal. Já se k té věci znám, žeť sem jim glet dal k žádosti ševcově, neb mně takto prosil, že se mají smlúvati s Mědeckým rychtářem. A ta věc se dála tu chvíli, když syn muoj byl v Rakúsech s panem tvým JMtí. I dal sem takto glejt do svého syna příjezdy: kdy z Rakús přijede, aby k němu přišli bezpečně i odešli a s synem mým se umluvili, aby na ně syn muoj žádné péče neměl, ani oni naň. Puotud sem jim glet dal a tak sem synu svému pověděl. A oni sú k synu mému nikdy nepřišli, až sú zjímáni. A jiných sem já jim glejtuov žádných nedával, než jakož píši do toho času; a švec toho jináč povědieti nemuož, neb jest také jiným lidem svědomo. A také uslyšíš, coť sú učinili, jsúce za glejtem pána tvého JMti i ťvým, synu mému i lidem jeho. Datum ex Netolic, feria IIII. post Epiphaniam dni ɔc LXXVII. Oldřich Rúbík z Hlavatec.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

854.

Purkrabí a písař Rožmberský Bohuslavovi ze Švamberka: o vybraném cle na Rožmberce.

[1477 po 25. Jan.]) Orig. Historica nova.*

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož VMt nám píše, abychom VMti věděti dali, co sme vybrali aušláku: račte VMt věděti, že sme vybrali zlatých uherských LVII, a ještě nám dlužni VI zlatého uherského. A také rače [sic] VMt věděti, jakož VMt toho dotýčete, že sme VMti věděti nedali, co je toho ufšláku: to sme proto učinili, neb jest VMti dal Toman věděti, co je suma vozóv, i nadáli sme se, že se

*) Vročeno dle titule pana Bohuslava ze Švamberka.

VMt vedle toho zpravíte. A také sme VMti na ten list dnes odpověď dáti chtěli, jakož ste VMt nám v pátek psali. A také jakož VMt píšete, abychom v té věci nebyli poderženi [sic]: račte VMt věděti, žeť se VMti od nás v tom i ve všem jiném bohdá spravedlivě stane. To pak potom VMt bohdá shledáte.

Jan z Vlksic, purkrabie na Rozberce, Toman písař tudiež.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi [z] Švamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc krále najvyšší hajtman všech zemí k. Č. na JKMti miestě a najvyššiemu hocmistru [sic] král. Česk., pánu našemu milostivému.

855.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o soudu nad poddaným, o půjčky od pánů z Lažan, o prodeji pozemků.

Ve Třeboni 1477, 10. Febr. Orig. II. 178a. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož mi VMt psala o J[an]ka řezníka, o kteréhož VMti pan Krajieř psal, a rozkazujete mi . . . li*), že jemu žádný viny nedává, abych jej propustil. Snad VMt nepomn[í, že] sem VMt zpravil, že ten člověk jest ve trojím rukojemství: je[dn]o o cizoložstvo, že jeho nebožtík pan Jarohněv kázal uručiti pod Lti kopami; druhé opět pod Lti kopami, že se porazel [sic] někého vězně dobyti; třetí, že řezníky nařekl někú nepravostí, a oni žádali, aby uručen byl ku právu, aby dovedl; i uručil pod LXX kopami. A o ty věci rozkázali ste jeho podati na právo, a bude-li co propadl, že potom aby se z toho modlil. Pak ráčíte-li jej bez súdu z toho propustiti, to račte rozkázati, ať by se tak stalo, jakž ráčíte mieti. O penězích z Bechyně ještě konečné odpovědi nemám, protože třetího bratra doma nebylo; než tak mi Bartoš od nich dvú bratrú psal, což jim koli mimo dluhy zbude o svatém Jiří, že mimo VMti nechtie žádnému poujčiti, ale řekli o to spěšnú odpověď dáti. Také psáno od staršího bratra z Bechyně od Burjana, abych jemu zvěděl, ráčíte-li jemu les Chlum u Sepekov prodati a něký potok. I jest těch lesuov viece; jeden u Milevska, druhý u Thábora, a tudy tiem kútem. I ráčíte-li, abych jej na ty na všecky lesy pobiedil? Neb tento les Chlum jest najlepší z těch lesuov, a potok velmi dobrý za puol míle: prodadúc najlepší snadby potém horších žádný nechtěl kúpiti. I račtež o tom rozkázati. Datum Trzebon, f. II. post s. Apoloniae anno d. ɔc LXXVII. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, nejjasnějšího Uherského a Českého ɔc krále najvyššímu heitmanu všech zemí koruny České a na JKMti miestě, a najvyššímu hofmistru král. Česk., pánu mému milostivému buď.

*) Vyhnilé místo.

856.

Jindřich z Hradce Bohuslavovi ze Švamberka: o sporu mezi nimi.*)

V Jindř. Hradci 1477, 21. Feb. Orig. č. 2986a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane tovaryši milý! Viděl sem list váš, kterýž píšete panu Petrovi z Šternberka, švagru mému; z něhož rozumím, že se mnú k žádnému místu jíti nechcete, než svú vuoli se mnú a s lidmi mými máte, berúce od nich aufšláky zamýšlené a nespravedlivé, ježto já o takovä braní na vás žádné sem péče neměl; a což jsú se pak lidé moji proto díly a obchody svými zdrželi a škod vzali, jest mi toho velmi žel. Také sem prve psal, kterak člověka vlastního Kalného a Jošta Čeluduov, služebníkuov mých, vzavše jej na Třeboň s statkem jeho, tamž jej i podnes pychem drží, a chcete, aby zaň Kalný věrú a ctí slíbil, že jest jeho, ježto mi se to vše z obyčeje děje. Mnohoť dobrých lidí znají Kalného a ve lžiť jsú jeho nikdy neshledali, a poněvadž jest za mladu v pravdě seznán, jáť jemu toho dobře věřím, že by nyní nelhal šediv jsa. To všecko mi se děje od vás a od vašich, pravé svévuole na mě hledíce, ježto bych já jí rád zbaven byl. Protož, milý pane tovařiši, nebeř takových nespravedlivých aufšlákuov s lidí mých více, jim jich živností neháje, a člověka služebníkuov mých kaž propustiti s statkem jeho zúplna a bez škody. Poněvadž se mnú k místu jíti nechceš, však sem já nikdy toho pilen nebyl, ani toho žádal, bychť se i měl s vámi sročiti, než pan biskup**) s panem Václavem z Bozkovic na králově Mti místě slyšíce žalobu mú, že mi se křivda od vás děje, žádali mne za to, a já k jich žádosti byl sem jim povolil. A což mi se kvaltu a bezpráví stalo a podnes děje, psal sem to králi pánu svému JKMti. Pak chtěli-li byšte vždy předse aufšláky z lidí mých bráti, hájíce jim jich živnosti, a člověka služebníkuov mých mně nepropustiti, mušelť bych již na to s pány a přátely svými pomysliti, že by mi mého také líto mušelo býti; nebť prostě v tom déle seděti nechci, aniž také lidí svých v to podati chci. Odpovědi žádám. Ex Novadomo, feria VI. post diem Cinerum anno ɔc LXXVII.

Jindřich z Hradce, hajtman kraje Vltavského a Bechyňského.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, hajtmanu kraje Plzeňského, tovařiši mému milému.

857.

Bohuslav ze Švamberka Jindřichovi z Hradce: odpověď v téže věci.

Na Krumlově 1477, 24. Feb. Přepis č. 2986b.

Službu svú vzkazuji, urozený pane tovařiši milý! Jakož mi píšete, že z listu mého, kterýž sem psal panu Petrovi z Šternberka, rozumiete, že s vámi k žádnému

*) Cf. A. Č. VI. 144 č. 25 a 26. **) Jan Filipec, biskup Varadinský.

miestu jíti nechci ɔc: porozuměl sem. A mám za to, že z toho mého psanie nebezpečnosť mú dobře jste poznati mohli. A tak mi se zdá, byšte mým dobrým přietelem byli, že byšte mi sami k tomu neradili, vedle toho, jakož se tito lidé nynie sbierají a tak praviec, že ciesařovi Mti ku pomoci táhnúti mají, a já ciesařovým nepřietelem sem. Než kdyžť se ti lidé někam obrátie, jakož za to jmám, že to v nedlúhém čase býti muož, a pan Petr mi s vámi rok položí někde na příležitém místě, hotov sem já k tomu státi a od sebe, také od pánuov z Rozmberka, po něm spravedlivě učiniti a též zase přijeti. A jakož dotýčete, že s lidí vašich aufšlák beru a že jste o taková branie na mě žádné péče neměli ɔc: zdá mi se, že by takového psanie potřebie nebylo, neb za to jmám, že to pomnieti muožte, kterak jste také z lidí pánuov z Rozmberka aufšláky brali! A z které jest příčiny tehdáž z lidí pánuov z Rozmberka bráno a z které příčiny já nynie beru, to dobrým lidem dobře známo jest. Neb sem já psal hajtmanu vašemu, aby lidem vašim k nepřátelóm mým potřeb voziti nedal, že toho brániti miením, jakož toho list můj má. I byť nepřátelóm mým nevozili, byl bych z nich nebral. A což se toho člověka dotýče, o kteréhož Kalný stojí, že by jeho byl a Joštuov Čeluduov, služebníkuov vašich: i píše mi hajtman muoj Třeboňský, že jest Čelud v Třeboni byl, a že jest toho nechtěl k své cti a vieře vzieti, by to byl člověk jeho. A z kteréž jest vsi toho člověka pravil, ten člověk, že jest sám pravil, že jest z jiné vsi. Pak psal sem vám prve, když to Kalný k své cti a vieře vezme a psáti bude, že jest to člověk jeho aneb Čeluduov a že jest nepřátelského nic nevezl, že má propuštěn býti. A tak mi se zdá, že tu z běhu nic nenie, neb takový obyčej o takové pře mezi lidmi jest. A píši o to teď opět hajtmanu svému na Třeboň, když mu Kalný aneb Čelud psáti bude, že to béře k své cti a vieře, že jest jeho člověk aneb Čeluduov, aby jeho propustil, jakožto sem to prve psal. Pakli se toho Kalnému učiniti nebude zdáti, tehdy aby jej dal na rukojmie až do středopostie [19. Mart.] i s tím statkem, aneb Čeludovi. A když nás pan Petr slyšeti bude, provede-li Kalný aneb Čelud, že jest člověk jich, má propuštěn býti. Neb Buoh vie, že úmysl muoj nenie, by komu vašemu kto mój co vzieti měl. Dále dotýčete, že jste o ty věci žalovali králi pánu našemu JMti. I jestliže mi JKMt o to co psáti bude, dám JKMti na to odpověď vedle všie potřeby, kterak a z které příčiny jsú se ty věci staly, ježto mě, za to mám, JKMt také slyšeti bude. Ex Krumlov, feria II. s. Mathiae LXXVII. Bohuslav ze Švamberka ɔc.

858.

Hejtman Třeboňský Bohuslavovi ze Švamberka: o zajatých Rakušanech a jízdě do Rakous.

Ve Třeboni 1477, 26. Feb. Orig. č. 2987.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Jakož sem VMti psal, že sme páně Eizingarovým z Drozdovic vzali dva koně a jednoho jali: i račtež

věděti, že ti, kteří nám ujeli, ujeli sú k Bystřici do předměstie; a pan Grofnekar, zvěděv o nich na Ličově, i poslal na ně, že je připadli a jali dva, a pět koní jim vzeli, i jest jeden jat ku panu Grofnekarovi Šturm, škuodce veliký našich chudých lidí, a jest tovařiš Petrášuov. I prosímť VMti, račte pana Grofnekara zaň prositi, ať jej VMti dá, byšte pak měli jemu jiného vězně zaň dáti. Když jej v své vazbě budete mieti, přičiníte péče mnoho jiným vašim a škuodcím. A jakož mi VMt psala, chtěl bych XX neb XXX koní; když toho čas a potřebu uzřím, dám VMti věděti; než za vuodci VMti vzdy prosím. Datum Třeboň, feria IIII. post. s. Mathiae anno dni ɔc LXXVII. Jošt z Pruku, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uh. a Česk. ɔc krále najvyššímu hejtmanu všech zemí král. Česk. na JKMti miestě, a najvyššímu hofmistru král. Česk., pánu mému milostivému buď.

859.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o jízdě do Rakous, prodeji lesa Chlumu a j. v.

V Třeboni 1477, 26. Febr. Orig. č. 2988.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má VMti napřed. Račte věděti, že Víta z Dobronic a Markvart Kozský leželi noci u nás v Třeboni a jeli na Vitoraz. Tak mi pravili, že ti, kteříž do Rakús táhnú, mají na V^{C} koní a $I^{1}/_{2}{}^{M}$ pěších a nad to nic. A tak mi pravili, že od někoho znamenitého staršího z nich srozuměli, že táhnú k Liechtnwerdu*) blíž u Nového Města. Učinil sem zmienku s Markvartem Kozským o ten les Chlum a potok, neb on toho svědom; on toho odrazuje, aby to od těch vsí zástavných odprodáno nebylo, neb ty vsi v tom kraji lepšího lesu nemají, a že s ním někto nedávno mluvil, že by to chtěl vše společně kúpiti. Také se mnú mluvil Víta, že se jemu zdá, že páni z Šternberka to kupie; a zdá se jim oběma, bude-li ten les odprodán, že na jiném škoda přijde. Již já toho na miesto tam nepovedú, než na vuoli VMti. Ráčí-li VMt služebníka Dochsnarova Krausa, kterýž se nynie VMti stavie, propustiti za X zlat. uh., tehdy já zaň VMti slibuji za těch X zl., dokudž s ním smluvíte, neb já zde v Třeboni zaň podpuorci mám. Panna Anežka**) přijela od paní Johanky, dcery vaší,***) a praví, že se dobře má, ale ještě neslehla. Datum Třeboň, feria IIII. post s. Mathiae ap. anno dni ɔc LXXVII.

Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uh. a Česk. ɔc krále najvyššímu hejtmanu všech zemí král. Česk. na JMti miestě a najvyššímu hofmistru král. Česk., pánu mému milostivému buď.

---

*) Lichtenwörth.

**) z Rosenberka; ne Anežka, dcera Bohuslava ze Švamberka, z druhého manželství; neboť ta touto dobou ještě byla velmi mladá.

***) z prvního manželství; provdané za jednoho z pánů *Gutenšteinů* (Buriana?).

860.

Hejtman Třeboňský Bohuslavovi ze Švamberka: o vězně pana Jindřicha z Hradce.

V Třeboni 1477, 5. Mart. Orig. č. 2990.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož sem VMti včera psal o toho Kubíka, o kteréhož pán Hradecký stojí, že lidé vaši svědomie sobě hledají. I račtež věděti, že se to svědomí již zbierá, že páně Hradeckého lidé vyznávají, že tento Kubík oblúpil rychtáře vašeho z Bukovska a ještě druhému koně pobral, ale že se ta věc nemuož tak náhle všecka shledati, než jedná se, ježto za to mám, že jeho, páně Hradeckého, lidmi naň provedeno bude. A tak se tomu rozumie, že on s jinými lúpie lidi vaše na nepřátelský šlak. Protoť to VMti věděti dávám, že mi pravili, že pán Hradecký k VMti psal, abyšte se tiemto zpravili. A také tento Kubík jat jest s Menšíkovým koněm. Datum Třeboň, feria IIII. post Translationem s. Wenceslai anno ɔc LXXVII. Jošt z Pruku, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uh., Česk. ɔc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí království Česk. na JKMti miestě a najvyššiemu hofmistru král. Českého, pánu mému milostivému buď.

861.

Hejtman Třeboňský Bohuslavovi ze Švamberka: svědomí o vězně pána Hradeckého a zpráva o jízdě do Rakous.

V Třeboni [1477] 7. Mart. Orig. č. 2991.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Srozuměl sem, že pán Hradecký VMti píše o toho Kubíka. I aby se VMt věděla podle čeho zpraviti, posielám VMti přípis listu, kterak mi pán Hradecký teď opět psal a kterak já jemu odepsal. A také VMti tu věc od počátku znáti dávám. Najprv pravil Rúbík, rychtář váš z Bukovska, že jemu ten Kubík kuoň vzal a šubu s Menšíkem, a že jeho chtěli jeti, ale že se vymlúval, že jest páně Zdeňkuov. A to pravil včera tejden [27. Febr.]. A dnes týden [28. Febr.] přivedli toho Kubíka Lomničtí, an kuoň prázdný vedl a na druhém jel. I byl postaven o to k řeči, že by Rúbíkovi kuoň vzel, a on odepřel byl. A tázán, kde ty koně vzal? A on pravil, že věci vyfrejmerčil na Jiechovu bratru v Netolicích, a Menšík, že jemu Jiechovi dal, aby jej prodal, aby jemu zbroje nakúpil v Hradci. A Lomničtí pravili, že ten kuoň znají, že jest Menšíkuov byl. A tázán, u koho slúží? A on řekl, že u žádného, než že jest tu při otci za pánem Hradeckým. A tak já na tu řeč Rúbíkovu kázal sem jej vsaditi. I poslal sem po Rúbíka. A Rúbík pravil, že to Řečičtí v Soběslavi pravili, že jest tento Kubík jej oblúpil. I poslal jednoho konšela z Bukovska s synem do Soběslavě, že jednoho osedlého z páně Hradeckého městečka z Řečice tázali, kto to byli, i jako Rúbíkovi kuoň vzali, neb tudy jeli? a on

vyznal, že jest byl Kubík, ale ne Menšík; jakož toho svědomie na ceduli máte. Druhé svědomie na též ceduli, co páně Vojslavského člověk před rychtářem Lomnickým vyznal. Třetie svědomie měl by Rúbík ještě přinésti. Pak Rúbík jel do Netolic, ptaje se, vyfrejmarčil-li jest Kubík ten kuoň, kterýž vedl, a na kom? A tak Rúbík praví, že jemu pravili, že jest jej Menšík vyfrejmerčil dobře šest neděl před svatým Václavem; tak se tomu rozumie. I lidé, kteříž ten kuoň u vojště u Menšíka viděli, že jest Menšíkuov, a o tom že jest ten Kubík vašemu člověku, Řehořova držení, odpověděl; to ten člověk praví. Tak máte tu všecku věc. Pak což v tom rozkážete, tak se stane. A bude-li se vám zdáti jeho vydati, že byšte jej ale tak ráčili vydati, aby se jím pán Hradecký ujistil. A když se jiné věci jednati budú, buď i to; vyvede-li se Kubík z toho, aby toho požil, pakli nevyvede, aby postaven byl, ač líbí-li se ten rozum VMti. A jakož sem VMti psal, abyšte tři sta čebruov žita kázali kúpiti pro potomní čas, neb jeho nemáme a bojíme se, že potom dráže bude. I račtež o tom rozkázati. Také račte věděti, že sem Vaňka řezníka napomenul z základu propadeného XX kop vedle VMti rozkázanie. Také račte věděti, že sem včera byl v jiezdě na Vitorazském zboží: i zajali sme na $I^1/_2$ kopy dobytka a koníkuov snad XV a dva vězně k šacunku. A táhnúc zase, uhodili sme na tři Vitorazské jeho; VMti dva mlynáře jali a koně jim pobrali. I honiece, odjali sme je, a jednoho sme z nich jali a kuoň i zbroji vzali. A ten jest byl vuodce a VMti nikdy neodpověděl; a praví, že jest rodem z Hradce. A prosím VMti, račte nás opatřiti vuodci, nebo se zde ptáme a nemuožeme mieti. A jakož ste vzkázali o trubače, ten jest k nám nepřijel; račte nás jedniem opatřiti. A račte kázati opatřiti odpověď Křišťanovi, jest-li tento Kubík v této odpovědi. Datum Třeboň, feria VI. ante dominicam Oculi. Jošt z Pruku, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějššieho Uh. a Česk. ɔc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí král. Českého na JKMti miestě a najvyššiemu hofmistru král. Českého, pánu mému milostivému.

862.

Jindřich z Hradce Bohuslavovi ze Švamberka: o sporu mezi nimi.

V Jindř. Hradci 1477, 7. Mart. Orig. č. 2992a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a tovařiši milý! Posílám přípis listu svědomí dobrých lidí, kterýžto list úředníci a služebníci moji viděvše a slyševše, pečeťmi svými také to jistí, jakož pak tomu porozumíte. Věřímť vám, že člověka mých služebníkuov s jeho statkem bez škody propustiti mi kážete. Také vám žaluji na Jošta, úředníka vašeho na Třeboni, kterak mi opět člověka a služebníka mého vězí, pobravše jemu koně nešlechetně, ježto já ani on naň žádné péče sem neměl, a tamž s ním svú vuoli má, mně naň nic nikdy nežalovavše. Ježto, kdyby mi kdo naň co žaloval, každému bych od něho dosti chtěl spravedlnosti udělati. I o toť věřím, že

mi jej pustiti i s koňmi jeho kážete. Paklit by mi se vzdy předse taková svá vuole díla, bylot by mi mého žel, a takéť bych sobě někoho tvého jíti kázal a s ním své vuole pojměl, ježto bych všeho toho rád zbaven byl. Toho odpovědi žádám. Ex Nova domo, feria VI. ante dominicam Oculi anno ɔc LXXVII.

Jindřich z Hradce, hajtman kraje Vltavského a Bechyňského.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi ze Švamberka, hajtmanu kraje Plzeňského, tovaříši milému.

863.

Bohuslav ze Švamberka Jindřichovi z Hradce: odpověď v téže věci.

Na Krumlově 1477, 9. Mart. Koncept č. 2992b.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a tovaříši milý! Jakož mi píšete o člověka služebníkuov vašich a přípis svědomie posieláte, abych jej propustiti kázal ɔc: porozuměl sem. A posielám vám teď list úředníkuov kněze opata Lúckého, kteříž také hajtmanu mému na Třeboň o téhož člověka píší, jej za člověku pána svého pokládajíc, jemuž porozumiete. Pak jakžkolivěk ta věc v sobě jest, vám k libosti, píši teď hajtmanu svému Třeboňskému, aby jej hned propustili. Než což se statku jeho dotýče, prve jest Čelud na Třeboň přijel o toho člověka, hajtmana mého zpravuje, že by jeho byl, ale což se statku dotýče, nepravil jest, by byl člověka toho; jakož pak i v svědomí, kteréž ste mi poslali, nestojí, by ten statek byl člověka toho. A tak se to shledává, že jest to statek nepřátelský. A věřím vám, že člověka toho z toho kázati budete a jemu i jiným svým přikážete, ať by s nepřátely mými takových spolkuov nemievali a je fidrujíc, aby nás tiem proti sobě nekyselili. A jakož píšete o Kubíka, pokládajíc jeho za služebníka svého ɔc: i vězte, že jest ten Kubík, jakož sem zpraven, vzal rychtáři mému z Bukovska kuoň a šubu s Menšíkem, nepřietelem mým, a chtěli sú k tomu rychtáře mého jieti, jedné že se jest vymluvil řka, že jest páně Zdeňkuov. A to jest na Kubíka pravil prve, než jest Kubík jat. Také jest týž Kubík člověku mému odpověděl, že mu chce koně pobrati; a tak se jest stalo, že tomu člověku mému, když jest od vás z Hradce jel, koni pobráni jsú. A teď jest pak jat s koněm Menšíkovým, nepřietele mého. A z těch příčin nezdá mi se jeho propustiti, ale slušné jest vedle toho k němu se mieti, jakožto k lúpežníku lidí mých a ku nepřieteli mému, poněvadž člověku mému odpověděl a škodu učinil jest. Také dotýčete, kterak by úředník můj Jošt Kubíka vězil, pobravše jemu koně nešlechetně, a že jste naň vy ani Kubík žádné péče neměli ɔc: zdá mi se, že by takového dotýkánie potřebie nebylo, neb jest on jat z příčin svrchupsaných, ježto mi se zdá dobře hodných. A sami tomu rozuměti muožte, člověk dosiehna lúpežníka a zloděje svého, by jej měl pustiti a teprv potom naň žalovati, že by to věc byla zpozdilá a neobyčejná! Dále dotýčete, že byšte sobě někoho mého také jieti kázali, abyšte

s ním své vuole pojměli. I jestliže byšte koho z mých dosáhli, ježto by lidi vaše lúpil a jim odpoviedal a tak nepřietelem vaším byl, toho já vám rád přeji, abyšte s ním tak nakládali, jakžby naň provedli; a jinak tomu nevěřím. I chtělo-liť by se vám co svévolného proti mně, že se ohradíte, jako na ctného pána sluší. A jestliže mi se jaká svá vuole okáže, musím se s pomocí boží brániti. Ex Krumlov, dominica Oculi ɔc LXXVII. Bohuslav z Švamberka ɔc.

864.

Jindřich ze Hradce Bohuslavovi ze Švamberka: v téže věci.

V Jindř. Hradci 1477, 12. Mart. Orig. č. 2993.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a tovařiši milý! Píšete mi, že jste člověka služebníkuov mých propustili; ale on ještě vzdy propuštěn není. A chtie od něho jakýmž úplatcóm, ježto já vám toho věřím, že bez všelikých úplatcuov jeho pustiti kážete. Posíláte mi pak list kněze opatových úředníkuov, dotýkajíce toho, že by oni také v toho člověka se vázali; já vám ten list zase posílám, abyšte jej lépe ohledali: všakť já o Pangrácia sem nikdy nepsal, ani oň stál, ale o Petra Joštle. S Pangráciem vy nakládajte, pokadžť vám se zdá. Více dotýčete, že by statek jeho nebyl; služebníci moji pak tak praví, že saně neb vuoz, víno a tré koní jest jeho vlastní. A o to já vám věřím, že i to jemu navrátíte bez škody. Divná věc jest, čím tomu chudému člověku zmatky přicházejí! Prve nechtěli věřiti, by byl služebníkuov mých člověk, teď pak statkem svuoj účinek proti mně opravují, aby vzdy větší a větší závadu jemu činili, znajíce, že jest provedeno dobrými lidmi, že jest člověk služebníkuov mých.

Což se pak Kubíka dotýče, játť se k němu znám, že jest muoj člověk dědičný, a nad to bez mého doma bytí hajtmanu mému připověděl se jest za služebníka, a mně vzdy naň nic žalováno není; ježto by mi kdo co naň žaloval, nejsem tak svévolný, bych od něho nekázal dosti spravedlivého učiniti; ale z pravé své vuole tamž mi jeho i vězie, ježto mi toho líto jest. Také mi píšete, že tomu nevěříte; jináče chtělo-li by mi se čeho, že prve v tom opatřím se, jako na ctného pána sluší. Prve vždycky, nyní i potom jináč sem nečinil, než jako na dobrého pána sluší, a buohdá činiti nebudu. V tom vás nežádám za paměť, sami se v tom pamatujte! Učiním-liť co, učinímť jako ten, ježto se své vuoli bez viny brání, kterúžť jsú vaši na mě počeli v tom i v jiném, ježto jsem já ani moji na ně žádné péče neměli. Tomu rozumějíc, věřímť, že mi téhož Kubíka s koňmi jeho bez škody propustíte, a potom z čehož jemu vy neb kdo jiný vinu dá, budeť každému práv. Ex Nova Domo, feria IIII. ante Salus populi vel ipso die s. Gregorii anno ɔc LXXVII.

Jindřich z Hradce, hajtman kraje Vltavského a Bechyňského ɔc.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, hajtmanu kraje Plzeňského, tovařiši milému.

865.

Hejtman Třeboňský Bohuslavovi ze Švamberka: o stížnostech Oldřicha z Grafenecku a najímání žoldnéřů.*)

V Třeboni 1477, 18. Mart. Orig. č. 2996.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte věděti, že pan Grofnekar psal mně a Řehořovi dávaje věděti, že z Vajdova na Vitoraz přibylo na XL koní. Také nám psal, že lidé vaši jeho služebníkuom otjali tři a jednoho bohatého vězně, a že ty služebníky jeho VMti dodali, a že na nich žádáte zapsání, a že se jemu to velmi nepodobné zdá, a že jeho u pravdě došlo, že jest lidem přikázáno, aby jeho služebníkóm překáželi v jiezdách, kdež by mohli, a že by se to k přátelství nepodobalo. Račte věděti, že sem řekl Erharta přijieti a jemu na jeho koně po pěti zlatých dávati, neb jesti pacholek svědomý; a sezřěl nynie k některé věci, ježto mi se zdá, že se to VMti nahraditi muož. A jako ste mi vzkázali, abych na lidi položil, aby XL pěším platili: račtež k tomu přidati Veselské a což lidí v tom úřadě, ježto by mohli pomoci, aby lidem těm lehčeji bylo. Také račte věděti, že lidé z Nové Vsi a z Bělence a VII člověkuov na Cajli u Cmundu holdovali se za čtvrt léta; jsú po Vitorazském panství. Protož račte rozkázati, aby jim překáženo nebylo. Datum Třeboň, feria III. post dominicam Letare anno dni ɔc LXXVII.

Jošt z Pruku, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najjasnějšího Uh. a Českého ɔc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí král. Čes. na JKMti miestě a najvyššímu hofmistru král. Česk., pánu mému milostivému buď.

866.

Kněz Alexander Bohuslavovi ze Švamberka: o studiích Petra Rosenberského v Bononii.

V Bononii 1477, 23. Mart. Orig. Fam. Rosenberg 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Modlitbu svú věrnú vzkazuji VMti. Jakož VMt píše, abych dal tu věc znáti VMti, kterak se vede urozený pán muoj, pan Petr z Rozmberka: i rač VMt věděti, že na počátku příjezdu našeho měl jest mysl velmi roztrženú, túže vždy domóv, a málo se jest učil. A já znamenaje to, do JMti budu [sic] mluviti, aby mi to dal znáti, chce-li se učiti čili nic, abych já od VMti zlé přímluvy i také od přátel JMti neměl. A když se jest poradil s urozeným panem Bohuslavem z Hassišteina, podle rozkázánie mého, dal mi jest odpověď, že se chce rád učiti a vésti k tomu, což jest jeho poctivého a dobrého, a zvláště že chce zachovati poslušenstvie k VMti. I pane milostivý! Nemám JMti v ničemž odporného ale poslušného, a doufánie veliké mám, že ta Ruože kvísti bude ke všemu dobrému. Také, milostivý pane, rač

*) A. Č. VI. 146 č. 27.

VMt věděti, že zlatých dosti jest nebelo do tohoto roka, neb šaty mnoho zlatých stojí JMt a pacholete JMti. Když toho potřeba ukáže, dám VMti znáti, pokud stačí těch puoldruhého sta zlatých. VMt aby v dlóhém zdraví ščastně živa bela od Boha všemohúcieho žádám. Datum Bononiae, dominico Passionis anno ↄc LXXVII° per

Alexandrum de Crumlov, capellanum Magnificenciae vestrae.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi ze Švamberka, najjasnějšieho Uh., Česk. ↄc krále najvyššiemu hajtmanu a najvyššiemu hofmistru královstvie Česk., pánu mému milostivému.

867.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: posýlá potraviny a táže se, má-li se koupiti dobytek.

Ve Třeboni 1477, 29. Mart. Orig. Fam. Švamberk 20.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Posielám V[Mti] VI liber a bobrový ocas. Vyzinyť sem viece nezastal. A kázal VMti hejtman psáti, že večeros přihnali od Kirchperku na puoltřetie kopy dobytka i koní, i aby ráčili bez meškánie dáti věděti, ráčíte-li co krav kúpiti. A přivedli pět věznuov. Datum Trzebon, sabbato ante Palmarum anno dni ↄc LXXVII. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšího Uherského a Českého ↄc krále najvyššímu hejtmanu všech zemí král. Českého na JKMti miestě a najvyššímu hofmistru král. Českého, pánu mému milostivému buď.

868.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o vyručení vězňů.

V Třeboni 1477, 30. Mart. Orig. č. 2999.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt má u vězenie někého Šerle, kterýž na Maishofu dobyt: ráčíte-li jej propustiti za X zlat. uh., jáť VMti za těch X zlatých slibuji za čtyři neděle, nebť já také podpuorci mám. A jakož sem VMti prve slíbil za Krausara, také za X zlatých: ti zlatí již ležie rejnskými zlatými, ale že já jich přijieti nechci, než má mi podpuorce uherské za ně položiti v témdni. Datum Třeboň, dominica Palmarum anno dni ↄc LXXVII. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najjasnějšího Uh. a Čes. ↄc krále najvyššímu hejtmanu všech zemí král. Českého a najvyššímu hofmistru král. Českého, pánu mému milostivému buď.

869.

Jindřich z Hradce Bohuslavovi ze Švamberka: o jízdách do Němec a obchodu do Cáhlova.*)

V Jindř. Hradci 1477, 1. Apr. Orig. č. 3002.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, příteli a tovařiši milý! Jakož mi píšete,

*) Cf. A. Č. VI. 148 č. 30.

kteříž by lidé moji do Němec jezdili, aby jim listové dáváni byli, bojíce se snad toho, aby vám vedle sebe jiných neprovozovali: milý pane tovařiši! o to vy péče žádný nejmějte, pilněť jim o to jest přikázáno, aby na takových cestách žádného nezastávali, kdož by mój nebyl; a za to mám, že přes mé přikázání jináče učiniti nesmějí. Píšete mi pak, žádajíce, abych do Cáhlova lidem svým voziti nedal: milý pane tovařiši, věřím já vám, že vy toho na mně a na lidech mých žádati nebudete, neb by lidé moji tím velmi súženi byli, a jinam takově nyní nemají kam dělati, než do Cáhlova a do toho kouta. A mám tu naději do vás, že to, což pan Petr z Šternberka mezi náma oběma umluvil a vyřkl, toho mi rušiti nebudete. Ex Nova Domo, feria III. post dnicam Palmarum anno ꝛc LXXVII.

Jindřich z Hradce, hajtman kraje Vltavského a Bechyňského ꝛc.

Také vězte, když kam lidé moji jedú, že mívají fedrovní listy s sebú, po nichžto se zpraviti budete moci, co by vozuov jich bývalo.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, hajtmanu kraje Plzenského, příteli a tovařiši mému milému.

870.

Hejtman Třeboňský Bohuslavovi ze Švamberka: o zajatých odpovědnících.

Ve Třeboni 1477, 7. Apr. Orig. č. 3004.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte věděti, že v tuto sobotu Habart přivedl dva vězně, kteréž zjímali pěší z Chúsníka s jistinú, ježto lúpili na cestách, a třetího zabili; jednomu řékají Šámal, a ten v letě před chvílí vzal Stanislavovi kuoň, sjev z Kamenice. Také slyším o něm mnoho zlého. Druhému řékají Kavík, o tom pravil Habart, že byl za Lhockého na Chúsnice,*) a že by se mělo na něm zvěděti, co se vašim lidem odtud dálo. A rozumiem, že se zaň přimlúvají, snad z té příčiny, aby nebylo zvěděno, co jest zlého činil. Také oblúpili Heřmana, měštěnína z Soběslavě. Pak což VMt o nich rozkáže, tak se stane. Než já bych vzdy rád, aby byli pokušeni; a zvědíc na nich, potom budete ráčiti učiniti, což ráčíte. Datum Třeboň, feria II. post Paschae anno ꝛc LXXVII. Jošt z Pruku, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uh. a Česk. ꝛc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí královstvie Česk. na JKMti miestě a najvyššiemu hofmistru královstvie Česk., pánu mému milostivému.

871.

Řehoř Klaric Bohuslavovi ze Švamberka: o výpravě Petra Stúpenského z Húzné do Rakous.

Ve Třeboni 1477, 9. Apr. Orig. č. 3005.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte věděti, že Stúpenský rozkázal mi

*) to jest: když byl Václav Lhotský ze Zásmuk úředníkem pana Zdeňka ze Šternberka na Choustníku (1470—1472).

VMti psáti, abyšte věděli, že v snuoci na puoldruhé hodiny před večerem pěší vypravil napřed před sebú, a sám s jieznými jede po slunci po nich; a rozkázal mi VMti tak psáti, abyšte rozkázali těm, kteříž zuostali na Roznberce a na Tiché, aby velmi pilně stávali, a bylo-li by co, aby pro nic k Cáhlovu nehonili, než což by v kraji zastihli. A rychtářuom i jiným lidem po vsech aby poručili, aby pilni byli, jestliže by které lidi přezvěděli, aby bez meškánie k zámku dali věděti. A račte věděti, že mi purkrabie Hradecký*) psal, že pán jeho toho žádá, kdyby ta dva zločince, kteříž z Chústníka přivedeni, měli tázáni býti, abych jemu pánu z Hradce dal věděti, že by chtěl někoho svého k tomu poslati, a že jemu toho potřeba jest pro jeho lidi. I račtež o tom rozkázati. Velikýť jest křik od lidí na ně; protož bude-li VMti kto za ně prositi, neračte se na to obrátiti, nebť někdo má toho péči. Datum Třeboň, feria IIII. post festum Paschae anno dni ɔc LXXVII. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najjasnějšího Uh. a Česk. ɔc krále najvyššímu hejtmanu všech zemí král. Česk. na JKMti miestě a najvyššímu hofmistru král. Českého, pánu mému milostivému buď.

872.

Jindřich z Hradce Bohuslavovi ze Švamberka: o sporu s purkrabím Rožmberským a vybírání nových mýt.

V Jindř. Hradci [1477], 12. Apr. Orig. č. 3008.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a tovařiši milý! Zpravuje mne Václav z Větřnie, služebník muoj, kterak by jemu Heřman,**) purkrabí na Rozmberce, psal, ježto mi se tak zdá, že jemu toho potřebí nebylo, neb se služebník muoj ke všemu spravedlivému poddává; a k čemužt spravedliv bude proti Heřmanovi i proti jinému, neopustímť jeho. Milý pane tovařiši! Takové psaní a pohrůžky nepotřebné věřímť, že stavíš, a spravedlivé podávání od služebníka mého žeť přijato bude. Také mne týž služebník muoj zpravuje, kterak od lidí jeho nějaká mýta vnově zamyšlená berú se, kterýchž prve nikdy bráno nebylo, než tepruov za tebe. I tohoť věřím, milý pane tovařiši, že takových mýt nových z lidí služebníkuov mých bráti nedopustíš; neb jakž by se toho nestalo, mušelť bych já z lidí vašich také takováž mýta bráti. Toho odpovědi žádám. Ex Nova Domo, sabbato ante dominicam Quasi modo geniti.

Jindřich z Hradce, hajtman kraje Vltavského a Bechyňského ɔc.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hofmistru království Českého, tovařiši mému milému.

*) Jan Koňas z Vydří. **) ze Zelenic.

873.

Písař Velešínský Bohuslavovi ze Švamberka: o příměří s panem Streinem.

V Nových Hradech 1477, 19. Apr. Orig. č. 3010.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější! Službu svú poddanú vzkazuji VMti. Račte věděti, že dnes pán náš*) sjieždie se s Štrajnem**) na středokraty a mají rokovati; a v středu minulú [16. Apr.] zálohu dělal u Vitoraze, takže našim kuoň ranili a dvě osobě, a oni zase jednoho jali, i vzeli našim, rozumiem, větší škodu než zisk, a to proto, že k sobě nemohli přes vody. Také jiného u nás takového nic neslyšeti. Než račte věděti, udělá-li pán náš s Štrajnem stánie, že velmi do kraje škoditi budú. Ex Novo Castro, sabbato post conductum Pascae anno ͻc LXXVII.

Johannes, písař Velešínský.

Vysoce urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uherského, ͻc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí král. Čes. na JKMti miestě a najvyššímu hofmistru král. Českého, pánu mému najmilostivějšiemu.

874.

Hejtman Třeboňský purkrabí Krumlovskému: o potřebách pro první čas příměří.

V Třeboni 1477, 25. Apr. Orig. č. 3012.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi páně Mt vzkázala, abych při sobě pozuostavil do XV koní za II neděli neb za tři, dokud se toto stanie neujme, a na silnicích abych s nimi postával; i chtěl bych rád s tebú pozuostaviti Jana Holého a Sokolíka, nebo jiného nemám, koho při sobě pozuostaviti, a oni sobě to předkládají, že by sobě svého v tom mnoho zmeškali. I muožete-li někým jiným opatřiti, učiňte to bez meškánie; pakli co jiného rozkážete, dajte mi věděti, tak já učiním. A toho mi dajte spěšnú odpověď. Datum Třeboň, feria VI. post s. Georgii anno ͻc LXXVII. Jošt z Pruku, hajtman na Třeboni.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, přieteli mému milému.

875.

Žaloba (od koho?) na Roubíka ku pánům, rytířům i městům v Rokycanech na sjezdě shromážděným.

*B. m. [1477? April.***] Přepis č. 3015.*

Službu svú vzkazuji, urození páni, stateční, slovutní a opatrní přietelé milí! Žalujiť vám na Rúbíka, že včera, když lidé moji vezli mi ospy a desátky, kteréž mi

*) Nevím určitě, kdo se tu míní. Velešín náležel sirotkům Rosenberským a tudy tohoto času Bohuslavovi ze Švamberka. **) Jiřím.

***) Nenáleží-li snad list tento spíše do r. *1472* konec Okt. neb počátek Nov.? Viz poznámku při č. 587. této sbírky (Archiv Český VIII str. 101.) O sjezdě v Rokycanech r. 1477 cf. A. Č. V. 373 č. 9.

povinni jsú a vzdycky až do té chvíle dávali bez překazy, i pobral to svévolně v tomto křesťanském stánie, a brání mi lidem vézti; pak to i prve viece činil jest v tom stánie mimo smlúvu mezi stranami řádně pečeťmi utvrzenú. I prosím vás všech, abyšte již proti takovému rušiteli obecného dobrého jměli se i okázali vedle toho, jakož smlúva sepsána a vykazuje, kterak se jmieti máme proti takovým, ježto by svévolně proti smlúvě jmieti se chtěli. Věřím vám, že se skutečně k tomu jmieti budete. A kterému času já měl bych se k té věci na hotově jmieti, prosím dajte mi věděti listem svým po tomto poslu.

Urozeným pánóm, statečným rytieřóm, panoším i městóm obú stranú nynie v Rokycanech obecné dobré jednajícím, přátelóm milým.

876.

Purkrabí z Kirchsteten Bohuslavovi z Švamberka: o poshovění v holdech.

V Kirchsteten 1477, 10. Mai. Orig. č. 3016.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! Došel jest mne list váš, kterýmžto lidi pána mého z holdu zadržalého napomínáte. Vězte VMt, že ty všecky vsi dokonce zahubeny jsú, a pán muoj také viece než puol léta v vězenie sedie.*) Prosím VMti, abyšte pro pána mého učiniti ráčili, a toho chudého člověka, kterýž v základě sedie, propustili, neb ti lidé bez pána mého toho holdu vyplniti nemohú. Ale když pán muoj vězenie svého prázden bude, muože VMti ten hold vyplniti a VMti se viece hoditi, nežli těch dvadceti zlatých. Datum Kirchsteten, sabbato post Floriani anno ɔc LXXVII. Jan Freiberger, purkrabie na Kirchsteten.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberku, najvyššiemu hajtmanu všech zemí království Českého ɔc, pánu mému milému.

877.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o postoupení statků Jindřicha Roubíka a o sporech se žoldněři.

V Netolicích 1477, 29. Mai. Orig. č. 3022.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! Psaní tvému porozuměl jsem. I mám za to, že tebe tajno nenie, že panu Divišovi**) a Stúpenskému***) a strýci mému Mikulášovi†) poručil jest syn muoj statek svuoj vedle mne, otce svého nedielného, aby pomohli radú i skutkem jeho dobrého i poctivého jednati. I pošliž ke mně Stúpenského, abychme z jednostajné vuole tu věc předsěvzeli k tvé žádosti a tu cestu tak obrali spravedlivě, aby zlé stavováno bylo i s tvú radú a po-

*) O této věci vím jen tolik, že roku 1479 císař Fridrich Kirchstetten udělil v léno Bernhartovi Stadlerovi a Michaelovi Reiffenbergrovi (Chmel č. 7255). Kdo byl před tímto rokem v držení města, nedopátral jsem se pro nedostupnost pramenů, v nichž bych snad poučení byl nalezl.

) Malovcovi. *) Petrovi z Húzné. †) Roubíkovi.

mocí. A také bratře milý! dnes Městecký přijel jest z Cáhlova, i mluvil jsem o to s ním, což mi píšeš v svém prvním psaní. Takť mi kázal psáti tobě, že jest byl u králuov i u kniežat a pánuov velikých, a že jest sě mu nikde ta hanba nedála, by sě měl kto jeho pacholky ujišťovati, než z čehož jim kto bude vinu dávati, že chce na ně pravdy dosti udati, aby se od nich každému spravedlivé stalo. I zdá-liť sě co, pišiž jemu o to. Ex Netolic, feria V. post Pentecosten anno dni ɔc LXXVII.

Oldřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

878.

Kapličtí purkrabí Krumlovskému: slibují za Vaňka Homolku.

V Kaplicích 1477, 2. Jun. Orig. č. 3025.

Já Petr Chochmaul, já Martin Tranda a Janek Hojar a Pavel řezník, všichni seděním v Kaplici, oznamujem listem tiemto, že my rukojmě svrchupsaní rukú společnú slibujem vám, pane purkrabie, za Vaňka řezníka, přijméno Homolka, na postavení; když by nám VMt dá věděti, tehdy my slibujem v moc vašie postaviti pod základem XX kopách. Na svědomie prošili sme Prokopa, rychtáře našeho, že svú pečeť přitiskl listu k tomuto, ale jemu i jeho budúcím beze škodě ɔc. Dán v Kaplici, feria II. post Trinitatis anno ɔc LXXVII.

879.

Seznam vězňů Rosenberských.

B. m. 1477, [po 3. Jun.]. Cedule č. 2989.

Anno ɔc LXXVII vězňóm rok dán. Feria VI. a. Reminiscere [28. Febr.]. Šafáři páně Strejnovu dán rok na postavenie do sv. Jiří [23. Apr.], aneb týden napřed věděti dáti.

Feria II. s. Blasii [3. Febr.]. Mikuláš Klaws má rok na postavenie za tři neděle, a slíbil jest zaň purkrabie Dachsnaróv se všemi jinými, jich pět, pod hrdly.

Dominico Purificationis b. Mariae [2. Febr.] Sláma, Šimek a Mates mají rok do středopostie [13. Mart], týden napřed dáti věděti, každý v XX zlatých, rukojmě za to pan Jiřík z Větřně a Bušek.

Feria III. post Purificationem b. Mariae [4. Febr.]. Vyručen jest Skákalík na postavení ve XX fl. uh. do středopostie [13. Martii] a týden napřed věděti; až do seznánie chce pan Jiřík zaň státi.

Item Stúpenský a Bušek slíbili za Skákalíka a IX zl. uh. za ty koně, kteréž sú pobrali lidem páně Mti z Frimburka, ten Skákalík, a zvláště slíbili Stúpenský a Bušek za těch IX zl. uh.

Item, služebník Šollenbergaróv má rok za III neděle od štědrého dne [24. Dez. 1476].

Feria V. ante Reminiscere [27. Febr.]. Erhart, Havsarové služebník, má rok za tři neděle.

Feria III. ante Corporis Christi [3. Juni]. Homolka z Kaplice vyručen na postavenie; rukojmie zaň Petr Chochmaul, Tranda, Janek Hojar, Pavel řezník, spolusúsedé z Kaplice.*)

Václav pacholek Vojtěškóv z Dúdleb vyručen v L kop na postavenie do sv. Havla [16. Oct.], týden napřed věděti. Rukojmě zaň Řehoř z Svintce, Václav z Svince a Martin z Svintce a Duchoň z Kaplice, bratr toho Václav, Chujek také; postaviti jeho mají na Krumlově.

Item Ježek vyručen na postavení v XV zlat. uh. do sv. Matúše apoštola božieho [21. Sept.]. Rukojmie zaň Žibřid Mléčko, Jan z Rovného, Jan Matiašuov, slibují společnú a nerozdielnú rukú.

880.

Písečtí dávají glejt Bohuslavovi ze Švamberka.**)

B. m. 1477, 7. Jul. Orig. č. 3026.

My purkmistr a rada města Piesku, známo činíme listem tiemto všudy, kdež čten anebo čtúcí slyšán bude, že jsme dali a mocí listu tohoto dáváme jistý a bezpečný glejt sami před sebú a před našimi poddanými od datum listu tohoto do téhož dne trvající a ten den celý až do západu slunečného během svým přirozeným, urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka ɔc JMti i těm všem, ktož s Jeho a podle JMti v tom počtu pojedú od jednoho až do desieti a od desieti až do čtyřidcát koní a tolikéž osob lidských, tak aby k nám na město naše přijeti i z města bezpečně odjeti mohli, bez úrazu osob i věcí jich. Toho na svědomie pečeť města našeho kázali sme přitisknúti k tomuto listu, jenž psán i dán po narození bož. syna tisícieho čtyrstého sedmdesátého sedmého léta, v sobotu mezi slavným ochtábem božieho těla.

881.

Oldřich Roubík purkrabí Krumlovskému: o věci pobrané lidem jeho.

V Netolicích 1477, 7. Jul. Orig. č. 3030.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a bratře milý! A zpravil mě Petr a Stanislav, že by kúpili VIII krav a II hrčie [sic] na Lomech, jakož mě o tu věc zpravují, že by o to psal purkrabie z Lomóv Vlksickému, a že by ta věc tak byla, a že by od nich kúpili. A tak mě dále zpravují, že by jim to Vlksický pobral na Rozmberk

*) Viz předcházející číslo 878.

**) Cf. A. Č. VI. 155 č. 37.

a Šimka že by jal, kterýž ten dobytek s nimi hnal. I milý bratře! jsou-lit toho taková slušná svědomie, nedopúštěj jim v tom křivdy činiti a přičiň sě k tomu jako přietel syna mého, ať jest Šimek propuštěn a to zasě navráceno; pakli by co jiného bylo, ježto by ty u pravdě věděl, ale milý bratře, daj mi věděti. A rád bych slyšel, by se dobře měl. Datum Netolic, feria II. ante Kiliani anno ↄc LXXVII.

Oldřich Rúbík z Hlavatec a na Netolicích.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

882.

Budějovičtí Bohuslavovi ze Švamberka: o sporech s mistrem Strakonickým.

V Budějovicích 1477, 12. Jul. Orig. č. 3034.

Urozený pane, pane nám přieznivý! Služba naše napřed VMti. Listu páně Strakonického,*) kterejž nám posieláte, kterejž VMti, což se služebníka JMti Jana z Dievčic a Šimka člověka jeho dotýče, píše, tomu jsme porozuměli. I račte věděti, že téhož Šimka u nás nenie, a že jsme se v tom tak jměli a zachovali, jakož jsme před VMtí řekli, že jeho proti Dívčickému u nás chovati nechceme. A jakož pán Strakonickej v listu v svém píše, kterak by týž Šimek služebníku JMti, jsa v městě našem, před námi pohruožky činil: i račte věděti, když jsme na témž Šimkovi porozuměli, že by někoho jměl, kterýž o něho státi a před Dívčickým i otcem jeho svobodna učiniti chce, dali jsme to listem svým otci Dívčického znáti k vejstraze, aby se on mezi synem svým a člověkem jich přičinil, zda by ta věc k dobrému konci přivedena byla, poněvadž týž Šimek řekl, že žádným obyčejem pod ním bejti nechce. A k té řeči Šimek ústně znáti se bude; jakož jsme pak toho listu přípis panu Strakonickému poslali. Ale bychom my panu Strakonickému aneb Dívčickému byli psali, pohruožky činíc, když k tomu přijde, slušně a vedle potřebnosti muožeme provésti, že se to tak nenajde. Jakož jsme pak pánu Strakonickému psali, jestliže JMt kto tak zpravujie, aby tomu nevěřil, a že se to tak nenajde; i zpravuje-liť jinak služebník pána Strakonického VMt, neračte tomu věřiti. A což se žida dotýče, jakož VMt píše, že bychom JMti žádné odpovědi nedali; račte věděti, že nám nikdy JMt, což se dluhuov dotýče nepsal, než my jsme JMti o člověka našeho psali; nedal nám JMt na náš list žádné odpovědi. A to slušně provésti muožeme. Neb ten žid, když u nás soud usazený byl u puostě, kohož z našich vinil, těm jsme přikázali, aby jemu právi byli, a s některejmi se sám bez práva umlúval. Neb, by nám byl kdy psal, byli bychom jemu vedle spravedlnosti toho dopomohli i po dnes; neb jest žid náš a pod námi duom má a ke třem souduom uručil. Pak přes to dá-li kterému z našich vinu, chceme se k tomu tak jmieti, aby se jemu spravedlivé stalo. Protož, pane nám

*) Jana ze Švamberka.

přieznivý, jestliže se panu Strakonickému zdá, že bychom JMti v čem scestní byli, z čehož nás před VMtí viniti bude, chceme jemu před vámi právi bejti. Ex Budwais, sabbato ante Margaretae virg. anno ɔc LXXVII.

Purkmistr a rada města Budějovic.

Uroz. pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uh., Českého ɔc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí král. Česk. na JKMti miestě a najvyššiemu hofmistru král. Českého, pánu nám přieznivému.

883.

Bohuslav ze Švamberka Ondřejovi Předborovi: aby ze statků Rosenberských neválčil proti císaři.

B. m. [1477 před 25. Jul.] Přepis č. 3037.

Služba má Předbořе! Jakož nynie ciesařovi JMti bral a pálil, došlo mne, žes odpočíval na panství pánuov z Rozmberka, synuov mých a mým, kteréhož já nynie v držení jsem. I divno mi to do tebe, že na našem panství odpočíváš, na škody jezdě, věda to, žes prve proti mně a pánuom z Rozmberka k ciesařovi Mti jel, když jsme my s JMtí válku jměli. I jmámť já s ciesařovú Mtí stánie křesťanské, a nemiením tobě toho dopustiti, by na našem odpočívaje, JMti škodil. Protož žádám toho na tobě a chci tomu, aby takovým během panstvie našeho prázden byl a na našem panství neodpočíval a těm svým, ktož se tebe držie, též přikázal. Pakli by přes to ty aneb tvoji na našem panství odpočívali a z našeho a na naše a ciesařovy Mti škody činili, jestližeť by tě co anebo tvé ode mne aneb od mých potkalo, v tom tobě sám od sebe a od pánuov z Rozmberka i od služebníkuov našich a lidí poddaných vedle cti ničímž vinen býti nechci. A zdá-liť se tobě s CMtí váleti, válej s tvrze své, aneb odkudž se zdá, ale našeho buď prázden. Bohuslav z Švanberka ɔc.

Urozenému panoši Ondřejovi Předborovi z Radojšína [sic] a na Želči.

884.

Ondřej Předbor Bohuslavovi ze Švamberka: odpověď v téže věci.

Na Želči 1477, 25. Jul. Orig č. 3038.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane milý! Jakož mi VMt píšete, že sem ciesaři bral a pálil: bralť sem já a pálil těm, ježtoť mi sej od nich neprávě a nešlechetně stalo. A také VMt toho dotýčete, že sěm proti VMti byl a proti pánuom z Rozmberka: zviete VMt sami, že sěm na VMti škodě nikdy nebyl, ani na pániech z Rozmberka, ani sěm VMti nevodpoviedal. A to sěm sobě hned vymlúval, když sěm měl k ciesaři v službu jieti, že já proti VMti býti nechci, ani proti panu Lvovi, ani proti Rúbíkovi, než proti puntérόm; a tohoť jest pan Petr Holický dobře svědom JMt. A také VMt dotýče, že sěm na VMti zboží vodpočíval, a na pániech z Rozmberka; milý pane, vodpočíval sěm, pánuom z Rozmberka a VMti i JJMtí lidem bez škody;

než což sou mi z dobré vuole za mé peniezi dali, to sěm jim rád zaplatil. A takéť já na VMt žádné péče nemám, leč byšte mi VMt vodpověděli, ani na pány z Rozmberka; neb sěm já, i ti dobří lidé, tu naději jměl k VMti, že by nám VMt našie spravedlnosti raději dopomohl, než by nám na škodu byl VMt, i ještě vdy máme, a VMti mieníme zasluhovati. A ještě VMti vdy prosím, abyšte nám VMt neráčili toho hájiti, abychme my v svobodných krčmách vodpočívali na pániech z Rozmberka zbožie na JJMtí a bez jich škody lidí JJMtí a VMti. Prosím, abyšte VMt ráčili mně toho vodpověď dáti. Dán na Želči, v pátek na sv. Jakuba apoštola, léta ↄc LXXVII.

Ondřej Předbor z Radešína a na Želči.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hejtmanu všech zemí král. Českého na JKMti miestě, a najvyššiemu hofmistru král. Českého, pánu mně přieznivému.

885.

Purkrabí Rožmberský Bohuslavovi ze Švamberka: o honění lidí Roubíkových, kteří táhli z Rakous z plenu.

B. m. [1477?]) Orig. č. 3067.*

Urozený pane, pane mój milostivý! VMti věděti dávám, že Roubíkovi [t. j. lidé] pobrali v Třešnové,**) ješto přislušie ciesaři JMti, a ten dobytek hnali na úsvitě mimo zámek,***) i přehnali několikrát přes řeku pod zámkem. A mně to lidé povědie, a já je kázal honiti, i odejmu jim ten dobytek, a ti, ktož sú jej hnali, utekú, a jeden ještě za nimi zóstal s jednú krávú, i toho jali i přivedli jeho na zámek. A lidé ti přišli, i poznali svój dobytek; a já sem jim pověděl, že VMt s tiem obešli, a což mi VMt rozkážete, tak se v tom mieti budu. A račte věděti, že sú tento týden pobrali pod mým úřadem VMti člověku dobytek; tuším tomu, že sú to také udělali Heršlačtí, a tuším tomu, že by se na tomto něco těch věcí vyzvědělo, jestliže tázán bude, co sě VMti děje. Jan z Vlksic.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ↄc krále najvyšší hajtman všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě a najvyšší hochmistr [sic] král. Českého, pánu mému milostivému.

(K tomu přilepena jest cedule psaná touže rukou): Pane švakře, přieteli milý! Věděti dávám, že z Dvořiště vedli koně; z Lomóv jedna herka jim utekla do Myšlan; a Ježek s tovařišem lapiv tu jistú herku, vsedl na ni, ujede s ní pryč, i vedli ji k Řebenářovi. A ten jistý Ježek i šel zase na Heršlák, i stavil se v Dořisti [sic] a voni jej poznali i přivedli mně jej. A mám za to, že by se na tom Ježkovi něco viec mohlo doptati.

*) Náleží-li do r. 1477, tedy nutně před Sept. a snad i Aug. tohoto roku. Cf. Č. Č. M. 1881 str. 223, a A. Č. VI. 155 č. 38. **) Kerschbaum v Horních Rakousích.

***) Rožmberk, kdež patrně již tohoto času Jan z Vlksic byl purkrabím.

886.

Král Matiáš straně své v Čechách: aby byli poslušni rozkazu legáta papežského Baltazara z Piscie.

U Bruku v Rakousích 1477, 12. Aug. Přepis č. 3043.

Mathiáš buožie milostí král Uherský, Český ꝛc. Věrným našim, duostojným i ctihodným, osvieceným i urozeným prelátóm, pánuom korúhevním, hrabiem, purkrabóm, šlechticóm, úředníkóm, item městóm, městečkám i všech obcí a míst správcí[m], purkmistróm i rychtářóm, i také kteréhožkoli stavu a duostojenstvie lidem v naší české koruně bydlícím a přěbajvajícím, kteříž uzřie naše tyto listy, pozdravenie a milost královskú vzkazujem. Neradi sme toho slyšeli, že by někteří z vás byli, kteříž by duostojného otce kněze Balthazara z Pistie, posla papežského, rozkázanie poslechnúti pohrzeli a listuov papežských, skrze najsvětějšého papeže jemu daných, plniti a vedle rozkázanie učiniti odpírali, rozličnajmi se výmluvami hájíce, a zvlášče že by ty věci byly proti stání a příměří, kteréž příměří svú vuolí nebo s naším povolením s stranú odpornú sú učinili. Ale že sme my ti, kteříž vždycky apoštolského povýšení poslúchati hotovi sme, i také chceme, aby všickni naši poddaní poslušni byli, to také zuamenajíce, že ani nám ani vám přísluší překážeti vuoli staršieho a vyššího, a zvláště otce svatého, a také nebo ani proto stání a příměří počasné muož rušeno býti, poněvažd vždycky kletby bez búřenie měst i krajuov proti vinným skutečně jdú a konají se: protož vás všeckny i každého zvlášť napomínámy, nébrž všeckněm přísně přikazujem, abyšte listóm dřieve řěčeného posla papežského a skutečnému naplnění nižádným obyčejem nepřekáželi, ani překážeti komu dopustili, upřímě neb neupřímě, ale raděje jako na dobré křesťany sluší a stolice svatej poslušné, všechny pomoci vám možné abyšte dali a učinili k vyplnění toho rozkázánie, jinak nečinic, než jakož vám víra i čest vaše milá jest, a chcete-li naší milosti královské zachovati. Dán u vuošče naší v Rakúsích u Pruku dvanáctého dne měsíce srpna léta božieho 1477, království našich uherského dvacsátého a českého devátého.*)

887.

Vyznání Zdeslava ze Šternberka, že měl klenoty své schované v klášteře Třeboňském.

B. m. 1477, 18. Aug. Orig. Fam. Sternberg.

Zdeslav z Šternberka, hajtman kraje Podbrdie, známo činím všem tiemto listem, ktož jej uzřie nebo čtúc slyšeti budú: Jakož sem dal zlaté klenoty i jiné věci schovati velebnému knězi Markovi, opatu kláštera Třeboňského, ty všecky věci pobral sem od již psaného kněze opata úplně tak celé, jakož jemu schované dány byly. Protož já svrchupsaný Zdeslav z Šternberga, bratr muoj, ani žádný z budúcích

*) Palackého D. č. V. 1. 149.

našich svrchupsaného kněze opata ani jeho budúcích z těch věcí nižádných napomínati nemáme obyčejem nižádným. Tomu na zdrženie pečeť svú vlastní přitisknúti sem kázal k tomuto listu. Dán v pondělí po matce boží na nebe vzetie, léta božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého sedmého.

888.

Kněz Alexander purkrabí Krumlovskému: o študiích Petra Rosenberského v Bononii; o peníze na knihy.

V Bononii 1477, 8. Sept. Orig. Fam. Rosenberg 2.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený přieteli muoj dobrý! Když sem s urozeným pánem, panem Petrem z Rozmberka měl jeti do Vlach, řčeno mi jest, aby se pán tak měl, jako by ten nebel, a to až do roka jednoho nebo do dvú. Pokud sem mohl, to sem zachoval; a poněvadž jest JMt od mnohých seznána, musel sem se tak mieti, aby JMt v hanbě nezóstala. Sic puol druhého léta JMt jest zachovala přikázánie urozeného pána, pana Bohuslava z Švamberka, ve všem poslušenstvie a rád, a zachovati chce. A nic na JMti nescházie, učí se všem ctnostem, ješto bohdá radost toho všickni budú mieti. Protož, pane purkrabie, račte poslati zlaté, ať bych JMti mohl zjednati kniehy potřebné, ke Všem Svatým, neboť již žádných zlatých nemám. Máť JMt k vám najvěčie doufánie, že ho neopustíte. Takových přátel nemá JMt v Bononi, aby založili do času. A což naložíte nyní na JMt, pravím to v pravé pravdě, že dobře naložíte. Zdravie vašemu i prospěšenstvie raduje se pán muoj. A já, což bych mohl učiniti, učiním rád. Datum Bononiae, in die Nativitatis Mariae virg. b. anno ↄc LXXVII°. Kněz Alexander z Krumlova, kaplan.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, buď dán.

889.

Týž Bohuslavovi ze Švamberka: v téže věci.

V Bononii 1477, 8. Sept. Orig. Fam. Rosenberg 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Modlitbu svú věrnú vzkazuji VMti. A věděti dávám, že urozený pan Petr z Rozmberka, pán muoj milostivý, z daru božieho zdráv jest a učí se se vší pilností ctnostem, zachovávaje přikázanie, jakožto poslušný VMti vždy i také mé, což JMti diem. A to pravím v pravé pravdě, by někderého měštěnína syn bel, nemohl bych poslušnějšieho mieti. A protož žádné tesknosti z JMti nemám. To poslušenstvie a ta ctnost bohdá ke všemu dobrému JMt přivede, tak že VMt i přátelé JMti i my všickni obradováni budem. Protož, pane milostivý, poněvadž VMt oddala jest JMt k tomuto rytířstvu duchovniemu, miesto koní a zbroje rytieřské kniehy musí JMt mieti, a již také věčie a nákladnějšie nežli prve. I račte poslati

penieze zlaté, abych mohl ty věci zjednati, aby JMt v tom meškána nebela, neboť již žádných nemám. A tomu se VMt nediv, že tolik zlatých již utratil sem; šaty JMti a služebníka jeho viece než sto zlatých stojie, strava drahá a všecky potřeby jiné. Když sem já šacoval ty věci, položil sem podle bytu mého chudého puoldruhého sta zlatých; JMt nemohu tak mieti. A také žádných krmí zvláštních JMti nečiním, než podle obyčeje té země, málo a sprostně. Buoh všemohúcie rač vám dáti dluhé zdravie. Datum Bononiae, anno ɔc LXXVII°, in die Nativitatis glor. virg. Mariae.*)

Kněz Alexander z Krumlova, kaplan VMti.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého krále ɔc najvyššiemu hajtmanu všech zemí králov. Českého na JKMti miestě a najvyššiemu hofmistru král. Českého, pánu mému milostivému.

890.

Wolf z Grafeneku purkrabí Krumlovskému: o ohaře a sledníka.

Na Novém Hradě 1477, 27. Sept. Orig. Fam. Grafeneck.

Služba má, Kunráte milý! A jakož mi švagr muoj a pán tvuoj**) řekl ohařuov puojčiti: milý Kunráte, muož-li to býti, puojč mi jich desieti; však nic jináč, než jakobyšte je doma měli, tak mají chováni býti. A prosím tebe o sledníka, toho mi k těm desieti ohařóm puojč; neb muoj sledník ten jest spadl s brány a velmi sě stlúkl. Jistú naději mám, že to pro mě učiníš a X vohařuov mi i s sledníkem pojšleš. A když pan švagr muoj aneb ty kážeš, chci je hned zasě všecky poslati. A tobě chci toho zasluhovati. Datum ex Novo Castro, sabbato ante festum s. Wenceslai, anno ɔc LXXVII.

Wolf, svobodný pán na Grafeneku.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí Krumlovskému, mně milému.

891.

Jindřich z Hradce Vokovi z Rosenberka: že svým lidem překupování žita nezapoví.

V Jindřichově Hradci 1477, 10. Oct. Orig. č. 3053.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Jakož mi píšete o žitu překupování: milý pane a příteli! lidé moji živí se čímž mohú, a já jim toho příti muším, čímžkoli by se živiti mohli. Vy své můžte vésti k čemuž chcete, než mým, věřím vám, že nepřekážíte. A vím, že to vaší opatrností není, ale Kunráthovú, ješto

---

*) Cf. A. Č. VI. 172 č. 58.

**) Rakouský pán Wolf z Grafeneku měl za manželku Hedviku, dceru pana Jana z Rosenberka (nar. 1464 † 1520) a sestru páně Vokovu. Ovšem roku 1477 nebyl s ní asi ještě oženěn než jen zaslíben. Nové Hrady v Čechách, odkudž list tento je datován, držel toho času v zástavě příbuzný páně Wolfův *Oldřich* z Grafeneku.

by on snad nerad přál živností mým lidem. Ex Nova Domo, feria VI. post Dionisii anno ɔc LXXVII°. Jindřich z Hradce ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznbergka, příteli mému milému.

892.

Rameš ze Lhoty, purkrabí na Choustníce, jménem pána svého Zdislava ze Šternberka Bohuslavovi ze Švamberka: o náhradu za opatrování hradu Choustníka.

Na Choustníku 1477, 27. Oct. Orig. č. 3056.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Služba má VMti. Jakož VMt má dáti osmdesáte zlatých pánu mému JMti od chovánie zámku Chúsníku: i psal sem o to Řehořovi, úředníku VMti, na Krumlov, jestli co jemu od VMti rozkázáno, aby ta summa pánu mému JMti dána byla. I nebylo Řehoře doma, a já odpovědi ještě na to nemám. I rozkáza mi jest pán muoj JMt z těch zlatých, což se JMti má do puol léta dostati, dáti na miesto ukázané za JMt. I prosím VMt, račte tu věc opatřiti, aby pán muoj JMt tiem nebyl obmeškán, a já také abych nebyl od JMti v domnění, že bych tú věcí obmeškal. Odpovědi od VMti prosím, neb sem o tu věc k VMti nazchválí poslal. Datum Chúsník, feria II. ante Simonis et Judae apost. annorum ɔc LXXVII. Rameš ze Lhoty.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švamberka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc krále najvyššiemu hajtmanu na JKMti miestě a najvyššímu hofmistru královstvie Českého, pánu mně přieznivému.

893.

Dobrohost z Ronšperka Bohuslavovi ze Švamberka: o ležení u Veselí.

Na poli u Veselí 1477, 18. Nov. Orig. č. 3060.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane kmotře zvláště milý! Napřed bych rád viděl, abyšte zdrávi byli a aby sě vám dobře a šťastně vedlo. A pan Hynek*) i také já dobře sě máme, děkujíc pánu Bohu. Ale račte věděti, že ještě nám žádný na pomoc netáhne, a Němci nocí u nás poselstvie měli a pěkně nás troštujíc, že k nám chtie přitáhnúti, jedné že od kniežat poselstvie čekají, ale ještě žádné od nich jistoty nejmáme. A co purgkrabí Domažlického**) obsieláme, vzdy nás jakýmiz tadynky odbývá. A také věděti račte, že Měsieček z Dolan přechovává u sebe tu na Dolanech nepřátely naše, kteříž nás nočně pálí a služebníky naše. A toho zapřieti nemuož, že ti, ktož jsú Chřieňovci spálili, že jsú od něho sjeli a k němu zase jeli. I račte nám toho naučenie dáti, kterak bychme sě k němu měli mieti. A také, milý pane! pan Hynek i já přiřekli jsme Němcóm, potáhnú-li nám na pomoc,

*) ze Švamberka, syn páně Bohuslavův.

**) V prosinci (3.) 1476 připomíná se Jindřich z Krásného Dvora jakožto purkrabí v Domažlicích. — Byl-li ještě purkrabím touto dobou, nevím.

že vy páni i my také žádné smlúvy bez nich dělati nemienieme, a jestliže by jim kto chtěl překážeti v tom taženie, anebo potom z toho vinu dávati, že jich buohdá v tom opustiti nemienieme. Datum ex campo aput Weselee,*) feria III. ante Elizabeth annorum domini M° ɔc LXXVII.

Dobrohost z Ronšperka a na Týně, najvyšší procurator královstvie Českého.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švanberka, najjasnějšieho Uherského a Českého ɔc krále najvyššiemu haytmanu všech zemí k. Česk. na JKMti [sic] a najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, panu kmotru mému zvláště milému.

894.

Cedule Stanislava z Přerova, že hejtman Šternberský v Soběslavi, Markvart Kraselovský, kolem města dubové ploty dělati chce.

B. m. [1477]. Orig č. 3066.

Také vězte, že Kraselovský, hajtman zdejšie, slovem pána svého rozkázal v obci, aby plotové jalovie okolo města hned děláni byli, a to aby dubové kolé stavěno bylo. A tak slyším, v uobci sem já nebyl, že by na panstvie pána našeho JMti to doubie, snad i prut, měl by sekán býti, ale toho nejistiem. Než já sem některým z obce řekl, že sě ta věc nehodila by učiniti bez vuole pána mého JMti, a neboližto bez vuole pánuov dědičných. A tuť mnoho lesu vešlo by. I jestliže dále tomu porozumiem a poznám, že by k tomu šlo, že by z panstvie chystali sě sekati z rozkázánie hajtmanova: dajte tu věc znáti, má-li sě o to mluviti, k komu by sě mělo mluviti a kterak. Také ti koni čtyřie Slováka nebožtíka ještě jsú u hospodáře u Valkaty.

895.

Bohuslav ze Švamberka Hynkovi synu svému: slibuje najmouti žoldnéře.

B. m. [1477, konec roku.] Orig. č. 3068.

Hynku, synu milý! Již jsem tyto listy**) byl napsal, přišel mi od tebe list, v němž mi píšeš o žoldnéřě. I věz, že chci mluviti s některými rothmistry, aby k tobě jeli, chtie-li službu mieti, a zvlášť s Holárkem, neb bych hned s nimi zde vo službu uhodil. I poněvač jest konečný pokoj v Čechách, mám za to, že lidí najdete velmi lacino a dosti. Protož vy tam té věci vyrozumějíce, budú-li tam lidé lacino chtieti býti, i budete s těmito také uměti tiem lépe házeti; i proto mi se nezdá zde s nimi házeti, až vy tam lidem vy[ro]zumiete. A milý Hynku! braňte se s pomocí boží.

[Na druhé straně]: Řehoři***) milý! Přečta tyto cedulky sobě, pošliž je na Zviekov ku panu Hynkovi.

*) Cf. A. Č. III. 387 č. 38 a VI. 158 č. 40.

) scházejí. *) Klaric.

896.

Kněz Zigmund z Velešína purkrabí Krumlovskému: aby lidi jeho nenutil ke špižování, leč jen k povinnosti vojenské.

B. m. [1477, konec roku.] Orig. č. 3069.

Modlitbu svú vzkazuji vám, urozený pane Kundrate milý! A jakož sem byl včera před VMtí o to, co těch lidí dotýče kaplanstvie mému příslušejících: i rač VMt věděti, že já nikole nepřidávám k tomu vuole své, aby to na ně vloženo bylo, ješto toho prve od starodávna nebylo, a že mi se nezdá, by oni měli špihovati vuoz s panem farářem, než ať jdú na vojnu vedle jiných a vašeho rozkázání. I protož prosím vás, jakožto pána svého na mě laskavého, že budete v té věci ty lidičky chudé poručeny sobě mieti; neb jestliže bych to na ně dopustil, takové nové uložení, měl bych od nich věčnú kledbu, jehož bych nerad. A ostatek já VMti sám ústně poviem ɔc. Kněz Zigmund z Velešína, kaplan váš.

Urozenému panu Kunrátovi, purkrabí na Krumlově, pánu na mně laskavému buď.

897.

Závazek nemsty Fraňka Ježka ze Sedlčan, vězně od Bohuslava ze Švamberka jménem pánů Rosenberských na svobodu propuštěného.

Na Krumlově 1478, 1. Jan. Orig. č. 3070.

Já Franěk Ježek z Sedlčan známo činiem tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb čtúce slyšeti budú: Jakož sem byl přišel u vězenie urozeného pána, pana Bohuslava z Švamberka ɔc a pánuov z Rozmberka pro své proviněnie, ale z přímluvy některých dobrých lidí JMt ráčil jest se mnú zvláštní milost učiniti a mně hrdlu mému jest nic nečiniti ráčil. Protož já svrchupsaný Ježek tiemto listem se zavazuji a svú čest a vieru slibuji, že proti panu Bohuslavovi z Švamberka ɔc a pánóm z Rozmberka JJMtem a služebníkóm i lidem poddaným JJMtí nemám býti, dokudž sem živ, obyčejem nižádným. Pakli bych co proti JMti a proti lidem a poddaným JJMtí učinil kterým kolivěk obyčejem, tehdy mně žádné právo světské ani duchovnie nemá spomocno býti, ani kteří freiunci ani gleitové. A kdež by mne zastihli páni svrchupsaní anebo JJMtí poddaní, mohú a mají mne vzieti a se mnú naložiti vedle zaslúženie mého, tak jakž se jim koli zdáti bude. Na svědomie toho prosil sem urozených panoší Erazima z Michnic, Buška z Kanic a Slacha z N. [sic],*) že sú své pečeti vlastnie dali přitisknúti k tomuto listu jim a jich erbuom bez škody. Jenž jest dán na Krumlově, ve čtvrtek na Nové léto, léta ɔc LXXVIII°.**)

[Tři pečeti zachovány.]

*) ze Hřivic?

**) Téhož znění list ddo na Krumlově *1478 ve čtvrtek po Svatých Třech Králích* (8. *Januarii*), vydaný od Petra Přibíka z Plzně. Pečeti: urozených panoší Kunratha z Petrovic, purkrabí na Krumlově, Přibíka Hada z Paběnic a Erazima z Michnic (č. 3077).

898.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o hospodářských a poddanských věcech.

V Soběslavi 1478, 3. Jan. Orig. Historica nova.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazuji. O pomoci z lidí, jakož mi jest VMt ráčil psáti, pán Buoh vie, že v tom pilnost mám, a toť Řehoř shledá, když ke mně přijede, než žeť jsú velmi lidé záhubni [sic] okolo Chúsníka ꝯc. Lidi faráře Miličínského také sem sepsal; bylo by na LXX bielých gr. s farářem. Vymlúvajie sě tiemto, že by podle Miličínských VMti zeti, panu Popelovi, na vojnu dali, i nynie že by dávali, a že by tak pan Děpolt ráčil jmieti, aby k JMti hleděli a podle Miličínských aby všecko podnikovali, kromě toho poplatku, kterýž faráři platí. I co o tom VMt ráčí rozkázati, prosím rač mi VMt psáti. Protoť já je k tomu mám, aby mi dali konečně teď o Svieckách [6. Jan.]. A ti sě lidé jiného neobávajie, než káže-li pan Děpolt Miličínským co dáti, aby jim také podlee lidí jiných, JMti lidí postúpených, nekázal dáti. Také rač VMt věděti, že pan Zdeslav*) také na nás Soběslavské položil jest takovuož pomoc, kromě u zeman nic. I neviem, jestli v tom VMti vuole a má-li co také na VMt z toho přijieti. Pane milostivý! Zdá mi sě, že by to obci příjemnějě bylo, by také z toho na VMt polovice přišla. Ex Sobieslav, sabbato ante Epiphaniam dni annorum dni ꝯc LXXVIII. Stanislav z Přerova.

Cedulka: Lidé VMti, kteříž jsú sě počali osazovati u vesniciech okolo Chúsníka, chtěli by sě rádi v slušný hold, ač by sě mohli oň umluviti, do Rakous chtěli by sě holdovati, ač by jim VMt toho ráčili přieti. I prosím VMti, rač VMt v tom mi dáti znáti VMti vuoli. Stanislav.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švambergka, najjasnějšieho Uherského a Českého ꝯc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě a najvyššiemu hofmistru král. Česk., pánu mému milostivému.

899.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi ze Švamberka: o faráři Miličínském a o rozmahání kacířstva v Soběslavi.

V Soběslavi 1478, 6. Jan. Orig. č. 3073.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazuji. A jakož jsem VMti psal o Miličínském faráři a o jeho lidech poplatniech ꝯc: teď k VMti o to kněz farář i o jiné potřeby pracuje, a on té věci i o jiných potřebách VMt míní zpraviti, doufánie do VMti maje, že VMt ráčíte jeho vyslyšeti. Také, pane milostivý, dnes u nás v městě řezníci, Marek Krásovic

*) ze Šternberka.

s bratrem, bili a na slaniny pálili vepře. Farář o to s rychtářem mluvil, aby byli tresktáni, že tak veliké slavnosti neuctili; nic na rychtáři nedali, ani na tom, komuž Kraselovský, pryč jeda, poručil, aniž jsú vsazeni. Pane milostivý! Aspoň pro Buoh někerak sě se panem Zdeslavem račte srovnati, a na něčem zuostati, ať jest mezi námi některaký řád a bázeň a zvláště svornost, nebo velmi sě tajemné kacieřstvie mezi námi vydýmá; ačkolivěk s vobcí již jest o to mluveno, mnozí jako kunšty z toho mají ↄc. Také konšelé prosie VMti, aby nová radda sazena byla, a rychtář také žádá, a jest hodné, nebo sě málo rychtáře bojie. Ex Sobieslav, feria III. die solempnitatis s. Epiphaniae 1478. Stanislav.

Urozenému pánu, panu Bohuslavovi z Švambergka, najjasnějšieho Uherského a Českého ↄc krále najvyššiemu hajtmanu všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě a najvyššiemu hofmistru královstvie Českého, pánu mému milostivému.

900.

Vok z Rosenberka Bohuslavovi ze Švamberka: aby mu postoupil, sám jsa ve vězení, statky otcovské.

B. m. [1478 po 30. Jan.]. Koncepty Fam. Rosenberg 5.

a)

Pane otče milý! Měl bych s vámi o některé své potřeby rozmluviti, a prosím vás, abyšte mne ráčili vyslyšeti a v tom se proti mně dobrotivě okázali, jako pan otec muoj milý. — Pane otče milý! Jakož sem vám panstvie svého svěřil, a vy mé a bratří mých dobré jednáte a o nás pracujete, ješto já vám toho děkuji a buohdá i s bratřími svými zasluhovati mieniem. Ale poněvadž jest pán Buoh na vás vězenie dopustiti ráčil, ješto já vám toho, Buoh to vie, nepřeji: prosím vás milý pane otče, abyšte tak dobře učinili, a jakož ste to k mé prozbě a z vašie dobré vuole učinili, že ste se v naše panstvie uvázali, abyšte též k mé prozbě a z vašie dobré vuole nám našeho statku zase postúpiti ráčili, abych já již sám naše dobré jednal a o naše dobré pracoval.

b)

Pane otče milý! Napřed vás v zdraví rád vidím. Než což se vězenie vašeho dotýče, toho mi líto s pravú věrú. A když sem na dvoře kniežete JMti*) slyšel o vás rozličné rozprávky, kterak se vám u vězení vašem zle vede; s povolením kniežete JMti přijel sem sem, abych zvěděl, kterak se máte a kterak se vám vede. A milý pane otče! což bych já mohl vám v tom pomoci, Buoh vie, že bych to rád učinil, jakožto panu otci svému milému.

c)

Neb, milý pane otče, kniežeti JMti starému i mladému, i také kniežatóm Mnichovským a jiným pánóm a přátelóm mým, s kterýmiž sem známost v Bavořích

*) To jest v Landshutě v Bavořích, kdež se pan Vok zdržoval.

vzal, zdá se, že já s bratřími svými pro taková vaše vězenie stojíme na velmi nebezpečným a že bychme skrze to mohli přijieti o panstvie naše; a radili jsú mi, abych vás prosil, abyšte mi postúpili, a že jest to mé dobré, i tudiež také vaše. Neb se jim zdá, že drženie mého panstvie vašemu vězenie ke škodě jest, ješto by jináč snáze vaše věci jíti mohly.

901.

Lovčí a rychtář Třeboňský purkrabí Krumlovskému: o vězních a zajetí pana Bohuslava ze Švamberka; o potřebě hejtmana na Třeboni.

Ve Třeboni 1478, 31. Jan. Orig. č. 3080.

Službu svú vzkazuji, urozený paně purkrabie milý! Věděti dáváme, že páně lidé z Duňova*) přivedli pět vězňuov a praviec, že by jim koně na cestě zlodějsky pobrali; i píše o dva purkrabie Hlubocký,**) a píše také o nějakého Holuba, kterýž jest utekl, jakož i teď přiepis toho listu posielám, jemuž porozumiete. Co se zdáti vám bude a rozkážete, dajte nám věděti. Dále, milý pane purkrabie, o této příhodě pána našeho milého, co se stalo, toho jest nám líto s pravú vierú.***) Prosíme vás, milý pane purkrabie! Račte někoho sem poslati a opatřiti někým, ať by byl miesto hajtmana, nebo jest toho potřebie pro rozličné potřeby listovnie; nebo rozliční lidé jedú a jdú skrze zámek, nebo, to Buoh vie, těm věcem tak daleko nerozumieme. Datum Trzebon, sabbato ante Purificationem Mariae anno ͻc LXXVIII.

Lovčí a Prokop rychtář z Třeboně.

Urozenému panoši panu Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, nám přieznivému.

902.

Hejtman Zvíkovský purkrabí Krumlovskému: o jednání Hynka Švamberského, aby byl uznán poručníkem sirotků Rosenberských.†)

Na Zvíkově 1478, 23. Febr. Orig. č. 3088.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Jakož píšeš, že by Budějovští stánie vypověděli, a žes tak tomu porozuměl, kdyby to stánie vyšlo, že by na panstvie pánuov z Rozmbergka i na panstvie pána JMti saženo bylo: i věziž milý přieteli, že jest pan Hynek JMt včera na Zviekov přijel, i o tu věc sem s JMtí mluvil a list tvuoj mu okázal. I tak praví JMt, žes mu psal o kniežeti Ludvíkovi ††) JMti, co se toho jednánie dotýče, a žes tu věc také vznesl na pána starého, a že by se to jednanie JMti líbilo; i pro tu věc, praví pán JMt, že jesti nesměl nic jednati skrze pana Burjana.†††) Než byl jest pan Hynek JMt u pana Burjana i zjednal

*) Nepochybně: *Doňov* (P. P. 307). **) Bohuše z Otěšic Cf. A. Č. VI. 163 č. 47.
***) A. Č. VI. 161 č. 44, 162 č. 45, 163 č. 46. †) Cf. A. Č. 164 č. 48.
††) Bavorském. †††) Bechyni z Lažan.

o panstvie svá, kteráž má v držení, že ty čtyře neděle nebudú vypovědieny a saženo na panstvie nebude. A ta věc má skrze pana Burjana jednána býti. I dnes ráno jest poslal posla na koni JMt ku panu Burjanovi, co se dotýčě panstvie pánuov z Rozmbergka JJMtí, prose ho, aby též o to jednal, jakož jesti prve s ním zuostal o panstvie svá, a že toto také panstvie pánuov z Rozmbergka má v svém držení, a že vy úředníci též k JMti hledíte, jakožto ku panu otci JMti, a že též povinovat vás jest opatřiti jakožto své.*) A když kolivěk to poselstvie přide zase, budeť dáno věděti bez meškánie. Datum ex Zviekov, f. II. post dominicam Oculi anno ɔc LXXVIII.

Jan z Trnové, hajtman na Zviekově.

Urozenému panoši Kunrathovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli milému.

903.

Matěj z Holkova purkrabí Krumlovskému: o vyručení vězně.

Na Holkově 1478, 3. Mart. Orig. č. 3091.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! Vznesl na mě Dobek, služebník muoj, kterak jsú od něho vyručili vězně lidé pána tvého JMti z Hořic ze vsi v pěti zlatých. I ty jsú dávno položeny penieze u nich za toho vězně, i oni nedbají jemu jich vydati. I věřím já vám, že vy jim psáti budete, ať jsú mu vydány bez dalšieho prodlévánie. Ex Holkov, feria III. post festum s. Mathaei apostoli, anno ɔc LXXVIII°.

Matěj z Holkova.

Uroz. panoši Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli mému milému.

904.

Řehoř Klaric purkrabí Krumlovskému: o dluzích a věcech hospodářských.

Ve Třeboni 1478, 5. Mart. Orig. č. 3092.

Služba má napřed, pane purkrabie milý! Ten přípis královský,**) který ste mi poslali, poslal sem inhed na Stráž a Kamenici, a neviem, poslali-li ste jej na Bejšov, jehož mi se zdá, že jest Bejšovec pana Lva. List hlavní paní Martě poslal jsem do Hradce, i nebyla přijela; a těch 40 kop, kteréž se jí nynie dávají, puojčil mi Aleksí Knaur nynie, neb těchto peněz pomocných drahně se utrhuje na tyto pěší, kteréž máme, i na rozličné potřeby. Těch 2^{C} zlatých do Hradce Aleksiemu a poruručníkóm špitálským odprosil sem do svatého Havla, a Aleksí také bude svých VI^{C} čekati a II^{C} připójčí, že k svatému Jiří nebudem mieti dáti než III^{C} zlatých Vlksickému, ale nahradíť se nám k sv. Havlu; viem, že Řepický dá o XIII^{C} kopách napřed věděti. Psal sem vám včera po Matějové Kuchařové, co pan Grofnekar rozkázal

*) Příměří s králem Vladislavem pak uzavřeno. A. Č. VI. str. 89. č. 19, str. 90. č. 20.
**) A. Č. VI. 90 č. 20.

rychtáři v Svinech a rychtář lidem. Dodán-li vám ten list? Posielám vám list od pana Petra;*) prosí, abyšte jej panu Vokovi poslali, když o jinú věc pošlete. Včera táhli Hlubočtí mimo Lomnici, ti do Němec, ale ještě se nevrauli [sic! nevrátili?]. Milý pane purkrabie! umřel nám rychtář Třeboňský, to Buoh vie, neviem koho rychtářem udělati. Kteříž by se hodili, ti se štrnúti [sic] nedadie, že raději chtie prodati a z města se stěhovati. Někteří, ač by měli rozum, ale jsú v nepočestných věcech shledáni; jináč jest velmi chatrno. A największí péče o klíče, netoliko pro hospodáře, ale musí se i na jich ženy hleděti, aby jim někto klíčuov nepodšel. Neviem, co s tiem mám činiti. Datum Třeboň, f. V. ante dominicam Judica anno domini ↄc LXXVIII. Řehoř Klaric.

Uroz. panoši panu Kunrathovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

905.

Hynek ze Švamberka purkrabí Krumlovskému: aby prostřednictvím pana z Walsee zjednal mu příměří s Bernhardem ze Scherfenberka.

Na Zvíkově 1478, 7. Mart. Orig. č. 3093.

Službu svú vzkazuji, pane Kunradte milý! Věz, žeť sú mi přišly listy odpovědné od některých služebníkuov páně Šerfenbergercových, jakožť pak tehď ty listy posielám. Protož milý purkrabie! Ihned bez meškanie piš tam panu z Walsee: tak jakož jest namlúvil to stánie mezi ciesařem JMtí a panem otcem mým, že bych rád toho stánie užiti chtěl, ať on tu věc opatří, ať by se pánóm škoda nestala pod jeho námluvú; neb jestliže by mi se jaká škoda stala, piš jim ode mne, jakož tam mú pečeť máš, a vypověz jim ihned stanie, vší té zemi Rakúské, neb poněvadž mi pokoje užiti nedadí, nemienim se s ním s samými v nesnázi dáti, ale vezma milého Boha na pomoc, jim se svého bezpravie brániti, jakož na ten běh záleží, mienim a chci.**) Datum ex Zviekow, sabbato ante Judica in crepusculo noctis anno ↄc LXXVIII. Hynek z Švamberka.

Uroz. panoši Kunradovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, věrnému mému milému.

906.

Dopisy ve při Kuňky z Němčic s úředníky a správci zboží Rosenberského.

Orig. č. 3095.

a)

V Budějovicích 1478, 10. Mart. — Modlitba má napřed, urození páni milí, pane purkrabie a pane Hade milí, a milí páni ouředníci! Došla jest mne řeč, že lidé Manholští***) mají velikú nebezpečnost z Cáhlova od pana Šaftenbergara, a to z té

*) z Rosenberka. **) Cf. č. 907 a A. Č. VI. 165 č. 49.

***) Pal. P. 312: Malonty (Meinetschlag).

příčiny, že je k ledajakýmž potřebám tisknú na Tichú. A toť by bylo proti zápisu panskému JJMtí ꝛc. I věřím já vám, že to stavíte, ať by ti lidé moji a sirotci v nenabytú škodu nevpadli. A s tiem buďtež milému pánu Bohu poručeni. Datum Budwaicz, feria III. a s. Gregorii anno ꝛc LXXVIII. Kunka z Němčic.

Urozeným panošiem, panu Kundrátovi z Petrovic a panu Hadovi z Pabijenic, přátelóm mým milým buď.

b)

V Němčicích [1478?] 27. Apr. — Modlitbu svú vzkazuji, pane purkrabie milý! A jakož píšeš k lidem mým do Žabovřesk,*) hrubě i panem Švamberkem té věci dotýkaje: milý pane purkrabie! Věřím já pánuom z Rozmberka, k čemuž práva nemají, že mi na to sáhati nebudú a dceři mé, a lidi nám s pokojem nechají, vedle jich spravedlivých dání. Pakliby vzdy přes to lidi naše obtěžovati páni chtěli, musela bych se utéci k radě s listy našimi hlavními ku panu Zdeňkovi**) k JMti, jakožto ku pánu a k poručníku prvotně v sirobě mé s těmiž dietkami ꝛc. Neb milý pane purkrabie, ty tomu rozuměti muožeš, žeť sú ti lidé zahubeni na hlavu, a já svých úrokuov i se dcerú, ani dluhuov na nich mieti nemohu, pro jich chudobu. Ex Niemczicz, feria II. a. fest. s. Philipi Jacobi. Kunka z Němčic.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému a milému.

c)

V Němčicích bez datum. — Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane Kundráte milý! A jakož píšeš, připomínaje psanie páně Švamberkova a dotýče také jiných dobrých lidí: i milý pane Kunrate! muožeš rozuměti tomu, žeť každý sám svú věc najlép zná, a já také, avšak majíc to doufánie ku pánuom v dobré odplatě. Jakož pak píšeš, chci učiniti ráda; pohledě na to, milý pane purkrabie, i pana Švamberka JMti ode mne za to proš, věda tuto již mú vuoli, aťby nebyli chudí přieliš obtieženi. Ex Niemczicz . . . [sic]. Kunka z Němčic.

Uroz. panoši panu Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

d)

V Budějovicích [1478] 26. Aug. — Urození páni, páni milí! Modlitba má VMti napřed. A jakož VMt ste ráčili mně psáti, že ráčíte těm chudým lidem z Manolt dobytek zaplatiti, kterýž jest k potřebě VMti na Tichú pobrán a zbit, i toho VMti úplně a docela douffám, že kážete těm chudým lidem bez meškánie zaplatiti pro jich nuznú potřebú, nebť oni sobě mušejí k své práci a dielu jiné voly aneb koníky zjednati. I věřím VMti, že ráčíte to učiniti neprodlévajíc, pro jich chudobu a pro

*) P. P. 326. **) D. č. V. 1. str. 191 pozn. 157.

mú prozbu, a také vedle toho zápisu, kterýž od VMti mám, aby mi ti lidé nehynuli. A tento člověk, ukazatele listu tohoto, praví, že sú stáli lacino jeho volové za čtyři kopy, a druhému člověku jeden vuol vzali, ješto by mu byli zaň dali puol třetie kopy. A s tiem buďte VMt pánu Bohu poručeni. Dán v Budějovicích, v středu po sv. Bartoloměji. Kunka z Němčic.

Urozeným pánóm a pánóm, panu Voku a panu Petrovi z Rozmberka, pánóm mně přieznivým.

e)

Bez datum. — Urozený pane, pane mně přieznivý! Modlitbu svú VMti vzkazuji. A jakož mi VMt píše vo lidi sirotčie a mé v Manholtech, dotýkaje zápisu mého: i milý pane! račtež zápis opatřiti, žeť jest v něm čtyři sta zlatých uherských zapsáno na dědičné drženie a požívánie. A při tom píšete, abych svým lidem křivdy nečinila: i pane! nečiňtež mně a sirotku mému křivdy také; pakliby mi se křivda dála pane od vás, musela bych se zápisem vaším brániti, vezmúc přietele, kterýž by byl sirotku mému k radě. Paklič se VMti pane zdá, v Manholtech těm lidem rozkazovati, račtež je tou summou vykúpiti, za toť VMti prosím, aby mně nebylo vo ně viec péče mieti svým statkem před holdy i před spálením, jakož jsem to z svého statku činila, nechtiec by byli zahubeni, jakož jsú někteří lidé VMti zahubeni. I za toť VMti prosím, račtež mi to dáti věděti při tomto svatém Havle, ráčíte-li je vykúpiti. Kunka z Němčic.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu milému.

f)

V Budějovicích [1478] 27. Nov. — Urozený pane, pane milý! VMti modlitba má napřed. A nerada bych, pane milý, by mě kto s VMtí kto vadil řečmi skládanými. Ex Budwais, feria VI. p. fest. s. Katherinae virg. Kunka z Němčic.

Urozenému pánu, panu Voku z Rozmberka, pánu milému.

g)

V Budějovicích 1479, 16. Jan. — Urozený pane, pane milý! Modlitba má napřed VMti. Jakož sem měla státi tuto neděli [17. Jan.]: pane milý, státi nemohu pro navštievenie dětí mých nemocí. Milý pane! prosím já VMti, račte takové věci zastaviti od služebníkuov svých nad těmi chudými lidmi Manholtskými, nebo tě Čáp *) prve od nich lidí pomoci žádal a již některým ve vsi pohruožky činí. I milý pane! To tě křivda, prosím VMti, račtež to zastaviti pane, neb máte vykúpenie touž summú. A pane milý! také sem prve psala po dvakrát k ouředníkóm, aby byly listy obnoveny k ruce mé a k ruce dceři mé Kateřině na Manholty a Žabovřesky; odepsali mně

*) z Radonic, hejtman na Tiché.

ouředníci VMti, že jinak stojí v rejstřiech, než sem přípisy vydala. I račtež udělati, pane milý, list po rejstřiech listu mého, ke mně a ke dcéři mé a k našim dědicuom a k žádnému jinému viec, neb dcera má k letóm přišla a chce svým statkem vládnúti. A když se nový listy srovnají nový starými, ale jen k ruce mé a Kateřiny dcery mé a k našim dědicuom, tedy já VMti listy staré vydám, nové přijmúc. I pane milý! neračiž tou věcí prodlévati, prosím VMt. Dán v Budějicích, v sobotu před sv. Fabianem, Šebestianem anno ꝛc LXXIX. Kunka z Něměic.

Urozenému pánu, panu Voku z Rozmberka, pánu milému.

h)

V Budějovicích 1479, 21. Apr. — Urozený pane, pane milý! Modlitbu svú VMti vzkazuji. A zpravil mě rychtář z Žabovřesk, že by Kundrath, purkrabie váš, kázal lidi mé z Žabovřesk stavovati vedle zprávy Hauzkovy, pře jeho, jakž sej jemu zdálo. Ale toho jest nezpravil purkrabí, že je Hauzka ode mne lán přijal v Žabovřeskách v šestnácti kopách před osmi letech [sic] a počel mi ourok platiti při tom sv. Havle; dal mi ouroku čtyři a puol kopy bez dvú peněz, a já jsem mu pustila ten lán, aby mi viec zaň nepřidal, jen aby mi ouroky platil a vosadil a dosedl. A tak ten lán držel v té smlouvě, sedm let neosadiv, ani mi viec ourokuov platil. A já nemohúc Hauzky mieti nikdyž ani k řeči: i prohlásila jsem ten lán k prodaji a vosadila jsem, aby mi ouroci nescházeli; a což jest von lán držel v tom dluhu, pro kerý sej k lánu hlásil, tu sem já stavila na tom člověku, kterému von hleděti chce, dluhu, do vohledánie ouředníkuov, jestli mu člověk dluhem vinen, aby mně ouroci najprv byli vydáni, keré mi zdržel svévolně Hauzka a pychem, neb sem já mohla na tom láně dávno člověka mieti, ješto by mi ouroky zpravoval, i VMti, což na těch lánech máte. I neviem, jakým jest to právem purkrabie Hauzkovi propustil, aby von takový člověk mantlovný lidi mi hyndroval a stavoval, nerozumiem, jestli jemu muoj člověk co povinen, když sej byl sám Hauzka ode mne v dědinu uvázal. Dán v Budějicích, v středu před sv. Jiřím léta LXXVIIII. Kunka z Něměic.

Urozenému pánu, panu Voku z Rozemberka, pánu milému.

907.

Vok z Rosenberka úředníkům Krumlovským: nářek na zádavy od Bernharda ze Scherfenberka páchané a jiné drobné zprávy.

V Landshutě 1478, 16. Mart. Orig. č. 3097.

Službu svú vzkazuji, Kunrate a Hádku milý! Jakož mi píšete, kterak jest Schefftenbergar mně neprávě a nešlechetně učinil, to již musím pánu Bohu poručiti. A jakož ste mi psali, abych to na knieže na JMt vznesl, to sem hned učinil, starému i mladému, to sem JMti žaloval, i jiným mnohuo dobrým lidem, i žalovati vždy

míniem. Také jako mi píšete, že jsú některé Rožmbeřčí měštěné zjímáni: však jmáte jeho vězňuov dosti, muožete-li jim z toho některak pomoci, to již učiňte, kterak sě vám najlép zdáti bude. Také slyšeli byste co na pana Švamberka, kterak sě mu tam vede, a jestliže bych já jemu mohl co spomocen býti, abyste mi tu věc dali znáti. A také děkuji z těch štik, žes mi je poslal a že sě ten puost lípe postiti budu moci; a já tobě také posielám za to stokfich [sic], abyste také tiem lépe ten puost postiti mohl. A také, milý purkrabie, kdyby naprvnie poselstvie bylo ke mně, aby mi poslal Janka malého a dva chrty s ním, Chudého a Honsu. Také věděti dávám, aby paní Mandalenu k tomu držel a s ní o to mluvil, aby Sasemovi VII zlatých dala, jako bratru jejímu, nebožtíku Dobešovi, pójčil, že tak praví Sasema, nedá-li mu, že chce stavovati, ktož kolivěk z Krumlova přijede, nebo mě samého. Ex Lanczhuet, feria II. post Palmarum anno domini ↄc LXXVIII. Vok z Rozmbergka.

Urozeným panoším Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, a Hadovi Přibíkovi z Pavjenic, věrným milým.

908.

Hejtman Budějovický purkrabí Krumlovskému: aby Lhenické přidržel k holdu.

V Budějovicích 1478, 17. Mart. Orig. č. 3098.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane bratře milý! A jakož mi píšeš o ty Lhenické: však jest to vědomá věc, že sú Táborských lidé dědiční. A píšeš, že by pánu tvému poplatky platili: jáť JMti toho rád přeji, byť JMt i Tábor měl, přál bych toho JMti. I milý bratře! kažiž jim k holdu jieti, ať ke škodě nepřídú; pakli toho hned neučinie, věz, žeť je káži páliti. Datum Budwais, feria III. post Palmarum annorum ↄc LXXVIII°. Václav Lhotský z Zásmuk, haitman na Budějovicích.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a bratru mému milému.

909.

Václav Vlček purkrabí Krumlovskému: stížnost na Netolické.

Na Helfenburce 1478, 18. Mart. Orig. č. 3099.

Služba má, urozený přieteli milý! A vědětiť dávám, kterak sú služebníci a lidé pána tvého JMti, vyběhše z Netolic, i odjeli sú služebníkuom mým vězně koželuha z Budějovic; a vieš to dobře, že sem já pána tvého JMt šanoval až do sii chviele! I žádám toho na tobě, aby jim přikázal, aby mi toho jistého koželuha v moc mú postavili; neb jestliže by se to nestalo, muožeš tomu rozuměti, že bych té věci opustiti nemohl. A to sú mi učinili v pondělí tajden minul [9. Mart.]. Ex Helfenburk, feria IV. post Palmarum anno ↄc LXXVIII.

Václav Vlček z Čenova a na Helfenburce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově.

910.

Vok z Rosenberka úředníkům Krumlovským: že se domů bez jich rady nenavrátí.

V Landshutě 1478, 20. Mart. Orig. č. 3100.

Službu svú vzkazuji, purkrabie a Hádku milý! Jakož píšete, kterak na mne stávají a že i špehy v Landchutě mají: i těchť já sě špehuov za nic nebojím z boží pomocí, jsa u kniežete JMti. A také jakož mi píšete, že mi paní mátie má psala jest i od některých pánuov listy zjednala, abych domuov přijel: však sem vám prve po Vilémovi ústně vzkázal i psal, že vás poslúchati chci, což mi raditi budete, co by bylo mého dobrého, i ještě vaší raddy vzdy poslúchati mienim, jakožto dobrých lidí. A o to péče nemějte, by chtěl odsud domuov jieti, leč bych prve na vás vznesl. A jakož mi píšete vo panu Švambergovi, to sem velmi rád uslyšel; a prosím vás, jestliže by prázden byl, aneb kterak kolivěk by mu sě zvedlo, dajte mi to bez meškánie věděti. A s tiem vás pánu Bohu porúčím. Datum Landchut, feria VI. ante Resurrectionis anno ɔc LXXVIII°. Vok z Rozmberga.

Uroz. panošiem Kundrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumplově, a Přibíkovi Hadovi z Paběnic, věrným milým.

911.

Václav Vlček purkrabí Krumlovskému: opětovná stížnost na Netolické.

Na Helfenburce [1478] 21. Mart. Orig. č. 3101.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakožť sem prve psal, že sú mi z Netolic a pána tvého lidé odjeli služebníkuom mým vězně, žádaje toho, aby mi zase postaven byl: i piešeš mi, že by s tiem listem hned k Čápovi úředníku poslal, aby se na to ptal, a žes s niem o to mluvil, a on že by pravil, že o tom nic nevie a že jest o tom neslyšel. Cožť sem prve psal, to jest tak, že sú vyběhli z Netolic, a z některé vsi odtad blízko též při tom byli, a že sú mým toho vězně odjeli a pravíc, že jest jejich přietel, a že sú mu musili moji vrátiti, což s něho i u něho vzeli; avšak moji někeré znají. A muožeš sám tomu rozuměti, byť jim jeho nepřietele odjeli, že by byli i mé s niem pobrali. I věřímť já tobě, že ty se skutečně k tomu přičiníš, aby mi ten vězeň koželuh zase v muoc mú postaven byl. Stane-li se to, dobře; pakli se nestane, muožeš dobře rozuměti, že by mi bylo těžko takovú věc trpěti. Než jakož piešeš o přieměří: ját sem je zachovával až do sii chviele, ale mně se nezachovává. Ex Helfenburk, sabbato ante Passca.

Václav Vlček z Čenova a na Helfenburce.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému dd.

912.

Hynek ze Švamberka purkrabí Krumlovskému: omlouvá svou liknavost a dává různá nařízení o opatření hradu.

Na Zvíkově 1478, 25. Mart. Orig. č. 3103.

Službu svú vzkazuji, purkrabie milý! A jakož mi píšeš, abych někde lidí ptal jízdných, a někerak tu věc opatřil, abychom Němcóm odpierali: i Buoh ví, že sě o to s pilností starám! A což bych mohl nejviece a najspieš jiezdných lidí shledati, to bych rád učinil, a s nimi bych tam k vám přitáhl, jakožť pak meškati nebudu svým příjezdem. Také mi píšeš, že lidem nenie tak příjemno, což sě jim rozkáže od vás úředníkuov, jakoby jim z lehka ode mne bylo: i milý purkrabie! muožeš tomu dobře rozuměti, žeť všudy býti nemohu, a také okolo zámkuov, a zvlášť co sě tam dotýče k Rakúsuom, svědom nejsem, co by nám bylo dobrého a užitečného, abych uměl rozkázati. Než čemuž by ty rozuměl, milý purkrabie, rozkaž mým slovem, anebo by pak měl list slovem mým psáti, však tam pečeť mú jmáš, učiň tak a piš, až bych já zatiem sám tam přijel, a tu pokudž by mi sě zdálo, s radú vaší jakožto našich věrných služebníkuov, tak bych tú věcí hýbal. A také mi píšeš o Bezděkovci a o puškaři: i věz, žeť je bez meškánie tam vypravím. A také mi píšeš, že tú věcí, co sě té německé války dotýče, přieliš prodlévám a že lidí neptám: i věz, milý purkrabie, kdež mohu jedné k nim přijíti, že je přijímám, ale že lidí nenie; nébrž tam sem doluov do Znojma poslal, zda bych sobě mohl lidi zjednati. A vy také s pilností ptajte a přijímajte, aťbychom sě s pomocí boží nepřátelóm svým brániti mohli. Také mi píšeš, že pan Racek*) z Hluboké obsielá lidi z panstvie, aby na dielo šli veřejné; i přikazujiť, aby toho žádným obyčejem nedopúštěl, by tam měli co robotovati, nebť sě v té věci tak bohdá chci zachovati, aby mi nižádná strana neměla z čeho viny dáti; než byť toho byl jiný běh, z prosby bychom mohli něco učiniti, ale tiem přikazováním nemieniem sě toho dopustiti. Nechť pan Lev svým přikazuje, ale ne našim; nebť sěm já panu Lvovi o tu věc psal podle všie potřebnosti. Také mi píšeš, že Václav Vlček lecjakés sobě příčiny klade, chtěje škodu na panství učiniti, pravě, že by jemu z Netolic vězně odjeli. I jestli toho jaký duovod, dej mi to věděti, že by nám pohruožky činil; neb tak za to jmám, že sěm se v té věci dobře opatřil, jestliže by Václav Vlček, anebo kto jiný, na nás sáhnúti chtěl, oznámě tu věc králi pánu JMti a pánóm, že bych nerad svévolně nic proti zemi učinil, ale musil bych na tu věc pomysliti a sobě ku pomoci vzieti, kohož bych mohl; a tak za to mám, že bych i pana otce svého prázdna měl, ale vždy bych nerad proti zemi svévolně co začínal, leč bych k tomu byl připraven a bezpráví sě svému brániti musil, jakož mi sě nezdá, by KMti poddaní co na mne počeli.**) I milý

*) ze Švamberka. **) Cf. A. Č. VI. 165 č. 49 a 167 č. 52.

purkrabie! Zámkův buďte pilni, jakož vám pak toho věřím, že tak učiníte jako dobří lidé. Datum ex Zwiekow, feria IV. post festum Paschae annorum dni ↄc LXXVIII.

Hynek z Švamberka.

Uroz. panoši Kunratovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, věrnému mému milému.

913.

Hynek ze Švamberka najal žoldnéře do služeb Rosenberských.

B. m. [1478, Mart.] Kopie Březanova Fam. Švamberk 24.

Já Hynek z Švamberka známo činím tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří, aneb čtoucí slyšeti budou, že jsem přijal v službu mú a mocí tohoto listu přijímám na čtvrt léta Jana s jeho tovaryši. V kteréžto rotě jest pacholkův pěších dobrých branných 30 v počtu; v kterémžto počtu jest paveznîků 5 a ostatek střelcův. A mám jim a mocí tohoto listu slibuji dávati na každýho pavezníka čtyřmezcítma grošů na tejden, a na každého střelce dvanáct grošů na tejden, a k tomu jísti a píti. A což by koli škod řádných vzali v službě mé a v rozkázání hejtmanů mých, ty jim mám a slibuji zaplatiti poctivě, podle rozkázání hejtmanů a raddy mé, vedle slušnosti. Také jest mezi námi smluveno, jestliže bych svrchupsaných pěších před vyjitím toho čtvrt léta nepotřeboval, tehdy jim mohu tejden napřed věděti dáti a službu vypověditi a vedle počtu nedělí, což by zasloužili a zabyli, jim zaplatiti; ale oni před vyjitím toho čtvrt léta nemohou mi služby vypověditi, ale do toho čtvrt léta u mne dosloužiti mají, leč bych já jich nepotřeboval a jim službu vypověděl, dada tejden napřed věděti, tak jakož svrchu psáno stojí.

914.

Ondřej Předbor purkrabí Krumlovskému: že nemůže lidí v té ceně popustiti, jak páni z Rosenberka si přejí.

V Želči 1478, 28. Mart. Orig. č. 3105.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli milý! A milý příteli, jakož mi píšeš, chci-li pánóm JJMti třetinou dávati, že by chtěli na to svoliti: i milý příteli, tak JMti uměj pověděti, že toho nemohu učiniti na třetinou, neb já lidi mám a sám od nich muším třetinou bráti a stravu pilnou jim dávám. I milý příteli, porozuměj tomu sám, jakž bych toho počět měl, ano by mi s mú velikú škodú bylo. A tak mi sě zdá, že by páni JJMt mohli na to dobře svoliti, abych já JJMtem k potřebě byl, a JJMtem, což bych ke cti mohl učiniti, anebo co dobrého provésti i JJMti lidi ohajovati, pokavadž bych mohl, a pánuom JJMti slúžiti. I jináč mi se nezdá učiniti, než tak, jakož sem s tebú v Krumlově mluvil. Ex Želč, sabbato die post solemnitatem Pascae anno ↄc LXXVIII°. Ondřej Předbor z Radejšína.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, příteli mému milému.

915.

Stanislav z Přerova purkrabí Krumlovskému: o škodách Třebelických a Čenkovských.

V Soběslavi [1478] 28. Mart. Orig. č. 3106.

Službu svú napřed vzkazuji, urozený pane mně příznivý! Psal jsem Lhotskému*) na Budějovice, jakož jsú odtud s zámku koně pobrali a dva člověky ve vsech zástavných Ondráčkovi z Hoře,**) zejména v Třebeliciech a v Črnkově,***) proše jeho dle toho, že jsú lidé dědiční pánuov sirotkuov JJMtí, i vojnu na nich mají, aby jim koníkové byli zase bez úplatku navráceni, a lidé propuštěni. Odpisuje mi dlúze, pěknú řečí, kterak by pánuom JJMti raději slúžil i lidi JJMtí obhajoval, než by co škodlivého na JJMti lidi mělo přijíti, a že by ty koníky chtěl byl vrátiti, ale že jsú je hned lapili a do Němec vedli. A potom mi v druhém listu píše, že na žádné panské lidi, kteřiež by v poplatciech JJMtí byli, škod nedopúštie, nežli na ty, ježto jiní jsú jich v drženie a v pravém požívání. I milý pane, prosím já vás, račte o ně se přičiniti k němu ku panu Lhotskému: nebo těch lidí záhuba k výplatě pánuom JJMtem všecko k horšiemu byla by. A tohoto jsem sě uptal, již po mém psanie jemu Lhotskému, že v tyto prvnie války žádnému sú sě neholdovaly ty vsi Ondráčkovy i Jíry z Kouřimě, kromě na Bechyni jim Bechyňkuóm, a to jest v pravdě tak. I teďky já též píši jemu panu Lhotskému, též tu věc znaje; nebo mi on psal, že jsú sě v prvnie válce musili holdovati, a lidé pod přísahú pravie, že žádnému, kromě jim pánuom Bechynkuóm. Ex Soběslav, sabbato ante dominicam Conductus Paschae.

Stanislav.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, pánu mně příznivému.

916.

Racek ze Švamberka purkrabí Krumlovkému: že mu na tu chvíli pomoci vojenské poskytnouti nemůže.

Na Hluboké 1478, 29. Mart. Orig. č. 3108.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Psaní tvému porozuměl sem. Milý přieteli! Věz, že lidí všech doma nemám a také některú věc před sebú máme s Václavem Vlčkem, ježto lidmi nynie hýbati nemohu; než kdyby jiným časem bylo, což budu moci, chci rád k tomu se mieti. Také, milý příteli, psal sem několikrát, což se Netolic dotýče, aby pilni byli, i ondy sem vzkázal na Netolice také; pak dnes velmi střieleli ráno rovně jako u Netolic; strach, by tam nebyli, a o něco se nepokúšeli. Ex Hluboká, dominica in Conductu Paschae anno ͻc LXXVIII°.

Racek z Švamberka.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému.

---

*) Cf. č. 908. **) z Zhoře? ***) Nepochybně: Čenkov.

917.

Hynek ze Švamberka úředníkům Krumlovským: o sporu s Václavem Vlčkem z Čenova.

Ve Třeboni 1478, 31. Mart. Orig. č. 3109.

Službu svú vzkazuji, pane Kunráte, purkrabie a pane Hade milí! Jako ste mi poslali přípis listu páně Vlčkova i co ste jemu odepsali: dobře mi se líbí, že ste jemu přidali pana Wintrberského. A mně se nezdá, králi oč psáti, neb mi se zdá, že nebude moci pana Wintrberského zavrci, a také mi ještě nic neučinil. Pakli se vám zdá panu Vlčkovi ote mne psáti, a podajte toho, že já chci Čápa i toho druhého, kterýmž vinu dává, před pana Wintrberského postaviti, poněvadž na ně praví, že by oni jemu tu škodu učinili. Méhoť přikázání nemají; pak jestližeť sú co učinili a nevyvedú se, musejíť jemu opraviti. Datum Třeboň, feria III. post Conductum Paschae anno d. ɔc LXXVIII°. Hynek z Švamberka.

Urozeným panošiem Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, a Přibíkovi Hadovi z Paběnic, věrným milým ɔc.

918.

Petr z Rosenberka purkrabí Krumlovskému: lituje jetí Bohuslava ze Švamberka i žádá, aby mu peníze na knihy poslány byly.

[V Bononii] 1478, 1. Apr. Orig. č. 3112.

Službu svú vzkazuji, pane purkrabě milý! Napřed bych rád slyšel, abyšte sě dobře měli; nebť já se, děkujíc pánu Bohu, dobře mám a zdráv sem. I pane purkrabě milý, slyšel sem, že by pan Švamberk, otec muoj milý, jat byl; jestiť mi toho žel s pravú vierú. Ale poněvadž jest naň milý pán Buoh dopustil vězenie, já tomu neviem co udělati. Než již já vás prosím, abyšte o to pracovali, aby mi peniezi na knihy posláni byli, nebť neviem žádného lepšieho přietele svého než vás, kto by mi tu věc lépe zjednati mohl, než vy. A také věřím vám, že to pro mě uděláte a pilnost k tomu přičiníte, aby mi poslány byly. Prosím vás, abyšte na ukazatele tohoto listu laskavi byli, nebť jest mi sě velmi zakazoval, jestliže bych kdy ho potřeboval, že by mi chtěl rád slúžiti, i také kdybyšte ho chtěli sem poslati ke mně, že by chtěl rád sem jeti. A s tiem vás porúčím pánu Bohu. Datum prima die Aprilis LXXVIII°. Petr z Rozmberka.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, mému milému buď list dán.

919.

Purkrabí Prachatický Krumlovskému: že nefedruje nepřátel pánů z Rosenberka.

B. m. 1478, 1. Apr. Orig. č. 3110.

Služba má, urozený přieteli milý! Napřed z dobrých novin děkuji, a také rád slyším, že pan Švamberg JMt bude prázden vězenie. A dále dotýčeš, že by Němci

z Princišteinu, nepřietelé vaši, byli na Prachaticích a u Volářiech fedrováni, a že by ottud scházejíc na panství škodili ɔc: i věz, přieteli milý, žeť z Prachatic nejsú fedrováni, aniž mým vědomím bych dopustil, byť na pána vašeho JMt škodu měli chováni býti, než raději bych lidi pána vašeho JMti ostřehl. Jako dotýčeš o Volářiech, zeptal sem se na to, žeť tu sú v noci přišli, a Volařští nevěděli, byť měli komu v Čechách škoditi, i přenechali jich tu přes noc; a já potom zvěděv, přikázal sem jim přísně, aby nižádného takového nechovali. A také věz, žeť sú potom po třech dnech tu škodu učinili u Frantoli.*) A také ptaj se na to, zvieš dobře, otkud sú vyšli a kto jest toho póvod ɔc. Také, milý přieteli, věděti dávám, že Jan Rzanij [sic] z Suché, kterýž sedí v Záboří pod knězem opatem Višňobrodským na panství pánuov tvých JJMtí, slíbil přede mnú svú vieru a čest, a k tomu zaručil člověkem kněze opatovým Petrem z Lindy, dáti Slovickému II ſſ XXI gr., jakož jemu a jeho ženě dlužen. Toho nezdržel a neučinil a nedal jemu ještě těch peněz, a již dávno rok minul, jakž měl ty penieze dáti. A což jej obsielám, i Slovický, nedbá na to nic, ani chce dáti. I knězi opatu o to psal sem, naň žaluje i na rukojmě. I prosím tebe, milý přieteli, obešli jej, ať ty penieze Slovickému dá, déle tiem neprodlévaje, aneb přikaž rychtáři z Dobčic, ať jej k tomu připraví; neb nestalo-li by se toho, mušil by Slovický pro ten dluh [lidi **] kněze opatovy stavovati právem, ježto bych nerad toho dopustil. Datum feria IIII. post Conductum Paschae a. ɔc LXXVIII.

[Burian] z Martic, [purkrabie na Prachaticích].

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabi Krumlovskému, přieteli dobrému ɔc.

920.

Stanislav z Přerova purkrabí Krumlovskému: přimlouvá se za další rok pro Hanuška z Choustníka.

Na Soběslavi [1478] 7. Apr. Orig. č. 3113.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý a muoj dobrý příteli! Hanúšek z Chúsníka, kterýž jest pánu našemu JMti vězněm a má sě stavěti na sv. Jiřie najprvé příštieho [23. Apr.]: i jestliže by to mohlo býti, aby o to nepracoval k vám na Krumlov, za to prosie, abyšte jemu toho přáli, aby on u nás někým, komuž byšte vy kázali, slíbil a rok delšie, pokudž by sě vám zdálo, aby jemu přidán k stavenie byl, aspoň do sv. Havla [16. Oct.], a týden napřed věděti, a on že by chtěl podle všie potřebnosti slíbiti a tomu dosti učiniti a stavěti sě. I jáť za něho prosím, aťby sě netrmácel. A pakli by toho nemohlo býti, chce sě postaviti, ačkolivěk s prácie, jako dobrý pacholek. Dán na Soběslavi, v úterý po sv. Ambroži.

Stanislav z Přerova.

Uroz. panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, mému dobrému příteli ɔc.

*) Frauenthal. **) Utrženo.

921.

Hanuš z Neukircha Oldřichovi Drochovcovi: aby se přimluvil u purkrabí Krumlovského za delší rok.

V Choustníku 1478, 7. Apr. Orig. č. 3114.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Oldřiše a přieteli milý! Jakož vás tajno nenie, kterak se mám stavěti na sv. Jiří [23. Apr.]: i tak slyším, že pán JMt na ten čas doma nebude. I protož prosím vás, mluvte s panem Kunrátem, ať mi ráčí dalšieho roku přidati, muož-li býti do sv. Havla [16. Oct.], anebo pokudžkoli, nebo na cestě velmi nebezpečná věc choditi. A do kteréhož mi koli času rok přidán bude, toť slibuji řádně a právě zdržeti, jako na dobrého člověka slušie. Pakliť se vám zdáti bude, že by mne pan Stanislav slibem zavázal, jako by mne pan Kunrát zavázal. A toho prosím odpovědi listem vaším po tomto poslu, listu tohoto ukazateli. A také co se dotýče Pavla kuchaře mluvil sem o to s ním s pilností; i řeklť jest vám práv býti, jakož vy o tom dobře viete. Datum Chúsník, feria III. post Ambrozii anno ɔc LXXVIII°. Hanuš z Najkyrcha ɔc.

Urozenému panoši Oldřichovi Drochovcovi z Pláně, přieteli mému dobrému ɔc.

922.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka: o závodech s Charváty ve Třebíči.

V Třebíči 1478, 16. Apr. Orig. Fam. Šternberg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Zpraven jsem, že by již tu domů přijel. I milý švagře, daj mi to věděti, kterak se máš, a dlúho-li tu míníš býti, čili zase skuoro do Bavor chceš odjeti. A prosím tebe, milý švagře, máš-li tu s sebú svú Bedeji [sic], puojč mi ji, jestližes ji nic nepřeškodil. Nebť tu okolo mne Charváti ležie a hrdě na závody mluví, a již jest jeden kuoň muoj proti nim projhrál. I rád bych se nad nimi zase pomstil; nebť hrdě mluvie, až do sta zlatých. A kdyžkoli budeš chcíti [sic], tehdyť ji zase pošli tu, kdež kážeš, na jmenovitý čas. Ex Trziebicz, fer. V. post Tiburcii, anno LXXVIII°. Petr z Šternberka.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, švagru mému milému.

923.

Jan ze Švamberka Hynkovi ze Švamberka: o najímání jízdných proti Němcům.

V Strakonicích [1478] 20. Apr. Orig. č. 3115.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče milý! Dávámť věděti, že když jest Calerka neměl v službě býti u pana Vlčka z Čenova a na Helfenburce, obeslal sem jej, aby ke mně přijel; i přijel jest ke mně do Strakonic. A tu sem s ním mluvil a chtě rád, aby u tebe v službě byl; řekl, že to chce učiniti. A když sem jemu po-

věděl, že chcete jim dáti na čtvrt leta s obrokem na kuoň po třech zlatých a bez obroku po pěti zlatých, odepřel jest toho, že na tom býti nechtie. A byl by sám šestnáctý neb sám dvadcátý, a že nechce jinak býti, než aby jim dáno byla na kuoň na čtvrt leta po šesti zlatých a ztrava a seno a sláma. Protož, milý pane, pane strýče, Calerka jest v Rakúsech velmi svědomý mnoha běhuov, a tak praví, jestliže se s vámi smluví, že chce býti na Tiše, ježtoť by mohl vám dovésti mnoho užitečného i vězňóv; i zdáť mi se, aby jeho pro nic nepúštěl a přijal jej, ač chce, aby jemu koně zapisovali tu na Netoliciech, což jich bude. Nesmluví-li se s tebú o službu, chtie jeti na Cáhlov. Protož což v tom tvého úmyslu jest, daj mi to listem svým ihned zase věděti při tomto poslu. Datum Straconic, feria II. ante b. Georgii.

Jan z Švamberka, mistr převorstvie českého.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberka, strýci mému milému.

924.

Jaroš Klaric Hynkovi ze Švamberka: aby otce jeho ke 4. květnu propustil do Budějovic.

V Budějovicích 1478, 29. Apr. Orig. č. 3120.

Urozený pane, pane mně milostivě přieznivý! Služba má napřed VMti. Račte věděti, že sem otce svého prosil, aby mi k mé potřebě sem přijel k tomuto příštiemu pondělí [4. Mai], kterémuž dni státi zde mám o svú pilnú a znamenitú potřebu. I psal mi otec muoj, že jej VMt nemuož odpustiti pro pilné potřeby k tomu dni, jakož pak VMt konšelóm zdejšiem psaliť ste, žádajíc, by mi ten rok odložen byl po letniciech. I račte věděti, že toho [užiti] nemohu pro některé příčiny. I protož prosím VMt, jakožto pána milostivého přieznivého, abyšte ráčili jeho k tomu dni otpustiti; neb skrze jeho nepřijetí mohl bych k škodě nenabyté přijíti i k hanbě. I mám tu plnú naději, že by mi VMt toho nepřála. Včera sem panu Kunrátovi psal, proše jeho, aby se k VMti přimluvil za túž věc. Pán Buoh mi svědek, by mi tak přepilná potřeba nebyla, že bych VMti tak o to nestaral. A protož VMti vždy věřím, že mne neráčíte oslyšeti, ale milostivú odpověď dáti. Dán v Budějovicích, v středu před božiem na nebe vstúpenie léta LXXVIII°. Jaroš Klaric.

Uroz. pánu, panu Hynkovi ze Švamberka, pánu mně milostivě přieznivému ɔc.

925.

Stanislav z Přerova Hynkovi ze Švamberka: o škodě od Budějovických v Lomech učiněné.

V Soběslavi [1478] 7. Mai. Orig. č. 3123.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú poddanú napřed VMti vzkazuji. Dnes byli v jiezdě z Budějovic u Tábora; i vzato jest VMti lidem ve vsi Lomech XXIII krav a telat tré, koní XIIII, ovec kopu a LII i s jehňaty. I píši

o to Samařovskému, Mikulášovi Pešíkovi a Janovi z Straného, žádaje, aby to jim bylo navráceno a rychtář aby byl propuštěn, kteréhož jsú vzali. Také jest Pechovi ze Zhoře, člověku faráře VMti Krumlovského, dobytek pobrán. I neviem, co bude navráceno všem lidem po mém psanie. A toho tito lidé VMti z Lomu, kteříž o to pracují, VMt zpraviti mají, bude-li potřeba o ně psáti jim na Budějovice, čili snad navrátie. Ex Soběslav, feria V. ante festum beati Stanislai. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberka, pánu mému milostivému.

926.

Zdebor z Příčiny Hynkovi ze Švamberka: že neví o pěších, kteří by na Hluboké sloužiti nechtěli.

Na Hluboké 1478, 7. Mai. Orig. č. 3124.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú VMti vzkazuji. Neviem takových žádných pěších, ježto by u pána mého JMti ostati nechtěli, neb Vaňura s svú rotú zuostane; a kteří jsú se od něho odtrhli, ti jsú k VMti šli na zámky VMti. Ex Hluboká, feria V. ante Stanislai anno ɔc LXXVIII°. Zdebor z Přiečiny.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberka, pánu mně přieznivému.

927.

Úředníci Třeboňští Hynkovi ze Švamberka: o mustrování koní a jízdách i holdech v Rakousích.

Ve Třeboni 1478, 22. Mai. Orig. č. 3127.

Urozený pane, pane náš milostivý! Služba naše VMti napřed. A prosíme VMti, račte svú pečeť poslati, neb jest Jošt vaši pečeť s sebú na Roznberk vzal. A račte Jošta obeslati, aby poslal vypsáno, které jest vsi okolo Světlé a Vajdova holdoval, aby se v tom pečeť vaše zachovala. Které ste jiezné sem poslali, nedali ste jim koní ohledati; mají velmi mnoho klecavých koní, ač by se který zhojil, ale dorazí se. Račte kázati Psíkovi koně po rejstru ohledati; jestližeť ti ještě klečejí, kteří prvé klečeli, čemu sú vám? A též račte sem rejstra poslati na Holárkovy a Předeníčkovy koně. Burian přijel, přivedl IX vozníkuov a IX vězňuov chatrných. Erhart k nám nepřijel; budem toho škodni; koník Tulmačovi pójčil, račte jej zase kázati poslati. Jako ste mně Řehořovi o Ilmovském psali, že jsa u pana Zdeňka, něco proti pánu učinil: tak sem slyšel, když pán táhl do Rakús, neviem, kterak to přišlo, že jemu slechky páni na most vskočili, i jal někého Hanusa, a ten ot raněnie umřel; a proto jemu pán škodil. Jošt, Hercog, Fric a Czangl lépe o tom vědie. Datum Třeboň, feria V. post Corporis Christi anno dni LXXVIII.

Linhart Markvarth z Hrádku, hajtman na Třeboni, a Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberka, pánu našemu milostivému.

928.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rosenberka slibuje pomáhati ve vojně proti Rakušanům.

V Soběslavi 1478, 24. Mai. Orig. č. 3128.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře milý! Jakož mi píšeš, žádaje abych lidem svým kázal vzhuoru býti proti Rakušanóm, bude-li toho potřeba: i vieš dobře, že sem se k tobě vždy přátelsky měl a v tvých potřebách hotově. I nerozumiem tomu, polem-li by táhnúti chtěl čili s zámkuov válku vésti. I milý pane švagře, chtěl-li by s zámkuov válku vésti, vieš dobře, žeť já žádného přísedícího k Rakúsuom nemám, neb s nima válku veda, viec bych sobě ku posměchu dělal, nežli tobě prospieval. Datum Soběslav, dominica proxima post Corporis Christi annorum ɔc LXXVIII. Petr z Šternberka.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka, švagru mému milému.

929.

Stanislav z Přerova purkrabí Krumlovskému: aby nedopustil holdovati se lidem dědičným pánů Rosenberských.

V Soběslavi [1478] 24. Mai. Orig. č. 3129.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! Tito chudí lidé z zástavných vsie chtěli jsú k holdu jieti. I psal jsem dnes vám po Miličínských súsedech, proše vás, abyste sě se panem Hádkem před páně Mtí ráčili přimlúvati a přičinieti, by ti gruntové dědiční pánuom sirotkuom JJMti mohli zachováni býti. I poněvadž sě jim zdálo, aby k vám na Krumlov došli, jakož teď před vámi stojí: prosím, nemuož-li býti, aby lidé u pokoji byli, ale ti gruntové aby aspoň spáleni nebyli, račte pilnost aspoň pro pána Boha přičiniti: nebť jsú vždy kruntové dědiční pánuov JJMtí. A zde věru mnozí nevěřé, by o ně páně Mt stál! I slušie sě pře podržeti dle toho, jakož jsem vám dnes po tom po Miličínském súsedu to dal znáti listem i cedulí; i jestli pak že by nemohlo jim nic prospěti, již aspoň to lidé zvědie. Ale prosím, již račte jim raddu dáti, nebť by sě již mušeli v hold umluviti; a budú-liť se jmieti holdovati, jáť také píši hajtmanóm a známým i písaři královskému, proše za milost, jakožto lidem dědičným pánuov JJMtí. Ex Soběslav, dominico infra solempnitatem Corporis Cristi. Stanislav z Přerova.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, panu příteli mému dobrému a milému.

930.

Stanislav z Přerova Hynkovi ze Švamberka: o Bohuslavovi ze Švamberka a nástrahách, kteréž se ještě proti někomu druhému prý dějí.

V Soběslavi 1478, 25. Mai. Orig. č. 3130.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú službu vzkazuji. VMti

dávám věděti, kterak teď v tuto sobotu nynie minulú [23. Mai], když jsú Budějovští odpočívali někteřie u Veselí, jedúce z jiezdy z Pořína, tu jeden z staršiech, kopiník, zsedl u jednoho konšela s některým druhým dobrým člověkem, a mezi jinými řečmi jeden z nich otázal sě hospodáře a řka: Milý hospodáři, byli-li byšte rádi pána svého odjali? Hospodář řekl: Velmi rádi, ale nedal nám toho pán Buoh.*) Řekl: Pýčete-liž jeho? Řekl: Milý pane, kterak svého pána nemáme pykati, a my sě již těšili slyšíce, že by JMt domuov jel. A on řekl: Takž i po hřiechu vás těšie, jižť jest zanesen jeden, takéť druhý za niem meškati nebude. A v tom mlčeli hospodář i oni. A hospodyně řekla k niem: Ale milí páni, kteréhožto druhého mieniete ɔc? Míniete-li pana Voka, tenť sě vás bohdá nebojie, tenť jest daleko od vás. A oni mlčeli a vsedavše na koně, jeli s jinými k Budějoviciem. Pane milostivý! Neračte mi tohoto za zlé klásti, cožť teď píši; píši to, cožť sem slyšel. A ten konšel jinakťby nepověděl, nebo i v rozprávkách druhdy sě pravda uptává. A ztěžka, pane milý, aby o VMti anebo o někom z pánuom [sic] nějaké lsti neskládal někto: i slušie proto VMti toto v paměti jmieti a mně za zlé nemieti. Dán na Soběslavi, v pondělí po hodu těla božieho 1478. Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Hynkovi z Švamberka, pánu mému milostivému.

931.

Jan z Lobkovic purkrabí Krumlovskému: o poustevníku Václavovi z Frimburského zboží.

B. m. 1478, 3. Jun. Orig. Fam. Lobkovic.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Bratr Václav pústevník, ukazatel listu tohoto, kterýž pana otce mého, jehož duši pán Buoh rač milostiv býti, i muoj služebník byl, zpravil mě, že by byl na púšti za Frymburkem, na zboží pánuov tvých, na lesích. I prosím tebe, milý přieteli, že jemu dobrú vuoli okazovati budeš, kdež by tebe v čem žádal anebo potřeboval, pro starú známost mezi mnú a tebú, a to že pro mě učiníš, jakož bych já též také pro tě učiniti chtěl, když by mne koli v čem žádal aneb potřeboval. A by sě dobře měl, to bych rád viděl. Datum feria IV. post Marcelli anno ɔc septuagesimo octavo.

Jan z Lobkovic a na Hasišteině.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

932.

Hejtman Třeboňský purkrabí Krumlovskému: o rychlé poslání vojska na Třeboň a o jízdách do Rakous.

V Třeboni 1478, 4. Jun. Orig. č. 3133.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Poslal sem posla Žalmana do

*) Cf. A. Č. VI. 163 č. 46.

Krumlova ku pánu, i nevrátil mi se. Neviem, zda se jemu co přihodilo. A pravili mi, že pán otjel. Protož milý přieteli, psalť sem byl pánu vedle prvnieho zuostání, jakož mi byl pán psal, že mi ráčí LX koní a C pěších dobrých poslati, i aby je ráčil poslati, aby v tuto sobotu [6. Jun.] zde v Třeboni byli, a netoliko C pěších a LX koní, ale což by mohl naviece. A také, milý přieteli, daj mi věděti, puojde-li to stánie před se. A věz, žeť jsem byl v pondělí na úterý [1.—2. Jun.] za Vajdovem; přihnali sme 2½ kopy krav dobrých a 2 kopy ovec; než jali mi dva pěší. A Rafant, vybrav peněz něco šacunkových, i ujel, vzav na 1½ C zlatých rénských a XXIX gr. Joštovi. Milý [sic]! Piš Joštovi, ať to některak opatří, že dá-li třikrát z Ottenšláku věděti, že peniezi holdovní tam položeni, aby je vzeli. Dal jest tak ten purkrabí na Hlubokú věděti. Utekú-liť se oni k nim prvé, bojím se, že k nim nepřijdem. Datum Třeboň, feria V. ante s. Bonifacii, anno dni ɔc LXXVIII.

Linhart Markvarth z Hrádku, hejtman na Třeboni.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

933.

Král Matiáš dává glejt přátelům a služebníkům Bohuslava ze Švamberka k roku sv. Bartoloměje do Brna.

V Budíně 1478, 8. Jun.) Orig. č. 3078.*

My Mathiáš, z božie milosti Uherský a Český král a markrabie Moravský ɔc. Oznamujem tiemto listem všem vóbec, že jsme dali a tímto listem dáváme náš jistý a bezpečný glejth, od nás i ode všech poddaných našich, duchovních i světských, urozeným, statečným, slovutným přáteluom a služebníkuom urozeného Bohuslava z Švamberka, kteříž s ním ke dni sv. Bartholoměje najprv příštieho [24. Aug.] pojedú k súdu do Brna, na kterémž nám přede pány práv býti má, z čehož jej viniti budem, od padesáti až do sta koní s tolikéž osobami lidskými, méně nebo viece; kterýžto glejt má se početi týden před sv. Bartolomějem [17. Aug.] a má trvati za čtyři neděle pořád zběhlé, a poslední den celý až do západu slunečného; takže oni v času a počtu nadepsaném do Brna bezpečně přijeti budú moci a své věci a potřeby jednati, kteréžto zjednajíce neb nezjednajíce, na své obydlé bezpečně bez úrazu osob i statkû jich budú se moci vrátiti. Za kterýžto glejt my slovem naším královským řiekáme, že jim pravě, věrně beze všeho přerušenie zdržán býti má a zachován od nás i ode všech poddaných našich, duchovních i světských, tak jakož se svrchu píše. Protož všem poddaným našim, duchovním i světským, pod zachováním milosti našie přikazujem, abyšte nadepsaného Bohuslava přáteluom a služebníkuom i těm všem, ktož s nimi a vedle nich v jmenovaném počtu pojedú, ten glejt pravě

*) Tak datováno dle *Palackého;* archiv Třeboňský má *19. Jan.*

a věrně, tak jakož se svrchu píše, zdrželi a zachovali, přátelsky ve všech věcech proti nim se majíc, ať ubezpečení našému dosti státi se muož. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přitisknúti k tomuto listu. Datum Budae, feria II. post Marcelli annorum dni ɔc LXXVIII, regnorum nostrorum Hungariae XXI°, Bohemiae vero anno X°.

(Pečeť porušená).

934.

Hynek ze Švamberka odpovídá všem nepřátelům svým.

Na Krumlově 1478, 22. Jun. Orig. č. 3142.

Hynek z Švamberka urozeným, statečným, slovútným, opatrným všem stavóm všelikého řádu! Jakož vás tajno nenie, kterak mé chudé lidi, i mých služebníkuov, i mých přátel, zhúbce a lotři, chodiec po kraji, pálé, berú, šacují, jímají, pod fidruňkem z mnohých zámkuov, z městeček, ze vsí, z mlýnuov ɔc: Protož ktožkolivěk takovým fidruňky dávají, kterýmkoli obyčejem na svých panstvích je přechovávajíce, činiec hamišně proti své cti, a dávno a mnoho se to dálo a děje, dosti sme to trpěli; ale již každému tomu tiemto listem svú česť ohražuji i s mými se všemi služebníky a pomocníky vedle všie potřebnosti, a cožkolivěk takového neb viece budu a budem počínati, proti vám nic dále povinni býti nechcem. Ex Crumlov, feria II. ante s. Johannis bapt. a. d. ɔc LXXVIII°.

935.

Bohuslav z Jablonného purkrabí Krumlovskému: o vydání vězně pana z Walsee.

Na Hluboké 1478, 3. Jul. Orig. č. 3114.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakožs psal panu Rackovi, slibuje za toho člověka páně z Wolse za L zlatých uherských ɔc: Milý přieteli, věz, že pana Racka doma nenie, a já sem toho vězně nechtěl jinak pustiti, než aby zlatí položeni byli na Hluboké; jakož pak tento člověk páně z Wolse, kteréhož jsi po toho vězně poslal, slíbil mi za to, že zlatí mají položeni býti na Hluboké na ten čas, jakož píšeš; a já napřed pro pana z Wolse JMt a pro tě, nechtě, aby tu déle seděl, vydal sem jeho těmto poslóm. I věřímť, milý příteli, že to opatříš, aby zlatí položeni byli na Hluboké, abych já skrze to od pana Racka přímluvy neměl. A také od věže má dáti L grošů, za to také ten posel slíbil. Ex Hluboká, feria VI. ante s. Procopii abb. anno ɔc LXXVIII°. Bohuslav z Jabloného.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli dobrému.

936.

Oldřich Drochovec z Pláně purkrabí Krumlovskému: o žoldnéře.

V Netolicích 1478, 2. Aug. Orig. č. 3146.

a)

Službu svú vzkazuji, přieteli milý! Jakož mi píšeš, co mám pěších, kterým službu dávám, tyto: Bradáč, Pražák, Petr, Clemens, Tichý, Ondrášek, Býček, ti mají službu tiech VII; a tito ležie: Hajtman, Petřík, Smavsar, Jiřík, Rač, Žák z Wočar, dva dělná pacholky s střelec [sic], to máš XVI, kdeří leženie [sic] na kostele, a kuchař Janek. A jakož mi píšeš o střelce: i věz, že mi jest povolen jako kdo, co mu rozkáži; a zdá-li se mi koho poslati, pošli mi, ať mne poslúchají. A jakož mi píšeš o ty koně, že sú je pobrali Jieše [sic], Talafús, Vlků syn, a také se muožeš prvním listem spravovati. I vypravil bych se k tobě, i nemoho pro dělníky. Ex Netolic, dominico die s. Stephani anno ↄc LXXVIII°. Oldřich z Pláně.

b)

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Těmto pěším zaplať, co jsú zaslúžili, neb mne nechtie poslúchati a ještě mi jiné kazie; zdá-liť, přijmuť na to miesto jiné; na čtvrt leta po 1 kopě, tak dobré, jakož jsú ty, dám. V Netolicích Caletka, Šváb, Sába chtie všichni nahoře lehati k panské potřebě; zdá-liť sě vám, dajte mi věděti. Talafús z Jieší přivedli koně z vekšojdu, a lidé za nimi přišli; bulo-li by to páně Mti k škodě neb k hanbě, piš mi list příkře, ať já jim jej čtu, ať toho nečinie. Oldřich z Pláně.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

(Další část této sbírky viz v díle X. Archivu Českého.)

C. XVII.

LISTINY JINDŘICHO-HRADECKÉ

z let 1388—1529.

Vydává **František Tischer.**

Z bohatého archivu hrabat Černínů v Jindřichově Hradci uveřejnil František Palacký v šesti dílech Archivu Českého celkem 33 listin celých a 13 výtahů z listin jiných; a sice nachází se:

1 listina z roku 1440 v díle I. str. 245,
10 listin z let 1384—1404 v díle II. 314—329,
12 výtahů z let 1404—1463 v díle III. 475—571,
4 listiny z let 1455—1468 v díle IV. 423, 424, 432, 160,
1 listina z roku 1485 v díle V. 424,
3 listiny z let 1506—1507 v díle VI. 342, 343, 351,
14 listin z let 1404—1418 v díle VI. 452—472,
1 výtah z roku 1493 v díle VI. 560.

V nesmrtelném dějepravném díle svém Palacký použil ovšem velkého počtu písemností J. Hradeckých, ale vydal z nich tiskem jenom ty, jež jsou české a buďto obsahem velice důležité nebo věkem nejstarší. Zde chci badatelům předložiti všechny starší listiny J. Hradecké, jež jsou psány jazykem českým, vyjma ovšem ty 33 kusy, jež uveřejnil Palacký. Nehledě k jednomu doplňku, postavenému zde na první místo, počíná se naše snůška rokem 1400, a ukončí se testamentem pana Adama z Hradce (ddo 19. října 1529), tak že v ní budou obsaženy české písemnosti až do smrti tohoto pána († 25. června 1531). Sbírka naše vyčerpává originály pergamenové i papírové zámeckého archivu J. Hradeckého; pojímali jsme do ní také opisy a překlady, v tom však sotva jsme dosáhli úplnosti, poněvadž i při pozdních aktech tu a tam najdou se opisy nebo překlady starých listin ztracených. Osmero listin přijali jsme z městského archivu J. Hradeckého, kteréž se chovají nyní v městském museu; u těch kusů jest tento jejich původ vždy zvlášť poznamenán. Ostatní kusy všechny jsou z archivu hraběcího. Patnáctero listin jsme ku přání redakce ze sbírky své vymísili, poněvadž se lépe hodí do sbírek písemností veřejných a sněmovních v království Českém a markrabství Moravském, kteréž z jiných stran chystají se k uveřejnění v Archivě Českém.

Sbírka naše listin Jindřicho-Hradeckých obsahuje přes 300 kusů. Dopisův jest v ní skrovný počet. Jsou v ní privilegia, smlouvy, listy nadací a jiné rozmanité listiny, kteréž i když pocházejí od králův (jakýchž jest přes 50), týkají se nejvíce záležitostí soukromých, zejmena osob a statkův pánů z Hradce. Co do posloupnosti a příbuzenství osob v tomto staroslavném panském rodě odkazujeme na rodokmen v Sedláčkových Hradech IV. 34.

Listiny uveřejňujeme ovšem celé, ale od toho pravidla činíme výjimku při úpisech dlužních, kterých jest v naší sbírce nemalý počet; v nich skoro ve všech opakují se dlouhé a téměř do slova jednostejné formule o tom, když by věřitelovi náležitě se neplatilo, kterak rukojmové mají ležeti v některém městě, kterak věřitelům všechna škoda má býti nahrazena, kterak každý rukojmí, kdyby zemřel, má býti nahrazen jiným, často též, že list dlužný platí i tomu, komu by byl od věřitelů dobrou vůlí postoupen čili prodán; formule takovéto dali jsme na ukázku tisknouti jenom několikrát (hned z kraje k 28. dubnu 1418, 28. březnu 1419, 25. listopadu 1423), jinde pak jsme je skracovali, avšak s označením vždy města, kde mělo se ležeti.

Vedle podepsaného valnou část přípravných prací k této publikaci vykonal pan Ignác Gross, tehdy kandidát professury, nyní úředník v knížecím Schwarzenberském archivě v Třeboni.

V Jindřichově Hradci, v listopadě 1888.

Frant. Tischer,
archivář hrabat Černínů.

1.

Oldřich ze Hradce a Přibík ze Stráže slibují splniti ubrmanskou výpověď, učiněnou mezi nimi a mezi Petrem a Janem ze Stráže, o statek a hrad Strážský.

V Budějovicích, 6. listopadu 1388. Orig. perg. 37.

Tato listina jest otištěna v Palackého Archivě Českém II. 317; ale na str. 318 v řádku 18 zdola po slovích „mají prosti býti" jsou tam omylem vypuštěny následující věty:

A to zpravenie má sě konati před nají [nagii] svú svrchupsanú ubrmanú, Jindřichem a Sazemú, když jim toho rok dáme jménem do Hromnic nynie příštích. A o ty dřěvnie věci, kterýchžto jsú Petr a Jan Oldřichovi i Přibíkovi ještě nevrátili, i na penězích i na jiném nábytce, ty mají na tom roce před náma svrchupsanýma ubrmanoma vráceny býti, anebo pro nevrácenie zpraveny ɔc.

Ostatní odchylky otisku od originálu týkají se jen jazyka a pravopisu; takž dal Palacký tisknouti sem, sme, sú atd. na místě jsem, jsme, jsú; ze Hradce a ze Stráže na místě z Hradce a z Stráže; před na místě před a j. v.

2.

Kněz Jakub, správce farního kostela v Mutěníně, založil a nadal tamže oltář ke cti sv. Doroty.

V Praze, 10. října 1400. Překlad z latiny ze 16. stol. III. Ka.

Vyzvižení voltáře svaté Doroty v Mutěníně.

Mikuláš Puchník licentiát v pravích ɔc, všem křesťanóm věrným nynějším i budúcím v tento list vhlédnúcím pozdravení v tom, který jest svých věrných pravé spasení. Slušný

a hodné býti sme rozvážili, abychom ty věci, kterýž na boží služby rozmnožení a spasení vzhlédají, duši pilnou snažností a dobrovolnou pilností snažněji rozjímáme a jich úmysly, kteří k tomu horlivostí náboženství pro dosáhnutí věčného blahoslavenství slávy se hotově a dobrovolně vokazují a skutečně dávají, netoliko v jich zdravým krmíme předsevzatím, ale i také péčí přebedlivú pečlivěji rozmnožujeme. Neb vosobně před námi stoje zdravě ustanoven v naší přítomnosti vosobně ctihodný muž, kněz Jakup řečený Kubík, správce kostela farního v Mutěníně Pražského arcipiskupství, nám vyložil, jak jest on horlivostí náboženství zapálen, a žádajíc časné za věčné a pomíjející za věčné s častým obcováním za líkařství a spasení duše své a svejch starších a předchůdcích, též také i jiných všech mrtvých věřících, voltář ke cti svaté Dorotě v předpověděným kostele v Mutěníně založil a nadal, za správce týhož voltáře a poznamenaně knězi Vavřincovi z Hostouně a jeho náměstníkóm vosm kop gr. peněz Pražských ouroku ročního a věčného z zboží a na zboží dole psaných totičto: ve vsech Kramolíně a Ostrově nad lidmi dole psanými a jich dědicstvím jináč za miem v držení majícím, totičto v Kramolíně na Zúfalým, Říhovi, Otíkovi Řehořovi, Michalovi ševci, Budíkovi a na nějaké vdově, kterýž pěti kopami ouročiti zvyklí sau míněji tří grošóv; též ve vsi Ostrově na Peškanovi, Struhařovi, Vrchovi, Mrázkovi, Matějovi, Václavovi, Šímovi, Mikšovi, keří tři kopy se třmi gr. též auročiti zvyklí sau; [s] urozeného pana Jana z Pernatic před námi vosobně ustanovení, keří pověděné statky a auroky s platy ve ckách zemských království Českého míti rozeznává, se přicházejícího povolení zjevného k napřed poslaným, dal, šenkoval, ustanovil, uložil a oznámil, a nynějším dává, daruje, šenkuje, ustanovuji, zřizuji, ukládá a oznamuje, zkrz správce téhož voltáře, totičto předpověděného kněze Vavřince a jeho náměstníky, rozdílně ve dvuoch cílích, totič k sv. Jiřího a Havla, vyzvihati, bráti, přijímati beze vší těžkosti jmenovaného pana Jana z Pernatic, který sobě panství najvyšší v lidech svrchupsaných zachovává a na jich dědiství zachoval, přislibujíc témž pan Jan zkrz sebe, dědice a své náměstky, řečeného voltáře správce v jmenovaném platu vyzvihování, vybírání příslusně nepřekážeti a nižádným spůsobem zarmucovati pod pokutou mukau vypovědění nebo-li vytovaryšení; však tak, že on pan Jan z Pernatic, jeho dědici a náměstníci puol strany vynáprav [sic] a šacovaní, a z berně též polovici po zaplacení vyhlásí, a druhú jinú stránku kaplan neboližto voltářník, který bude toho času, nechť přijme, anebo dobročinění ustanovuje se pro ouřad. Svrchujmenovaný kněz Jakub farář zřédil a spuosobil, aby předpověděný kněz Vavřinec a všickni jeho náměstníci pověděného voltáře v předpověděném kosteli v Mutěníně na voltáři svaté Doroty svrchupsaným, v každých týmž dnech, v kterýchž náboženství míti bude, nech sú zavázáni a přinuceni ke mšem dole psaným: jednu a první vo blahoslavené Panně Marii, druhou za umrlé, třetí vo svaté Dorotě, a čtvrtou v kostele u sv. Erasma v neděli nebo v pátek anebo jiný sváteční den v hodinách uložitých bez právního soudu pfarářova. Kterýmžto voltářníkóm farář, který bude toho času, ze všech k božímu ouřadu službě přihlédajícím a služebníku vopatrovati a povinnovati bude vopatřiti, jakož v tom neb k tomu jmenovaný kněz Jakub farář a své náměstníky dobrovolně a svobodně poddal a podstúpil, nebo za napřed poslané týž farář a kostel jeho má mlejn též tu v Mutěníně. S toho taky, když by se pohřeb přitrefil a voltářník voltáře svrchupsaného, kterýž toho času bude, k rozkázání farářova, který nyní jest nebo bude toho času, v kostele Mutěníně slúžiti má a v něm slúžiti bude. V příhodě pak, kdyžby jmenovaný kněz Vavřinec anebo jeho náměstníci pověděného voltáře správci v některým týmže dnu některú mši z jmenovaných štyř mší spuosobem napřed poslaným slúžiti a čísti by zanedbal anebo opatřil, tehdá za každú mši tak zanedbalú a zapuštěnú zejmena mouky v pokuty dá jeden groš, [jenž]

skrz faráře kostela v Mutěníně má přijímán býti a chudým za chlíb přede dveřmi téhož kostela má rozdán bývati. Tož aby zřídil a spuosobil, že právo ochrančlivé voltáře předpověděného k faráři v Mutěníně, který bude toho času, a k předpověděnému panu Janovi z Pernatic a jeho dědici i náměstníci za rovný díl časuov věčných k opatrování nechť sluší a přináleží. Též kdyby farář v Mutěníně toho času súcí, neměl náměstníka a snad by chtěl, ať voltářník práce břemena náměstníka vyplňoval, ať k tomu voltářník nikoli není přidržán, nebo učiniti toho oltářník není povinovat. A aby napřed poslané pevné a stálé zůstaly a neporušitelně zachovávány byly, často jmenovaný pán Herman z Hrádku prosil nás pokorně a nábožně, pokavád k chvále Boha všemohúcího a blahoslavené Panně Marii napsané ustanovení, gruntovní darování a všecko jiné a jednokaždé obzvláštně svrchuvypsané v svých punktích, v svých klausulích výminkami i artikuly pochváliti, utvrditi, upevniti a nařízenou mocností potvrditi, a kaplanství neboližto voltář nadepsaný ke cti svaté Dorotě v kostele fary v Mutěníně na věčné dobročinění kostela vyzdvihnouti a voliti, také i při tom plat s příchody a důchody v místech svrchu voznámených jmenovanému voltáři a jeho správcóm uvésti, v jedno přivázati, spojiti, přivinúti a vtěliti ráčili; my pak přislíbené vírú potvrzujíc, z horlivosti náboženství vycházeti a v boží služby rozmnožení přijíti, prosbami také svrchujmenovaného kněze faráře jakož spravedlivým, rozumným a právu příbuzným příznivětivě přivolujíce, zjevným vyhlašováním napřed poslané a zachovávajíce zachování, které z práva byly zachovávány, předpsané darování a všecky jiné a každé ovzláštně svrchuvypsané ve všech svých punktích, klausulích, výminkách a artikulích schvalujeme, upevňujeme a mocí spůsobenú potvrzujeme, a předepsaný voltář na budúcí dobročinění kostelní vyzdvihujeme, platy, ouroky taky a důchody svrchupsaný voltáři a těm správcóm věčně přichylujeme, uvozujeme, spojujeme, přivinujeme a vtělujeme, přes to vo jiným a v předešlém práva duchovního a ne světského chcme přičítati; shlédajíce, jak častojmenovaný kněz Vavřinec a všickni jeho náměstníci pověděného voltáře správci, faráři kostela v Mutěníně, který jest neb toho času bude, poctivost, poslušnost hodně a příslušně nechť mu se činí a vokazují, a ve dnich nedělních a svátečních, vejročních a velikých, svrchu kožichem [sic] vodění, na nespořích, mšech a processích nech sú přítomni a přítomni býti nech pečují a snažně se k tomu mají, beze všeho zbraňování a protireptání, jestliže muk a trestání kostelnímu budú se chtíti vyvarovati. Na kteréž věci ɔc. Datum v Praze leta tisícého čtyřstého dne desátého měsíce října.

3.

Bratří Sudík z Boztěchova a Oldřich z Řečice prodali kopu ročního platu ve Višnovém Matějovi Oráčkovi z Heřmaně za 10 kop gr.

Bez místa. 11. února 1402. Orig. perg. v městském museu J. Hrad.

My Sudík z Boztěchova a Oldřich z Řečicě bratry nerozdielná vyznávámy tiemto listem každému, ktož jej uzří nebo čísti bude, že s dobrým rozmyslem prodali smy kopu platu grošóv ročnieho [na] Vavřincovi v Višnovém s plným právem, jako smy sami drželi, za desět kop grošóv Pražského rázu, Matějovi řěčěnému Oráčěk z Heřmaně i jeho dětem. A já Oldřich řěčěný Babka z Kvasejovic rukojmie a zprávcě, slibujemy všickni čistú věrú, společnú rukú, tu kopu platu Matějovi i jeho budúcím zpravovati před každým člověkem podle práva země České. Pakli by Buoh nám po-

mohl desět kop dobýti a dáti Matějovi neb jeho budúcím v polúročí, tehdy má nám ta kopa platu zasě býti prodána i postúpena. Pakli by opět Matějovi bylo třeba peněz neb jeho budúcím, a upomene nás, tehdy ote dne upomenutie v polúročí mámy a slibujemy jemu deset kop grošóv zaplatiti bezě lsti a bez pomčěnie. A ktož by tento list měl s jeho dobrú volí, ten má plné právo v tom ve všěm, což jest na tomto listu psáno. Na věččie potvrzěnie našě pečěti s naším plným věděním k tomuto listu sú přivěšeny. Dán tento list první sobotu v postě, leta ot narozěnie božieho tisície čtyřista druhého.

Visí 3 pečeti neporušené.

4.

Jan mladší z Hradce prodal Svachovi, měšténínu Hradeckému, 6 jiter lesa v Syrovci.

V Jindř. Hradci, 18. června 1408. Orig. perg. v městském archivu.

My Jan mlazší z Hradcě vyznáváme tiemto listem obecně všěm, ktož jej čísti budú aneb čtúce uslyšé, nynějším i potom věčně budúcím, ež jsme s dobrým rozmyslem a s zdravým životem tehdy, ješto jsme to dobře učiniti mohli, múdrému Svachovi měšténínu z Hradcě, anebo erbuom, břěh svój, tociš šest jitr lesu svého, v Syrovci u jeho rybníku, ješto pod Syrovcem najbližní leží k tomu rybníku a k Lovětínu k jeho vsi, k jeho prosbě prodali jsme i tiemto listem prodáváme mocně a postupujem ku pravému dědictví úplně, jakož jsme sami drželi, sobě ani svým erbuom a budúcím na tom práva žádného věčně nezóstavujíce, a slibujíce jemu svrchupsanému Svachovi a jeho erbuom na tom menovaném břehu, jakož sě svrchu píše, naší dobrú věrú sami za sě i za své budúcie, ež jim na tom věčně skrzě nás i našě budúcie nemá žádnú věcí překážěno býti skutkem ani radú. A ktož by tento list s napřed menovaného Svacha aneb jeho erbuov dobrú volí jměl, ten jmá i mieti bude plné právo ke všemu svrchupsanému, jakožto oni sami. A na lepší jistost toho a věčné potvrzenie pečeť svú vlastní svú dobrú volí přivěsili jsme k tomuto listu; a prosili jsme urozených panóv bratří svých milých, pana Oldřicha a pana Jana staršieho bratří odtudž z Hradcě, ež jsú své pečeti podle našie k dalšiemu svědomí toho také přivěsili k tomuto listu; jenž jest dán a psán v Hradci leta po narození buožiem po tisíci čtyrsetého osmého, ten pondělí po Božiem těle.

Visely 3 pečeti, z nichž jedna utržena, jedna poškozena a jedna zachována jest.

5.

Král svoluje, aby Jetřich z Cách, měšténín Pražský, daroval 10 kop gr. ročního platu v Luštěnicích k oltáři sv. Petra v kostele Panny Marie před Týnem.

Bez místa. 21. listopadu 1408. Opis pap. ze 16. st. III. Ka.

Václav z boží milosti Římský král, po všecky časy rozmnožitel říše, a Český král, známo činíme tímto listem všem vůbec i jednomu každému, skrze Jindřicha [sic] z Aquis,

měšťanína Většího Města Pražského, věrného našeho milého, majestátu našemu s náležitým následováním supplikujícího, abychom jemu důchod k oltáři ke cti a chvále sv. Petra v okovách a Pavla na víru obrácení apoštolův a svatých Václava a Quirina mučedlníkův, u kaple někdy Jana z Aquis, otce jeho Jindřicha, v chrámě farním blahoslavené Panny Marie před Veselým dvorem (jinak královým) přináležející, znovu k upomínání a k věnování téhož důchodu s desíti kopy grošů rázu českého platu ročního a stálého na dvoře a na statku Lušnicích s případnostmi, pojmenovaný oltář k nařízení vůli naší královskou připustiti, a těch deset kop grošův platu k témuž oltáři vtěliti, připojiti a sjednotiti milostivě ráčili. My tehdy srdečnou náchylností jsouce k službám božím náchylni, co k zvelebení a rozmnožení jeho jest, milost naši královskou v tom vynaložiti povinni býti ráčíme, žádostivi jsouce dobrých lidí účastníkův, pravým rozumem a jistou naší vědomostí k zvelebení a k věnování oltáře dotčeného s desíti kopy grošův platu stálého k témuž nařízených na statku Lušnicích, kteréž Ctibor cliens nyní drží a užívá, vůli naši sme přiložili, a takových deset kop grošův platu stálého, když pro takový oltář již na jmenovaném statku Lušnicích nařízeny a vykázány budau, témuž oltáři a jeho služebníku, nyní který [jest] a bude potom, jak nyní tak i potom vtělili sme, připojili sme a sjednotili sme, a patentem tímto mocí naší královskou českou připojujeme a milostivě sjednocujeme, skrze oltářníka neb služebníka na ten čas zůstavajícího, nyní i na časy budaucí podle vůle duchovní pokojně užívati, bez všelijakého dokonce dalšího všeho zaneprázdnění a překážky; ustanovujíce a patrně chtíce tomu, že to právo neb kollatura dotčeného oltáře Theodorovi z Aquis, měštěnínu Většího Města Pražského věrnému našemu milému, dědicům a potomkům jeho, s dobrou vůlí Mikuláše Vrbíka z Tišnic [čti z Tismic] a Jana Seidla z Pakoměřic má věčně přináležeti. Též poraučíme úředníkům a správcům Pražským, a obzvláště spisovatelům, písařům a místopísařům desk zemských v království Českém, věrným našim milým, pevně a dostatečně k tomu zřízeným, aby důchod svrchujmenovaný deset kop grošův na statku v Lušnicích pro oltář již jmenovaný v deskách zemských zaznamenali a věčně zapsali, nechtějíce tudy v nemilost velkou královskou upadnouti. Na svědomí téhož jsou dožádáni velebný Conrad postulatus Holomoucký, a duchovní Johannes Sulco probošt kláštera Chotěšovského, a Mikoláš Pražský, nejvyšší písař mince a radda naše, pod pečetí naší královskou. Datum v Praze leta páně tisícího čtyrstého vosmého, království našeho v království Českém 45., římského pak 32. Per v. Conradum postulatum

Joannes z Bambergku.

Darování v tomto královském listě dovolené bylo zapsáno do desk zemských dne 21. listop. 1408, po shoření desk byl ten zápis opět vložen do desk roku 1542 ve čtvrtek den sv. Apollony čili 9. února, a odtud jej otiskl Emler v Pozůstatcích Desk Zemských II. 54. Z obnovených desk jest v rukopise Jindřichohradeckém též výpis, ale méně správný; pročež podáváme z něho jen překlad listu královského odjinud nepovědomého. — O oltáři obdarovaném a o rodině dárcově, jenž v deskách slove Jetřich a ne Jindřich, najdou se zprávy v Tomkově Dějepise Pražském II. 145, 492. *Red.*

6.

Ondřej z Řipce jest povinen vložiti své manželce Kateřině 30 kop gr. ve dsky země Moravské.

Bez místa. 5. června 1417. Orig. perg. Fam. v. Řipce.

Já Ondřej z Řipce vyznávám všem tiemto listem, ktož jej čísti neb čtúce uslyšie, že jsem povinen a dlužen paní Kateřině, své manželce vlastní, třidceti kop grošuov peněz Pražského rázu jejieho věna ve dsky země Moravské vložiti na první

sněm beze lsti aneb konečně na druhý. A to jí mám na čistých a na svobodných dědinách ukázati podle [obyčeje] svrchupsané země Moravské. A se mnú a podle mne Ondřeje z Řipce slibují slovutné panoše Petr bratr muoj vlastní z Řipce, Petr z Bukovicě, a Jošt z Palovic, společnú všichni rukú a nerozdielnú, svrchupsanej paní Kateřině, mé vlastní ženě a manželce, a k slovutným a urozeným panošiem, k Přibíkovi ze Stiboře a k Janovi z Štítného, abychom na první sněm beze lsti aneb na druhý konečně bez omluvy ve dsky země Moravské svrchupsaných třidceti kop grošuov vložiti, a to na čistých a na svobodných dědinách ukázati, a podle obyčeje země Moravské spraviti, a zpraviece ve dsky vepsati a to mocně a pevně ujistiti. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Počátkách]. A ktož by tento list jměl . . . Dán a psán leta od narozenie božieho po tisíci po čtyřech stech letech sedmnádctého leta, v tu sobotu o suchých dnech před svatú Trojicí.

Visely 4 pečeti, ale všecky jsou utrženy.

7.

Král Václav přikazuje úředníkům desk dvorských, aby vložili v desky bratřím Vilémovi a Diviši z Chlumu a Košmberka některé vsi.

V Praze, 7. června [1417]. Překlad souč. na pap. fam. Wildstein.

Václav z božie milosti Římský král vždy rozmnožitel a Český král, urozeným Albrechtovi z Koldic, sudiemu i jiným úředníkóm a znamenitě Martinovi, písaři desk dvora našeho královského, věrným našim milým milost královskú a vše dobré. Věrní milí, nebo jindy tyto vsi: Pušice, Svařeň, Sedlce, Martinice, Mentúr, Janovice, Jenišovice a Ostrov se vším jich příslušenstvím, po smrti někdy Ješíka z Wildšteina statečnému Vilémovi z Chlumu odjinud z Košmberka, a Divišovi bratru jeho odtudž, věrným našim milým, s manstvím a službú k hradu Vyšehradu činíciem dali sme milostivě. Protož věrnosti vašie tiemto listem s pilností přikazujem a rozkazujem, tomu chtiece, abyšte dřieve řečené vsi Vilémovi a Divišovi dřieve řečeným bez manstvie i bez jiného břěmene služby svopodně [sic] ve dcky vložiti a vepsati pro nižádnú věc neopúštěli, pod zachováním našie královské milosti. Dán u Prazě, den sedmý měsiecě Června, kralovánie našeho Českého 54. leta, Římského 41. leta.

Palackého regest z té listiny v A. Č. III. 490. Rok jest vypočten z let panování. Jan a Vilém z Chlumu obdrželi ty vsi výprosou již r. 1411, viz Sedláčkovy Hrady I. 112; Vilémovi a Divišovi z Chlumu připadly 20. ledna 1417 rozdílem s jinými bratry, Reliq. II. 132. *Red.*

8.

Hron z Lipnice prodal Maršovi z Racova některé dědiny v Jihlavce za 15 kop gr.

Bez místa. 28. dubna 1418. Orig. perg. 91.

Já Hron z Lipnice, seděním v Jihlavce, vyznávám tiemto listem obecně všěm, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyší, ež sem s dobrým rozmyslem a s vlastních svých

přátel radú puoldruhého lána v Jihlavce, kteréž sem tu jměl, i s platem jmenovitým, totiž puoldruhé kopy grošóv platu ročnieho a věčného svobodného, a šest kur, i s tiem se všiem, jakožť sem sám držal, se všěmi požitky i s plným panstvím, nic sobě na tom ani svým erbuom žádného práva nezóstavuje, prodal sem i tiemto listem mocně prodávám ku pravému dědictvie slovutnému panoši Maršovi z Racova a jeho erbuom, za patnást kop grošóv dobrých stříbrných rázu Praského; kteréžto penieze splnili sú mi úplně a docěla. A proto já svrchupsaný Hron z Lipnice první prodajce, a my Ondrášek odtud z Lipnice syn jeho, Jan z Zahrádek, Václav ze Zhorce a Petr ze Zhorce, rukojmí, s ním a zaň slibujem všichni rukú společnú nerozdielnú, svú dobrú věrú, beze všie zlé lsti, svrchupsanému Maršovi a jeho erbuom, svrchupsanú dědinu i s platem i s kury svrchupsanými, i to vše, což k tomu sluší, na první sněm, když v Brně bude, beze lsti a konečně na druhý beze všěho dalšieho prodlenie a proti tomu mluvenie ve dsky zemské vložiti a zapsati ku pravému dědictví; a spraviti i osvoboditi před sirotky, před věny, před židy i před každým živým člověkem, jakož země Moravská za právo má. Pakli bychom toho neučinili aneb učiniti nemohli, kterúžkoli příčinú, tehdy my všichni svrchupsaní máme i slibujem svrchupsanému Maršovi a jeho erbuom, ty jisté hlavné penieze, totiž patnáste kop grošóv, i s třětinú výše, dáti a peniezi hotovými zaplatiti ve dvú měsiecí potom beze všeho prodlenie a proti tomu mluvenie; pakli bychom i toho neučinili, jehož Buože nedaj, tehdy inhed jeden z nás, kterýžby najprv od svrchupsaného Marše aneb od jeho erbuov listem aneb poslem napomanut byl, ten má i slibuje, na jiné neukazuje ani sě jinými kterakžkoli omlúvaje, s jedním pacholkem a se dvěma koňoma vjeti, aneb miesto sebe panoši rytierského řádu poslati v pravé a vobyčejné leženie do města do Telče, do hospody ctné, nám od častopsaného Marše listem aneb poslem ukázané, a tu ustavičně ležeti máme. A kdyžby čtrnáste dní po napomenutí pořád minulo, a my ležme aneb neležme, a svrchupsaní hlavní peniezi i s třietinú vyšě nebudú-li ješče zaplaceni úplně a docěla, tehdy inhed dáváme svrchupsanému Maršovi plnú moc i jeho erbuom, těch patnáste kop grošóv i s třětinú výše vzieti a dobýti v křesťanech aneb v židech na našě na všech škody. A přěs to vždy ustavičně ležeti máme, a na ižádné právo nevyjiežděti z toho leženie, jeližby ti hlavní peniezi svrchupsaní i s třětinú výšě i se všěmi škodami, kteréžby on Mareš proto vzal a dobrým svědomím prokázal aneb jeho erbové, jim byli zaplaceni úplně a docěla. A neuchoval-li by Buoh z nás kterého svrchupsaného rukojmí v tom času, tak že by umřěl, tehdy my živí zóstalí slibujem jiného tak jistého a movitého miesto toho umrlého v jednom měsieci k nám přistaviti, a list tento týmiž slovy obnoviti pod ležením svrchupsaným. A ktož tento list [s] svrchupsaného Marše aneb jeho erbuov dobrú vólí jmieti bude, ten má jmieti plné právo a plnú moc ke všěm věcom [sic] svrchupsaným, jako oni sami. A na potvrzenie toho své sme vlastnie

pečeti s naší dobrú vólí a s naším vědomím přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán leta od narozenie božieho tisíc čtyři sta osmnástého, ten čtvrtek po svatém Jiřie.

Visí 5 pečetí neporušených.

9.

Jan z Hradce koupil od Marše z Wolféřova statek Urbanov s příslušenstvím a podacím kostelním.

V Telči, 28. března 1419. Orig. perg. 92.

Já Mareš z Wolféřova vyznávám tiemto listem obecně všěm, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie, ež jsem s dobrým rozmyslem a svých přátel zvlastních radú prodal a tiemto listem mocně prodávám vsi své vlastnie, tocziss Urbanov s kostelním poddacím, s rybníky, s platy i s tiem se vším, což k tomu příslušie, a s plným panstvím, a Ořěchovú s platem, s lukami, s potoky, s rolí ornú i neornú, s lesy, s chrastinami, s pastvami, s horami i s doly, i se vším panstvím a s tiem, což k těm vsem příslušie, sobě ani svým erbuom na tom žádného pravého [sic] nezóstavujíce, ku pravému dědicství, jakož sem sám držal, urozenému pánu, panu Janovi z Hradcě a jeho erbuom, za sto a za dvacěti kop grošóv dobrých střiebrných rázu Pražského; kteřížto peniezi zaplaceni jsú mi úplně a docěla. Kteréžto vsi svrchupsané i se vším, což k tomu příslušie, jakož svrchupsáno stojí, já Mareš napředpsaný mám i slibuji svrchupsanému panu Janovi a jeho erbuom ve dsky zemské vložiti a zapsati ku pravému dědicství o prvniem senmu [sic] v Brně, aneb beze lsti o druhém, aneb konečně o třetiem, jakož země Moravská za právo má, beze všeho prodlenie a proti tomu mluvenie. A my Jan Trpiš z Opatova, Přibík z Palupína, Bohunek z Maršova, Jan z Lipníka a Zavišě z Kostelcě, rukojmie jeho a zprávcě toho sbožie svrchupsaného, s ním a zaň slibujem všichni společnú rukú nerozdielnú, svú dobrú věrú, beze všie zlé lsti, svrchupsané vsi, tocziss Urbanov a Ořěchovú, s kostelním poddacím i s tiem se vším, což k tomu příslušie, jakož svrchu menováno jest, napřěd menovanému panu Janovi z Hradcě a jeho erbuom zpraviti a vysvoboditi přěd věny, přěd sirotky, přěd židy i přěd každým živým člověkem, a ve dsky zemské v Brně vložiti a zapsati na prvniem senmu, aneb na druhém a konečně na třetiem, tak jakož země Moravská za právo má, beze všeho prodlenie a proti tomu mluvenie. Paklibychom toho neučinili, jehož Buože nedaj, tehdy máme i slibujem svrchupsané peniezě, tocziss sto a dvacěti kop grošóv svrchupsaných a třetinú výše, svrchupsanému panu Janovi a jeho erbuom, i se všěmi škodami, kteréžby oni proto vzěli, dáti a zaplatiti hotovými penězi v jednom měsieci beze všěho prodlenie a proti tomu mluvenie. Pakli bychom i toho neučinili, jehož Bože uchovaj, tehdy inhed třie z nás rukojmí, kteříž by najdřieve od častopsaného pana Jana aneb od jeho erbuov listem aneb poslem napomenuti byli, máme i slibujem jeden na druhého neukazuje ani sě jeden druhým

omlúvaje, každý s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma vjeti aneb panoši rytieřského řádu miesto sebe poslati v pravé a vobyčějné leženie do města do Telčě, do hospody ctné nám od častopsaného pana Jana aneb od jeho erbuov listem aneb poslem ukázané, a tu ustavičně ležeti máme. A kdyžby čtrnádcte dní po napomanutí pořád minulo, a my ležme aneb neležme, a svrchupsaní peniezi i s třetinú výše nebudú-li gieste zaplaceny úplně a docěla, tehdy inhed dáváme jemu panu Janovi a jeho erbuom tiemto listem plnú moc, svrchupsaných sto a dvadcěti kop grošóv i s třetinú výše vzieti a dobýti v křesťanech aneb v židech na naši na všěch škodu. A přěs to vždy ustavičně ležeti máme, a z toho leženie na ižádné právo nevyjiežditi ani vyjíti, jeližby svrchupsaní peniezi i s třetinú výše i se všěmi škodami, kteréžby on pan Jan z Hradcě aneb jeho erbuové proto vzěli a to dobrým svědomím bez věrovanie a bez přísah pokázali, jim byli zaplaceni úplně a docěla. A neuchoval-li by Buoh z nás kterého v tom času, tak ežby umřel, tehdy my živí zóstalí slibujem jiného tak jistého a movitého na miesto toho umrlého v jednom měsieci, když bychme napomanuti byli, k nám přistaviti, a list tento slovy týmiž obnoviti pod ležením svrchupsaným. A ktožby tento list s svrchupsaného pana Jana dobrú vólí měl, ten má i mieti bude plnú moc a plné právo ke všem věcem svrchupsaným, jako on sám. A na potvrzenie toho své vlastnie pečeti s naší dobrú vólí a s naším vědomím přivěsili jsme k tomuto listu, jenž jest dán a psán v Telči leta po narození buožiem tisíc čtyry sta devatynástého ten úterý po Zvěstování Matky buožie Anuntiationis.

Visí 6 pečetí, jedna z nich je porušená, ostatní zachovalé.

10.

Vilém z Chlumu a na Košumberce zapisuje manželce své Marketě ze Stráže věnem 400 kop gr.

Bez místa. 25. listopadu 1423. Orig. perg. 92a.

Já Vilém z Chlumu, seděním na Košmberce, jistec první dluhu dolepsaného, a my Vítek z Kunstatu seděním na Liticích, Havel z Pocztayna seděním v Makově, Matěj Holec z Nemošic, Příbek z Taynce seděním v Chrústovic [sic], Beneš Brázda z Srbec, Nyklas Erybykář z Knířova, rukojmie a společní slibcě za svrchupsaného pana Viléma, zaň i s ním všichni jednú rukú společnú a nerozdielnú; vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúc uslyšie, že smy dlužni spravedlivého dluhu čtyři sta kop grošóv dobrých stříbrných rázu Pražského, za každú kopu šedesát grošóv čtúce, urozenej paní Margretě z Stráže manželce napředpsaného pana Viléma z Chlumu, věna jejieho, a urozeným pánóm, panu Vilémovi, panu Janovi, panu Jindřichovi, vlastním bratřím z Stráže; a za těch čtyři sta kop grošóv svrchupsaných mamy ukázati čtyřiceti kop grošóv platu ročnieho k věnnému právu na svobodných a na jistých dědinách, na osedlých lidech a platných beze všeho zmatku. A ten jistý svrchupsaný plat, tocziss čtyřiceti kop grošóv, slibujem svrchu-

psané panie Margretě i jejím vlastním bratřím svrchupsaným zpraviti a vysvoboditi před každým živým člověkem, tak jakož země Česká za právo má anebo mieti bude, a ve dcky zemské vložiti čistě beze všeho zmatku na prvnie suché dni, anebo na druhé, nebo konečně na třětie, když dcky zemské odevřeny budú, ku pravému věn-[n]ému právu, se vším plným panstvím, jakož obyčej a právo v České zemi jest. Pak-li bychom toho neučinili, tak jakož svrchupsáno stojí, jehož pan Bóh nedaj, tehdy inhed kterážby kolivěk dva z nás rukojmí napoměnuti budem od svrchupsaných našich věřitelóv, ta dva inhed beze všie omluvy máta jeti anebo miesto sebe poslati každý rytieřského panoši s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma do města do Jindřichova Hradce, anebo kdežby nám bylo ukázáno město v šesti milech od Hradce v Čechách, v leženie do hospody ctné, tu kdež nám bude ukázáno od svrchupsaných našich věřitelóv, a po dvú nedělí druhá dva, kteříž napoměnuti budem, ta dva máta jeti v též leženie a týmž obyčejem jako prvnie dva, a tak až do poslední dvú, a tu všech nás šest s tolikž pacholky a se dvanádsti koňmi mámy ležeti a leženie plniti, jakož obyčej a právo v České zemi jest, a z toho leženie na žádné právo nevyjezděti ani kterak vyniknúti žádným obyčejem jakžkoli jmenovaným tak dlúho, ažbychom to všecko splnili i učinili úplně tak, jakož svrchupsáno stojí. A jestliže by které škody vzali naši věřitelé svrchupsaní, buďto v křěsťanech anebo v židech neb jakžby sě jim kolivěk staly pro nesplněnie toho všeho, což svrchupsáno stojí v kterémžkolivěk kusu, ješto by je ukázali dobrým svědomím bez přísah a bez věrovanie: ty všecky škody slibujem jim zaplatiti beze všie odpory penězi hotovými i bez prodlenie, a z toho leženie přes to nevyjiezděti, až bychme to všecko učinili, jakož svrchupsáno stojí. A jestliže by z nás rukojmí kterého pan Bóh neuchoval, tak že by umřel, tehdy my zuostalí slibujem jiného tak dobrého i tak dostalého miesto toho umrlého k sobě za rukojmí přistaviti, a list obnoviti v táž slova jako tento v jednom měseci po jeho smrti, a to pod ležením svrchupsaným. A ktožby tento list měl s dobrú vólí svrchupsané panie Margrety anebo s jejích bratří vlastních svrchupsaných, tomu smy dlužni, i slibujem všecko splniti i učiniti úplně beze všie odpory, což svrchupsáno stojí, jako jim samým. A jestliže by paní Margreta svrchupsaná umřela prve, nežli pan Vilém muž její svrchupsaný, tehdy tento list žádné moci nemá. A těch všech věcí svrchupsaných pro lepší jistotu a svědomie své vlastnie pečeti s naší dobrú vólí a naším dobrým vědomím přivěsili smy k tomuto listu, k nimž sě dobrovolně přiznávámy; jenž dán a psán leta od narozenie syna božieho po tisíci po čtyř stech třimezcetmého leta, ten čtvrtek na svatú Katheřinu pannu slavnú.

Visí 7 pečetí neporušených. — Výtah Palackého v A. Č. III. 496.

11.

Menhart z Hradce prodává dvůr poplužní v Němčicích u Bílkova Štěpánovi Krejčímu.

V J. Hradci, 30. března 1424. Orig. perg. 93.

Já Menhart z Hradce i s svými erby a budúcími vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a zdravú radú prodal sem i mocí tohoto listu prodávám i sstupuji své vlastnie sbožie a dědicstvie ve vsi v Němčicích u Bielkova, dvuor poplužní dolní s rybníkem i s rybništěm, jenž slove Harlík, a dvě polúlánie pod tiem dvorem na konci vsi, s lidmi platnými a purkrechtními, na nichž nynie sedie a držie Šebík puol lánu, a Mašek puol lánu, s rolí oranú i neoranú, s chrastmi a s chrastinami, s pastvami, s pastvištěmi, s lukami, s potoky, i ten potok celý vedle luk dvorových, se všemi poplatky a s požitky jakž kolvěk jmenovanými, s mezemi, s hranicemi, v nichž to sbožie nadepsané od staradávna záleží, se vším plným panstvím a příslušenstvím, což k tomu svrchupsanému sboží od staradávna přislušie ve vsi i na poli, nic sobě ani svým erbóm a budúcím na tom sboží nadepsaném práva, panstvie ani kterého zvláštenstvie ovšem nezachovávajíc, poctivému muži Štěpánovi Krajčiemu i jeho erbóm a budúcím ku pravému dědicství; kteréžto zbožie zaplatil mi jest úplně a docela. A protož já svrchupsaný Menhart i s svými erby a budúcími slibuji a mám nadepsanému Štěpánovi i jeho všem budúcím to svrchupsané sbožie se vším jeho příslušenstvím zpraviti, očistiti a vysvoboditi před každým živým člověkem i přede všemi právy duchovními i světskými jakžkoli jmenovanými ku pravému dědicství, tak jakož země Moravská za právo má, kolikraczby toho potřebie bylo beze všie odpornosti, a na tom sboží jim nepřekážěti svrchupsanému Štěpánovi i jeho všem budúcím, ani na ně sáhati obyčejem nižádným, tak aby oni to sbožie svrchupsané dědicky a svobodně měli, drželi a požívali beze všie přiekazy mé i mých erbuov a budúcích, a beze všeho zmatku. A kdyžby berně králova zemská byla, tehdy mají dáti puol hřivny úkola na Bielkov k mé summě, a nic více, s toho se všeho sbožie svrchupsaného. A bylo-li by také kdy potřebie svrchupsanému Štěpánovi aneb jeho budúcím které odměny od mých lidí v rolí, v lukách neb v obci v Němčicích aneb kde jinde, a když by se o to umluvil s mými lidmi podle jich dobré vóle a bez jich škody, k tomu já svrchupsaný Menhart i s svými erby a budúciemi svoluji dobrovolně, a nemám toho rušiti obyčejem nižádným. A ktož by tento list jměl s nadepsaného Štěpána aneb jeho budúcích dobrú vólí, ten má i bude jmieti plnú moc i právo ke všem věcem v tomto listu položeným a zapsaným, jako oni sami. Tomu na svědomie a na potvrzenie i na jistotu já svrchupsaný Menhart pečeť svú vlastní vědomě a dobrovolně přivěsil sem k tomuto listu; a pro lepšie svědomie prosil sem urozených pánov, pana Heřmana z Lantšteina a z Borotína, a pana Bohuše z Stráže, a slovutných

panoší Arnošta z Leskovce seděním na Humpolci, Markvarta z Vojslavic ten čas purkrabí na Hradci, Petra z Újezda a Jana z Borovné, že jsú své pečeti vlastnie podle mne přivěsili na svědomie svrchupsaných věcí také k tomuto listu. Jenž jest dán v Hradci leta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta dvadcátého čtvrtého, ten čtvrtek na středopostie.

Visí 7 pečetí neporušených.

12.

Menhart z Hradce prodal Štěpánovi Krejčímu část zboží svého ve vsi Němčicích a v Hostkovicích k Bílkovu příslušejícího.

Bez místa. 23. dubna 1428. Orig. perg. 94.

Já Menhart z Hradce i s svými erby a budúcími vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb uslyšie čtúce, žě z dobrým rozmyslem prodal sem i mocí listu tohoto prodávám i sstupuji své vlastnie zbožie a dědicstvie, kteréž příslušie k Bielkovu ve vsi v Němčicích, čtyři polúlanie a pět čtvrtí, s lidmi platnými a purgrechtními, na nichž nynie sedie a držie Bláha puol lánu, Chlupáčková puol lánu, Mikuš puol lánu pustého, Jakl puol lánu, Kraff čtvrt, Crlík čtvrt, Thuoma čtvrt pustú, Matěj starý čtvrt a Kučka čtvrt; a v Hostkovicích lán, jakož nynie na něm sedí Šartl; se vším plným panstvím a příslušenstvím, což k tomu svrchupsanému zboží příslušie ve vsech i na poli, i se všemi poplatky a požitky jakžkolvěk menovanými, na tom sobě ani svým budúcím nižádného práva ani zvlasčenstvie nezachovávaje; kromě berně královy, když by zemská byla, tu sobě zachovávám na tom zboží k Bielkovu, aby dána byla podle jiných mých platných lidí v těch vsech. To svrchupsané zbožie prodal sem poctivému muži Ščepanovi Krajčiemu z Němčic i jeho budúcím ku pravému dědicství, za pět a za osmdesát kop grošuov dobrých střiebrných rázu a čísla Pražského, v každú kopu šedesát grošuov počítajíc, které sem od něho hotové již vzal. A to jisté svrchupsané zbožie já svrchupsaný Menhart i s svými budúcími slibuji svrchupsanému Ščepánovi i jeho budúcím zpraviti a vysvoboditi před každým živým člověkem i přede všemi právy jakžkolvěk menovanými ku pravému dědicství, jakož země Moravská za právo má; a na tom svrchupsaném zboží jemu i jeho budúcím slibuji nepřekážěti já i moji budúcí, ani na to svrchupsané zbožie sáhati žádným obyčejem, aby oni to zbožie dědičsky a svobodně měli a drželi bez přiekazy i beze všeho zmatku. Pakli bych já svrchupsaný Menhart i moji budúcí nezpravili ani zpraviti mohli beze lsti toho napřed psaného zbožie svrchupsanému Ščepánovi a jeho budúcím, což v tomto listu psáno jest v kterémkolvěk kusu, tehdy inhed potom nezpravení ve čtvrti leta, pořád čtúce od nezpravenie, beze všie odpory a dalšieho prodlenie máme i slibujem našim věřitelóm svrchupsaným napředpsaných pět a osmdesát kop grošuov dáti a hotovými dobrými groši zaplatiti i s třetinú výše,

i se všemi škodami, ač by které vzali pro nesplněnie svrchupsaných věcí, ješto by je dobrým svědomím pokázati mohli, ty jim slibujem zaplatiti beze všie odpory i bez zmatku. A ty penieze svrchupsané máme plniti a položiti našim věřitelóm svrchupsaným, kdež by nám bylo okázáno miesto ve dvú mílí od Bielkova od našich věřiteluov svrchupsaných. A také toto jest vymluveno, aby svrchupsaný Ščepán i s svými budúcími na ten úrok nesáhali, což paní Oldřichova věnného práva svého na těch lidech svrchupsaných má, dokudžby od nie to věno vyplaceno nebylo, kteréž tu i na jiném zboží k Bielkovu příslušném ve dskách zemských zapsáno má. A také jestliže by svrchupsanému Ščepánovi neb jeho budúcím bylo potřebie odměny které od mých lidí v rolí, v lukách neb v obci v Němčicích, v Hostkovicích neb jinde, a kdyby se o to umluvil a smluvil s mými lidmi podle jich dobré vuole a bez jich škody, k tomu já svrchupsaný Menhart i s svými budúcími svoluji dobrovolně a nemám toho rušiti. A ktož by tento list měl s našich věřiteluov svrchupsaných dobrú vólí, ten má i mieti bude též plné právo a moc k tomu ke všemu, což v tomto listu psáno stojí, jako oni sami naši věřitelé svrchupsaní. A toho všeho, což svrchupsáno jest, pro lepší jistotu svú vlastní pečeť kázal sem přivěsiti k tomu listu; a prosil sem statečného rytieře Jana řečeného Drha z Dolan odjinad z Kněžic, a slovutných panoší Arnošta z Leskovce, Milosty z Hersic, Marše z Vydřie, Jana řečeného Hazl z Piesečného, a Jana z Borovné, že sú své pečeti přivěsili na svědomie svrchupsaných věcí k tomuto listu; jenž jest dán leta od narozenie syna božieho tisíc čtyr sta dvadcátého osmého den svatého Jiřie.

Visí 7 pečetí neporušených.

13.

Kateřina Vilhartická na Hradci prodala synu svému Menhartovi všecka práva svá na Vilharticích.

Bez místa. 11. ledna 1429. Orig. perg. 95.

Já Kateřina z Vilhartic, někdy manželka urozeného pana Jana staršieho z Hradce, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb uslyšie čtúce, že s dobrým rozmyslem a s přátelskú radú, když sem to dobře učiniti mohla, jsúc sebe dobře mocna jakožto vdova, prodala sem i mocí tohoto listu prodávám svá všecka práva i nápady i doživotnee zápisy i to všecko, což ve dskách zemských vloženo a zapsáno jmám na hradě na Vilharticích i na tom na všem sboží k Vilharticem příslušném, jakžkolivěk jmenovaném, což by ve dskách zemských mohlo nalezeno býti, ješto bych já právo k tomu jměla, i také na Řečici i na Vlasenici, i na tom na všem sboží jakžkolivěk jmenovaném k tomu příslušném, se všemi s těmi právy, což já ve dskách zemských jmám, i zápisy jakžkolivěk jmenovanými, se vším, k čemuž bych já kolivěk které právo jměla; to všecko prodala sem urozenému panu Menhartovi z Hradce synu mému i jeho dětem i jich budúcím, za sedmdesát kop

grošuov platu ročnieho a doživotnieho, tak že mi jmají ten již jmenovaný plat vydávati až do mého života, rozdielně, na svatý Jiří pět a třidceti kop grošuov, a na svatý Havel tolikéž, a tak na každé leto až do mé smrti, tak jakož mi jest na ten plat svrchupsaný pan Menhart list učinil. Protož já svrchupsaná Kateřina ta všecka práva svá i zápisy svrchupsané na sboží svrchupsaných [sic] z desk zemských propúštiem svrchupsanému panu Menhartovi i dětem jeho i jich budúcím, i ta všecka sbožie jim očiščuji mocí tohoto listu tak mocně, jako bych osobně u desk zemských stojiec propustila a vymazati kázala. A budú-li kdy dsky zemské za mého zdravého života otevřěny, tehdy já častopsaná Kateřina slibuji svrchupsanému panu Menhartovi, jeho dětem i jich budúcím, ty všecky svrchupsané zápisy z desk vymazati, a ta všecka svrchupsaná sbožie jim očistiti ote všech mých práv, kterýchž bych já kdy a kterak kolivěk mohla požiti; nebo já již k těm ke všem sbožím svrchupsaným žádného práva dále nemám. Pakli by mne v té mieře pan buoh neuchoval prve, než by dsky zemskee otevřěny byly, tehdy prosím panuov úředníkuov zemských, kteříž by v ty časy u desk zemských byli, aby svrchupsaná práva má i zápisy věřitelóm mým svrchupsaným, kdyžby kolivěk požádali, z desk zemských vymazali, tak mocně, jako bych já tu osobně stojiec to učiniti kázala. A to všecko, což svrchupsáno jest, já svrchupsaná Kateřina slibuji svú dobrú a čistú věrú napředpsanému panu Menhartovi, jeho dětem i jich budúcím, ctně a křesťansky zdržeti beze všeho pohnutie i bez zmatku. A ktož by tento list jměl s dobrú volí mých věřitelnov svrchupsaných, ten jmá i jmieti bude teež plné právo ke všem svrchupsaným věcem, jako oni sami moji věřitelee svrchupsaní. A pro lepší jistotu svrchupsaných věcí já svrchupsaná Kateřina svú vlastní pečeť přivěsila sem k tomuto listu, a prosila sem urozených panuov, pana Viléma z Stráže, a pana Mikuláše z Lantšteina jinak z Borotína, a slovutných panoší Dětřicha z Újezdce, Soběně z Božegiova, a Vykéře z Myslína, že jsú také k svědomí všech věcí svrchupsaných pečeti své vlastnie k tomuto listu přivěsili. Jenž dán leta ot narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého a devátemezcietmého ten úterý po sviečkách.

Visí 6 pečetí neporušených.

14.

Zápis Jana z Meziříčí a z Křižanova, propuštěného vězně, že ku pánům z Hradce se pokojně chovati bude.

V Praze, 21. června 1433. Orig. perg. 96.

Já Jan z Meziřěčie a z Křižanova, vyznávám tiemto listem obecně před každým člověkem, ktož jej čísti aneb čtúc slyšěti budú, že jakož mě jest byl urozený pan Menhart z Hradcě spravedlivě gyal pro mú vinu, o to jest se mnú učinil přátelsky a dobrotivě, tak že mě jest z toho vězenie propustil; a protož já svrchupsaný Jan, jsa toho velmi vděčen, svrchupsanému panu Menhartovi i jeho dědicóm i všěm

Hradeckým a jich budúcím slibuji a zapisuji sě tiemto listem pode ctí a pod věrú a pod najvyšším právem i pod ztratcením k nim toho všeho, což jmám anebo jmieti budu, proti témuž panu Menhartovi svrchupsanému a proti všěm Hradeckým i proti jich dědicóm a budúcím i proti jich služebníkóm a poddaným věčně nikdy ke škodě nebýti, skrzě sě aniž skrzě koho kolivěk jiného, ani skutkem, ani řěčí, ani radú, ani kterýmžkoli obyčejem vymyšleným, ješto by jim mohli ke škodě býti. Pakli bych toho všeho, což jest svrchupsáno, nezdržěl aneboli co proti tomu učinil v kterémkoli kusu, jehož pane Bože rač ostřieci, tehdy sem propadl čest a vieru i to všecko, což jmám i jmieti budu, movité i nemovité, svrchupsaným pánóm z Hradcě, a toho všeho svého sbožie jmám i slibuji také pode ctí a pod věrú postúpiti i stúpiti beze všie otpornosti i beze všie nesnazě a vymlúvánie jim svrchupsaným pánóm, od kteréhož aneb od kterýchž byl bych z nich o to napomenut, a také sě sám pro nezdrženie odsuzuji své cti a viery i všie hodnosti řádu panského a rytieřského, jako bych v šranciech ubit byl, i také jakož bych z boje ot dobrých lidí i ot korúhve utekl, a nadepsaný pan Menhart a Hradečtí páni i jich dědicové a budúcí proto, kdež by mě našli kolivěk, dávám jim tiemto listem plnú moc i právo, aby mě mohli staviti i vzieti bez všeliké otpornosti, a se mnú učiniti, jakž by sě jim kolivěk zdálo, žádné právo ani která věc nejmá mi žádným obyčějem proti svrchupsaným Hradeckým pánóm a proti tomuto listu spomocno býti. A tomu na svědomie a na pevnost pečeť svú vlastní s jistým mým vědomím a dobrovolně přivěsil sem k tomuto listu, a prosil sem urozených pánóv, pana Zbyňka z Dúbravicě a z Osového, pana Beneše z Bozkovic a z Letovic, pana Jana z Cimburga a z Tovačova, pana Hyncě z Pirksteynu a z Rataj, pana Jana z Perstayna, pana Henika z Walsteynu a z Židlochovic, že jsú také k dalšiemu svědomí zapsánie svrchupsaného vedle mne své vlastnie pečeti k tomuto listu přivěsili, jenž jest psán a dán v Praze leta ot narozenie božieho tisícieho čtyrstého třidcátého třetieho, tu neděli před svatým Janem Křstitelem božiem o sněmu velikém.

Visí 7 pečetí neporušených. — Regest Palackého v A. Č. III. 507.

15.

Vyručení některých vězňů pana Zdeňka z Waldšteina.

Na Polici, 18. července 1433. Orig. perg. 97.

My Zdeněk z Walsteyna seděním na Sádku, Ondřej z Rynarce seděním na Polici, Orlík z Jakenraythu, Stephan z Slavíkovic, Ščedroň z Hornic, Stibor z Benětic, Naczek z Petrovic, vyznáváme a známo zjevně činíme tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie neb čísti budú, že jsme vyručili a mocí listu tohoto vyrukujem slovutného i s jich služebníky Jana Bolochovice z Šatavy, Jana z Jablonieho, Jana z Studené, Martina z Vranova, Jana z Pravonína, Jíru z Hříše, Pavla z Pravonína,

Mikuláše z Borotína, Mikuláše z Střescze, Vaňka z Mníšku, Matěje z Bukové, Mikuláše z Kněže-Dubu, Mikuláše z Šašovic, Pacáka z Jistebnice, Martina z Rynarce, Řehoře z Vranova, Jana z Načeradce, Petříka z Batelova, Kubu z Radotic, Petříka z Novévsi, Žižku z Boleslavě, Oldřicha z Načeradce, Čieče z Lubnice, Jana z Roseče, Adama Truniečka Kasalicského Bolochovcova pacholka, s trzidcziczi koňmi, s pěti pancíři i se vší zbrojí, kteráž na jezdce sluší, tak že sě mají stavěci za pravé vězně slovutnému panoši Ondřejovi Kerskému z Římovic, haitmanu Třebíčskému neb jeho úředníku v jeho moc u vězenie živi anebo mrtvi v klášteře na Třebíči, s koňmi i s pancíři i s tiem se vším, jakož nahoře psáno stojí, tak jakož jest . . . . [pergamen zde porušen] a to den svatého Havla od dánie listu tohoto nejprv příščího; jinak když nám naši věřitelé nahoře psaní dadú týden napřed věděti listem svým, tehdy slibujem je zasě postavici my svrchupsaní rukojmie, a to vše učiniti naší dobrú věrú beze lsti, pod základem stracení a propadenie puol druhého czisíce kop grossyw bez padesaczi kop grošuov dobrých stříbrných rázu Praského, čísla v každú kopu šestdesát grossiw čtúce men menovice [sic] jmenujíce. Jestliže bychom těch vězňuov svrchupsaných na ty časy nepostavili, kterého z nich anebo koně, ač by který umřel anebo zšel, od německé strany nepřátelské vzat byl, neb kterého pancíře aneb zbroje již psané, i za každého vězně i za koně i za zbroji máme a slibujem učiniti i opraviczi podle rozkazanie slovutných Jana Hrocha z Beztuhova a Dobeše z Uopatova, jehožto smy sobě s vobú stranú zvolili k vopravenie a k rozdělenie mezi námi, aby oni to opatříce, povážíc, plné moci jsúc, rozkázali i vypověděli, kterak kteří a co měli bychom učiniti a daczi za vězně nepostaveného neb za kuoň neb za kterú kolivěk zbroji. To slibujem my rukojmie svrchupsaní všecko učiniti, drželeczi a zachovaczi ctně pod naší dobrú věrú, buďto penězi odloziczi anebo koňmi nebo vězni anebo čímžkolivěk podle jich rozkázánie; a takúto výmluvú aneb vymienkú: jestliže by byli zjímáni na královu stranu anebo na knyezeczinu stranu, tehdy nemá v základu pohoršeno býti, než z té vazby jakžkoli vyniknete, tehdy slibujem je popostaviczi v témdni, tak jakož svrchupsáno stojí. Pakliby byli zjímáni ne jako vězni aneb který z nich byl zabit, aneb k nim zšel aneb jiná zbroje na škodu strany naší, tehdy sme my rukojmie svrchupsaní základ propadli na seznanie svrchupsaných opravcí, a ten slib gem [sic] splníce po propadenie u měsíci beze všeho zmatku a prodlenie slovutnému Ondřejovi Kerskému neb jeho úředníku na Třebíči. Pakli bychom toho nečinili, tehdy hned z nás dva, kteráž bychme od svrchupsaného Ondřeje Kerského aneb od jeho úředníka napomenuti byli, a každý z nás s jedním pacholkem a se dvěma koněma máme vléci do města Třebíče aneb do Evančic, aneb odtud v pěti mílích, kamž nám ukázáno bude od našich svrchupsaných věřiteluov do ctné hospody nám od nich ukazané, neb každý z nás muož v to leženie poslaczi miesto sebe panoši řádu rytieřského s jedním pacholkem a se dvěma koněma, a tu mámy ležeczi

a pravé leženie držeczi, jakož obyčej jest v zemi Moravské, a z toho leženie nevyjížděti ani kterým kusem a obyčejem vyniknúti, jeliž bychom svrchupsaný základ splnili nadepsanému Ondřejovi Kerskému aneb jeho úředníku penězi hotovými úplně až docela i se všemi škodami, kteréž by napředpsaní věřitelé naši pro nesplněnie vzali, ješto by to dobrým svědomím ukázali bez přísah a bez věrovanie, ty wsiczky škody slibujem jim, věřitelóm našim nadepsaným, plniti a zaplacziti beze všech odporností, jim plnú moc tiemto listem dávajíce, nás napomínaczi z tiech škod a tím obyčejem i tím vším právem, jakož z peněz hlavních svrchupsaných, tak jakož svrchupsáno stojí. Také my svrchupsaní rukojmie dáváme tiemto listem věřitelóm našim plnú moc, aby svrchupsané penieze mohli dobýti a vzieti v křesťanech neb v židech i škodami na naši na všech společnú škodu. Pakliby v tej chvíli Třebíč klášter obehnán byl aneb ztracen byl, jehož Bože nedaj, tehdy slibujem je na Táboře postaviczi v moc svrchupsaného Ondřeje neb úředníka najvyššímu [sic] od obce usazeného. A to bez fortelovanie slibujem učiniti. A k tomuto listu jsmy zavázáni i mámy býti, dokudž najdél od našich věřiteluov svrchupsaných dobrú vuolí nebude navrácen. A byl-li by porušen kterýmkoli obyčejem, a dokudž jest v moci našich věřiteluov svrchupsaných, to jemu nemá škodno býti, ale všie celosti má zuostaczi, jakoby porušen nebyl. A ktož tento list bude míti svrchupsaného Ondřeje Kerského dobrú vuolí, ten má i míti bude túž moc i též všecko plné právo ke všem věcem, což svrchupsáno stojí, jako on sám svrchupsaný věřitel náš. A jestliže by který z nás rukojmie v tom času umřel, jehož Bože nedaj, tehdy my živi zuostalí máme a slibujem tak jistého hodného dostalého miesto toho umrlého k nám přistaviti od času toho, ješto umřel, počítajíc v měsíci s uobnovením listu toho slovo od slova, kolikrát toho potřebie bude, pod ležením svrchupsaným, a našim věřitelóm v jich moc zasě daczi. A pro lepší jistotu a svědomie s naší dobrú vuolí s přiznáním pečetí našich vlastních přivěsili sme k tomuto listu, jenž jest dán i psán na Polici po narození syna božieho czisíc čtyři sta třidcátého třetího léta v ten [sic] sobotu po svaté Margretě.

Visí pečetí 5 neporušených, 2 jsou utrženy.

16.

Eliška z Hradce postupuje věna svého p. Menhartovi bratru svému, činíc jej věcí svých poručníkem.

V Brně, 25. máje 1434. Orig. perg. 98.

Já Eliška z Hradce svědomo činím všem, kdož tento list uzřie neb čtúce uslyšie, že z dobrým rozmyslem a dobrých lidí a přátel svých a radú, jenž siem dávno sě rozmyslila a na tom siem konečně ostala, tak že jsem dala i mocí tohoto listu dávám s povolením jasného kniežete a pána, Jana Albrechta vejvody Rakúského a markrabě moravského, pána našěho milostivého, věno své, keréž jmám v Knihnicích,

v Rakšicích a v Petrovicích, s plným právem a s plným panstviem, jakož siem já sama jměla a držela do siej doby, urozenému panu Menhartovi z Hradce, bratru mému věrnému a milému, i tudyž v poručenstvie nad svým rozkázaním jej činím mocna, což siem jměla svého zbožie málo nebo mnoho. A ten list od nahořepsaného a jmenovaného jasného kniežete ɔc i s tiem listem, na kerémž stojí rozkanie [sic] mého poručenstvie, položila siem k věrné ruce u urozeného pana Arkleba z Drahotúš a z Deblína, aby ty listy vydal panu Menhartovi bratru mému milému, ale však takúto měrú: když pan Menhart, bratr mój milý a častopsaný, svolí svým listem to vše mé rozkázanie, jakož napsáno, učiniti a vyplniti, tehdy aby jemu ti listové svrchupsanie byli vydáni od nadepsaného pana Arkleba; a jestliže by již ty listy jemu byly vydány, a pan Menhart bratr mój milý, jsa mocen toho mého panstvie, jakož sě svrchu jmenuje, toho všeho neučinil rozkání, keréž siem rozkázala z toho svého panstvie učiniti, tehdy bych toho chcela v súdný den žalovati před spravedlivým súdcí živých i mrtvých, to jest před Pánem Bohem; a z toho aby mi před tím počet učinil, a to takým úmyslem, aby má vuole poslednie skutečně byla naplněna. A tej věci na svědomie má pečeť jest přivěšena k tomuto listu; a připrosila siem urozených pánův, pana Jošta Hechta z Rosic, v ty časy markrabstvie Moravského podkomořie, a pana Jaroslava z Šelmberka, a slovutných panoší Racka z Četochovic, Semislava z Strabonic, Jana Horčice z Srbic, a Jana z Modlan, že jsú pečeti své vlastní podle mej přivěsili k tomuto listu na svědomie; jenž jest dán v Brně leta po narozenie syna Božieho po tisíc po čtyřech stech třidcátého čtvrtého leta, ten úterý pamatujíce den svatého Urbana.

Visí pečeti 4 neporušené, jiné 3 jsou utrženy.

17.

Jan z Hradce, aby ujistil 100 kop gr., které sestra jeho Eliška z Hradce odkázala kostelu v Želetavě, postupuje Erhartovi faráři Želetavskému a budoucím 10 kop platu ročního na vsi Jindřichovicích.

V Telči, 30. srpna 1435. Orig. perg. 99.

Já Jan z Hradce i s svými erby vyznávám tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie: jakož dobré paměti urozená paní Elžka z Hradce, sestra má milá, rozkázala těch sto kop grošóv faráři a kostelu tu v Želetavě, kteréžto penieze urozený pan Jan z Hradce, otec moj milý dobré paměti, a já po něm dlužni jsme byli; tak já svrchupsaný Jan z Hradce i svými erby sstúpil sem a tiemto listem sstupuji v těch sto kopách grošóv, deset kop grošóv platu ročnieho a věčného, poctivému knězi Erhartovi nynie faráři našemu v Želetavě i jeho budúcím fářářóm, na svém vlastním dědictví, na své vsi v Jindřichovicích, na platných a na osedlých lidech, zejmena na Václavovi puol kopy a dva groše, na Hladkém šestnáct groší, na Matějovi puol kopy a dva groše, na Martinovi puol kopy a dva groše, na Martinovi

Kacmanovi šestnáct grošóv, na Vaňkovi šestnáct grošóv, na Blažkovi puol kopy a dva groše, na Petrovi Czasmovi šestnáct groší, na Peškovi osm groš., na Jindrákovi šestnáct grošóv, na Jindrovi šestnáct grošóv, na Vackovi šestnáct grošóv, na Petrovi Koncovi šestnást grošóv, na Thomašové šestnást grošóv, na Petr Čáslavovi šestnást grošóv, na Janovi šestnást grošóv, na Kubovi šestnást grošóv, na Vávrovi puol kopy a dva groše, na Vlachovi puol kopy a dva groše, na Čáslavovi osm grošóv, a na Fridlovi osm grošóv, a na jich budúcích. A ostatek jim sstupuji na své na druhé vsi v Markvarticích, na osedlých lidech dolepsaných: na Mojslovi puol kopy a groš, na Šteflovi puol kopy a groš, na Tomanovi puol kopy a groš, na Hanzlovi puol šestnáste grošóv, na Mertovi puol šestnáste grošóv, na Klainovi a na Waiglovi puol šestnáste groše, na Wainochtovi puol šestnáste groš., na Hanušovi puol kopy a groš, a na Stramanovi šest grošóv, tak aby svrchupsaný farář a jeho budúcí faráři tu v Želetavě těch deset kop grošóv platu svrchupsaného na již jmenovaných lidech a na jich budúcích, ještoť na těch sedliščích sedú, na wassky [sic] rok a věčně vybierali beze vší překazy a bez zmatku. A protož já svrchupsaný Jan z Hradce slibuji svú dobrú a čistú věrú za sě, za své erby a za své budúcí, již jmenovanému farářovi a jeho budúcím farářóm na tom nepřekážěti ani jim v to sáhnúti žádnú věcí, ani k kterú příčinú, skrze své služebníky ani skrze koho jiného, než věrně a ctně to i svými budúciemi zdržeti a zachovati máme bez přerušenie všelikakého. A za to svrchupsaný farář i jeho budúcí faráři za svrchupsané paní Elzsczynu duši, i za našich všech předkóv duši, že na všaký rok a věčně na den svaté Petronelly večer wigilgií o devieti lekcí spievati mají, a pak druhý den ráno mšě zadušnie slúžiti mají, bez opuščenie. Pakliby svrchupsaný farář aneb jeho budúcí faráři toho tak neučinili, jakož svrchupsáno jest, tehdy ten svrchupsaný plat ode mne aneb od mých budúcích má staven býti, a nemá jim vydán býti tak dlúho, dokudž by ty dřévepsané služby božie nevedli a nečinili úplně. A kdyžby oni faráři ty svrchupsané mšě a služby za duše zase činili a vedli, tak jakož svrchupsáno jest, tehdy ten svrchupsaný plat má jim hned zasě propuštěn a sstúpen býti beze všeho zmatku, aby oni ten plat jměli a drželi bez přiekazu jako svrchupsáno stojí. Pakli bych já aneb moji erbové a budúcí, deset kop grošóv platu ročnieho a věčného kúpili jinde na jiném hodném a osedlém zboží, a toho knězi Erhartovi a jeho budúcím farářóm sstúpili, a takovú jistotu jim na to učinili, aneb že bychom jim a kostelu v Želetavě sto kop grošóv dobrých peněz položili a dali, tehdy častopsaný farář a jeho budúcí faráři mají to přijieti, a mají nám toho svrchupsaného zbožie našeho zasě sstúpiti, a tento list nám vrátiti bez otpornosti a bez zmatku. A na potvrzenie toho všeho svú vlastní pečeť přivěsil sem k tomuto listu, a prosil sem urozených pánóv, pana Menharta z Hradce strýce svého, pana Jana z Lichtenburka a z Corsteina, statečného rytieře pana Jana Drhu z Dolan a z Kněžic, a slovútných panoší Marše z Vydřie, Jana z Lipníka, a Oldřicha

z Marýže, že jsú k mé prosbě své pečeti na svědomie přivěsili k tomnto listu jim bez škody; jenž jest dán v Telči po božiem narozenie tisíc čtyři sta třidcátého pátého leta, ten čtvrtek po svatém Bartholomei apoštolu božím.

Visí 7 pečetí neporušených.

18.

Zdeněk a Vaněk z Waldšteina a na Sádku, prodávají bratřím Mikulášovi a Ctiborovi z Okrašovic 8 lánů ve vsi Římově, za 60 kop gr.

Na Sádku, 1. února 1437. Orig. perg. 101.

My Zdeněk a Vaněk oba z Walšteina, seděním na Sádku, z svými erby vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúc slyšeti budú, že z dobrým rozmyslem a radú svých přátel prodali jsmy své vlastní zboží a dědictví, osm lánuov a s jedním podsedkem, s lidmi platnými a usedlými, v naší vsi v Římově, s rolí oranú i neoranú, s lukami, s pastvami, s křovinami, s potoky, i s hranicemi, i se vším plným panstvím, i s užitky, tcož k těm osmi lánóm a k jednomu podsedku příslušie, nic tu sobě nezachovávajíc ani svým erbóm, práva ani kterého vlastenství, prodali jsmy slovutným panoším Mikulášovi a Stiborovi bratřím vlastním z Okrašovic, a k jich věrné ruce slovutnému panoši Ondřejovi z Bakovice seděním v Střížově i jejich erbóm za šedesát kop grošuov dobrých stříbrných rázu Praského a čísla za každú kopu šedesát grošuov počítajíc, kteréžto svrchupsané peníze jsú nám již hotovými penězi zaplatili úplně a docela. A to svrchu jmenované zboží my svrchupsaní jistci i s našimi erby svrchupsaným Mikulášovi a Stiborovi a jich věrné ruce i jich erbóm mámy zpraviti a vysvoboditi před každým živým člověkem světským i duchovním, i před židy, a zvlašče před věnným právem. Také jestliže bychom my svrchupsaní jistci nebo naši erbi svrchujmenované zboží chtěli zasě odkúpiti do čtyř let od dání tohoto listu, tehdy mámy napředpsaným našim kupitelóm nebo jejich erbóm dáti puol leta napřed věděti, a oni nám mají to jisté zboží svrchujmenované za toz peníze [sic] odprodati, tociž za šedesát kop grošuov, a v tom polúročí těch svrchupsaných šedesát kop grošuov mámy jim Mikulášovi a Stiborovi a jich věrné ruce i jich erbóm dáti a hotovými penězi zaplatiti úplně a docela beze všeho zmatku. Pakli bychom do těch čtyř let od dánie tohoto listu svrchupsaného zboží zasě neodkúpili penězi hotovými, jakož svrchupsáno stojí, tehdy po těch čtyřech letech, když by minula od tohoto listu dání, nemámy žádného práva k uodkúpení toho svrchupsaného zboží, než mámy ihned po těch čtyřech letech svrchujmenovaným našim věřitelóm i jich erbóm to svrchupsané zboží ve dsky zemské vložiti k pravému dědictví, se vším s tiem příslušenstvím čistě bez zmatku na prvním panském senmu, aneb beze lsti na druhém, když dsky zemské v Brně otevříny budú. A pro lepší jistotu svrchupsaných věcí . . . ali jsmy rukojmie a zprávce slovutné panoše Čáslava z . . .,

Dobeše z Uopatova, Alše z Kracovic, Hrona z Čechočovic, Getru z Ratišovic, Viléma z Bolikovic; a my již jmenovaní rukojmie a zprávce za svrchupsaného pana Zdeňka a pana Vaňka i za jich erby, za ně i s nimi všeckny, rukú společnú a nerozdílnú slibujem svú dobrú čistú věrú svrchupsaným Mikulášovi a Stiborovi a jich věrné ruce i jich erbóm to všechno splniti i učiniti úplně, tak jakož svrchupsáno jest, beze vší odpory. Pakli bychom toho neučinili a toho .... nezpravili a ve dsky zemské nevložili čistě bez zmatku na ty časy, jakož svrchupsáno jest, tehdy ihned po dvú měsící po tom druhém senmu mámy a slibujem svrchupsaným našim kupitelóm i jich erbóm, svrchupsaných šedesát kop grošuov a třeczinú více povýšíc k tomu dáti a hotovými penězi ...... beze všeho prodlení i bez zmatku. Pakli bychom toho všeho neučinili ... [ležení v Třebíči]. A ktož by tento list jměl z dobrú vuolí svrchupsaných kupiteluov našich neb s jejich erbuov, tomu jsmy dlužni i slibujem všecko splniti i učiniti úplně, tcož svrchupsáno jest, jako jim samým našim věřitelóm a kupitelóm. A pro lepší jistotu a pevnost věcí svrchupsaných my jistcee i rukojmie naše vlastní pečeti k tomuto listu přivěsili jsmy s naším vědomím, k nimž sě přiznávámy. Jenž jest psán na Sádku ten pátek před Hrompnicemi leta od božího narození tisíc čtyři sta třidcátého sedmého leta.

Visí 8 pečetí, 5 neporušených, 3 částečně poškozeny.

19.

Úmluva mezi p. Menhartem z Hradce a p. Janem z Hradce o 800 kop gr.

V J. Hradci, 20. dubna 1437. Orig. perg. 100.

Já Menhart z Hradce, najvyšší purkrabie Pražský, vyznávám tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie, že sě stala taková úmluva mezi mnú a urozeným panem Janem z Hradce strýcem mým, najprve: Jakož podle prvnie úmluvy jměl mi dáti a splniti osm set kop groš., že mi již na tom svrchupsaném dluhu splnil a dal sto kop grošuov hotových peněz, a také dal a sstúpil mi deset kop grošuov platu v Řečici ku pravému dědictví, a zastúpil mě ve stu kopách od Buzka z Strážova, a také mě vyvadil a zastúpil ve stu kopách od Borovských; a ostatních čtyři sta kop grošuov odpustil sem svrchupsanému strýci mému, a za to mi dal svú polovici púsky velikee, kterúž sme prve spolu jměli, a také ten plat spustil mi a mým budúcím věčně, kterýž jest on jměl na tee nové konici před hradem. A také když by já anebo moji budúcí chtěli přidělati ty rybníky Pěnenský a nad Sedlem a nový rybník nad Řečicí, toho nám jmá svrchupsaný strýc muoj přieti, než takto: což bychme my, dělajíc ty rybníky, vytopili jemu strýci svému aneb těm lidem v Malikově a v Klenovém, to jim jmáme prve oddati a otměniti v podobných miestech, a strýci i jeho budúcím i těm lidem za to dosti učiniti jmáme bez útisku, tak jakožby náš úředník a strýcuov úředník řekli a kázali, aby toho

strýc a jeho budúcí a lidee škodní nebyli, a jich purgrechtové aby pohoršeni nebyli. Pakli by sě naši úředníci o to nemohli smluviti, tehdy naši úředníci vydajte jednoho pána aneb zemenína, a ten aby pak to mezi námi zjednal a o to konec učinil. Týmž také obyčejem jmáme přieti strýci svému i jeho budúcím, kdyžby sě dosti stalo mně aneb mým budúcím a lidem mým v Řasnee, kdyžby strýc anebo jeho budúcí chtěli rybník dělati nad Ejvanovem. A také svrchupsaný strýc muoj jmá mě vyvaditi a zastúpiti v těch úrociech, kteříž sú zadržáni panu Jiříkovi Puchoméřovi a panie Elžce manželce jeho. A na svědomie toho všeho my svrchupsaní Menhart z Hradce a Jan z Hradce, Mikuláš z Lantšteina a z Borotína, Jan Drha z Dolan a z Kněžic, Václav z Leskovce, Mareš z Vydřie, Petr z Újezda, Markvart z Vojslavic, a Jan z Lipníka, své vlastnie pečeti přivěsili sme k tomuto listu; jenž jest dán v Hradci leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého třidcátého sedmého, tu sobotu před svatým Jiřím mučedníkem.

Visí pečetí 6 neporušených, 3 jsou utrženy.

20.

Klášter Plzeňský sv. Ducha svědčí o rodu pánův z Bělé a Gutšteina a pánův z Litic a Potšteina.

Bez místa. 28. dubna 1437. Orig. perg. 103.

My kněz Matěj převor kazatel, kněz Petr starý, a kněz Petr Smantra, a kněz Jakub, se vším konventem kláštera Črného Plzenského Svatého Ducha, známo činíme před každým člověkem živým tiemto listem, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, tak budúcieho jakožto nynějšieho věku, že založenie a pohřěb kláštera našěho jest toho rodu a těch pánuov z Bělé a z Guthštayna, a jich mnoho leží u nás v našém klášteřě, a korúhev toho rodu páně Rackova z Bělé ta jest visela nad ním v kuořě, jakož leží, a na té koruhvi byly troje rohy jelenie črné v žlutém poli, a pak štítóv mnoho tu v kuořě a v kaple toho rodu a jich předkuov téhož erbu truoje rohy na štítiech jelenie též črné v žlutém poli, a na helmiech jedny rohy črné. A to my kněz převor starý v mých mladých letech, než jsem knězem byl, od starých kněží kláštera našěho sem slýchal, od knězě Jana otčíka starého, od knězě Ojtěcha, od knězě Amchy, a od mnohých jiných starých kněží, že jsú k nám řiekali: „Pomněte, tato korúhev s rohy, kteráž visí nad panem Rackem z Bělé, ač jest nenie ten rod ochudl, že řáduov svých vésti nemohú pro chudobu, tentoť jest s korúhví jezdil, kdež slušelo, i jiní předkové jich páni velicí byli.“ A podle té korúhve s rohy visela druhá korúhev s štrychy bielými a črvenými toho rodu a těch pánuov z Litic a z Potštaina, neb ten pán z Litic miesto vykúpil přiebytku našěho, a u nás leží; a ta korúhev s štrychy nad ním visela, a tak obě koruhvie tě s dlúhými ocasy pospolu viselý, neb obojích založenie jest v Plzni. A to my kněz Matěj převor kazatel,

kněz Petr Starý, kněz Petr Smantra a kněz Jakub se vším konventem kláštera Črného Plzeňského Svatého Ducha beřěm k své vieřě i k svému kněžství, že nám to tak svědomo jest, a to bychom chtěli seznati všudy sami osobně. A toho na svědomie já kněz Matěj přěvor svého řádu svú jsem pečeť a kláštera našěho přivěsil k tomuto listu; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta třidcátého sedmého, tu neděli přěd svatým Filipem Jakubem.

Visí 2 pečetě neporušené. — Tištěno v Památkách arch. X. 177.

21.

Císař Sigmund Děpoltovi z Risenberka zapisuje některé vsi v dluze, jejž Děpolt má za Plzeňskými.

V Chebě, 22. července 1437. Opis pap. Fam. Riesenb.

My Sigmund z boží milosti Římský císař, vždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český ɔc král, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že jakož opatrní purkmistr, konšelé i obec města našeho Nového Plzně, věrní naši milí, byli sú dlužni zůstali urozenému Děpoltovi z Rizmberka, také věrnému našemu milému, za jeho službu a za škody půl druhého sta kop grošuov; tak vidúce veliké nedostatky týchž měšťan našich, v kteréžto válkami, před časy v zemi naší České trvalými a obležením města jich i jinak rozličně sú zašli, je v tom milostivě zastávajíc a zastupujíc, i Děpoltovi také za to dosti učiniti chtíce, s dobrým rozmyslem a radú naší zapsali jsme jemu i jeho dědicům a budúcím a tímto listem jménem zástavy zapisujem za ten dluh vsi Dobršice a Smilovice děkanství k Týnu na Vltavě, s úroky, poplatky, užitky i všemi a všelikými právy na těch vsích nebo lidech v nich bydlejících z starodávna vysazenými nic nepozůstavujíc, ve dvú stú kopách grošuov pražských; a to tak, aby týž Děpolt i jeho dědicové a budúcí týž vsi s jich příslušenstvím drželi a bez naší, našich budúcích králuov Českých i jiných všech každé otpory a překážky požívali s úmluvú takovúto: když bychom koli my, naši budúcí králové Čeští neb ti, jimž by ta vejplata spravedlivě příslušela, svrchupsanému Děpoltovi aneb jeho dědicům a budúcím těch dvě stě kop grošů dali a zaplatili, tehdy nám neb těm, jimž by příslušelo, mají vsí nahoře jmenovaných i s příslušenstvím hned postúpiti bez otporu i zmatku. A kdož tento list jmíti bude s častopsaného Děpolta neb jeho dědiců a budúcích s dobrú volí a svobodnú, ten má všecko právo míti v něm položené a zapsané, jakožto on sám. Na potvrzení toho náš císařský majestát kázali jsme přivěsiti k tomuto listu; jenž jest dán ve Chbě, leta od narození syna božího tisícího čtyřstého třidcátého sedmého, v pondělí den svaté Máří Majdaleny, leta království našich Uherského ɔc v padesátém prvém, Římského v 27., Českého v 17. a císařství v pátým letě.

Registr z r. 1454 v A. Č. I. 521 č. 146.

22.

Císař Sigmund zapisuje Janovi Nešporovi z Bischofswerda dva domy ve Starém Městě Pražském ve 500 kopách gr.

V Praze, 31. října 1437. Orig. perg. 102.

My Sigmund z božie milosti Římský ciesař vždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český atd. král, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb čtúce slyšeti budú, že znamenavše i v skutku shledavše mnohá věrná zaslúženie slovutného Jana Nešpora z Bissowswierda, věrného našeho milého, jimižto sě jest našie velebnosti on i s syny svými, zde i v jiných zemiech ustavičně přidržal a tak nám sě ovšem zachoval i zachovává, a v časiech budúcích sě zachovati muož a mienî. I nechtiece jim toho bez hodné také a ovšem slušné otplaty pominúti, ale milost naši ukázati, aby nám k službě a k obecnému dobrému mohli hoditi sě tiem lépe, s dobrým rozmyslem a raddú naší témuž Janovi Nešporovi, jeho dětem a dědicóm budúcím dali sme a zapsali na domu našem královském v Starém Městě našem Pražském na rohu proti Caletné ulici k rynku jdúc posazeném, kterýž slove Hankuov duom, čtyři sta kop grošuov Pražských střiebrných a dobrých, a na druhém domu našem, v témž městě také proti dvéřóm kostela svatého Jiljie posazeném, v kterémž někdy s zemskými dskami sedali sú, sto kop grošuov počtu i rázu svrchupsaného, a tiemto listem mocí královskú v Čechách jménem naším i našich budúcích króluov Českých dáváme i zapisujeme, milostivě chtiece, a moc i právo prve jmenovanému Nešporovi a jeho dětem i dědicóm budúcím dávájíce, v ta oba domy sě uvázati, je v zástavě peněz svrchupsaných jmieti a držeti, v nich bydliti nebo je, kýmž se jim zdá a zdáti bude, osaditi, jimi vládnúti a jich bez všeliké našie, našich budúcích króluov Českých i jiných všech otpory a překážky požívati tak dlúho a dotud, donižby ot nich námi nebo našimi budúcími králi Českými duom Hankuov čtyřmi sty, a druhý duom ot desk stem kopami grošuov již pravených nebyl vyplacen penězi hotovými. A chcem také, aby též domy, nebo-li jeden z nich, mohli a moc i právo měli, když a komuž chtie, dáti, zastaviti, směniti neb prodati, i s nimi neb s ním, jakž sě jim zdá nebo-li zdáti bude, učiniti, v též toliko a takové právo, jakož jim samým tiemto listem jest zapsáno. A ktož tento list mieti bude s častopsaného Nešpora neb jeho dětí a dědicuov budúcích dobrú volí a svobodnú, anebo zvláštně ke kterému jednomu domu z těch vuoli ot nich a dánie jich pečetmi potvrzenú a potvrzené, ten chcem, aby měl túž moc i právo ke všemu, jakžto on sám. Protož přikazujem hauptmanóm královstvie našeho Českého, purkrabí Pražskému, podkomořiemu i jiným úředníkóm, a zvlášče purgrmistru a konšelóm i obci Starého Města našeho Pražského, nynějším i budúcím, aby nahořejmenovanému Nešporovi a jeho dětem i dědicóm budúcím v držení a požívání domuov svrchupsaných nepřekáželi ani komu překážeti dopúščeli,

ale radše je při tom raddú i pomocí zachovali, jakož našeho i budúcích našich králuov Českých velikého rozhněvanie chtie ujíti. Na potvrzenie toho náš ciesařský majestát kázali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán v Praze leta od narození syna božieho tisícieho, čtyřstého třidcátého sedmého, ve čtvrtek u Vigilii Všech Svatých, let království našich Uherského etc. v padesátém prvém, Římského v osmimezidcietném, Českého v osminadctém a ciesařstvie v pátém letě.

Ad mandatum domini Imperatoris Johannes Tušek.

Presens litera Majestatis intabulata de mandato Serenissimi Principis et Dni Dni Wladislai, Dei gratia Hungariae, Bohemiae etc. regis, Wokone de Rozmberg de dominis referente, anno Dni MCCCCLXXXXII fer. III. post Vitalis.

Přivěšena zachovalá pečet císařská. — Registr z r. 1454 v A. Č. 506 č. 66.

23.

Výtah z majestátu, kterým císař Sigmund Janovi z Risenberka zapisuje Bor u Horažďovic.

V Benešově, 11. list. 1437. Opis pap. Fremde Entien: Bor.

Majestát císaře Zikmunda, jehožto datum v Benešově leta tisícého čtyřstého třidcátého sedmého, v pondělí den sv. Martina, a v něm takto:

Item na vsi Boru se dvorem poplužním tudíž křížovníkuov kláštera Zderazského, s vesnicemi a příslušnostmi i se všemi užitky k témuž Boru náležejícími, totiž dědinami ornými i neornými, lesy, chrastinami, lukami, pastvišti, mlýny, mlyništěmi, rybníky, vodami, vodotočemi i se všemi a všelijakými právy i s podacím kostelním.

A tento majestát dán jest urozenému Janovi z Riznbergka jinak z Rabí, předka našeho, dědicuom a budúcím jeho. A potom jej tvrdí král Vladislav Vilímovi, Jindřichovi, Břetislavovi a Václavovi, bratřím z Riznbergka a z Švihova, dědicuom a budúcím jich.

24.

Mikuláš syn Vavřince z Cepu prodává svému bratru Ondřejovi z Cepu statek Cep.

Bez místa. 24. listopadu 1439. Orig perg. 104.

My Mikuláš Vavřincuov syn z Cepu, vyznávám tiemto listem obecně přede všěmi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že z dobrým rozmyslem i přátel svých radú prodal jsem a mocí listu tohoto prodávám Ondráčkovi bratru svému vlastniemu vešken svuoj oddiel tu na Cepě, kerýž mi sě jest spravedlivě po nebozcz otci mému dostal a na mě spadl, tu sobě ani svým budúcím shola nic nezuostavuje, bez jednej za dvaceti kop grošuov dobrých střiebrných rázu a ciesla Praského; kerěžto penieze mi jest splnil úplně a docela penězi hotovými. Také mocí listu toho vyznávám přede všěmi, že v tom trhu a v těch penězích již jmenovaných stupuji také Ondráčkovi napředpsanému i jeho po něm budúcím mocně toho listu, kterýž jsú naši předci na to panstvie jmiel [sic], a my ješče po nich jmáme tu na Cěpě, abych já napředpsaný Mikuláš ani kto mých po mně budúcích nikdy nižádného práva víc nic nejměli ani

moci budú jmieti. A toho na lepšie svědomie, jistotu a potvrzenie já svrchupsaný Mikuláš svú dobrú volí i s přiznániem k tomuto jsem listu svú vlastnie pečeť dobrovolně přivěsil; také pro dálšie svědomie prosil jsem slovutného panoši Brusa z Zahrádky, v tu dobu hauptmana na Třěboni, aby pro vyšší jistotu podle mne také k tomuto listu svú pečeť přivěsil; jenž jest psán a dán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého třidcátého devátého, ten den před svatú Kateřinú.

Visí 2 pečeti, obě silně porušené.

25.

Barbora z Cepu, vdova po Vavřinci z Cepu, prodává Janovi z Cepu a na Branné všechen podíl jí na Cepě náležející.

Bez místa. 25. máje 1441. Orig. perg. 106.

Já Barbora z Cepu, nebožce Vavřincova manželka tudiež odtud, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie, nebo čtúce slyšeti budú, že z dobrým rozmyslem i přátel svých radú, prodala sem a mocí tohoto listu prodávám Janovi Cepovi z Branné veškеn svój oddiel tu na Cepě, kterýž mi se jest spravedlivě po nebožci mém svrchupsaném manželu dostal a na mě spadl, tu sobě ani svým budúcím nic nepozuostavujíc, bez puol kopy za třidceti kop grošóv dobrých střiebrných rázu a čísla Pražského; kteréžto penieze mi jest splnil úplně a docela penězi hotovými. Také mocí listu tohoto vyznávám přede všemi, že v tom trhu a v těch penézích již jmenovaných sstupuji takéž Janovi Cepovi nahořepsanému i jeho po něm budúcím mocně toho listu, kterýž jsú naši předci na to panstvie měli, abych já nadepsaná Barbora a nikto z mých po mně budúcích nikdy nižádného práva věčně nejměli ani moci budú jmieti. A toho na lepšie svědomie, jistotu a potvrzenie já svrchupsaná Barbora prosila sem svého syna Ondráška z Cepu, aby svú pečeť přivěsil k tomuto listu; a ještě pro lepšie svědomie prosila sem pana Pešíka z Bělee, aby k tomuto také svědomí, jistotě a potvrzení svú pečeť přivěsil; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícého čtyrstého čtyřidcátého prvnieho, ten čtvrtek na božie vstúpenie.

Visí 2 pečeti neporušené.

26.

Smír mezi panem Zdeňkem z Waldšteina a panem Janem z Hradce.

Bez místa. 19. srpna 1442. Orig. perg. 107.

Já Zdeněk z Walšteina a z Rukšteina, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že jest sě stala smlúva skrze urozeného pána, pana Hynci z Pirgšteina s urozeným pánem, panem Janem z Hradce

i s jeho přátely, služebníky i pomocníky strany jednej, a mnú svrchupsaným Zdeňkem strany druhé, že sme sě napřed právě a křesťansky smieřili o všicka záščie, keráž sú mezi námi byla, i přátely a pomocníky našimi. Dále já svrchupsaný Zdeněk slibuji tiemto listem svú dobrú věrú proti svrchupsanému panu Janovi nebývati věčně ani proti jeho přátelóm, žádným kusem, s takovúto výminkú: Jestliže by pán této země byl a táhl na svrchupsaného pana Jana neb páni zemščie, tehdy bych já mohl vedle nich táhnúti, a to zápisu mému nemá nic škoditi, a jinak nic. Než jměl-li bych já s svrchupsaným panem Janem tco činiti o která zbožie, toho mám zemským právem hleděti. Pakli kteří služebníci našie, páně Janovi neb moji, obapolně jměli tco o která zbožie mezi sebú činiti, o to sebe mají právy zemskými hleděti, kteráž by práva ty časy byla, ješto by jich páni, rytieři a zemané požívali obecně. Pakliby Buoh dopustil, že by pořaduov a práv nebylo, jehož Bože nedaj, tehdy mají mezi sebú lidzi [sic] vydávati; pakliby jich ti smluviti nemohli, ale aby sobě vyššieho ubrmana volili; pakliby i o vyššieho ubrmana strany nemohly sě svoliti, tehdy jim má pan Jan Hradecký najvyššieho ubrmana vydati, a kohož on jim vydá, na tom mají přestati obojí. Pakliby tco v těch mírách sě přihodzilo mezi stranami beze lsti, jehož Bože nedaj, toho má oprávce býti pan Hynce z Pirgšteina, a jim kdyžby rok polozl [sic] a dal jim dvě neděle napřed věděti, mají před ním státi aneb svú plnú mocí poslati. A tcož mezi nimi vypovie, mají to držeti. Pakliby tu nebyli ani k tomu vyslali, aneb tej výpovědzi, kterúž by pan Hynce vypovedziel, nedrželi, tehdy základ propadnú dolepsaný. A já svrchupsaný Zdeněk slibuji svú dobrú věrú, tyto všicky svrchupsané kusie i každý zvláščě ctně a řádně zdržeti a zachovati pod základem tisíc kop grošie dobrých stříbrných rázu Prasského. A my rukojmie Petr z Konice a z Slavkova, Henyk z Walšteina a z Židlochovic, Smil z Dúbravice a z Ossového, Vok z Holšteina, Jan z Artlebic a z Mistvořic, Jan z Kralic, slibujem s ním a zaň pod týmž základem tisíc kop grošie, jestliže by těch svrchupsaných kusuov aneb každého zvlášč nezdržel, vyznávámy, že jsme svrchupsaný základ propadli, a plniti jej mámè svrchupsanému panu Janovi z Hradce věřiteli našemu konečně ve čtyrech nedělech od seznání základu pořád počítajíc; pakli bychom toho neučinili, tehdy máme a slibujem vlehnúti do města Hradce aneb do Jihlavy, v hospodu ctnému hospodářě, kdež by nám od našěho věřitele ukázána a jmenována byla. Pakli bychom toho neučinili a nevlehli, tehdy jemu svrchupsanému panu Janovi tiemto listem dáváme plnú moc i právo, ty jisté peníze vzíti v křesťanech i v židech na našie všech škodu společnú a nerozdílnú. Pakliby kterého z nás rukojmí v tom času pán Buoh neuchoval, jehož Bože nedaj, tehdy my živí zuostalí slibujem jiného tak jistého a movitého na miesto toho umrlého postaviti v měsíci od smrti jeho počítajíc, s obnovením listu tohoto v táž slova pod ležením svrchupsaným. Toho všeho na svědomí a pro lepšie jistotu své jsme vlastní pečeti k tomuto listu přivěsili; jenž jest dán

a psán leta od narození syna božieho píšíc po tisíci čtyrech stech čtyřicátého druhého, tu neděli po matsie božie do nebe vzetí.

Visí 6 pečetí hrubě porušených, sedmá jest utržena.

27.

Mikuláš z Cepu stvrzuje smlouvu trhovou, kterou matka jeho prodala svůj díl na Cepě Janovi z Cepu.

Bez místa. 13. dubna 1443. Orig. perg. 110.

Já Mikuláš nebožce Vavřincuov syn z Cepu, vyznávám tiemto listem obecně přede všěmi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšěti budú, že z dobrým rozmyslem a přátel svých radú dobrovolně, ničiemž připussem [sic] nejsa, dobrú svú vuoli úplně a docela přidal sem a mocí listu tohoto přidávám k tomu trhu, jakož jest paní Barbora nebožce Vavřincova žena a máti moje svuoj oddiel prodala tu na Cepě, dědictví našě, kterýž oddiel sě jest jí spravedlievě dostal po nebožci otci mému Janovi řečenému Cep z Branné i jeho po něm budúcím, bez puol za třidceti kop grošuov dobrých stříbrných rázu a čiesla Praského, kteréžto penieze splnil jest jí úplně a docela penězi hotovými. Také mocí listu tohoto vyznávám, že napředpsanému Janovi strýci svému i jeho po něm budúcím sstupuji listu toho, kterýž sme jměli od sviech předkuov na to panstvie a dědictvie tu na Cepě. Také mocí listu toho vyznávám, že já napředpsaný Mikuláš ani po mně kto mých budúcích věčně nižádného práva nejmám ani moci jmieti budu k tomu napředpsanému dědictvie a panstvie mateří mú prodanému. A tomu na lepšie svědomie, jistotu a potvrzenie já napředpsaný Mikuláš svú jsem vlastnie pečeť s svú dobrú volí k tomuto listu přivěsil; a také jsem prosil slovutného panoši Pešíka z Bělé, v tu dobu hauptmana na Třěboni, aby podle mne také pro větčí jistotu svú pečeť k tomuto listu přivěsil. Jenž dán a psán leta od narozenie syna božieho tisiecieho čtyrstého čtyřidcátého třetieho, tu sobotu před květnú nedělii.

Visí 2 pečeti zcela neporušené.

28.

Ondřej z Cepu prodal Janovi z Cepu svou čtvrť na Cepu a vyměňuje si s ním některé pozemky.

Bez místa. 16. dubna 1443. Orig. perg. 111.

Já Ondráček Vavřincuov syn z Cepu, vyznávám tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšěti budú, že z dobrým úmyslem svým a přátel svých radú prodal sem a mocí listu tohoto prodávám čtvrt svú svobodnú dědiny tu na Cepě Janovi řečenému Cep z Branné i jeho po něm budúcím, se všiem panstviem, tak jakož sem sám držal, tu sobě ani svým budúcím nižádného práva nezuostavuje, za šest kop grošuov dobrých střiebrných rázu a čiesla Praského, kteréžto penieze splnil mi jest úplně a docela

penězi hotovými; takúto úmluvú, že k tej již jmenovanej čtvrti sstupil jsem a mocí listu stupuji napředpsanému Janovi Cepovi i jeho po něm budúcím Trkovskú zahradu, a on mi proti tomu stúpil mi jest Črnakovskú zahradu dobrovolnú úmluvú a sménú. Také túž úmluvú sstupuji i mocí listu tohoto sstupil jsem jemu i jeho po něm budúcím Jirčovic luky ku pravému panstvie a dědictvie; a za to mi jest dal již psaný Jan Cep dvě kopě grošuov, a úplně vyplnil penězi hotovými, ku polepšenie na tu lúku kopu grošuov, a na tu dědinu druhú kopu grošuov. Také vyznávám tiemto listem, žě což sě jest dostalo napředpsanému Janovi dědiny po Črnakovic dědině, a také což jest dostalo dědiny po jeho třetině od Vnuka, za ty dědiny já již psaný Ondráček sstupil jsem a mocí listu tohoto sstupuji častojmenovanému Janovi i jeho po něm budúcím tolikéž své vlastnie svobodnie dědiny, a to takově, aby ten Jan Cep i jeho po něm budúcí jměli tu svú dědinu všecku spolkem. A toho na lepšie potvrzenie, pevnost a jistotu já svrchupsaný Ondráček svú sem vlastní pečeť svú dobrú volí k tomuto listu přivěsil; a také sem prosil slovutného panoši Pešíka z Bělé, aby pro lepšie svědomie podle mne také k tomuto listu svú pečeť přivěsil; jenž dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého štyřidcátého třetieho, ten úterý před velikonoci.

Visí 2 pečeti neporušené.

29.

Hynce z Pirkšteina kvituje Menharta z Hradce z 200 kop gr., jež přijal na list svědčící na 600 kop věna.

Na Ratajích, 28. června 1443. Orig. pap. Fam. Pirgstein.

Hyncě z Pirgšteina známo činím tiemto listem zjevně přěde všěmi, že sem přijal dvě stě kop grošiev dobrých střiebrných rázu Pražského na ten list, kterýž mně svědčí na šest set kop věna, v němžto jistec jest pan Menhart z Hradce a rukojmie pan Jan z Hradcě, Arnošt a Václav bratřie z Leskovcě, Markwart z Vojslavic purgrabie na Hradci, a Artléb z Kostník; z kterýchžto svrchupsaných dvú stú kop grošiev mně úplně a docela splněných již psaného jistcě pana Menharta a rukojmie jeho dříve psané mocí tohoto listu kvituji a prázna činím věčně. Toho na svědomie pečeť má přirozená s mým vědomím i s přiznáním dobrovolně jest přivěšena k tomuto listu. A prosil sem urozených a slovutných pana Mikuláše z Lípy a z Lipnicě, pana Jana z Sútic, Viléma Jankovského z Talmberku, a Frencle z Črvené Lhoty, že sú své vlastnie pečeti k tomuto listu přivěsili; jenž jest dán a psán na Ratajích leta ot narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého třetieho v pátek u vigilii svatých apoštoluov Petra a Pavla.

Visí 5 pečetí, z nichž 3 jsou porušeny.

30.

Jan ze Stráže porovnává záští mezi Táborskými a pány z Hradce.

Bez místa. 7. září 1443. Orig. perg. 113.

My purgmistr a rada i všecka obec města Hradiště Tábor, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšěti budú, že jakož sme jměli činiti o některý věci a nechuti s urozeným panem Janem z Hradce, o ta všecka záštie a nechuti přišli sme mocně s obú stranú na urozeného pana Jana s Strážě, aby on toho mocen byl mezi námi, i výpověď mezi námi učinil jest, kterúžto výpověď obě straně přijali sme, takúto měrú: Najprv vypověděl jest mezi námi a to pod základem podde dvěma tisícoma kop grošóv dobrých střiebrných rázu a čísla Pražského, pravý jistý křestanský pevný mír a věčný poklid s obú stranú žádnú věcí neporušitedlný oběma stranoma k zdržení a k zachování v celosti a stajně, také nelstivě ale beze lsti. Bylo-li by straně od nás purgmistra, rady i obce města Hradiště nadepsaného, panu Janovi z Hradce neb jeho poddaným, služebníkóm světským neb duchovním, v tom míru od našich služebníkom [sic] co beze lsti uškozeno, tehda jmáme vydati jednoho dobrého člověka a on druhého, a ti aby mezi námi opravili ve dvú nedělí. Pakliby se ta dva nemohla smluviti, ale mata jieti před purgrabí Pražského, a což by jim purgrabie rozkázal a poradil, to jmata vypověděti oběma stranoma, a to pod základem svrchupsaným. A dále jestliže by se které straně v tom míru nezdálo státi, tehdy aby strana straně měsiec zběhlý napřed dala věděti listem svým otevřěným řádně pod svú pečetí neb znamenitým panoší usedlým v zemi; ale proto ty čtyři neděle v tom míru státi vždy jmáme až do vyjitie dne poslednieho těch čtyř nedělí, až do západu slunce, během přirozeným pravě a křesťansky. Pakliby Buoh neuchoval, že bychom po té odpovědi i také potom mieru kdy u válku spolu znova zašli, jehož pán Buoh uchovaj, a v té válce jestliže by kterého neb které vězně pan Jan nadepsaný našě zjímal, tehdy jmá nám je propustiti až do čtyř, tak dobré i movité, jakož jest Jan Palupín, Hanúšek Bártóv z Hradcě, Hanzal a jeden sedlák Maršóv z Brandlína; jakož by ta dva pochvalila, kteréž bychom mezi sebú vydali, že jest dosti za to učinil nadepsaný pan Jan nám purgmistru a radě nadepsaným. Pakli by pán Buoh neuchoval tú dvú námi vydanú, tehdy jakžby purgrabie Pražský pochválil a rozkázal. Dále sě výpověď stala, jestliže by jeho lidé neb lidé služebníkóv jeho s dědiny sběhlí chtěli za nás, nejmáme jich přijieti; a také nejmáme jeho nepřátel na svój zámek přijímati. A toho pro lepší jistotu zastavili sme rukojmie slovutné panoši: Jana ze Skopitec, Mikuláše z Velimovic, Jana z Dobronic, Jana Skopcě z Újezda, Mrakšě z Petrovic, Vikarta z Údimě, Unšku z Býšova, Mikuláše z Zahrádky, Purkarta z Petrovic, Vykéře z Chotčin, a Přibíka z Křemžě. A my rukojmie již jmenovaní za purgmistra a radu města svrchupsaného za ně

i s nimi všichni rukú společnú a nerozdielnú slibujem svrchupsanému panu Janovi z Hradcy [sic] to všecko zdržěti a učiniti, což svrchupsáno stojí, pod základem svrchupsaným. Pakli bychom jemu, což svrchupsáno stojí, v kterém kolivěk kusu nezdržěli a neučinili, jehož pán Buoh uchovaj, tehdy inhed kterýžkolivěk z nás napomenuti budem od věřitele našeho nadepsaného, jmáme i slibujeme beze všie omluvy gieti neb miesto sebe poslati každý z nás panoši řádu rytířského s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma do města Hradce Jindřichova v leženie do hospody ctné, tu kdež nám od věřitele našeho bude ukázáno. A tu máme ležěti jakož obyčej a právo v České zemi jest, a z toho leženie na žádné právo nevyjiežděti ani vyniknúti nižádným obyčejem tak dlúho, až bychme svrchupsaný základ dva tisíce kop grošóv splnili a zaplatili našemu věřiteli nadepsanému, i se všemi škodami, kteréž by kolivěk vzal pro naše nesplněnie, ty jemu jmáme navrátiti. A jestliže by který z nás rukojmí v tom času umřel, tehdy my živí zůstalí slibujem jiného tak movitého a dostalého miesto toho umrlého v jednom měsíci od dne toho umrlého pořád sběhlém a po napomenutí k sobě v toto rukojemstvie přistaviti, a list v táž slova obnoviti, jako tento, pod ležením svrchupsaným. A toho všeho pro lepší jistotu a potvrzenie my jistci a my rukojmie svrchupsaní své jsme vlastnie pečeti s naší dobrú volí a s naším vědomím přivěsili sme k tomuto listu, k nimž sě dobrovolně přiznáváme; jenž jest psán leta po narození syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého třetieho, v tu sobotu přěd narozením matky Marie pany Kristovy.

Visí 12 pečetí, z nichž 1 poškozena a 11 úplně neporušených.

31.

Jan z Hradce dlužen jest Kačce Libůvcově 20 kop gr.

V Telči, 4. ledna 1444. Orig. perg. 114.

Já Jan z Hradce, jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan Drha z Dolan a z Kněžic, Jan z Lipníka, Václav z Vydřie a Jan z Buřenic, rukojmie za svrchupsaného pana Jana, vyznáváme tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie aneb uslyšie čtúce, že jsme dlužni zpravedlivého dluhu dvadceti kop grošóv dobrých střiebrných rázu Pražského aneb za tolikéž dobrých peněz Viedenských, Kačce Libuovcově dceři a k věrné rucě Ondřejovi starému šafářovi a Michálkovi Ratajovi jejie poručníkóm; kteréžto penieze máme i slibujem jim dáti a zaplatiti hotovými a dobrými penězi, kdyžby svrchupsaná Kačka aneb nadepsaný jejie poručníci nám o svatém Jiřie aneb o svatým Havle dali puol leta napřěd věděti, beze všeho prodlenie dalšieho. Takúto úmluvú, že svrchupsaným našim věřitelóm máme i slibujem dvě kopě grošóv úroka vydávati na všaký rok, a to rozdielně, totiž jednu kopu grošóv na svatého Jiřie, ješto nynie najprv přijde, a druhú kopu grošóv na svatého Havla hned potom příštieho, a tak dále na všaký rok, dokudž bychom jim těch dvadceti kop grošóv nade-

psaných nedali. Pakli bychom toho neučinili .... [ležení v Jihlavě]. A ktož by tento list jměl s svrchupsané Kačky anebo jejie nadepsaných poručníkóv dobrú volí, ten má a jmieti bude túž moc a teež plné právo ke všem věcem svrchupsaným, jako oni sami. A na potvrzenie toho všeho své vlastnie pečeti s naší dobrú volí a s naším vědomím přivěsili sme k tomuto listu, jenž jest dán v Telči po božiem narozenie tisícieho čtyrstého čtyřidcátého čtvrtého leta, tu sobotu po novém letě.

Visí 4 pečeti neporušené, pátá jest utržena.

32.

Výpověď rozhodčí a rozdíl o statky mezi panem Zdeňkem a Jindřichem z Waldšteina.

V Brně, 2. července 1444. Orig. perg. 116.

My Jiřík z Kravař a z Strážnice, Jan z Pernštaina, Henyk z Waldšteina a z Židlochovic, Mikuláš z Onic a z Milonic, mocní ubrmané a smluvce věcí dolepsaných, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšěti budú; jakož jsú nás prosili a mocně na nás přišli urození páni, pan Zdeněk z Waldšteina a z Brtnice s jednej, a pan Jindřich z Waldšteina a z Sádku z druhej strany, o to zastie a oddiel, o horu Sádek i o jiná zbožie, panstvie jich; a my k jich prosbě i také k duostojného u boze otce a kněze, kněze Pavla biskupa Olomucského, a urozeného pána, pana Jana z Cimburga hajtmana markrabstvie Moravského, a panskému rozkázání uvázali sme sě v to. A slyšavšě jich přě obapolnie, a s pilností přěmietajíc, i jich listy také ohledavšě, vážili sme to s pilností, a váživšě vznesli sme to na již jmenované kněze biskupa a pana hauptmana, a na urozené pány, pana Pertolta z Lippé, najvyššieho maršálka královstvie Českého, pana Albrechta z Šternberga, pana Petra z Konice, pana Benešě z Bozkovic, markrabstvie Moravského podkomořieho, pana Lacka z Šternberga a z Lúkova, pana Voka z Sovince a z Rožnova, pana Kunu z Kunstata, pana Jošta Hechta z Rosic, i na jiné pány a zemany, kteří nynie na sjezdu panském zde v Brně byli. A tak jich radu a naučenie k tomu majíce, mocí tohoto listu v tato slova vyřkli sme a vyřiekáme:

Item najprve vyřiekáme, aby pan Zdeněk napřed jmenovaný toto za svój diel měl podle pří jejich: najprve hrad Brtnice, a k tomu městečko otevřené, s plným panstvím a právem, i s mýtem, s lesy, potoky, řekami, i s jinými se všemi požitky; ves Jestřěbie, a podle toho Pustá Lhota, ves Uhřinovice i s robotami, ves Lhota, s poplužným dvorem, ves Malá z háji i se všemi robotami, ves Střiežov s kostelním poddaciem, s lesy i s robotami, ves Přemilkov i s robotami, s řekami, s mlýny, s stavy i s poplužným dvorem; ves Smrčné s robotami, lukami, řekami, stavy i s mlýny, a k tomu také kostelnie poddacie v Časlavicích; a to všecko s plným právem a panstvím, žádné věci nevymiňujíce, buďto malé nebo veliké; a k tomu zbožie hrad Vrchní i Dolní Rukštein.

Item panu Jindřichovi strýci jeho svrchupsanému má zuostati hrad Sádek s tú se vší horú, na kterejž ten hrad stojí, se všiem jiným panstviem a příslušenstvím, což mimo svrchupsané zbožie zuostává. A pan Jindřich svrchupsaný má dáti panu Zdeňkovi již pravenému tři sta kop grošěv dobrých střiebrných rázu Pražského a čísla moravského, za každú kopu šedesáte grošěv počítajíce, a to na svatého Václava nynie najprv přiščieho; a na těch tři sta kop groší napřed řečených již menovaný pan Jindřich list učiniti má panu Zdeňkovi nadepsanému, s rukojmiemi zemským obyčejem, ve čtyřěch nedělech od danie listu tohoto pořád počítajíce, a jemu panu Zdeňkovi svrchujmenovanému jej v jeho moc dáti. Pakliby jemu na ten den svrchupsaný těch tři sta kop nedal, tehda pan Jindřich častopsaný vydávati má panu Zdeňkovi nahoře řečenému na ty penieze na všaký rok třidceti kop grošěv, a to rozdielně, na svatého Václava nynie najprv přiščieho patnáste kop grošěv, a na svatého Jiřie, jakož potom přijíti má, druhých patnáste kop grošěv, a to dotud, dokudžby jemu těch svrchupsaných tři sta kop nezaplaczil. Item ti požitkové a úrokové, kteréž páni rozkázali klásti u kněze opata Třebíckého k věrné ruce z Staříčě, ti všichni aby byly svrchupsanému panu Zdeňkovi dáni, kteříž jsú kolvěk vydáni anebo nevydáni až do dnešnieho dne, kteříž jsú jměli spravedlivě přijíti; a to aby jemu také vydáno bylo ve čtyřech nedělech po dání listu tohoto pořád počítajíce. Item list, kterýž mají na Třebícké opatstvie, ten jmají spolu jmieti; a kterýžby kolvěk z nich úrokuov těch neboli peněz dobyl, aby sě tiem na póli dělili věrně a pravě; a úroky, kteréž kněz opat Třebícký na ten list vydává neboli vydávati bude, těch má poloviti [sic] bráti pan Zdeněk, a polovici pan Jindřich svrchupsaný; a ten svrchupsaný list, kterýž na to opatstvie Třebícké mají, ten aby položili zde v Brně k věrné ruce na rathauze v moc purgmistra a rady, a to ve čtyřed [sic] nedělech také od dánie listu tohoto pořád počítajíce; a komužby z nich toho listu bylo potřebie, ten aby jej od druhej strany vyručil na též miesto zase položiti; pakliby sě oba o ten jistý list svolila, tehdy vezmúce jej, dejte jej, kam sě jim bude zdáti. Dále také vyřiekáme, aby všechny věci, buďto rukojemstvie, listy, neboli slibové, kteréžby mezi nimi a panem Vaňkem s Sádku dobrej paměti byli, o ta zášší těch dieluov, aby to všechko pominulo. Item vyřiekáme, aby pan Zdeněk tu ves Slavice, jakož zastavil Čáslavovi, aby zase vyplacil a vypravil panu Jindřichovi nadepsanému konečně do svatého Jiří nynie najprv přiščieho. Item vyřiekáme z své moci ubrmanské, aby sobě tyto věci svrchupsané věrně, pravě a beze lsti přátelsky drželi bez všelikého přerušenie. Pakliby která strana nezdržala tohoto našěho vyřčenie na všiem neboli na kterém kusu svrchupsaném, ten aby základ propadl tisíce hřiven grošěv dobrých střiebrných rázu Pražského a čísla moravského, za každú hřivnu čtyři a šedesáte grošěv počítajíce, polovici straně držície a polovici nám ubrmanóm svrchujmenovaným; a toho základu propadenie má seznánie býti pana hauptmana svrchupsaného, tak že z toho propadeného základu

strana strany upomínati nemá nižádnú věcí, leč panem hauptmanem častořečeným to prve bude seznáno; a po tom seznání jeho ve čtyřech nedělech pořád zběhlých ten základ zde na rathauzi v moc purgmistra a rady zdejšie k rukám straně držície a našie má beze všeho omlúvanie a prodlenie položen býti. Tomu všemu na svědomie a stálost pevného utvrzenie pečeti naše vlastnie k našemu rozkazaní a s naším jistým vědomím i vuolí naší k tomuto listu jsú přivěšeny; jenž jest psán a dán v Brně ve čtvrtek den a hod slavný Matky božie navščevenie, od narozenie syna božieho po čtrnádcsti stech letech čtyřidcátého a čtvrtého leta.

Visí 4 pečeti neporušené.

33.

Jan z Waldšteina a na Sádku jest dlužen Zdeňkovi z Waldšteina 300 kop gr.

Bez místa. 8. května 1445. Orig. perg. 117.

Já Jan z Waldštaina seděním na Sádku, jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan Zibřid z Perštaina, Jan z Lipníka, Václav z Drhotína, Václav z Vydřie a z Kněhnic, Oldřich z Mařížě, a Vilém z Bolikovic, rukojmie za svrchupsaného pana Jana, vyznáváme tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie neb čtúc uslyšie, že jsme dlužni spravedlivého dluhu tři sta kop grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského, za každú kopu šestdesáte grošuov počítajíc, aneb za tolikéž dobrých zlatých uherských, aneb Viedenské peniezě v též, v čemž by ty zlaté v ty časy obecně platily, aneb kteréž by penieze obecně brali v tom kraji okolo Sádku, urozenému panu Zdeňkovi z Waldštaina a jeho erbóm; kteréž penieze máme a slibujem jim dáti a zaplatiti konečně na svatého Václava, ješto nynie najprv přijde, bez prodlenie dalšieho. Paklibychom těch tři sta kop grošuov na ten den již jmenovaný panu Zdeňkovi a jeho erbóm nedali, tehdy mame a slibujem jim třidcěti kop grošuov úroka s těch peněz vydávati, rozdielně: patnácte kop grošuov na svatého Václava, ješto nynie najprv přijde, a patnácte kop grošuov na svatého Jiřie, ješto ihned potom přijde, a to na však ý rok tak dlúho, dokudž bychom jim těch tři sta kop grošuov svrchupsaných nezaplatili. Paklibychom toho neučinili ... [ležení v Jihlavě]. A kdož by tento list měl s svrchupsaného pana Zdeňka nebo jeho erbuov dobrú vuolí, ten má a mieti bude teež plné právo a túž plnú moc ke všem věcem svrchupsaným, jako oni sami. A na potvrzenie toho všeho své vlastní pečeti s naší dobrú vuolí a s naším vědomím přivěsili sme k tomuto listu, jenž jest dán a psán leta od narozenie syna Božieho po čtrnácti stech letech a ve čtyřidcátém pátém letě, v tu sobotu den sv. Stanislava.

Viselo 7 pečetí; jsou 2 zachovalé, 3 porušené, 2 utržené.

34.

Jiřík Weihenpergar, hejtman na Bystřici, dlužen jest 500 kop gr. paní Anně z Sovince, manželce své.

Na Hranicích, 22. července 1445. Orig. perg. 119.

Já Jiřík Weihenpergar hauptman ty časy na Bystřici, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Jan Čapek z Saan a z Huckwalduov, Mikoláš Maršálek z Dubovice z Fridku, Hyncík z Vrbna, Jan Tlačisvět z Bystřice a z Choryně, Jan z Kateřinic, a Jan Brňovský z Brňova, rukojmie a spoluslibce s svrchupsaným Jiříkem Weihenpergarem a zaň, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří neb čtúc slyšeti budú, že jsme dlužni pravého dluhu peněžitého peněz věnných pět set kop grošuov dobrých stříbrných rázu Pražského a čísla, za každú kopu šedesáte grošuov počítajíce, urozenej panie Anně z Sovince, manželce Jiříka Weihenpergara nadepsaného vlastní, a k věrným její rukám urozeným pánom, panu Hynkovi a panu Jindřichovi bratřiem z Sovince a ze Pinovic, panu Janovi z Cimburga a z Tovačova, hajtmanu markrabství Moravského, panu Pavlovi z Sovince a panu Vokovi z Sovince a z Helfinštaina i tomu, ktož by tento list měl s jejich dobrú vuolí; kterýchžto pět set kop grošuov peněz věnných my jistec i rukojmie svrchupsaní slibujem naší dobrú čistú věrú, rukú společní a nerozdielnú, beze vší zlej lsti, věřitelóm našim svrchupsaným dáti a penězi hotovými širokými splniti od dání tohoto listu úplně ve dvú letú. Pakli bychom beze lsti v těch dvú letú nadepsaných pěti set kop grošuov nemohli splniti, tehdy slibujeme a máme jí, panie Anně nadepsanej a její věrným rukám svrchupsaným, padesáte kop grošuov platu úročního na lidech usedlých a nezávadných zde v zemi Moravskej ukázati, a to beze všech zmatkuov, forteluov i omluv všelikterakých. Paklibychom toho všeho neučinili . . . [ležení v Olomouci]. Dán na Hranicích leta od narození syna Božího tisícího čtyřstého čtyřidcátého patého, ten čtvrtek den svatej Maří Majdaleny.

Visí 7 pečetí, pět neporušených, 2 poškozené.

35.

Vlodek kníže Těšínský zapisuje manželce své Marketě hraběnce Celské po své smrti město Veliký Hlohov s příslušenstvím věnem ve 20.000 uh. zl.

Na Velikém Hlohově, 11. list. 1445. Opis pap. Fam. Fürst v. Teschen.

My Vlodek z božie milosti knieže Slezské Těšínské a pán na Velikém Hlohově ɔc, vyznáváme tiemto listem zjevně přede všěmi: Jakož sme pak my z spósobenie, vuole a daru všemohúcieho Boha vysoce urozenú kněžnu a paní, paní Margetu hraběnku Cilskú, naši milú manželku, k svátosti svatého manželstva podle ustanovenie a obyčeje svaté cierkve pojali, a s jejie láskú znamenitú summu peněz ho-

tových přijali, to jiné i viece s celú výpravú, s plným vykázáním a mocným na náš přivedením s jejie lásky mocným listem přijali sme, jichžto summa sě táhne, jmenuje a jest desět tisíc zlatých dobrých uherských vážných na zlatě. I jestiť vždy dobře hodné, co bychom jejie lásku také proti tomu zasě opatřiti měli, na to, jestliže by budúcně Buoh na nás co přepustiti chtěl, jejie láska s zasě odkázáním nebyla obmeškána ani od našich budúcích a dědítelóv překážky měla. Protož s dobrú předešlú raddú naší rady, starších zeman, měst a věrných milých, ku pravému ujištěnie věna a obvěnění, my sme dali a zapsali, dáváme a zapisujem za nás, naše dědice a budúcí mocí listu tohoto svrchujmenované vysoce urozené kněžně panie Margetě našie milé manželce ve dvúdcáti tisíciech uherských zlatých naše město, zámek a zemi Veliký Hlohov s takovým dielem, jakož my jej máme a držíme se všemi a každými jeho přislušenstvími, se všemi jeho panstvími, manstvími, leny, nápady případy lén, se všemi vesnicemi, dvory, dědinami, lesy, lukami, háji, hony s městem Bewten, naší polovicí a její výplatú, také s obecnú zemí našeho dielu a jejiemi krajinami našemu dielu příslušejíciemi, manstvími, užitky, vesnicemi nic nevynímajíc, s vodami, vodotočinami, hranicemi, se všemi rybníky, jezery, se všemi zámky, tvrzemi, krajinami, ješto k svrchujmenované zemi našeho dielu příslušejí, s rybařstvími, s mlýnem, lesy, ovčácstvími, háji, chrastmi, bory, kterak ty nynie ležie. Nebo my dále v budúcích časiech k tomu přivedem, kterak ty zvláštní neb obecní jména měly by, s vyššími a nižšími súdy nebo popravami, se všemi užitky a příslušenstvími, na čem to jest nebo býti mohlo, ničehož nevytáhnúce, ku pravému věnu a obvěnění po našie smrti, aby ovšem a cěle pokojně měla, držala a požívala i užívala, čímž lépe by mohla, jakož věnné právo a obyčej jest. Přihodilo-li by sě také, že by po našie smrti v našie milé manželky věně co lénem odumřelo nebo nápadem smrti propadlo, jakož právo léna jest, toho a k tomu má sě naše milá manželka držeti, v to sě uvázati, užívati a požívati bez našich budúcích všeliké překážky. K tomu také nemají naši dědicové a budúcí na již jmenovaném našem zámku a městu Velikém Hlohovu a na jejich příslušnostech o nižádnú spravedlnost svých dědicských práv nebo nápaduov, kterýchž by na nich čakati mohli, v budúciech časiech již jmenované našie manželce nižádným obyčejem zámutku ani úpaduov činiti, ani sě v jejie věno na zemi, zemanech a městech a jejich přislušenstvích a lidech žádným kvaltem, přikazováním, hrózami, rozkazováním a napomínáním klásti a táhnuti. Ale naše milá manželka má ten zámek a zemi město Veliký Hlohov se všemi manstvími a příslušenstvími v celosti beze všeho obtiežhenie mocně mieti a držeti pokojně do své živnosti ku pravému věnu beze vší překážky. Také dáváme my z zvláštnie lásky našie milé manželce svrchupsané cělé plné právo i moc po našie smrti podávati všecka naše duchovnie léna v již jmenované zemi Hlohova na turně kostela u Matky Božie, kteráž nynie máme, nebo budúcně mieti bychom mohli, kteříž by pak v drženie jejie lásky též

země prázdni by byli, komuž sě jejie lásce hodné zdáti bude. Pakliby bylo, že by naši děditelé po naší smrti chtěli sě v ty země uvázati a je mieti, tehdy mají již jmenované našie milé manželce dvadcěti tisíc zlatých dobrých uherských dáti a hotovými zlatými ssúti a vděk jí zaplatiti, tak pak jejie láska má naše zámky, města a zemi všecku i celú postúpiti a pokojně bez překážky poddati a bez zmatku k nim dopustiti. K takovému svrchupsanému zapsánie věna i obvěněnie ve vší mieře, jakož svrchupsáno stojí, stateční a slovutní naši zemané té země, purgmistři a raddy, starší i přísežní a cělá obec města Hlohova, naši věrní milí, sami za sě [i] budúcí vuoli dali, oblíbili a při tom holdovali, po naší smrti věrni a poddáni býti a za svú panie ji mieti k jejiemu pravému věnu ve vší té mieře, jakož svrchupsáno stojí. S potvrzením listu tohoto, zapečetěného naší přivěšenú pečetí, dán na Velikém Hlohově v pátek den sv. Martina po božiem narozenie tisícieho čtyřstého čtyřidcátého pátého leta.

36.

Jan z Hradce dlužen jest panoši Petrovi z Mitrovic a paní Anně jeho manželce 100 zl. uh.

Bez místa. 10. března 1446. Orig. perg. 120.

Já Jan z Hradce, jistec dluhu dolepsaného, a my Ctibor z Zásmuk, v ten čas purkrabie v Hradci, Jan z Velimovic, Jan ze Skopitec, a Albrecht z Vydřie, rukojmie za svrchupsaného pana Jana z Hradce zaň i s ním, všichni rukú společnú a nerozdielnú, vyznáváme tiemto listem obecně před každým, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jsme dlužni spravedlivého dluhu sto zlatých dobrých uherských slovutnému panoši Petrovi z Mitrovic a panie Anně manželce jeho, a na ty jisté svrchupsané zlaté máme našim věřitelóm nadepsaným úrok platiti rozdílně, počnúce na svatého Havla po dání listu tohoto najprv příštieho puol třetie kopy grošóv, a na svatého Jiřie inhed potom příštieho puol třetie kopy grošóv, a tak vždy na každý rok ten úrok platiti máme, dokudž bychom věřitelóm našim svrchupsaných sto zlatých jistinných nedali a nezaplatili úplně a docela. A jestliže by nám svrchupsaní věřitelé naši dali puol leta napřed věděti, chtiece svrchupsané své zlaté od nás mieti, tehdy v tom polúletí máme i slibujem jim ty zlaté svrchupsané dáti a zaplatiti i s úrokem toho polúletie; a též dali-li bychom my svrchupsaní také nadpsaným věřitelóm našim puol leta napřed věděti, že jim ty svrchupsané zlaté chceme splniti, tehdy oni mají od nás v tom polúletí těch svrchupsaných sto zlatých s úrokem toho polúletí přijieti a list tento vrátiti bez všelikaké odpornosti. Paklibychom toho neučinili ... [ležení v Hradišti Hory Tábor]. Dán a psán leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého šestého, v ten čtvrtek před druhú nedělí v puostě.

Visí 4 pečeti, méně více porušené, pátá utržena.

37.

Jan z Hradce dlužen jest Matějovi z Radkovic 30 kop gr.

V Telči, 13. července 1446. Orig. perg. 121.

Já Jan z Hradce, jistec a první dlužník dluhu dolepsaného, a my Mareš z Vydřie, Mareš z Olfeřova seděním v Dlúhé Brtnici, Jan z Lipníka, Jan Bořita z Budče, Buzek z Strážova, Václav z Brandlína, rukojmie za svrchupsaného pana Jana, vyznáváme tiemto listem ... že sme dlužni pravého dluhu a spravedlivého třiceti kop grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského, za každú kopu šedesáte grošuov počítajíce, aneboli za tolikéž dobré zlaté uherské po polúkopí počítajíce, ctnému muži Matějovi z Radkovic a jeho erbóm. A s těch peněz máme jemu vydávati úrok z komory tři kopy grošuov, rozdielně, počnúc na svatý Jiří, ješto nynie najprvé má přijíti, puoldruhé kopy grošuov, a na svatý Havel tolikéž, a tak na každý rok, dokudž bychom jemu těch peněz nesplnili. A kdyžby ty penieze chtěl zasě jmieti, tehdy má nám svrchupsaný Matěj anebo jeho erbové dáti čtvrt leta napřěd věděti, a my jemu máme a slibujem ty penieze splniti, toczižto třiceti kop grošuov, i s úrokem zběhlým na toho čtvrt leta, beze všeho zmatku a dalšieho prodlenie. Paklibychom toho neučinili ... [ležení v Telči neb v Jempnici]. A ktož by kolivěk tento list jměl s častopsaného Matěje a jeho erbuov dobrú ... Dán a psán v Telči leta po narození syna Božieho tisícieho čtyrstého čtyřidcátého šestého, tu středu den svaté Margarethy panny.

K listině přivěšeno bylo 6 pečetí, z nichž 3 jsou utrženy a 3 neporušeny.

38.

Jan z Hradce dlužen jest 100 kop gr. Oldřichovi řezníkovi v Hradci.

V Telči, 18. září r. 1446. Orig. perg. 123.

Já Jan z Hradce vyznávám tiemto listem ... že sem dlužen pravého a spravedlivého dluhu sto kop grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského a čísla, za každú kopu šedesáte grošuov počítajíce, opatrnému muži Oldřichovi Řezníkovi v Hradci aneb jeho budúcím; kteréžto penieze svrchupsané mám a slibuji dáti a zaplatiti věřiteli svému nadepsanému hotovými penězi, kdyžby mi puol letha napřed dal věděti; a já svrchupsaný Jan z Hradce mám a slibuji na ty svrchupsané penieze, toczižto sto kop grošuov, věřiteli svému svrchupsanému platu ročnieho deset kop grošuov vydávati, počnúc na den svatého Jiřie najprv příščieho pět kop grošuov, a na svatého Havla hned potom příščieho druhých pět kop grošuov, a to tak dlúho, dokadž by mi svrchupsaní věřitelé naši puol letha napřed nedali věděti nebo já jim. A když by mi věřitelé moji svrchupsaní dali puol letha napřed věděti, nebo já jim, tehdy mám a slibuji ty svrchupsané penieze, toczíž sto kop grošuov svrchupsaných, i s úrokem

na to přišlým v tom polúročí dáti a zaplatiti úplně a dotcela beze všeho zmatku a bez prodlenie dalšieho. A za to jemu zastavuji v rukojemstvie statečného rytieře Jana Drhu z Dolan a z Kněžic, a slovutné panoše Puothu z Otěšic, Jana z Lipníka, Oldřicha z Heraltic, Ctibora z Zásmuk, Buzka z Strážova. A my již jmenovanie rukojmie za pana Jana z Hradce s ním a zaň slibujem všichni jednú rukú společnú a nerozdielnú, svú dobrú věrú, beze všie zlé lsti, tak aby sě jeden od druhého neodděloval, ani sě svým dielem kterak odděliti mohl, ty svrchupsané penieze i úroky pod časy svrchujmenovanými platiti a plniti tak úplně a v celosti, jakož svrchupsáno stojí bez zmatku. Paklibychme ... [Ležení v Jindř. Hradci.] A ktožby tento list měl ... Dán a psán v Telči leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého šestého, tu neděli před svatým Mathúšem apoštolem božím.

Přivěšeno jest 7 dobře zachovaných pečetí.

39.

Ctibor z Cholyně a Jan Babka ze Dvorce vyznávají, že povinni jsou platiti 4 kopy gr. ročního platu Františkánům v J. Hradci.

Bez místa. 30. července 1446. Orig. perg. 122.

My Ctibor z Cholyně, a Jan Babka ze Dvorce, i s svými erby a budúcími, vyznáváme tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie, že sme dlužni a vydávati máme čtyři kopy groš. platu ročnieho aneb za tolikéž drobné penieze dobré, nábožným kněžím gardianovi a jiným bratřím do kláztera v Hradci zákona svatého Franciška, z té vsi z Velikého Jeníkova, z těch lidí na té straně, jakožť nynie Hoden sedí, podle toho listu rozkázánie, jakožť nebožtík Jan Meziřiecký dobré paměti přietel náš nám to i jiná svá zbožie dal a odkázal, jakožť to plněji v tom listu jeho rozkázánie psáno stojí. A těch čtyři kopy grošóv platu svrchupsaného máme a slibujem těm kněžím a bratróm svrchupsaným na všaký rok a věčně vydávati rozdielně, totiž dvě kopě grošóv na svatého Havla, a dvě kopě gr. na svatého Jiřie, a tak dále a věčně beze všeho zmatku a bez výmluvy. A ti kněží mají také pána Boha prositi a služby činiti za ty duše, kteříž jsú to nadali, a za svrchupsaného Jana Meziřieckého a za jeho předków duši, i za nás také i za našich předkóv duši, podle toho listu, jakožť my od nich máme. Paklibychom my aneboli naši budúcí ten svrchupsaný plat buďto o svatém Havle aneb o svatém Jiří nedali aneb zadrželi, kteréhož kolivěk roku, tehdy svrchupsaní kněží a bratří mají plnú moc, ty lidi z Jeníkova stavovati v městech, ve vsech aneb na poli, i statky jich aneb v jich dědiny sě uvazovati a držeti, ač by to kdy pusto bylo, tak dlúho, dokudžby jim ten nadepsaný plat nebyl vydán úplně, tak jakož svrchupsáno stojí. A páni z Hradce aneb jich úředníci mají jim těm kněžím radni a pomocni býti, ačby jim ten plat věčně z toho zbožie vydán byl, tak jakož svrchupsáno stojí, bez přerušenie všelikakého

i beze všie otpory. A na potvrzenie toho všeho své vlastnie pečeti s naší dobrú volí a s naším vědomím přivěsili sme k tomuto listu; a prosili sme urozených pánóv, pana Jana z Hradce, a pana Oldřicha z Hradce, a statečného rytieře pana Jana Drhu z Dolan a z Kněžic, a slovutných panoší Jana z Lipníka, Drslava z Opatova, a Buzka z Strážova, že jsú také své vlastnie pečeti na svědomie přivěsili k tomuto listu, jim bez škody; jenž jest dán po božiem narozenie tisícieho čtyřstého čtyřidcátého šestého leta, tu sobotu po svatém Jakobě apozstolu božiem.

Visí 7 pečetí, 6 neporušených, 1 málo poškozená.

40.

Jan z Hradce dlužen jest 300 zl. uh. panoši Jiříkovi z Popic.

V Telči, 13. března r. 1447. Orig. perg. 124.

Já Jan z Hradce i svými erby, vyznávám, že jsem dlužen dluhu spravedlivého tři sta zlatých uherských dobrých červených nových, rázu a mince spravedlivé, slovutnému panoši Jiříkovi z Popic. A ty jisté svrchupsané zlaté mám jemu a slibuji dáti a zaplatiti od dánie tohoto listu pořád čtúce v jednom rocě pořád zběhlým, bez dalšieho prodlenie a bez omluv všelikakých. A za to jemu zastavuji v rukojemství slovutné panoše Václava z Leskovce, Jana z Lipníka, Oldřicha z Marýže, Václava z Vydří, Oldřicha z Heraltic a Buzka z Strážova. A my již jmenovanie rukojmie za svrchupsaného pana Jana s ním a zaň slibujem všickni svú dobrú věrú, rukú společnú a nerozdielnú, to vše učiniti a splniti, což se v tomto listu svrchu píše. Pakli bychom toho neučinili . . . [ležení ve Znojmě]. A ktožby tento list měl s svrchupsaného věřitele našeho s dobrú vuolí . . . Dán a psán v Telči v ten pondělí po svatém Řehoři, leta od narozenie syna božieho tisíc čtyřista čtyřidcátého sedmého počítajíc.

Přivěšeno 7 pečetí dobře zachovaných.

41.

Jan z Hradce dlužen jest 1000 zl. uh. paní Kateřině z Lipého a panoši Prokopovi ze Soběšína.

V Telči, 23. dubna 1447. Orig. perg. 125.

Já Jan z Hradce, jistec dluhu dolepsaného, vyznávám . . . že jsem dlužen spravedlivého dluhu tisíc zlatých dobrých uherských červených, urozené panie, panie Kateřině z Lippého, a slovutnému panoši Prokopovi z Soběšína, a k věrné ruce urozenému pánu, panu Jindřichovi z Lippého, a slovutnému panoši Arnoštovi z Leskovce; v kterýchžto tisíci zlatých svrchupsaných ukazuji a postupuji plat svrchupsané panie Kateřině a Prokopovi svrchupsanému padesáte kop grošuov platu ročnieho, zejmena na těchto vsech: na Šebkoviciech, na Krahujčiem, na Hostěticích, na Velikém Evanově, na Malém Evanově, na Volebčicích, na Šiškově, a to rozdielně: na svatý Havel nynie

najprv příští pětmesstietma kop grošóv, a na svatý Jiří ihned potom příščí pětmesstiema kop grošóv. A tak vždy na každý rok ten plat bráti mají, dokudžbych jim tisíce zlatých dobrých uherských svrchupsaných nesplnil a nezaplatil. A to s takúto vyměnkú: že má rychtář s lidmi přijiti, a každý rychtář z těch vsí nahoře jmenovaných má úrok svrchupsaným panie Kateřině a Prokopovi vydávati, tak jakož se svrchu píše; a oni věřitelé moji svrchupsaní nemají žádnú věcí ani žádným obyčejem na ty lidi sahati. A jestliže by mi věřitelé moji svrchupsaní dali rok napřed věděti od některého času, buďto od svatého Jiří nebo od svatého Havla, časuov potom zběhlých, abych jim tisíce zlatých splnil a zaplatil, tehdy já jim v tom roce mám a slibuji těch tisíce zlatých dáti a splniti i s tím úrokem toho roka po napomenutí, což by na to spravedlivě přišlo, bez prodlenie všelikterakého. A též kdyžby urozený pán, pan Jan z Hradce, ten plat a to zbožie chtěl zase jmieti, tehdy má také svrchupsaným panie Kateřině a Prokopovi rok napřed dáti věděti, a kdyžby jim svrchupsaný pan Jan ty svrchupsané zlaté dal, tehdy bez zmatku mají jemu ten hrad postúpiti a ten plat bez prodlenie dalšieho. A my Václav z Leskovce, Jan z Lipníka, Václav z Vydřie, Mareš z Dlúhé Brtnicě, Mikuláš z Batelova, Oldřich z Marýže a Buzek z Strážova, rukojmie za svrchupsaného pana Jana z Hradce, s ním a zaň všichni slibujem svú dobrú čistú věrú, rukú společnie nerozdielnú, svrchupsaným panie Kateřině a Prokopovi to všecko činiti a splniti, což svrchupsáno stojí. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Pelhřimově]. A ktožby tento list jměl . . . Dán v Telči leta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta čtyřidcátého sedmého v neděli den svatého Jiří.

Přivěšeno bylo 8 pečetí, z nichž 1 utržena jest.

42.

Jan z Hradce dlužen jest 100 kop gr. panoši Janovi Pinthovi ze Rtišovic a z Vranína.

V Telči, 24. dubna r. 1447. Orig. perg. 120.

Já Jan z Hradce i svými erby, vyznávám . . . že jsem dlužen dluhu spravedlivého, peněz hotových mně puojčených, sto kop grošěv, za každú kopu šedesáte grošóv počítajíce, nebo za tolikéž dobré zlaté uherské, zlatý po polúkopí počítajíce, slovutnému panoši Janovi Pinthovi z Zertišovic a s Vranína a jeho erbóm. A ty jim slibuji dáti a plniti penězi hotovými od svatého Jiří po dání tohoto listu najprv příščieho pořád čtúce v roce. A na ty svrchupsané penieze jmám a slibuji jim svrchupsaným věřitelóm svým úrok vydávati, počna od svatého Havla najprv příščieho, pět kop grošěv, a na svatého Jiří hned také pět kop grošěv. Pakli by mi v tom roce dali puol leta napřed věděti, tehdy mám a slibuji věřitelóm svým svrchupsaným ty svrchupsané penieze hlavné i s úrokem na to přišlým v tom polúletí dáti a hotovými dobrými penězi nebo zlatými zaplatiti úplně a dotěla. A za to jim zastavuji

v rukojemství slovutné panošě Jana z Lippníka, Jana z Hodic, Václava z Vydřie, Erazima z Dlúhé Brtnice, Buzka z Strážova a Vaňka z Studené. A my již jmenovanie rukojmie za svrchupsaného pana Jana i za jeho erby, s ním a zaň, slibujem rukú společnú nerozdielnú to vše učiniti, což se v tomto listu svrchu píše. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení ve Znojmě]. A ktož by tento list měl . . . Dán a psán v Telči leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřidcátého sedmého, ten pondělí po svatém Jiří.

Přivěšeno bylo 7 pečetí, z nichž 1 utržena, dvě porušeny, ostatní dosti dobře zachovány jsou.

43.

Jan z Hradce dlužen jest 80 zl. uh. panoším Víthovi ze Rzavého, Janovi z Kozího, Heroltovi z Řipce a Petrovi Maksantovi.

Bez místa. 15. května 1447. Orig. perg. 127.

Já Jan z Hradce, jistec dluhu dolepsaného, vyznávám . . . že sem dlužen spravedlivého dluhu osmdesáte zlatých dobrých uherských, váhy dobré, slovutným panošiem Víthovi ze Rzavého, ten čas purkrabí na Chúsníce, Janovi z Kozieho, Heroltovi z Řipce, a Petrovi Makssantovi, písaři úřadu Chúsnického; a na ty jisté svrchupsané zlaté mám i slibuji jim čtyři kopy grošóv úroka ročnieho platiti rozdielně, počnúce na svatý Havel po dání listu tohoto najprv příští dvě kopě, a na svatý Jiří inhed potom příští dvě kopě, a tak vždy na každé leto ten úrok věřitelóm mým svrchupsaným platiti mám, dokudž bych jim svrchupsaných osmdesáte zlatých hlavních peněz nedal a nezaplatil úplně a docela. A jestliže by mi svrchupsaní věřitelé moji dali puol leta napřed věděti od některého času úroku plněnie, buďto od svatého Havla, neboli od svatého Jiřie, časóv potom zběhlých, abych jim svrchupsaných osmdesáte zlatých splnil, tehdy já jim v tom polúletí mám a slibuji ty svrchupsané zlaté dáti a splniti i s tiem úrokem toho polúletí po napomenutí. A též dal-li bych já také svrchupsaným věřitelóm mým puol leta napřed věděti, že jim ty svrchupsané zlaté chci splniti, tehdy oni mají ode mne v tom polúletí ty svrchupsané zlaté i s úrokem toho polúletie přijieti, a list tento vrátiti beze všie odpornosti. A toho pro lepší jistotu zastavil jsem jim rukojmie slovutné panoše Litvína z Nemyšle ten čas purkrabie v Hradci, Jana z Velimovic, Albrechta z Vydřie, a Heřmana Smrčku ze Mnichu. A my již jmenovaní rukojmie za svrchupsaného pana Jana z Hradce, zaň i s ním, slibujem svú dobrú a čistú věrú všichni jednú rukú nerozdielnú, svrchupsaným Víthovi ze Rzavého, Janovi z Kozieho, Heroltovi z Řipce a Petrovi Makssantovi, to všecko splniti i učiniti úplně a docela, tak jakož svrchupsáno stojí. Pakli bychom toho neučinili . . . [ležení v Soběslavi aneb v Č. Budějovicích]. A ktož by tento list měl s dobrú volí věřitelóv našich . . . Psán leta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta čtyřidcátého sedmého, v pondělí o křížových dnech.

Přivěšeno jest 5 pečetí, z nichž 3 jsou neporušeny.

44.

Jan z Hradce dlužen jest 600 zl. panoši Albrechtovi řečenému Krčmice a manželce jeho paní Kateřině ze Stráže.

Bez místa. 19. května 1447. Orig. perg. 128.

Já Jan z Hradce, jistec dluhu dolepsaného, vyznávám tiemto listem . . . že sem dlužen spravedlivého dluhu šest set zlatých dobrých uherských, slovutnému panoši Albrechtovi, řečenému Krčmice z Konipasu, a urozené paní Kateřině z Stráže, manželce jeho. S kterýchžto zlatých svrchupsaných mám i slibuji svrchupsanému Albrechtovi Krčmicovi a paní Kateřině manželce jeho platiti třidceti kop grošuov úroka ročnieho, a to rozdielně: najprve na svatý Havel po dání listu tohoto najprve příští patnácte kop grošóv, a na svatý Jiří ihned potom příští patnácte kop grošóv. A tak vždy na každé leto ten úrok platiti mám, dokudž bych jim šest set zlatých dobrých uherských svrchupsaných nesplnil a nezaplatil. A jestliže by mi svrchupsaní věřitelé moji dali puol leta napřed věděti, od některého času úroku plněnie, buďto od svatého Havla nebo od svatého Jiřie, časuov potom zběhlých, abych jim svrchupsaných šest set zlatých splnil, tehdá já jim v tom polúletí mám a slibuji těch svrchupsaných zlatých dáti a splniti, i s tiem úrokem toho polúletie po napomenutí, bez prodlenie všelikterakého. A též dal-li bych já svrchupsaným Albrechtovi a paní Kateřině puol leta napřed věděti, že jim ty svrchupsané zlaté chci splniti, tehda oni mají ode mne v tom polúletí ty svrchupsané zlaté i s úrokem toho polúletie přijieti, a list tento vrátiti beze všie odpory. A my Jan z Lipníka, Litvín z Nemyšle, purkrabie v Hradci, Jan z Velimovic, Mikuláš z Plasné, Ctibor z Zásmuk, Albrecht z Vydřie a Mikuláš Šorc z Valu, rukojmie za pana Jana z Hradce, zaň i s ním, všichni rukú společnú a nerozdielnú, slibujem dobrú a čistú věrú svrchupsanému Albrechtovi Krčmicovi a paní Kateřině manželce jeho, to všecko splniti i učiniti, což svrchupsáno stojí. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Jindř. Hradci]. A ktož by tento list měl . . . Dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho, čtyřistého čtyřidcatého sedmého, ten pátek po božiem Nanebevstúpení.

Přivěšeno bylo 8 pečetí, z nichž 4 utrženy a čtyři jsou zachovalé.

45.

Jan z Hradce dlužen jest 200 zl. uh. Hynkovi z Újezdce.

V Telči, 26. května 1447. Orig. perg. 129.

Já Jan z Hradce i s svými erby, první jistec dluhu dolepsaného, a my Jan Žibřid z Peršteina, Jan z Lipníka, Jan Lízna z Myslibořic, Oldřich z Heraltic, Oldřich z Marýže a Vaněk z Studené, rukojmie s ním a zaň, všiechni vyznáváme tiemto listem . . . že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu dvě stě zlatých dobrých

červených uherských slovutnému panoši Hynkovi z Újezdce a jeho erbuom; kteréžto zlaté svrchupsané, totiž dvě stě, já jistec a my rukojmie svrchupsaní slibujem naší dobrú a čistú věrú, rukú společnie nerozdielnú, dáti, splniti a zaplatiti a hotovými zlatými odčísti od těchto letnic najprv příščích konečně v roce od dání tohoto listu pořád zběhlém, a to beze vší zlé lsti a beze všeho dalšieho prodlenie. Paklibychom toho neučinili . . . [Ležení ve Znojmě]. A ktož by tento list jměl s Hynkovú a jeho erbuov s jich dobrú vuolí . . . Dán v Telči leta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta čtyřidcátého sedmého, ten pátek před Letnicemi.

Ze sedmi pečetí původně přivěšených zůstaly 4, z nichž dvě jsou zachovalé.

46.

Jan z Hradce dlužen jest 120 kop gr. panoši Drslavovi z Opatova a paní Dorotě z Svárova.

V Telči, 31. října 1447. Orig. perg. 130.

Já Jan z Hradce, jistec a dlužník dluhu dolepsaného, vyznávám tiemto listem . . . . že jsem dlužen pravého a spravedlivého dluhu puojčeného sto kop grošóv a dvadcěti kop grošóv dobrých střiebrných, rázu a čísla Pražského, za každú kopu šedesáte grošóv počítajíce, slovutnému panoši Drslavovi z Opatova, a poctivé paní Dorotě z Svárova, manželce jeho i jich erbuom, i tomu, ktož by tento list jměl s jich vuolí; kteréžto svrchupsané hlavnie penieze i s úrokem mám a slibuji věřitelóm svým i jich erbóm dáti a zaplatiti hotovými dobrými zlatými uherskými a dobrými penězi Vídenskými, ješto by je okolo Telče a v tom kraji obecně brali, a to konečně na svatého Jiřie najprv přiščieho, a to bez dalšieho odtahovánie a prodlenie úplně a docela bez zmatku. A za to jim zastavuji v rukojemstvie slovutné panoše: Jana z Lipníka, Puotu z Otěšic, Jana z Hodic, Erazima z Dlúhé Brtnice, Buzka z Strážova a Vaňka z Studené. A my již jmenovanie rukojmie za svrchupsaného pana Jana, s ním a zaň, slibujem všichni svú dobrú věrú, rukú společnú a nerozdielnú, svrchupsanému Drslavovi a manželce jeho paní Dorotě, jich erbuom, i jich dobré vuoli, ty svrchupsané hlavnie penieze i s úrokem tak vyplniti úplně a docela beze všeho zmatku a prodlenie dalšieho. Paklibychom toho neučinili . . . [Ležení v Jihlavi aneb v Telči.] A ktož by tento list jměl atd. Dán a psán v Telči po Božiem narozenie tisícieho čtyřistého čtyřidcátého sedmého leta, ten úterý přede Všemi Svatými.

Ze sedmi přivěšených pečetí 6 zachováno.

47.

Menhart a syn jeho Oldřich z Hradce dlužni jsou 100 kop grošů Václavovi Melounovi z Hrádku.

Bez místa. dne 1. ledna 1448. Orig. perg. 131.

My Menhart z Hradce, a Oldřich syn jeho tudiež z Hradce, jistci dluhu dolepsaného, a my Jan Žibřid z Persteina, Arnošt z Leskovce, Jan Lipník z Lipníka,

Artleb z Kostník, Jan řečený Hazl z Nové Vsi, Václav z Vydřie, rukojmie za svrchupsané pány, pana Menharta a pana Oldřicha z Hradce, za ně i s nimi, všichni rukú společnú a nerozdielnú, vyznáváme tiemto listem . . . že sme dlužni spravedlivého dluhu sto kop grošóv dobrých střiebrných, rázu a čísla Pražského, v každú kopu šedesáte grošóv čtúce, slovutnému panoši Václavovi řečenému Melún z Hrádku i jeho erbóm. A ty jisté penieze máme i slibujeme jemu dáti a hotovými dobrými groši zaplatiti na svatého Havla po dání listu tohoto najprv příštieho, i s úrokem, beze všeho dalšieho prodlenie i bez zmatku. Paklibychme . . . [Ležení v Jindř. Hradci.] A ktož by tento list měl s dobrú volí věřitele našeho svrchupsaného . . . Psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého osmého, v pondělí na Nové leto.

Z 8 přivěšených pečetí jsou 3 porušeny a 5 zachovaných.

48.

Jan z Hradce dlužen jest 170 kop gr. panošům Přibíkovi z Nasavrk a Petříkovi z Vojkova.

Bez místa. 8. dubna. 1448. Orig. perg. 132.

Já Jan z Hradce, jistec dluhu dolepsaného, vyznávám tiemto listem . . . že jsem dlužen spravedlivého dluhu sto kop a sedmdesáte kop grošóv dobrých stříbrných, rázu a čísla Pražského, slovutným panošiem Přibíkovi z Nasevrk a Petříkovi z Vojkova; a na ty jisté svrchupsané penieze mám jim úroka ročnieho platiti sedmnádcte kop grošóv drobných peněz, rozdielně, počnúce na svatý Havel po dání listu tohoto najprv příští puol deváty kopy grošóv drobných [sic] peněz, a na svatý Jiří inhed potom příští puol deváty kopy drobných peněz, a tak vždy na každé leto rozdielně ten úrok na časy již jmenované jim věřitelóm mým platiti mám tak dlúho, dokudž bych jim sto kop a sedmdesáte kop grošóv svrchupsaných nesplnil a nezaplatil úplně a docela. A ty jisté svrchupsané penieze mám jim dáti a zaplatiti zlatými dobrými uherskými váhe [sic] dobré, po polúkopí počítajíc každý zlatý, toczižto třmi sty zlatými a čtyřidceti zlatými dobrými uherskými. A jestliže by mi svrchupsaný Přibík a Petřík dali puol leta napřed věděti od některého času úroka plněnie, buďto od sv. Havla aneboli od svatého Jiřie časóv potom zběhlých, abych jim svrchupsaných tři sta zlatých a čtyřidceti zlatých splnil, tehda já jim v tom polúletie mám i slibuji ty svrchupsané zlaté dáti i splniti, i s tiem úrokem toho polúletie po napomenutí. A též dal-li bych já také svrchupsaným Přibíkovi a Petříkovi puol leta napřed věděti, že jim ty svrchupsané zlaté chci splniti, tehda oni mají ode mne v tom polúletí ty svrchupsané zlaté s úrokem toho polúletí přijieti, a list tento vrátiti bez všelijaké odpornosti. A toho všeho pro lepší jistotu zastavil sem jim rukojmie slovutné panoše Litvína z Nemyšle, ten čas purkrabie v Hradci, Víthu ze Rzavého, ten čas purkrabie na Chústníce, Jana z Velimovic, Petra Strucha z Chlumku, Jana Hrobského z Sedlce,

Albrechta z Vydřie a Heřmana Smrčku ze Mnichu. A my již jmenovaní rukojmie za svrchupsaného pana Jana z Hradce, zaň a s ním, slibujem všichni jednú rukú nerozdielnú svrchupsaným Přibíkovi a Petříkovi to všecko splniti i učiniti úplně a docela, tak jakož svrchupsáno stojí. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Soběslavi]. A ktož by tento list měl s dobrú volí věřitelóv . . . Psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého osmého, v ten pondělí po sv. Ambroži.

Z 8 pečetí 3 utrženy, 2 porušeny, 3 jsou zachovalé.

49.

Jan z Waldsteina a ze Sádku dlužen jest 80 kop gr. panošům Ctiborovi z Okrašovic a Ctiborovi z Olfeřic.

Bez místa. 15. dubna 1448. Orig. perg. 133.

Já Jan z Waldštaina a s Sádku vyznávám tiemto listem . . . . . — že jsem dlužen a povinen pravého dluhu a zpravedlivého osmdesát kop grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského, za každú kopu šedesáte grošuov počítajíc, aneb za tolikéž dobré zlaté uherské, po polúkopie počítajíc, anebo-li drobné penieze dobré, jakož by ty časy obecně brali v tom kraji okolo Třebíče, slovutným panoším Stiborovi z Okrašovic a Ctiborovi z Olfeřic a jich erbuom; kteréžto penieze mám a slibuji jim dáti a zaplatiti konečně od svatého Jiřie, ješto nynie najprv přijde, po pěti letech bez prodlenie dalšieho. A v těch penězích mám a slibuji jim ukázati a sstúpiti osm kop grošóv platu ročnieho konečně na toho svatého Jiřie, ješto nynie najprv přijde, v té vsi v Římově na jmenovitých a na osedlých lidech, se vším panstvím, tak jakož jsem je sám držěl a požíval, a nemám na ty lidi sáhati žádnú věcí do těch pěti let, aneb dokudž bych já jich nevyplatil. A když bych já svrchupsaným Ctiborovi z Okrašovic a Ctiborovi z Olfeřic v těch pěti letech dal čtvrt leta napřed věděti před svatým Havlem aneb před sv. Jiřie, tehdy oni mají ty svrchupsané penieze vzieti bez úrokóv, a mně těch lidí zasě sstúpiti. Paklibych já jim po čtvrtiletie týden potom dal napřed věděti, tehdy oni ty nadepsané penieze mají vzieti i s úrokem, a mně těch lidí zasě sstúpiti beze všeho zmatku. A my Jan z Lipníka, Oldřich z Heraltic, Václav z Vydřie a z Kněhnic, Václav z Dolan a z Kněžic, Erazím z Dlúhé Brtnice, a Buzek z Strážova, rukojmie za svrchupsaného pana Jana z Waldšteina, s ním a zaň, slibujem všěchni rukú společnú a nerozdielnú, svú dobrú věrú beze všie zlé lsti nadepsaným Ctiborovi z Okrašovic a Ctiborovi z Olfeřic a jich erbóm to vše učiniti a ctně zdržeti, což svrchupsáno stojí, beze všěho zmatku a beze všie odpory . . . [Ležení ve Třebíči.] A ktož by tento list měl . . . Dán po božiem narozenie tisícieho čřyřstého čtyřidcátého osmého leta, ten pondělí po svatém Tiburcí.

Přivěšeno bylo 7 pečetí, z nichž 3 utrženy, ostatní dosti dobře zachovány jsou.

50.

Jan z Hradce dlužen jest 240 zl. uh. paní Machně z Přáslavic, a zapisuje jí 11 kop 36 gr. platu ročního na vsi Rodvínově.

Bez místa. 22. dubna 1448. Orig. perg. 134.

Já Jan z Hradce vyznávám tiemto listem ... že sem dlužen spravedlivého dluhu dvě stě zlatých a čtyřidceti zlatých dobrých uherských váhy dobré, slovutné panie Machně z Přáslavic; a v tom dluhu postúpil sem jí a mocí tohoto listu postupuji a zapisuji puol dvanádcté kopy grošóv a šest grošóv platu ročnieho na své vlastnie a na celé vsi v Rodvínově, na lidech platných osedlých úročních, takově, aby paní Machna nadepsaná na těch lidech té vsi již jmenované ten jistý plat, tociž puol šesty kopy a osmnácte grošóv platu nynie na svatý Havel najprv příští počnúc, a druhých puol šesty kopy a osmnádcte grošóv platu inhed na svatý Jiří potom příští, a tak na každé leto rozdielně vybierala bez všelikaké překažky tak dlúho, dokudž bych jí dvě stě zlatých a čtyřidceti zlatých svrchupsaných nesplnil a nezaplatil. A čtrmezcietma grošóv, ješto sě jí nedostávají, úředník mój, kterýž by v ty časy v Hradci byl, má jí dodati penězi hotovými, rozdielně, dvanádcte grošóv na svatý Havel, a dvanádcte grošóv na svatý Jiří, a tak vzdy na každé leto. A jestliže by mi svrchupsaná paní Machna dala puol leta napřed věděti, buďto od sv. Havla neboli od sv. Jiřie časóv potom zběhlých, abych jí svrchupsaných dvě stě zlatých a čtyřidceti zlatých splnil, tehda já jí v tom polúletí mám i slibuji ty svrchupsané zlaté dáti i splniti, i s tiem úrokem toho polúletí po napomenutí. A též dal-li bych já také svrchupsané panie Machně puol leta napřed věděti, že jí ty svrchupsané zlaté chci splniti, tehda ona má ode mne v tom polúletí ty svrchupsané zlaté s úrokem toho polúletí přijieti, a list tento vrátiti beze všie odpornosti. A toho všeho pro lepší jistotu zastavil sem jí rukojmie slovutné panoše Václava z Leskovce, Litvína z Nemyšle, v ten čas purkrabie v Hradci, Petra Strucha z Chlumku, Jana z Velimovic a Zbynka z Novince [sic]. A my již jmenovaní rukojmie za svrchupsaného pana Jana z Hradce, zaň i s ním, slibujeme všichni jednú rukú nerozdielnú, svrchupsané panie Machně to všecko splniti i učiniti úplně a docela, tak jakož svrchupsáno stojí. Paklibychom ... [ležení v Jindř. Hradci]. A ktož by tento list měl ... Dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého osmého, v ten pondělí před svatým Jiřím mučedlníkem božím slavným.

Přivěšeno 6 neporušených pečetí.

51.

Jan z Hradce dlužen jest 400 zl. uh. panoši Janovi z Arklebic a Myslibořic.

Bez místa. 7. května 1449. Orig. perg. 136.

Já Jan z Hradce i s svými erby, vyznávám tiemto listem ... že jsem dlužen spravedlivého dluhu čtyři sta zlatých dobrých uherských se lvy, ješto každý spra-

vedlivú váhu má, slovutnému panoši Janovi z Arklebic a z Myslibořic, a k věrným rukám slovutným panoším Sigmundovi z Arklebic, bratru jeho, a Bohúškovi z Čechtína, strýci jeho. A na ty jisté svrchupsané zlaté máme jim úrok platiti dvadceti kop ročnieho platu, rozdielně: deset kop na svatý Havel po dánie listu tohoto najprv příští, a deset kop na svatý Jiřie ihned potom příštie, a tak vždy na každý rok ten úrok jim platiti máme tak dlúho, dokudž bychme jim svrchupsaných čtyři sta zlatých nedali a nezaplatili. A také jest vymluveno, když by nám svrchupsaný Jan dal puol leta napřed věděti a své penieze chtěl od nás mieti, aneb jeho věrná ruka, tehdy jim máme ty svrchupsané zlaté dáti i s úrokem bez prodlenie dalšieho. Též také, když bychom jim dali puol leta napřed věděti, tehdy oni mají své zlaté od nás vzieti i s úrokem. A když bychom jim ty svrchupsané zlaté dali a zaplatili, tehdy mají nám zasě ten list vrátiti beze všie odpornosti. A my Václav z Leskovce, Jan z Lipníka, Václav z Vydřie, Oldřich z Mařížе, Oldřich z Heraltic a Václav z Dolan a z Kněžic, rukojmie za svrchupsaného pana Jana z Hradce, s ním a zaň, všiechni rukú společnú a nerozdielnú, slibujem nadepsanému Janovi z Arklebic a z Myslibořic i jeho věrné ruce to všecko splniti a učiniti úplně a docela, tak jakož svrchupsáno stojí. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Mezieříči anebo ve Třebíči]. A ktož by tento list měl . . . Dán a psán po Božiem Narozenie tisícieho čtyřstého čtyřidcátého devátého leta, tu středu před sv. Stanislavem.

Ze 7 pečetí 6 utrženo a 1 zachovalá.

52.

Zdeněk z Waldšteina odjinad z Rukšteina dává list hlavní na 300 kop gr. na Jana z Waldšteina a z Sádku svědčící, panošům Ondřejovi a Milotovi bratřím z Jemničky.

Na Krumlově 16. listopadu 1449. Orig. perg. 137.

Já Zdeněk z Waldštaina odjinad z Rukštaina i svými erby, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že jakož mám list na urozeného pana Jana z Waldštaina a z Sádku, bratrance svého dobré paměti, na tři sta kop grošěv dobrých střiebrných, rázu Pražského a čísla, za každú kopu šedesáte grošěv počítajíce, s rukojmiemi, jakož tento list ukazuje a svědčí, a také svědčí, ktož jej jmieti bude s mú dobrú vuolí, aby jměl též plné právo i túž moc ke všem věcem, což ten list svědčí, jako já sám. Protož já svrchupsaný Zdeněk i svými erby ten list již řečený, a tu dobrú vuoli, dal sem a mocí tohoto listu dávám svú dobrú vuolí slovútným panošiem Ondřejovi a Milotovi bratróm vlastním z Jemničky i jich erbóm, aby oni Ondřej a Milota svrchupsaní jměli též plné právo i túž plnú moc, tiem listem hlavním již řečeným, ke všem věcem, což ten list hlavní slovo od slova svědčí ve všech jeho kusech úplně, jakož já sám svrchupsaný Zdeněk.

A toho na svědomí a pro lepší jistotu svú jsem vlastnie pečeť přivěsil k tomuto listu s mým plným vědomím; a připrosil sem urozených pánóv, pana Pertolta z Lipého, najvyššieho maršálka království Českého, pana Milotu z Tvorkova a pana Jana z Dúbravic, a slovútných panošie Václava z Tulešic, ty časy hofrychtéře pánov Lipských, Sigmunda z Dubče a Havla z Pacova, že jsú své pečeti podle mne a se mnú přivěsili k tomuto listu na svědomí, což sě v něm svrchu píše, jim a jich erbóm beze škody. Jenž jest dán a psán na Krumlově leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého a devátého leta, tu neděli před svatú Alžbětú.

Ze 7 přivěšených pečetí jedna utržena, ostatní jsou dobře zachovalé.

53.

Jetřich ze Žumberka svědčí, že Vilém z Chlumu zemřel na mor před 15 lety.

V Žumberce, 25. listopadu 1449. Orig. pap. Fam. Slavata.

Já Jetřich z Umbergu, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že mi jest to dobře v paměti, kterak jest byl mor veliký v našem kraji, a v ten mor umřel jest dobré paměti urozený pán Vilém z Chlumu odjinud z Košmbergu, již tomu plných patnást let minulo na sv. Martina nynie minulého; a to bych chtěl i ústně seznati, když by toho potřebie bylo. Datum Zumberg in festo sancte Katherine anno domini 14 quadragesimo nono, in testimonium praemissorum sigillum meum.

Pečeť odloupnuta.

54.

Marketa ze Stráže svědčí, že muž její Vilém z Chlumu a Košumberka zemřel r. 1434.

Na Košumberce, 13. prosince 1449. Orig. pap. Fam. Slavata.

Já Margeta z Strážě, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšěti budú, že leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého třicátého čtvrtého umřel jest dobré paměti urozený pan Vilém z Chlumu odjinud z Košmberku, muž mój milý, ten den na svatého Martina, již tomu na svatého Martina nynie minulého plných patnáste let minulo; a to bych chtěla i osobně seznati, když by toho potřebie bylo, neb jest to mnoho dobrým lidem v našem kraji svědomo. Toho na svědomie svú jsem pečeť kázala k tomuto listu přitisknúti. Datum Košmberg in die sancte Lucie anno domini 1449.

Pečeť odloupnuta.

55.

Jindřich z Rosic svědčí, že Vilém z Chlumu zemřel na mor r. 1434.

V Rosicích, 21. prosince 1449. Orig. pap. Fam. Slavata.

Jindřich z Březovic seděním v Rosicích, Dětleb z Seslavec, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že nám jest dobře

v paměti, že leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého třidcátého čtvrtého byl jest veliký mor v našem kraji, a v ten mor umřel jest dobré paměti urozený pán Vilém z Chlumu odjinud z Košmbergu, ten den na svatého Martina, již tomu na svatého Martina nynie minulého plných patnást let minulo; a to bychom my chtěli i ústně seznati, když by toho potřebie bylo. Toho na svědomie své smy pečeti kázali k tomuto listu přitisknúti. Datum Rosic, dominico ante nativitatem Christi anno domini 1449.

Přitištěné 2 pečeti odloupnuty.

56.

Benešek, soused Chrudímský, vyznal před radou městskou, že Vilém z Chlumu zemřel před 15 lety.

V Chrudimi, 22. prosince 1449. Orig. pap. Fam. Slavata.

My purgmistři a konšelé města Chrudimě, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že předstúpil před nás opatrný Benešek náš spolusúsěd, muž víry hodný, a tudiež před plnú radú naší vyznal dobrovolně, že sě toho v jistotě a bez pochybenie pamatuje, že dobré paměti urozený pan Vilém z Chlumu jinak z Košmberka, bratr urozeného pána, pana Diviše odtudž z Chlumu, umřel jest již tomu minulo patnáste let na tohoto svatého Martina minulého; a to by chtěl osobně před každým člověkem seznati, ač by toho potřebie bylo. Jehož vyznánie na svědomie pečeť města našeho jest přidávena k tomuto listu, jenž dán leta božieho tisícího čtyřstého čtyřidcátého devátého, ten pondělí po svatém Tomáši apoštolu božím.

Přitištěná pečeť odloupnuta.

57.

Jan z Hradce dlužen jest 170 kop gr. Elišce z Hobzí.

Bez místa. 5. února 1450. Orig. perg. 138.

Já Jan z Hradce, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, vyznávám tiemto listem . . . že sem dlužen pravého a spravedlivého dluhu sto a sedmdesáte kop grošóv dobrých, stříebrných rázu a čísla Pražského, za každú kopu šedesáte grošuov počítajíc, aneb za tolikéž drobné penieze, ješto by je ty časy v tom kraji okolo Telče obecně brali, slovutné panie Elšce z Hobzie a jejie dětem. A na ty svrchupsané penieze mám jim úroka ročnieho platiti rozdielně, počnúce na svatý Jiřie po dánie listu tohoto najprv přiščie puol deváty kopy grošuov drobných peněz, a na svatý Havel ihned potom příštie puoldeváty kopy grošóv drobných peněz, a tak na každé leto ten úrok rozdielně na časy již jmenované platiti mám jim věřitelóm mým svrchupsaným tak dlúho, dokudž bych jim sto a sedmdesát kop grošuov svrchupsaných ne-

splnil a nezaplatil úplně a docela. A jestliže by mi svrchupsaná panie Elška aneb děti jejie dali puol leta napřed věděti od některého času úroka plněnie, buďto od svatého Jiřie nebo od svatého Havla časóv potom zběhlých, abych jim svrchupsaných sto a sedmdesát kop splnil, tehdy já jim v tom polúletie mám i slibuji ty svrchupsané penieze dáti i splniti, i s tiem úrokem toho polúletie po napomenutie. A též dal-li bych já také svrchupsané panie Elšce aneb jejie dětem puol leta napřed věděti, že jim ty svrchupsané peníze chci plniti, tehdá oni mají ode mne v tom polúletie ty svrchupsané penieze s úrokem toho polúletie přijieti, a list tento vrátiti beze všelikeraké odpornosti. A za to jim zastavuji v rukojemstvie slovutné panoše Jana z Lipníka, Jana z Hodic, Záviše z Kostelce, Jana Čilúda z Palovic, Václava z Vydřie, a Václava z Dolan a z Kněžic. A my již jmenovanie rukojmie za svrchupsaného pana Jana, s ním a zaň slibujem všickni jednú rukú nerozdielnú, svrchupsané panie Elšce a jejie dětem, to všecko splniti a učiniti úplně a docela tak, jakož svrchupsáno stojí, beze všeho prodlenie a zmatku. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Jemnici anebo v Jihlavě.] A ktož by tento list měl s panie Elšky . . . Dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého, ten čtvrtek po sviečkách.

Přivěšeno bylo 7 pečetí, z nichž jsou 3 utrženy a 4 porušeny.

58.

Jan z Hradce dlužen jest 750 kop gr. paní Kateřině ze Šternberka, manželce své.

V Telči, 23. dubna 1451. Orig. perg. 139.

Já Jan z Hradce i s svými erby, vyznávám tiemto listem . . . že jsem dlužen spravedlivého dluhu puol osma sta kop grošuov dobrých střiebrných rázu Pražského, za každú kopu šedesáte grošuov počítajíc, aneboli za tolikéž dobré zlaté, neboli Viedenské penieze, ješto by je ty časy v tom kraji okolo Telče obecně brali, urozené panie Kateřině z Šternberga, manželce své milé, a k věrné ruce urozenému panu Zdeňkovi z Šternberga, bratru jejie vlastniemu; kteréžto penieze ukazuji a zapisuji jie k věnnému právu na svém vlastniem zbožie, na svém dědicstvie, na těch vsech na Želetavě, na Lithochorzie [Litohoří], na Ščítkách a na Markvarticiech, kromě platu faráře Želetavského na lidech, na dvořích, na rybnících, na potocích, na lesích, na lukách a na tom na všem, což k těm vsem příslušie, s plným panstvím, nic sobě na tom ani svým budúcím nepozuostavujíc, kromě dědictvie k vyplacenie. A my Oldřich z Hradce, Smil z Lichtemburka a z Bietova, Jan Žibřid z Pernštaina, Jan z Lipníka, Jan z Hodic, Oldřich z Maříže a Václav z Vydřie, rukojmie a správce za svrchupsaného pana Jana z Hradce, s ním a zaň, slibujem všiechni rukú společnú a nerozdielnú, svú dobrú věrú, beze všie zlé lsti, svrchupsané panie Kateřině z Šternberga těch puol osma sta kop grošuov nadepsaných na již jmenovaném zbožie, na Želetavě, na Lithochoři, na Ščítkách a na Markvarticích, kromě kněžského, a na

tom na všem, což k tomu zbožie a k tiem vsem přísluší, ve dcky zemské vložiti a zapsati k věnnému právu na první sněm neb konečně na druhý, když by dcky zemské u Brně otevřeny byly; a ta svrchupsaná zbožie máme a slibujem spraviti a vysvoboditi před sirotky, před věny, před židy i před každým živým člověkem duchovním neb světským, ktož by ta zbožie právem nařekl, tak jakož země Moravská za právo má, beze všeho zmatku i bez prodlenie dálšieho. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Jihlavě anebo v Jempnici]. A ktož by tento list měl s svrchupsané paní Kateřinie dobrú vuolí . . . Dán a psán v Telči po božiem narozenie tisícieho čtyřistého padesátého prvnieho leta, den svatého Jiřie.

Přivěšeno 8 zachovalých pečetí.

59.

Klášter Třebíčský postupuje Janovi z Hradce ves Vyčapy na čas jeho života.

V Třebíči, 23. května 1451. Orig. perg. 140.

My Trojan boží milostí opat, kněz Matěj převor, Jan Senecta probošt v Komárově, kněz Dominik a kněz Martin, staršie i vešken konvent kláštera Třebíckého, zákona svatého Benedikta, Olomuckého biskupstvie, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie neb čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a s radú i přivolením všech bratrů našich, a zvláště pro obranu naši, našeho kláštera i našich chudých lidí, kterážto leta již minulá války a nepokojové dáli jsú se v zemi, a my svrchupsaní chtíce zbožie naše a kláštera našeho zachovati od záhub budúcích, sami sobě nemohúce spomoci i chudině našie obraňovati, i vzali sme za obranci sobě i chudině své urozeného pána, pana Jana z Hradce, aby nás hájil a ochraňoval, i chudiny našie, ač by nám kdo nátisky neboli chudině našie bezprávně tiniczi [činiti] chtěl. A v tom nemohúce JMti za to podobně učiniti, za jeho k nám dobrodinie, keréž jest nám i chudině našie činil a okazoval, za to sme JMti dali a mocí listu tohoto dáváme i stupujem ves naši vlastnie dědičnú, nám a klášteru našemu od starodávna přislušející, řečenú Vyčapy, s lidmi platnými i neplatnými, s rolí oranú i neoranú, s mezemi, s hranicemi, s lukami, s pastvami, s pastvištěmi, s horami, s lesy, s křovinami, s robotami, a zvláště s desátkem sedmi lanuov v té vsi nám a klášteru našemu přislušejícím, se všemi požitky malými i velikými, i se všiem plným právem a panstviem, nic sobě na té vsi svrchupsané nezachovávajíce ani pozuostavujíce, kromě královy berně, když by po vší zemi zavolána byla, a kromě náprav klášterských, to sobě a klášteru našemu zachováváme; a to do života svrchupsaného pana Jana a nic dále. Na jiném pak na všem slibujem svrchupsanému panu Janovi žádnú věcí nepřekážeti ani v to upadati do života jeho. A kdyžby nahořepsaný pan Jan z dopuštěnie božieho s tohoto světa sšel, tehda inhed řečená ves Vyčapy se všiem svým právem a panstviem i příslušenstvím, tak jakož se svrchu píše, bez za-

placenie nižádných peněz, tak jakž sme svrchupsanému panu Janovi dopříli, dali a stúpili za opravu svrchupsanú k nám a klášteru našemu, volně a svobodně beze všech závad a odporností všelikterakých, navrácena má býti a stúpena. Tomu všemu na svědomie a pro lepší jistotu utvrzenie naše vlastnie pečeti, to jest oppatovu a konventskú, s jistým našiem vědomiem dali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán a psán na klášteře našem Třebíckém leta narozenie syna božieho tisíc čtyři sta padesátého prvého, v neděli před svatým Urbanem.

Visí 2 pečeti neporušené.

60.

Jan z Hradce dlužen jest 200 zl. uh. paní Keruši ze Slatiny a jiným.

V Telči, 10. června 1451. Orig. perg. 141.

Já Jan z Hradce i s svými erby, první jistec a dlužník dluhu dolepsaného, a my Puota z Otěšic, Jan Lipník z Lipníka, Václav z Mařiže, Václav z Vydřie, Jan Čilúd z Zahrádek a Oldřich z Heraltic, rukojmie a spravedliví spoluslibce, s ním a zaň za pana Jana, vyznáváme tiemto listem . . . že sme dlužni dluhu pravého a spravedlivého dvě stě zlatých dobrých črvených uherských se lvy, a váhy spravedlivé, slovutné paní Keruši z Slatiny, a slovutnému panoši Mikulášovi z Zárubic i jeho erbuom, a jeho manželce paní Ofce z Nové Vsi, a k věrným jich rukám slovutným panošiem Janovi z Myslibořic a Benešovi z Benedína; s kterýchžto svrchupsaných zlatých máme a slibujem já Jan a moji erbové svrchupsaní vydávati úroku ročnieho z komory desět kop grošuov, za každý groš sedm peněz, kteréž by obecně v tom kraji okolo Třebíče brali, a to rozdielně, počnúc hned na svatého Jiřie najprv příštieho od dánie tohoto listu pět kop, a na svatý Václav potom příštieho tolikéž; a tak vždy máme vydávati na každý rok věřitelóm našim svrchupsaným, dokudž bychom svrchupsaných zlatých jistinných i s úrokem našim věřícím svrchupsaným nedali a nezaplatili úplně a docela. S takúto výmienkú, kdyžby svrchupsaní moji věřitelé, neb jich věrná ruka, chtěli svrchupsaných zlatých od nás jmieti, tehdy nám mají puol leta napřed dáti věděti, a my jim je máme dáti a oplatiti i s úrokem svrchupsaným, to jest pět kop. A též my zasě, když bychom našim svrchupsaným věřitelóm dali puol leta napřed věděti, že chcme svrchupsané zlaté oplatiti, tehdy oni věřící naši neb jich věrná ruka ty zlaté mají od nás přijieti a vzieti, i s úrokem toho polúletie; a když tak to učinie, tehdy nám mají naši věřitelé svrchupsaní ten list zasě v naši moc navrátiti beze všie odpornosti a zmatku všelikakého. A já nadepsaný jistec, i my rukojmie svrchupsaní slibujem všechni rukú společnú a nerozdielnú, že to vše, což sě svrchu píše, svrchupsaným našim věřitelóm i jich věrným rukám má zdržáno a učiněno býti beze všie zlé lsti všelikaké a odpornosti, a docěla. Paklibychom toho, což sě svrchu píše, neučinili . . . [ležení ve Třebíči]. A ktož by tento

list jměl s svrchupsaných věřitelóv našich ... Dán a psán v Telči leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého prvnieho, ten čtvrtek před sv. Duchem.

Přivěšeno bylo 7 pečetí, z nichž 3 jsou utrženy, 2 porušeny a 2 zachovalé.

61.

Jan z Hradce a Václav ze Zhorce směnili se o břehy při potoku u vsi Jihlavky a při potoku nad Kalištským rybníkem.

V Telči, 17. července 1451. Orig. perg. 142a.

My Jan z Hradce a Václav ze Zhorce seděním v Jihlavce, vyznáváme tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie, že sme sě směnili o ty břehy a o ta dva potoky, kteréž sme spolu jměli, jeden v Jihlavce pode vsí, a druhý jmenem Krvavec nad Kališckým rybníkem, až do to pusté mlynišče [sic] pod Dubenkami, takto: že já nadepsaný Jan z Hradce dal sem a sstúpil sem svrchupsanému Václavovi a jeho erbóm a budúcím ten jeden břeh, kterýž sem jměl na tom potoce pod Jihlavkami, aby on Václav a jeho erbové a budúcí již tu na tom potoce oba břehy jměli a drželi ku pravému dědictvie, a na tom ani já ani moji erbové a budúcí nemáme jim překážeti, ani na to sáhnúti žádnú věcí ani kterým právem, a lidé naši nemají tu viece loviti ani sakem ani rukama, ani žádnú věcí jinú, než próhon a jiné pohodlé kromě lovenie mají tu lidé jmieti, jakož jsú prve od staradávna jměli. Teež také já nadepsaný Václav dal sem a sstupil sem svrchupsanému panu Janovi a jeho erbóm a budúcím ten jeden břěh, kterýž sem jměl na tom potoce nad Kališckým rybníkem, až do to pusté mlynišče [sic] pod Dubenkami, aby on svrchupsaný pan Jan a jeho erbové a budúcí již tu na tom potoce, ješto slove Krvavec, oba břehy jměli a drželi ku pravému dědictví, a na tom ani já ani moji erbové a budúcí nemáme jim překážeti ani jim na to sáhnúti žádnú věcí ani kterým právem, a lidé naši nemají tu viece loviti ani sakem ani rukama, ani kterú věcí jinú, než jiné pohodlé kromě lovenie mají tu lidé jmieti, jakož jsú prve od staradávna jměli. A na potvrzenie toho všeho my svrchupsaní Jan z Hradce a Václav ze Zhorce své vlastnie pečeti s naší dobrú volí a s naším vědomím přivěsili sme k tomuto listu, a prosili sme urozeného pana Jana Zibřida z Pernšteina, a slovutných panoší Jana z Lipníka, Oldřicha z Marýže, Václava z Marýže, Mikuláše z Prostého seděním v Bathelově, a Buzka z Strážova, že jsú také své vlastnie pečeti na svědomie přivěsili k tomuto listu, jim a jich erbóm bez škody; jenž jest dán v Telči po božiem narozenie tisícieho čtřstého padesátého prvnieho leta, tu sobotu po svaté Margaretě panny božie.

Visí 8 pečetí, 6 neporušených, 2 poškozené.

62.

Jan z Hradce dlužen jest 250 zl. uh. paní Machně z Hlavatec.

V Telči, 28. listopadu 1451. Orig. perg. 142 b.

Já Jan z Hradce i svými erby, první jistec a dlužník spravedlivého dluhu dolepsaného, a my Václav z Leskovce, Jan z Lipníka, Mikuláš z Batelova, Václav z Kněhnic a z Vydřie, Václav z Marýže, v ty časy purkrabie na Telči, a Erazím z Dlúhé Brtnice, rukojmie a spoluslibce s ním s panem Janem a zaň, vyznáváme tiemto listem . . . . že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu puoltřetieho sta zlatých uherských črvených dobrých spravedlivé váhy, a třiceti kop drobných peniez dobrých, za každý groš sedm peněz počítajíce, slovutné paní Machně z Hlavatec, a k věrné ruce její slovutnému panoši Janovi z Artlebic a z Myslibořic, kteréžto zlaté i penieze svrchupsané já jistec i my rukojmie svrchupsaní slibujem svú dobrú čistú a křesťanskú věrú, rukú společnú a nerozdielnú dáti a zaplatiti a hotovými zlatými odčísti den svatého Jiřie nynie najprv příštieho od dánie listu tohoto, a na Myslibořicích na tvrzi u veliké jistbě položiti beze všech omluv všelikakých odčísti ty svrchupsané zlaté i penieze věřitelóm našim svrchupsaným. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení ve Třebíči]. A ktož tento list bude mieti s svrchupsané paní . . . Psán a dán v Telči leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého prvého, v tu neděli před svatým Ondřejem apoštolem božím.

K listině přivěšeno je 7 dobře zachovalých pečetí.

63.

Anna z Hradce zapisuje manželu svému Jindřichovi z Michalovic hrad Bílkov u Dačic v Moravě.

Bez místa. 26. července 1452. Orig. perg. 143.

Já Anna z Hradce, manželka urozeného pana Jindřicha z Michalovic, vyznávám tiemto listem před každým člověkem, ktož jej čísti neb čtúc slyšěti bude, že vidúci nebezpečnost života svého a nemohúc pro dalekost desk dojíti, i s dobrým rozmyslem a s dobrú pamětí a s dobrých lidí radú zapsala sem i mocí tohoto listu zapisuji i mocně dávám urozenému panu Jindřichovi z Michalovic, manželu mému milému, hrad Bielkov s dvory, s lukami, s lesy, s rybníky, s potoky, s městečky, s vesnicěmi, s dvory kmecími, i s kostelními podáními, se vším panstvím a příslušenstvím, i se vší zvolí, i což k tomu od staradávna příslušie, žádnému tu nic nepozuostavujíc, zapisuji a dávám na tom na všěm panství, jakož sě svrchu jmenuje, pět tisíc kop grošuov dobrých stříebrných, rázu Pražského; a toto ještě přiměňuji, že jemu to vše dávám i jeho budúcím, k čemuž které právo mám v zemi Moravské, aby on to mocně držal, toho požíval, prodal, směnil a učinil s tiem, jakžby mu sě

zdálo, jako s svým vlastním, což mu kolivěk tiemto listem a zápisem zapsala sem a zapisuji jemu i jeho budúcím. A také prosím pánóv Moravských, když by svrchujmenovaný pan Jindřich, manžel mój milý, s tiemto listem před jich milost předstúpil, aby mu tento dluh i to právo mé, jakož tento list svědčí, v zemské dsky vložiti ráčili, jakož bych sama vašie milosti osobně prosila. A ktož by tento list měl s dobrú volí urozeného pana Jindřicha z Michalovic, manžela mého milého, ten má i mieti bude túž moc i též právo k tomu ke všému, což tento list svědčí, jako on sám. A pro lepší pevnost a jistotu pečeť svú vlastní a přirozenú k tomuto listu sem přivěsiti kázala; a prosila sem urozených pánuov, pana Oldřicha Zajiecě z Hazmburga a z Kosti, a pana Bohuše z Kováně a z Frictena, a slovutných panoší Mikšě ze Lhotic, a Mikulášě ze Smrziečna, a Jana z Domoustic, aby své pečeti podle mne přivěsili k tomuto listu, na svědomie a pevnost tomuto zápisu; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna božieho po čtrnádsti stech paddesátého druhého leta, tu středu po svatém Jakubě velikém apoštole božiem.

Visí 6 pečetí neporušených. — Výtah v A. Č. III. 551.

64.

Zdeněk ze Šternberka zapisuje tetě své Keruši ze Šternberka ročního úroku 26 kop gr.

V Konopišti, 12. srpna 1453. Orig. perg. 144.

Já Zdeněk z Šternberka, najvyšší purkrabie Pražský, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb čtúce slyšeti budú, že jakož dobré paměti pan Jan Hradecký, švagr mój, učinil byl úmluvu mezi mnú a pannú Keruší z Šternberka, tetú mú, tak abych jí dvadceti kop grošóv úroka ročnieho vydával do jejie smrti; také ač by k Třešti které právo měla, aby žádnému toho nezavazovala, ale aby po jejie smrti na mě to spadlo, a když bych na ní toho požádal, aby mi to zapsala řádem a právem moravským. A pak již nynie stala sě jest konečná úmluva mezi mnú a jí pannú Keruší, tetú mú svrchupsanú, tak že sem jí k tomu z dobré vóle své šest kop přidal, a ona má v Brně v klášteře býti, a mám jí šest mezdcietma kop grošóv na každý rok platiti a vydávati, a to rozdielně: dvě neděli po každém svatém Jiří třinádcte kop grošóv, a dvě neděli po každém svatém Havle také třinádcte kop grošóv, vždy dobrých střiebrných rázu Pražského, a tak na každý rok rokóv svrchupsaných tak ten úrok budu mieti i slibuji jí platiti a vydávati do jejie života; kteréžto úroky mám i slibuji jí klásti na Meziřiečí u pana Václava švagra svého, náklady svými, beze všech jejie škod a nákladóv. A to jí slibuji ctně a věrně zdržeti bez přerušenie. A na zdrženie toho zastavil sem jí i zastavuji rukojmie urozené pány a slovutné panoše: pana Jana z Kunštatu, pana Zdeňka z Waldeka, Přecha z Olbramovic, Mrakše z Bezejovic, Hanuše z Fryčtýna a Mikuláše z Štítného. A my již jmenovaní rukojmie za pana Zdeňka svrchupsaného, s ním a zaň,

slibujem všichni naší dobrú věrú křesťanskú, rukú společnú a nerozdielnú, ty úmluvy svrchupsané od prvnie až do poslednie držeti, zachovati i skutečně plniti jí panně Keruši svrchupsané věřící naší, beze všeho zmatku a prodlevánie dalšieho i vymlúvánie všelikterakého. Paklibychom toho neučinili a úroka kterého polúletie, buďto Svatojiřského neb Svatohavelského, jie panně Keruši svrchupsané věřící naší nedali a nepoložili tu a tak, jakož sě svrchu píše, tehdy po napomenutí a obeslání nás svrchupsané panny Keruše, věřície našie, listem, poslem aneb ústně ihned na zajtřie máme a slibujem, jeden druhého nečekaje ani sě čím vymlúvaje, dva z nás rukojmí svrchupsaných, kteráž by tak napomenuta byla, každý z nás sám svým životem s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma, anebo miesto sebe jiného panoši rytířského řádu vypravě, též s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma, vlehnúti nebo vložiti v pravé a obyčejné leženie do Jihlavy neb do Meziřiečie aneb do Třebíče, do jednoho z těch měst, do hospody ctného hospodáře, tu kdež by nám od panny Keruše svrchupsané věřície našie bylo ukázáno a jmenováno. Jestli pak že by ote dne obeslánie a napomenutie nás pořád čtúc čtrnádcte dní minulo, a úrok kterého kolivěk polúletie, buďto Svatohavelský neb Svatojiřský, ještě vždy panně Keruši věřící naší svrchupsané nebyl dán a položen tu a tak, jakož sě svrchu píše, tehdy buď od nás ležáno nebo neležáno, dáváme jí věřící naší panně Keruši svrchupsané tiemto listem plnú moc i plné právo, ty úroky, kteří by zdržáni byli, vzieti v křesťanech neb v židech na naši všech společnú a nerozdielnú škodu; a my proto vždy máme a slibujem tu a tak, jakož sě svrchu píše, ležeti a z toho leženie žádným obyčejem nevyježdieti ani vychoditi ani kterak vynikati, dokudž by všichni úroci zadržání, kteří by kolivěk zadržáni byli, nebyli dáni a penězi hotovými uplně a docela nebyli splněni jí panně Keruši, věřící naší. A kteréž by škody pro naše neplněnie těch úrokóv jakžkolivěk vzala, ty všecky škody máme jí i slibujem penězi hotovými úplně zaplatiti, z leženie nevyjiežďějíc, ale však takové škody, ješto by je dobrým svědomím pokázati mohla. Umřel-li by také v tom času který z nás svrchupsaných, buďto jistec neb rukojmie, jehož pane Bože rač ostřiéci, tehdy my živí zuostalí máme a slibujem jiného tak jistého i tak movitého miesto toho umrlého v jednom měsíci ote dne jeho umřenie pořád počítajíc k nám v týž slib a v to rukojemstvie přistaviti, a list tento v táž slova obnoviti, kolikrát by toho kolivěk potřebie bylo, pod ležením svrchupsaným. A ktož by tento list měl nebo mieti bude s dobrú volí panny Keruše věřície našie častopsané, ten má i mieti bude túž moc a též ovšem právo k tomu ke všemu, což tento list svědčí, jako ona sama, panna Keruše často jmenovaná; ale to má trvati toliko do jejie smrti a dále nic; a po smrti panny Keruše, často jmenované věřície našie tento list žádné moci nemá mieti, a nám bez odporu a bez zmatku má zasě vrácen býti. Toho všeho na potvrzenie a pevnost i pro lepší jistotu my všichni, jistec i rukojmie svrchupsaní, s naším vědomím i s přiznáním dobrovolně pečeti naše vlastnie přivěsili

sme k tomuto listu, jenž jest psán na Konopišti po narození syna božieho po tisíci po čtyřech stech letech padesátého a třetieho leta, v neděli po svatém Vavřinci.

Visí pečetí 5 neporušených, 2 jsou utrženy.

65.

Arnošt z Leskovce, poručník synů po Janovi z Hradce, přejímá na se dluh 50 kop gr. tak, aby věřitelé vybrali si jej na městečku Dačicích.

Bez místa. 29. máje 1454. Orig perg. 147.

Já Arnošt z Leskovce, poručník mocný synóm dobré paměti páně Janových z Hradce, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo slyšen bude: jakož dobré paměti urozený pán, pan Oldřich z Hradce spravedlivého dluhu jsa dlužen padesáte kop grošóv opatrnému muži Jakšovi starému, rychtáři v Dačiciech a manželce jeho panie Máří, a v tom pak dluhu postúpil jest jim rybníčku stavu Budkovského, a list na to jim na pargamoně s pečetí svú visutú i s jiných dobrých lidí pečetmi na svědomie udělal jest: já již na miestě pánóv sirotkóv Hradeckých ten dluh, totižto padesáte kop grošóv, na sě přejímám, a list ten na zástavu stavu svrchupsaného tiemto listem vyvazuji, a nadepsanému Jakšovi a jeho manželce těch padesáte kop grošóv postupuji na městečku Dačicích, aby na všaký rok deset kop grošóv sobě vybierali, rozdielně, až i do splacenie summy nadepsané, počnúc na svatý Havel po dání listu tohoto najprv příští pět kop grošóv, a na svatý Jiří ihned potom zběhlý druhých pět kop grošóv, a tak vždy na ty časy již jmenované po pěti kopách bráti mají, až i do vybránie padesáti kop svrchupsaných beze všie překážky pánóv sirotkóv, také bez mé i jiných všech překazy. A když by sobě již dokonce těch padesáte kop grošóv vybrali a splnili tak a tiem obyčejem, jakož sě svrchu píše, tehdy mají nám zasě list tento navrátiti beze všie otpornosti. A ktožby tento list měl s dobrú volí Jakše nadepsaného a jeho manželky, ten jmá i bude mieti plnú moc a celé právo k tomu, což sě v tomto listu píše, jakožto oni sami. A toho na potvrzenie a lepší jistotu pečet svú vlastní a přirozenú dobrovolně s mým jistým vědomím dal sem přivěsiti k tomuto listu; a pro širšie svědomie prosil sem slovutných panoší Václava z Leskovce bratra svého, Pelhřima z Údimě purkrabí na Hradci, a Jana Zásmuka z Vlčetína, že jsú pečeti své také podle mne na svědomie dali přivěsiti k mé prosbě k tomuto listu, jenž dán jest a psán po božiem narození tisícieho čtyřstého padesátého čtvrtého leta, v středu o křížových dnech.

Visí 4 pečeti, 2 neporušené, 2 silně porouchané.

66.

Jan z Potšteina a na Žampachu prodal Janovi ze Soutic 750 kop gr., kteréž měl na zboží Bílkovském od paní Markety, vdovy po Oldřichovi z Hradce.

Bez místa. 15. července 1454. Orig. perg. 148.

Já Jan z Počteina seděním na Žampachu, jistec a prodávající trhu podepsa-

ného, vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že to věno své, puol osma sta kop grošóv Pražských střiebrných a dobrých, kteréž mám od urozené panie Margarethy ve dckách země Moravské zapsáno, kteréž ona měla jest po urozeném pánu, panu Oldřichovi z Hradce dobré paměti muži svém, na Bielkovském zboží, na vesnicích tuto jmenovaných: na Bielkově, na Dobrohošti, na Manešovicích, na Chlumci, na Lipuolci, na Hostkovicích, na Radlicích, na Němčicích, na Říšici, na Velíši, jakož dcky zemské v Moravě to panie Margarethě nadepsané a mně po nie a od nie plněje to a šíře svědčí, se vším příslušenstvím, tak jakož sem sám držal a jakož dcky dále svědčí, nic sobě tu na tom věnu žádného práva ani které zvláštnosti i svým budúcím nepozuostavuje ani zachovávaje, s dobrým rozmyslem a zdravú přátel mých radú prodal sem a mocí tohoto listu pravým trhem prodávám panu Janovi z Sútic i jeho dědicóm a budúcím za jistú summu peněz mně úplně zaplacenú, a jim sem toho věna pravým právem věnným postúpil; kterézto věnné právo tak úplně a v celosti, jakož jest napřed dotčeno, mám i slibuji nadepsanému panu Janovi z Sútic a jeho dědicóm budúcím ve dcky země Moravské vložiti a zapsati, i zpraviti a osvoboditi, což by nadepsaná panie Margaretha v svém držení zavadila, anebo což bych já v svém držení zavadil, tak jakož země Moravská za právo má; a to slibuji učiniti na sviečky po dání tohoto listu najprve příštie, nebo na druhé, anebo konečně na třetí sviečky pořád se nasledujiecie. A dokavadž bych toho nedokonal, chci tomu a ovšem svoluji, aby tento list plnú moc a právo k tomu ke všemu, což se v tomto listu píše, obdržal, měl a zachoval nadepsaným věřitelóm mým, jakož bych to jim ve dcky země Moravské, osobně sě přiznaje, vložil a zapsal se vší opatrností, kterážto z práva i z obyčeje má při tom zachována býti. A my Soběslav z Miletínka, Jindřich z Počteina, Jan z Rychnova, Jan Pecha z Lazec, Vilém z Dřela, Hertvík ze Mnětic, Hroch z Mezilesic, Slašek z Slatiny, rukojmě a spoluslibce za svrchupsaného pana Jana z Počteina jistce, s ním jednostajně a zaň, dobrú naší věrú křesťanskú, rukú společní a konečně nerozdielnú, slibujem napředpsanému panu Janovi z Sútic i jeho dědicóm budúcím věřitelóm našim, to věno svrchupsané, puol osma sta kop grošóv, a tak jakož dcky země Moravské nahořepsané panie Margarethě a potom od nie panu Janovi z Počteina jistci dřévepsanému šíře svědčie, ve dcky země Moravské vložiti, zpraviti a očistiti a osvoboditi, což by panie Margaretha anebo pan Jan z Počteina v svém držènie zavadili, tak jakož země Moravská za právo má, a to na ty časy tak, jakož sě svrchu v tomto listu píše, beze všeho prodlenie dalšieho. Paklibychom toho neučinili, tehda hned po nevložení anebo nezpravení my rukojmie nahořepsaní, kteříž a když od věřitele našeho nadepsaného nebo od jeho dědicóv budúcích, listem, poslem nebo ústně napomenuti byli bychom, jeden druhých nečekaje ani se čímžkoli vymlúvaje, každý sám svým životem osobně, anebo miesto sebe panoši řádu rytieřského vypravě, s jedniem pacholkem

a se dvěma koňoma do města Hory Kuthny anebo do Chrudimě, z těch dvú měst do jednoho, do hospody ctného hospodáře, kteráž nám od věřitele našeho nadepsaného neb od jeho dědicóv a budúciech bude ukázána a jmenována, máme a slibujem vlehnúti anebo vložiti, a leženie obyčejné plniti a zachovati, tak jakož Česká země má za právo. A když od napomenutie nás k ležení čtrnácte dní pořád zběhlých minulo by, a věřiteli našemu výšepsanému nebo jeho budúcím dokonáno i učiněno nebylo to, což sě v tomto listu píše, tehdy tiemto listem plnú moc i právo ty penieze, puol osma sta kop groš. věnných, našim věřitelóm nahoře psaným dáváme, optati a vzieti mezi křesťany nebo mezi židy, na naši všech rukojmí škodu pospolnú a nerozdielnú, a my proto předse vždy to ležení obyčejné plniti a zachovati máme a slibujem, z něho nižádným obyčejem nevynikujíce, do konečného splněnie věřitelóm našim všech věcí v tomto listu psaných, i se všemi škodami pro nesplněnie naše kterakkoli vzatými a dobrým svědomím pokázanými. A neuchoval-li by Pán Buoh od smrti kterého z nás rukojmí svrchupsaných, jehož Bože rač zachovati, tehdy my živí zuostalí jiného živého tak hodného a movitého miesto toho mrtvého v jednom měsíci ode dne smrti toho, jenž by umřel, počítajíc, pořád zběhlém, máme a slibujem k sobě v tomto rukojemstvie a v tento slib přistaviti, list tento, kolikrát toho potřebie bude, v táž slova obnovíce, pod ležením svrchupsaným. A ktož tento list měl by s dobrú vuolí věřitele našeho nadepsaného aneb jeho dědicóv budúcích, ten má i mieti bude túž plnú moc i plné právo k tomu ke všemu, což se v tomto listu píše, jako oni sami. Toho na potvrzenie a pro lepší jistotu my jistec i rukojmie nahoře jmenovaní, pečeti naše přirozené s jistým naším vědomím i s přiznáním dobrovolným přivěsiti dali sme k tomuto listu, jenž jest psán po narození syna božieho leta tisícieho čtyřstého padesátého čtvrtého, ten den na Rozeslánie dvanádcti apoštolóv Božiech.

Viselo 9 pečetí, 2 jsou utržené, 4 značně poškozené a 3 neporušené. — Na lístku vloženém poznamenáno: Tento list vyvadil pan Zdeněk z Šternberka svými penězi od pana Lva.

67.

Kateřina ze Šternberka dává svému druhému manželu Václavu z Lomnice a z Meziříčí 250 kop gr., druhou to částku věna svého zapsaného na zboží Želetavském.

V Meziříčí, 27. února 1455. Orig. perg. 151.

Já Kateřina z Šternberga vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kto jej uzřie aneb čtúc slyšeti budú, že jakož mám prve puol osma sta kop grošóv věnných peněz na tom zboží Želethavském, se vším jeho příslušenstvím od staradávna a panstvím, od urozeného pána, pana Jana z Hradce, pána a v ty časy manžela mého milého dobree paměti, a týž pan Jan již řečený z svej zvláštnie milosti a lásky, kterúž ke mně jměl, přidal mi dobrovolně puol třetího sta kop groší ku prvniemu věnu, tak abych tisíc kop groší věna svého jměla na tom zboží Žele-

tavském svrchupsaném, jakožto v jeho listu rozkázaném se šířě vypisuje a jmenuje, kterýchžto puol třetieho sta kop grošóv byla sem sobě pozuostavila, když sem sě vdávala za urozeného pána, pana Václava z Lomphnicě a z Meziřiečie, davši jemu puol osma sta kop groší po sobě, jakož toho list muoj jmá. Ale již s dobrým rozmyslem a z svej dobré vuole a lásky i těch puol třetieho sta kop groší již řečených dala sem a mocí tohoto listu dávám svrchupsanému pánu, panu Václavovi z Lomphnice a z Meziřiečie, panu manželu mému milému, tak aby i on pan Václav již řečený, pán a manžel mój milý, jměl též plné právo i túž plnú moc k těm tisíce kopám groší na již řečeném zboží Želethavském, jako já sama Kateřina svrchupsaná. A tomu všemu, což sě svrchu píše v tomto listu, na svědomie a pro pevnější jistotu já Katheřina napředpsaná svú sem vlastnie pečeť s svým jistým vědomím dobrovolně přivěsila k tomuto listu; a připrosila sem urozených pánóv: pana Jana z Pernštýna bratra svého milého, a pana Vaňka z Bozkovic najvyššieho komorníka desk a súdce zemského v Brně, a slovutných panoší: Mikulašě Něpra z Vojslavic a z Pozdětína, Prokopa z Studeného, Jana Lhotky z Dlužína purkrabí na Meziřiečí, a Ondřeje z Okarce, že jsú také tomu na svědomie své pečeti podle mne přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán na Meziřiečí leta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta padesátého pátého leta, v ten čtvrtek po svatém Matěji apoštolu božiem v postě před tú nedělí, ješto slove Reminiscere.

Viselo 7 pečetí, 4 jsou neporušeny, 1 poškozena a 2 utrženy.

68.

Dorota z Kralovic synům svým Janovi a Buškovi z Nečtin dává starý dlužní list na 150 kop.

Bez místa. 28. srpna 1455. Orig. perg. 151a.

Já Dorotha z Kralovic, vdova dobré paměti po nebožci Benedovi z Nečtin a z Břežan, vyznávám tiemto listem oc, že ten list hlavní, kterýž mám s visutými pečetmi, jímž svědčí mně pravého a spravedlivého dluhu puol druhého sta kop grošuov a úroka, to jest platu ročnieho rozdielně po těch penězích přišlého, patnádct kop grošuov, v němžto jistec téhož dluhu jest urozený pan Arnošt z Leskovce, toho času poručník urozených pánuov sirotkuov pánuov z Hradce, a rukojmie s ním a zaň urozený pán, pan Jan z Stráže, a slovutní panošě Václav z Leskovce bratr předepsaného jistce, Jetřich z Leskovce syn téhož jistce, Litvín z Nemyšle, Prokop z Vojslavic, Vecemil z Dětřichovic, Bohuslav z Kozlé, Bohuslav Zrubka z Jiřic, plniti sě všichni zapsavše tak a v ta závázanie, jakož týž list všecko skrze šíře a plněje svědčí, dala sem i mocně dávám s mú dobrú a svobodnú vuolí se vším tiem a plným právem, což mi koli v tom listu příslušalo, slovutným panošiem Janovi a Buškovi z Nečtin, synóm mým milým, moc jim plnú i právo dávajíc toho sě listu hlavnieho, o němžto svrchu zmienka jest, zmocniti, jím to, což svědčí, upomínati a dobývati, i všelikterak

s ním jakožto s jich vlastním, což sě jim líbí nebo líbiti bude, učiniti bez mého a přátel mých i jiných všěch lidí všelikého otporu a překážky. Na potvrzenie a budúcí paměť pečeť mú vlastní dala sem k tomuto listu přivěsiti dobrovolně, prosivši slovutných panoší Heřmana sirotka ze Zhorce, Přibíka z Křemže, Jana z Cholpiç, že jsú také pečeti své přivěsili na svědomie k tomuto listu, jenž jest dán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého padesátého pátého, v středu po světiem Bartholoměji.

Visí 4 pečeti, 3 neporušené, 1 zmařená.

69.

Král Ladislav Kateřině ze Šternberka potvrzuje list mocný, daný nebožtíku jejímu manželu Václavovi z Lomnice.

Ve Vídni, 18. ledna 1456. Orig. perg. 153.

My Ladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charbatský ɔc král, vévoda Rakúský a markrabie Moravský ɔc. Oznamujem všem: jakož někdy urozený Václav z Lomnice byl sobě na nás uprosil za své živnosti, že jsme my jemu dali z milosti takový list, aby mohl své zbožie dáti komu by chtěl za zdravého života nebo na smrtedlné posteli ɔc; i jsúce toho zpraveni, že jest vedle toho listu neučinil, vedle obyčeje a řádu, jakož jměl učiniti, než toliko tak rozkázal purkrabí svému: neuchoval-li by ho Buoh, aby k žádnému nehleděl, nežli k urozenie Katheřině z Sternbergka manželce jeho, a bez jejie vuole nic nečinil. I poněvač jest s tohoto světa tak sšěl vnáhle, dáváme též Katheřině z Sternbergka pro jejie zachovanie a poctivost plnú moc a právo k tomu listu, jakož by jí svrchupsaný Václav vedle listu svrchupsaného a práva země Moravské učinil, a toho tiemto listem potvrzujem, aby ona mocnú poručnicí byla svrchupsaného Václava sirotkuov i zbožie jeho do jich let, a tak však, aby jim jich zbožie poctivě držala a zachovala, jako věrné mateři příslušie; a když by ti sirotci došli svých let vedle práva zemského v Moravě, tehdy jim jich zbožie bez odpornosti má sstúpiti a s tiem zbožím již dále bez jich vuole nic nemá činiti. A protož přikazujem hauptmanu i jiným úředníkóm našim v Moravě, kteříž nynie jsú aneb potom budú, věrným našim milým, přísně, aby svrchupsané Katheřině v tomto našem obdarování v ničem nepřekáželi ani překážeti dopustili, ale jí radše v tom zachovali a zbraňovali, neb v tom naši vóli naplnie. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán u Viedni v neděli po svatém Anthonii leta božieho tisícého čtyřstého paddesátého šestého, let království našich Uherského ɔc v šestnádctém a Českého v třetiem letě.

Ad relacionem Dni. Zdenkonis de Sternberg, Burgravii Pragen.

Visí 1 královská pečeť neporušená.

70.

Arnošt z Leskovce dlužen jest 50 kop gr. Mikulášovi ze Zahrádek.

Bez místa, 22. června 1456. Orig. perg. 154.

Já Arnošt z Leskovce, poručník urozených pánóv sirotkóv pánóv z Hradce, jistec na miestě sirotčiem, dluhu podepsaného, a my Mikuláš z Borovné, Vaněk z Studenic, Jan z Zásmuk z Vlčetína a Jan Babka z Meziříčie, rukojmie za svrchupsaného pana Arnošta i s ním, všichni rukú společnú a nerozdielnú vyznáváme tiemto listem . . ., že jsme dlužni spravedlivého dluhu padesáte kop grošóv dobrých střiebrných, za každy groš sedm peněz obecně berných počítajíce, slovutnému panoši Mikulášovi z Zahrádek a k věrné ruce jeho slovutnému panoši Janovi Čilúdovi z Palovic. Z kterýchžto peněz máme a slibujem věřitelóm našim pěth kop grošóv platu ročnieho z komory platiti, a to rozdielně, počnúc na svatý Havel po dání listu tohoto najprv příští puol třetie kopy a na svatý Jiří hned potom zběhlý také puol třetie kopy, a tak vždy potom na každý rok na časy jmenované ten jistý plat vydávati máme tak dlúho, dokudž by nám nadepsaný věřitel náš anebo jeho věrná ruka nedal anebo my jim zasě nedali puol leta napřed věděti od některého času úroka plněnie. A po takovém napřed dání věděti máme a slibujem nadepsaným věřitelóm našim svrchupsaných padesáte kop grošóv jistiných dáti a zaplatiti v tom polúletí pořád zběhlém i s úrokem na to přišlým, úplně a docela beze všeho dalšieho prodlenie i bez zmatku. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Jindř. Hradci]. A ktož by tento list jměl . . . Dán jest a obnoven leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého šestého, v úterý před svatým Janem Křtitelem božím.

Přivěseno bylo pečetí 5, ze kterých 3 neporušeny jsou, ostatní pokaženy.

71.

Eliška z Palovic a František z Libivé kvitují Arnošta z Leskovce ze 360 zl. uh.

Bez místa. 19. února 1457. Orig. perg. Fam. Neuhaus.

My Elška z Palovic a František z Libivé i s svými erby vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: jakož máme list na pargameně na tři sta zlatých a na šedesát zlatých uherských jistiny pravé nám a erbóm našim svědčící, v kterémžto listu jistec jest dobré paměti urozený pán, pan Jan z Hradce a jeho erbové, a podle JMti rukojmie slovutný panoše Jan z Lipníka, Václav z Marýže purkrabie na Telči, Václav z Vydřie, Buzek z Strážova a Václav Rosický, úrok s nadepsané jistiny i jistinu platiti a plniti sě nám zavazujíce, tak a pod těmi pokutami závazky a ohradami, jakož týž hlavní list šíře svědčí a zavierá světlejie. Při kterémžto listu také pečeti pána, totišto jistce svrchupsaného, i všech rukojmí nadepsaných a každého zvláště jsú zavěšeny; kterúžto jistinu, totišto tři sta

zlatých a šedesát zlatých uherských, urozený pán Arnošt z Leskovce, poručník spravedlivý panstvie Hradeckého, splnil a zaplatil jest nám úplně a docela dobrými zlatými uherskými dobře vážnými. A z té pak jistiny zlatých nám splněných a úplně zaplacených my svrchupsaní Elška a František pana Arnošta svrchupsaného miesto jistce, a tak pány sirotky: pana Heřmana a pana Jindřicha pány z Hradce, i všecky rukojmie svrchupsané listu tohoto mocí quittujem, propúštieme i konečně prázdny činíme, slibujíce napřed sami za sě i za naše všecky erby a budúcie dobrú naší ctí a věrú, že svrchupsaný pan Arnošt totišto a páni sirotci nadepsaní ani jiech rukojmie jmenovaní z těch tří set zlatých jistinných nám úplně a docela zaplacených věčně nebudú od žádného člověka napomináni obyčejem nižádným. A dále což sě úrokóv na tu jistinu nám zadržalých dotýče, o to jsme dobrovolně my Elška a František svrchupsaný svolili a přišli, i mocí tohoto listu přicházíme se panem Arnoštem nadepsaným na miestě sirotčím, na urozeného pána, pana Zdeňka z Šternberka, najvyšieho purkrabí Pražského, na JMti mocně přestati slibujíc, což o těch úrociech bude vyřčeno a nalezeno, držeti a to zachovati bez otpornosti. Na potvrzenie toho všeho vlastnie naše pečeti přirozené dobrovolně dali jsme přidáviti k tomuto listu; a pro širšie svědomie prosili jsme urozeného pána, pana Stephana z Lichtmburga a z Bietova, a slovutných panoší Jana Čilúda z Palovic, Jana Bořitu z Budče, a Mikuláše z Borovné, a Erasima z Dlúhé Brtnice, že jsú také k prosbě našie pečeti své na svědomie dali přidáviti k tomuto listu bez své škody; jenž jest dán leta od narození syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého sedmého, v sobotu po svatém Valentinu.

Viselo 7 pečetí, nyní porušených.

72.

Kateřina ze Šternberka kšaftem dává dětem svým Heřmanovi a Jindřichovi z Hradce zboží Želetavské, a Janovi a Bohunce z Lomnice zboží Meziříčské.

Bez místa. 2. ledna 1458. Orig. perg. 155.

Já Katheřina z Sternberga, někdy manželka urozených pánóv nebožtíkóv najprv pana Jana Hradeckého a potom pana Václava z Lompnice a z Mezeřiečí dobré paměti, vyznávám tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie: jakož mám list a povolenie od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Ladislava, Uherského a Českého krále a markrabí Moravského ɔc slavné paměti, na to, abych svá zbožie mohla poručiti, rozkázati aneb dáti, komuž bych chtěla, jakož sě v tom listu šíře vypisuje: tak já z dobrým rozmyslem, jsúci sama sebe mocna, tehdy, když sem to dobře mohla učiniti, za svého zdravého života, učinila sem a mocí tohoto listu činím poručenstvie a rozkázánie z svého vlastnieho zbožie a z svého věna, kteréž mi pán Buoh na tomto světě ráčil popřieti, jakož dolepsáno stojí.

Najprve rozkazuji, poručuji i dávám to zhožie Želetavské, totiž Želetavu, Lithochorz, Markvartice, Ščítky i z tiem se vším, což k tomu příslušie, jakož sem sama držala, panu Heřmanovi a panu Jindřichovi bratróm z Hradce, synóm mým milým; i také ten list, kterýž sem jměla od svrchupsaného pana Jana z Hradce dobré paměti otce jich, ješto mně svědčí na svrchupsané zbožie na puol osma sta kop groš. k věnnému právu, jakož v tom listu plněji psáno stojí; tak, když by mne pán Buoh neuchoval, aby to svrchupsané zbožie po mé smrti na ně úplně spadlo a jim bylo sstúpeno, a ten list nadepsaný na puol osma sta kop grošóv, aby jim také byl vydán v jich moc beze všeho zmatku, neb oni ten již jmenovaný list mají a tehdy budú jmieti s mú dobrú volí.

Item mocí tohoto listu porúčím, rozkazuji i dávám panu Janovi a Bohunce z Lompnice a z Mezeřiečí, dětem mým milým, to zbožie a to věnné právo své, kteréžť mi nebožtík pan Václav z Lompnice a z Mezeřiečí, dobré paměti otec jich a někdy manžel mój, byl na svém vlastním panství na Mezeřieckém zbožie zapsal, kterýžto list mně svědčí na čtrnáste set kop grošóv, jakož v tom listu plněji psáno a položeno jest; a tak když by mne pán Buoh neuchoval, aby to svrchupsané zbožie a to věno po mé smrti na ně spadlo a jim bylo sstúpeno, a ten list nadepsaný na čtrnáste set kop grošóv, aby jim také byl vydán beze všeho zmatku, neb oni ten jmenovaný list mají a již budú jmieti s mú dobrú volí.

Pakliby pana Heřmana a pana Jindřicha synóv mých nadepsaných pán Buoh neuchoval od smrti prve nežli Jana a Bohunky dětí mých svrchupsaných, tehdy těch puol osma sta kop grošóv, kteréžť mám zapsáno na Želetavském zbožie, mají spadnúti na svrchupsané děti mé, na Jana a na Bohunku z Lompnice, i ten list na to již jmenované zbožie na puol osma sta kop grošóv má jim také vydán býti beze všeho zmatku, a tehdy budú jej jmieti s mú dobrú volí. Též také neuchoval-li by pán Buoh svrchupsaných dětí mých Jana a Bohunky z Lompnice a z Mezeřiečí od smrti prve nežli pana Heřmana a pana Jindřicha synóv mých svrchupsaných, tehdy těch čtrnáste set kop grošóv nadepsaných, kteréž sem jměla zapsaná na Mezeřieckém zbožie, mají spadnúti na svrchupsané syny mé na Heřmana a Jindřicha z Hradce beze všeho zmatku, i ten list na čtrnáste set kop grošóv má jim také vydán býti beze všie odpory, a tehdy jej mají a budú jmieti s mú dobrú volí.

A jestliže by které svrchupsané zbožie po mé smrti spadlo na svrchupsané syny mé z Hradce aneboli na svrchupsané děti mé z Lompnice a z Mezeřiečí podle mého svrchupsaného rozkázanie, prve nežli by leta jměli, tehdy urozený pán, pan Zdeněk z Sternberga, najvyšší purkrabie Pražský, bratr mój milý, má ta svrchupsaná zbožie i ty listy nadepsané na ta zbožie držeti a v své moci jmieti až do těch mých synóv aneb do těch mých dětí z Lompnice let. A kterýž by z svrchupsaných mých neb synóv neb dětí mých let došly, a když by toho požádaly, tehdy svrchu-

psaný bratr mój má těm nadepsaným synóm mým z Hradce aneb těm svrchupsaným dětem mým z Lompnice to zbožie svrchupsané, což by na kterého podle mého svrchupsaného rozkázánie spadlo, hned sstúpiti, i ty listy na ta zbožie jim dáti podle mého rozkázánie svrchupsaného. Pakliby těch obojích dětí mých svrchupsaných i z Hradce i z Lompnice pán Buoh od smrti neuchoval, prve nežli by k svým letóm přišly, jehož pán Buoh nedaj, tehdy mocí tohoto listu ta svrchupsaná zbožie, kteráž jsem jměla zapsaná od svrchupsaných pánóv a někdy manželóv mých na puol osma sta kop grošóv na Želetavském zbožie i na čtrnáste set kop grošóv na Mezeřieckém zbožie, mají mocně spadnúti na svrchupsaného urozeného pána Zdeňka z Sternberga bratra mého milého i na jeho erby beze všeho zmatku. A ta dva listy častopsaná na puol osma sta kop groš. i na čtrnáste set kop grošóv tehdy budú jmieti s mú dobrú volí.

Také mocí tohoto listu rozkazuji, cožkolivěk a komuž bych kolivěk co rozkázala, poručila aneb dáti kázala z toho svrchupsaného zbožie Želetavského aneb z Mezeřieckého zbožie, aby to tak bylo vydáno a tak učiněno bez ujmy a bez proměny od toho aneb od těch, ješto by má svrchupsaná zbožie po mé smrti drželi a jměli, podle mého svrchupsaného rozkázanie, tak jakož bych já poručila a rozkázala.

A toho všeho na potvrzenie a na jistotu, já svrchupsaná Katheřina z Sternberga svú vlastní pečeť s mú dobrú volí a s mým vědomím kázala sem přivěsiti k tomuto listu, a prosila sem urozených pánóv, pana Albrechta a pana Stephana bratróv z Lichtenburku a z Biethova seděním na Jempnici, a slovutných panoší Václava z Maříže ty časy purkrabí na Telči, Jana z Palovic, Václava z Vydřie, Františka z Libivé a Bohuši z Hodic, že jsú také své vlastnie pečeti na svědomie přivěsili k tomuto listu, jim a jich erbóm bez škody. Jenž jest dán po božiem narozenie tisícieho čtyřstého padesátého osmého leta, ten pondělí po novém letě.

Viselo 8 pečetí; 3 jsou neporušené, 5 utržených.

73.

Machna z Waldšteina dává listy na věno své od Jana z Soutic manželu svému Lvovi z Rožmitála.

Bez místa. 7. ledna 1458. Orig. perg. 156.

Já Machna z Walštýna vyznávám listem tiemto zjevně před každým živým člověkem, ktož jej čísti neb čtúc slyšeti bude: jakož mám listy na věno své prvnie dobré paměti od urozeného nebožce pana Jana z Sútic, s rukojměmi, jakož ti listové hlavní v sobě plnějie svědčie, a jakož mám s těmi se všěmi právy. A protož těch listóv zmocňuji urozeného pána, pana Lva z Rožmitála a z Blatné, muže svého milého, tak že dávám jemu je dobrovolně, aby předepsaný pan Lev s těmi listy učinil, jakž jemu zdáti sě bude, maje k nim ote mne plné právo listem tiemto takéž, jakož

jsem já sama měla. A toho na potvrzenie a k svědomí pečeť svú k tomuto listu dobrovolně přivěsiti kázala jsem napřed, a pro širšie svědomie prosila jsem urozených pánov, pana Mikuláše Vepře z Tremšína, a pana Kaczka z Švamberka, a urozených panoší Beneše z Kalenic seděním v Škvořeticích, a Jana z Buzic, aby vedle mne své pečeti také přivěsili k listu tomuto bez své škody. Jenž psán a dán jest leta po narození syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého osmého leta, v tu sobotu po hodu slavném Božieho křtěnie.

Visí 3 pečeti, jiné 2 jsou utrženy. — Výtah v A. Č. III. 567.

74.

Bratří Beneda a Bušek z Nečtin a z Břežan dávají Petříkovi z Noskova ročních 15 kop zapsaných ve vsi Jarošově.

V Praze, 10. května 1458. Orig. perg. 156a.

My Jan Beneda a Bušek, bratřie vlastní z Nečtin a z Břežan, vyznáváme listem tiemto obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: jakož máme list na pargameně s pečeťmi visutými, nám po mateři našie dobré paměti panie Dorotě z Kralovic příslušný, na zástavu platu peněžitého patnádcti kop grošóv ročnieho platu ve vsi Jarošově a na lidech platných k rychtářství Jarošovskému příslušných v puoldruhém stu kopách pravé jistiny nám postupeného a zapsaného, jakož pak list na to udělaný, kterýžto po nadepsané paní mateři našie na nás řádně přišlý, sám v sobě šíře svědčí a vyličuje i zavierá plnějie; v kterémžto listu jistec jest urozený pán Arnošt z Leskovce na miestě pánov sirotkóv Hradeckých, a rukojmie jeho a zaň urozený pán, pan Jan z Stráže, pan Václav z Leskovce, Jetřich z Leskovce, Litvín z Nemyšle, Prokop z Vojslavic, Viecemil z Dětřichovic, Bohuslav z Kozlé a Bohuslav Zrubek z Jiřic, jichžto pečeti všech, jistce totišto i rukojmí nadepsaných, k témuž listu hlavniemu jsú zavěšeny. Ten takový list nahoře jmenovaný se vším jeho plným a celým právem a příslušenstvím, tak jakož sám v sobě vzní, dali jsme a mocí tohoto listu s naší dobrú, plnú a všem svobodnú volí dáváme slovutnému panoši Petříkovi z Noskova i jeho dědicóm budúcím takově, aby on tiem hlavním listem svrchupsaným napomínal a napomínati mohl mocně a svobodně buďto z jistiny neb z úrokóv i z škod, a také ze všech věcí, v témž listu položených a zavřených, úplně a tak právě, jakoby jemu ten jistý hlavní list zejmena samému svědčil; neb již my ani naši budúcí k tomu listu dále viec práva nemáme žádnéhò. Na potvrzenie toho všeho a pro lepší jistotu vlastnie naše pečeti dobrovolně dali sme přivěsiti k tomuto listu; a připrosili sme urozeného pána, pana Zdeňka z Šternberka, najvyššieho purkrabí Pražského, a slovutných panoší Jana z Malovic a s Chýnova, Přibíka z Mostku, a Bavora z Janovic, že jsú na svědomie pečeti své podle nás dali přivěsiti k tomuto listu bez své

škody; jenž dán jest v Praze leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého osmého v středu před Božiem Vstúpení.

Viselo 6 pečetí, z nichž jedna zcela, 3 z části zachovalé, ostatní pak utrženy jsou.

75.

Zdeněk ze Šternberka dlužen jest na místě sirotkův Hradeckých 300 kop Burianovi, Zdeňkovi a Mikuláši Trčkům z Lípy.

Bez místa. 7. května 1459. Orig. perg. 157.

Zdeněk z Šternberka, najvyšší purgrabie Pražský, mocný poručník a obránce urozených pánóv sirotków Hradeckých, jistec na miestě týchž sirotków dluhu vezpod psaného; a my Jan z Stráže, Čeněk z Klinstýna, purgrabie hradu Pražského, Albrecht z Vydřie, Litvín z Nemyšle, Prokop a Jan bratřie z Vojslavic, a Jan Stlúp z Chotětic, rukojmie a spoluslibce za svrchupsaného pana Zdeňka z Šternberka na miestě sirotčiem, s ním a zaň, všichni jednostajně . . . vyznáváme, že urozeným pánóm, panu Burianovi z Lípy a na Lipnici, najvyššiemu písaři desk zemských královstvie Českého, panu Zdeňkovi a panu Mikulášovi, bratróm vlastním jeho odtudž z Lípy a na Lipnici, dluhu pravého a spravedlivého dlužni a povinni jsme tři sta kop grošóv dobrých střiebrných, rázu a čísla Pražského, za každý groš sedm peněz dobrých střiebrných a v zemi České obecně berných počítajíce. A ty jisté penieze hlavnie všecky, my nadepsaní jistec a rukojmie všichni svrchupsaným věřitelóm našim jednostajně slibujem dobrú naší věrú křesťanskú . . . zaplatiti ote dne svatého Havla po dání tohoto listu najprv přištieho v plném roce pořád zběhlém, a na ten den konečně úplně a docela beze všeho dalšieho prodlenie i bez zmatku. Paklibychom . . . [ležení v Hrazené Lipnici, nebo v Německém Brodu nebo v Pelhřimově]. A ktož by tento list měl . . . Dán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého devátého, v pondělí po hodu slavném božieho na nebesa Vstúpenie.

Visí 7 pečetí, osmá ztracena.

76.

Zdeněk ze Šternberka, poručník sirotků Hradeckých, prodal hrad Bílkov Wolfgangovi z Krajku za 10.800 zl. uh.

Bez místa. 7. září 1459. Orig. perg. 158.

Já Zdeněk z Šternberka najvyšší purkrabie Pražský i s svými erby, mocný poručník sirotkuov panuov Hradeckých, první jistec a spravce věcí a zboží dolepsaných, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a s radú přátel svých, znamenaje dluhy veliké na sirotciech řečených, chtě něco jich zaplatiti, aby na ně úrokové a škody nešli, jakožto poručník jejich prodal sem a mocí listu tohoto prodávám hrad jich Bielkov s mě-

stečkem a vsemi tuto jmenovanými, s těmi, kteréž mezi mnú a urozeným panem Wolfgangem z Krejgu v smluvách jmenovány a sepsány jsú, zejmena najprve hrad aneb tvrz zbořený Bielkov a ves tudiež pod Bielkovem, a také tudiež dva dvory poplužnie se třmi pluhy role, v Strážově službu na nápravniem dvoře, městečko Dačice, Lipolce ves, Hostkovice ves, Radlice ves, Olféřov ves, Němčice ves s službú na nápravniem dvoře, krom toho, což tu Štěpán drží, Veliš ves a tudiež dva dvory poplužnie pustá se třmi pluhy role, Řišice ves, Dobrohosstie ves, Manešovice ves, to což sem tu sám držěl, Chlumec ves, Hradištko ves, Stráně ves, Borek ves a tudiež dvuor poplužní s jedniem pluhem role, Taužim ves, Matějovec ves, Radíkov ves, Stoječín ves, Lastkovec ves, Stálkov ves, Rapolce pustá ves, Evanczie pustá ves, Benedín, pustá ves, a Pocnšlog pustá ves s rolí ornú i neornú, s kostelními poddáními v Bielkově, v Lipolci a v Olféřově, s rybníky, s rybništěmi, s mlýny, s mlýništěmi, s vodami tekúcími i netekúcími, s horami, s doly, s lesy, s chrastmi, s chrastinami, s lukami, s potoky, s ospy, s robotami, s kaury, s vajci, kteréž k tomu hradu a dvoruom v svrchupsaném městečku a vesniciech příslušejí, s činžemi, s poplatky, s puožitky, s mezemi, s hranicemi, jakož ta sbožie svrchujmenovaná v svých mezech a hraniciech od staradávna vyměřena jsú a záležie, se vším plným panstvím a příslušenstvím, kteréž k tomu hradu, městečku a vsem svrchupsaným příslušejí, a obecně se všemi užitky, kterýmižkoli jmeny jmenovány mohú býti, a jakož ten hrad a sbožie svrchupsané sirotci pánuov Hradeckých a já jakožto jich poručník sami jsme drželi, nic sobě na tom hradu a sboží již řečeném, kteréž svrchupsáno zejmena stojí, práva panstvie ani kterého zvláštěnstvie ovšem nezachovávajíc, než to vše prodal sem ku pravému dědictví urozenému pánu, panu Wolfgangovi z Krejgu a jeho erbuom, a k věrné jeho ruce urozenému pánu, panu Vaňkovi z Bozkovic a s Črné Hory, najvyššiemu komorníku súdu a desk zemských v Brně, za deset tisíc zlatých a za osm set zlatých dobrých uherských, kteréž již od napřed psaných kupiteluov svých vzal sem úplně a docela zaplacené.

A protož já Zdeněk z Šternberka již řečený slibuji a mám ten svrchupsaný hrad Bielkov i sbožie se vším jich a plným příslušenstvím na prvniem panském sněmu neb konečně na druhém, když dcky zemské země Moravské v Brně otevřeny budú, jemu panu Wolfgangovi z Krajgu a jeho erbuom i věrné ruce čistě a svobodně ve dcsky zemské vložiti a vepsati ku pravému jich dědictví, a sirotkóm pánuov Hradeckých i tomu, komuž by dcskami zavázáno bylo, vymazati a vypsati ven z desk zemských svrchupsaný hrad s božím a těch sboží vším příslušenstvím beze všech odporností, a od desk vložení hrad i sboží řečené se vším příslušenstvím před sirotky, před věny, před židy, i před každým živým člověkem duchovním i světským, ktož by to právem zemským nařekl, za plná tři leta zpraviti, osvoboditi a očistiti, tak jakož země Moravská za právo má, a to tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo

kupiteluom našim svrchupsaným, a to vše svým nákladem a prací. Slibuji také za ssutie, tak že toho hradu a sbožie žádný ssúti nemá, tak vždy, aby kupitelee naši při tom hradu, sboží a panství dědičně zuostali.

A my Smil z Lichtmburka a z Bietova, Albrecht z Lichtmburka a z Bietova, Štefan z Lichtmburka a z Bietova, Markvart z Lompnice seděním tudiež, Bohuše z Lompnice a na Meziřiečí, Prokop z Vojslavic purkrabie v Hradci, Václav z Mařížě purkrabie na Telči, Jan z Palovic, Václav z Vydřie, František z Libivé, Jan z Budče, Bohuše z Hodic, Jan z Bohuslavic i z Hobzie a Jan z Batelova, rukojmie a spoluslibce s ním s svrchupsaným panem Zdeňkem a zaň, slibujeme svú dobrú čistú věrú, rukú společní a nerozdielnú, že to všechno, což v tomto listu psáno jest, bude dokonáno, splněno a zdržáno do konce a docela; pakliby co nebylo dokonáno, jehož Božě ostřěz, tehda ihned bez meškánie, kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných napomenuta budeme od našich kupiteluov svrchu řečených, jeden na druhého neukazuje ani sě druhým vymlúvaje, máme a slibujem jeti a vléci, aneb každý z nás miesto sebe poslati panoši řádu rytieřského s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma v pravé a obyčejné leženie do města Brna v duom ctného hospodářě nám od kupiteluov našich svrchupsaných ukázaného. A jestliže by sě náma prvniema dvěma rukojměma v tom ležení čtrnádcte dní, čtúc od prvnieho dne napomenutie, událo ležeti, a věci i sbožie svrchupsané ještě nebyly zpraveny, osvobozeny a dokonány úplně a docela, tehda ihned druhá dva rukojmie, kteráž napomenuta budem od kupiteluov našich často řečených, slibujem a máme vjeti a vléci, aneb každý z nás miesto sebe poslati v též leženie do téhož města k témuž hospodáři tiem vším obyčejem a právem, jako první dva rukojmie; a tak slibujem učiniti až do posledních dvú rukojmí; a tak tu slibujem a máme pravé a obyčejné leženie plniti a vésti, jakož země Moravská za právo má, a z něho nikam nevyjiežděti ani vychoditi žádným obyčejem ani kterým právem dotavad, až právě všechny věci i sbožie svrchupsané zpraveny a osvobozeny, zjednány a dokonce dokonány budú úplně a docela. A jestliže by kupitelé naši často jmenovaní pro naše nekonánie, nezpravenie neb neosvobozenie sboží a věcí řečených, které škody kterakkoli vzeli, ješto by ty škody dobrým svědomím bez přísah a bez věrovanie pokázati mohli, ty jim slibujem a máme zaplatiti úplně a docela penězi hotovými. A jestliže by kterého z nás rukojmí, prve než by svrchupsané věci a sbožie zpraveny, osvobozeny a dokonány byly, pán Buoh smrti neuchoval, jehož Božě ostřěz, tehda my živí zuostalí rukojmie slibujem jiného rukojmí živého miesto toho umrlého v jednom měsieci od napomenutie tak dobrého, dostalého a movitého k sobě v rukojemstvie přistaviti, a list tento v táž slova obnoviti a jej kupiteluom našim svrchupsaným v jich moc dáti pod ležením svrchupsaným.

A ktož by tento list měl s nadepsaného pana Wolfganga neb jeho erbuov neb věrné ruky dobrú volí, ten má i mieti bude plnú moc a právo ke všem věcem

v tomto listu položeným a napsaným, jako oni sami. — Tomu na svědomie, na potvrzenie a na jistotu naše pečeti vlastnie přivěsiti sme dobrovolně a vědomě kázali k tomuto listu. Jenž jest dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého padesátého devátého, v pondělí den svatého Lamperta.

Visí 15 pečetí, 2 jsou neporušeny, 2 poškozeny a 11 utrženo.

77.

Král Jiří obnovuje městečku Rousinovu některé svobody.

V Olomouci, 11. února 1460. Stará kopie na perg. 159.

Jiřík z boží milosti Český král, markrabí Moravský, kníže Slieský a Lucemburské, a markhrabí Lužický, známo činíme listem tiemto všem vuobec, že jsme spraveni s strany našich věrných milých purgmistra a rady i vší vuobci městečka Rúsinova, že sú jměli některé a nijaké svobody, milosti i obdarování od našich předkuov slavné paměti králuov Českých a Moravských markhrabí, které jim byly od nich milostivě dány, ale že skrze časy předešlý nepokojné jim jsú od nepřátel vzaty a odjaty. I protož my chtiece svrchudočenému purgmistru a radě i vší vuobci městečka Rúsinova jim jejich práva uceliti a sczelestiwie [sic] jim je navrátiti tak, jakož jsme od hodnověrných a světkuov hodných spraveni, všecky a všelikerý milosti, svobody i práva vdolie psaný, z kterých jsme spravenie, svrchudočenému městečku je v budúcí i u věčný časy, ne skrze blud který aneb neopatrnost, ale zdravým a s rozmyšleným rozuomem i zdravú radú rady našich věrných a jistotniem vědomiem naším, mocí naší královskú a mocí markhrabskú markhrabstvie Moravského, jí je obnovujíc, vyzdviehujíc a potvrzujíc, i listem tiemto milostivě obnovujem, přijímáme, upevňujem i potvrzujem.

Najprvní aby svrchudočení městečané v Rúsinově v svých soudiech, odsoucích i ortelích a v pohnání czyn se spravovali právem Brněnským, i odtat aby právo brali podlie vobyčeje starodávnieho.

Item, aby niežádný okolo svrchudočeného městečka Rúsinova v půlo míli nemohl piva vařiti, kromě zemanóv a panoší. Ale tiemto spuosobem, aby svrchudočení městečané tolik piva navařili, aby ty vsi blízké nedostatek v tom nejměli, ale k potřebě své od niech mohli najti kúpiti. Item, aby v těch vsech nešenkovali vína žádného, kromě tu, kdež právo krčemné jest od starodávna; ale mest až do svatého Martina mohú šenkovati.

I k tomu také statek toho, který bez kšaftu umře neb zjde, statek, kterýž po něm sustane v svrchudočeným městečku, na nás jakožto na markhrabie Moravský nemá spadnúti, ale na příbuzný přátely jeho podli práva a vobyčeje městečka svrchudočeného.

Anie roboty jaký mají nám neb budúcím našim markhrabiem Moravským bez vuoli své učiniti.

Item že všecky viny, a zvláště peněžité, příslušiti mají k svrchupsanému městečku; ani žádnému mají připsány aneb dány býti, nežli rychtáři, který v tu chvíli jest. Pro úřad jeho má jemu dán býti groš třetí s těch svrchudočených vin. A vostatek těch peněz mají obrátiti městečené na vopravu svrchujmenovaného městečka. Ale viny krevnie neb hlavnie, totižto viny trojí: viny žahařské, vražedlnický a násilnický, nám i budúcím našim je zachováme, aby oni jeh [sic] podli zdání svého trestali i jednali.

Item, když by koli svrchudočení městečané skrze mýto Brněnský něco tržného nebo trhového k užitku svému vezli, mají býti svobodni a prázni všeho mýta i všeho cla, a všelijakých dávek, kromě kupcuov a kramářuov, kteří mýto platiti mají v mýtu Brněnským.

I protož my chtíce jim kromě svrchudočených svobod a obdarování zvláštní milost učiniti, dáváme a svrchudočené městečko darujeme jarmarkem ročniem, totiežto na den a svátek svaté a nerozdílné Trojici s třmi dny pořád běhlými, aby ten na každý rok jměli a jeho užívali se všemi svobodami a právy tak, jakož jiná městečka okolnie svých práv a svobod v jarmarcích svých užívají.

I chceme a plně přivolujeme, aby svrchudočené svobody, milosti, obdarování, od nás obnovené, upevněné i potvrzené, plnú moc i věčnú a neporušenú měli pevnost a tvrdost. I přikazujem všem a všelikerým úředniekuom, našim poddaným věrným milým, a zvláště podkomořímu markrabstvie Moravského, kterýž jest nynie aneb v budúcích časech budú, aby svrchudočený městečany při těch milostech našich zachovali a je ochráněli, ani od nižádného je mají dopustiti trápiti, neb jim v právech jich a svobodách dáti překaziti, jakož pak jse sau nám v tom povinie zachovati. Toho všeho na svědomie a jistotu lepší pečeť naši královskú jsme k tomu listu přivěsiti rozkázali. Dán v Holomúci jedenáctý dne měsíce února, leta od narození syna božího tisícého čtyrystého šedesátého, království našeho leta druhého.

78.

Král Jiří potvrzuje nadání učiněné od Hanuše Knauera pro oltář ve farním kostele v Jindř. Hradci.

V Praze, 9. března 1460. Orig. perg. v městském archivu.

Georgius Dei gracia Bohemie rex, Moravie marchio, Lucemburgensis et Slesie dux ac Lusacie marchio, notum facimus tenore presentium universis, quod cum fidelis noster dilectus Hanussius Knaver, quis in Nova Domo fundaverit et erexerit altare Omnium sanctorum in ecclesia parochiali beate Marie virginis ibidem in Nova Domo, ipsumque cum viginti sexagenis grossorum census annui nudi et perpetui dotare sta-

tuerit, nobis humiliter supplicavit, quatenus fundationem, erectionem et dotationem huius modi nostri consensus robore approbare et ratificare dignaremur. Nos cultum divino nomini et sanctis omnibus impensum augere libenter volentes, non per errorem, sed animo deliberato, de certa nostra sciencia, dictam erectionem et dotationem ratam et gratam habentes, ipsam auctoritate regia confirmamus, acceptamus et nostri consensus robore communimus. Mandamus igitur universis officialibus tabularum regni Bohemie, quatenus dum per prefatum Hanussium requisiti fuerint, viginti sexagenas census annui nudi et perpetui, quas in bonis nominandas duxerit, pro prefato altari omnium sanctorum et pro aliis honoribus ecclesie parochialis prefate, intabulare et annotare non ommittant. Presentium sub appensione nostri regalis sigilli testimonio litterarum datum Prage die nona Martii anno domini millesimo quadringentesimo sexagesimo, regni nostri anno secundo.

Ad relationem domini Procopii de Rabenstein cancellarii.

Registrata. Johannes de Brunna.

Visí zachovalá pečeť královská.

79.

Zdeněk ze Šternberka dlužen jest na místě sirotků Hradeckých 40 kop gr. panoši Mikulášovi z Borovné.

Bez místa. 9. září 1460. Orig. perg. 160.

Zdeněk z Šternberga, najvyší purgabie Pražský, mocný poručník a obránce urozených pánuov sirotkuov pánuov z Hradce, jistec na miestě týchž sirotkuov dluhu podepsaného; a my Čeněk z Klinšteina, purgabie hradu Pražského, Prokop z Vojslavic, ty časy purgabie na Hradci, Václav z Marýže, ty časy purgabie na Telči, a Jan Čilúd z Palovic, rukojmie a spoluslibce za svrchupsaného pána pana Zdeňka, s ním a zaň, na miestě sirotčiem, všichni společní rukú a nerozdielnú, vyznáváme tiemto listem atd. — že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu čtyřidceti kop grošuov peněz dobrých střiebrných rázu a čísla Pražského, slovutnému panoši Mikulášovi z Borovné i jeho erbuom. Kteréžto penieze svrchupsané máme a slibujeme jemu dáti a splniti penězi hotovými na svatého Havla, od tohoto svatého Havla po dání listu tohoto ve třech letech, beze všěho prodlenie i bez zmatku. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Jindř. Hradci]. A ktož by tento list měl s dobrú volí . . . . Psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého šědesátého, ten úterý po Narozenie Matky Božie.

Přivěšeno 5 neporušených pečetí.

80.

Jindřichohradecký měšťan Hanuš Knaur poslední vůlí činí mnohá nadání k účelům zbožným.

Bez místa. 9. ledna. 1461. Orig. perg. 161.

Ve jméno božie amen. Já Hanuš Knaur, měštěnín v Hradci Jindřichově, známo činím tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten neb slyšán bude: že ačkoli nemocen jsa na těle, však proto zdravým rozumem a s radú paní Doroty manželky mé, učinil sem i mocí tohoto listu činím rozkázanie a poručenstvie poslednie ze všeho statku svého movitého i nemovitého, kteréhož mi pán Buoh ráčil popřieti, a toho statku svého činím poručníky a správce múdré a opatrné muže Šimona rychtáře v ty časy v Hradci, Mikuláše Slávka, Faita Prumara, a Jakše zetě kantorova, měšťany v Hradci, přátely zvláště mé milé, a věřím jim jakožto ctným dobrým lidem, že mé toto poručenstvie a zřiezenie naplnie a skutečně k miestu přivedú, s statku mého a vlastnieho.

Najprve jakož mám list se paní Dorothú, manželkú svú, na pana z Rosenberka, v němžto jest jistiny dluhu tři tisíce zlatých, z toho najprve odkrojuji, porúčím a mocně rozkazuji paní Dorothě, manželce své, dvanácte set zlatých uherských; a k tomu dóm svój na rynku, v němž sedím, i se vším nábytkem, se všemi klenoty, jakžkoli jmenované, nic nevynímaje. A to věřím poručníkóm svým nadepsaným, že jí k tomu radni a pomocni budú, a jí na tom žádnému překážeti nedadie, ani na to žádným obyčejem sáhati nedopustie.

Item z téhož statku svého a s listu nadepsaného odkazuji a porúčiem i mocně kšaftuji tři sta kop grošóv na kaplanstvie věčné k oltáři Všech Svatých u fary kostela osadnieho v Hradci Jindřichově, aby za to poručníci moji dvanácte kop grošóv platu ročnieho peněžitého čistého kúpili, a kaplana vždycky v časy budúcie měli, a jemu, kaplanovi nynějšímu i budúcím kaplanóm, ten plat ve dcky a v akta uložili a utvrdili čistě beze všeho zmatku tak, aby na tom oltáři služba a čest chvála pánu Bohu sě dála, Matce božie i se všem svatým [sic], zejmena a za duši mú, také za duši paní Dorothy, manželky mé, všech našich předkóv i budúcích prosby a oběti aby sě dály. A podacie toho kaplanstvie mají býti nadepsaní poručníci moji se pány konšely Hradeckými nynějšími i budúcími. A za to kaplan nynější i budúcí kaplanové mají na každý týden čtyři mše slúžiti na tom oltáři Všech Svatých, a také na každé suché dny vigilii o třech lekciech spievané sám kaplan se třmi kněží[mi] má spievati, a nazajtřie ráno mši zádušnie.

Item z téhož statku svého a z listu nadepsaného porúčiem, kšaftuji i konečně rozkazuji sto kop grošóv na klášter svatého Jana v Hradci Jindřichově; kterýchžto sto kop grošóv poručníci moji nadepsaní obrátiti mají s raddú a pomocí pánóv konšelóv Hradeckých nynějších i potomních na opravu a zdělanie nadepsaného kláštera, vedle jich rozumóv a ozeznánie, aby i tudiež také památka za duši mú, paní Dorothy manželky mé, předkóv i potomních našich dětí sě mohla věčně v časiech budúcích [sic].

Item z téhož statku svého a s listu nadepsaného porúčiem, kšaftuji i konečně rozkazuji, aby poručníci moji nadepsaní kúpili šedesáte centnéřóv mědi a patnádcte centnéřóv cínu, a z toho aby dali zvon slíti, a ten zvon k kostelu osadniemu Matky Božie ve Hradci Jindřichově aby byl oddán, a slit aby byl ve jméno svaté Trojice, panny Marie Matky Božie a všech svatých. A ty všecky náklady, kteréž na slitie toho zvonu i jiné všecky potřeby mého tohoto rozkázánie, aby šly z mého statku skrze poručníky.

Item z toho statku svého a s listu nadepsaného kšaftuji, porúčiem i rozkazuji na nový špitál za mostem v Hradci Jindřichově sto kop grošóv, aby poručníci moji nadepsaní také s raddú panóv konšelóv Hradeckých nynějších i potomních těch sto kop grošóv obrátili ku požitku a k rozmnoženie toho zádušie i k opravám vedle jich rozšafnosti.

Item dále s statku svého a s listu nadepsaného porúčiem, kšaftuji a mocně rozkazuji, cožkoli s statku mého buď málo nebo mnoho pozuostalo by po tomto mém nahořepsaným rozkázánie a kšaftovánie, aby poručníci moji nadepsaní vždy s raddú pánóv konšelóv Hradeckých to obrátili na zádušie i jiná dobrodinie chudých a na almužny podle rozumóv svých, jakž by sě jim najlépe zdálo, vždy v tom duše mé, panie Doroty manželky mé, předkóv i potomních našich nezapomínajíce.

A k tomu prosím múdrých a opatrných pánóv purgmistra a konšelóv Hradeckých nynějších i budúcích pro Buoh a pro Matku Boží i pro všecky svaté i pro věčnú památku duší svých, aby k tomuto mému rozkázánie ke všem i každému kusu zvláště nadepsaným poručníkóm radni a pomocni byli, a jich aby neopúštěli, tak aby toto poručenstvie v každém svém kusu mohlo k miestu a k konci přivedeno býti beze všech zmatkóv, tak jakož já jich milosti toho úplně věřím a doufám v celosti. I to také jestliže by kto na paní Dorothu manželku mú jakýmkoli během sáhnúti chtěl mimo toto mé poručenstvie, věřím i s pilností prosím, aby jí v tom neopúštěli a jí křivdy žádné nedali činiti; neb k tomu statku mému žádný jiný právo nemá, než jakož sě tuto píše.

Na potvrzenie tohoto mého rozkázánie a poručenstvie, také pro věčnú i pro budúcí památku, já svrchupsaný Hanuš Knaur vlastní svú secret [sic] dal sem přivěsiti k tomuto listu; a pro širšie svědomie prosil sem múdrých a opatrných pánóv purgmistra a konšel města Hradce Jindřichova, Šimona rychtáře v tye časy v Hradci, Mikuláše Slávka, Fajta Prumara, a Jakše zetě kantorova, měšťan v Hradci, poručníkóv mých, že jsú pečeti své a secrety k mé prosbě dali přivěsiti k tomuto listu; jenž jest psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého šedesátého prvnieho, v pátek po Božím Křtění.

Přivěšeno bylo 6 pečetí, z nichž zachována toliko jedna, ostatní utrženy.

81.

Klášter Třeboňský dává Zdeňkovi ze Šternberka, poručníkovi sirotků Hradeckých, list svědčící na roční plat ve vsi Čímeři.

V Třeboni, 11. listopadu 1462. Orig. perg. 162.

My kněz Michal opat, a kněz Mikuláš převor i vešken konvent kanovničí zákona svatého Augustina kláštera Třeboňského, tiemto listem všem vóbec a všady, kdež a před nímžto čten nebo čtúce slyšán bude, vyznáváme, že ten list hlavní, kterýž máme od slovutné panie Peltraty z Štítného dobré paměti na čtyři kopy a dvadceti grošóv platu ročnieho ve vsi Čímíři a na lidech v teemž listu jmenovaných a zapsaných, jakož pak to týž list plněje a šíře svědčí, ten a takový list dali sme a tiemto listem mocně dáváme urozenému pánu panu Zdeňkovi z Šternberkga, najvyššímu purkrabí Pražskému, poručníku urozených pánóv pana Heřmana a pana Jindřicha z Hradce, a podle toho i týmž pánóm sirotkóm jakožto dědicóm pravým, s naší dobrú a svobodnú volí moc i právo naše podle toho jim dávajíce tiemto listem, aby s ním i s tiem platem a zbožím svrchupsaným, což sě jim líbí nebo líbiti bude, učinili tak pravě a mocně, jako my sami, beze všelikého přátel našich i všech lidí jiných odporu a překážky. Na potvrzenie toho, lepší jistost i svědomie pečeti naše, totiž opatskú i konventskú, přivěsiti kázali sme k tomuto listu, připrosivše urozeného pána, pana Jana z Rozmberka, pána našeho milostivého, a slovutných panoší Jarohněva z Úsušie tee chvíle hauptmana na Třeboni, a Jana z Dlúhé tee chvíle šafáře poczestného, že jsú své také pečeti podle nás a našich pečetí dali přivěsiti k teemužto listu; jenž dán jest a psán v Třeboni let božích tisícího čtyřstého šedsátého druhého, ve čtvrtek den svatého Martina.

Visí 5 pečetí, 1 porušená, 4 neporušené.

82.

Zdeněk ze Šternberka z poručnické moci bratry Jana a Linharta z Hobzí potvrzuje v dědičném držení vsí Modletic a Černákovic.

V Jindř. Hradci, 11. května 1463. Orig. perg. 164.

Zdeněk z Šternberga najvyšší purgrabie Pražský, mocný poručník a obránce urozených pánuov sirotkuov Hradeckých pana Heřmana a pana Jindřicha, přátel mých milých, vyznávám tiemto listem obecně ɔc, že přistúpiv před mě slovutný panoše Jan z Hobzie s přátely svými a dobrými lidmi, i spravil jest mě, že když nebožtík Mikoláš z Hobzie otec jeho s povolením dobré paměti páně Menhartovým vyplatil jest byl tyto dvě vsi: Modletice a Černákovice se dvěma dvoroma poplužníma, se dvěma mlýnoma, s řekú, s rybníkem, s lesy, s chrastinami, s dvory kmecími, s rolí oranú i neoranú, i se všěmi puožitky a příslušenstvím, od Jana starého Modleticského,

a že týž pan Menhart udělal Mikolášovi na to list i jeho budúcím ku pravému dědicství a panství, a to že měl jemu ve dcky země Moravské vložiti pravým trhem a k věčnosti; kterýžto list Jan z Hobzie nadepsaný ztratil jest, a to přede mnú dobrým svědomím ústním i listovním dobrých urozených lidí znamenitě jest provodil, žádaje toho na mně i s pilností prosse, poněvadž beze lsti tak sě jemu přihodilo, že jest ten list ztratil, abych jej v tom opatřil s bratrem jeho Linhartem, a jim to abych obnovil a škodnu toho býti nedal. I já vyslyšev spravedlnost téhož Jana a Linharta bratra jeho, i svědomie ústnie i listovnie jich, také pováživ také toho zbožie svrchupsaného držienie davného bez nárokuov a překážek za živnosti nadepsaného pana Menharta z Hradce i po jeho smrti až do této chvíle, s volí pana Heřmana nadepsaného sirotka Hradeckého, kteréhož, letech rozumných požívaje, měl sem v ty časy při sobě, s potazem také úředníkuov a služebníkuov mých i jiných dobrých lidí, k dědičnému držení vsí dvú nadepsaných, s jich příslušenstvími nahoře položenými, v jich mezech a hraniciech od staradávna záležejíciemi, nadepsané Jana a Linharta bratry vlastnie z Hobzie i jich budúcie erby z mocí tohoto mého poručenstvie a na miestě sirotčiem potvrzuji a upevňuji, a jim to jisté svrchupsané zbožie mám i slibuji ve dcky zemské vložiti a zapsati v Brně, anebo páni sirotci když sě v své uviežie, tu chvíli a tehdáž, když jiná zbožie v zemi Moravské prodaná budú sě jiným ve dcky vkládati, tu také i to máme jim vložiti a zapsati, a to jim utvrditi, očistiti i vysvoboditi i spraviti tak a tiem vším obyčejem, jakož země Moravská za právo má, ač by kto to zbožie právem nařknúti chtěl, a to vše beze všech jich škod a zmatkuov všelikterakých. Toho všeho pro lepší pevnost i utvrzenie pečeť mú vlastní na miestě sirotčiem dal sem přivěsiti k tomuto listu; a pro dálšie svědomie i paměť budúcí prosil sem slovutných panoší Jana z Malovic a z Chýnova, Prokopa z Vojslavic, ty časy purgrabí na Hradci, Jana Hrobského z Sedlce, Oldřicha z Vydřie, Čeňka z Hobzie, a Jana z Zásmuk a z Vlčetína, že jsú své pečeti na svědomie vedle mé přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán v Hradci leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého šedesátého třetieho, tu středu po svatém Stanislavu.

Visí 7 pečetí neporušených.

83.

Prokop z Vojslavic, purkrabí na Hradci, svědčí o poslední vůli Oldřicha mladšího Vaváka z Hradce.

V Jindř. Hradci, 15. května 1463. Orig. papír. Fam. Neuhaus.

Já Prokop z Vojslavic v ty časy purgabie na Hradci, vyznávám tiemto listem obecně všady, kdež čten nebo bude slyšen, že mi jest to svědomo a památno i v pravdě to řieci mohu: Když po smrti nebožtíka pana otce mého dobré paměti Markvarta z Vojslavic bylo, mezi jinými věcmi svými v truhle téhož otce svého nalezl sem

také s jinými listy panskými list na pargamené s pečeťmi visutými, rozkázánie a poručenstvie dobré paměti urozeného pána, pana Oldřicha Mladšího Vaváka z Hradce. A ten list s jinými listy, kteréž jsem tu nadšel, nesl sem ku panu Menhartovi z Hradce dobré paměti. Kteréžto rozkázánie a poručenstvie v svých rukú držev, viděl sem a četl sem slovo od slova. V tom sě tak dobře a jistě pamatuji, že najprve v tom poručenství stojí, aby ženě jeho páně Oldřichově Vavákově bylo vydáno se zboží jeho věno jejie puol osma sta kop grošuov, a dcerám třem, kteréž [té] chvíle měl, jakožto panně Anně a jiným dvěma mladším, aby jim bylo vydáno po šesti stech kopách grošuov každé za jich oddíl, když by za muž byly vydány. A při tom také byli jsú i jiní dluhové postaveni, kteréž byl týž pán Oldřich Mladší Vavák služebníkuom svým a dobrým lidem poručil a vydati rozkázal. A to takové jeho rozkázanie aby bylo vyplněno a skutečně zaplaceno v každém kusu urozeným pánem, panem Menhartem z Hradce; neb jest jemu panu Menhartovi a jeho dětem pan Oldřich Vavák svrchupsaný Hradec a jiná všecka zbožie svá a kteráž jest v své moci měl, mocně dal a dokonale listem pod svú pečetí i jiných dobrých lidí pečeťmi jemu to utvrdil. A také jest o to v témž poručenství a rozkázání postaveno, aby prve, než panu Menhartovi zbožie Hradecké i jiná zbožie budú postúpena, pan Menhart poručenstvie a rozkázánie všecko pana Oldřicha Vaváka svrchupsaného aby podstúpil a na sě vzal. A to což tuto píši, ústně bych to chtěl a svobodně v pravdě znáti před každým člověkem, když by toho potřebie bylo. A na potvrzenie tohoto mého seznánie vlastní mú a přirozenú pečeť dobrovolně dal sem přidáviti; a pro širšie svědomie i pro budúcí pamět prosil sem urozených panoší Oldřicha z Kramolína, Beneše z Střechova, Václava Tluksu z Okova, Oldřicha z Vydřie a Čeňka z Hobzie, že jsú své pečeti přirozené k mé prozbě přitiskli na svědomie k tomuto listu; jenž jest dán v Hradci let božích tisíc čtyři sta šedesátého třetieho leta, tu neděli den sv. Zophii.

Pět přitisknutých pečetí odloupnuto.

84.

Artleb z Kostník svědčí o kšaftu p. Vaváka mladšího z Hradce.

V Jindř. Hradci, 15. května 1463. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Já Artleb z Kostník známo činím tiemto listem obecně přede všemi, před nimiž čten nebo bude slyšen, že mi jest svědomo a to v dobré paměti mám, že když jsem byl u urozeného pána, pana Vaváka mladšího z Hradce dobré paměti, tu jsem při něm byl, když sě jest roznemohl na Horách Kutnách; i v té nemoci přivolal jest k sobě spoluslužebníky své, zejmena pana Sobína z Božejova a pana Peniezka z Křivsúdova, Heřmana z Nesvačil, a mne tudiež, i jiné spoluslužebníky a dobré lidi k rozkázání kšaftu svému mocnému a poručenství. Kteréžto poručenstvie

a kšaft psal jest mistr Petr z Mladenovic na listu, kterémužto listu pečeti těch dobrých lidí nahořepsaných i má tudiež i jiných dobrých lidí pečeti byly jsú přidělány k tomu listu kšaftovniemu. Najprve takto rozkázánie své jest učinil: S zbožie svého Hradecského i jiného, kteréhož jemu pán Buoh s své štědrosti pójčiti ráčil, aby paní jeho věno jejie bylo vydáno, puol osma sta kop grošuov, a dcerám, kteréž ty chvíle pán Buoh jemu dal, třem, totišto pannu Annu a jiné dvě mladšie, aby každé zvláště bylo vydáno šest set kop grošuov, když by dány byly za muž. A jiní také dluhové aby vydáni byli, kteřížto byli jsú spolu služebníkuom svrchupsaného pana Vaváka i jiným dobrým lidem i mně tudiež, z rozkázánie jeho mocného urozeným pánem, panem Menhartem z Hradce dobré paměti, kterémužto panu Menhartovi a dětem páně Menhartovým pan Oldřich Vavák již psaný mocně dal jest Hradec i jiná všecka zbožie, kteráž jest v své moci měl, jakožto pravý dědic zbožie nadepsaného, i na to jemu list udělal pod svú pečetí i jiných dobrých lidí i mú tudiež pečetmi. A v ty časy byl jest u vládnutí od pana Vaváka již psaného Hradce i zbožie jiného jeho urozený pán, pan Vilém s Stráže. A tak dále rozkázal panu Sobinovi, panu Peniezkovi i mně tudiež i jiným spolu služebníkuom svým, aby Hradec nebyl postúpen panu Menhartovi ani jiná zbožie, kteráž v své moci měl a v držení, leč by prvee ty dluhy, tocišto věno puol osma sta kop grošuov, a dcerám po šesti stech kopách, i jiné dluhy služebníkuom páně Vavákovým jím rozkázané, vyplnil a zaplatil. A když by to pan Menhart podstúpil i ty dluhy a rozkázánie jeho, aby jemu pan Vilém z Hradce i jiných zboží páně Vavákových postúpil; jakož to pan Menhart skutečně postúpil a učinil, a pan Vilém jemu Hradce postúpil i zboží jiných, kteráž jsú byla páně Vavákova; a list jemu vydal na ta zbožie jemu udělaný i ten kšaft a rozkázánie v jeho moc páně Menhartovu. — A což jsem tuto seznal, toť bych chtěl ústně před každým člověkem seznati, když by toho bylo potřebie, že sě jest to tak v skutku stalo. A toho na svědomie svú jsem vlastní pečeť a přirozenú dal přitisknúti k tomuto listu, vyznánie tohoto mého potvrzuje. A pro širšie svědomie a budúcí paměť prosil sem urozených panoší Jana z Malovic a s Chýnova, Jana Hrobského s Sedlce, Heřma[na] Smrčku ze Mnichu, Jana z Vojslavic, že jsú své pečeti k mé prosbě na svědomie k tomuto listu přitiskli; jenž jest dán v Hradci, tu neděli den sv. Zophii panny, let božích tisíc čtyři sta šedesátého třetieho leta.

85.

Král Jiří zapisuje Slavatovi z Chlumu a z Košmberka zboží kláštera sv. Prokopa.

V Praze, 3. září 1463. Orig. perg. 163.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda, a Lužický markrabie ɔc. Oznamujem tiemto listem všem, že znamenavše

mnohé věrné a pilné služby urozeného Slavaty z Chlumu a z Košmberga, hofmistra dvoru našeho, věrného milého, kteréž jest nám činil, činí a potom tiem lépe aby činiti mohl a měl, a že také za službu a škody, kteréž v našie službě vzal jest, některú summu peněz dlužni sme jemu pozuostali, chtiece jemu za jeho služby milostivé nahraženie a za dluhy jemu povinné jistotu učiniti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich mocí královskú témuž Slavatovi i jeho dědicuom zapsali sme a zastavili a listem tiemto zapisujem a zastavujem sbožie kláštera našeho svatého Prokopa, zejmena sbožie Zbýšovské s kostelním podacím, dvory poplužními, dědinami ornými i neornými, rybníky, potoky, lesy, chrastinami, item vsi Tháborovu Lhotu, Čejkovicie, Lhotu Proboštovu a Opatovicě; item v Damírově puol druhého lánu dědin, v Petrovicích dva lány, a v Komárově tři lány pusté, s dvory kmecími, dědinami, lukami, lesy, pastvinami, s robotami od staradávna zvyklými, i všemi a všelikými sbožie svrchupsaného, vsí a dvoruov užitky, poplatky a příslušenstvími, a konečnie s plným panstvím, v šesti stech kopách groš. peněz dobrých, tak aby již psaný Slavata, dědicové i budúcí jeho to jměli, držali a požívali bez našie, budúcích kraluov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, nejsa od nás, budúcích králuov Českých, ani od žádného jiného s toho do své živnosti splacován; než po smrti již řečeného Slavaty když bychom my neb budúcí králové Čeští anebo ti, jimž výplata těch sboží spravedlivě příslušela by, dědicuom a budúcím jeho šest set kop grošuov peněz dobrých tee chvíle v zemi České obecně berných dali a splnili, mají beze všie odpornosti tomu neb těm, od nichž ty penieze přijmú, všech sboží svrchupsaných ihned postúpiti. Nemá také již řečený Slavata, dědicové ani budúcí jeho těch lidí novými nespravedlivými a těm lidem neobyčejnými poplatky a robotami proti jich vuoli obtěžovati obyčejem nižádným. A ktož by tento list měl s již psaného Slavaty neb jeho dědicuov dobrú volí a svobodnú, chcem aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v sobotu po svatém Jiljí, leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého třetieho, královstvie našeho leta šestého.

Ad mandatum dni Regis.

Visí 1 pečeť neporušená.

86.

Kateřina ze Šternberka dává synu svému Jindřichovi z Hradce zboží Želetavské, a druhým dětem, Janovi a Bohunce z Lomnice, list na zboží Meziříčské.

Bez místa. 14. června 1464. Orig. perg. 165.

Já Kateřina z Šternberka, někdy manželka urozených panuov nebožtíkuov, najprve pana Jana Hradecského a potom pana Václava z Lomnice a z Mezřiečie dobré paměti, vyznávám tímto listem obecně všem, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie:

jakož mám list a povolenie od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Ladislava Uherského a Českého krále a markrabí Moravského ꝯc, slavné paměti, na to, abych svá zbožie mohla poručiti rozkázati aneb dáti, komuž bych chtěla, jakož se v tom listu šíře vypisuje; tak já s dobrým rozmyslem, jsúci sama sebe mocna, tehdy když jsem to dobře mohla učiniti za svého zdravého života, učinila jsem a mocí tohoto listu činím poručenstvie a rozkázánie z svého vlastnieho zbožie a z svého věna, kteréž mi pán Buoh na tomto světě ráčil popřieti, jakož dole psáno stojí.

Najprve rozkazuji, poručuji i dávám to zbožie Želetavské, totiž Želetavu, Litochoř, Markvartice, Ščitky, i s tím se vším, což k tomu příslušie, jakož sem sama držala, panu Jindřichovi z Hradce synu mému milému, i také ten list, kterýž sem měla od svrchupsaného pana Jana z Hradce dobré paměti otce jeho, ježto mně svědčí, na svrchupsané zbožie na puol osma sta kop grošuov k věnnému právu, jakož v tom listu plněje psáno stojí, tak, když by mne pán Buoh neuchoval, aby to svrchupsané zbožie po mé smrti naň úplně spadlo a jemu bylo sstúpeno, a ten list nadepsaný na puol osma sta kop grošuov aby jemu také byl vydán v jeho moc beze všeho zmatku, neb on ten již jmenovaný list má a tehdy bude jmieti s mú dobrú vuolí.

Item mocí tohoto listu porúčiem, rozkazuji i dávám panu Janovi a Bohunce z Lomnice a z Mezřiečie, dětem mým milým, to zbožie a to věnné právo své, kteréž mi nebožtík pan Vácslav z Lomnice a z Mezřiečie, dobré paměti otec jich a někdy manžel muoj, byl na svém vlastniem panství na Mezřiečském zboží zapsal, kterýžto list mně svědčí na čtrnácte set kop grošuov, jakož v tom listu plněje psáno a položeno jest; a tak když by mne pan Buoh neuchoval, aby to svrchupsané zbožie a to věno po mé smrti na ně spadlo a jim bylo sstúpeno, a ten list nadepsaný na čtrnácte set kop grošuov aby jim také byl vydán beze všeho zmatku, neb oni ten jmenovaný list mají a již budú jmieti s mú dobrú vuolí.

Pakliby pana Jindřicha syna mého nadepsaného pán Buoh neuchoval od smrti, prve nežli Jana a Bohunky dětí mých svrchupsaných, tehdy těch puol osma sta kop grošuov, kteréž mám zapsáno na Želetavském zboží, mají spadnúti na svrchupsané děti mé, na Jana a na Bohunku z Lomnice, i ten list na to již jmenované zbožie na puol osma sta kop grošuov má jim také vydán býti beze všeho zmatku, a tehdy budú jej jmieti s mú dobrú vuolí. Též také neuchoval-li by pán Buoh svrchupsaných dětí mých Jana a Bohunky z Lomnice a z Mezřiečie od smrti, prve nežli pana Jindřicha syna mého svrchupsaného, tehdy těch čtrnácte set kop grošuov nadepsaných, kteréž jsem měla zapsáno na Mezřiečském zboží, mají spadnúti na svrchupsaného syna mého na Jindřicha z Hradce beze všeho zmatku, i ten list na čtrnácte set kop grošuov má jemu také vydán býti beze všie odpory, a tehdy jej má a bude mieti s mú dobrú vuolí. A jestliže by které svrchupsané zbožie po mé smrti spadlo na svrchupsaného syna mého z Hradce anebo-li na svrchupsané děti mé z Lomnice a z Mezřiečie, podle

mého svrchupsaného rozkázánie, prve nežli by leta jměly, tehdy urozený pán, pan Zdeněk z Šternberka, najvyšší purkrabie Pražský, bratr muoj milý, ma ta zbožie svrchupsaná i ty listy nadepsané na ta zbožie držeti a v své moci jmieti až do těch mých synuov aneb do těch mých dětí z Hradce nebo z Lomnice let. A kteříž by z s svrchupsaných mých neb synuov neb dětí mých let došly, a když by toho požádaly, tehdy svrchupsaný bratr muoj má tomu nadepsanému synu mému z Hradce anebo těm svrchupsaným dětem mým z Lomnice to zbožie svrchupsané, což by na kterého podle mého svrchupsaného rozkázánie spadlo, hned sstúpiti, i listy jim na ta zbožie dáti ty, podle mého rozkázánie svrchupsaného. Pakliby těch obojích dětí mých svrchupsaných i z Hradce i z Lomnice pán Buoh od smrti neuchoval, prve nežli by k svým letóm přišly, jehož pán Buoh nedaj, tehdy mocí tohoto listu ta svrchupsaná zbožie, kteráž jsem měla zapsaná od svrchupsaných pánuov a někdy manželuov mých, na puol osma sta kop grošuov na Želetavském zboží, i na čtrnácte set kop grošuov na Mezřiečském zboží, mají mocně spadnúti na svrchupsaného urozeného pana Zdeňka z Šternberka, bratra mého milého, i na jeho erby, beze všeho zmatku, a ta dva listy častopsaná na puol osma sta kop grošuov i na čtrnácte set kop grošuov tehdy budú jmieti s mú dobrú vuolí.

Také mocí tohoto listu rozkazuji, což kolivěk a komuž bych kolivěk co rozkázala, poručila aneb dáti kázala z toho svrchupsaného zbožie Želetavského aneb z Mezřiečského zbožie, aby to tak bylo vydáno a tak učiněno bez ujmy a bez proměny od toho aneb od těch, ježto by má svrchupsaná zbožie po mé smrti drželi a jměli podle mého svrchupsaného rozkázánie, tak jakož bych já poručila a rozkázala. A toho všeho na potvrzenie a na jistotu já svrchupsaná Kateřina z Šternberka svú vlastní pečeť s mú dobrú vuolí a s mým vědomím kázala jsem přivěsiti k tomuto listu; a prosila jsem urozených pánuov pana Šteffana z Lichtenburka a z Bietova, a pana Wolffkanka z Kraiku a s Lanštainu, a slovutných panoší Mikuláše Húsky z Zahrádky, ty časy purkrabie na Telči, Mikuláše z Borovné, Václava z Vydřie, Františka z Libivé, a Jana z Hodic, že jsú také své vlastnie pečeti na svědomie přivěsili k tomuto listu, jim a jich erbóm bez škody; jenž jest dán po božiem narození tisícieho čtyřstého šedesátého čtvrtého leta, ve čtvrtek před svatým Vítem.

7 pečetí neporušených, jedna utržena.

87.

Bratří Ondráček a Jan z Cepu prodali půl dvora v Cepu Wolfgangovi z Krajku.

Na Krumlově, 25. února 1465. Orig. perg. 166.

Já Ondráček a Jan bratřie vlastní z Cepu, vyznáváme tiemto listem přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že s svých přátel a jiných dobrých lidí raddú učinili jsme pravú a dokonalú smlúvu s urozeným pánem, panem Wolf-

gangem z Krajku a Lanštaina o puol dvora tu v Cepu, kterýž jest nebožtík Jan řečený Cep otec náš kúpil u Ondráčka odtavadž z Cepu, se vším příslušenstvím, což ku polovici téhož dvora příslušie, i také o ten les a o tu lúku, jakož také otec náš svrchupsaný potom zvláště od téhož Ondráčka přikúpil, tak že za to za všecko právo naše, kteréž my tu v Cepu kolivěk k tomu puol dvoru a k lesu i k lúce svrchupsaným měli jsme, pan Wolffgang svrchupsaný dal nám čtyřidceti kop a dvě kopě grošuov dobrých střiebrných Pražského rázu, a ty nám jest zaplatil hotově úplně a docela. A protož já Ondráček a Jan svrchupsaní bratřie máme a slibujem svú dobrú věrú z toho puol dvora, z lesu a z lúky věčně nenařekati pana Wolffganga ani jeho erbuov nižádným právem světským ani duchovním, ani žádným obyčejem, kterýž by mohl vymyšlen býti. Také ty listy, kteréž jsme na toho puol dvora měli, na ten les i na tu lúku, ty jsme dali s svú dobrú a plnú volí panu Wolffgangovi svrchupsanému, tak aby pan Wolffgang svrchupsaný i s svými erby měl k tomu plnú moc a právo, což ti listové v sobě držie a zavazují, a my abychom k tomu již žádného práva neměli. Pakliby bylli kteří listové zadrženi, ježto by nám aneb našim erbuom svědčili, což sě toho puol dvora, toho lesu a té lúky tu v Cepu dotýče, a že by nebyli vydáni panu Wolffgangovi svrchupsanému, těch všech my sě odřiekáme a mocí listu tohoto quittujeme a umořujeme, tak že žádného práva ani žádné moci jmieti nemají. Toho všeho na svědomie a na potvrzenie já Ondráček a Jan svrchupsaní bratřie pečetí svých přirozených nemajíc, prosili jsme urozeného pána, pana Jana z Rozmberka, pána našeho milostivého, a slovutných panoší Jarohněva z Usušie hauptmana Třeboňského, a Jana Harovníka z Petrovic, že páně milost svú pečeť ráčil jest a oni také své pečeti k naší prosbě přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, jim i jich erbuom bez škody; jenž jest dán a psán na Krumlově leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šedesátého pátého, ten pondělí po svatém Matěji apoštolu božiem.

Přivěšeny jsou 3 neporušené pečeti.

88.

Král Jiří oznamuje, že Slavata z Chlumu a z Košmberka učinil řádný počet ze svého úřadu hofmistrského.

V Praze, 21. května 1465. Orig. perg. 167.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda, a Lužicský markrabie etc. Oznamujem tiemto listem všem, jakož urozený Slavata z Chlumu a z Košmberka, hoffmistr dvoru našeho, věrný náš milý, od té chvíle, jakž jest v tom našem uřadu přijímal jest na úřad svój hoffmistrský penieze i zlatté z komory našie, až do dnešnieho úterého, na dání listu tohoto, že z těch všech přijmuov i vydání, což jest jich v těch časiech až do tohoto dne z ko-

mory našie přijal, řádné srovnánie přijmuov s vydáním učiniv, počet řádný a pravý nám vydal a učinil jest, na které jest naše a dvoru našeho potřeby je vydal. Protož my s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí kralovskú, naším i budúcích našich králuov Českých jmenem již psaného Slavatu i jeho dědicě z toho počtu nynie i věčně kvittovali jsme a propustili, a tiemto listem kvittujeme, propúštieme i prázdna činíme, neb jest ten počet řádně a slušně nám vydal a zpravil. Tomu na svědomie pečeť naši kralovskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v úterý po svaté Zophii leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého pátého, královstvie našeho leta osmého. Ad mandatum dni regis.

Visí neporušená pečet.

89.

Jindřich z Hradce postoupil mlýna pod hradem v J. Hradci mlynáři Václavovi zákupem pod úrok.

Bez místa. 25. července 1466. Orig. perg. 168.

Jindřich z Hradce i s svými erby a budúcími vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúci slyšěti budú: že jakož předkové moji dobré paměti, pan Menhart strýc muoj a pan Jan otec muoj milý, páni z Hradce, s dobrým rozmyslem i s přátelskú radú prodali jsú mlýn pod hradem v Hradci v zákup práva purgrechtnieho za osmnádcte kop grošuov dobrých striebrných rázu a čísla Pražského, opatrnému Martinovi mlynáři, jeho dětem i budúcím v ten plat a v ty svobody, jakož sě dole šířě vypisují. Ale že po smrti téhož Martina mlynáře a jeho dětí ten jistý mlýn k znamenitému opuštění přicházel jest, a já to znamenaje, s opatrným Václavem mlynářem smlúvu a konečnú umluvu učinil sem takovúto, že v týž zákup za osmnádcte kop grošuov jemu sem toho mlýna postúpil, jeho dětem a budúcím, také v ten plat a v ty svobody tuto dole psané, tak že svrchupsaný Václav, jeho děti i jeho budúcí mohú ten jistý mlýn s lukami, s dědinami, a s zahradú dolepsanými prodati, dáti v též právo, jako sami držie, i s tiem učiniti, jakž sě jim zdáti bude jako s svým vlastním, bez mé škody i mých budúcích. Také ty věčky svobody, kteréž jsú od starodávna od předkuov mých i jiní mlynáři měli a požívali, i s tiem se vším, což k tomu mlýnu přísluší, za drženie mého i jich, jakožto frajunk, i jiné také věci, aby nižádnými věcmi on Václav svrchupsaný ani jeho budúcí od pánuov Hradecských ani od města Hradce nebyl obtěžován, buďto berněmi, pomocmi neb jinými daněmi, ani hláskami, kromě úroka spravedlivého s toho mlýna, to jest dvanádcte mtuov múky, žitné osm mtuov, a pšeničné čtyři mty; a k tomu šest prostic soli veliké, a dva vepřě krmná, ješto by za dvě kopě stáli, on Václav, jeho děti a budúcí, mně a mým budúcím na každý rok věčně platiti a vydávati povinni budú; viece nemá naň ani na jeho budúcí saháno býti. A jestliže by kdy rybník spuštěn byl anebo-li stržen, tak že by mleti nemohl, tehdy dokudž by tak stál, vody nemaje a nemele, dotud

jemu scházeti má na úroce, tak jakož prvé scházelo jiným mlynářuom za předkuov mých. A také jestliže by Buoh neuchoval, a ten mlýn shořěl od miesta bez viny mlynáře, tehdy také jemu má na úroce sráženo býti, dokudž by nemlel, a jako by i vody neměl, až by i opravil k mlení. Také i les má jemu a jeho budúcím dáván býti k stavení a opravení toho mlýna, ke vší potřebě i ku palivu, s panstvie mého, jako kdy za předkuov mých dáváno bylo, tak aby on mlynář tiem ochotnější k stavení a opravení toho mlýna byl a býti mohl. Také svrchupsaný Václav, děti jeho i budúcí, mají ten mlýn opravovati sami na svuoj náklad k jich požitku, jako svuoj vlastní, a páni dadúce lesu dosti ke vší potřěbě toho mlýna, žádných nákladuov na ten mlýn nemají činiti; krom rybníka, hráze a splavu, toho mlynáři nemají dělati, neb to páni sami mají opraviti a udělati na svuoj náklad, až by sě co přihodilo. A dále jakož jsú některé dědiny, lúky a zahrada pro zadržěnie úrokuov svrchupsaných témuž Vaňkovi, dětem i jeho budúcím, k tomu mlýnu přidány a postúpeny od předka jeho Mikoláše mlynáře, ješto jsú ležely v úrociech městských: tomu také chci, aby z toho úroku a poplatku vyňaty byly a věčně při mlýně zuostaly s těmi svobodami svrchupsanými. A to vše já svrchupsaný Jindřich z Hradce i s svými budúcími slibuji nadepsanému Vaňkovi mlynáři i jeho budúcím ctně zdržěti a úplně zachovati beze všěho pohnutie i bez zmatku. A ktož by tento list měl s dobrú volí svrchupsaného Vaňka mlynářě neb jeho budúcích, ten má a mieti bude plné právo i plnú moc k tomu ke všěmu, jako oni sami. A pro lepší jistotu a pevnost vlastní svú pečeť kázal sem přivěsiti k tomuto listu. A pro širšie svědomie prosil sem slovutných panoší, Jiříka z Palovic, ten čas purgabí mého na Hradci, Jana z Hodějova, Petra z Noskova, Jana Stlúpa z Chotětic, a opatrných purgmistra a raddy města Hradce Jindřichova, že jsú své pečěti vedle mé přivěsili k tomuto listu; jenž jest dán leta od narozenie syna božieho tisicieho čtyřstého šedesátého šestého, ten pátek den svatého Jakuba Velikého apoštola božieho.

Přivěšeno jest 6 neporušených pečetí.

90.

Král Jiří zapsal Maršovi z Lazec pustou tvrz Zepce do jeho života.

V Praze, 28. srpna 1466. Kopie pap. Fam. v. Lazec.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tímto listem všem, že vzhledše na věrné služby věrného našeho milého Marše z Lazec, kteréž nám činil jest, činí a potom tím lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich mocí královskú témuž Maršovi a jeho dědicóm dali sme a tímto listem dáváme tvrz pustú v Zepci, kteráž byla kněží Boleslavských, s poplužími, dědinami, lukami, lesy i všemi též tvrze příslušnostmi, ke jmění, držení a požívání jeho bez naší, budúcích našich

králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, a to do jeho života. Než po smrti již řečeného Marše, když bychom my neb budúcí naši královové Čeští anebo ty osoby, jimž by toho výplata spravedlivě příslušala, od dědicuov a budúcích jeho již psanú tvrz s příslušnostmi její zase míti a vyplatiti chtěli, máme a povinni budem dvě stě kop grošuov peněz dobrých té chvíle v zemi naší České obecně běžných jim dáti. A oni vezmúce těch dvě stě kop grošuov úplně, mají a povinni budú těm, od nichž těch dvě stě kop grošuov za tu výplatu přijmú, již řečené tvrze se všemi jejie příslušnostmi bez odporu i bez zmatku postúpiti. A kdož by tento list měl s již řečeného Marše dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušalo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek den svatýho Augustina, leta od narození syna božího tisícího čtyř[stého] šedesátého šestého, království našeho leta devátého.

91.

Jindřich z Hradce své matce Kateřině ze Šternberka zapisuje na Želetavě 1500 zl. uh. dluhu věnného.

Bez místa. 20. ledna 1467. Orig perg. 169.

Ja Jindřich z Hradce i s svými erby, první jistec a dlužník dluhu věnného dolepsaného, a my Beneš z Bozkovic, Herrich z Lichtenburka a z Bietova, Václav z Marýže, Jan Čilúd z Palovic, Václav z Vydřie, František z Libivé, rukojmie a spravedliví spoluslibce, s ním svrchupsaným pánem, panem Jindřichem z Hradce a zaň, všickni vespolek vyznáváme tímto listem . . . že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu věnného patnácte set zlatých dobrých uherských se lvy, váhy spravedlivé a mynnicze Kremnicské, urozené paní, paní Kateřině z Šternberka, mně již psaného Jindřicha z Hradce mateři mé milé, někdy manželce dobré paměti urozeného pána, pana Jana z Hradce otce mého, a jejie věrným rukám, urozeným pánóm, pánu panu Zdeňkovi z Šternberka, najvyššiemu purgrabí Pražskému, a pánu panu Jaroslavovi synu jeho tudiež z Šternberka. Protož my jistec i rukojmie svrchupsaní máme a slibujem naší dobrú čistú věrú, rukú společní a nerozdielnú, beze všie zlé lsti, nadepsané paní, paní Kateřině a jejie věrným rukám nahořepsaným, patnázte set zlatých svrchupsaných ukázati a zapsati na městečku Želetavě a na vsech Litochoři a Markvarticích, i na tom rybníce také, kterýž v nově na tom jistém věně jejie u vsi Litochoře dělati se má mým nákladem svrchupsaného Jindřicha z Hradce; a toho rybníka již psaná paní Kateřina má požívati pravú polovici a držeti beze vsie překážky. A ten jistý rybník když udělán bude, já svrchupsaný Jindřich mám jej nasaditi svým plodem ponajprve; než potomnie časy, když by bylo po spuštění toho rybníka, tehdy mám spolu nasazovati se paní mateří svú. A jestliže by se kdy ten jistý rybník strhl,

anebo kdyby bylo čeho potřebie na něm opraviti, to máme ze spolka opraviti. A to jisté věnné právo máme a slibujem paní Kateřině svrchupsané na prvniem sněmu panském neb konečně na druhém, když dcky zemské země Moravské u Brně najprv otevřeny budú, ve dcky zemské vložiti a vepsati ku pravému jejie věnu, a to naším nákladem a prací zpraviti a osvoboditi před každým živým člověkem duchovním i světským, před křesťany, před židy i před sirotky, před věny a před věnnými právy, kdož by to věnné právo kolivěk právem zemským nařekl, tak jakož obyčej a právo v zemi Moravské věno zpravovati jest. A také toho jistého věna jejieho já svrchupsaný Jindřich z Hradce mám a slibuji jie panie mateři mé nesplacovati nižádným obyčejem, ani erbové moji neb budúcí, ani toho rybníka, kterýž dělán má býti u Litochoře na jejiem věně, jakož se svrchu píše, až do smrti častopsané paní Kateřiny mateře mé; a zvlášče jestliže by mne častopsaného Jindřicha pan Buoh neuchoval, prve nežli paní mateře mé, tehdy toho všeho rybníka má požívati a držeti beze všie překážky erbuov mých neb budúcích; i také s toho rybníka od žádného splacována nemá býti až do jejie smrti, jakož napřed psáno jest. Protož my jistec i rukojmie svrchupsaní, jestliže bychom toho neučinili na všem nebo na diele, tak jakož se svrchu píše, jehož Bože nedaj, tehdy ihned bez meškánie, kteráž by dva z nás rukojmí svrchupsaných napomenuta byla od věřiteluov našich . . . [ležení ve Znojmě nebo v Jihlavě]. A ktož by tento list měl s nadepsané paní Kateřiny dobrú vuolí . . . Psán a obnoven leta po narození syna božieho tisicieho čtyřstého šedesátého sedmého, v úterý den svatých Šebestiana a Fabiána.

Přivěšeno jest 7 neporušených pečetí.

92.

Král Jiří kvituje Slavatu z Chlumu z peněz, které přijal v úřadě hofmistrském.

V Praze, 18. prosince 1467. Orig. perg. 171.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a markrabie Lužicský ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že urozený Slavata z Chlumu a z Košmberga, věrný náš milý, po učinění prvnieho počtu, kterýž nám učinil, jakž jest byl v úřadě našem hofmistrském až do úterého po svaté Zophii, ješto se psalo leta božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého pátého, od toho pak úterého až do toho času, když nám ten úřad vzdal jest, což jest přijal z komory našie na úřad svuoj hofmistrský peněz i zlatých, z těch všech přijmuov i vydání, což jich v těch časiech přijal, řádné srovnánie přijmuov s vydáním učiniv, počet z toho řádný a pravý, na které jest naše a dvoru našeho potřeby je vydal, nám učinil jest. Protož my s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú, naším i budúcích našich králuov Českých jmenem, jej již psaného Slavatu i jeho dědicě z toho počtu nynie i věčně kvittovali sme a propustili, a tiemto listem kvittujeme,

propúštieme i prázdna činíme; neb jest ten počet řádně a slušně nám vydal a zpravil. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázáli sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v pátek po svaté Lucie, leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého sedmého, královstvie našeho leta desátého.

Ad mandatum dni regis.

Přivěšená pečeť královská jest porušena.

93.

Král Jiří zapisuje Janovi z Soutic a Bohušovi z Drahobudic vsi Dobešice, Radouň, Pasovice, Chrášťany, Jarošovice a Břitiny.

V Kutné Hoře, 12. dubna 1468. Opis pap. Fam. Riesenberg.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vývoda a markrabie Lužický ɔc, oznamujem tímto listem všem, že pro věrné služby, kteréž někdy Jan z Sútic Čabelický nám činil, dle toho synu jeho statečnému Janovi z Sútic a slovutnému Bohušovi z Drahobudic, věrným našim milým, zapsali sme zboží tuto psaná, totižto Radouni, Dobešice, Pasovice, Chrášťany, Jarošovice a Břitiny, a mlýn pod svatým Janem, s lidmi kmecími, dědinami, lukami, pastvištěmi i se všelikými těch vsí příslušnostmi, poplatky a půžitky, ve třech stech kopách grošuov peněz dobrých, pod úmluvú takovúto: aby již psaný Jan mladý z Sútic a Bohuše z Drahobudic svrchupsaná zboží měli, drželi a jich požívali bez naší, budúcích našich královuv Českých i všech jiných lidí všeliké překážky tak dlúho, dokudž bychom my nebo budúcí naši králové Čeští anebo ty osoby, jimž by ta vejplata spravedlivě příslušela, těch tří set kop grošuov peněz dobrých té chvíle v zemi naši České obecně berných za výplatu těch zboží jim nedali bychom a úplně nezaplatili, rok plný napřed jim k té vejplatě věděti dadúce. Nemají také již psaní Jan z Sútic a Bohuše z Drahobudic, dědicové a budúcí jich, těch lidí mimo jich poplatky spravedlivé obtěžovati žádným obyčejem. A kdož by tento list měl s svrchupsaných Jana z Sútic a Bohuše z Drahobudic dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán na Horách Kutnách v outerý po květné neděli, leta oď narození syna božího tisícího čtyrstého šedesátého osmého, království našeho leta desátého.

94.

Král Jiří připisuje Janovi ze Záp 100 kop gr. na zápisném dvoře Zepcích.

V Praze, 30. července 1469. Kopie pap. Fam. v. Lazec.

My Jiří z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a markrabie Lužický ɔc, oznamujem tímto listem všem: jakož jsme byli zapsali dvuor Ziepcie kostela Starého Boleslavě z některakých příčin slovutnému Mar-

šovi z Lazec, věrnému našemu milému, ve dvú stú kopách grošších, jakož ten zápis náš světleji to ukazuje. Kterýžto zápis potom kúpil jest slovutný Jan z Záp, věrný náš milý, u téhož Marše; i přistúpiv před nás řečený Jan z Záp, i prosil jest nás, abychom v tom ráčili k němu milostivě se okázati. My vzhledše na jeho věrné služby, kteréž nám činil jest, činí a činiti míní, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú řečenému Janovi z Záp a jeho dědicóm na dvoru řečeném Ziepcie i na příslušnostech k tomu dvoru příslušných přidali jsme a připsali a tímto listem přidáváme a připisujem sto kop grošuov peněz dobrých, a ku první summě přirazujem takovýmto obyčejem: když bychom my neb budúcí naši králové Čeští anebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, ten dvuor Ziepcie od něho neb dědicuov jeho chtěli vyplatiti, že máme a povinni budem těchto sto kop grošuov s prvními dvěma sty kopami grošuov ihned beze všeho prodlévání společně jim dáti a zaplatiti. Toto znamenitě při tom vymieňujíce: jakož Anna z Vyhnánic některaký zápis kněží Boleslavských na ten dvuor měla, kterýž my z hodných příčin odvolali jsme, kvitovali a vší moci zbavili; jestliže ten kdy optán byl by, a že by v moci své měl zuostati, a právo to, což tím listem jest na tom dvoru zapsáno, že by mělo před se jíti, že my m[ocí] naší královskú řečenému Janovi z Záp tu moc dali jsme, aby on mohl ten zápis splatiti a k své ruce přivésti; a což by za ten zápis dal, to aby nad tyto summy na tom dvoře měl, a i v té summě dvuor držal. A při výplatě i ta summa aby jemu neb jeho dědicóm byla dána s prvními summami, které zápisy našimi okázal by. A ktož by tento list měl s svrchupsaného Jana z Záp nebo dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze, v neděli po svatém Jakubě apoštolu božím, leta od narození syna božího tisícího čtyřstého šedesátého devátého, království našeho leta dvanáctého.

95.

Král Matyáš činí s Jindřichem z Hradce smlouvu, že tento bude k jeho potřebě chovati půl druhého sta koní.

V Jihlavě 29. května 1471. Orig. papír. Hist.

My Matyáš z božie milosti král Uherský a Český ɔc a markrabie Moravský ɔc, oznamujem tiemto listem, že s urozeným Jindřichem z Hradce, najvyššiem komormaistrem královstvie našeho Českého a najvyššiem komorníkem desk a súdu a práva zemského v Brně, věrným našiem milým, takovéto zjednánie učinili sme, že jemu na puol druhého sta koní službu po pěti zlatých na čtvrt leta vydávati mámy na každý kuoň, kromě škod, těch jemu žádných platiti povinovati nejsme. A když by nám toho potřebie bylo, a my jej nebo hajtman náš ku poli obeslali, tehdy on tomu

nemá odporen býti, než hned vedle nás aneb hajtmana našeho na pole má vojensky vyjeti; a my jemu v tom času, doniž na poli bude, na čtvrt leta na každý kuoň po desíti zlatých vydávati máme, i škody, ač by které vzal, zúplna platiti jmáme. Také nad to jemu jorgeltu sedmdeset zlatých vydávati jmáme. A ten počet koní, totiž puol druhého sta konie, věrně a spravedlivě v úplném počtu na svých zámcích chovati jmá, a s těmi lidmi užitečného a poctivého našeho hleděti, a k rozkázanie našemu aneb hajtmana našeho vždy hotov bejti. Tomu na potvrzenie pečeť naši královskú přidáviti kázali sme k tomuto listu; jenž jest dán a psán v Jihlavě, v středu před svatým Duchem, leta božiech ɔc sedmdesatého prvnieho, královstvie našich Uherské leta čtrnádctého a Českého třetieho. Commissione propria domini regis.

Přitištěná uherská pečeť královská jest porušena.

96.

Král Matyáš omlouvá se Jindřichovi z Hradce, že mu peněz na lid válečný neposlal.

V Budíně, 8. dubna 1472. Orig. papír. Histor.

Matyáš z boží milosti, Uherský a Český král ɔc. Urozený věrný milý, jakož lidi na svém zámku k rozkázání našemu chováš, na kteréž my tobě již jmenovitú summu peněz povinovati sme: a protože nyní přielišnými pracemi zaneprázdněni sme, a také přieliš tuhé věci na nás jsú přišly, v tejto mieře protožť nynie žádnú věcí tobě peněz poslati nemohli sme; i žádámeť na tobě s pilností, aby předce jakožto prve nás sě věrně přiedržel a činil to, což na dobrého člověka sluší. A myť tobě tiemto listem slibujemť a slovem naším královským přiriekáme, že konečně v Prešpurce na den svatej Trojice bez poručení ty penieze tobě položíme. I věřímeť, že to k naší žádosti učiníš. A my tobě to na potomné časy všiem dobrým zpomienati chcme. Dán v Budíně v středu po sv. Ambroži, let božiech ɔc LXXII°, království našich Uherského XV° a Českého leta třetieho. Commissione propria domini regis.

Urozenému Jindřichovi z Hradce, najvyššiemu komormistru království Českého, věrnému nám zvláště milému.

Přitištěná pečeť jest odloupnuta.

97.

Jan řečený Rzaun z Suché vyručil otce svého Hynka z Suché od Jindřicha z Hradce.

Bez místa, 29. srpna 1472. Orig. perg. 175.

Já Jan řečený Rzaun z Suché, vyznávám tiemto listem.., že sem vyručil a mocí listu tohoto vyrukuji slovutného panoši Hynka z Suché, otce svého milého, v púldruhého sta zlatých uherských dobrých na zlatě, mince a váhy spravedlivých, od urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce ɔc. Kterýchžto puoldruhého sta zlatých nahořepsaných já svrchupsaný Jan Rzaun z Suché slibuji svú čest a svú vieru již psanému pánu, panu

Jindřichovi z Hradce ɔc aneb jeho budúcím dáti a splniti a hotovými zlatými dobrými, tak jakož svrchu psáno stojí, zaplatiti úplně a docela konečně na vánoce, to jest na den božieho narozenije po datum listu tohoto najprve příštieho, a to beze všeho zmatku a prodlenie dalšieho. Paklibych toho neučinil a zlatých svrchupsaných již psanému pánu aneb jeho budúcím nedal a nesplnil na čas svrchupsaný, jehož pane Bože rač ostřieci, tehdy já svrchupsaný Jan Rzaun z Suché vyznávám sám na se tiemto listem všem dobrým lidem vespolek i každému zvlášť, že sem svú česť a svú vieru propadl k svrchupsanému pánu, panu Jindřichovi z Hradce i k jeho budúcím, a k té již tak tiemto listem dobrovolně odsúzené cti a viery [sic] nemám aniž budu moci věčně navrácen býti žádným vymyšleným obyčejem, ani kterýmkoli právem, buďto duchovním nebo světským, a to pro nesplněnie zlatých svrchupsaných. Pakliby mne nahořepsaného Jana Rzauna pan Buoh smrti neuchoval, že bych v tom času plněnie umřel, jehož Bože nedaj, tehdy já svrchupsaný Jan Rzaun z Suché tiemto listem zavazuji statek svój movitý i nemovitý i svých budúcích svrchupsanému pánu, panu Jindřichovi z Hradce ɔc i jeho budúcím, tak aby již psaný pán aneb jeho budúcí mohli dobývati svrchupsané summy zlatých jakýmžkoli vymyšleným obyčejem beze všie překážky přátel mých i mých budúcích a všech jiných. Na svědomie tohoto mého slibu pečeť svú vlastní přirozenú s mým plným vědomím i s přiznáním dobrovolně dal sem přivěsiti k tomuto listu. A pro dalšie a širšie svědomie věcí svrchupsaných prosil sem urozených panoší, Mikuláše z Sedlce a Jindřicha bratra jeho také z Sedlce, že svu [čti jsú] své pečeti dali přivisiti [sic] vedle mne k tomuto listu; jenž jest dán a psán leta po narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého druhého, v sobotu na den Stětie svatého Jana.

Přivěšeny jsou 3 pečeti, z nichž 2 porušeny.

98.

Jindřich z Hradce potvrzuje a rozmnožuje práva města Jind. Hradce.

Bez místa, 1. října 1472. Orig. perg. v městském museu.

Jindřich z Hradce ɔc i s svými erby a s našimi všemi budúcími oznamujem listem tiemto a vyznáváme obecně přede všemi lidmi, kdež a před nímžto čten nebo slyšán bude: Jakož dobrých pamětí urození páni a předkové naši pan Jindřich z Hradce s jedné, a pan Heřman a pan Menhart syn jeho odtudž z Hradce s strany druhé, město toto Hradec rozdielně drževše každý pán zvláště, pan Jindřich totišto stranu svú a lidi s strany jeho obývajíce, a pan Heřman se panem Menhartem s strany své lidi také za nimi obývajíce v městě i v předměstiech právy a svobodami vdole psanými obdařili sú znamenitě, a na to listy na pargameně s pečeťmi visutými každý pán straně své s pečeťmi také jiných pánuov na svědomie k věčnosti jsú vzdělali

a utvrdili. Ale měšťané a věrní naši milí s jinými spoluobyvateli svými znamenavše a toho dočekavše, že město Hradec jakožto i jiné všecko panstvie Hradecké již z daru božieho pod námi pánem jedniem a pravým kruntovním dědicem stojí, nerozdielně a společně před nás jsú přistúpili, a s velikú pielností a pokorú nás jsú všichni jednostajně prosili, abychom jim těch práv a svobod staradávných potvrdili, upevnili a obnovili. My pak prosbu jich a ovšem slušné jich žádosti znamenavše, ku potěšenie města našeho Hradce i všech lidí v něm obývajíciech ve zdech i přede zdmi, aby oni lidé naši, chudí i bohatí, všichni i každý zvláště, mužského i ženského pohlavie, tiem ochotnějie za námi obývajiecie, sílili a rozmáhali se na lidech i na statciech a tiem radejši [sic] za námi obývali, s dobrým rozmyslem a s radú úředníkuov našich toto město naše Hradec i lidi všecky v něm obývajiecie, osedlé i jinak spolutrpějiecie a neosedlé v městě i v předměstí, nynějšie, potomnie i budúcie časy věčně v těchto práviech v dolepsaných naší, našich erbóv a potomně budúciech mocí a slovem potvrzujem, upevňujem a milostivě obdařujem a konečně je při tom zuostavujem, beze všie našie i našich erbóv i našich všech potomních překážky všelikteraké.

A najprve toto lidé naši v Hradci všichni ze spolka za právo mají, že ten úrok městský, kterýž dvakrát do roka dávajie s domóv svých i s dědin naším odpuštěním, ten má od nás neporušen zuostati, spolu také i s starými právy, kteréž jsú prve jměli, kteráž také oni i jiným lidem za právo dávají. A také jim tuto svobodu z milosti našie dáváme, že každý člověk, buď osedlý nebo neosedlý v tomto městě i předměstie obývající, muož statek svój dáti nebo rozkázati, komuž chce, buď on zdráv nebo nemocný, zde doma nebo jinde, buďto movitý statek nebo nemovitý. A také má děditi pořád najbližší přietel, když by předek jeho bez rozkázanie s tohoto světa ššel. A také ktož nenie vinovat anebo závaden, ten osadě nám člověkem hodným purkrecht svuoj, a učině, což město za právo má, móž se stěhovati, kamž se jemu zdá beze vší překážky. A také tomu chceme: když člověk poběhne, kterakž to pak kolivěk přijde, tehdy má jeho statek třinádcte neděl nepohnut býti, avšak mají jej popsati, zda by ten poběhlý v tej míře mohl zase k milosti přijíti a svú věc zjednati. Pakliby se to nestalo, že by on milosti nehleděl v svrchu jmenovaném času, tehdy má všecko jeho sbožie na pána spadnúti beze všeho súdu a práva. A v svrchujmenovaných práviech mají seděti a býti všichni, kteříž v městě přebývají a všecka jich sbožie vnitř nebo za zdí, za městem, v plotech i kdežkolivěk ležie, držte je křesťané nebo židé, buď to že by znova nebo od staradávna staveno bylo, anebo ještě což staveno má býti. My také chceme, aby od svrchujmenovaných statkuov a dědin spolu berni trpěli všichni, ktož je držie, buďto křesťané nebo židé, ve všem obyčeji, jakož králova města berni dávají po sbožie a ne podle úroka, buď to králova berně, anebo pomoc k vydánie panským dětem, anebo jiné panské pomoci, kteréž by koli byly.

Ale aby svrchupsané milosti a obdařenie práv a svobod celé a neporušené zuostaly věčně v časích budúcích měšťanóm a lidem našim i jich všem potomně budúcím i jich dětem, my svrchupsaný Jindřich z Hradce ɔc jménem naším napřed, našich také všech erbóv a budúcích slovem vlastní naši přirozenú pečeť dobrovolně dali jsme ku pevnosti a potvrzenie věčnému přivěsiti k tomuto listu. A pro širšie svědomie a pro budúcí paměť věcí svrchupsaných prosili jsme urozených pánuov, pana Zdeňka z Šternbergka navyššieho purkrabí Pražského ɔc, pana Štefana z Lichtmbergka a z Bietova na Jempnici, a pana Wolfganga z Krajgu a na Lantstýně, že jsú pečeti své podle mne dali na svědomie přivěsiti k tomuto listu, sobě a erbóm svým bez škody. Jenž jest dán a psán leta od narozenie Pána Krista tisiecieho čtřstého sedmdesátého druhého, v čtvrtek den svatého Remigi.

Visí 3 zachovalé pečeti, 1 utržena.

99.

Oldřich z Vydří postupuje dlužní list na 588 zl. uh. Zdeňkovi ze Šternberka.

Bez místa, 19. června 1473. Orig. perg. 176.

Já Oldřich z Vydřie vyznávám tiemto listem všem vuobec a každému zvláště, kdežkoli čten nebo čtúci slyšán bude, že jakož mám list hlavní na šest set zlatých uherských bez dvanádcti zlatých na pargameně s svisutými pečetmi mně a mým dědicóm svědčící nebo tomu každému, ktož by ten list jměl s mú dobrú volí, v němžto jest jistec Jan z Vojslavic, a rukojmie urození panoše Prokop z Vojslavic, Prokop z Štítného, Jan z Hodějova a Jan Stlúp z Chotětic: ten sem dal a mocí tohoto listu dávám svú dobrú a svobodnú vuolí své plné právo ke všem věcem v něm položeným a zapsaným, nižádné zvláštnosti tu sobě ani ničehuož nepozuostavuje, urozenému pánu, panu Zdeňkovi z Šternberka, nejjasnějššieho Uherského a Českého ɔc krále najvyššiemu hauptmanu všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě, a najvyššiemu purkrabí Pražskému, pánu mému milostivému, i JMti pánóm synóm i budúcím jich, i tomu každému, ktož by tento list s JMtí dobrú a svobodnú volí měl, tak aby JMt již byli mocní věřitelé toho listu k tomu všemu, což v něm psáno stojí, s mú dobrú volí plné právo majíc, tak jakož sem já sám jměl. Tomu všemu na potvrzenie, pevnost i jistotu pečeť svú vlastní přivěsil sem k tomuto listu. A pro lepší jistotu i svědomije připrosil sem urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce, najvyššieho hauptmana kraje Bechynského a Vltavského, a urozených panoší Mikuláše Hausku z Zahrádky, ty časy purkrabí na Hradci, Jiříka Kalného z Palovic, Jana Vlčetínského z Zásmuk, a Bohuslava z Běhařova, že sú podle mne na svědomie své pečeti přivěsiti dali k tomuto listu; jenž jest dán leta od narozenije syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého třetieho, v sobotu po slavném hodu Těla Božieho.

Přivěšeno jest 5 dobře zachovaných pečetí, a šestá utržena.

100.

Jan a Bohunka z Lomnice odkazují zboží Meziříčské nevlastnímu bratru svému Jindřichovi z Hradce.

Bez místa, 21. září 1473. Orig. perg. 177.

Ve jméno božie amen. Já Jan a Bohunka z Lomnice a z Mezřiečie vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, kterak znamenavše krátkost a nevěčnost tohoto světa, a že časem svým, když milého pána Boha vuole byla by, tak že bychom s tohoto světa kročili do věčnosti, i nechtiece zmatkuov a nesnází po smrti své zuostaviti, a zvlášče jsúce již v letech rozumných a došlých a sebe dobře mocni jsúce, jměli sme žádost a plnú vuoli, chtiece urozeného pána pana Jindřicha z Hradce ɔc, bratra svého milého dckami a řádem země Moravské na pravý spolek přijieti i jeho erby, a to sbožie svého všeho a dědictvie movitého i nemovitého, k kterémužkoli bohdá právo a spravedlnost máme neb jmieti muožeme, nic nepozuostavujíc. I to býti nemohlo pro válku a ruoznici, kteráž se nynie děje v zemi Moravské. A protož, poněvadž to býti nemohlo, učinili sme a mocí tohoto listu činíme pravý kšaft a mocné poručenstvie tak, když by nás koli pán Buoh od smrti neuchoval, tehdy to všecko zbožie Mezřiecské, kteréhož jsme praví dědici, najprve hradu a města Mezřiečie, městeček, vsí, dvorů, mlynuo, rybníkuo, lesuo, řek, potokuo, luk, roli orné i neorné, i všecko panstvie a příslušenstvie, k čemuž my koli právo a dá-li Buoh pravú spravedlivost máme, ta všecka svá zbožie movitá i nemovitá mocně poručili sme a tímto listem porúčieme a dáváme svrchupsanému panu Jindřichovi z Hradce, bratru našemu milému, i jeho erbóm ku pravému dědictví, nic nepozuostavujíc. Dále a znamenitě také kteréžkoli právo máme k Náměščí, k hradu i k tomu ke všemu, cožkoli k tomu zboží přislušie, ješto k tomu dá-li Buoh právo a pravú spravedlivost máme, i to své všecko právo, kteréž k tomu koli máme, odkazujem a mocně tímto listem porúčieme i dáváme svrchupsanému panu Jindřichovi z Hradce, bratru našemu milému, i jeho erbóm, nic nepozuostavujíc. I jiné kteréžtokoli právo aneb jakýkoli statek, ješto bychom my k němu kteraké právo jměli nebo jmieti mohli, i všecky listy, k kterýmž my koli právo máme, i to všecko odkazujem, kšaftujem a mocně porúčieme i dáváme častopsanému panu Jindřichovi z Hradce i jeho erbóm, žádných věcí nepozuostavujíce. Dále jestliže by nás vždy milý pán Buoh od smrti neuchoval, a svrchupsaná zbožie již spravedlivě spadla na svrchupsaného pana Jindřicha a na jeho erby, tehdy žádáme a prosíme pana sudieho, pana komorníka i jiných všech pánuov a úředníkuov desk zemských u Brně, kteříž tehdáž budú úředníci, aby ta všecka zbožie naše i všecka příslušenstvie ve dcky zemské vložili a vepsali svrchupsanému panu Jindřichovi z Hradce i jeho erbóm ku pravému dědictví, čistě a svobodně, tak jakož země Moravská za právo má neb jmieti bude, vedle všie potřebnosti, a že v tom naši vuoli a žádost naplniti ráčie, tak jakož bychom

my sami před JJMtí osobně stojiec toho žádali. Ovšem toto znamenitě vymieňuji já Jan svrchupsaný: jestliže by mi pán Buoh v té mieře které dietě ráčil dáti skrze řádný stav manželský, tehdy tento list aby nic platen nebyl. Pakliby mne i dětí mých v tom času pán Buoh od smrti neuchoval, tehdy vždy aby se tak stalo, jakož se v tomto listu vypisuje. Tomu všemu na svědomie a pro lepší pevnost i jistotu všech věcí svrchupsaných já Jan i Bohunka svrchupsaní své vlastnie pečeti dali sme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně; a pro širšie i lepšie svědomie prosili jsme urozených pánuov, pana Herricha z Lichtmburka a z Bietova, a pana Steffana z Lichtmburka a z Bietova, a slovutných panoší Václava z Marýže, Petra z Noskova, Marše Hazle z Nové Vsi, purkrabie na Telči, Františka z Libivé, Jetřicha z Prostiboře, Jošta z Palovic, že jsú k našie žádosti své vlastnie pečeti dali přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, sobě i svým erbóm bez škody; jenž jest dán a psán leta po narození syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého třetieho, v ten úterý před svatým Václavem přenesení.

Přivěšeno jest 10 neporušených pečetí.

101.

Hynek vévoda Minsterberský kvituje maršálka svého Jana z Běškovic z peněz, které vydával úředníkům.

Na Poděbradech, 22. října 1473. Orig. perg. 178.

Hynek boží milostí svaté říše knieže, vévoda Minsterberský, hrabě Kladský, pán z Kunstatu a na Poděbradech, známo činíme tiemto listem přede všemi, kdež čten nebo čtúc slyšán bude: jakož urozený Jan z Běškovic, maršálek náš věrný milý, přijímal jest od nás penieze i zlaté po summách, a ty jest zase vydával rozkázáním našim dvořanóm i jiným služebníkóm našim, i také na naše rozličné potřeby; i z těch ze všech sum peněz i zlatých téhož maršálka našeho propustili sme a quittovali, a tiemto listem naším mocně propouštíme, quittujeme a ovšem prázdna činíme, neb se jest nám ve všech těch věcech věrně a pravě zachoval, jako na dobrého člověka sluší, tak že jemu nemáme z čeho kterú vinu dáti, a také jeho nikdy z toho napomínati nebudem my ani žádný jiný, nynie i časy budúcie. A tomu na svědomie pečeť naši dali sme přivěsiti k tomuto listu, jenž jest dán na Poděbradech v pátek po svatých jedenádcti tisícóv panen, leta božieho tisícieho čtyrstého sedmdesátého třetieho.

Přivěšena jest 1 pečeť dosti zachovalá.

102.

Markéta vdova po Matějovi Čapkovi postupuje synu svému Oldřichovi 2 listy, jimižto Menhart z Hradce prodal Štěpánovi Krejčímu z Němčic některé zboží své v Moravě.

Bez místa, 8. ledna 1474. Orig. perg. 179.

Já Margretha, vdova po nebožci Matějovi Čapkovi z Hradce Jindřichova, vy-

známám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude; že ty dva listy mé hlavnie na pargameně s visutými pečetmi,

první, jímžto pan Menharth z Hradce dobré paměti i s svými erby a budúcími vyznává, že jest prodal zbožie své vlastnie ve vsi Němčicích u Bielkova, dvuor poplužní dolní, s rybníkem i s rybništěm, jenž slove Harlík, a dvě polúlánie pod tiem dvorem na konci vsi, s lidmi platnými a purkrechtními, s rolí ornú i neornú, s chrastmi a s chrastinami, s pastvami, lukami, potoky, i s tiem potokem celým vedle luk dvorových, se všemi také poplatky a požitky k témuž zboží od staradávna příslušnými, i s plným panstvím, Štěpánovi Krajčiemu z Němčic i jeho erbóm a budúcím;

a druhý list, kterýmžto týž pan Menhart z Hradce prodal jest a sstúpil témuž Štěpánovi Krajčiemu z Němčic zbožie své vlastnie, kteréž příslušie k Bielkovu, ve vsi Němčicích čtyři polúlánie a pět čtvrtí, s lidmi platnými a purkrechtními, a v Hostkovicích jeden lán se vším plným panstvím a příslušenstvím, i se všemi poplatky a požitky jakžkoli jmenovanými, tak a s takovými příměnkami, jakož tíž listové hlavní to vše plnějie v sobě zavierají a svědčie;

kteréžto listy já s dobrú volí psanú mám řádně, dala sem dobrovolně i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám Oldřichovi synu mému milému, moc jemu podle toho dávajíc i plné právo to, nač listové výš dotčení svědčie, jmieti, držeti a toho požívati i s tiem se vším a s týmiž listy i také s tú dobrú volí mú výš dotčenú, kterúž já na též listy mám, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakžto s jeho vlastním učiniti, bez každých lidí, k tomu jakéžkoli právo mieti chtějících, všelikého otporu a překážky. Na potvrzenie i budúcí paměť toho já Margretha nadepsaná pečeť mú vlastní dala sem k tomuto listu přivěsiti dobrovolně; prosivši urozeného pána pana Pavla z Jentšteina a s Skal, urozených panoší Mikuláše z Mrákotic, Jana z Záp, Alše z Jistebna, Matyáše z Rúdnice písaře desk zemských, a Jiříka z Wyziniewsy, že jsú také pečeti své dali na svědomie podle mne přivěsiti k témužto listu; jenž jest dán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého sedmdesátého čtvrtého, tu sobotu po hodu Křtěnie téhož syna božieho.

Přivěšeno jest 7 dobře zachovaných pečetí.

103.

Zdeněk ze Šternberka kvituje p. Jindřicha z Hradce z listu na 1000 zl. svědčícího.

Na Zelené Hoře, 19. května 1474. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Zdeněk z Šternberka, najjasnějšieho Uherského, Českého oc krále najvyšší hajtman všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě, najvyšší purkrabie Pražský a ředitel královstvie Českého, známo činím tiemto listem všem: jakož sem měl list na pargameně s visutými pečetmi od urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce, hajtmana krajóv Bechyňského a Vltavského, na tisíc zlatých uherských, ale byl sem

jemu poučil [čti puojčil] jedné šesti set zlatých uherských a sto zlatých rýnských, a ty mi jest všecky zlaté rýnské a uherské úplně a docela pan Jindřich z Hradce svrchupsaný dal, zaplatil a vyplnil; z kteréžto summy zlatých svrchupsaných pána již jmenovaného tímto listem quittuji a prázdna činím, tak aby i ten list, jenž na tisíc zlatých uherských svědčí, žádné moci viece neměl, aniž mieti má. Z toho také já ani dědici moji pana z Hradce svrchupsaného ani dědicuov jeho napomínati nemáme věčně. Tomu na zdrženie pečeť svú k tomuto listu přitisknúti sem dal; jenž jest dán na Zelené Hoře na den Božieho Vstúpenie leta od narození téhož tisíc čtyřstého sedmdesátého čtvrtého.

Přitištěna byla jedna pečeť, jež jest odloupnuta.

104.

Král Vladislav Janovi z Záp k zápisu na dvůr Zepce připisuje 250 zl. uh.

V Praze, 26. května 1474. Kopie pap. Fam. v. Lazec.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabě ɔc, oznamujem tímto listem všem, že přistúpil jest před nás slovutný Jan z Záp, věrný náš milý, a ukázal nám list najjasnějšího někdy krále Jiřího, předka našeho šťastné paměti, v kterémžto se vypisuje:

Jakož týž král Jiří byl jest zapsal Maršovi z Lazec tvrz pustú a dvuor Ziepczie kněží kostela Starého Boleslavě i se všemi příslušnostmi ve dvú stú kopách grošich peněz; že pak již psaný Jan u téhož Marše ten zápis kúpil jest, a jmenovaný král Jiří témuž Janovi a dědicuom jeho k tomu ještě sto kop grošuov peněz na tom dvoře připsal jest; jakož pak ten list ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavírá.

I prosil jest nás, abychom jej při tom zuostaviti a toho jemu potvrditi ráčili. My v tom jeho slušnú prosbu znamenajíce i také pro jeho věrné služby, kteréž nám činil, činí, a potom tím lépe aby mohl a měl činiti, a také jsúce jemu dlužni za službu i za škody puoltřetího sta zlatých uherských dobrých, chtíce jej v tom opatřiti, aby toho škody neměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú již psanému Janovi a dědicuom jeho svrchudotčeného listu ve všech kusích, článcích a klausulech tak, jakoby tuto slovo od slova vepsán byl, potvrdili sme a tímto listem potvrzujem, a je při něm zuostavujem milostivě. A k tomu svrchupsaných puoltřetího sta zlatých uherských dobrých témuž Janovi a dědicom jeho na již psané tvrzi, dvoře i všech jich příslušnostech připsali sme, a tímto listem připisujem a ku první summě přirazujem, tak aby oni tu tvrz Ziepczie s dvorem i se všemi a všelijakými příslušnostmi měli, drželi a toho požívali, bez naší, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, tak dlúho, dokudž my nebo budúcí naši králové Čeští nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, těchto puoltřetího sta zlatých uherských na zlatě i na váze dobrých s prvními

třmi sty kopami grošuov peněz dobrých obecně v zemi naší České berných nedali bychom jim a úplně nezaplatili. Tuto milost zvláštní témuž Janovi a Zdislavovi a Hankovi synuom jeho tímto listem činíce a dávajíce, aby oni všickni tři bez své vuole s již psané tvrze a dvoru i z všech jich příslušností do jich všech živností od nás i také budúcích našich králuov Českých ani od žádného jiného splacováni nebyli. Než po smrti jich všech, když bychom my nebo budúcí naši králové Čeští anebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, od dědicuov anebo budúcích jich chtěli již svrchupsanú tvrz s příslušnostmi vyplatiti, tehdy máme jim za výplatu dáti svrchupsanú summu, to jest tři sta kop grošuov peněz dobrých obecně v zemi naší České berných, a puoltřetího sta zlatých uherských na zlatě i na váze dobrých; a oni vezmúc tu summu v cele a úplně, mají nám nebo těm, od kohož tu summu vezmú, té tvrze a dvoru se všemi příslušnostmi zase postúpiti a list tento i s jinými listy zase navrátiti, bez zmatku i všeliké odpornosti. A kdož by tento list měl s již psaného Jana nebo dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek před Letnicemi, leta od narození syna božího tisícího čtyřstého sedmdesátého čtvrtého, království našeho leta třetího.

105.

Hynek z Lichtenburka slibuje, že hradu Sádku, který drží zástavou ve 2440 zl. od Jindřicha z Hradce, jemu za tu summu zase postoupí.

Na Polné, 8. července 1474. Orig. perg. 180.

Já Hynek z Lichtenburka a z Bietova, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: jakož mám list na urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce, hajtmana kraje Bechyňského a Vltavského, na čtyřmezcietma set zlatých uherských dobrých, a na čtyřidceti zlatých též uherských dobrých, a v té summě hrad Sádek i s jeho příslušenstvím držím, že kdyžkolivěk nadepsaný pan Jindřich z Hradce, erbové aneb potomníci jeho, mně aneb erbóm a potomníkóm mým rok napřed věděti dadie, chtiec hrad s svým příslušenstvím zase mieti, a mně i mým erbóm summu nadepsanú vrátiti a dáti, tehdy já napředpsaný Hynek z Lichtenburka tiemto listem slibuji svú dobrú věrú křesťanskú za se i za erby a potomníky své, že od toho dne, když by nám nahořepsaný pan Jindřich z Hradce, erbové neb potomníci jeho, věděti dali, ihned po plném roce máme bez zmatku i bez prodlevánie a odtahovánie všelikého hradu Sádku i s jeho příslušenstvím častopsanému pánu Jindřichovi z Hradce aneb erbóm a potomníkom jeho sstúpiti mocně i s tiem se vším, což mi jest od urozeného pána, pana Zdeňka z Šternberka ͻc jest stúpeno a na zámku necháno, jakož toho dvě ceduli mezi námi jsú. Tomu na svědomie svú pečeť vlastní k tomuto listu přivěsiti sem kázal; a pro lepší jistotu věcí nadepsaných

prosil sem urozených pánóv, pana Zdeňka z Šternbergka, najjasnějšieho Uherského, Českého ɔc krale, najvyššího hajtmana všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě, najvyššieho purkrabí Pražského a ředitele královstvie Českého, pana Dobrohosta z Romšperka, prokurátora královstvie Českého, a slovutných panoší Žicha z Opatova purkrabí na Polné, a Jana Špetli z Prudic, že jsú své pečeti vedle mé dle širšieho svědomie k tomuto listu také přivěsiti dali, jim i jich erbóm bez škody. Jenž jest dán na Polné v pátek den svatého Kiliána let božiech tisíc čtyřstého sedmdesátého čtvrtého.

Přivěšeno jest 5 dobře zachovaných pečetí.

106.

Viktorin kníže Minsterberský vzdává se všeho toho, co mu po manželce Markétě rozené z Hradce připadlo.

V Brně, 7. dubna 1475. Orig. perg. 182.

My Viktorin z boží milosti kníže Mistrberské, Opavské, hrabě Kladské, pán z Kunstatu a z Poděbrad, i s svými budúcími a erby, oznamujem všem, komuž tento list okázán neb čten bude: Jakož jsme měli právo po osviecené kněžně Markétě ɔc, manželce naší milé, ku panství a zboží, třetině města Jindřichova Hradce, i k jeho příslušenství, tudíž i k hradu Bílkovu i k jeho příslušenství. Jakož pak o to nesnáze i póhonové, odporové, přípovědi u desk království Českého i u desk markrabství Moravského mnohokrát dály sú se a zapsány i znamenány jsú, jakož pak i o to všecko při dckách země České i při dckách země Moravské šíře se ukazuje a zjeveno jest. Ale že my nadepsaný kněz Viktorin vidúce ty věci, že by z toho práva nám nahořepsaného mezi námi, našimi budúcími neb erby, a mezi urozeným pánem panem Jindřichem z Hradce, jeho budúcími a erby, ruoznice a kyselosti i nelásky býti a zdvihati se nyní i v časech budúcích mohly; chtíce raději lásku naši a přátelství dobré nahořepsanému panu Jindřichovi i jeho potomníkóm a erbóm okázati, dobrovolně z své dobré vuole a s naším jistým vědomím i s zdravú radú přátel našich, témuž panu Jindřichovi z Hradce, jeho budúcím aneb erbóm, to všecko právo, kteréž jsme měli aneb nám příslušelo, neb přísluší budúcím neb erbóm našim po již psané kněžně manželce naší milé, vzdali jsme a tímto listem vzdáváme, i toho všeho se odříkáme, než naň na pana Jindřicha, na jeho budúcí a erby přivodíme, a jim to vzdáváme od nás i od našich budúcích a erbuov; a ty všecky věci, kterémiž jsme příkážky u již psaných desk v zemi České a Moravské nadepsaným pánóm Hradeckým činili, tímto listem mrtvy činíme, moříme, a ižádné moci býti usuzujeme; slibujíce slovem naším knížecím ctně a pravě častopsanému panu Jindřichovi, jeho budúcím a erbóm, tyto všecky v tomto listu nahoře i vdolepsané věci bez překážky i přerušení všelikého zdržeti, na to se více netáhnúti, ani se zase na to navracovati ižádným obyčejem vymyšleným, my ani

budúcí aneb erbové naši. A když by dcky zemské v Čechách neb v Moravě u Brně otevříny byly, a nadepsaný pan Jindřich z Hradce, budúcí neb erbové jeho, nás, budúcích aneb erbuov našich žádali, aby nahořepsaní póhonové, odporové, přípovědi, kteréž jsme my nadepsaný kněz Viktorin u desk nadepsaných učinili, i ty všecky věci, kteréž by nahořepsanému panu Jindřichovi, budúcím aneb erbóm jeho k jakému zmatku aneb odjetí nadepsaného zboží Hradeckého a Bílkovského býti mohly, a nám, budúcím neb erbóm našim ku pomoci: takové všecky póhony, odpory, přípovědi u desk nadepsaných sobě, budúcím i erbóm našim, zrušiti, zkaziti a vymazati máme a rádi chcme, tak jakož pak svrchupsáno stojí. Toho všeho na svědomí i pevnější jistotu naši pečeť vlastní s naším jistým vědomím a dobrovolně přivěsiti jsme dali k tomuto listu; a pro širší svědomí věcí nadepsaných prosili jsme urozených pánuov, pana Ctibora z Cimburgka a z Tovačova, ty časy hajtmana markrabství Moravského, pana Pertolta z Lipého, najvyššieho maršálka království Českého, pana Jindřicha z Bozkovic a na Jičíně, pana Jana z Šternbergka a na Kroměříži, pana Václava z Bozkovic, pana Wolfganga Krajíře z Krajgka a na Landtštýně, a pana Albrechta z Šternbergka a na Kolešově, že jsú i oni k naší žádosti své pečeti přitisknúti dle pevnějšího svědectví dali k tomuto listu; jenž jest dán u Brně leta od narození syna božího tisícího čtyřstého sedmdesátého pátého, po svatém Ambroži, doctoru slavném v ten pátek.

Tento majestát vložen jest ve desky zemské z rozkázání najjasnějšieho knížete a pána pana Vladislava Uherského, Českého ꝛc krále ꝛc. Posel na to od JMti byl jest Petr z Štermberka a na Leštně z pánuov, jsa k tomu zvláště vyslaný, leta 1497, ve čtvrtek den sv. Urbana.

Visí 7 pečetí, z nichž 2 porušeny.

107.

Jindřich z Hradce daruje obci Hradecké potok Řečičku.

V Jindř. Hradci, 3. června 1476. Orig. perg. v městském museu.

Já Jindřich z Hradce i s svými erby a budúcími vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzřie a čtúce uslyšie, že přišli ke mně moji věrni a milí purgmistr a radda i obec města mého Hradce, prosiece mne za potok, jenž slove Řečička, abych jim ten potok dal, aby sobě mohli některý rybník dělati pro opravu města mého Hradce. A já znamenav a spatřiv i skutečně shledav jich věrnost a stálost, kterúž ke mně mají a skutečně okázali jsú sě ke mně jakožto ku pánu svému dědičnému, k prosbě a k žádosti jich, nechtě jich v tom oslyšeti, dal sem a mocí listu tohoto dávám měšťanóm svým nynějším i budúcím ten svrchupsaný potok s oběma břehy, se všemi puožitky, pokudž ten potok od staradávna k tomuto městu mému přieslušie, tak aby svrchupsaní moji měšťané i budúcí i s dědici svými mají [sic] toho potoku býti v svobodném drženie, a toho potoku mají požívati, buďto rybníky nebo jinými věcmi k opravě a požitku tomuto městu mému, jakž sě jim najlépe zdáti bude, jakožto

s svým vlastniem, beze všie mé i mých budúcích překážky všelikteraké. A já svrchupsaný Jindřich z Hradce i s svými erby a budúcími nemám na to sáhati nižádným obyčejem. A tomu na svědomie svú vlastní pečeť s mým dobrým a jistým vědomiem kázal sem přivěsiti k tomuto listu; a připrosil sem urozeného pána, pana Petra z Šternbergka, švagra svého milého, že jest svú pečeť vlastní přirozenú dal přivěsiti k tomuto listu; jenž jest dán a psán v Hradci, v ten pondělí o letnicích, leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého šestého.

Visí 2 zachovalé pečeti.

108.

Král Vladislav připisuje Janovi Čabelickému z Soutic 1438 zl. uh. k zápisu na město Týn nad Vltavou.

V Praze, 30. září 1478. Opis Fam. Riesenberg.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tímto listem všem, že jsúce dlužni dluhu pravého a spravedlivého čtrnáste set třidceti a osm zlatých všě uherských dobrých, statečnému Janovi z Sútic Čabelickému, věrnému našemu milému, kterýžto dluh byl nejjasnějšího krále Jiřího, předka našeho šťastné paměti, ješto jemu hotových peněz a zlatých puojčeno jest; a také statečný Bohuše z Drahobudic, věrný náš milý, na též summě puojčil jest týmuž králi Jiřímu dvě stě třidceti a osm zlatých uherských dobrých, a o tu věc některé porovnání týž Bohuše s týmž Janem učinil jest, tak že jemu týž Jan těch dvě stě třidceti osm zlatých uherských má zaplatiti; a ten dluh my podstúpili sme a na se přejali. I chtiece již psaného Jana tím dluhem ujistiti, aby toho škody neměl, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú témuž Janovi a dědicům jeho těch čtrnácte set třidceti a osm zlatých vše uherských dobrých na hradě a na městě Tejně a s rybykništěm [?] nad řekú Vltavú ležícím, i ještě na vesnicích, lesích, rybnících, řekách, potocích, robotách, kuřích, vejcích i na jiných vsech a všelikých poplatcích a půžitcích k témuž hradu a městu příslušejících, kterýchžto týž Jan v držení jest v některých zápisích předkuov našich králův Českých, připsali sme a tímto listem připisujem a k prvním summám přirazujem tak, aby on i dědicové jeho ten hrad a město s vesnicemi i s jinými všemi a všelikými příslušnostmi, poplatky, a půžitky měli a drželi a toho požívali bez naší, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky tak dlúho, dokudž my neb budúcí naši králové Čeští nebo ty osoby, jimž by ta vejplata spravedlivě příslušela, těchto čtrnácte set třidceti a osm zlatých uherských na zlatě i na váze dobrých s prvními summami, kteréž na tom zapsány mají, nedali bychom jim a úplně nezaplatili. A když bychom jim těch čtrnádcte set třidceti a osm zlatých uherských na zlatě, na váze dobrých s prvními summami, kteréž na tom zapsané mají, dali a úplně zaplatili, mají nám neb těm, od kohož ty summy přijmú, již psaného hradu a města s vesnicemi i s ji-

nými všemi a všelijakými příslušnostmi postúpiti, a list tento s jinými listy a zápisy, kteréž na to zboží mají, navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A kdož by tento list měl s již psaného Jana nebo dědicův jeho s dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu, den svatého Jeronyma, leta od narození syna božího tisícího čtyřstého sedmdesátého osmého, království našeho leta osmého.

109.

Táborští oznamují stavům rakouským, že pomocni budou p. Jindřichovi z Hradce, kdyby někdo na něj mocí sáhl.

V Táboře, 14. listopadu 1479. Souč. opis pap. Historica.

Všem vuobec duchovním i světským, jednomu každému vedle jeho urozenie, řádu a duostojenstvie, pánóm, rytieřóm, zemanóm, panošem, městóm i také jiným úředníkóm hraduov, městeček anebo vsí v zemi Rakúské. My purgmistr a radda města Hradiště hory Tábor tiemto listem naším oznamujeme, že rozkázáno jest nám od najjasnějšieho kniežete pána a pana Vladislava krále Českého a margrabí Moravského ɔc, pána našeho najmilostivějšieho JMti, jestliže by ktožkoli s země Rakúské sáhl mocí kterú aneb záhubami na urozeného pána, pana Jindřicha z Hradce ɔc, oprávci kraje Bechyňského, anebolito na služebníky JMti nebo poddané, abychom JMti v tom neopúštěli, ale jemu v tom radni a pomocni byli. My pak jsúce zavázáni poslušenstvím, jakož to na věrné a poddané JKMti slušie, a hotovi naplniti vuoli a rozkázánie JKMti pána našeho najmilostivějšieho, vězte: jestliže by ktožkoli sáhl přes toto rozkázánie z nadepsané země Rakúské na již jmenovaného pana Jindřicha z Hradce ɔc záhubami anebo škodú kterú neb na služebníky JMti a poddané, že sě tomu dívati nechceme, ale JMti radni a pomocni býti chcme, a o to dále ke vší zemi Rakúské hleděti; a nebude nám potřebie viece své cti proti vám a zemi vašie ohrazovati, jestliže co válečného počínáno bude s země vašie od kohožkoli na častopsaného pana Jindřicha z Hradce ɔc, anebo na služebníky JMti a poddané; a že chcme státi vedle JMti v mieru i v nemieru. Dán a psán v neděli po svatým Martinu, pod secretem menším města našeho anno ɔc LXXVIIII.

A tergo: Táborských odpověď.

110.

Smlouva učiněná při doplácení Zdeslavovi ze Šternberka summy peněz, ve které držel zápisem zboží Kroměřížské.

V Jindř. Hradci, 18. listopadu 1479. Orig. papír. Fremde Entien, Kremsier.

Leta syna božieho tisícieho čtyřistého LXXIX ve čtvrtek před svatú Alžbětú, na Hradci Jindřichově smluveno jest skrze urozený pány, pana Ctibora z Cimburgka

a s Tovačova, hajtmana markrabstvie Moravského, a pana Zdeslava z Štermberka, při kladení summy posledních zlatých za zámek Kroměříč o kusy dole takto:

Item najprve o list zápisný, kterýž na šestnáste tisíc zlatých svědčí, jímž Kroměříč zapsán byl pánuom z Štermbergka. A ten jest položen u Prlovce, purgrabí nynie Kroměřískébo, k věrné ruce, aby jeho Prlovec nevydával, leč quintancie, kteráž od pana Jaroslava z Štermberka udělána jest, zase vrácena bude. Ten zápis hned propuštěn býti má a svoboden, aby dán od Prlovce v moc panu Ctiborovi svrchupsanému.

Item jakož se žádá dobré vuole na ten zápis šestnáct tisíc zlatých nahoře dotčených, ač v první smlúvě o tom zmínka jest ani která žádost o to byla, však tomu pan Zdeslav svolil, že od sebe i bratra svého na ten list zápis šestnást tisíc nahoře dotčených pánuom hrabiem, panu Henrichovi a panu Štefanovi bratřím [z] Zápolé, dobrú vuoli udělati chce podle přiepisu, kterýž vydán jest, a na Hradci Jindřichově položiti má na vánoce najprv přīštie; a při tom žádá mieti, aby šest set zlatých, kteréž KJMt král Uherský a Český jim přiřéci ráčil, když JKMti zápis na Jihlavské vrácen, že jim těch šest set zlatých na přīštie vánoce ráčí dáti. A ktož ty peníze přinese, ten tu dobrú vóli na Hradci psanou vzíti má.

Item jakož pan Ctibor žádal jest na páních z Štermbergka listuov některých a zápisuov na zámek Kroměříž, pravě, že by ještě při nich zwostaly, zvláště zápis biskupa a kapituly Olomúcské, kteréž panu Mikulášovi z Ojnic byli sú zapsali zámek Kroměříč: praví pan Zdeslav, že nevie nic o něm ani o jiném kterém zápisu a listu, než o tom, kterýž u Prlovce položen jest, a že se chce v tom věrně a bez fortele mieti a jeho hledati; i jestliže jej beze lstie najde, rád vrátiti chce a vydati v moc pana Ctibora jej vydati do vánoc nahořepsaných. Pakliby jeho beze lstie najíti nemohl, a jim pánuom z Štembergka v ruce a v moc nebyl všel, také tiem jeho nebude povinovat klásti.

Item jakož vyvrženo jest zlatých šestnácte set a XXI zlatých nevážných z summy osm tisíc zlat. a osmi set zlatých, a přijal jest pan Zdeslav sedm tisíc a sto zlat. a bez jednoho osmdesáte zlatých, a na to hned quintancí udělal, a pro ostatek summy vyvržené, totiž šestnácte set zlat. a XXI zlat., list hlavnie zwostaven jest u pana Jindřicha v Hradci takovú měrú, že pan Ctibor má hned domů přijeda spraviti Janovi Bořitovi dluh jeho, totiž osm set zlat. jistiny; ale úroky, ač které spravedlivě sú, sám pan Zdeslav spraviti má. A když spraví pan Ctibor Janovi Bořitovi těch osm set zlatých, má to sjíti na sumě šestnásti stech zlatých vyvržených.

Item Prlovcovi osm zlat., Nebusovi VII zlat., Ohenpalovi VI zlatých, ty pan Ctibor zaplatiti má; a když jim je dá, má to na těch XXI zlat. svrchupsaných sjíti.

Item jakož ještě zwostává s osm set zlatých na tu summu šestnáste set zlatých vyvržených, pan Zdeslav v dobré vuoli bez leženie a škod vedenie těch osm set

zlatých do vánoc příštiech čakati má a listem neupomínati, tak však, aby těch osm set zlat. na Hradci Jindřichově na vánoce položeny byly. A list Bořituov, kterýž pan Ctibor z jistiny vydávaditi [sic] má, kromě úroky, ty sami páni z Štermbergka spraviti mají, kteréž páni také z Štermbergka listu tohoto Bořitova u pana Ctibora nechati mají, aby s těmi osmi sty zlatými na Hradci položen byl; a ktož páně Ctiboruov služebník přijede secretem s palce jeho, a s peněze [sic] a listem dotčeným, a panu Jindřichovi z Hradce vážné zlaté položí k ruce pana Zdeslava: tomu list hlavnie na osm tisíc zlatých má vydán býti bez zmatku a hned tu zkažen býti. Pakliby zlatých osm set a dluhu podle nahoře dotčenie na vánoce nepoložili, tehdy páni z Šternbergka listem svým budú napomínati z summy, kteráž by jim vyplněna a spravena a dána nebyla.

Item pakli by pan Ctibor beze lstie listu Jana Bořitova zjednati nemohl a na Hradci položiti buď pro úroky aneb jaké škody, tehdy polož šestnáste set zlatých, a když položí na Hradci dobré vážné zlaté vedle listu zněnie, tehdá list k JMti jistiny vydán má býti od pana Hradeckého tomu, kohož by dotčený pan Ctibor [s] znameniem svrchupsaným poslal.

K tomu na svědomí my svrchupsaní Ctibor a Zdeslav své sme sekrety na pevnost k tomuto listu přitiskli.

Přitištěny jsou 2 zachovalé pečeti.

111.

Bratří Jaroslav a Zdeslav ze Šternberka postupují Emerichovi a Štěpánovi, bratřím Zápolským, zápis na zámek a město Kroměříž.

Bez místa, 25. listopadu 1479. Orig. perg. 186.

My Jaroslav a Zdeslav, bratřie z Šternberka ꝛc, známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie, čísti nebo čtúcí slyšeti budú: Jakož jsme měli list od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Matyáše Uherského, Českého ꝛc krále, na zástavu zámku a města Kroměříže, kterýžto zápis za placení vzali jsme. Protož my Jaroslav a Zdeslav na ten zápis a summu i všechno právo, kteréž jsme k tomu měli, dali jsme a mocí tohoto listu dáváme svú plnú dobrú vuoli a právo, kteréž jsme k tomu panství zápisem měli, vysoce urozeným pánuom, panu Emrichovi a panu Štephanovi, bratřím z Zápolé, hrabím Špiským, tak aby oni k tomu ke všemu měli plné právo, jako my Jaroslav a Zdeslav svrchupsaní. Tomu na potvrzenie my svrchupsaní Jaroslav a Zdeslav bratřie pečeti naše vlastnie přivěsili jsme k tomuto listu; a pro dalšie svědomie prosili jsme urozených pánuov, pana Jindřicha z Hradce, oprávce kraje Bechyňského, pana Petra z Šternberka, a urozených panoší Markvarta z Rakovic, Vithy ze Rzavého na Dobronicích, Girgle z Zeidlic, a Jindřicha Vajce z Vranieho, že jsú své pečeti vedle nás dali přivěsiti k tomuto listu. Dán a psán

leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého devátého, ve čtvrtek den svaté panny Kateřiny.

K listině bylo přivěšeno 6 pečetí, z nich 3 jsou zachovalé, 2 porušené, 1 ztracena.

112.

Jindřich z Hradce dlužen jest 110 kop gr. panoši Oldřichovi z Toušeně.

V Praze, 23. dubna 1480. Orig. perg. 187.

Já Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského, první jistec a dlužník dluhu dolepsa[ného, a m]y Jan z Šelmberka, kancléř královstvie Českého, Petr z Štermberka ɔc, Jan z Vojslavic a na Lautkově, Bohuslav Malovec z Pacova, rukojmie jeho a spuoluslibce s ním a za něho, vyznáváme tiemto listem všichni rukú společní a nerozdielnú, že jsme dlužni dluhu pravého a spravedlivého sto kop a deset kop grošuov širokých českých rázu a čísla Pražského v zemi České obecně berných, za každú kopu šedesáte groší počítajíc, slovutnému panoši Oldřichovi Bradáčovi z Taušeně i dědicuom jeho; kterúžto summu již jmenovanú grošuov jmáme a slibujem věřiteli našemu svrchupsanému dáti a úplně zaplatiti penězi hotovými od datum tohoto listu v puoldruhém letě pořád zběhlém bez zmatku a forteluov i prodlenie všelijakého dalšieho. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v jednom z měst Pražských aneb v Českém Brodě]. A ktož by koli tento list jměl . . . Dán v Praze tu neděli, den svatého Jiřie, leta božieho tisícieho čtyřstého osmedesátého.

Byly přivěšeny 4 pečeti, jež se nezachovaly.

113.

Vaněk z Mezilesic svoluje poddanému svému, aby prodal prut role Janovi ze Skaličky.

Bez místa, 9. června 1480. Orig. perg. 188.

Já Vaněk z Mezlešic a v Týnci vyznávám tiemto listem obecně přěde všemi nynějšími i budúcími, ktož tento list uzřie i čtúc slyšěti budú, že s dobrým rozmyslem i svobodnú svú vuolí i s přátel svých raddú, jsa mocen toho jako pán dědický, dopustil jsem člověku svému dědickému Bernartovi z Týnce prut role prodati za strnáste kop grošóv peněz dobrých střiebrných rázu a čísla Pražského, i s tiem platem, kterýž jsem já nadepsaný Vaněk měl, šěstnáste grošóv platu svého dědického ročnieho, a za ten plat svuoj dědický, těch šěstnáste grošóv zdvihl jsem deset kop grošóv peněz dobrých střiebrných v České zemi obecně berných, kterýž úplně a vcele jest mi zaplacen ten plat na tom prutu, i též člověku mému úplně i vcele jest zaplaceno; a mocí tohoto listu prodávám i k tomu sě přiznávám tiemto listem, a to opatrnému Janovi z Sskaliczky, synu Beneše řěčeného Rybka z Trojovic, a to k pravému dědickému jmění, k držení s plným právem a panstvím, žádného práva ani vlastenstvie sobě tu nic na tom prutu nepozuostavuje, ani svým dědicóm a budúcím,

aby již nadepsaný Jan z Skaličky jměl plnú moc i plné právo, s tiem prutem i s tiem platem, kterýž jsem jemu prodal, učiniti, změniti, prodati, jakž by se jeho dobré vuoli líbilo, bez mé však překážky i mých všech budúcích i potomních. Než toliko nadepsaný Jan z Skaličky i ten každý, ktož by to v držení jměl ten prut role, i jeho děti i potomní budúcí náměstkové jich, mají podstúpiti a platiti [v] věčných časech berni zemskú, když by byla volána vedle obyčeje a řádu dědin purkrechtních u Týnce ležících. A já Vaněk předepsaný [s] svými dědici i potomními budúcími slibuji mu dobrú věrú křesťanskú dřieve řečeného Jana z Skaličky i jeho dětem i jeho potomním budúcím, i tomu každému, ktož by ten prut v držení jměl tiemto listem s jeho dobrú vuolí, na ten prut ani plat viece nesáhati žádným právem ani obyčejem, i [s] svými dědici i potomními, nadto viec, než tak, jakož v tomto listu svrchu sě vypisuje. A také jestliže by tento list pro dlúhlost [sic] času aneb pro starost protrhl se aneb prolomil, a že by jej mol projedl, tak že by byla diera neprořězaná: aby to nic ke škodě tomuto listu ani tomu prodaji, kterýž jest v něm psán, nebylo. A toho všeho na svědomie svú jsem vlastní pečeť a přirozenú s mým vědomím přivěsil k tomuto listu; a pro lepší jistotu a pevnost nadepsaných věcí k zdržení připrosil jsem urozeného a statečného rytieře, pana Hertvíka z Rušinova a Žestok, a pana Mikuláše z Mezlešic a na Bořicech, že jsú své vlastnie pečeti podle mé k tomuto listu přivěsili; jenž jest dán a psán leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého, ten pátek po ochtábu Božieho těla ɔc.

Tři přivěšené pečeti se ztratily.

114.

Král Vladislav zapisuje Jindřichovi z Hradce ves Německou Radouň.

V Praze, 22. srpna 1480. Orig. perg. 189.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské knieže, a Lužicský markrabě ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že přistúpil jest před nás urozený Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského, věrný náš milý, a zpravil jest nás, že má a drží ves, řečenú Německá Radúň, s jejími příslušnostmi, kterúžto předkové téhož Jindřicha od dlúhé chvíle prve také drželi jsú, a tak že týž Jindřich nemuož toho v jistotě věděti, jestli to ves dědičná jeho čili nenie. I chtě sě v té věci opatřiti, aby tú vsí lépe jist býti mohl, i prosil jest nás, abychom jemu některú summu na té svi zapsati ráčili. My v tom jsúce k jeho prosbě milostivě nakloněni, i také znamenajíce jeho věrné služby, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává; s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú, témuž Jindřichovi a dědicóm jeho zapsali jsme a zastavili a tiemto listem zapisujem a zastavujem již psanú ves Německú Radúň, s lidmi kmecími, dědinami, lukami, lesy, rybníky, potoky, i se všemi a všelikými té vsi příslušnostmi, poplatky a puožitky,

v pěti stech kopách groších širokých českých dobrých stříebrných rázu Pražského, tak aby již psaný Jindřich a dědicové jeho již psanú ves se všemi jejími příslušnostmi, poplatky a puožitky měli, drželi a jie požívali bez našie, budúcích našich králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky, tak dlúho, dokudž my nebo budúcí naši králové Čeští, nebo ty osoby, jimž by ta výplata spravedlivě příslušela, těch pěti set kop grošuov širokých Českých dobrých, stříebrných rázu Pražského, jim nedali bychom a úplně nezaplatili. A když by jim ta summa byla dána a úplně zaplacena, mají nám neb těm, od kohož tu summu přijmú, již psané vsi s jejími příslušnostmi postúpiti, a list tento navrátiti bez zmatku i všeliké odpornosti. A jestliže by kdy týž Jindřich nebo dědicové a budúcí jeho, toho doptali, že by to jich ves svrchu psaná dědičná byla, chcme, aby tento zápis náš jim k žádné škodě nebyl ani k ujmě na jich spravedlivosti. A ktož by tento list měl s již psaného Jindřicha neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchu psaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v úterý před svatým Bartolomějem, leta božieho tisícieho čtyřistého osmdesátého, královstvie našeho leta desátého.

Ad relationem domini Johannis de Šelnberk, cancellarii Regni Bohemiae.

K listině přivěsena jest pečeť královská.

115.

Král Vladislav stvrzuje Slavatovi zápis na Zbýšovské zboží kláštera sv. Prokopa a zapisuje jemu na něm 300 kop gr.

V Praze, 26. září 1480. Orig. perg. 190.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské knieže, a Lužicský markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že přistúpil jest před nás urozený Slavata z Chlumu a z Košmberka, věrný náš milý, a ukázal jest nám list náš, kterýž jsme jemu udělali a dali, což sě kláštera Zbýšova dotýče, kterýžto má a drží se všemi jeho příslušnostmi v zápisu najjasnějšieho krále Jiřieho, předka našeho šťastné paměti, jakož pak ten list náš ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavierá. I prosil jest nás, abychom jemu jiný list náš na ten klášter udělati a další milostí při tom jej opatřiti ráčili. My v tom jsúce k jeho prosbě milostivě nakloněni, i také pro jeho věrné služby, kteréž nám činil, činí a potom tiem lépe aby mohl a měl činiti, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú, již psanému Slavatovi a dědicóm jeho svrchudotčeného listu krále Jiřieho, což sě dotýče jmenovaného kláštera Zbýšova se všemi jeho příslušnostmi, ve všech článciech, kusiech a klausulech, tak jakož by tuto slovo od slova upsán byl, potvrdili jsme a tiemto listem potvrzujem a je při tom zuostavujem milostivě, s túto naší milostí: aby týž Slavata a dědicové jeho mohli sobě vzieti do téhož kláštera kněze

kteréhož by sě jim kolivěk zdálo, a proti jich vuoli aby žádný jiný kněz tu dáván nebyl, než kteréhož by oni přijieti chtěli. Tuto také další milost při tom témuž Slavatovi i dědicóm jeho činiece a dávajíce, že jim zapsali jsme a tiemto listem zapisujem na témž klášteře Zbýšově i na jeho všech příslušnostech tři sta kop grošuov českých, širokých dobrých střiebrných rázu Pražského, tak aby týž Slavata, dědicové i budúcí jeho, ten klášter měli, drželi a jeho požívali se všemi jeho příslušnostmi, a jej opravovali, a to bez našie, budúcích našich králuov Českých, i všech jiných lidí všeliké překážky. A kdyžbychom my neb budúcí naši králové Čeští, nebo ty osoby, kterýmž by sě zdálo, že právo mají kněžie do toho kláštera poddávati, chtěli tu kněžie poddávati [sic], tehdy témuž Slavatovi nebo dědicóm jeho máme dáti již psanú summu, to jest tři sta kop grošuov širokých českých dobrých střiebrných rázu Pražského, a oni vezmúc tu summu, mají nám tento list navrátiti a toho odporni nebýti, aby tu kněžie poddáváni byli, tak jakož jsú prvé poddáváni. A ktož by tento list měl s již psaného Slavaty neb dědicuov jeho dobrú volí a svobodnú, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v úterý před svatým Václavem, dědicem českým. Leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého, královstvie našěho leta desátého. Ad relacionem domini Czenkonis de Clinsstein procuratoris.

Visí zachovalá pečeť královská.

116.

Farář Želetavský slibuje, že bude na 10 kop úroku, p. Jindřichem z Hradce ke kostelu přikázaného, zvláštního kaplana chovati.

Bez místa, 14. ledna 1482. Orig. perg. 194.

Já kněz Jan, farář v Želetavě, vyznávám tiemto listem tak nynějším jako budúcím: jakož urozená paní, paní Elška z Hradce dobré paměti, keráž jest v Želetavě seděnie své měla, rozkázala sto kop faráři a kostelu tu v Želetavě; a urozený pán pan Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechynského, jakožto dědic pravý a po nápadu předkuov svých udělal jest list hlavní na pargameně na deset kop úroku ročnieho a věčného, a tu ukazuje na svém vlastním dědictvie v Jindřichovicích a v Markvarticiech na platných a na osedlých lidech nynějších i budúcích, tak jakož pak ten list hlavní šířě v sobě zavierá a ukazuje; protož já svrchupsaný kněz Jan, farář Želetavský, slibuji sám za se i za své budúcie faráře v Želetavě, na těch deset kop úročních svrchupsaných kaplana chovati. A ten má a povinovat bude slúžiti jeden tajden dvě mši, a to v pátek za duši svrchupsané paní Elšky a za všech pánuov Hradeckých, kteříž jsú toho pokolenie buď mužského nebo ženského, a druhú totižto v sobotu ke cti a k chvále Panně Mariji, a hned druhý tejden tři mše, a to počna v úterý ke cti a k chvále svatému Petru apoštolu božiemu, a též

také v pátek zádušní, a v sobotu ke cti a k chvále milé Panně Mariji, a to tak má trvati věčně. A já svrchupsaný kněz Jan farář Želetavský a budúcie faráři moji máme a slibujem vždy toho kaplana k tomu držěti, aby ty mše tak se konaly, jakož sě svrchu píšě. Také já svrchupsaný farář Želetavský i budúcí moji faráři máme a povinni jsme na všaký rok a věčně na den svaté Petronelly večěr vigilji o devieti lekcie spievati, a druhý den ráno mšie zadušnie slúžiti bez opúštěnie. Pakli bych já svrchupsaný farář anebo moji budúcie faráři toho tak nečinili, jakož svrchupsáno jest, tehdy ten svrchupsaný plat od svrchupsaného pana Jindřicha z Hradce anebo od jeho budúciech má staven a vyzdvižen býti, a nemá nám vydán býti tak dlúho, dokudžbychom těch svrchupsaných mší a obchoduov, kteréž by byly zadržány, nedokonali a zase jich nevedli, jako svrchupsáno stojí, nic v tom neobmeškávajíc. A když bych já svrchu psaný farář anebo moji budúcí faráři ty svrchu psané mše a služby zase činili a vedli, tak jakož svrchupsáno jest, tehdy ten svrchupsaný plat má nám hned zase propuštěn a sstúpen býti beze všěho zmatku, tak jakož pak list hlavnie je od svrchupsaného pána Jindřicha z Hradce nám vydaný šíře a plněji v sobě ukazuje a zavierá. A na svědomie toho a jistotu, já nadepsaný kněz Jan, farář Želetavský, sám za se i za své budúcie faráře svú vlastnie pečeť, kterúž užívám, přivěsil sem k tomuto listu. A pro lepší jistotu prosil sem slovutných panoší, Václava z Marýžě, Václava z Vydřie, Františka z Libivé, Jetřicha z Prostiboře, Jana z Osečan, v ty časy purkrabí na Telči, a Pavla z Hostěšova a z Prašivé, že jsú k mé prozbě také pečěti své k tomuto listu přivěsili, však sobě a svým erbuom bez škody. Jenž dán a psán v pondělí před svatým Anthonienem, leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého druhého.

Ze přivěšených 7 pečetí 1 jest poškozena.

117.

Jan z Lomnice některým panošům, aby přidali pečeti své na svědectví k jeho listu.

Na Třebíči, 7. února 1482. Orig. pap. Fam. v. Lomnice.

Jan z Lomnice a z Meziřieči urozeným panoším Václavovi z Marýže, Václavovi z Vydřie a Jetřichovi z Prostiboře, Jiříkovi Kalnému z Palovic, přátelóm milým. A věděti vám dávám, že teď dělám list urozenému pánu, panu Jindřichovi z Hradce, panu bratru mému milému na to: jakož mne jest psal dckami na spolek na zbožie svá, kteráž v Moravě jmá, a když by mě požádal, že mám jej z toho spolku propustiti ɔc, jakož ten list šíře o tom svědčí. I milí přítelé, prosím vás, učiňte to pro mě a přidavte pečeti své k tomu listu na svědomie vedle mne a jiných dobrých lidí, vám i vašim erbóm bez škody. A když sě buohdá s vámi shledám, chci vás ústně sám za to prositi. Datum Třebíč, feria V. post festum sanctee Dorothee virginis anno domini ɔc 1482.

118.

Jindřich z Hradce dlužen jest 200 kop gr. Vithovi ze Rzavého na Dobronicích.

Bez místa, 5. června 1482. Orig. perg. 195.

Já Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského, i s svými erby a budúcími, první jistec a d[luž]ník dluhu dolepsaného; a my Jan z Hodějova, Mareš Házl z Nové Vsi, ty časy purgkrabie na Hradci, Vilém Rúth z Dierného, a Jindřich z Dráchova, rukojmie za pana [jistce] s ním a zaň, všicky rukú společní a nerozdielnú slibujíc, vyznáváme tiemto listem, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu dvě stě kop groší, v každú kopu šestdesát groší, a v každý groš sedm peněz čtúce, peněz dobrých drobných v zemi České obecně berných, urozenémn panoši Vithovi staršiemu ze Rzavého na Dobronicích i jeho budúcím, i tomu každému, kdož by tento list měl s jeho dobrú vuolí. A s těch peněz svrchupsaných jistinných máme a slibujem věřiteli našemu nadepsanému z nich dvadceti kop groší peněz drobných svrchupsaných platu ročnieho platiti a vydávati, a to rozdielně, počnúc na svatého Havla po dánie listu tohoto najprv příštího deset kop groší peněz drobných svrchupsaných, a na svatý Jiří potom ihned příští tolikéž, a tak ten plat svrchupsaný máme vydávati a platiti věřiteli našemu svrchupsanému tak dlúho a dotud, dokadžby nám věřitel náš nadepsaný nedal puol leta napřed věděti budto při sv. Havle anebo při sv. Jiří, chtiece svú jistinu zase od nas jmieti, tehdy v tom polúletie pořád zběhlém slibujem věřiteli našemu jistinu svrchupsanú zasě dáti a oplatiti i s úrokem toho polúletie přišlým. Též také zasě dali-li bychom my jistec aneb rukojmie svrchupsaní věřiteli našemu puol leta napřed věděti, chtiece jemu jistinu svrchupsanú zase dáti a oplatiti na časy svrchupsané, tehdy má v tom polúletí zběhlým svú jistinu od nás přijieti i s úrokem na to přišlým, a list tento má nám zaszě vrátiti beze vší odpornosti. Paklibychom toho neučinili . . . [ležení v Soběslavi]. Dán leta od narozenie syna buožieho tisícího čtyřistého osmdesátého druhého, v středu den svatého Bonifacia.

Ze 5 pečetí ani jediná se nezachovala.

119.

Václav z Marýže a jiní rozsudí urovnávají různici mezi Václavem z Vydří a Pavlem z Hostěšova o výprosu a věno.

Bez místa, 29. dubna 1483. Orig. pap. Fam. v. Vydří.

Leta božieho tisícého čtyrstého osmdesátého třetieho stala se jest smlúva mezi slovutnými panoší Václavem z Vydřie s strany jedné, a slovutným panoší Pavlem z Hostěšova s strany druhé, skrze slovutné panoše Václava z Marýže, Jetřicha z Prostiboře, Jana z Osečan, v ty časy purkrabí na Telči, Bohuslava z Běhařova: jakož jest byla mezi nimi ruoznice o list a vajprosu královskú na Pyczien [sic] a o věno,

kteréž jest měl vzieti Václav z Vydřie po ženě své nebožce paní Dorotě z Hostěšova, sestře svrchupsaného Pavla, tak že sú o to o všecko na nás mocně přestali, a my mezi nimi takto vypoviedáme: Napřed aby mezi nimi všecka zlá vůle a nechuti minuly, a svrchupsaný Pavel aby dal svrchupsaným Václavovi za to za všecko věno zlatých padesáte, a s toho jej má Václav z Vydřie kvitovati, a často psaný Pavel na list a vajprosu královskú aby se věčně viec ini jeho budúcí nenavracoval. A často psaný Václav má sobě těch padesáte zlatých sraziti na té summě na dvú stú zlatých, kterúž jest častopsanému Pavlovi dlužen; a svrchupsaný Pavel má jemu ostatku, to jest půldruhého sta zlatých, čekati a do svatého Jiřie najprv přieštieho. A na svědomie těchto našich svrchupsaných smluv my svrchupsaní Václav z Vydřie a Pavel z Hostěšova pečeti své vlastnie přitiskli sme k tomuto listu dobrovolně; a připrosili sme nadepsaných smluvcích našich, že sú vedle nás pečeti své přitiskli k tomuto listu, jim a erbuom jich bez škody; jenž dán a psán v úterý před svatými Filipem a Jakubem, apoštoly božími.

Přitištěno 6 pečetí, z nichž 3 jsou velmi porušené.

120.

Koňas z Vydří kvituje Jindřicha z Hradce a Jana ze Šellenberka ze 100 zl.

Bez místa, 21. května 1483. Orig. pap. Fam. Konias v. Vydří.

Já Jan Koňas z Vydří vyznávám tiemto listem všem vuobec, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú: jakož urození páni, pan Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského, a pan Jan z Šellnberka, kancléř královstvie Českého, jsú rukojmie Mikulášovi Hbitýmu za dvě stě zlatých uherských; i dali jsú mi již jmenovaní páni na ten dluh sto zlatých uherských. Protož já svrchupsaný Jan Koňas na místě Mikuláše Hbitého pány nahoře psané z těch sta zlatých quituji, propúštím a mocí listu tohoto konečně prázdna činím, tak že JJMt od Mikuláše Hbitého svrchupsaného ani od žádného živého člověka z těch již jmenovaných zlatých nemají, ani moci budú napomínáni býti věčně. A jestliže by svrchupsaný Mikuláš Hbitý aneb ktož kolivěk na miestě jeho chtěl pány již jmenované s těch sta zlatých vydaných upomínati, tehdy já nadepsaný Jan Koňas mám a slibuji JJMti v tom zástupcí býti. Tomu na zdrženie já Jan Koňas svrchupsaný svú vlastní pečeť přitiskl sem k tomuto listu; a pro lepší a širší svědomie prosil sem urozených panoší Václava z Myslína, hajtmana na Hradci, a Marše Hazle z Nové Vsi, purkrabí tudiež, že jsú vedle mne pečeti své přitiskli k tomuto listu, však sobě, erbuóm a budúcím svým bez škody. Dán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého třetieho, v středu před svatým Urbanem.

Přitištěny jsou tři neporušené pečeti.

121.

Oldřich z Hradce postupuje Mik. Švehlovi z Kunžáku listy na zboží v Němčicích oc.

V Třeboni, 9. srpna 1483. Orig. perg. 196.

Já Oldřich z Hradce Jindřichova vyznávám tiemto listem přěde všěmi, kdež čten nebo čtúc slyšán bude, že sem dal i mocí listu tohoto dávám svú dobrú a plnú vuoli k listóm hlavním s visutými pečětmi, kteréž mám s dobrú vuolí řádně, první, jímžto pan Menhart z Hradce dobré paměti i s svými erby a budúcími vyznává, že jest prodal zbožie své vlastnie ve vsi v Němčicích u Bielkova, a dvuor poplužní s rybníkem a s rybničištěm, jenž slove Harlík, a dvě polúlánie pod tiem dvorem na konci vsi, s lidmi platnými a purkrechtními, s rolí ornú i neornú, s chrastmi, s chrastinami, s pastvami, s lukami, s potoky, i s tiem potokem celým vedle luk dvorových, se všemi také poplatky a požitky k témuž zboží od staradávna přislušnými, i s plným panstvím, Štěpánovi Krajčiemu z Němčic i jeho budúcím. Při kterémžto listu jsú pečěti přivěšěny k svědomí urozeného pána pana Heřmana z Lantštýna a z Borotína, pana Bohušě z Strážě, slovutných panoší Arnošta z Leskovce, Markvarta z Vojslavic, ten čas purkrabí na Hradci, Petra z Újezda, Jana z Borovné. Druhý list, kterýmžto týž pan Menhart prodal a stúpil témuž Štěpánovi Krajčiemu z Němčic zbožie své vlastnie, kteréž příslušie k Bielkovu ve vsi v Němčicích čtyři polúlání a pět čtvrtí, s lidmi platnými a purkrechtními, a v Hostkovicích jeden lán se vším plným panstvím a příslušěnstvím i se všemi poplatky a požitky jakžkoli jmenovanými, tak a s takovými příměnkami, jakož tíž listové hlavní to všě plnějie v sobě zavierají a svědčie. A při témž listu jsú pečěti k svědomí přivěšěny statečného rytieřě Jana řěčeného Drha z Dolan odjinud z Kněžic, a slovutných panoší Arnošta z Leskovce, Milosty z Heršic, Maršě z Vydřie, Jana řěčeného Hazl z Piesečného, Jana z Borovné. Kteréžto listy já svrchupsaný Oldřich s dobrú vuolí dal sem dobrovolně i mocí listu tohoto dávám s mú plnú a svobodnú vuolí Mikulášovi Švehlovi z Kunžáku, moc jemu podle toho dávaje i plné právo to, nač listové výš dotčení svědčie, mieti, držěti a požívati toho, i s tiem se vším a s týmiž listy i také s tú dobrú vuolí mú výš dotčenú, kterúž já na též listy mám, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakžto s jeho vlastním učiniti bez každých lidí k tomu jakéžkoli právo mieti chtějících beze všěho odporu a překážky. Na potvrzenie i budúcí paměť toho já nadepsaný Oldřich pečěť mú dal sem k tomuto listu přivěsiti dobrovolně, prosiv urozeného pána pana Voka z Rozmberka JMti, a urozených panoší Zdebora z Kozieho, Jana z Trnové, hajtmana na Třěboni, Jana z Todně, Jindřicha Sádlo z Vražného, Mikulášě z Chvalkova, že sú své pečěti dali na svědomie podle mne přivěsiti k témuž listu; jenž jest dán a psán leta páně tisícieho čtyřistého osmdesátého třětieho, v Třěboni v sobotu před svatým Vavřincem.

Ze přivěšených dříve 7 pečetí jedna utržena.

122.

Král Vladislav dává městu Hradci Jindř. znak a jeden roční trh.

V Třebíči, 25. září 1483. Orig. perg. v městském Museu.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kniežě a Lužicský markrabie ꝛc, k věčné paměti vysokost duostojenstvie královského tiem se tvrdí a šíří, když péči má o poddaných svých, kteřížto v zvláštní vieře o poddanosti sě zachovávají, aby ve cti i také v užitciech svých sě vzmáhali. Že pak urozený Jindřich z Hradce, oprávce kraje Bechyňského věrný náš milý, zpravil jest nás, kterak měšťané města jeho Jindřichova Hradce u vieře, v stálosti i také v poddanosti k předkóm jeho pánóm Hradeckým jsú sě zachovávali, a k němu též že v té vieře, poddanosti, stálosti i také v poslušenství jakožto ku pánu svému dědičnému sě zachovávají; i prosil jest nás, abychom týmž měšťanóm jeho některé zvláštnie našě milosti učiniti a jimi je obdařiti ráčili. My pak hlediece k věrným, pilným a ustavičným službám téhož Jindřicha, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, nám věrně vedle všeho svého přemoženie k obecnému dobrému pomáhaje, a potom tiem lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná; i jsúce v tom, jakož hodné a slušné jest, k prosbě jeho milostivě nakloněni, a také chtiece tomu, aby již psaní měštěné jeho skrzě našě obdařenie k němu viece a viece v poddanosti u vieře a v poslušenství se zachovávali, znajíce to, že skrzě prosby jeho od nás k zvláštním milostem přídú; protož s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú již psaným měšťanóm, to jest opatrným purgmistru, konšelóm i vší obci města Jindřichova Hradce, věrným našim milým, nynějším i budúcím tuto milost činíme a dáváme tiemto listem:

Jakož mají prve na erbu a na pečěti zlatú ruoži v modrém poli, že jim k tomu přidáváme dva lvy celá zlaté barvy pod zlatými korunami, každý se dvěma ocasy, jeden s pravé a druhý s levé strany, aby v štítu modrém stojiece na zadních nohách, předními nohami oběma zlatú ruoži o pěti listech mezi sebú drželi; a k tomu nad tú ruoží aby bylo postavené zlaté **W** pod korunú zlatú v témž modrém štítu, jakož pak ten erb s těmi všemi věcmi šíře v tomto listu našem vymalován jest, tak aby již psaní purgmistr, konšelé i všecka obec již psaného města Hradce toho erbu a štítu se všemi věcmi v něm malovanými požívali na městské pečeti, na korúhvech, na praporciech i na jiných všech městských potřebách veselím neb přísností učiněných.

A jakož mají již psaní měštěné od pánuov svých Hradeckých tu milost od staradávna, žě červeným voskem městskú pečetí pečetie potřeby všecky, což jim potřebie jest: při tom je také zuostavujem a jim toho potvrzujem milostivě, tak aby oni červeným voskem všecky potřeby pečetili tú městkú pečetí, nynie i také po věčné časy budúcie.

A k tomu také [z] zvláštnie milosti našie dáváme již psaným purgmistru, konšelóm i obci vší téhož města Hradce jarmark roční první pondělí postní, tak aby oni každý rok ten pondělí se čtrnácti dny pořád zběhlými ten jarmark měli, drželi a jeho požívali se všemi milostmi a obdařeními tiem všiem právem a obyčejem, jako jiná města v království našěm Českém jarmarkuov svých požívají, a to z práva nebo z obyčeje, bez našie, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky.

Proto chtiece tomu, aby toto obdarovánie naše, což sě toho jarmarku dotýče, bylo každému bez ujmy na jeho spravedlivosti; přikazujíce všem úředníkóm i jiným poddaným našim věrným milým nynějším i budúcím, aby již psané purgmistra, konšely i všecku obec již psaného města Hradce nynějšie i budúcie při těch všech našich milostech a obdarování zachovali, jim v tom nepřekážejíce ani překážeti dopúštějíce po věčné časy budúcie, a to pod uvarováním těžkého hněvu a těžké pomsty našie i také budúcích našich králuov Českých. Tomu na jistotu, na pevnost a na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Třebíči ve čtvrtek před svatým Václavem dědicem českým, leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého třetieho, královstvie našeho leta třináctého.

Ad mandatum domini regis Johanne de Šelnberk cancellario regni Bohemie referente.

Visí zachovalá královská pečeť. Uprostřed listiny jest skvostně vymalovaný a silně pozlacený městský znak Hradecký.

123.

Král Vladislav dává Pavlovi z Hostišova list mocný k řízení o statku.

V Praze, 8. října 1483. Orig. perg. 197.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kniežе a Lužicský markrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že přistúpil jest před nás slovutný Pavel z Hostišova, věrný náš milý, a prosil jest nás, abychom jemu k tomu povolenie dáti našě ráčili, aby on statek svuoj i děti své zřéditi mohl, jakž sě jemu najlépe a najužitečnějie zdáti a líbiti bude. My v tom hlediece k jeho věrným a ustavičným službám, kteréž nám činil, činí a činiti nepřestává, a potom tiem lépe aby mohl nám slúžiti, čímž nás milostivějšieho k sobě pozná, i jsúce k prosbě jeho milostí naší hnuti, s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú svolili jsme a tiemto listem svolujem, povolenie našě královské k tomu dávajíce, aby on všecken statek svuoj dědičný, manský nebo zápisný, kterýž má na listech nebo kterakkoli jinak, anebo který ještě v časiech budúciech mieti bude, dáti, odkázati nebo poručiti mohl společně nebo rozdielně za zdravého života nebo na smrtedlné posteli, komuž sě jemu zdáti a líbiti bude, kromě du-

chovních osob; i také aby mohl poručníky zdělati dětí svých i statku svého, kohož sě jemu zdáti a líbiti bude, a to bez našie, budúcích našich králuov Českých, i všěch jiných lidí všeliké přěkážky. Kteréžto dánie, poručenie i také odkázánie anebo poručníkuov dětí a statku svého zdělánie tak a vedle toho, jakož sě nahoře vypisujie, chcme, aby tolikéž moci a pevnosti mělo, jakoby dskami zemskými zapsáno a utvrzeno bylo. Protož přikazujem větším a menším úředníkóm desk zemských nynějším i budúcím, věrným našim milým, když by požádáni byli od téhož Pavla nebo od poručníkuov jeho, kteréž zdělá, aby tento list náš ve dsky zemské vložili, tak aby učinili bez všeliké odpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu po svatém Františku, leta božieho tisícieho čtyřistého osmdesátého druhého, královstvie našěho leta dvanáctého.

Ad relac. dom. Johannis de Sselnberk cancellarii regni Bohemie.

Na zpodní straně listiny v pravo stojí: „Tento majestát vložen jest ve dcky zemské z rozkázání najjasnějšieho knížote a pána pana Vladislava Uherského, Českého ɔc krále ɔc. Posel na to byl jest od JMKské byl jest Petr z Šternberka a na Leštně z pánuov, jsa k tomu zvláště vyslaný, leta MCCCCXCVII ve čtvrtek den sv. Urbana“.

Visí pečeť královská.

124.

Petr z Kvítkovic postoupil statek zděděný v Dubném Mikulášovi Roubíkovi.

V Jindř. Hradci, 3. dubna 1484. Orig. pap. Fam. v. Kvítkovic.

Já Petr z Kvietkovic známo činím tiemto listem: jakož sem smlúvu udělal skrze urozeného panoši Jiříka Hrobského z Sedlce s urozeným panoší Mikulášem Rúbíkem z Hlavatec, otcem a syny jeho i jich budúcími, co sě dotýče odkázánie statku strýce jich nebožtíka Oldřicha Rúbíka z Hlavatec, kterýchž mi je odkázal listem i kšaftem potvrdil. A to je tento statek, najprve rybník veliký v háji, a k tomu dvuor tu v Dubným, na kterýmž Šimek Stýrovec seděl. Kterýžto statek svrchupsaný já sem měl držeti až do svého života. Pak za ten statek svrchupsaný skrze smlúvu svrchupsaného Jiříka Hrobského z Sedlce mám toto vzieti a vzal sem: dva koně hnědá, k tomu patnádcte zlatých uherských a kuši, kteréž sem úplně a docela přijal. A tak ta smlúva mezi námi byla a jest, že jsem měl list přinésti sem do Jindřichova Hradce hned bez meškánie. I nemohl sem tak v náhle k listu přijíti proto, že Tauses a měšťanín v Českých Budějovicích té chvíle, když sem list přinésti měl, v Cáhlově byl, kterémuž list svěřen byl od mé ženy. I protož já svrchupsaný Petr z Kvietkovic, boje sě zmatku a chtě této smlúvě dosti učiniti, zavázal sem se, a mocí listu tohoto zavazuji jsvú dobrú věrú, že jej Mikulášovi Rúbíkovi svrchupsanému mám položiti v úterý velikonoční nynie příští jemu v moc v Jindř. Hradci, a pakli by tu jeho nebylo, tehdá pánu JMti anebo úředníku, kterýž by té chvíle tu byl, beze všech

forteluov. A pakli bych ten list na ten čas nepoložil, jakož svrchupsáno stojí, tehdá já svrchupsaný Petr z Kvietkovic tiemto listem a mocí tohoto listu onen list svrchupsaný i všecko právo své mořím, a všecku tu spravedlnost, kterúž sem já měl anebo mieti mohl, převozuji na svrchupsaného Mikuláše Rúbíka a na otce jeho i na viece synuov jeho a na jich budúcí; neb sem já za tu spravedlnost cele a plnú záplatu přijal. Pakli by kto ten list měl buď s mú neb s čiekolivěk vuolí, chtěje jim svrchupsaným Rúbíkuom aneb jich budúcím v tom zmatek udělati, ač mně samému svědčí do mé živnosti: tehdá vyznávám tiemto listem, že žádného práva nemám ani nemajie vejše tohoto listu, než Rúbíci svrchupsaní. A to já svrchupsaný Petr z Kvietkovic slibuji to ctně, věrně a pravě beze všech forteluov zdržeti a zachovati, což svrchupsáno stojí. Tomu všemu na pevnost a na zdrženie věcí svrchupsaných, já Petr z Kvietkovic častopsaný pečeti své nemaje, prosil sem urozeného panoši Bohuslava z Běhařova, že na miestě mým pečeť svú k tomuto listu jest přiložil, však sobě a budúcím svým bez škody. A pro širšie svědomie připrosil sem urozených pánuov, pana Jindřicha z Hradce, oprávci kraje Bechyňského, pana Petra z Sternbergka, pana Hynka Berky z Dubé, a urozených panoší Jiříka Hrobského z Sedlce, smluvci věcí svrchupsaných, a Václava z Myslína, ty časy hajtmana na Hradci, že jsú pečeti své k mé prozbě přiložiti dali k tomuto listu, sobě a erbuom svým bez škody. Jenž jest dán a psán v Hradci Jindřichově leta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého čtvrtého v sobotu před nedělí, kteráž sě v puostě čte Judica.

Na papírovou listinu přitištěno 6 pečetí, z nichž pět jest neporušených a jedna odloupnuta.

125.

Jindřich z Hradce dlužen jest peníze Petrovi ze Šternberka.

Bez místa, 22. května 1484. Orig. perg. 198.

Já Jindřich z Hradce o[právce kraje] Bechyňského, i s svými budúcími, jistec a první dlužník [dluhu] dolepsaného, a my Jan z Lomnice a na Meziříčí, Jiřík Hrobský z Sedlce, Mareš [Házl z Nové] Vsi, ten čas purgkrabie na Hradci, Bohuslav z Běhařova, Mikuláš Rúbík z Hlavatec, a Čeněk z Hobzie, rukojmie jeho s ním a zaň, vyznáv[áme tímto] listem, že jsme dlužni pravého a spravedlivého dluhu šest set zlatých uherských dobrých, na zlatě i na váze spravedlivých, a sedm set zlatých dobrých rýnských urozenému pánu panu Petrovi z Šternbergka i jeho budúcím; kteréžto zlaté máme a slibujem naší dobrú věrú, všickni rukú společní a nerozdielnú, věřiteluom našim svrchupsaným dáti a hotovými dobrými zlatými zaplatiti úplně a docela, když by nám kolivěk věřitelé naši nadepsaní rok napřed věděti dali, buď při svatým Havle anebo při svatým Jiřie, tehdy po takovém napřed dánie věděti máme a slibujem věřiteluom našim nadepsaným aneb jednomu z nich ty zlaté uherské i rýnské dáti a úplně zaplatiti v tom roce pořád zběhlém, bez všelikého delšieho prodlévání aneb odtahování i bez [z]matku všelikterakého. Paklibychom toho neuči-

nili . . . [ležení v J. Hradci]. A ktož by tento list měl s dobrú vuolí věřiteluov našich . . . Psán a dán leta od narozenie syna buožieho tisícieho čtyřistého osmdesátého čtvrtého, v sobotu před Křížovými dny.

Ze 7 pečetí 5 jich utrženo a 2 zachovány.

126.

Král Vladislav potvrzuje Slavatovi z Chlumu krčmu v Hostovlicích.

Na Horách Kutných, 26. srpna 1484. Orig. perg. 199.

My Vladislav z božie milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže, a Lužicský markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že jest přistúpil před nás urozený Slavata z Chlumu a z Košmberga, věrný náš milý, a zpravil jest nás, že jest krčmu svobodnú vystavil ve vsi své Hostovlicích na dvořišti někdy Šlechtinově; i prosil jest nás, abychom jemu k tomu povolenie našě dáti a toho potvrditi ráčili. My pro jeho věrné služby jsúce k prosbě jeho nakloněni, s dobrým rozmyslem a raddú věrných našich, mocí královskú témuž Slavatovi svrchupsané krčmy v Hostovlicích potvrdili jsme a tiemto listem potvrzujem, povolenie naše královské k tomu dávajíce, tak aby on, dědicové jeho i budúcí té krčmy v svobodě užívali bez našie, budúcích našich králuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky; však tak, aby ta krčma a toto naše potvrzenie jiným krčmám i všem dvoróm v té vsi bez ujmy a škody na jich spravedlnostech byla. A již nynie ani potom aby žádná jiná krčma v svrchupsané vsi této nahořejmenované krčmě ke škodě a ujmě nebyla ani k žádné svobodě vysazována. Tomu na svědomie pečeť naši královskú kázali jsme k tomuto listu přivěsiti. Dán na Horách Kutnách ve čtvrtek po svatém Bartoloměji apoštolu, leta božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého čtvrtého, královstvie našeho leta čtrnáctého:

Ad relat. dom. Johannis de Sselnbergk, cancellarii regni Bohemie.

127.

Jindřich z Hradce dlužen jest Mikulášovi Zahrádeckému.

Bez místa, 7. září 1484. Orig. pap. Fam. Neuhaus.

Leta božieho tisícieho čtyřistého osmdesátého čtvrtého, ten úterý před Narozením Matky buožie, stala se jest smlúva mezi urozeným pánem panem Jindřichem z Hradce, oprávcí kraje Bechyňského, a slovutným panoší Mikulášem z Zahrádek, a to taková: Jakož Mikuláš Zahrádecký má list na pána svrchupsaného na dva tisíce zlatých, že pán svrchupsaný má jeho Zahrádeckého na tu summu svrchupsanú k Jindřichovi Vajcovi z Vranieho zastati a list jemu na se na tisíc zlatých udělati, zniecí od tohoto sv. Havla přieštieho do roka. A on Zahrádecký nadepsaný neb jeho erbové

má a bude povinnovat jemu Vajcovi úroky toho roku spraviti a dávati za svrchupsaného pána, však svrchupsanému pánu i jeho rukojmiem bez škody, počnúc na sv. Jiřie najprv přieští padesáte zlatých, a na sv. Havla hned potom přieštieho také padesáte zlatých. A co se druhých tisíc zlatých dotýče, keréž pán svrchupsaný Zahrádeckému a jeho erbuom pozuostává, má Zahrádecký pánu svrchupsanému těch tisíc zlatých za deset let čekati. A po těch desíti letech, když by Zahrádecký anebo jeho erbové dali pánu častopsanému nebo jeho budúciem rok celý napřed věděti, tehdy pán svrchupsaný neb jeho budúcí v tom roce pořád zběhlým mají summu svrchupsanému jemu Zahrádeckému nebo jeho erbuom vyplniti. Také pán svrchupsaný má jemu nynie na tu summu list udělati vedle obyčeje země Moravské, a to konečně ve čtyřech nedělech. Tomu všemu na zdrženie já Jindřich z Hradce a Mikuláš Zahrádecký svrchupsaní své vlastní pečeti přitisknúti sme dali k tomuto listu. A pro širší svědomie prosili sme obapolně urozeného pána pana Puothy z Ryzmberka na Švihově, najvyššieho sudieho královstvie Českého, a urozené panoše Marše Házle z Nové Vsi, purgrabí ten čas na Hradci, Čeňka z Hobzie a Bohuslava z Běhařova, že sú pečeti své dali přidáviti k této naší smlúvě, sobě a svým budúcím bez škody; jenž jest dán a psán leta a dne svrchupsaných.

Přitištěno jest 6 pečetí, z nichž 3 jsou porušeny.

128.

Ctibor z Cimburka dává svou neteř Anežku Jindřichovi z Hradce za manželku.

Na Polné, 15. října 1484. Orig. perg. 200.

Leta po narození syna božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého čtvrtého, ten pátek před svatým Havlem, stala se jest smlúva mezi námi Ctiborem z Cimburgka a s Tovačova, hajtmanem markrabstvie Moravského, [s] jedné, a mnú Jindřichem z Hradce, oprávcí kraje Bechyňského, strany druhé, přátelská taková: že já nadepsaný Ctibor jakožto mocný poručník dětí bratra svého k svatému manželstvie pannu Anežku bratranu svú panu Jindřichovi svrchupsanému dáti jmám, a po ní věna dva tisíce zlatých uherských, a z statku otce sirotkuov a bratra mého nad to čtyři tisíce zlatých uherských, a k tomu výpravu, tak aby se jí bratraně mé v tom i jiném vedle kšaftu a řízenie všemu dosti stalo. A já Jindřich svrchupsaný pannu Anežku k svatému manželstvu pojíti jmám, a proti dvěma tisícóm zlatým uherským podle řádu a obyčeje země České obvěniti jmám, a čtyři tisíce zlatých uherských ujistiti, kteréž mi nad věno dány budú, ač by mne Jindřicha Buoh neuchoval, a to vše listem věnným opatřiti, aby svým jista byla. A já Jindřich svrchupsaný ani erbové moji, dokudž Adam živ bude, a pan Ctibor svrchupsaný žádným právem panně Anežčiným, ač měla-li by které, přes kšaft súditi se ani nařěkati nemáme; než neuchoval-li by mne pán Buoh prve, než panny Anežky, tehdy jí, ač měla-li by kterú spravedlivost,

túto smlúvú se nezavierá. A jestliže by se chtěla se mnú Ctiborem mimo kšaft neb Adamem neb tiem, ktož by ten statek držel, súditi, a vysúdila-li by co, a dále chtěla jakých škod posáhati na páně Jindřichovu statku neb na jeho erbích a budúcích, ty škody ne na páně Jindřichovu statku, než na páně Ctiborovu a na Adamovu, neb ktož by toho statku v držení byl, postíhati má. Item svatba, dánie a branie panny Anežky, od pana Ctibora panu Jindřichovi dánie a od pana Jindřicha vzetí, tu neděli po svatém Fabiánu na Tovačově býti má podle uručení. Při tom také list na věno a na zlaté pan Ctibor panu Jindřichovi udělaj podle obyčeje země České na leta podle kšaftu, aby jemu těch panu Jindřichovi šest tisíc zlatých uherských dáno bylo. A pan Jindřich též při tom kšaftu také list obyčejný podle země České na devět tisíc zlatých uherských udělati jmá a s sebú na ten den na Tovačov přinésti, a jej panu Ctiborovi v moc dáti vedle přípisů obyčejných vydaných; a pan Ctibor panu Jindřichovi též učiniti jmá. A tyto věci všecky nahořepsané já Ctibor na místě bratra svého Addama a svém slibuji svú dobrú křesťanskú věrú zdržeti a zachovati. A já Jindřich panu Ctiborovi a Addamovi též slibuji svú dobrú věrú zdržeti a zachovati. A při této smlúvě jsme jměli urozené pány, pana Viléma z Pernštýna na Helfenšteině, najvyššieho maršálka královstvie Českého a najvyššieho komorníka cúdy Brněnské, a pana Puothu z Ryzmbergka na Švihově, najvyššieho sudí královstvie Českého, pana Jana Bočka z Kunstatu na Polné, jichžto prosili jsme, aby pečeti své podle našich na svědomí k tomuto listu přivěsili; jenž jest dán a psán na Polné.

Vzadu: He litere concordie intabulate sunt, ex Serennissimi principis et domini, Wladyslai gratia Dei Bohemie regis ɔc mandato, Joanne de Sselnberg regni Bohemie de baronibus referente, anno Christi incarnati MCCCCLXXXIX feria VI. post Baptiste Joannis.

Přivěšeno 5 pečetí, z nichž jedna porušena.

(Další část této sbírky viz v díle X. Archivu Českého.)

C. XVI.

DODATKY K VÝPISŮM Z REGISTER KANCELÁŘE HRABAT KLADSKÝCH

od r. 1472—1505.

Vydává **Jaromír Čelakovský.**

V dílu VIII. Archivu Českého na str. 365—395 bylo vytištěno 27 českých listin z let 1472—1491, vypsaných z dvou register kanceláře hrabat Kladských, jež se v kr. státním archivu Vratislavském chovají. V jednom z těchto register (sign. III. 19. *b*) zapsáno jest ještě sedm českých listin z l. 1493—1497, jichž otištění musilo se ze zvláštní příčiny poodložiti, a jež nyní jako dodatky k předešlým výpisům se uveřejňují. Podotknouti sluší, že mezi tím časem také zápisy latinským a německým jazykem sepsané a z l. 1472—1500 pocházející byly z těchto register u výtahu tiskem uveřejněny v druhém díle publikace dra *Volkmera* a dra *Hohausa:* Geschichtsquellen der Grafschaft Glatz, Habelschwerdt 1888.

28.

Jindřich starší kníže Minsterberský svoluje k tomu, aby Jiřík Latovský z Bišofsheimu hrad Mitwald s městečkem a vesnicemi k němu příslušejícími prodal k manství Janu Bartošovskému z Labouně.

Na Kladště 1493, 17. ledna.

Jindřich buoží milostí etc. známo činíme tiemto listem etc., že jest před nás přistúpil věrný milý Jiřík z Bišofsheim, řečený Latevský, hofmistr náš, dobrého zdravie, paměti i rozumu užívaje, dobrovolně, nejsa oklamán ani kterú lstí podveden, vyznal, že hrad svuoj řečený Mitwald [s] městečkem při něm ležícím a s dolepsanými vesnicemi jmenovitě: Hertwigswald, Ssonwald, Javorek, Novú Ves, Hajne, Lavterbach, Sklenářovice, Bolčov, Ssyntall, kteréž jemu k dědičnému manství vysadili a k hrabství našemu Kladskému připojili jsme, urozenému panoši Janovi Barthošovskému z Labúně, věrnému našemu milému, se všemi nadepsaného hradu, městečka, vesnic dvory po-

plužními i s kmetcími, s krčmami, s poplužími, s dědinami ornými i neornými, s osedlými i s pustými, s zahradami, s lidmi, s plathy, se clem, s kurmi, s vajci, s ospy, s robotami potad, pokadž jsú lidé povinni, s horami, s lesy, s porostlinami, s háji, s chrastmi, s luhy, s lukami, s pastvami, s pastvišti, s řekami, s potoky, s rybníky i rybníkóv miesty, s mlýny, s mlýništi, s lovy zvieřecími, rybími i ptačími, s hamry, s kostelními podacími i s jinými všemi a všelikterakými příslušnostmi tak a s těmi se všemi právy, jakž jest to sám podle listu výsadnieho držal, ničehuož nevynímaje, ani sobě a svým dědicóm kterého práva neboli vlastnosti pozuostavuje, jménem pravého dědičného trhu k manství prodal a v ruce naše podle řádu, obyčeje a práva manského v našem Kladském hrabství zřézeného řádně odevzdal jest. I žádáni jsme od obojiech, abychom k takovému prodaji naše povolenie učinili a nadepsanému Janovi Barthošovskému hradu nadepsaného Mitwaldu s městečkem, s vesnicemi, duochody nahoře dotčenými, ničehuož nepozuostavujíce, k manství dědičnému podle zřézenie hrabstvie Kladského z rukú našich podali a propuojčili. My jsúce podda[ný]ch našich v slušných prozbách neoslyšeti náchylni, a zvláště kteréž k sobě službami věrné poznali jsme a poznáváme, z milosti našie kniežecie nadepsanému Janovi Barthošovskému hradu dřéve jmenovaného Mittwaldu s městečkem, s vesnicemi, s poplužími, s hamry, s řekami, s potoky, s rybníky, s mlýny, s rybníkóv miesty, s lidmi, s plathy, se cly, s kostelními podacími i s jinými všemi a všelikterakými svobodami, duochody, puožitky a příslušnostmi nahoře i také v listu výsadniem položenými, ničehož nepozuostavujíce, s plným panstvím a s celú zvolí z rukú našich, od něho manskú povinnost přijavše, ku pravému, dědičnému manství podle zřézenie našeho hrabstvie Kladského podali a propuojčili jsme, podáváme a propuojčujem tiemto listem k jmění, k držení a k věčnému požívání. Také Jan nadepsaný, jeho dědici a budúcí hrad nadepsaný Mittwald se všemi jeho příslušnostmi budú moci prodati, zastaviti, dáti, směniti a k svému požitku, jakž se jim najslušnějie zdáti a líbiti bude, obrátiti a s těmi jako s svým vlastním učiniti bez ujmy našie služby na dvú koní, panstvie vrchnieho a nápadu tak, jakž list výsadní svědčí; také sobě na tom zbuoží lovy svobodné, což se vysoké zvěři dotýče, tak jakož výsadní list svědčí, pozuostavujem. Tomu na potvrzenie a budúcí paměť dali jsme pečeť duostojenstvie našeho k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest psán na Kladště v úterý [sic] den svatého Anthonii leth buožích M°CCCC°LXXXXIII°. Při tom byli osviecení synové naši milí, pan Albrecht a pan Jiří, kniežatha Minstrberští a hrabie Kladští etc., a slovutní Hanuš z Pánvic a z Rengersdorfu, Klemens z Jakšonova, Jindřich Ráž ze Lhoty, Jiřík Mrštný z Podvině a Jan Thabor z Bystrého, hejtman, kancléř, dvořané a služebníci, věrní naši milí. Šimonovi z Nymburka, kanceláře našie písaři, byl tento list poručen.

Registra I. (sign. III. 19 b.) na l. 85 b.

29.

Týž svoluje k tomu, aby Jan Bartošovský z Labouně manželce své Elišce z Pecky věno ročních pěti kop na hradě Mitwaldě pojistil.

Na Kladště 1493, 22. července.

Jindřich buoží milostí knieže etc. známo činíme tiemto listem etc., že jest před naši přítomnost přistúpil urozený věrný náš milý, Jan Barthošovský z Labúně seděním na Mitwaldě, jsa zdráv na těle a dobrého užívaje rozumu, s své dobré a svobodné vuole, žádnú lstí nejsa oklamán ani podveden, manželce své panie Elšce z Pecky pět kop grošóv dobrých, střiebrných, celých platu ročnieho na svém zámce Mitwaldě, na městečku, na všech vesniciech k tomu přislušejících, na hamřiech, na dvořiech kmetcích s platem, na dědinách, na lidech, na rychtách, na krčmách, na cle, na rybníciech, na řěkách, na potociech i na jiných všech puožitciech a příslušnostech, žádných nepozuostavuje, k pravému hrabstvie našeho Kladského obyčejnému věnu věnoval jest takovýmto spuosobem, že nadepsaná paní Žofka [sic], jestliže by jeho, manžela svého, přebyla, má sobě napřed přede všemi jinými lidmi a dědici nadepsaného svého manžela pět kop gr. nadepsaných platu ročnieho vybierati a jich jako svých vlastních beze všech a všelikterakých překážek do jějieho života užívati, a což by tu platu výše bylo, toho dědicové nadepsaného Jana Barthošovského užívati mají, a po jejie smrti těch pět kop gr. celých platu ročnieho zase na jeho Jana nadepsaného dědice dědicsky připadnúti mají. Také paní Žofka [sic] nadepsaná s Mitwaldu do stavu vdovského proměněnie hýbána býti nemá, než mocnú hospodyní aby tu byla jako za živnosti manžela svého. A když by stav svuoj změnila, tehdy na tom na všem zbuoží nahoře dotčeném viece mieti nemá, jedině těch pět kop gr. platu ročnieho, kteréž jie napřed přede všemi jinými plathy a úroky vycházeti mají pod brániem komorníkem úřadu hradu našeho Kladského, kolikrátž by toho potřebie bylo. A s ním vzatým základem bude moci učiniti, co se jie zdáti a líbiti bude, jako by jej súdem zemským obdržala. I prosil jest nás Jan nadepsaný, abychom jemu toho obvěněnie přieti a nadepsané panie Žofce, manželce jeho, těch pěti kop gr. celých platu ročnieho na Mitwaldě s jeho všemi příslušnostmi, ničehož nepozuostavujíce, a bytu do jejieho vdovského stavu změněnie k pravému věnu podati a milostivě potvrditi ráčili. My jsúce našich poddaných a zvláště těch, kteréž k sobě v službách snažné a věrné poznáváme, v jich prozbách vyslyšeti náchylni, ne z omylu ani nerozšafně, ale s dospělú radú věrných našich milých k takovému obvěněnie povolili a nadepsané panie Žofce nadepsaných pět kop gr. celých platu ročnieho na Mitwaldu a na všech jeho nahořepsaných příslušnostech, žádných nepozuostavujíce, k pravému jejiemu věnu do jejieho života a bytu, do jějieho stavu změněnie z rukú našich se všemi nahoře položenými duoměnkami podali a potvrdili jsme, podáváme a tvrdíme mocí tohoto listu k jmění, k držení a k pokojnému do jějie živnosti tak, jakož se nahoře vy-

pisuje, mocnému požívání. A na to jest sobě za poručníka volila urozeného panoši Petra Straku z Nedabylic, kterýž jest takové věno k jejie ruce přijal. Tomu na svědomie etc. Actum feria II. in die Marie Magdalene anno domini M°CCCC°LXXXXIII. Při tom jsú byli osviecená kniežata, kněz Albrecht, kněz Jiří a kněz Karel bratřé, kniežata Minsterberská etc., synové naši milí, a urození věrní naši milí Hanuš Pánvic z Rengersdorfu, hejtman Kladský, Kliment z Jakšonova kancléř a Hertwig Zeydlicz z Teplé Vody. Šimonovi etc.

R. I. na l. 86 a.

30.

Týž svoluje k tomu, aby Jan Bartošovský z Labouně, hejtman Kladský, prodal k manství Janovi z Potšteina hrad Mitwald se vším příslušenstvím.

Na Kladště 1495, 23. listopadu.

Jindřich buoží milostí knieže Minsterberské, Olešnicské a hrabě Kladský etc. známo činíme tiemto listem všem vóbec, ktož jej uzřie anebo čtúce uslyšie, že jest před našé osoby přítomnost přistúpil urozený vladyka Jan Barthošovský z Labúně, hajtman náš Kladský, věrný milý, jsa zdráv na těle a dobrého rozumu i paměti užívaje, s dobrým rozmyslem bez přinucenie vyznal, že jest hrad svuoj Mitwald, k hrabství našemu Kladskému manství příslušějící, s městečkem při něm ležícím a s dole jmenovanými vesnicemi, zejmena Hertwigswald, Ssynwald, Javorek, což tam má, Novú Ves, Hajnov, Lawterbach, Stklenářovice, Bobčov a Ssyntal, se všemi městečka nadepsaného a vesnic domy, krčmami, s dvory poplužnými, s kmecími, s poplužími, s dědinami ornými i neornými, s osedlými i s pustinami, s zahradami, s lidmi, s platy, se clem, s kurmi, s vajci, s ospy, s robotami potad, pokudž sú lidé povinni, s horami, s lesy, s háji, s porostlinami, s luhy, s chrastmi, s lukami, s pastvami, s pastvišti, s řěkami, s potoky, s rybníky i rybníkóv miesty, s mlýny, s mlýništi, s lovy zvieřecími, ptačími i rybími, s rudami železnú [sic], s hutmi, s hamry a kostelními podacími i všemi a všelikterakými jinými užitky, duochody, s příslušnostmi a právy i s plnú zvólí i tak, jakož jest to sám držal podle listu výsadnieho, kromě některých dolepsaných výměnek, urozenému panu Janovi z Potšteina a na Žampachu prodal a v ruce naše tak, jak řád a právo jest, odevzdal, nás prose, abychom jemu k takovému prodeji naše povolenie učiniti a nadepsanému panu Janovi z Potšteina toho všeho z rukú našich podati a propuojčiti i listem naším potvrditi ráčili. My zřiece na jeho věrné služby, v nichž jest se k nám věrně jako dobrému příslušie, zachoval, a potom aby sě nám tiem lépe líbiti a zachovati mohl a měl o čem, k takovému nahořepsanému prodaji naše povolenie učinili a panu Janovi nadepsanému z Potšteina a na Žampachu hradu svrchupsaného Mitwaldu s městečkem, s vesnicemi i se všemi jinými nahoře jmenovanými příslušnostmi, ničehož

nepozuostavujíce ani vymieňujíce, z rukú našich podali a propuojčili sme, podávámy a propuojčujem mocí kniežetskú a tiemto listem k jmění, k držení a k pravému dědičnému, všakž jakožto manstvie, užívánie než s zemany a many hrabstvie našeho Kladského v súdu k sedání pan Jan Žampach svrchupsaný, poněvadž na Mitwaldě bytu svého mieti nebude, zavázán býti nemá. Než byl-li by z toho Mitwaldského zbožie ku právu hrabstvie Kladského pohnán, bude-li sám svú osobú ku póhonu chtieti, to buď při jeho dobré a svo[bo]dné vóli. Pakliby se jemu samému státi nezdálo, ale jiného dobrého člověka s svú plnú mocí na zisk i na strátu miesto sebe bude moci poslati, i jeho dědici takéž. Také pan Jan Žampach častojmenovaný a jeho dědici nám a dědicóm našim, hrabiem Kladským, mají a povinni budú službu dobrým rytieřským člověkem, a ne sami sebú, na dvú hodných koní se dvěma samostřiely v slušné střelčí zbroji osazovati, však tomu dobrému člověku s jeho pacholkem potřeba jédla a pití též jakož jiným služebníkóm našim u našěho dvoru, když by v službě naší byl, má dána býti a jeho koňóm obrok. A jestliže by jemu který kuoň v naší službě ššel, ten jemu podle uznánie dvořan aneb zeman našich zaplatiti budem povinni i dědicové naši; a doniž by jemu ten kuoň zaplacen nebyl, dotad nám na tom koni dobrým rytieřským člověkem služby nebude osazovati povinen ani jeho dědicové, toliko na jednom koni jedniem dobrým střelcem, pacholkem hodným. Také hrad nadepsaný Mitwald nám a dědicóm našim k naší všelikteraké potřebě na každý čas, když bychom požádali, pan Jan Žampach nadepsaný i jeho dědicové mají a povinni budú otevřéti, však vždy na náš vlastní náklad a jemu panu Janovi Žampachovi i lidem jeho bez škody od těch lidí, kteréž bychom tam položili. Abrž přišlo-li by k válce, že jich též jakožto jiných našich poddaných podle všé mocnosti hájiti a brániti povinni budem. Také lidé k Mitwaldu příslušející podle jiných zemanských lidí hrabstvie našeho Kladského věěcky povinnosti buďto k upravovánie stavóv aneb jiných obecních pomocí dostávati a činiti jsú a mají býti povinni. Také pan Jan Žampach nadepsaný hrad Mitwald svrchupsaný s jeho všemi a všelikterakými příslušnostmi, užitky a duochody, ničehož nepozuostavuje, i jeho dědicové móž a moci budú jinému dobrému člověku řádu rytieřského k službě hodnému prodati, zastaviti aneb změniti, když se jim zdáti a líbiti bude, bez našé i dědicóv našich všělikteraké překážky, všakž ne s těmito dóměnkami, ale v tom právě, s týmiž službami a tak, jakož list náš výsadný Jiříkovi Latevskému na to manstvie vyšlý světčí. Tu vlastní lásku nadepsanému panu Janovi z Potšteina a na Žampachu okázali jsme a okazujem: Jestliže by jeho pán bóh neuchoval smrti bez dědicóv mužského pohlavie a dcer po sobě nechal, tehdy dcery po něm zuostalé aneb jich poručníci hrad Mitwald svrchupsaný s jeho všemi a všelikterakými příslušnostmi prodati mají člověku řádu rytieřského a k službě hodnému, a zač by koli to prodaly, ty penieze zdvihnúti, vzéti a k svému užitku obrátiti budú moci bez našé i dědicóv našich všelikteraké překážky,

všakž aby právě, jakž list výsadní Jiříkovi Latovskému na to manstvie vyšlý světčí, beze všěch v tomto listu položených dóměnek byl prodán a nic jináče. Tomu na potvrzenie a pevnost pečeť naši větší dali jsmy k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest dán na Kladště ten pondělí na den svatého Klimenta léta páně tisícého čtyřstého devadesátého pátého. Při tom jsú byli osviecení synové naši milí, pan Albrecht, pan Jiří a pan Karel, kniežata Minsterberská a hrabie Kladští, a urozené vladyky Hanuš Pánvic z Rengersdorfu, hejtman hrabstvie našěho Kladského, Jiřík Pšenička z Jehlice, Melchior Daník ze Ždánic, Jan Vrabec z Řieček a z Dúdleb, Hanuš Šof řečený Gotc z Hertwigswaldu, a Klement z Jakšonova, kancléř náš. Janovi z Lútic, písaři našemu, byl jest tento list psáti poručen.

R. I. na l. 104 a.

31.

Jindřich starší kníže Minsterberský a synové jeho Albrecht, Jiří a Karel vysvědčují, že Poděbradský hejtman Zachař z Říčan řádný počet všech příjmův a vydání udělal.

Bez místa 1495, 27. listopadu.

Jindřich, Albrecht, Jiří a Karel, otec a synové buoží milostí kniežata Minsterberská, Olešenská a hrabie Kladští, za nás a za naše dědice známo činíme tiemto listem všem vóbec, ktož jej uzřie aneb čtúci uslyšie, že urozený věrný náš milý pan Sachař z Říčan, jsa u kněze Hynka dobré paměti, bratra a strýce našeho milého, a po jeho smrti u nás všech Poděbradských rybníkóv fišmeistrem a potom naším Poděbradským a všeho toho panstvie heitmanem, všecky duochody peněžité, obilné, úročnie, lučnie, lesnie, z rybníkóv za ryby, za jiné rozličné věci i také vypuojčované penieze přijímal jest i zase na naše potřeby vydával, kterýchž všech příjmuov a vydání od počátku úřaduov svých až do postúpenie Poděbrad, kteréž jest bylo den svatého Prokupa již minulý, nám jest pravý, řádný a spravedlivý počet udělal a v těch obú úřadech sě věrně a právě, jako dobrému pánovi a věrnému úředníku příslušie, zachoval tak, že jemu nemámy z kteréhož řádně učiněného počtu z čeho viny dáti, jěj s děkováním propustili a quitovali jsmy, propúštiemy a quitujem věčně tiemto listem, k němuž na pevnost pečeti naše kniežetské kázali jsmy přivěsiti. Jenž jest dán v pátek před hodem svatého Ondřeje apoštola buožieho létha pánie tisícého čtřstého devatdesátého pátého.

R. I. na l. 105 b.

32.

Jindřich starší kníže Minsterberský svoluje k tomu, aby Ráfuš ze Všestar prodal manský dvůr Čermnou Hilbrantovi z Kafunku, a aby zboží to od Náchoda odtrženo a k hradu Homoli bylo připojeno.

Na hradě Kladském 1496, 6. dubna.

Jindřich buoží milostí knieže v Slezii Minsterberské, Olešnické etc. a hrabě

Kladský etc., známo činíme tiemto listem všem vóbec, ktož jej uzřie aneb čtúci uslyšie, že jest před osobu naši přistúpil slovutný věrný náš milý Rafnel jinak Ráfúš ze Všestar, zdráv jsa na těle a dobrého užívaje rozumu, s dobrým rozmyslem, žádnú lstí nejsa sklamán ani podveden, dobrovolně bez všeho přinucenie vyznal, že jest dvuor svuoj poplužní s poplužím v Črmné k našemu hradu Náchodskému manstvím příslušející se všemi téhož dvoru a poplužie příslušnostmi, s dvory kmecími, s platem, s lidmi, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s pastvami, s řekami, s potoky, s rybníky, s lovy rybími i zvieřecími, s čižbami, s horami, s pahorky, s dolmi, s lesy, s háji, s porostlinami, s křovinami i s jinými všemi a všelikterakými užitky, duochody a příslušnostmi, kterýmižkoli jmény jmenovány býti mohly by, ničehož nepozuostavujíce [sic], jménem pravého trhu dědičného k právu manskému urozenému věrnému našemu milému Hilbrantovi z Kafunk a na Homoli prodal a v ruce naše odevzdal; i prosil jest nás Hilbrannt Kafunk nadepsaný s velikou pilností, abychom jemu takového trhu a kúpenie zbuožie svrchupsaného v Črmné přieti a toho propuojčiti, podati, k zámku jeho Homoli připojiti i listem naším milostivě potvrditi [ráčili]. My jsúce poddaných našich v jich slušných prozbách neoslyšeti náchylni, i také na jeho Hilbrantóv Kafunkóv služby, kteréž jest nám z našie mladosti a s svých mladých leth činil, ustavičně činí a tiem lépe aby činil a měl v čem činiti, jemu trhu a kúpenie zbuožie nadepsaného v Čřemné [sic] se všemi jeho příslušnostmi, užitky a duochody, ničehož nepozuostavujíce, přáli a k pravému manskému dědicstvie propuojčili a podali, i k hradu jeho Homoli, od Náchoda odtrhše, připojili jsmy, propuojčujem, poddávámy a z zvláštnie milosti a dobroty kniežetské připojujem k jmění, k držení, ku požívání podle práva manského. Také Hilbrannt Kafunk nadepsaný, jeho dědicové mužského pohlavie a potom budúcí, zbuožie svrchupsané v Črmné se všemi jeho příslušnostmi společně s Homolí aneb samo zvláště muož a moci budú, jakož se jim koli zdáti a líbiti bude, pro svú potřebu prodati, zastaviti, dáti, směniti, najeti a k svému užitku obrátiti, však vždy právu, nápadu a službám našim podle starodávnie výsady, ač by koli by[lo] to zbožie od Homole odprodáno, bez ujmy všelikteraké. Než doniž by koli to zbuožie k Homoli držáno bude [sic], žádné dřevnie služby zvláštnie nám z toho činiti povinni nebudú aniž jsú, toliko tu samu, ku kteréž jsú nám podle výsady s Homole zavázáni, činiti mají. Tomu na svědomie a pevnost dali jsmy pečeť naši kniežetskú k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest dán na hradě našem Kladském v středu po hodu svatého Ambrosie leth buožích tisícého čtrstého devadesátého šestého. Při tom jsú byli osviecení synové naši milí pan Albrecht a pan Jiří, kniežata Minsterberská, Olešnická a hrabie Kladští etc., a urození Hanuš Pánvic z Rengersdorf hejtman, a Kliment z Jakšonova kancléř, naši věrní milí. Kašparovi Franckovi z Freystatu byl jest tento list psáti poručen.

R. I. na l. 109 b.

33.

Týž dopouští každému, aby na knížecích pozemcích a horách v hrabství Kladském k svému užitku rudy, kovy neb soli hledati mohl.

Na Kladště 1497, 1. července.

Jindřich buoží milostí etc. známo činíme etc., že slyšíce, že by nějací slušní a znamenití užitkové od rozličných rud neboli i od solí na gruntech našich a na horách v meziech hrabstvie našeho Kladského mohli nalezeni a skrze lidi rozumné přivedeni býti, a protož, aby lidé k hledání takových užitków buďto rud všelikterakých, kovów aneb solí tiem pilnější snažnost měli, každému, kdož by se v to dáti chtěl, dopustili jsmy a dopúštiemy tiemto listem toho všeho na našich gruntiech a horách všady v hrabství Kladském hledati, a což by koli nalezli, buď což buď, že od toho námi, dědici ani úředníky našimi aniž jinými žádnými osobami odtisknuti žádným vymyšleným obyčejem býti nemají, ale při tom při všem, což by jim pán buoh naleznúti dal, tak zuostaveni a zachováni, aby toho všeho pokojně podle práv horničích užívali, však vždy bez ujmy práva a duochoduov našich nám podle práv horničích jakožto pánu vrchniemu z toho přislušejících. Tomu na svědomie etc. Datum Glacz sabbato ante visitationem Marie anno etc. XCVII° etc.

R. I. na l. 117 a.

34.

Týž dává Hilbrantovi z Kafunk dvůr poplužní v Slaném a ves Březovou, jež Dobeš z Doubravice drží, k pravému manství a připojuje je k zámku Homoli.

Na hradě Kladském. 1497, 16. srpna.

Jindřich buoží etc. známo činíme tiemto listem všem obec[ně], ktož jej uzřie aneb čísti a čtúce slyšeti bude [sic], že poznavše věrné, stálé a užitečné slu[ž]by, v nichž se jest k nám urozený, věrný náš milý Hilbrant z Kafungk a na Homoli s svých mladých leth až do tohoto času věrně zachoval a zachovati se nepřestává, a aby se potomně na budúcé časy tiem lépe a povolněně zachovával a zachovati jse byl povinen, čímž nás k sobě milostí náchylněšého [sic] poznává, a protož ne z omylu ani nerozšafně, ale s dobrým rozmyslem a zdravú i dospělú radú synóv a rad věrných našich milých dvuor poplužní s poplužím v Slaném s jedniem zahradníkem a s jedniem platným sedlákem tudiež, a k tomu vesku řečenú Březová nám k pravému, dědičnému manství s staradávna příslušejícé, kterúž nyní Dobec z Dúbravice po svém otci Janovi Slánském jakožto dědic drží, se všemi manskými právy, službami, povinnostmi a s nápady i s plným panstvím tak, jakož jsmy to sami drželi, jemu nadepsanému Hilbrantovi z Kafunk k pravému, dědičnému a věčnému manství a s službami dali a k Homoli, zámku jeho, připojili a přitělili jsmy, dávámy, připojujem a přitělujem

mocí tohoto listu [ze] zvláštnie milosti a dobroty kniežetské; chtiece tomu, aby nadepsaný Dobec Slánský jemu nadepsanému Hilbrantovi z Kafungk pravý, dědičný a nezměnitedlný hold, povinnost a poddanost manskú učinil, s kterúž povinností a manskú poddaností my jej, nadepsaného Dobce, a jeho dědice i potomky s tiem se vším statkem svrchupsaným na Kafunka svrchupsaného a na jeho dědice i potomky dědičně ukazujem tak, aby se jeho a dědicóv i budúcích jeho on i dědicové a budúcí jeho jako svých pravých, dědičných pánóv věrně přidrželi a k nim se poslušně zachovali. Také tomu chcem, aby nadepsaný Kafunk, jeho dědicové a budúcí jeho, nadepsaného Dobce Slánského a jeho dědicóv i budúcích žádnými službami nad jeho výsadu a povinnost neobtěžovali, ale při jeho spravedlnosti, výsadě a svobodách zachovali, a také toho manstvie nadepsaný Kafunk, jeho dědicové a budúcí, od Homole aby žádnému neprodávali, neodbývali ani kterým vymyšleným obyčejem odlučovali, než aby to k Homoli pokojně bez našie a dědicóv a budúcích našich všelikteraké překážky se vším panstvím držali; a také to manstvie svrchupsané spuolu s Homolí a jináče nic Kafunk svrchupsaný a dědicové jeho s naším a dědicóv našich i také budúcích povolením a vědomím budú moci prodati, dáti, zastaviti a k svému užitku obrátiti, vždy bez ujmy a umenšenie práva, služby, nápadu a panstvie vrchnieho, kteréž nám a dědicóm našim i také budúcím na tom přislušie. Tomu na svědomie a pevnost i věčnú paměť dali jsmy pečeť naši kniežetskú k tomu listu přivěsiti. Jenž jest dán na našěm hradě Kladském v středu po hodu matky buožie na nebe vzětie anno etc. XCVII. Při tom jsú byli osviecení synové naši milí, pan Albrecht a pan Jiří etc., a urození Hanuš z Pánvic heitman, a Kliment z Jakšonova. Kašparovi etc.

R. I. na l. 119 b.

C. XVIII.

LISTINY KLÁŠTERA ŽĎÁRSKÉHO

z let 1409—1529.

Vydává **Vincenc Brandl.**

Podávajíce zde osmadevadesát českých listin kláštera Žďárského, dotýkáme, že jen 96 padá do doby, do které Archiv Český listiny z pravidla uveřejňuje; avšak vidělo se nám zapotřebí, také čísla 97 a 98 (z r. 1529) do této sbírky přijmouti, jelikož těsně s čísly 95 a 96 (z r. 1522) souvisejí. Šestačtyřicet těchto kusů jsou originalia, která uschována jsou v zemském archivě v Brně a sice ve zvláštním jeho oddělení, jež písemnosti kláštera Žďárského v sobě chová. Všecka originalia zde tištěná jsou v archivě kláštera Žďárského uložena pod literou *A*, kterážto litera i s číslem v tištěném záhlaví udaným naznačuje signaturu místa, na kterém ten který list mezi listy Žďárskými uložen jest. Jen originalní list pod číslem 4. pochází ze sbírky Bočkovy, chované též v archivě zemském v Brně.

Druhou část listů vypsali jsme z kopiáře kláštera Žďárského *Codex Sarensis* nazvaného, který do r. 1878 v Stokholmě chován byl, dotčeného pak roku s jinými českými kodeksy do archivu zemského v Brně se dostal. Dle vpisu do inicialky na str. 73 vloženého: „Anno salutifere incarnationis 1513 reverendissimo domino, domino Vito, abbati Fontis sancte Marie in Sar“ založen tento kopiář roku 1513 za opata Víta; listy z tohoto kodeksu, jenž v záhlaví tištěném naznačen jest CS., námi uveřejněné jsou vesměs psány rukou tou, která vpis do inicialky pořídila; jen číslo 94 psáno jest rukou 17. století.

Kromě toho klademe také některé výpisy z desk a půhonných kněh Moravských, pak dva výpisy z rejster nejvyššího purkrabí Pražského (č. 97 a 98).

Značný počet těchto listů vytištěn jest v druhém svazku Steinbachova spisu: „Diplomatische Sammlung historischer Merkwürdigkeiten aus dem Archive des gräflichen Cisterzienserstiftes Saar in Mähren. Prag 1788.“ Jelikož však opisy Steinbachovy jsou namnoze chybné (zvláště opisy latinských listin), přijali jsme do své sbírky také ty listy, které v dotčeném spise Steinbachově již tištěny byly.

1.

Břeněk z Risenburka prodává půl šesta lánu a čtyři podsedky ve vsi Hruškách Jutce, manželce Jana z Čechtovic.

Bez místa. 1409, 16. října. Orig. v zem. archivě. A. č. 85. — Steinb. č. 82.

Já Břenek z Ryzemburka vyznávám tiemto listem obecně všem, kdož jej uzřie nebo čtúc uslyšie, že s dobrým rozmyslem a mých přátel s radau spravedlivým trhem a prodajem prodal jsem a prodávám pól šesta lánu platného a usedlého ve vsi v Hruškách a čtyři podsedky i s mlýnem tudyž se vším přislušenstvím a s požitky těch lánóv i toho mlýna; také jsem prodal a prodávám pól hřivny platu na druhém mlýně ve Zbýšově a ty jisté lány s jejich přislušenstvím, i také mlýn v Hruškách, a pól hřivny platu na druhém mlýně ve Zbýšově já Břenek jmenovaný prodal jsem a prodávám ku pravému dědictví, tak jakož jsem to držel, se vším právem i panstvím, za devadesát hřiven grošóv Pražských stříbrných Moravského čísla a platějíce za každú hřivnu čtyři a šedesát grošóv, šlechetné panie Jutce manželce páně Janově řečeného Puklice z Čechtovic a jejie erbóm, kteréžto erby s dřéve jmenovaným panem Janem bude mieti, a k věrným rukám panu Janovi z Puklic seděním v Račici, strýci paní Jutky prveřečenej; a to jisté zbožie, lány, mlýn a z druhého mlýna plat, dědictvie a vlastenstvie svrchupsané já Břenek častopsaný tiemto listem odlučuji od sebe i od svých erbóv a jmenované paní Jutce, jejie erbóm a věrným rukám dřívepsaným to zbožie přivlastňuji a jeho postupuji a postúpil jsem pravým a věrným prodajem, v tom sobě žádného ústrku neb nového nálezu nečiníc. Za kteréžto zbožie, lánóv, mlýna, platu pól hřivny zprávu, jsme rukojmě podle řečeného Břenka my Oldřich řečený Štos z Branic, Pešík z Lhoty, Matějek z Zarušic, Arkleb z Říčan, a slibujem zaň za Břenka a s ním společní rukú nerozdielnú naší dobrú a čistú věrú beze lsti a beze všie odpory, jim dřévepsaným súkupóm to zbožie jmenované na prvniem sněmu panském, když dsky zemské v Brně budú najprvé otevřeny, ve dsky vložiti a vepsati i přiděditi a sobě i svým erbóm, nebo ktož by na tom zbožie co měl, z desk vyložiti, vypsati a vymazati bez svrchupsaných súkupóv práce, nákladu a škody. Pakli bychom toho zboží jmenovaného na prvniem sněmě nevložili a dsky otevřeny byly, ihned kteráž dva z nás rukojmí jmenovaných budú napomenuta, máme vléci a z leženie nemáme vyjížděti, až bychom našim věřitelóm ve dsky vložili zbožie svrchupsané a od desk vloženie až do tří let protiv každému člověku duchovnímu i světskému, židu nebo křesťanu, od vdovieho věna i od sirotkóv slibujem odvaditi, osvoboditi a zpraviti, ač by to zbožie nebo diel jeho kto zemským právem mařekl. A jestliže by který z přátel svrchupsaného Břenka o to se pokusil, chtiec to zbožie vyplatiti nebo ssuti, tehdy my jistec a rukojmie častopsaní slibujem to zbožie odvaditi a vypraviti svým nákladem na svój groš, aby vždy častojmenovaní súkupi při tom zbožie ostali. A jestliže bychom my jistec a rukojmě jmenovaní to zboží ne-

mohli zpraviti a vysvoboditi, jakož již psáno stojí, tehdy slibujem dřéveřečeným súkupóm jich penieze devadesáte hřiven a dvacet hřiven za povýšenie ve čtvrti léta navrátiti a dáti podle obyčeje země Moravské a práva. Pakli bychom toho všeho neučinili, čehož Bóh nedaj, tehdy kteráž bychom dva byli napomenuta najprvé od paní Jutky, jejie erbóv nebo od věrných ruk častopsaných atd. [následuje obyčejná formule ležení v Brně]. A kto by tento list měl s dobrú a znamenitú volí paní Jutky, jejie erbóv nebo věrných ruk častopsaných, ten má moc i právo upomínati i učiniti to vše, co zvrchu tohoto listu psáno stojí. Těch věcí na potvrzení a pro lepší jistotu my jistec i rukojmie jmenovaní pečeti jsme své přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán po narozenie syna Božieho tisícieho čtvrtého sta a devátého léta, den svatého Havla.

2.

Vilém z Pernšteina a Čeněk z Lipé, probošt v Kroměříži, mocně vypovídají mezi Hynkem z Lipé a klášterem Žďárským o městečko Bělou.

V Brně. 1412, 31. ledna. Orig. v archivě zemském. A. č. 89.

My Vilém z Pernsteina, a my Čeněk z Lipé, probošt v Kroměříži seděním v Novém Městě, vyznáváme tiemto listem obecně přede všěmi, že jakož jest urozený pan Hynce z Lipé s jedné strany a opat Žďárský i svým konventem s druhé strany na nás mocně přišli i zaručili o to městečko, ješto slove Bělá, a my uslyšěvšě s obú stranú jejich hamfesty a svědomie, takto vyřiekáme: že pan Hynce tu v městečku v Bělé polovici má držeti i požívati svobodně bez opatovy a konventu Žďárského přiekazy, a opat i jeho konvent tudiež v Bielé druhú polovici také mají držeti a požívati svobodně, jakož jejich listy s obú stranú svědčie, bez přiekazy se vším panstvím a příslušenstvím, jakož toho listy jsú s obú stranú, pod těmi pokutami, jakož staří listi svědčie. A také rychtář, ježto tu v městečku sedí, má zachovati oba pány podle obyčeje starého. A tomu našemu svrchupsanému vyřčení na svědomie a pro lepšie jistotu své vlastnie pečeti přivěsili jsme k tomuto listu, jenž jest dán v Brně po Božiem narozeniem [sic] tisíc čtyři sta let potom dvanáctého léta v tu neděli před hromnicemi.

3.

Čeněk z Lipé zná se k výpovědi, kterou mezi ním a klášterem Žďárským učinili Vilém z Pernšteina, Smil z Bítova ɔc o vsi Hodiškov a Novou Ves.

Na Templšteině. 1417, 24. dubna. Orig. v zemském archivě. A. č. 91.

Já Čeněk z Lipé pán Nového Města vyznávám tiemto listem vóbec přede všemi, že jsem smluven s poctivým knězem Janem opatem ve Žďáře a s jeho konventem urozenými pány a přáteli svými, panem Vilémem z Perštaina, panem Smilem

z Bítova, panem Milotú, a panem Sigmundem z Mezeříče odjinad z Křížanova, i jinými přáteli, o ty vsi Hodiškov a Novú Ves, o kteréž je pře a nechuť mezi námi byla, takú měrú, že já Hodiškova tej vsi mám postúpiti; i stúpil sem knězi opatovi a jeho konventu se vším, což k tomu příslušie, kromě robot spravedlivých. Než ty roboty z Hodiškova a Novú Ves s lukami, a což k ní příslušie, mám držeti do svého života, kromě desátku a dvú a čtyřitceti grošóv, ješto slovú markrabiny penieze a brně [sic] králova, když by spravedlivá zde v zemi v Moravě byla, že to vše má kněz opat a konvent vybírati. A po mej smrti má ta Nová Ves i s lukami i s tiem se vším, což k ní přislušie, i ty roboty z Hodiškova zase má na opata a na konvent beze všie překazy mých všech přátel spadnúti a klášteru přislušeti jako kdy od prvních časů. A tomu na svědomie svú jsem pečeť a bratrance mého pana Jindřicha k tomu listu přivěsil; a pro lepšie jistotu prosil jsem urozených pánóv přátel svých, pana Viléma z Pernstaina, pana Jana z Bítova, pana Miloty a pana Sigmunda z Křížanova, aby své pečeti přivěsili k tomuto listu podle našich pečetí svrchupsaných na svědomie. Jenž jest dán na Templstaině v tu sobotu na svatého Jiří léta ot narozenie božieho tisíc čtyry sta sedmnástého.

4.

Jan z Lichtenburka vyznává, že od města Žďára vypůjčených 99 kop groší za rok v klášteře Žďárském zaplatiti chce.

Na Bítově. 1419, 28. září. Orig. v Bočkově sbírce č. 10410 v zemském archivě.

Já Jan z Lichtenburka odjinud z Bítova i s svými erby, prvnie jistec dolepsaných věcí, a my Stibor z Bohušic, Vlček z Okarce, Kristofor z Ratibořic, Jakúbek z Cidliny, Jaroslav z Lesonic, Václav z Martinic, rukojmie jeho a spoluslibce s ním a zaň, vyznáváme tiemto listem obecně všem, ktož jej uzřie neb čtúc slyšeti budú, že jsme dlužni dluhu spravedlivého bez jedné sto kop groší stříbrných Pražského rázu a Moravského čísla, za každú šedesát groší počítajíc, kteréžto penieze slibujem svú dobrú věrú společní rukú nerozdielnú dáti a zaplatiti rychtářovi a konšelóm i všie obci v městě ve Zďáře, a k věrné ruce knězi opatovi kláštera Žďárského, kteréžto penieze vzali sme již od nich hotové. A ty jisté penieze svrchupsané bez jedné sto kop groší slibujem naší dobrú a čistú věrú našim věřitelóm svrchupsaným hotovými penězi dáti a zaplatiti a položiti je v jich moc ve Žďáře v klášteře naší prací a naším nákladem na svatý Václav od dánie tohoto listu přes rok. A na ty jisté penieze mamy jim vydávati úrok na svatý Jiřie nynie příštie pět kop groší, a na svatý Václav potom příštie také pět kop groší. Pakli bychom toho neučinili, jakož sě svrchu píše v tomto listě, jehož toho Buoh nedaj, tehda inhed kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných budeta napomenuta od našich věřitelóv . . . . [následuje formule o vležení do Jihlavy]. Také událo-li by sě, že by kdy z nás který ru-

kojmě umřel, tehdy my, ježto živi ostaneme, slibujem túž věrú a túž pokutú svrchupsanú jiného živého rukojmě tak dobrého i tak movitého místo toho umrlého v měsieci postaviti po napomenutie, a tento list slovo od slova obnoviti a našim věřitelóm svrchupsaným v jich moc jej dáti. A také k tomu, ktož tento list bude mieti s našich věřitelóv dobrú volí, ten má mieti též právo i túž moc jako oni sami ke všemu svrchupsanému. A k tomu na svědomie a potvrzenie své sme vlastnie pečeti s naším vědomím k tomuto listu přivěsili jistec i rukojmě my, a k nim sě přiznáváme. Dán na Bítově léta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta bez jednoho dvadcětého na den sv. Václava českého dědice.

5.

Klášter a městská obec ve Žďáře povolují Hanouškovi rychtáři městskému založiti rybník nad městem před horní branou.

V klášteře Žďárském 1443, 6. prosince. Orig. v zemském archivě. A. č. 95.

Ve jmeno božie amen. My kněz Jan opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník i vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky buožie, řádu Cistercienského, Pražského spravovánie; také my konšelé i všecka obec ve Žďáře vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi nynějšími i budúcími, ktož jej uzřie neb čtúce uslyšie, že s dobrým rozmyslem a dobrovolně dali sme a dáváme vuoli svú k tomu rybníku, jakož jej jest sobě udělal Hanúšek náš rychtář ve Žďáře na svých lukách tu ve Žďáře nad městem před horní branú; a což by ten rybník topil na obec, to jsme také dali. A za to jest svrchupsaný Hanúšek dal ty zahrady od cesty až k tomu rybníku, a tu roli podle rybníčka Jírkova pod cestú, což by ten rybník nevytopil. Také dáváme svrchupsanému Hanúškovi, aby sobě haltéř udělal pod tiem rybníkem, i tu chrastinu i to miesto mezi haltéřem a mezi rolí Michalovú Sladovníkovú, aby to vše měl svobodně beze všie překazy. A toho my kněz Jan opat i vešken konvent i všecka obec ve Žďáře slibujem, abychom my ani naši budúcí v to a na to nesahali ani překáželi nižádným obyčejem ani mocí svrchupsanému Hanúškovi a jeho erbóm i jeho budúcím. A pro ukrácenie těch věcí svrchupsaných, jestliže by co bylo zapomenuto v tomto listu jakžkolivěk, to aby nebylo ke škodě tomuto listu nynie ani v budúciech časech. A ktož by tento list měl s svrchupsaného Hanúškovú dobrú vuolí, ten bude mieti též právo a túž plnú moc k těm věcem svrchupsaným, jako on sám. A toho na svědomie a lepšie jistotu a potvrzenie a s dobrým rozmyslem dobrovolně přivěsili sme naše opatskú a konventskú a obecnú Žďárskú pečeti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v klášteře ve Žďáře léta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta čtyřicátého třetieho léta, v pátek den sv. Mikuláše biskupa.

6.

Klášter Žďárský prodává půl vsi Borů s přivolením Jiřího z Kunstatu a z Poděbrad Matějovi ze Svratky a jeho synům do jich životů.

V klášteře Žďáře 1445, 24. dubna. Orig. v zemském archivě A. č. 96.

My kněz Jan opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník a všecken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky buožie řádu Cisterciensкého, Pražského spravovanie, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi nynějšími i v budúciech časech, ktož jej uzřie anebo čtúce uslyšie. Znamenavše naši velikú chudobu a nedostatky a záhubu kláštera našeho svrchupsaného, i chtiece zase jej opraviti a ustaviti, i radivše sě s urozeným pánem panem Jiříkem z Kunštatu odjinud z Poděbrad, ježto jest náš pravý stiftéř a opravce nás i lidí našich, a s volí JMti prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme naše vlastnie zbožie půl vesky Bory se všiem příslušenstvím tej puol vsi s lidmi platnými i neplatnými, s rychtú, s mlýnem, s rolí oranú i neoranú, s lesy, s potoky, s lukami, s chrastinami, s horami i s dolinami, s pastvami i s pastvištěmi, s hony, s lovy i s tiem se vším panstvím i příslušenstvím, tak jakož smy sami od stara dávna k našemu klášteru držali a požívali, kromě berně královy milosti a komory markrabstvie Moravského, jakož jiní lánové obecně dávají, slovutnému panoši Matějovi z Svratky a synóm jeho Janovi, Václavovi a Martinovi, již na světě jsúce, k jejich životóm, za puol jedenácté kopy grošív [sic] dobrých stříbrných Pražského rázu a čísla Moravského, za každú kopu počítajíc šedesáte groší. Takúto úmluvú, aby tu vesku osadili lidmi, aby tu púster nebylo; také když by ti životové svrchupsaní Matěj, Jan, Václav, Martin sešli s tohoto světa, tehdy po nich jich budúcí jsúce, mají nám a našim budúcím a k našemu klášteru svrchupsanému vrátiti a postúpiti tej puol vsi Bory svrchupsané se vším jako svrchupsáno stojí, bez všelijakých zmatkuov a omyluov a odpory. Tomu na svědomie a pro lepšie jistotu a potvrzenie těch věcí svrchupsaných přivěsili sme naše opatskú a konventskú pečeti k tomuto listu s naší dobrú volí a s dobrým rozmyslem. Jenž jest psán a dán v klášteře ve Žďáře léta od narozenie syna božieho tisíc čtyřistého čtyřicátého pátého léta, den svatého Jiří.

7.

Klášter Žďárský odevzdává Petrovi z Šelnberka, Vaňkovi Zajícovi z Waldeka a Havlovi z Pacova pustou ves Novošice na deset roků, aby ji lidmi osadili.

V klášteře Žďárském 1445, 25. července. Orig. v zemském archivě. A. č. 100.

My kněz Jan opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník i vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky božie, řádu Cisterciensкého, Pražského spravovánie, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi nynějšími i budúcími, ktož jej

uzřie nebo čtúc slyšati budú. Znamenavše naši velikú záhubu i kláštera našeho zkaženie, i chtiece jej zase ustaviti, i poradivše sě s urozeným pánem panem Jiříkem z Kunstatu a z Poděbrad, naším pravým štiftéřem kláštera Žďárského, a s jeho vuolí dali sme a zapsali sme a mocí tohoto listu dáváme naše vlastnie zbožie ves Novošice urozeným Petrovi z Šelnburga, Vankovi synu pana Přibíka Zajíce dobré paměti z Waldeka, a slovutnému panoši Havlovi z Pacova do jejich stolikoto tří životů, s lidmi platnými i neplatnými, s rychtú i s rolí oranú i neoranú, s hranicemi, s horami, s dolinami, s pastvami, s pastvištěmi, s rybníky, s potoky, s lukami, s hony, s lovy, s desátky do desieti let od dánie listu tohoto pořád počítajíce, kteří k tej vsi přislušejí, i s tiem se vším panstvím i příslušenstvím, tak jakož jsmy sami od staradávna k našemu klášteru držali i požívali; než dvuor náš ten sobě zuostavujeme v tej vsi v Novošicích se třemi lány, a k tomu berni královu, tak jakož jiní lánové dávají obecně, aby nám z tej vsi svrchupsané bylo vydáváno knězi Janovi opatovi a konventu svrchupsanému i potomkóm našim. A oni nadepsaní Petr Schenburg [sic], Vaněk Zajíc a Havel Batelovský mají nám tu ves Novošice lidmi osaditi, jakož najlépe mohú neb moci budú. A jestliže by jich milý Pán Buoh smrti neuchoval, a ti životové všickni sešli, tehdy po nich jich budúcí mají nám a klášteru našemu tu ves nadepsanú se vším příslušenstvím zase postúpiti a vrátiti bez všelikakých zmatkuov a úmluv. A k tomu na svědomie a pro lepšie jistotu my nadepsaní kněz Jan opat a vešken konvent své jsme vlastnie pečeti přivěsili k tomuto listu s naším dobrým vědomím a s dobrú vuolí. Jenž jest dán a psán v klášteře ve Žďáře léta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta čtyřicátého pátého léta, den svatého Jakuba.

8.

Klášter Žďárský osvobozuje město Žďár od odmrti s přivolením Jiřího z Kunstatu.

V klášteře Žďáře 1446, 4. července. CS. p. 5. Steinb. č. 97.

My kněz Jan opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník a vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky buoží, řádu Cistercienského, Pražského spravování, vyznáváme tímto listem nynějším i v budúcích časích, kdož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú. Znamenavše, že jest naše lepší, zbuoží městečka tu ve Žďáře a lidí našich opravení, i poradivše se s urozeným pánem panem Jiříkem z Kunstatu a z Poděbrad, ježto jest náš pravý štiftéř a opravce náš i našeho zbuoží i našich lidí, i dali jsme a zapsali jsme a mocí tohoto listu dáváme a propúštíme všecky odmrti, kteréž by na nás anebo na naše budúcí měly spadnúti v městečku ve Žďáře, že jich více na věky bráti nechceme aniž jich svrchupsaných odmrtí naši budúcí bráti mají, než každý člověk, ktož jest v tom městě svrchupsaném buď muž anebo žena anebo sirotek, každý muož své zbuoží anebo svuoj statek dáti anebo poručiti,

komuž kdo chce, a učiniti s tím svým zbuožím anebo s statkem, jak se komu zdá. A my svrchupsaní opat a vešken konvent slibujem a zapisujem nás a naše budúcí, že to všecko má zdržáno býti od nás i od našich budúcích, což se svrchu píše v tomto listě, našim lidem ve Žďáře i jich budúcím. A pro lepší jistotu a potvrzení i na svědomí přivěsili jsme naše opatskú a konventskú pečeti k tomuto listu s naší dobrú vuolí a dobrým rozmyslem. Jenž jest dán a psán v klášteře ve Žďáře léta od narození syna buožího tisíc čtyři sta čtyřicátého šestého, den svatého Prokopa.

9.

Klášter Žďárský slibuje Heníkovi z Waldsteina, že se o vinné a obilné desátky v Blučině na něj právem více navracovati nebude.

V klášteře Žďárském 1446, 8. září. Orig. v zemském archivě. A. č. 97.

My kněz Jan opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník i veškeh konvent kláštera Žďárského Studnice Matky božie, Pražského spravovánie, vyznáváme tiemto listem přede všemi zjevně nynějšími i budúcími: Jakož urozený pan Heník z Waldstaina držal ve vsi Blučině desátky vinné i obilné k klášteru našemu příslušejíce a nadané od urozených pánuov z Kunstatu, kterýchžto desátkuov již psaných pan Heník dřévepsaný nám a klášteru našemu mocně stúpil, a což jich požíval v svém drženie od počátku až do této chvíle, z těch požitkuov a desátkuov dřévepsaných a práva obdrženie my svrchupsaný opat a konvent již psaného kláštera propúščíme dřévepsaného pana Heníka a mocí tohoto listu prázdna činíme věčně, slibujíce svú dobrú věrú křesťanskú, nikdy o požitky již minulé dřévepsaných desátkuov ani o práva obdržená na svrchupsaného pana Heníka i na jeho erby a budúcí se nenavracovati obyčejem nižádným; a k tomu ke všemu, co jsme my povinni učiniti, jakož tento list svědčie, i své budúcí náměstky zavazujem mocí tohoto listu. Toho všeho na svědomie i najpevnějšie potvrzenie pečeti naše opatskú a konventskú kláštera předepsaného přivěsili sme s jistým naším vědomím k tomuto listu, k nim sě přiznáváme. Jenž jest dán a psán v klášteře ve Žďáře léta od narozenie božieho tisíc čtyři sta čtyřicátého šestého, ten den na narozenie Matky božie.

10.

Klášter Žďárský prodává s povolením Jiřího z Poděbrad svobodné rychtářství ve vsi Vysokém bratřím Václavovi ɔc do jich životů za dvě kopy.

V klášteře Žďárském 1446, 20. září. Orig. v zemském archivě. A. č. 98.

Vej jmeno božie amen. My kněz Jan opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník i veškeh konvent kláštera Žďárského Studnice Matky božie, řádu Cistercienského, Pražského spravovanie, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi nynějšími i v budúcích časiech jej uzřiece anebo čtúce slyšeti budú. Znamenavše naši velikú

záhubu i kláštera našeho zkaženie, i chtiece jej zase ustaviti, i poradivše sě s urozeným panem Jiříkem z Kunstatu a z Poděbrad, naším pravým štiftéřem kláštera Žďárského, a s jeho vuolí prodali a zapsali sme a mocí tohoto listu prodáváme naše rychtářstvie u Vysokém, s krčmú svobodnú šenkovati pivo, a čtyři pruty role, poctivému muži Václavovi, Anně, Mikulášovi, Janovi a Sigmundovi, bratróm jeho do jejich životuov za dvě kopě grošiev dobrých peněz rázu Pražského a čísla Moravského, za každú kopu počítajíc šedesáte grošiev, kterěžto penieze jsú nám hotovými zaplatili. Také přidáváme svrchupsaným Václavovi, Anně, Mikulášovi, Janovi a Sigmundovi hony a lovy zajícův a ptákův, na tom všem honiti a lapati, což k tej vsi příslušie na poli, na lukách i v lesiech, a z těch mají nám a našim budúcím pocty činiti. Také jim dáváme třetí peniez viny, kromě čtyří vin velikých, jakožto žháč, zloděj, násilník, mordéř, ty sobě zachováme a klášteru našemu. Také je svobodny činíme ode všech dávek a daní, kromě berně a daní královy milosti. A toho mají nám a klášteru našemu zasluhovati, jakožto jiní naši rychtářové zasluhují. Také mají naše lesy střieci, aby sě nám škody nedály; a naše poplaty mají vybírati v tej vsi, úroky, roboty, lučné, lesné penieze, a to vyberúce mají nám do našeho kláštera přinésti anebo dáti komu zkážem. A jestliže by to rychtářstvie chtěli prodati, mají to učiniti s naší vuolí a vědomím člověku dobrému, ježto by sě nám a našim budúcím hodil. Také zapoviedáme svrchupsaným Václavovi, Anně, Mikulášovi, Janovi a Sigmundovi pod pokutú ztracenie tej rychty, aby sobě pánův jiných nebrali ani hledali bez vuole našie a budúcích našich. Také když by ti svrchupsaní životové sešli a zemřeli z tohoto světa, tehdy to rychtářstvie i s tiem se vším, což svrchu psáno stojí, má zase spadnúti na nás i na naše budúcí i na klášter náš svrchupsaný. A toho všeho na svědomie a pro lepšie jistost přivěsili sme naši opatskú a konventskú pečeti k tomuto listu s naší dobrú vuolí a dobrým rozmyslem. Jenž jest dán a psán v klášteře ve Ždáře léta od narozenie syna božieho tisíc čtyři sta čtyřicátého šestého ten úterý po svatém kříži.

11.

Město Žďár vyznává, že s povolením opata Žďárského darovalo městskému rychtáři Hanouškovi místo na založení rybníku.

Ve Žďáře 1447, 11. listopadu. Orig. v zemském archivě. A. č. 101.

My konšelé i všecka obec ve Žďáře vyznáváme tiemto listem tak nynějším jakožto i budúcím, ktož tento list uzřie anebo čtúce uslyšie, že jsme dali a zapsali a mocí tohoto listu dáváme našemu rychtáři i jeho erbóm i jeho budúcím místo k rybníku, aby sobě udělal na naší obci, ježto slove na Hamrmylském poli, na žlebě a na tom potuočku, kterýž dělí mezi námi a mezi mistrem Hyklem hamerníkem, a což by ten rybník topil, to všecko dáváme svrchupsanému Hanúškovi i jeho erbuom i jeho bu-

dúcím věčně. I slibujem my svrchupsaní konšelé i všecka obec, že my ani naši budúcí nemáme v to a na ten rybník sahati nižádným obyčejem ani právem ani mocí po věčné časy svrchupsanému Hanúškovi a jeho erbuom i jeho budúcím. Také vyznáváme tiemto listem, že svrchupsaný mister Hykl před námi postúpil a dal věčně svrchupsanému Hanúškovi a jeho erbuom i jeho budúcím to všecko, což by ten svrchupsaný rybník na jeho topil; a také slibuje svrchupsaný mister Hykl hamerník, že on ani jeho erbové ani jeho budúcí nemají na ten rybník sahati nižádným obyčejem ani mocí ani právem po věčné časy svrchupsanému Hanúškovi a jeho erbuom i jeho budúcím. A bylo-li by co v tomto listu zapomenuto jakž kolivěk, to nemá tomuto listu ke škodě býti po věčné časy. A pro lepšie svědomie a jistotu i potvrzenie svrchupsané věci přivěsili sme naši městskú pečeť k tomuto listu s naší dobrú volí a s dobrým rozmyslem. Také my kněz Jan opat, kněz Jan převor a vešken konvent kláštera Žďárského vyznáváme, což v tomto listu svrchupsáno stojí, že to všecko jest učiněno s naší volí a s naším vědomím. A pro lepšie jistotu přivěsili sme naši konventskú pečeť k tomuto listu s naší dobrú volí, a připrosili sme urozeného pana Mikuláše z Buchova, ježto námi vládl v ty časy ode pana Jiříka z Kunstatu, aby svú pečeť na svědomie svrchupsaných věcí přivěsil k tomuto listu. Jenž jest psán a dán ve Žďáře den svatého Martina, léta od narozenie syna božieho tisíc čtyrstého čtyřitcátého sedmého.

12.

Klášter Žďárský prodává pustou ves Hrušky na sedmdesát let Mikulášovi z Onic za 60 kop grošší.

V klášteře Žďáře 1448, 24. června. Orig. v zemském archivě. A. č. 102.

My kněz Jan božím smilováním opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník i vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky božie, řádu Cisterciensého, Pražského arcibiskupstvie, seznáváme a známo činíme tiemto listem vuobec, ktož jej uzře neb čísti uslyšie. Jakož let minulých a válečných již dávných ves kláštera našeho nadepsaného řečená Hrušky v Moravě blíž Slavkova zkažena jest a pustá leží od našeho kláštera daleka položena, i nebylo by nám snadné nobrž ani podobné, abychom tu ves pustú lidmi osadili a ku požitkóm přivedli a spravovali. Ale aby ta ves pustá svrchupsaná na věky nezuostala pustá a bez užitkuov ležela, chtiece my tu ves Hrušky na časy budúcie k vydávánie užitkóm navésti a napraviti, s radú a s povolením urozeného pána pana Jiřieka z Kunstatu a z Poděbrad, štiftéře kláštera našeho, pána našeho milostivého, tu ves Hrušky se vší rolí oranú i neoranú, s lukami, s pastvami, pastvištěmi, vodami, mlýny i s tiem platem, jakož platie z mlýna [z] Zbýšova, s potoky, s lesy, s chrastinami, s horami, s doly, s lovy i se všemi puožitky i se vším plným panstvím a příslušenstvím, což sme koli v té vsi Hrušce [sic]

jměli a jmáme a k našemu klášteru napředpsanému slušelo jest a slušie, s lidmi platnými i neplatnými a s plným právem, ničehož tu v Hruškách nic v tej vsi práva, panstvie neboli vlastenstvie žádného nám nezuostavujíce, prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme za šedesát kop groší dobrých střiebrných rázu Pražského a čísla Českého, za každú kopu šedesát groší počítajíce, slovutnému panoši Mikulášovi Bystřici z Onic a z Milonic i jeho erbóm i budúcím, aby on svrchupsaný Mikuláš i jeho erbové nebo budúcí tu ves Hrušky pustú lidmi osadili, vládli tej vsi i lidí i všeho panstvie a příslušenstvie ve všech mezech a hranicech, jakož ta ves a zbožie od jiného okolnieho zbožie jest vyměřena a vysazena, aby svobodně požívali beze všech překážek a nesnází našich i našich budúcích, kromě berně markrabiny, tu nám i našemu klášteru zachováváme. A když by od dánie tohoto listu do sedmdesáti let počítajíce pořád zběhlých a když by těch sedmdesát let pominulo, tehda svrchupsaná ves se vším příslušenstvím beze všech zmatkuov, súduov a všelikakých nesnází má na nás a na náš klášter zase spadnúti. A ktož by tento list s jeho Mikulášovú aneb erbuov jeho anebo budúcích jeho dobrú vuolí jměl, ten má a mieti bude túž plnú moc a právo ku všem věcem svrchupsaným až do let svrchupsaných. To také znamenitě přidáváme, že lidí poplatných, ježto jiní tu v Hruškách také mají, ani prodali sme ani prodáváme, než stoliko, což k našemu klášteru od staradávna přislušie. A já Jiřík z Kunstatu a z Poděbrad již jmenovaného kláštera ve Žďáře pán a štiftéř kláštera dřieveřečeného k tomu sem svolil a svoluji dobrovolně. Tomu na jistotu a na svědomie pečeti naše k tomuto listu kázali sme přivěsiti. Jenž jest dán a psán v klášteře ve Žďáře léta od narozenie syna božieho tisíc čtyřistého čtyřitcátého osmého léta počítajíc, den svatého Jana křtitele božieho.

13.

Mikuláš Bystřice z Onic slibuje, že všecky podmínky listu hlavního na prodej vsi Hrušek klášteru Žďárskému věrně plniti bude.

V Brně 1450, 1. června. Orig. v zemském archivě. A. č. 102.

Já Mikuláš Bystřice z Onic a z Milonic i s svými erby a budúcími vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúc slyšeti budú. Jakož velebný kněz Jan opat, kněz Jan převor, kněz Beneš klíčník i vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky božie s přivolením urozeného pana Jiříka z Kunstatu a z Poděbrad, téhož kláštera stiftéře a oprávce, ves svú pustú řečenú Hrušky v Moravě položenú jistým obyčejem jsú mi k osazenie prodali za penieze a do jmenovaných let, jakožto v jejich listě na ten odprodaj učiněném a mně daném plněji a šíře psáno stojí, jehožto listu hlavnieho přípis slovo od slova takto psán jest: „My kněz Jan opat ɔc. Dán a psán v klášteře ve Žďáře 1448 den sv. Jana křtitele“ [viz č. 12.]. — Protož já svrchupsaný Mikuláš Bystřice i s svými erby i budúcími

slibujem svú čistú dobrú starú věrú ten svrchupsaný list ve všech kusiech, úmluvách a výminkách napředjmenovaným kněžím konventu i jejich potomkóm ctně řádně pevně jistě a bez porušenie zachovati a zdržeti. Tomu na svědomie svú vlastnie pečeť k tomuto listu kázal sem přivěsiti, a pro lepšie jistotu připrosil sem urozeného pana Jana z Kunstatu a z Bolehradic, a slovutných panoší Beneše a Jana bratřie z Heršic, Mejnuše z Melic a z Prus, Jana Babku z Senice a Jeronýma Piweinera z Dražejovic, že jsú své pečeti na svědomie listu k tomuto také přivěsili, jim a jejich erbuom bez škody. Jenž jest dán v Brně v pondělí po svaté Trojici od narozenie syna božieho po čtrnácti stech letech padesátého léta.

14.

Klášter Žďárský zapisuje pustou ves Vetli na věčné časy městečku Žďáru za roční plat dvou kop groší českých.

V klášteře Žďáře 1450, 10. srpna. CS. p. 7. — Srovn. Steinb. č. 99.

Ve jmeno buoží amen. My kněz Beneš opat, kněz Jan převor a vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky buoží, řádu Cistercienského, Pražského spravování, vyznáváme tímto listem všem lidem, kdož jej uzří anebo čtúce uslyší, v nynějším i v budúcích časích budú, a poradivše se s urozeným pánem panem Jiříkem z Kunstatu a z Poděbrad, naším pravým štiftéřem a opravcí kláštera našeho svrchupsaného, že s dobrým rozmyslem a našich všech dobrú vuolí a pro lepší kláštera našeho dřévejmenovaného a pro lepší také vší tej obci našeho městečka ve Žďáře vzdáváme a postupujem právě a spravedlivě našich všech dobrú vuolí i našich budúcích mocí v pravý purkrecht poctivým a opatrným mužóm, rychtáři a konšelóm a také vší obci našeho městečka Žďáru, kteříž jsú nyní a v budúcích časích budú, na věčné časy naše vlastní zbuoží pustú ves Vetli se vším příslušenstvím tej vsi, jakož jsme my i naši předkové od staradávna drželi, se vším příslušenstvím i ve všech hranicích tej vsi Vetle příslušejících, tu sobě nic nepozuostavujíce ani komu jinému, takúto úmluvú, že svrchupsaní rychtář, konšelé i všecka obec tu ve Žďáře nynější i jich budúcí mají nám a našim budúcím dáti a vydávati dvě kopě grošuov na všaký rok, totižto na svatého Havla do našeho kláštera svrchujmenovaného. A oni svrchupsaní rychtář a konšelé i všecka obec mají a mohú sobě tu svrchupsanú ves Vetli k požitku přivésti, jak se jim najlépe zdáti bude i jich budúcím. A my svrchupsaní kněz opat a vešken konvent i naši budúcí slibujem, že my ani naši budúcí nemáme jim na tom překážeti ani na tu svrchujmenovanú ves sahati nižádným obyčejem ani mocí jim svrchujmenovaným rychtáři, konšelóm i vší obci. Také jestliže by kto chtěl na tu svrchupsanú ves sáhati kterým obyčejem svrchujmenovaným rychtáři, konšelóm a tej obci, tehdy my svrchujmenovaní opat a vešken konvent i naši budúcí slibujem a máme to vyjednati a odvaditi a jim to vysvoboditi od každého člověka, aby také

nám i našim budúcím ten plat, totižto ty dvě kopě grošuov, bez ponucení vydán byl na ten den svrchujmenovaný do našeho kláštera. A pro lepší jistoty potvrzení i na svědomí přivěsili jsme naše opatskú a konventskú pečeti k tomuto listu s naší všech dobrú vuolí. Jenž jest psán a dán v klášteře ve Žďáře léta od narození syna buožího tisíc čtyřstého a padesátého, den svatého Vavřince mučedlníka buožího.

15.

Klášter Žďárský osvobozuje městečko Bobrovou a vsi Mirošov a Olešenku od odmrti.

Ve Žďáře 1452, 14. února. CS. str. 21.

My kněz Beneš opat, kněz Jan převor i vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky buoží, řádu Cistercenského, Pražského spravování, vyznáváme tímto listem nynějším i v budúcích časech, kdož jej uzří aneb čtúce slyšeti budú. Znamenavše, že jest našeho lepší zbuoží, městečka tu v Bobrové, v Mirošově se dvorem a v Olešence a lidí našich opravení, i poradivše se s urozeným pánem panem Jiříkem z Kunstatu a z Poděbrad, ježto jest náš pravý stiftéř a opravce náš i našeho zbuoží i našich lidí, i dali jsme a zapsali jsme a mocí tohoto listu dáváme a propúštíme všecky odmrti, kteréž by na nás aneb na naše budúcí měli spadnúti v městečku Bobrové, v Mirošově se dvorem a v Olešence, že jich více na věky bráti nechcem, aniž jich svrchupsaných odmrtí naši budúcí bráti mají; než každý člověk, kdož jest v tom městečku a v těch svrchupsaných veskách, buď muž aneb žena anebo sirotek, každý muož své zbuoží aneb svuoj statek dáti anebo poručiti, komuž kdo chce, a učiniti s tím svým zbuožím anebo s statkem, jak se komu zdá. A my svrchupsaní opat a vešken konvent slibujeme a zapisujeme nás i naše budúcí, že to všecko má zdržáno býti od nás i od našich budúcích. A pro lepší jistotu a potvrzení i na svědomí přivěsili sme naše opatskú a konventskú pečeti k tomuto listu. Datum Sar 1452 die s. Valentini.

16.

Klášter Žďárský dává na věčné časy dvůr v Radešíně Buzkovi z Radešína za roční plat 50 groší českých.

V klašteře Žďáře 1453, 24. června. CS. p. 14.

My kněz Beneš opat, kněz Jan převor a vešken konvent kláštera Žďárského Studnice Matky buoží, řádu Cistercienského, Pražského spravování, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož tento list uzří anebo čtúce slyšeti budú, že s naší dobrú vuolí dali jsme a mocí tohoto listu dáváme k věčným časóm dvuor náš Radešín se vším jeho příslušenstvím, což od staradávna k tomu příslušelo, s lesy, s chrastinami, s lovy, s lukami, s horami, s doly, pastvami, s rolí oranú i neoranú, s potoky, nic sobě nepozuostavujíce, slovutnému panoši Buzkovi z Radešína i jeho erbóm a potomkóm k držení, k požívání i k prodaji jemu i jeho budúcím potomkóm

pod takovúto výminkú, že svrchupsaný Buzek neboli jeho erbové a budúcí potomci, anebo kdož by na tom dvoře Radešíně seděl anebo tohoto dvoru požíval, mají a míti budú nám svrchupsaným opatu a konventu a potomkóm našim do kláštera našeho již jmenovaného na všaký rok po všechny věčné časy vydávati padesáte grošuov, a to rozdílně na svatý Jiří po dání tohoto listu XXV grošuov, potom na svatý Václav ihned příštího opět XXV grošuov, a tak potom vždycky na každý rok po věčné časy vydávati mají nám svrchupsaným opatu a konventu i potomkóm našim, prací svú přinésti do kláštera již jmenovaného nám a našim uředníkóm dáti. A my svrchupsaní opat a konvent i potomkové naši nemáme o více sáhati na svrchupsaného Buzka ani na jeho erby neboli budúcí potomky jich, kromě berny královy Mti, a toho my jich svobodny nečiníme. A jestliže by svrchupsaný Buzek aneboli jeho budúcí potomkové, aneb kdož by na tom dvoře seděl aneb toho dvoru Radešína požíval, nevydávali svrchupsaných peněz těch první i druhý rok, tehdy svrchupsaný dvuor Radešín má svrchupsaný Buzek i budúcí potomkové jeho nám svrchupsaným opatu a konventu i potomkóm našim propaden a postúpen býti, ač by se toho dopustili, beze lsti. A kdož tento list má a míti bude s svrchupsaného Buzka a jeho erbuov dobrú vuolí, ten též právo i tu plnú moc má i míti bude k tomu ke všemu, což v tomto listu svrchupsáno stojí. A pro lepší jistost své jsme pečeti přivěsili k tomuto listu opatskú a konventskú. Jenž jest psán a dán v klášteře našem ve Žďáře den svatého Jana křtitele buožího léta od narození syna buožího 1453.

17.

Buzek z Radešína vyznává, že klášteru Žďárskému z dvoru Radešínského ročně 50 gr. platiti má.

V Křižanově 1453, 24. června. Orig. v zemském archivě. A. č. 103. — Steinb. č. 100.

Já Buzek z Radešína vyznávám tiemto listem vóbec všem nynějším i budúcím, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú. Jakož jsem smluven s velebným knězem Benešem opatem a konventem kláštera Žďárského o dvór Radešín, že já svrchupsaný Buzek anebo erbové i budúcí potomkové moji jmáme vydávati padesáte groší platu na každý rok z dvoru Radešína, a to rozdielně, na svatého Jiřie najprvé příštího pětmecítma groší, potom hned na svatého Václava pětmecítma groší, to na každý rok po věčné časy svrchupsanému opatu a konventu i potomkóm jich do kláštera již jmenovaného. A jestliže bych já Buzek i budúcí potomkové moji, anebo ktož by na tom dvoře seděl, nevydávali těch svrchupsaných platóv beze lsti do dvú let a naší prací dodali do kláštera již jmenovaného, tehdy se podvoluji i erby a budúcí potomky, anebo ktož by na tom dvoře seděl, abychom ten dvór Radešín propadli a bez zmatkóv postúpili svrchupsanému opatu a konventu i potomkóm jich do kláštera již jmenovaného. A pro lepšie svědomie těch věcí svrchupsaných přivěsil sem svú vlastnie pečeť k tomuto listu s svú dobrú volí; a připrosil sem slovutných panoší Žicha

z Svratky, Gedeona z Olešničky, Vaňka Melúna z Hrádku, žeť jsú své pečeti na svědomie zavěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Křižanově léta od narozenie syna božieho tisíc čtyřstého padesátého třetieho léta, na den svatého Jana křtitele božieho a mučedníka slavného.

18.

Klášter Žďárský zapisuje pustou ves Babín mistru Hanušovi hamerníkovi za roční plat jedné kopy groší českých.

V klášteře Žďáře 1453, 28. září. Orig. v zem. archivě. A. č. 211. — Steinb. č. 101.

My kněz Beneš opat, kněz Jan převor a veškén konvent kláštera Žďárského Studnice Matky božie, řádu Cisterscienského a Pražského spravovánie, vyznáváme tiemto listem obecně tak nynějším jakožto budúcím, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že jsmy s dobrým rozmyslem dali a zapsali ves pustú a zarostlú jmenem Babín se vším příslušenstvím tej vsi svrchupsané, jakož jsmy sami od staradávna držali k našemu klášteru, s horami, s dolinami, s lesy, s lukami, s rolí oranú i neoranú, s chrastinami, s potuočkami, s pastvami i s pastviščemi i se vším příslušenstvím tej svrchupsané vsi Babína, nic sobě tu nepozóstavujíce, slovutnému muži mistru Hanušovi hamerníkovi z Snakhamru, i jeho erbuom a budúcím i potomkuom jeho, aby svrchupsaný mistr Hanuš i jeho erbové anebli jeho budúcí potomci tu svrchupsanú ves sobě k požitku přivedli, jakž mohú najlépe, a platili z tej svrchupsané vsi Babína na každý rok, totižto na svatého Václava kopu grošuov dobrých peněz, jakož v ní trh dějí chudí i bohatí v Čechách i v Moravě, do našeho kláštera svrchupsaného nám svrchupsaným opatu a konventu i našim potomkuom beze všech zmatkuov a odpor. A pro lepšie jistotu i potvrzenie těch věcí svrchupsaných přivěsili sme naše opatskú a konventskú pečeti k tomuto listu s naším dobrým rozmyslem. Jenž jest psán a dán v klášteře našem léta od narozenie syna božieho tisíce čtyřstého padesátého třetieho léta, den svatého Václava dědice Českého.

19.

Klášter Žďárský prodává svobodné rychtářství v Minychperku (Vojnově Městci) Mikulášovi z Buchova za 50 kop groší českých.

V klášteře Žďárském 1457, 21. listopadu. Orig. v zemském archivě. A. č. 104. Steinb. č. 102.

Vej jmeno božie amen. My kněz Beneš opat, kněz Pavel, kterýž jest na převorově miestě, i veškén konvent kláštera Studnice Matky božie ve Žďáře, zákona Cisterscienského, spravovánie arcibiskupstvie Pražského, tiemto listem známo činíme všem vóbec nynějším i budúcím, že znamenavše užitek našeho kláštera, s povolením našeho najvyššieho stiftéře a nadavce, urozeného pána pana Jiříka z Kunstatu a z Poděbrad, správce a hofmistra královstvie Českého, s jeho dobrým rozmyslem a zdravú

radú a s naší všech dobrú volí prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme rychtářstvie naše v městečku našem řečeném Mynychperce, se vším příslušenstvím v tomto listu dole psaným, urozenému pánu a statečnému rytieři panu Mikulášovi z Buchova a jeho erbóm i jeho budúcím, za padesát kop grošóv Českého rázu, kteréžto jest nám hotovými zaplatil, se vším příslušenstvím, s dřévejmenovanú rychtú i také s tvrzí, s dvorem, s dvořištěm, s sadem, se třmi lány svobodnými tudyž, s dědinami ornými i neornými, s lukami, v těch mezích a hranicích, jakož od staradávna k té tvrzi příslušalo jest, i se všemi rybníky k té tvrzi svrchupsané příslušejícími; také ten rybník, kterýž nad Lhotú leží, k svrchupsané tvrzi má mieti; i to vše, což psáno jest, ku pravému dědictvie prodali sme se vším plným panstvím a právem, tu sobě nic nepozuostavujíc ani svým potomním. A k tomu také prodali sme v témž městečku pekaře, řezníky, kováře, pivovar se všemi požitky, lázni se všemi požitky a užitky od staradávna k té tvrzi příslušejícími, a třetie peniez prodajných lesóv, což k Městci Vojnovu příslušie, a třetie peniez ze všech vin i s jinými právy, což na rychtáře slušie, jako stavné, jemné, příjemné, zdavné, zájemné, a luku řečenú Hodkóv Duol, dvé kur úročniech na tom mlýně, jenž slove Ovsuov. Také prodali sme lúku řečenú Dlúhá; také všecky potoky k ní z dávna příslušejicí přidáváme k té tvrzi, i ten potok, jenž slove Karel; také úrok z Radostína má vybírán býti a dáván k kostelu tu v Městci Vojnovu a jinam nic. A jiní všichni požitkové a užitkové i panstvie mají dáváni býti svrchupsanému panu Mikulášovi i jeho erbóm. A ten rychtář v tom městečku má úroky sebrati a nám je vydávati, když by na nás zase přišlo, a nám s tiem věrně a právě učiniti. Také svrchupsaný pan Mikuláš z Buchova a jeho erbové i jeho budúcí potomkové mohú a mají rychtáře posaditi, kohož sě jim zdáti a líbiti bude. Také ze vsí Lhoty a Škrlovic rychtářové mají slušeti pod rychtáře Mynychperského, nebo ty vsi k Mynychperku příslušejí. A jestliže by svrchupsaný pan Mikuláš z Buchova aneboli jeho erbové nebo jeho budúcí chtěli kdy svrchupsanú rychtu i s tvrzí prodati, mají nás a naše budúcí najprve na to pobiediti, a jestliže bychom nechtěli kúpiti, tehda svrchujmenovaní mohú a mají s plnú mocí tu rychtu i s tvrzí prodávati, zastaviti, směniti, komuž by chtěli, a učiniti jako s svým vlastním dědictvím. A ktož by tento list měl s svrchupsaného pana Mikuláše z Buchova a s jeho erbóv aneboli s jeho budúcích dobrú volí, ten míti bude a má též právo i túž plnú moc jako již jmenovaný k tomu, což svrchupsáno stojí. A toho na svědomie a pro lepšie jistotu a potvrzenie my svrchupsaní kněz Beneš opat, kněz Pavel na převorově miestě, i všechen konvent své sme vlastnie pečeti přivěsili k tomuto listu s naší dobrú volí a vědomím a s naším dobrým rozmyslem. Jenž jest dán a psán na klášteře Žďárském v pondělí po svaté Alžbětě, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého sedmého.

20.

Mikoláš Bystřice z Ojnic postupuje ves Hrušky svému písaři Václavovi z Koryčan podle zápisu, který na tu ves od kláštera Žďárského má.

V Kroměříži 1465, 31. srpna. Orig. v zemském archivě. A. č. 106.

Já Mikoláš Bystřice z Ojnic a z Kroměříže vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie aneb čtúc uslyšie. Jakož list hlavnie mám a zápis od velebných kněží, kněze Jana opata, kněze Jana převora, kněze Beneše klíčníka i všeho konventu kláštera Žďárského Studnice Matky božie, řádu Cistercienského a Pražského spravovanie, s povolením ty časy urozeného pána pana Jiříka z Kunstatu a z Poděbrad, stiftéře kláštera dřevetečeného, na ves řečenú Hrušky blíž Slavkova ležící, se vším jejie příslušenstvím, kterýžto list hlavnie šíře a jasněji na to svědčie a okazuje, v němž také dobrá vuole napsána stojí; a protož já svrchupsaný Mikoláš s svým dobrým rozmyslem a dobrovolně dal jsem a mocí tohoto listu dávám od sebe i od svých budúcích svú dobrú a plnú vuoli i své všeckno právo na ten list hlavnie svrchupsaný i na to všecko, na což ten list hlavnie svědčie, slovutnému Václavovi z Koryčan, písaři svému a jeho dětem, tak úplně, aby on svrchupsaný Václav aneb jeho děti měly túž plnú moc i také plné právo k tomu listu hlavniemu i k tomu všemu, což ten list hlavnie svědčie, jako já sám Mikoláš svrchupsaný. I také aby pevněji jemu právo mé příslušalo vedle listu hlavnieho a zápisu, kterýž mám od najjasnějšieho kniežete a pána pana Jiřieho Českého krále a markrabí Moravského oc pána mého najmilostivějšieho, že své zbožie kteréž koli mohu dáti, poručiti, zapsati, odkázati na smrtedlné posteli aneb za zdravého života, jakož ten list královský na to šíře a jasněji svědčie a okazuje: i vedle toho královského obdarovánie svrchupsanému Václavovi a jeho erbóm tu svrchupsanú ves i s tiem zápisem, kterýž na tu ves mám, i své všecko právo dal jsem, zapsal a poručil a mocí tohoto listu dávám, oddávám, zapisuji a porúčím, aby on té vsi u věčném drženie a panovánie byl, jí vládl, lidi spravoval a požíval jakžto svých vlastních. Tomu všemu na svědomie a lepšie jistost svú jsem vlastnie pečeť vědomě a dobrovolně přivěsil k tomuto listu, a připrosil sem slovutných panoší, Jana Mukaře z Kokor a z Čekyně, Mikoláše Hoška z Žerotína, Jana Počenského z Bořitova a z Trúbek, Jana Kepiny ze Zvole a z Postupek, Smila z Vežek a Jana Pacáka z Pačlavic, že jsú také své pečeti podle mne na svědomie přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Kroměříži tu sobotu před svatým Jiljím, po narozenie syna božieho tisíc čtyři sta šedesátého pátého leta počítajíce.

21.

Klášter Žďárský prodává rychtu svobodnou v Nové Vsi Martinovi, jeho synu a dceři do tří životů za 11 kop groší.

Bez místa 1476, 6. července. Orig. v archivě zemském. A. č. 108.

My kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor a klíčník, i vešken konvent

kláštera Žďárského vyznáváme tiemto listem přede všemi, ktož jej čísti [budú] aneb čtúce uslyšie, že když po válce a velikém nepokoji v klášter sme se uvazovali po sstúpenie urozeného pana Dětřicha Leskovce, znamenajíce veliké potřeby, prodali sme rychtářstvie naše v Nové Vsi s krčmú svobodnú, s šenkováním piva i vařením, a puoldruhého lánu k tomu role, opatrnému muži Martinovi, Janovi synu jeho a Lidě dceři jeho do jich tří životuov, za jedenácte kop grošuov, groš za sedm peněz počítajíc, kteréžto penieze vzali sme hotové úplně a docela. Přidáváme jim k tomu hony a lovy zajícuov a ptákuov, na tom všem honiti a loviti, což k té vsi příslušie, na poli, na lukách, v lesiech, a to což uhonie na poli, aby s námi dělili věrně a právě. Také třetie peniez viny bráti budú, krom čtyř vin, žhárstvie, zlodějstvie, násilé a vraždy, ty sobě zcela zachováváme. Také je svobodny činíme ode všech daní, kromě berně královské. A toho nám i našim budúcím mají zasluhovati, jakož to jiní naši rychtáři zasluhují. Porúčíme jim také lesy, potoky, aby jich hájili, úroky, poplatky, roboty, lučné a lesnie penieze v té vsi aby vybierali a nám do našeho kláštera nosili a dávali, věrně a právě v tom se majíce. A pod pokutú ztracenie té rychty jiných pánuov kromě nás aby sobě nebrali bez povolenie našeho. A jestliže by to rychtářstvie do těch životuov chtěli prodati, to mají s naší vuolí a vědomím učiniti, žádnému jinému neprodávajíc, nežli člověku robotniemu a sedlskému. A když by tito životové tři sešli z tohoto světa, tehdy to rychtářstvie má na nás a na klášter zase spadnúti, a za to nemá žádnému nic dáno býti. A na svědomie toho všeho, což tuto psáno stojí, my opat i konvent svrchupsaní naše pečeti s naší dobrú vuolí a s vědomím kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyrstého sedmdesátého šestého, tu sobotu po svatém Prokopu.

22.

Klášter Žďárský prodává ves Bobrůvku Janovi ze Zvole.

V klášteře Žďáře circa 1476, beze dne. CS. p. 67.

Kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi, jenž jej čtúce slyšeti budú, že jakož léta tisícého čtyrstého čtyrydcátého čtvrtého velebný kněz Jan té chvíle opat dobré paměti s svým konventem, pro nedostatky a záhuby kláštera Žďárského, prodali jsú ves Bobruovku malú s rychtú slovutnému panoši Petrovi Talafuosovi z Nových Dvoruov a pastorku jeho Ondřejovi a mateři jeho paní Ofce, do jich toliko tří životuov, tak aby po těch třech životech zase na klášter Žďárský rychta se vsí spadla, jakož list jim na to vydaný šíře o tom vypisuje. A když jest umřel Petr Talafuos, pastorek jeho Ondřej oženil se jest a ženě na té rychtě věno své ukázal jest bez vědomí a povolení opatova i konventa, za kteréžto věno rukojmě jsú byli slovutní panoše Jan

z Nové Vsi a na Radkově, Jan Lhota z Dlužína a Jaroslav ze Zvole, majíce za to, že to jeho dědičné jest, jakož od Ondřeje bychu spraveni. A když jest umřel svrchuřečený Ondřej, rukojmě svrchupsaní uvázavše se i prodali sú ji slovutnému Janu ze Zvole, kterýžto kúpil jest tu rychtu s povolením paní Ofky. My znajíce takový zmatek, a nedávno po válkách v klášter se uvázavše, nechtíce se o to souditi s dobrými lidmi, jenž jsú z víry za věno slíbili, i učinili jsme s Janem a s rukojměmi ɔc smlúvu takúto: aby svrchupsaní rukojmě dali nám XV kop groší obecně berných, a Jan sám X kop, a již aby Jan tu rychtu držel k dědictví, užívaje toho všeho, což k ní přísluší bez překazy naší i našich budúcích. A když by paní Ofka umřela, tehdy Jan nebo jeho dědici a budúcí mají nám a našim budúcím k klášteru všecky poplatky a užitky z té vsi vybírati a do kláštera nositi a to rychtářství spravovati, majíce se jakožto jiní rychtáři klášterští v takovém úřadu, jsúce nám poddáni a neberúc sobě jiných pánuov žádných bez našeho aneb našich budúcích povolení zvláštního. Také na tom, což k rychtě přísluší, mohú zajíce a ptáky i ryby sobě toliko honiti a loviti, i pivo šenkovati; pakli chce na tom loviti, což k té vsi přísluší, tehdy o to se má s námi děliti. A chtěl-li by Jan neb jeho dědici aneb budúcí tu rychtu kdy dáti, prodati, zastaviti aneb komu sstúpiti, toho nemají učiniti bez vědomí našeho a přivoleni i našich budúcích, a ten aby takový byl, kterýž by sě nám a klášteru hodil a k němuž bychom my neb naši budúcí přivolili, a ježto by byl řádu sedlského, a ten aby se též zachoval ve všem, což svrchupsáno stojí pod pokutú kázni. A na svědomí toho všeho a ku potvrzení pečeti naše přivěsili jsme k tomuto listu etc. A pro svědomí další té smlúvy svrchupsaní rukojmě pečeti své podle našich také přivěsili jsú k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na klášteře léta buožího etc.

23.

Klášter Žďárský prodává Janovi Dobrovodskému dvůr v Dobré Vodě za 36 kop gr. a roční plat jedné kopy gr.

Bez místa 1477, 13. dubna. CS. p. 76.

My kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor, kněz Tomáš klíčník, i všecken konvent kláštera Žďárského, vyznáváme tímto listem přede všemi, jenž jej čtúce slyšeti budú, že jakož slovutný Jan Dobrovodský měl jest list od předkuov našich na dvuor kláštera našeho tu v Dobré Vodě ve vsi naší na životy jmenovité, kterýžto list na kostele Křižanovském s jiným statkem jemu shořel jest v ty války minulé, a dvuor v Dobré Vodě vypálen jest, a sám Jan jat jsa, šacován jest, protože jest se věrně v ty války přidržel osvieceného kniežete kněze Viktoryna, pána našeho milostivého, stiftéře kláštera Žďárského: to my jistě znajíce, z jednostajné vuole a s dobrým rozmyslem prodali jsme ten dvuor spálený v Dobré Vodě, a což k němu

od staradávna přísluší, i s lovem zajícuov a ptákuov na tom příslušenství, i s vařením piva k svému stolu, Janovi svrchupsanému i jeho dětem a budúcím ku pravému dědictví za XXXVI kop gr. peněz obecně berných, kteréž má nám dávati od datum tohoto listu na každý svatý Jiří po V kopách, a to až do vyplnění, a platu ročního kopu gr. peněz obecně berných, rozdílně polovici na svatý Jiří a druhú polovici na svatého Havla. A tak věčně nám i našim budúcím platiti budú do kláštera nahořepsaného, neberúce sobě žádných jiných pánuov, nežli nás a naše budúcí, a bez zvláštního povolení. A jestliže by týž Jan anebo jeho dědicové a budúcí chtěli ten dvuor prodati, dáti nebo odkázati, toho nemají učiniti bez našeho a našich budúcích povolení zvláštního, a žádnému jinému nežli člověku robotnému a řádu sedlského, a k kterémuž bychom my nebo naši budúcí přivolili, a ježto by se nám a našemu klášteru hodil a ježto by tomu všemu, což tuto psáno stojí, dosti učiniti mohl, dvoru neopúštěje na stavení a na dědinách. A na svědomí toho i povolení prosili jsme svrchupsaného kniežete pána našeho milého, že jest ráčil pečeť svú přivěsiti k tomuto listu; a my svrchupsaní opat a konvent pečeti naše přivěsili jsme také k tomuto listu na potvrzení. Anno 1477 dominica in conductu pasche.

24.

Klášter Žďárský prodává louku v Bítovci Hurtovi, rychtáři v Bobrové, za 6 kop grošl.

Bez místa 1478, 22. února. CS. p. 20.

My kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor, i všecken konvent kláštera Žďárského, vyznáváme tímto listem přede všemi, kdož jej čtúce slyšeti budú, že jsme prodali a mocí tohoto listu prodáváme lúku naši v Bítovci pod hradištěm u městečka našeho Dolní Bobrové, za šest kop grošuov hotových nám daných a zaplacených, opatrnému muži Hurtovi rychtáři našemu v Bobrové i jeho dědicóm a budúcím; z kteréžto lúky mají nám a našemu klášteru platiti X gr. platu věčného každý rok, a to na svatého Jakuba apoštola. A chtěl-li by on neb jeho dědicové a budúcí tu lúku prodati, to mohú učiniti s naším aneb budúcích našich vědomím, a lidem našim a zvláště v Bobrové. A na svědomí toho my opat a konvent [přivěsili jsme naše opatskú a konventskú] pečeti. Datum anno 1478, dominica Oculi.

25.

Klášter Žďárský potvrzuje starší list na svobodné rychtářství v Hodiškově.

Bez místa 1478, 14. června. CS. p. 24.

My kněz Linhart opat, Vavřinec převor i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi, jenž jej čtúce uslyší, že přistúpil před nás opatrný Vavřinec rychtář náš z Hodiškova, ukázal nám list předkuov našich, kněze Jana opata, Jana převora a Benedikta klíčníka i všeho konventu toho času, které-

mužto listu byše třiceti a čtyři leta. A ten list ukazoval jest svobodu na rychtu v Hodiškově do tří životuov Ondry z Řečice, Doroty manželky jeho a syna jich Vavřince, s krčmú svobodnú i pivo vařiti a šenkovati, puol lánu rolé s lukami, s drnami [dědinami?], což na tom polúlánu jest, třetí peníz všech vin, kromě vraždy, žhářství, násilé a zlodějství; k tomu přidali jemu puol podsedka a lúku Kecličku, aby ji sobě přivedli k užitku, [lov] buďto ptákuov nebo zajícuov na tom poli a na těch lesích, jenž k té vsi příslušejí, buďto trávy, rybníčkem, lesem neb drtinami [dědinami?], a k tomu lovy svobodné, osvobozujíce je ode všech daní, kromě berně, aby toho zasluhovali klášteru, zajíce lesuov, rybníkuov, řek, a vybírajíce úroky a daně a osobně do kláštera nosíce. A poněvadž Ondra a Dorota zemřelí jsú, Vavřinec svrchupsaný žádal jest nás za jiný list. My znajíce jeho věrnost, toho všeho, což se svrchu píše, potvrzujem jemu a jeho budúcím dědicóm k věčnému dědictví, a přidáváme jemu čtvrť u samého rybníka našeho k dědictví beze všech poplatkuov. A za to on i jeho dědicové budúcí mají nám spraviti rychtu a ves naši Řečici, úroky a daně vybírajíce, a což k té vsi přísluší spravujíce a hájíce, a nám do kláštera nosíce, tak aby ty dvě vsi Hodišov a Řečice pod jich úřadem byly. A tu také mají míti lovy svobodné ptákuov a zajícuov, s námi a našimi budúcími o to se dělíce. A kdož by v Řečici chtěl pivo vařiti neb šenkovati, ten se má s nimi umlúvati a s jich vuolí vařiti neb šenkovati. A jestliže by Vavřinec neb jeho dědici aneb budúcí své sedění prodati chtěli, to mají učiniti s naším aneb našich budúcích vědomím neb přivolením, žádnému jinému než člověku robotnému a sedlskému, kteréhož bychom my aneb naši budúcí chtěli přijíti. A nikdy sobě pánuov jiných bráti nemají bez našeho aneb našich budúcích povolení zvláštního. A na svědomí toho všeho a ku potvrzení my opat a konvent pečeti naše opatskú a konventskú přivěsili jsme k tomuto listu. Datum anno 1478 tu neděli před sv. Vítem.

List ten zdá se býti poněkud zběžně do kodexu opsán.

26.

Viktoryn kníže Minsterberské kupuje od kláštera Žďárského pusté místo Darsko k založení rybníku.

Bez místa 1480, 15. ledna. Orig. v zemském archivě. A. č. 109. — Steinb. č. 107.

My Viktoryn boží milostí knieže Minsterberský, Opavský, hrabie Kladský a pán z Kunstatu a na Polné z jedné, a my kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor, kněz Tomáš klíčník i všecken konvent kláštera Ždárského, zákona Cisterského, z strany druhé, známo činíme tiemto listem přede všemi nynějšími lidmi i budúcími, že jsme takovú mezi námi učinili smlúvu o miesto pusté a diel lesem zarostlé řečené Darsko, klášteru Žďárskému příslušející, tak že my knieže Viktoryn svrchuřečený máme na miestě té pustiny rybník nám a dědicuom i budúcím našim udělati a hrázi jednu nebo viece v miestech, kdež by se nám nebo našim úředníkóm najslušněji zdálo,

vystaviti na gruntu kláštera svrchudotčeného, a tú hrází neboli hrázemi abychme mohli vodu držeti a topiti, pokavadž by možné bylo, beze všie překážky nadepsaného opata a jeho konventu nynějších i budúcích. Za kteréžto miesto pusté a lesy porostlé my knieže Viktoryn nadepsaný máme a listem tiemto slibujem i naše dědice a budúcí kniežata i pány Polnické zavazujem věčně témuž knězi opatovi a konventu nynějším i budúcím z toho rybníka na každé spuštěnie dvaceti kop kapruov dávati a vydávati beze všie odpornosti, nevymietajíc ani větších vybierajíc, ale napořád, jakož nám sě loviti budú, beze všech forteluov. Pakli by týž rybník spuštěn býti nemohl, a zdálo se nám neb dědicuom a budúcím našim, aby byl na plně loven, aneb že by sě zdálo vody z něho upustiti a do konce nespustiti, že proto knězi opatovi i jeho konventu nynějším i budúcím má každý rok z toho rybníka dáváno býti pět kop kapruov dobrých a patnácte štik také dobrých. Pakli by sě jim nezdálo ryb bráti při lovení rybníka, a že by jim třeba ryb nebylo, tehdy má jim za každú kopu kapruov kopu grošuov českých stříbrných, a za každú štiku pět grošuov českých širokých vydáváno býti od nás nebo od našich dědicuov budúcích nebo Polenských úředníkuov; jimžto přikazujem, aby častopsanému opatovi a konventu nynějším nebo budúcím nadepsané ryby nebo penieze jim na časy svrchupsané beze všech omluv a odporností vydávali. Pakli bychom my Viktoryn knieže svrchupsané neb naši dědicové to zbožie Polenské kdy komu dali, prodali, odkázali aneboli směnili, tehdy kdožby kolivěk ten zámek Polnú aneb to zbožie Polenské nebo ten rybník držel, též jim a na ty časy, jakož svrchupsáno stojí, má vydávati; pakli by toho učiniti nechtěl, tehdy opat i konvent svrchupsaní nynější nebo budúcí budú míti moc i plné právo, v ten rybník sě uvázati, vezmúce sobě na pomoc, kohož by chtěli; a ktož by jim toho hájil, ten aby proti své cti učinil. Toho na potvrzenie pečeť naši kniežetskú k tomuto listu přivěsiti sme rozkázali. A my kněz Linhart opat i konvent častopsaní podle téhož osvieceného kniežete svrchupsaného, stiftéře kláštera Žďárského, pána našeho milostivého a na nás laskavého, pečeti naše také přivěsili sme na svědomie k tomuto listu. Jenž dán a psán tu sobotu před svatým Antonii, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého počítajíc.

27.

Klášter Ždárský prodává svobodné rychtářství ve vsi Boru Německém za 4 kopy gr.

Ve Žďáře 1480, 20. července. CS. p. 18.

My kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor, kněz Tomáš klíčník i všecken konvent kláštera Žďárského, zákona Cisterského, Pražského spravování, známo činíme tímto listem tak nynějším jakžto budúcím, že s dobrým rozmyslem a všech nás jednostajnú vuolí prodali jsme a prodáváme puol lánu ve vsi naší v Boru Německém ku pravému rychtářství, se všemi užitky a právy, s krčmú svobodnú, bez překážky jemu

jiných v té vsi souseduov lidí našich, s lovy a hony zajícuov i ptákuov v polech i v lesech, kteréž k té vsi příslušejí, i po pusté vsi na Hojšinách (a z těch lovuov neb honuov díl nám na klášter náš vydáváno býti má), opatrnému muži Štěpanovi z téhož Boru, ženě i jeho dětóm i budúcím jich potomkóm, kteříž by se nám a klášteru našemu k takovému úřadu hodili, za čtyři kopy grošuov, kteréž již nám dal a zaplatil úplně a docela. Přidáváme jim také, což by přišlo z menších vin, aby sobě pozuostavili třetí peníz; ale z větších, totižto žhářství, vraždy, násilé a zlodějstva, nám a k užitku našemu zachováváme. Má také již psaný Štěpán, děti jeho i budúcí to rychtářství osaditi tak, aby pusto nebylo; a odtud nám mají věrně v služebnostech z úřadu jich se zachovati, lidi spravovati, úroky od nich vyberúc na klášter náš dodávati, ač by také co kde pustého bylo, beze lsti osazovati, a k jiným pánóm o nic v ochranu ani kterak kolivěk bez našeho zvláštního přivolení se utíkati. A jestliže by kdy komu to rychtářství chtěli prodati, bez našeho vědomí toho nikoli nemají učiniti. Také les k stavení v Ochuozce budú moci k opravě té rychty bráti, a ten jistý les k [sic] Ochuozku mají nám hájiti, a za tu práci mají sobě drva k topení sekati. Tomu na potvrzení pečeti naše opatskú a konventskú etc. Datum Sar anno 1480 fer. V. die s. Margarethe.

Cisterciáci kladli svátek sv. Markéty na 20. den července.

28.

Klášter Žďárský prodává pustou ves Bolešín lidem v Obyčtově za roční plat 4 kop gr.

Ve Žďáře 1481, beze dne. CS. p. 70.

My kněz Linhart opat, kněz Vavřinec ɔc, že jsme prodali a mocí tohoto listu prodáváme ves naši pustú, jenž slula Bolešín, lidóm našim úročním v Obyčtově přebývajícím, po hranice Obyčtovské a odtad po Černý les, a dále skrze chrasť, jakož jest lizováno nebo znamenáno až do Suku lesu tak řečeného, a odtad až k Ostrovským hranicím, aby toho všeho užívali jakožto svého dědičného. A z toho aby nám a našim budúcím do kláštera Žďárského platili čtyři kopy gr. aneb VII peněz za groš počítajíc, obecně berných, a to jednú do roka na svatého Jana. Pakli bychom my neb naši budúcí opat a konvent kdy tu ves Bolešín chtěli zase osaditi a vyzdvíci, proti tomu Obyčtovští býti nemají ani se protiviti, ale nám zase postúpiti beze všech zmatkuov. Pakli bychom my aneb naši budúcí na těch gruntech Bolešínských chtěli kdy rybník dělati, toho nám hájiti nemají. My také neb naši budúcí máme jim toho platu svrchupsaného podle slušnosti a spravedlnosti umenšiti a polehčiti. A na svědomí toho my etc. Datum Sar anno Christi 1481.

29.

Smlouva, kterou klášter Žďárský propouští Herricha z Lichtenburku z půhonu o požitky ve vsi Blatnici.

V Brně 1482, 22. dubna. — CS. p. 166.

Léta od narození buožího tisícého čtyrstého osmdesátého druhého, ten pondělí před svatým Jiřím, stala se jest smlúva mezi urozeným pánem panem Herrichem z Lichtenburka a na Bítově z jedné, a mezi duostojným knězem Linhartem opatem Žďárským a jeho konventem z strany druhé, o puohon, kterýmž týž kněz Linhart opat s svým konventem i jich jmenem byl pohnal téhož pana Herricha ku právu Brněnskému z toho, což drží ve vsi Blatnici, takováto: že nadepsaný kněz opat má pána z toho puohonu propustiti i ze všech požitkuov a škod, kteréž jest týž pan Herrich v těch všech letech, jak se v to uvázal, bral a požíval. A pan Herrich má a slibuje knězi opatovi a jeho konventu svú dobrú věrú za se i za své erby dáti XXX zlatých dobrých uherských na zlatě i na váze, a to rozdílně: patnáct zl. na svatého Václava najprv příštího po datum listu tohoto, a potom hned na svatého Jiří najprv příštího druhých patnáct zlatých Uherských dobrých. A ty má pan Herrich do kláštera Žďárského posýlati na svuoj náklad i na svú škodu, a na to má kvitancí dána býti panu Herrichovi od kněze opata a konventu Žďárského. A kněz opat a konvent nynější ani budúcí nemají nikdy na to více sáhati na věky, ani pana Herricha nebo jeho budúcí z ničehož nenapomínati. Toto však vymiňujíc, což pan Puota a pan Jan sirotek, strýci páně Herrichovi, tu v Blatnici drží, že to k této smlúvě nepřijímáme, než zachováme sobě to k naší spravedlnosti buď k smlúvě nebo ku právu. Pečeti naše k tomuto listu přivěšeny jsú. Jenž jest dán v Brně léta i dne ut supra.

30.

Klášter Žďárský dovoluje, aby lidé obce Řečice pustou ves Mankov koupili, z které klášteru ročně 40 gr. platiti mají.

Ve Žďáře 1482, 24. května. CS. p. 52.

My kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor, kněz Vít klíčník i veškeren konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi nynějšími i budúcími, že jakož duostojný kněz Jan opat i konvent, předkové naši dobré paměti, byli jsú zastavili ves od dávných let pustú, řečenú Mankov, Olmírovi a jeho dědicóm ve XXX hřivnách groší Českých, jakož list na to vydaný svědčil jest; my nemohúce toho vyplatiti a znajíce súžení lidí našich v Řečici, kterýmž ta ves pustá přileží, i dali jsme Řečickým povolení, aby tu ves pustú sobě i svým budúcím vyplatili; za kterúžto výplatu dali jsú Řečičští padesáte zlatých Uherských, po kopě té chvíle

platící groší Míšenských. Kterúžto ves Mankov pustú Řečičští nynější i budúcí se všemi lukami, pastvami, s lesy, porostlinami, s dědinami, s rolemi oranými i neoranými i se vším příslušenstvím od staradávna k té vsi mají k věčnému dědictví držeti beze vší výplaty; z kteréžto vsi pusté mají věčně platiti nám a našim budúcím XL groší peněz obecně berných v Moravě, a to jednú za rok na den svatého Jana Křtitele buožího. A jestliže bychom my opat a konvent svrchupsaní rozkázali nebo naši budúcí, zvěř na tom honiti, toho nám ani budúcím našim Řečičtí nemají hájiti. Pakli by Řečičtí na tom chtěli zajíce nebo ptáky honiti a lapati, mají a míti budú z toho pocty nám a našim budúcím dávati. A na svědomí toho my opat a konvent svrchupsaní pečeti naše přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán na Ždáře léta božího 1482, feria VI. post Ascensionis domini.

31.

Klášter Žďárský prodává dvůr v Řečici Mikuláši Moučkovi za 80 kop gr. Míšenských.

Bez místa 1482, 5. srpna. CS. p. 50.

My kněz Linhart opat, kněz Vavřinec převor, kněz Vít klíčník i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi lidmi nynějšími i budúcími, že jakož předkové naši prodali jsú dvuor ve vsi naší v Řečici k věčnému dědictví s panstvím, s podsedky a se vším příslušenstvím k věčné svobodě, my znamenavše mnoho zlého, což se dálo nám i našim lidem v té vsi, a chtíce nesnází zbýti: koupili jsme ten dvuor od Olmírové i od jejich dětí; a nemajíce čím zaplatiti, i prodali jsme ten dvuor s rybníčkem pode dvorem opatrnému muži Mikulášovi Múčkovi, ženě jeho, dětem jich i jich budúcím s lesy, s lukami, s dědinami, s chrastinami i s tím se vším, což k tomu dvoru přísluší, k věčnému dědictví za LXXX kop gr. Míšenských, tak že z toho dvoru má kopu groší peněz obecně berných, polovici na svatého Jiří a polovici na svatého Václava [platiti], a tak věčně. A což se dotýče Mankova, jakož Řečičtí koupili, na tom řečený Mikuláš Moučka ani jeho dědicové budúcí žádného práva nemají. Přidáváme jemu lovy zajícuov a ptákuov na tom, což k tomu dvoru přísluší. A jestliže by svrchupsaný Mikuláš Moučka nebo jeho dědicové a budúcí ten dvuor kdy chtěli prodati nebo směniti nebo zastaviti, to budú moci učiniti; ale žádnému jinému než člověku robotnému, kterýž by se nám hodil a řádu byl sedlského, člověk svobodný, nenarčený ani závadný ani dlužník lidský. A jestliže by na tomto listu co pokaženo bylo, buďto moly, neb že by se kterak proleže porušil, to nemá jim ke škodě býti nižádné. Tomu na svědomí připrosili jsme osvíceného knížete a pána pana Viktoryna knížete Minstrberského, Opavského a hrabě Kladského jakožto fundatora, že pečeť svú k tomuto listu etc. A my opat a konvent svrchupsaní etc. Datum et actum fer. II. ante s. Laurentii martyris anno Christi 1482.

32.

Král Matyáš dává jako markrabí Moravský knězi Petrovi Zvolskému dovolení, aby on s jměním svým volně nakládati mohl.

Na poli u Hainburku 1482, 24. srpna. Orig. v zem. archivě. A. č. 110. Steinb. č. 108.

My Matyáš z božie milosti Uherský a Český etc. král a markrabě Moravský etc., oznamujem tiemto listem všem, že nábožnému nám milému knězi Petrovi Zvolskému faráři v Letovicích, aby statek svuoj dědičný všecek, komuž by koli sě jemu zdálo a líbilo, za zdravého svého života aneb na smrtelnej posteli zavázati, zapsati aneb odkázati mohl beze všie našie i všech jiných lidí nynějších i budúcích překážky, milostivě popřáli jsme a dopustili a mocí naší královskú a jakožto markrabě Moravský přejem a dopúštíme tiemto listem; k němužto na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme rozkázali. Dán na poli u Hainburgku v sobotu den svatého Bartoloměje apoštola, léta od narozenie božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého druhého, kralovství našich Uherského etc pátého a dvacátého a Českého čtrnáctého léta.

Ad mandatum domini regis.

33.

Smlouva mezi Václavem z Bozkovic a klášterem Žďárským o vinné a obilné desátky v Blučině.

V Račicích 1482, 28. září. Orig. v zem. archivě. A. č. 212.

Václav z Bozkovic, najvyšší komorník desk a súdu práva zemského v Olomúci, oznamuji tiemto listem obecně přede všemi i před každým zvláště, kdež čten nebo čtúce slyšen bude. Jakož dobré paměti urozený pan Hynek z Waldšteyna a z Židlochovic těchto minulých válečných let v desátky vinné i obilné i ve dvuor v Blučině k klášteru Žďárskému dědičně a spravedlivě příslušející uvázal sě jest byl, a ty k užitku svému bral a obracoval, dostatečné na to nemaje spravedlivosti; v tom a o to když velebný kněz Linhart opat i s konventem svým kláštera Žďárského jej pana Hynka ku právu Brněnskému pohnali byli, smlúva plná mezi nimi obapolně a pány fundatory téhož kláštera Žďárského učiněna jest, tak že on pan Hynek za všie živnosti své desátků těch požívati, z toho klášteru Žďárskému každý rok jmenovitú summu věder vína i jiné vydávati, a po smrti hned všeho postúpiti měl skutečně; jakož ta smlúva a list mezi nimi na to učiněný to šíře ukazuje. A když Pán Buoh všemohúcí pana Hynka z tohoto světa vzieti a k sobě zavolati ráčil, a desátci ti všickni zúplna zase klášteru Žďárskému přišli, tu po smrti jmenovaný kněz Linhart opat i s konventem svým kláštera Žďárského se mnú Václavem z Bozkovic svrchupsaným z některých slušných příčin, a zvláště dobrú vuoli mi okazujíce, abych tu znamenaje od nich, proti tej takovú jim zase okázati a zašlé a zavedené věci, ač by které na těch desátcích těchto časuov zašly a zavedeny byly, tím lépe a pilněji na-

50*

praviti a k užitku napřed za živnosti svej svému a po mně klášterskému přivésti a uvésti mohl a mám skutečně; v takovýto se mnú spuosob, zjednánie a smlúvu vstúpili a s dobrým rozmyslem dobrovolně učinili, že já těch všech desátkuov vinných i obilných za všie živnosti své užívati, bráti a k užitku svému je obracovati mám, jak mi sě najlép zdáti bude, bez všelijaké v tom kněze Linharta opata a budúcích opatuov a konventu kláštera Žďárského překazy a zmatku všelikterakého. Než to pod takovúto výminkú, že desátek obilný všecken při mně zuostati má, a já knězi faráři Blučinskému to, což z toho kněz opat s konventem svým koli od starodávna vydávati by měli, buď málo nebo mnoho, já ty zúplna na jich miestě vydávati mám a slibuji; pak o desátcích vinných, kteříž k klášteru Žďárskému příslušie, ty já také všickny v svá nádobie vybierati mám, a cožkoli vyberu, z toho knězi opatovi i konventu jeho pravú polovici dávati mám; a když po vybránie jich bude, kněz Linhart opat a po něm budúcí opatové neboli konvent kláštera Žďárského mají vozy své do Blučina [sic] posýlati a všech desátku toho [sic] pravú polovici bráti a to dovésti, kdež sě jim líbiti bude, od dánie tohoto listu přes rok počnúce, a já druhú polovici sobě zachovati mám. A když by Pán Buoh na mě Václava smrť dopustiti ráčil, tehdy ti všickni desátci vinné i obilné jemu knězi Linhartovi opatovi, jeho budúcím opatóm a konventu kláštera Žďárského zúplna zase přijieti a postúpeny býti mají se vším starodávním i tím právem, kterýmž bych je sobě osiehl, napravil a k držení svému přivedl podle spravedlnosti toho kláštera Žďárského. Také vinohrad Purgkstal řečený, kterýž nyní Johannes Šleychar drží, ležící nad jezerkem, při vší svobodě a freijunku, tak jakož na to od kněze opata a konventu kláštera Žďárského list má, zachován má býti a zuostati. Také naposledy i toto znamenitě umluveno jest, jakož někteří Blučinští pravie, že by kněz opat i s konventem svým kláštera Žďárského tu při faře Blučinskej kaplana mieti a chovati měli, kterýž by každého téhodne jim tři mše slúžiti měl: jestliže to Blučinští provedú, že by to kněz opat s konventem jim z práva činiti měli, tehdy já Václav svrchujmenovaný, což tomu kaplanu dáváno býti má, tak jakž zjednán bude, každého roku polovici dávati mám, a kněz opat druhú polovici zpravovati; pakli toho Blučinští neprovedú, mají toho kněz opat i s konventem svým kláštera častojmenovaného prázdni býti. Slibuji já svrchupsaný Václav jim to i jiné všecky věci v tomto listě psané věrně, právě, neporušitedlně zachovati a beze všie zlé lsti a fortele, tak jako na dobrého a ctného pána slušie, zdržeti; k němuž jsem toho na svědomie a na zdrženie všech svrchupsaných věcí svú vlastní pečeť přivěsil, a pro širší toho jistotu připrosil jsem urozených pánuov pana Jaroslava a pana Ladslava bratřích [sic] mých milých z Bozkovic, že jsú své pečeti také vedle mej na svědomie toho přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Račicích léta syna božieho tisíc čtyry sta osmdesátého druhého léta počítajíc, v sobotu den svatého Václava mučedníka božieho.

34.

Klášter Žďárský prodává dvůr ve vsi Hlinném Jiříkovi rychtáři v té vsi za 80 kop gr. Míšenských.

1482, bez místa a dne. CS. p. 49.

My kněz Linhart opat, Vavřinec převor, kněz Vít klíčník i všecken konvent kláštera Žďárského oznamujem tímto listem přede všemi nynějšími i budúcími, že jakož jsme kúpili dvuor v Hlinném od ženy Olmírovy i od jejich dětí, kterýž měli dědičný beze všech poplatkuov svobodný i s panstvím, a skrze to dálo se klášteru našemu mnoho zlého a nátisk lidem našim v té vsi přebývajícím. A protož chtějíce se i své budúcí i také lidi té vsi nesnází budúcích a souduov uvarovati, ten dvuor se vším příslušenstvím koupili jsme, a nemajíce jeho čím zaplatiti, i prodali jsme jej rychtářovi našemu z té vsi Jiříkovi, jeho ženě, dětóm i jich budúcím za LXXX kop gr. Míšenských, kteréž jest dal úplně a docela, tak že ten dvuor držeti má on i jeho budúcí k věčnému dědictví u věčné rychtářství, a jeho neprodávati ani odkazovati ani směňovati ani jiných sobě pánuov bráti bez vuole a přivolení našeho neb našich budúcích opata a konventa. A z toho dvoru nemá dáváno býti žádných poplatkuov ani daní, ale úroky a všeckny poplatky vybírati mají, zachovávajíce se ve všem jako jiní rychtáři klášterští; zajíce a ptáky [budú] moci sobě honiti a lapati, nám a našim budúcím s toho pocty činíce, jako jiní naši rychtáři; a pivo budú moci vařiti i šenkovati věčně na té rychtě. A na svědomí toho my opat a konvent etc 1482.

35.

V Opavě 1484, 3. ledna. Orig. v c. k. dv. archivě ve Vídni.

Linhart opat kláštera Žďárského a konvent jeho prodávají Jaroslavovi z Bozkovic desátky vinné i obilné a dvůr popližný s kostelním podacím ve vsi Blučině za tisíc zlatých Uherských, z nichž polovice na výplatu panství Městeckého a polovice na jiné potřeby kláštera vynaložiti se má. Dán v Opavě 1484 v sobotu před hodem slavných svatých tří králův. (Obsaženo v potvrzení krále Vladislava, daném v Budíně 31. srpna 1490, a tištěném v Šemberově spise: Páni z Bozkovic, str. 199.)

36.

Klášter Žďárský prodává rychtářství v Strčanově na čtyři životy za VI zl. Uherských.

Ve Žďáře 1484, 24. ledna. CS. p. 57.

My kněz Linhart opat, kněz Jindřich převor, kněz Vít klíčník i vešken konvent kláštera Žďárského, oznamujem tímto listem přede všemi etc, že s dobrým rozmyslem a z jednostajné vuole prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme naše rychtářství v Strčanově, opatrnému muži Mikulášovi, Barboře manželce jeho, Margétě dceři jich a Valentinovi strýci jeho do jejich životuov, za VI zlatých Uherských, kteréž nám

hotové dal úplně a docela. A to těmito výminkami, že mají míti sedění svobodné, kteréž jsú koupili, s jednú čtvrtí role a krčmú svobodnú, piva šenkování, třetí peníz vin menších, (kromě čtyř vin velikých, jakožto žhář, zloděj, násilník, mordéř, ty sobě zachováváme a klášteru našemu a budúcím našim). Také jim přidáváme les náš, jenž slove Greut, s luky, [sic], s chrastinami, do jich svrchupsaných životuov; zajíce a ptáky budú sobě moci honiti a lapati na svém, nám a našim budúcím pocty činíce, jako jiní naši rychtáři; úroky z té vsi a všecky poplatky vybírati od lidí mají a do kláštera nám a našim budúcím podávati, roboty i jiné věci, což by jim rozkázáno bylo, z té vsi vypravovati. Také zapovídáme svrchupsaným Mikulášovi, Barboře, Margétě, Valentinovi pod pokutú ztracení té rychty s tím se vším, aby žádných sobě jiných pánuov nebrali ani se komu přikazovali. A chtěli-li by kdy to sedění své prodati neb směniti s těmito svobodami, toho nemají učiniti bez opata a konventu zvláštního povolení. A když by ti svrchupsaní životové zemřeli a sešli z tohoto světa, tehdy to rychtářství i s tím se vším, což svrchupsáno stojí, má zase na nás i na naše budúcí i na klášter náš spadnúti a svobodné býti. A na svědomí toho my opat a konvent svrchupsaní pečeti naše přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest psán a dán na Žďáře léta od narozenie syna buožího tisícého čtyrstého osmdesátého čtvrtého v sobotu před svatého Pavla na víru obrácením.

37.

Klášter Žďárský prodává rychtářství v Slavkovicích na čtyři životy za 8 kop gr.

Ve Žďáře 1484, 4. července. CS. p. 58.

My kněz Linhart opat, kněz Jindřich převor, kněz Vít klíčník i všecken konvent kláštera Žďárského, vyznáváme tímto listem etc, že jsme prodali a mocí tohoto listu prodáváme naše rychtářství v Slavkovicích s krčmú svobodnú, piva šenkováním, lán role a lúku, opatrnému muži Jiříkovi, Kateřině manželce jeho, Martě a Mandě dcerám jich do jejich životuov, za VIII kop groší peněz dobrých obecně berných, čísla Moravského, za každú kopu LX groší počítajíc, kteréž nám hotové dal úplně a docela. Také přidáváme svrchupsanému Jiříkovi, Kateřině, Martě a Mandě hony a lovy zajícuov a ptákuov, na tom všem honiti a loviti, což k té vsi přísluší, nám a našim budúcím pocty činíce, jako jiní naši rychtáři. Také jim přidáváme třetí peníz vin menších, kromě čtyř vin větších, jakožto žhářství, zlodějství, násilnictví, mordéřství, ty sobě a klášteru našemu zachováváme a budúcím našim. Také našich lesuov hájiti, úroky z té vsi a všecky poplatky vybírati od lidí mají a do kláštera nám a našim budúcím podávati, roboty i jiné věci, což by jim rozkázáno bylo, z té vsi vypravovati. A chtěli-li by kdy své to sedění a rychtářství prodati neb směniti s těmito svobodami, toho nemají učiniti bez opata a konventu zvláštního povolení,

žádnému jinému nežli člověku dobrému a robotnému, ježto by se nám a klášteru a budúcím našim hodil. Také jim zapovídáme pod pokutú ztracení té rychty s tím se vším, aby žádných sobě jiných pánuov nebrali ani komu se přikazovali. A když by ti svrchupsaní životové zemřeli a sešli z tohoto světa, tehdy to rychtářství i s tím se vším, což svrchupsáno stojí, má zase na nás i na naše budúcí i na klášter náš spadnúti a svobodné býti. A na svědomí toho my opat a konvent svrchupsaní pečeti naše přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán na Žďáře léta od narození syna buožího tisícého čtyřstého osmdesátého čtvrtého v neděli na svatého Prokopa.

38.

Klášter Žďárský prodává louku řečenou Žleb v Řečici za tři zlaté Uherské a roční plat šesti groší.

Bez místa (1484—1485). CS. p. 60.

My kněz Linhart opat, kněz Jindřich převor, kněz Vít klíčník i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi etc, že jsme prodali a mocí tohoto listu prodáváme lúku naši, jenž slove Žleb, mezi Černým lesem, Pešovi Hrbovi ze vsi naší Řečice, jeho ženě, dětóm i jich budúcím, za tři zlaté Uherské té chvíle po kopě platíce, kterážto lúky mají požívati a opravovati k své potřebě buďto senem neb otavú, jakž najlépe budú uměti, k věčnému dědictví. A na každý rok mají platiti do kláštera Žďárského z té lúky VI gr. Míšenských nebo VII peněz za groš počítajíce obecně berných. Také nemá jim od nás v tom ani od našich budúcích ani od úředníkuov téhož kláštera překáženo býti. A na svědomí toho etc.

Datum ustanoveno poblížně dle toho, že kněz Jindřich se uvádí jako převor r. 1484 a 1485.

39.

Klášter Žďárský prodává rychtářství ve Lhotce za 17 zlatých Uherských.

Ve Žďáře 1485, 2. října. CS. p. 63.

My kněz Linhart opat, kněz Vít převor i všechen konvent kláštera Žďárského vyznáváme etc., že jsme prodali a mocí tohoto listu prodáváme naše rychtářství v Lhotce s krčmú svobodnú, piva šenkováním, s lánem rolí, opatrnému a věrnému našemu milému Janovi, jeho ženě, dětóm i jich budúcím u věčné rychtářství za XVII zlatých Uherských; na to jest nám zavdal VI zlatých Uherských, a potom nám na svatého Václava příštího vždy platiti má po VI zlatých, a to až do vyplnění. A což se dotýče mlýna tu ve vsi, toho požívati má, což jsú od staradávna k té rychtě požívali, a nic více. Také přidáváme svrchupsaným Janovi, ženě jeho, dětem i jich budúcím hony a lovy zajícuov a ptákuov na tom všem, což k té vsi přísluší, honiti a loviti, nám a našim budúcím z toho pocty činíce, jako jiní naši rychtáři. Také jim přidáváme třetí peníz vin menších, kromě čtyř vin velikých, jakžto žhářství, zlo-

dějství, násilnictví, mordéřství, ty sobě a klášteru našemu a budúcím našim zachováváme. Také našich lesuov, potokuov hájiti, úroky z té vsi i poplatky vybírati od lidí mají a do kláštera nám a budúcím našim podávati, roboty i jiné věci, což by jim rozkázáno bylo, z té vsi vypravovati. A chtěli-li by kdy to své sedění a rychtářství prodati neb směniti s těmito svobodami, toho nemají učiniti bez opata a konventu zvláštního povolení, a žádnému jinému nežli člověku dobrému a zachovalému a robotnému, ježto by se nám a klášteru a budúcím našim hodil, neberúce sobě žádných jiných pánuov, ani se komu přikazujíce, bez povolení našeho nebo budúcích našich a do vuole, pod pokutú ztracení té rychty. A na svědomí toho my opat a konvent svrchupsaní přivěsili jsme pečeti naše k tomuto listu. Jenž jest dán na Žďáře anno Christi 1485, dominica post s. Wenceslai.

40.

Klášter Žďárský prodává Václavovi z Sobučic ves Křižinkov v dědičné manství za 92 zlatých Uherských.

Bez místa 1485, 25. listopadu. CS. p. 65.

My kněz Linhart opat, kněz Vít klíčník i všecken konvent kláštera Žďárského oznamujeme etc, že kupujíce zbožíčko Zvole s tím vším příslušenstvím, a toho času peněz nemajíce, prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme vesku kláštera našeho Křižinkov slovutnému panoši Václavovi z Sobučic, jemu i jeho erbóm a dědicóm i budúcím k věčnému a ku pravému dědictví, se dvorem i se vším k dvoru tomu i té vsi příslušenstvím, s chrastinami, s rolemi ornými i neornými, s lukami, s pastvištěmi, s rybníčky, s potoky, tak jakož od stara dávna k tomu dvoru i té vsi přísluší, za LXXXXII zlatých Uherských, kteréž nám k té potřebě hotové dal a zaplatil úplně a docela. Ale že dvuor sveden byše a dědiny opuštěny, za dvuor znova ustavený k hospodářstvi má dáti bez dvú třiceti zlatých Uherských dobrých. A poněvadž jsme jemu to nad jiné dopřáli, ježto jsme ten dvuor i to zbuožíčko lépe prodati mohli, my kněz Linhart opat kláštera Žďárského i všecek konvent z naší milosti vzhledše na jeho věrnú službu, kterúž jest nám činil a činiti bude i s svými erby, popřáli jsme jemu a přejem, aby on mohl ženě své na tom zbuoží věno ukázati až do CC zlatých; a on zavázal se jest a zavazuje, slíbil jest a slibuje sám za se i za své erby, dědice a budúcí klášteru našemu manství věčné a službu bez své i svých budúcích škody, aby sobě žádných jiných pánuov nebrali bez povolení opatuov a konventu téhož kláštera. A když by koli na klášter přijeli pro klášterskú potřebu nebo pro svú neb z dobré vuole, má jemu obrok plný a strava dána býti i pacholku jeho, dokavadž by na klášteře byl; a když by pilná potřeba byla klášterská a obesláni byli, ježto by pilně doma zaneprázděn nebyl a beze lsti odjeti mohl, má přijeti on nebo jeho erbové, dědici a budúcí osobú jednú mužskú, pakli chce z dobré

vuole sám druhý. A jel-li by s opatem nebo s klíčníkem nebo klášterským úředníkem, má jemu potřeba dána býti, strava, obrok a podkovné; a jestliže by kterú škodu na takové cestě vzali, má jemu nebo jeho erbóm a budúcím opravena býti, tak aby fortelně a svévolně škod na klášter neuvodili, ale právě a věrně se zachovali. A také jestliže by to kdy chtěli prodati, mají najprv toho na klášter podati, a nechtěl-li by opat a konvent koupiti, tehdy budú moci prodati člověku dobrému, kterýž by se klášteru svrchupsanému mohl hoditi v takovú službu a manství; a též také jestliže by to kdy směniti nebo odkázati komu chtěli buďto za zdraví nebo na smrtedlné posteli, aby manství a služba neminula, to budú moci učiniti bez nás i našich budúcích opatuov a konventu příkazy všelijaké. A tomu na svědomí my kněz Linhart etc; a pro lepší jistotu a pamět připrosili jsme urozeného pána pana Jana z Kunstatu a na Polné, a slovutných panoší Špetle z Frydnavy, Žicha z Šicendorfu, Jiříka z Jamného, že jsú své pečeti vedle našich svrchupsaných věcí na svědomí přivěsili, sobě a svým erbóm bez škody. Datum die s. Katherine virginis et martyris anno Christi 1485.

41.

Vilém z Pernšteina dává klášteru Žďárskému Horní Bobrovou, začež mu klášter postupuje půl městečka Horního Křižanova atd.

Ve Žďáře 1486, 1. máje. Orig. v zemském archivě. A. č. 112. — Steinb. č. 110.

My Vilém z Pernšteina najvyššie maršálek královstvie Českého a komorník desk zemských cúdy Brněnské, Vratislav odtoudž, bratřie i s svými erby a budúcími známo činímy tiemto listem všady, kdež čten aneb čtúcí slyšán bude, že jsmy s velebným knězem Linhartem opatem i vším konventem kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím směnu neboli freymark učinili takovýto: že jím nadepsaným knězi opatovi a konventu nadepsaného kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím zbožie a městečka našeho dědičného Hornie Bobrové s domy, s krčmami, s dvory kmecími, s dědinami ornými i neornými, s platem, s mlýny, s mlýnuov puožitky, s lukami, s pastvami, s řekami, s potoky, s lesy, s háji, s chrastinami, i se všemi a všelikterakými duochody, puožitky a příslušnostmi, kterýmižkoli jmeny jmenovány býti muohú, žádných nepozuostavujíce, se vší zvolí a s plným panstvím i kostelním podacím, v týchž mezech, okršlcích a hranicích, jakož jest od staradávna vysazeno a vyměřeno, a tak jakož jsmy to sami po předciech našich měli a drželi, ku pravému jich věčnému dědictví, držení, jmění a požívání postúpili jsmy a mocí tohoto listu postupujem dědičně a věčně, slibujíce sami za sě i za své erby a budúcí jim nadepsaným knězi opatovi a konventu na to zbožie žádným obyčejem a právem duchovním ani světským ani také mocí nesáhati, ani které překážky činiti nynie a na věky. A když najprve desky zemské otevřeny budú, mámy, chcmy a povinni jsmy a budem i erby a budúcí své k témuž zavazujem, zbožie a městečko nadepsané Hornie Bobrovú se všemi pří-

slušnostmi a plným panstvím knězi opatovi a konventu kláštera nadepsaného nynějším i potom budúcím do desk zemských vložiti a podle obyčeje, řádu a práva země ku pravému dědictví vepsati a sobě vymazati neboli vyhasiti. Za kteréž naše zbožie a městečko Hornie Bobrovú nadepsaný kněz opat a konvent kláštera Žďárského nám nadepsaným Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina etc. dolepsaných svých dědičných zboží k jich nadepsanému klášteru podle listóv na to dávno vyšlých zněnie od staradávna příslušejících, jmenovitě puol městečka Hornieho Křížanova s domy, s krčmami, s dvory kmecími s platem; vsi Jivové s dvory kmecími s platem; vsi Pikaře s rybníky, s dvory kmecími s platem; vsi Medlova s desátky vinnými, s domy, s krčmami, s dvory kmecími, s dědinami ornými i neornými, s platem ročním, s lukami, s pastvami, s řekami, s potoky, s lesy, s háji, s chrastím, i s jinými všemi všelikterakými příslušnostmi, žádných nepozuostavujíce, ku pravému dědictví dědičně a věčně, tak jakž list na takovú směnu a freimark nám dobrovolně s povolením osviecených kniežat a pánuov kněze Viktoryna, kněze Jindřicha staršieho a kněze Jindřicha mladšieho, jinak Hynka, bratří kniežat Minsterberských, hrabí Kladských a pánóv z Kunstatu a z Poděbrad etc., jakožto fundatoróv kláštera nadepsaného, od nadepsaných kněze opata a konventa kláštera Žďárského vydaný svědčí a světleji v sobě zavierá, postúpili jsú a ve dsky zemské podle řádu, obyčeje a práva dědičně vložiti a vepsati mají. Kterúž směnu a freimark my nadepsaní Vilém a Vratislav bratřie z Pernšteina etc. slibujem, i erby a budúcí naše k témuž zavazujem, nadepsaným knězi opatovi a konventu kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím ve všech kusiech nahoře dotčených ctně, věrně a právě i nepohnutě, jako ctným pánóm příslušie, věčně zdržeti a v celosti zachovati. Tomu na svědomie a jisté zdrženie pečeti naše přirozené dali jsme k tomuto listu dobrovolně přivěsiti; a pro širší pamět a svědomie prosili jsmy urozených pánóv pana Ctibora z Cimburka a na Tovačově hejtmana markrabstvie Moravského, pana Jana z Šelnberka a na Přerově kancléře královstvie Českého, pana Beneše z Weitmille purkrabí na Karlsteině a mincmeistra na Horách Kutnách, a slovutných panoší Zbynka Bochovce z Buchova a na Ratnově v kniežecství Minsterberském maršálka, Jana z Dobřenic, a Hylbranta z Kaffunk a na Homoli, aby pečeti své podle našich k tomuto listu sobě bez škody přivěsiti dali. A my nadepsaní Ctibor Tovačovský, Jan Šelnberk, Beneš Weitmillar, Zbyněk Bochovec, Jan Dobřenský a Hylbrant Kaffung, jsúce od nadepsaných pánóv Viléma a Vratislava bratří z Pernšteina prošeni, dali jsmy své pečeti k tomuto listu na svědomie, sobě bez škody přivěsiti. Dálo se ve Žďáře městečku kláštera svrchupsaného v pondělí den svatých Filippa a Jakuba apoštolóv buožích, let Páně tisícého čtyřstého osmdesátého šestého léta.

42.

Klášter Žďárský postupuje s povolením knížat Minsterberských Vilémovi a Vratislavovi bratřím z Pernšteina půl statku Horního Křížanova za Horní Bobrovou.

Ve Žďáře 1486, 1. máje. CS. p. 150.

My kněz Linhart opat, kněz N. převor i všecken konvent kláštera Žďárského, řádu sv. Bernarta, pod spravováním arcibiskupství Pražského, za nás i za potomky naše vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdež čten anebo čtúcí slyšán bude, že z své dobré vuole a majíce povolení od osvícených knížat a pánuov pana Viktoryna, pana Jindřicha staršího a pana Jindřicha mladšího, jinak Hynka, knížat Minsterberských, hrabí Kladských a pánuov z Kunstatu a z Poděbrad etc, pánuov a fundatoruov kláštera našeho našich milostivých, s urozeným pánem panem Vilémem najvyšším maršálkem království Českého a komorníkem desk zemských cudy Brněnské, a panem Vratislavem bratřími z Pernšteina s jich erby a po nich budúcími pro dobré kláštera našeho směnu neboli freimark učinili jsme takovúto ..... (Ostatek srovnává se s listem č. 41.) A my Viktoryn, Jindřich starší, Jindřich mladší a jinak Hynek bratři z buoží milosti knížata Minsterberská, hrabí Kladští, páni z Kunstatu a z Poděbrad etc, přiznáváme se k nahoře dotčenému frajmarku a směně, jakož se nahoře vypisuje; jakožto praví a řádně přišlí kláštera nadepsaného Žďárského fundatorové naše povolení dali [jsme] a učinili. Tomu všemu na svědomí my již psaná knížata jakožto fundatorové a my opat i všecek konvent nadepsaného kláštera Žďárského pečeti naše knížetské, opatovu a konventskú dali jsme k tomuto listu dobrovolně přivěsiti s naším jistým vědomím. Dálo se v Žďáře městečku kláštera svrchupsaného v pondělí den svatých Filipa a Jakuba apoštoluov buožích, let tisícého čtyřstého osmdesátého šestého léta.

43.

Jan ze Svratky prodává louku pod Svratkou klášteru Žďárskému za 20 zlatých Uherských.

Bez místa 1486, 4. máje. Orig. v zemském archivě. A. č. 113. — Steinb. č. 111.

Já Jan ze Svratky vyznávám tiemto listem přede všemi nynějšími i budúcími tento list vidúcími neb čtúce slyšícími, že lúku svú pod Svratkú u cesty jdúce k Bobrové, i s polovicí potoka, což u břeha leží a pokavadž ta lúka zdélí jest, a kteráž k mému dvoru dědičně příslušela jest, prodal sem a mocí listu tohoto prodávám věčně a dědičně velebnému knězi Linhartovi opatovi i jeho konventu kláštera Žďárského nynějším i budúcím, pánuom mým, za dvaceti zlatých Uherských dobrých a na váze spravedlivých; kteréžto zlaté já svrchupsaný Jan ze Svratky přijal sem a vzal zúplna a docela; kdežto já často jmenovaný Jan své všecko právo na již dotčených [sic] kněze opata a konventa dědičně převodím a věčně. A jestliže by kto které právo

mínil k té lúce jmieti aneb nařiekati, tiemto listem sám od sebe i od svých erbuov to právo aneb nařiekánie mrtvím a mrtvíme a v nic obracuji a obracujem. A nemoha rukojmí za zprávu jmieti, kněz opat a konvent páni moji mně jsú z milosti dobrovolně svěřili, abych miesto rukojmí připrosil k svědomie a miesto té zprávy znamenitých a urozených lidí; i prosil sem osvieceného kniežete a pána pana Viktoryna kniežete Minsterberského, Opavského, hrabě Kladského, pána z Kunstatu a z Poděbrad, téhož kláštera fundatora, a slovutných panoší Gedeona z Olešničky a na Moravci, Jana Olešienku z Kladné, Václava z Tečic, Martina z Bezděkova a z Dalečína, Jana Kozlovce z Kladné, že jsú ráčili své pečeti rozkázati přivěsiti podle mé k tomuto listu. Jenž jest dán let božieho syna od narozenie tisícieho čtyrstého osmdesátého šestého, na den božieho vstúpenie na nebesa.

44.

Jan z Kladné postupuje klášteru Žďárskému ves Olešenku za ves Krokočín a půl vsi Radiniček.

Na Pernšteině 1486, 22. máje. Orig. v zemském archivě A. č. 114.

Já Jan z Kladné a z Volešenky i s svými erby vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie, čísti aneb čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a svých přátel zdravú radú, nejsa k tomu nikterak přinucen, dal jsem a mocí listu tohoto dávám, vzdal jsem a vzdávám své vlastní dědictvie a panstvie vesku Volešenku i s dvory, se vším k té vesce příslušenstvím i k těm dvoróm, s lidmi platnými i neplatnými, s rolí oranú i neoranú, s lukami, s lesy, s háji, chrastinami, s rybníky, s řekú, s potoky, pastvami, pastvištěmi i se všemi jinými užitky a požitky, na tom sobě práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nepozuostavuje, nežli [sic] tak, jakož jsem to zbožičko sám držel a požíval neb-li od staradávna předkové moji, a to jsem dal velebnému knězi Linhartovi opatu nynějšiemu aneb po něm budúcím a konventu kláštera Studnice Matky božie ve Žďáře. A oni za to zbožíčko již psané pravú směnú a frajmarkem dali jsú mi a dávají své vlastnie zbožie ves Krokočín a puol vsi Radiniček ku pravému dědictvie, tak jakož listové jich na to svědčí, kteréžto já Jan svrchupsaný od nich v své moci mám. A to mi mají zpraviti a osvoboditi vedle těch listuov a dále ve dsky zemské vložiti a vepsati, jakož jich zápis mně od nich daný na ty vsi dále svědčí. A já jim slibuji i s svými erby a budúcími svú dobrú a čistú věrú beze všie lsti, věrně a právě i bez forteluov to zbožíčko nahořepsané, vesku Olešenku i s dvory, kteréžto předkové moji měli jsú a já po nich mám, z desk zemských vymazati a vypsati, a svrchupsanému knězi Linhartovi opatu a konventu nynějším i budúcím kláštera Studnice Matky božie ve Žďáře na prvním sněmu panském aneb konečně na druhém, když dsky zemské najprve otevříny budú, ve dsky zemské vložiti a vepsati, a to v Brně, svým nákladem a prací, a čistě osvoboditi a ku pra-

vému dědictvie uvésti. Slibujem a mámy tak učiniti, jakož se svrchupíše, a na to sě zase žádným vymyšleným obyčejem ani kterým právem duchovním aneb světským slibujem nenavracovati, ani kterak kolivěk táhnúti, tak aby oni svrchupsaní kněz opat a konvent při tom zbožíčku vždy zuostali a to aby žádných zmatkóv o to věčně neměli. A toho na svědomie a lepšie jistotu já svrchupsaný Jan Volešenka svú vlastní pečeť přivěsil jsem k tomuto listu; a pro širšie svědomie připrosil jsem urozených pánuov, pana Vratislava z Pernšteina, pana Pertuolta z Tvorkova a na Louce, a slovutných panoší Jana Děvečky z Heršteina a na Crhově, Gedeona z Volešničky a na Moravci, Čenka ze Zvole, Jana Kači z Pavlovic, že jsú své pečeti podle mé na svědomí přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Pernšteině v pondělí po sv. Trojici léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého šestého počítajíc.

45.

Klášter Žďárský dává tvrz Kozlov v manství Janovi z Kladné.

Bez místa a dne (1486). CS. p. 61.

My kněz Linhart opat etc oznamujem tímto listem etc, že s dobrým rozmyslem a z jednostajné vuole a s přivolením osvíceného knížete a pána pana Viktoryna knížete Minsterberského a Opavského, hrabí Kladského, pána z Kunstatu a na Polné, stiftéře kláštera Žďárského, pána našeho milostivého, prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme k manství tvrz naši pustú a svobodnú v Kozlově s rolí oranú i neoranú i se všemi užitky a požitky, což k té tvrzi od staradávna přísluší, kterými kolivěk jmeny jmenují se, tak jakož jeho předkové to drželi, nic sobě tu nepozuostavujíc, slovutnému Janovi z Kladné a jeho erbóm budúcím k dědictví za XL kop groší hotových, kteréž nám dal a splnil úplně a docela, tak aby on i jeho dědicové a budúcí nám i našim budúcím slúžili s jedním koněm, když by obesláni byli a pilná toho potřeba byla, a pakli by beze lsti nemohli, tehdy místo sebe pacholka na koni a s samostřílem poslali, a my i naši budúcí máme jim stravu a obrok dáti, když k nám přijedú aneb s námi pojedú. Takými však výminkami, že on ani jeho dědicové a budúcí nemají žádného sobě za pána bráti, nežli nás a naše budúcí, leč bychom jim neb naši budúcí k tomu svolili a do naší neb budúcích našich vuole, a to jestliže bychom jich obhajovati nemohli, ale jinak nic. A oni mají nám a klášteru našemu věrní býti a věrně slúžiti a tu vesku spravovati, úroky vybírajíc na klášter přinésti anebo po jistém posýlati. A jestliže by svrchupsaný Jan neb jeho dědicové a budúcí tu tvrz chtěli kdy prodati nebo dáti nebo odkázati neb zapsati, toho nemají učiniti bez našeho aneb našich budúcích vědomí a přivolení zvláštního a tomu, kdož by se nám a našim budúcím hodil. A pakli bychom my neb naši budúcí to chtěli koupiti a oni prodati, toho mají nám a našim budúcím nad jiné popříti. Pakli by on nebo

jeho budúcí proti tomuto zápisu učinili, od nás neb od našich budúcích mají trestáni býti jakožto poddaní. Tomu na svědomí etc.

46.

Klášter Žďárský prodává dvůr v Jamách za sto zlatých Uherských.

Ve Žďáře 1487, 4. dubna. CS. p. 71.

My kněz Linhart opat, kněz Jan převor i všechen konvent kláštera Žďárského oznamujem etc., že jakož pro uvarování nesnází dvuor ve vsi naší v Jamách s rychtářstvím věčným dědičným od Václava Jamského i od jeho syna Mikuláše za sto zlatých hotových Uherských trhem kúpili jsme, znamenavše naše dobré i kláštera našeho, i prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme ten dvuor opatrnému Janovi, ženě jeho, dětem, erbóm i jich budúcím, s lánem rolí, s lesy, s lukami, s dědinami, s chrastinami, s rybníčky i s tím se vším, což k tomu dvoru od staradávna přísluší, k věčnému dědictví u věčné rychtářství za sto zlatých Uherských dobrých, kteréž má nám dávati, i zavdal nám XX zl. Uherských, a po datum tohoto listu na každý rok na svatý Jiří po XX zl. Uherských má platiti, a to až do vyplnění. Pakli by na ty časy tu sumu nedali a nesplnili, tehdy moc míti budem, v dvuor se uvazovati, a svrchupsaný Jan ani jeho budúcí k penězóm, které jsú vyplnili, nebudú moci se navracovati. Přidáváme svrchupsaným Janovi, ženě jeho, erbóm i budúcím jich hony a lovy zajícuov a ptákuov na tom na všem, což k tomu dvoru přísluší; také jim přidáváme třetí peníz vin menších, kromě čtyř vin velikých, jakžto žhářství, zlodějství, násilnictví, morděřství, ty sobě a klášteru našemu a budúcím našim zachováváme. A jestliže bychom my neb budúcí naši lidem našim milost u vinách ukazovali, též oni učiniti mají. Úroky z té vsi i všecky poplatky vybírati od lidí mají a do kláštera nám i našim budúcím podávati, roboty i jiné věci, což by jim bylo rozkázáno, z té vsi vypravovati mají, neberúce sobě žádných jiných pánuov ani se komu přikazujíce bez povolení našeho neb budúcích našich a do vuole. A jestliže by svrchupsaný Jan nebo jeho dědicové a budúcí ten dvuor s těmi svobodami kdy chtěli prodati, odkázati, směniti nebo zastaviti, to budú moci učiniti, ale žádnému jinému než člověku robotnému, kterýž by se nám hodil a řádu byl sedlského, člověk svobodný, nenarčený ani závadný, ani dlužník lidský. A pivo budú moci vařiti a šenkovati věčně na rychtě. Pakli by on nebo jeho budúcí proti tomuto zápisu učinili, od nás neb od našich budúcích mají trestáni býti jakžto poddaní naši. A na svědomí etc. Datum Sar die s. Ambrosii anno 1487.

47.

Závět kněze Petra ze Zvole, v němž nadání činí klášteru Žďárskému a kostelu Zvolskému.

Ve Žďáře 1488, 23. dubna. Orig. v zemském archivě. A. č. 116.

Já kněz Peter ze Zvole vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie

aneb čtúce slyšeti budú, že jakož mám list povolenie od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Matyáše krále Uherského, Českého etc. a markrabí Moravského etc., na statek svój dědičný, totiž Zvole tvrz s dvorem a poplužím i se vsí i tej vsi Zvole s kostelním podacím, ves Roženku, ves Branišov, i s mlýny těch vsí i to všecko, cožkoli k tomu všemu od staradávna příslušelo a ještě přísluší, abych to mohl zavázati, zapsati aneb odkázati vedle své líbosti a vuole, komuž by mi sě koli zdálo a líbilo, jakož pak list JKMti povolenie šíře a světleji v sobě zavierá a vyslovuje. Protož já nahořepsaný kněz Petr znamenav nestálost a nevěčnost života lidského, protože smrtedlní jsme všickni, aby památka věčná a prosba za mě i za mé předky byla, za svého zdravého života a s dobrým rozmyslem z své dobré vuole, jsa toho mocen, dal jsem a mocí tohoto listu dávám dobrovolně, zavazuji a zapisuji zbožie své dědičné svrchupsané, totižto ves Zvoli větší stranu, tvrz s dvorem i s jeho poplužím i s kostelním podacím té vsi Zvole, ves Branišov celú, tři mlýny se vším panstvím a příslušenstvím, což k těm svrchupsaným vsem od staradávna příslušelo a ještě přísluší, s horami, s lesy, s chrastinami, s dolinami, s rybníky, s rybništěmi, s haltéři, s řekami, s potoky, tak jakož to zbožie v svých mezech a hraniciech záleží a jakož sem sám držal a požíval; to všecko dal jsem a mocí tohoto listu dávám dobrovolně nábožným mužóm knězi Vítovi opatu a jeho konventu kláštera Žďárského i tomu klášteru k dědictvie věčnému, nic sobě tu nepozuostavuje, a to pod těmito a takovými výminkami: Totižto, aby najprve kněz opat s konventem svým byl povinovat podstúpiti dluhu mého a nebožtíka bratra mého Jaroslava ze Zvole pět set zlatých, jakož jsú je pak úplně a docela vyplnili a zaplatili za věno a za zástavy toho zbožie; ale že to zbožie dobře dražší jest a mnohem viece by za to dáno bylo, za to aby od nich památka byla činěna za mě i za předky mé obchodem ročním ten určitý den, kterýž by mě pán Buoh z tohoto světa povolal, totižto vigilmi a mšemi svatými jednú v roce na budúcie věčné časy; a jméno mé i předkóv mých aby v knihy mrtvých vepsali a jakožto za jiné dobrodince Bohu sě za nás modlili. A to všecko, což svrchupsáno stojí, aby nikdy od toho kláštera směněno ani odprodáno ani frajmarčeno ani do životóv zapisováno ani žádným kterým vymyšleným obyčejem odtrženo, zavázáno nebli zastaveno nebylo, ale vždycky na budúcie věčné časy při klášteře Žďárském zuostalo.

Item. K tomu kostelu Zvolskému tu ve Zvoli oddal sem a mocí tohoto listu oddávám k faře faráři k dědictvie věčnému jeden lán zejmena jmenovaný, totižto lán Holíkovský, a ves Roženku s rybníkem pod túž vsí Roženkú, jenž slove na Holíkovském, se vším panstvím i jich příslušenstvím toho lánu i té vsi Roženky, s lesy, s rybništěmi, s chrastinami, s hranicemi, s mezemi, tak jakož ten lán tu ve Zvoli s tú vsí Roženkú od staradávna v svých mezech a hraniciech záleží, aby tu památka má i mých předkóv byla věčná od farářóv nynějších i budúcích na budúcí věčné časy. A v tom aby kněz opat a konvent nynější i budúcí i ti, kteříž by klášterem

Žďárským vládli a držali, nic farářóm nepřekáželi ani na to sáhali, ale faráře i těch lidí i toho všeho obhajovali beze všeho obtěžování. Což sě dotýče lesóv, buďto k stavení nebo k topenie, z lesóv ke Zvoli příslušejících má farářovi nynějšiemu i potomkóm jeho budúcím dáváno býti bez odporu. A chtěl-li by farář Zvolský nynějšie aneb potomkové jeho budúcí některý zajíc nebo pták k své potřebě zabiti, to také nemá jim nikdy hájeno býti.

Item. Aby od kněze opata a konventa Žďárského nynějšieho i budúcieho ani od těch, kteří by klášterem Žďárským vládli aneb držali, nebyla žádnému jinému knězi fara poddána, než knězi řádu světského, kterýž by byl pod poslušenstvím biskupa a kapitoly kostela Olomúckého. A jestliže by kdy Pán Buoh neuchoval válek nebo kterak klášter Žďárský z rukou kněze opata a konventa nebo jich budúcích odšel nebo odjat byl, kdož by klášterem vládl, ten aby farářovi Zvolskému v jeho držení nic nepřekážel, ani jemu ani jeho potomkóm na to nesáhal, ale tak zachoval, jakož svrchu i zduolu psáno stojí.

Item odmrtí žádných aby nebrali ani potomci jejich ani ti, kteříž by klášter držali a spravovali, z těch vsí svrchupsaných, aby oni i jich budúcí mohli své dáti, odkázati přátelóm svým nebo komuž by chtěli na tom panstvie Zvolském, nebo k kostelu tomu nebo komuž by chtěli na klášterstvie. Klenoty kostelní aby od kněze opata neb od jeho budúciech ohledovány byly, aby ztraceny a umenšovány nebyly, a toho registr aby byl jeden na klášteře a druhý u fary. A jestliže by války byly, kdež klenoti klášterští budú, a tu aby byli klenoti téhož kostela schováni. A jestliže by farář Zvolský vedle zpuosobu a zřízenie mého nadánie čeho u toho kostela Zvolského nečinil, ježto by činiti měl, a zvláště obchodóv určitých a jmenovaných umenšoval, toho bude kněz opat i s konventem nynějším i budúcím povinovat opatřiti a napomienati, a zvláště kněze bratra svého z kláštera k těm obchodóm jednoho vysielati, aby farář činil to, což by jměl činiti; leč by jemu kdy co z božieho dopuštěnie na jeho požitciech a užitciech scházelo, to buď spravedlivostí váženo a rozeznáno, tak aby nebyl mimo požitky své a užitky přílišně obtížen.

Item odmrti žádné po fařiech aby od kněze opata a konventa nynějšieho i budúcieho ani od těch, kteříž by klášter Žďárský spravovali a držali, brány nebyly, ale farář tento i budúcí měj vuoli, kšaft a poručenstvie učiniti, kterak jemu najlépe zdáti sě bude, a ten kšaft aby tak zachován byl. Pakli by který farář co k kostelu z svého jmění a nadělání poručil, buďto nábytek, klenoty, knihy, rúcho ložnie, to při kostele zuostaň a při faráři budúcím, a popsáno buď, aby toho umenšováno nebylo. A jestliže by sě kdy kterému faráři u toho kostela Zvolského pro kterú příčinu slušnú nezdálo do smrti zuostati, s statkem svého jmění a nadělání bude sě moci hnúti a obrátiti, kam sě jemu bude zdáti; ale v poručenstvie nábyti domovnie, v kterúž jest sě uvázal svých náměstkóv, aby tiem nikam nehýbal, a tu při tom kostele zuostavil

vedle toho, jakož jest sě uvázal, ku potřebě budúcích farářóv. Pakli by v náhle bez kšaftu učiněnie který farář umřel, jehož Bože rač ostřieci, tehdy ten všecken statek při kostele a při búdúcím faráři má ostati a sepsán býti, aby toho farář neodcizoval ani umenšoval, ale užíval a ostřiehal a šanoval, za předka svého Bohu sě modle a za duši jeho mše svaté čta, a jeho i předky po kázání připomienaje. A vždy aby najprvé mzda spravedlivá čeledi zaplacena byla po každém faráři. A když by Pán Buoh na kterého faráře smrť dopustil, a v té mieře tak skuoro farář k faře nemohl sě nahoditi, tehdy aby ti všichni užitkové a požitkové na opravu dvoru farářského, ač by toho potřebie bylo, obráceni byli; pakli by potřebie nebylo, ale na opravu a klenoty kostelnie. Dvuor také farářský má opatřen býti od kněze opata i od jeho budúcích, aby faráře k tomu jměli a napomienali, aby jeho na stavení a na jiných požitciech, kteříž příslušejí k faře, nespušťovali, ale opravovali vedle své možnosti a rozeznánie kněze opatova. A jestliže by kdy na tomto listu co pokaženo bylo buďto moly, neb že by sě kterak proleže porušil, to nemá jim ke škodě žádné býti. A na svědomie toho já kněz Petr svrchupsaný svú jsem pečeť přivěsil k tomuto listu dobrovolně; a pro lepšie jistotu a potvrzenie věcí svrchupsaných prosil jsem urozených pánuov, pana Oldřicha z Bozkovic, pana Albrechta z Bozkovic, pana Beneše z Bozkovic, pana Ladislava z Bozkovic, pana Vladislava z Waytmille, a slovutného panoše Bedřicha z Drnovic, že jsú své pečeti podle mé na svědomie k tomuto listu přivěsiti ráčili, však jim a jich erbóm bez škody. Dán ve Žďáře v středu den svatého Jiří mučedlníka božieho léta Páně tisícieho čtyřstého osmdesátého osmého počítajíce.

48.

Král Matyáš vrací klášter Žďárský, který na něj pro nepřiznání se k lantfridu a neplacení královské berně spadl, knížeti Jindřichovi Minsterberskému.

Ve Vídni 1488, 26. prosince. Orig. v zemském archivě. A. č. 115.

My Matyáš z božie milosti Uherský a Český etc. král a knieže Rakúské etc., známo činíme všem, ktož tento list uzřie nebo jej čtúc slyšeti budú, že před některými časy od věrných našich milých obyvateluov markrabstvie našeho Moravského pilně žádáni a prošeni byli jsme, abychom svoliti ráčili, aby v též zemi našie Moravské zemské upokojenie, totiž lantfrid zjednán mohl býti, zpravujíce nás, že by tady všecky ruoznice, ač by které v zemi byly, najlehčeji staveny mohly býti. My pak znamenavše týchž poddaných našich slušnú žádost, vážíce také, že z takového obecnieho pokoje i řád v též zemi lépe se zachovati muože, i tudiež jejie všeci obyvatelé snadněji budú zachováni moci býti při svej spravedlnosti, jim k tomu, aby ten lantfrid učiniti mohli, nestoliko svolili jsme, ale i sami veň s nimi vstúpili jsme, kterýž naší napřed, potom všech obyvatelóv téhož markrabstvie pečetmi jest stvrzen a upevněn. Poněvadž pak někteří pro nepřítomnost, někteří pro dalekost pečetí

k tomu lantfridu svých přivěšovati jsú nemohli, zjednáno jest a na obecném sněmu všie zemi ohlášeno, aby každý obyvatel jmenovaného markrabstvie Moravského list svój přiznávající k tomu lantfridu v plném roce položiti pod ztracením všeho zbožie svého, kteréž by v hraniciech téhož markrabstvie měl, povinen byl, kteréžto zbožie na nás jakožto na pána země spasti by mělo, tak abychom my s ním učiniti svobodně mohli jako s naším zpupným dědictvím. I jest věc vědomá, že klášter Žďáry [sic] s zbožím k němu příslušejícím v hraniciech markrabstvie Moravského ležie, z kteréhožto zbožie ani opat, kterýž jest na témž klášteře tehdy vládl, ani osvietená kniežata Munsterberská, kteříž téhož kláštera jsú fundatorové, k dotčenému lantfridu pečetí svých jsú nepřivěsili ani listuov přiznávajících vedle zemského zjednanie v roce nepoložili, z kteréžto příčiny klášter ten i s jeho zbožím na nás vedle všie země jednostajného srovnánie jest spadl. Item když jsú téhož markrabstvie našeho Moravského obyvatelé věrní naši milí nám berně dávati měli, tu jest také bylo zjevně z vuole všie země zjednáno, aby všeci tak duchovní jako světští páni, rytieřstvo i města žádný sě ničím nevymlúvaje, tu berni nám ze všech zboží svých i tudiež z listuov, kteréž by na plat peněžitý kdežkoli měli, dávali; kdež opět z téhož zbožie k témuž klášteru Žďárskému příslušejícímu [sic] takové berně byly jsú zatajeny. Pro kteréžto dvě příčiny klášter jmenovaný i s tiem se vším, což k němu příslušie a v hraniciech markrabstvie Moravského ležie, na nás spadl jest spravedlivě, s kterýmž my jako s svým vlastním učiniti svobodní byli jsme vedle jednosvorného zjednánie zemského. Když pak s osvieceným Hanušem Zaganským a Jindřichem Munsterberským kniežaty o jejich zboží, kteráž pod námi v Slezských zemích měli jsú, jednali sme, vzhledše na jmenovaného kniežete Munsterberského velikú zašlost a záhubu, jsúce také hnuti některých věrných našich milých prosbami, a najviece váživše, že ten klášter jmenovaný Žďáry [sic] od předkóv jeho nadán jest, aby sě v něm služba božie dála, jmenovanému Jindřichovi Munsterberskému kniežeti etc jej zase znovu jako náš vlastní i s tiem vším zbožím, kteréž on nebo jeho opat k němu drží, dali jsme a mocí tohoto našeho listu dáváme, jemu, synuom i jeho synuov erbóm, aby oni tiem opatstvím tiem vším obyčejem vládli, jako předkové jejich vládli jsú, bez našie i všech budoucích našich markrabí Moravských překazy, nic sobě tu ani budúcím našim markrabí Moravským nepozuostavujíce kromě toho, aby napřed k lantfridu list přiznávající u hajtmana Moravského položili, a potom aby z toho, což v gruntech Moravských jest, s tou zemí Moravskú dobré i zlé trpěli, z ničehož se nevynímajíce, než ve všie poslušnosti se k nám i k našim potomkuom zachovávajíce. Tomu na potvrzenie pečeť naši přivěsiti rozkázali jsme k tomuto listu, jenž jest psán a dán ve Vídni v pátek den svatého Štěpana mučedlníka božieho prvnieho, léta od narozenie syna božieho tisícého čtyřstého osmdesátého osmého, království našich Uherského XXXII a Českého XXI léta počítajíce. Johannes episcopus, ecclesie Waradiensis etc canonicus.

49.

Klášter Žďárský prodává dvůr v Jamách a na něm svobodné rychtářství za sto zl. Uherských.

Ve Žďáře 1488, beze dne. CS. p. 73.

My kněz Vít opat, kněz Tomáš převor i všecken konvent kláštera Žďárského oznamujem tímto etc., že jakož pro uvarování nesnází dvuor náš ve vsi naší v Jamách s rychtářstvím věčným dědičným od Václava Jamského i od jeho syna Mikuláše za sto zlatých Uherských hotových trhem kúpili jsme; a potom velebný kněz Linhart opat předek náš ten dvuor Janovi Drlíkovi, ženě jeho i jich erbóm a budúcím prodal jest, a za to něco peněz vzal jest, a v tom Jana svrchupsaného smrť zachvátila, žena jeho i sirotci tomu dosti učiniti nemohli, aby nám ten dvuor doplatili a ten úřad rychtářský spravovali: protož my znamenavše naše dobré i kláštera našeho, i prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme ten dvuor opatrnému Václavovi, ženě jeho, dětem, erbóm i jich budúcím s lánem rolí, s lesy, s lukami, s dědinami, s chrastinami, s rybníky i s tím se vším, což k tomu dvoru od staradávna přísluší, k věčnému dědictví u věčné rychtářství za sto zlatých Uherských dobrých, kteréž nám má dávati i zavdal nám XL zl. Uherských, a po datum listu tohoto každý rok na svatý Jiří po XV zl. Uherských má platiti, a to až do vyplnění. Pakliby na ty časy tu sumu nedali a nesplnili, tehdy moc míti budem, v dvuor se uvazovati, a svrchupsaný Václav ani jeho budúcí k penězóm, které jsú vyplnili, nebudú moci se navracovati. [Ostatek stejného znění jako v č. 46.] A na svědomie toho my opat a konvent svrchupsaní pečeti naše přivěsili jsme k tomuto listu, jenž jest dán a psán na Žďáře léta od narozenie syna buožieho tisícého čtyrstého osmdesátého osmého počítajíc.

50.

Klášter Žďárský prodává dvůr v Dobré Vodě za dvě stě kop grošů a roční plat čtyř kop grošů.

Bez místa 1490, 25. máje. CS. p. 78.

My kněz Vít opat, kněz Tomáš převor i všecken konvent kláštera Studnice Matky boží ve Žďáře, řádu Cistercenského, Pražského spravování, vyznáváme tímto listem přede všemi, kdož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a z jednostajné nás všech vuole a z pilného napomínání opatrného muže Jana Dvořáka z Dobré Vody, jenž jest na dvoře kláštera našeho Žďárského v též vsi v Dobré Vodě některé časy seděv, v mnohých zmatcích jej držal a bez užitku našeho jeho užíval. Chtíce my jeho v tom lépe na budúcí časy ujistiti, s povolením osvícených knížat a pánuov kněze Jindřicha staršího a kněze Jindřicha mladšího, jinak Hynka, knížat Minsterberských, hrabí Kladských a pánuov z Kunstatu a z Poděbrad, fundatoruov neboli stiftéřuov kláštera našeho nadepsaného, pánuov našich milostivých, a při přítomnosti velebných otcuov kněze Řehoře opata Sedleckého a kněze Jakuba

opata Skalického, jimž ta věc od velebného kněze Jana opata a vší kapituly hlavního kláštera našeho Cistercenského k opatrování poručena jest, z jichžto povolení zvláštního ten dvuor již dotčený s jeho příslušenstvím, s lovy zajícuov a ptákuov po téhož dvoru příslušnostech, prodali jsme a mocí tohoto listu prodáváme jemu již psanému Janovi, jeho dětem, budúcím i jich potomkóm, za CC kop groší peněz obecně v zemi Moravské berných, za každú kopu LX groší počítajíce a v každý groš VII penízuov čtúce; kterýchžto groší a peněz jsú nám již dali L kop. A potom po datum tohoto listu na den svatého Jiří mají nám dáti XV kop, a potom opět na každý sv. Jiří mají nám platiti po XV kopách groší až do vyplnění summy již psané. Pod takovúto úmluvú, že nám a klášteru našemu mají vydávati a platiti z toho dvoru budúcně každý rok úroku spravedlivého čtyři kopy groší peněz obecně v zemi Moravské berných, za každú kopu LX groší a v každý groš VII penízuov čtúce, a to rozdílně, na den sv. Václava dvě kopě groší a devět slepic, a opět na den sv. Jiří dvě kopě. Tak však, že se nám a klášteru našemu věrně zachovávati mají, a žádnému se jinému nemají přikazovati ani koho jiného za pána míti, nežli nás opata a konvent svrchupsaného kláštera nynější neboli budúcí, leč bychom my jim neboli naši budúcí k tomu zvláště svolili, a to do naší neboli do našich budúcích vuole. A to z té příčiny, jestli by Pán Buoh války dopustil, že bychom jich obhajovati nemohli, a zvláště v tom času, kdož by ves Dobrú Vodu spravoval, aby jeho též do vuole naší a budúcích našich obhajoval bez umenšení spravedlnosti a úrokuov našich. Také jestliže by Jan svrchupsaný, jeho budúcí chtěli od toho dvoru který lán k osazování lidem odprodati neboli odděliti, z toho budú moci k svému užitku poplatky s nimi umluvené bráti a jich užiti. A ti lidé na těch lánech osedlí mají jej již psaného Jana za pána míti, a on s těmi lidmi má k nám hleděti a nás za pány míti neboli naše budúcí. A jestliže by Jan svrchupsaný, jeho dědici a budúcí ten dvuor kdy chtěli prodati, směniti nebo zastaviti, to budú moci učiniti člověku dobrému, kterýž by se nám neboli budúcím našim hodil; avšak to prvé mají na nás vznésti; chtěli-li bychom my neboli budúcí naši koupiti, mají nám to zase nad jiné dopříti. A jestliže by co proti tomuto zápisu učinili, od nás nebo od budúcích našich mají trestáni býti, jakožto poddaní naši, tomu se neprotivíce. Tomu na svědomí my kněz Jindřich nadepsaný jakožto fundator a stiftéř po svých předcích svým a kněze Hynkovým bratra našeho milého jmenem, jeho Lásky povolení i plnú moc majíce, a k trhu svrchujmenovanému oba povolivše, a my opat se vším konventem nadepsaného kláštera za nás i za naše budúcí pečeti naše s naším jistým vědomím dali jsme k tomuto listu přivěsiti. Jenž jest dán a psán v pondělí den svatého Urbana let božích tisícého čtyřstého devadesátého.

51.

V Budíně 1490, 31. srpna. Orig. v c. k. dv. archivě ve Vídni.

Král Vladislav potvrzuje Ladislavovi z Bozkovic smlouvu trhovou danou v Opavě 3. ledna 1484, kterouž klášter Žďárský jeho bratrovi Jaroslavovi z Bozkovic prodal desátky vinné a obilné, dvůr poplužní a kostelní podací ve vsi Blučině. — Dt. v Budíně v úterý před svatým Jiljím 1490.

Tištěno v Šemberově spise: Páni z Bozkovic, str. 199.

52.

Smlouva mezi Vilémem a Vratislavem bratřími z Pernšteina z jedné, a klášterem Žďárským ze strany druhé, o desátky vinné v Zaječím a v Pavlovicích, o majetek klášterský v Medlově, o desátky obilné v Zaječím, v Pavlovicích a v Kobylém, o dědičnou opravu ve vsech Bobrůvce a Dobré Vodě, a obilní desátek v Petrovicích u Nového Města.

Na Pernšteině 1491, 11. prosince. Orig. v zemském archivě. A. č. 117. — Steinb. č. 113.

My Vilém z Pernšteina najvyšší hofmistr královstvie Českého, a Vratislav z Pernšteina najvyšší komorník desk a súdu práva zemského v Brně, i s svými erby a budúcími z strany jedné; a my kněz Vít opat, kněz Jan převor i všecek konvent kláštera Žďárského, zákona Cistercenského, arcibiskupstvie Pražského spravovánie, nynější i budúcí z strany druhé, a k tomu my kněži majíc povolenie od osviecených kniežat a pánuov, pana Jindřicha a pana Hynka kniežat Minsterberských a hrabí Kladských, pánuov z Kunstatu a z Poděbrad, JJMtí pánuov našich milostivých a fundatoruov téhož kláštera Žďárského, známo činíme tiemto listem všem, ktož jej uzřie nebo čtúcí slyšeti budú, že jsme učinili mezi sebú celú a dokonalú smlúvu o věci duolepsané. Item jakož já Vilém z Pernšteina etc bral jsem desátky vinné ze vsí z Zaječieho a z Pavlovic, kteřížto desátci přislušeli klášteru Žďárskému; ty desátky vinné z těch vsí z Zaječieho a z Pavlovic propustil jsem k svrchupsanému klášteru Žďárskému, a mocí tohoto listu propúštím a slibuji sám za sě i za své erby a budúcí, že opatu nynějšiemu i budúcímu v těch desátcích překážky činiti nemám, než opat a konvent nynějšie i budúcí těch desátkuov vinných svobodně a budúcně požívati mají potud, pokudž k tomu klášteru prvé příslušie. — Item jakož kněz opat a konvent jižpsaného kláštera Žďárského profrajmarčili jsú nám Vilémovi a Vratislavovi z Pernšteina etc to, k čemuž jsú právo měli ve vsi v Medlově, i nemohli jsme my jižpsaní kněži pánuov Pernšteinských toho v drženie uvésti ani toho vyčistiti podle listu frajmarčného, i takto jsme se o to smluvili: že my páni Pernšteinští sami sobě to vyčiščovati a vyjednávati máme bez práce kněze opatovy a konventu, než my kněz opat i konvent jižpsaného kláštera proto to pánóm Pernšteinským slibujem a máme ve dsky vložiti podle listu frajmarčného. — Item jakož my kněz opat a konvent jižpsaného kláštera Žďárského máme spravedlivost k desátkóm obilným v těchto vsech:

v Zaječím, v Pavlovicích a v Kobylém, ty všecky desátky a důchody obilné nám a klášteru našemu přislušejícím [sic] dali jsme a mocí listu tohoto dáváme panu Vilémovi z Pernšteina etc JMti ku pravému drženie a požívánie bez všelijaké překážky našie i jiných lidí do života jižpsaného pana Viléma; než kdy by Pán Buoh smrti pana Viléma z Pernšteina etc neuchoval, tehdy ti desátkové na nás a klášter náš přijíti mají bez všelijaké překážky budúcích páně Vilémových z Pernšteina etc JMti. A já Vilém budúcí a potomky své k tomu zavazuji, aby po smrti mej žádné překážky v těch desátcích nečinili opatu a konventu jižpsaného kláštera. — Item jakož byla ruoznice mezi pány Pernšteinskými a námi knězem opatem a konventem jižpsaného kláštera Žďárského o opravu na těchto vsech na Bobruovce a na Dobré Vodě, i takto jsme sě o to na místo a konečně smluvili: že my kněz opat i konvent jižpsaného kláštera Žďárského opravu dědičnú na jižpsaných vsech Bobruovce a Dobré Vodě jižpsaným pánóm panu Vilémovi a panu Vratislavovi bratřím vlastním z Pernšteina etc i JJMtí erbóm i budúcím potomkóm pánóm Pernšteinským k zámku Pernšteinu dali jsme a mocí listu tohoto dáváme a mocně v to uvozujeme; všakž tak a s túto výminkú: kteréž nám a klášteru našemu platy a důchody platiti mají z těch vsí Bobruovky a Dobré Vody, ty aby nám platili a od těch lidí vycházely bez všelijaké překážky pánóv Pernšteinských nynějších i budúcích na věčné časy budúcně. A jestliže by sě ti lidé z Bobruovky a z Dobré Vody nám a budúcím našim zbraňovali platuov a důchoduov našich platiti a vydávati, tehdy páni Pernšteinští nynějšie i budúcí jsou a budú povinni ty lidi z Bobruovky a z Dobré Vody k tomu trestáním, anebo jakž by sě jim najlépe zdálo, připraviti tak a tú mocí, jako praví a dědiční páni opravní těch vsí, aby nám náš plat a naši důchodové odtud vycházeli. A dadúc nám naše důchody ti lidé z Bobruovky a z Dobré Vody, viece nám nic povinni činiti nebudú, a my opat a konvent i budúcí naši ničímž na ty lidi viece sáhati nemáme a slibujem mimo plat a duochody spravedlivé. — Item jakož já Vilém z Pernšteina etc bral sem desátek obilný z vesky Petrovic blíž Nového Města, ty jsem knězi opatovi a konventu jižpsaného kláštera propustil, aby je oni brali potud, pokudž k nim spravedlnost mají. — Item na tuto smlúvu póhonové mezi námi vzniklí obapolně a s obú stran zdviženi a v nic obráceni býti mají. — Protož my Vilém a Vratislav bratři z Pernšteina etc, a my kněz Vít opat etc i všecek konvent kláštera Žďárského nynějšie i budúcí, slibujeme sami za sě i za své budúcí smlúvu tuto ctně, věrně a právě v celosti zachovati na časy věčné a budúcí; kdežto my Vilém a Vratislav z Pernšteina etc jednu smlúvu vzali jsme, a my kněz Vít opat a konvent jižpsaného kláštera Žďárského také jednu smlúvu vzali sme pro zachovanie obapolnie věcí v nich psaných. Toho na svědomie, zdrženie a pro lepšie pevnost my Vilém a Vratislav bratřie z Pernšteina etc své vlastnie pečeti jsme k tomu přivěsili, a my kněz Vít opat a konvent jižpsaného kláštera Žďárského pečeti naše opatskú a konventskú k tomu také jsme

přivěsili; a k tomu na svědomie připrosili jsme urozených pánuov, pana Ctibora z Cimburka a z Tovačova haitmana markrabstvie Moravského, pana Albrechta z Bozkovic a na Letovicích, pana Beneše z Bozkovic a z Černé Hory, pana Znaty z Lomnice, pana Beneše z Ludanic a z Veveří podkomořieho markrabstvie Moravského, pana Václava z Dúbravice a z Osového, že jsú své pečeti na svědomie podle našich k těmto smlúvám přivěsili. Jenž jest psán i dán na Pernšteině v neděli po svatém Mikuláši, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého prvnieho počítajíc.

53.

Řehoř opat kláštera Sedleckého etc., purkmistr a rada města Jihlavy vidimují klášteru Žďárskému list krále Matyáše daný r. 1482 a kněze Petra ze Zvole daný r. 1488.

V Jihlavě 1492, 6. února. Orig. v zemském archivě. A. č. 118.

My kněz Řehoř opat kláštera Sedlického, Klemens opat kláštera Skalického, kněz Václav opat kláštera Želevského, purkmistr a rada města Jihlavy, oznamujem tiemto listem všem, kdež čten nebo čtúce slyšán búde: Poněvadž skrz rozličná nebezpečenstvie, kteréž se častokrát na cestách náhodú přiházejí, hlavnie listové ztraceni a pokaženi bývají, velebný a nábožný v Boze otec kněz Vít opat kláštera Žďárského, chtiec se takových příhod a pocestných nebezpečností uvarovati, maje některé listy hlavnie svrchupsaného kláštera svého přes svět potřebovati, nesměvše jich na tak dalekú cestu s sebú voziti, prosil nás žádostivě, abychom ty listy hlavnie viděli, ohledali a vyslyšeli, a vyslyšíce a přepišíce vidimovali a pečetmi svými zapečetili. I předložil nám dva listy na pergameně, jeden pod královským majestatem, a druhý s sedmi pečetmi visutými, oba české, kteréž jsme s pilností ohledali a čtúc slyšeli; a poněvadž jsme je shledali a viděli ve všech rozdielích, artikulích, klauzulách i zavření řečí a pečetmi zdravé, celé a neporušené i bez všelikteraké vady a zlého domněnie, kázali jsme je přepsati a vidimovati, aby všudy, kdež by tento list potřebován anebo pokázán byl, aby jemu bylo věřeno jako samým svrchupsaným listóm hlavním. Kterýchžto listóv hlavních první svědčí od slova do slova takto: „My Matyáš etc. Dán na poli u Hainburgku v sobotu den sv. Bartoloměje 1482“ [viz č. 32]. Item druhý list zní v tato slova: „Já kněz Petr ze Zvole etc. Dán na Žďáře v středu den sv. Jiří 1488“ [viz č. 47]. A protož my svrchupsaní kněz Řehoř opat kláštera Sedlického, kněz Klemens opat kláštera Skalického, kněz Václav opat kláštera Želevského, purgmistr a rada města Jihlavy, ohledavše a vyslyševše svrchupsané listy hlavní, pro spravedlivost a k žádosti častojmenovaného kněze Víta opata kláštera Žďárského kázali jsme je skrz písaře našeho v tento list, jenž slove Vidimus, přeložiti a přepsati. A na svědomie toho pro lepší jistotu a potvrzenie věcí svrchupsaných pečeti naše k němu jsme přivěsili dobrovolně, však nám a budúcím našim

bez škody. Jednáno a činěno v Jihlavě v pondělí den svaté panny Doroty léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého počítajíce.

54.

Vilém z Pernšteina klade klášteru Žďárskému Horní Bobrovou do desk zemských.

1492, 27. března. V deskách zemských v knihách Vratislava z Pernšteina.

Vilém z Pernšteina najvyšší hofmistr královstvie Českého, a Vratislav odtudž najvyšší komorník cúdy Brněnské, bratří vlastní, knězi Vítovi opatu a konventu kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím, zbuoží a městečka našeho dědičného Horní Bobrové s domy, s krčmami, s dvory s kmecími, s dědinami ornými i neornými, s platem, s mlýny, s mlýnuov puožitky, s lukami, s pastvami, s řekami, s potoky, s lesy, s háji, s chrastinami i se všemi a všelikterakými duochody, puožitky a příslušnostmi, kterýmižkoli jmeny jmenovány býti mohú, žádných nepozuostavujíce, se vší zvolí a s plným panstvím i kostelním podacím, v týchž mezech a hranicích, jakož jest od staradávna vysazeno a vyměřeno, a tak jakož jsmy to sami po předcích našich měli a drželi, to všecko právo ve dsky zemské vkládáme a vpisujem dědičně ku pravému jich držení a k dědičnému požívání. Actum anno 1492 fer. IV. post annunciacionis Marie virginis.

55.

Král Vladislav potvrzuje list krále Matyáše daný r. 1482 a list kněze Petra ze Zvole daný r. 1488, jak je Vidimus učiněný r. 1492 v sobě obsahuje.

Na Budíně 1493, 18. února. Orig. v zemském archivě. A. č. 120. — Steinb. č. 114.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvatský etc. král, markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabě etc., oznamujem tiemto listem všem, že jest nám ukázán dostatečný Vidimus pod pečetmi poctivých a nábožných otcuov Řehoře opata kláštera Sedleckého, Klimenta opata kláštera Skalického, Václava opata kláštera Želevského, a opatrných purgmistra a rady města Jihlavy, kterýžto Vidimus dva listy v sobě drží: první list najjasnějšieho pana Matyáše Uherského a Českého krále, předka našeho šťastné paměti, kterýmžto listem jmenovaný král dává své povolenie a moc nábožnému někdy knězi Petrovi ze Zvole, faráři v Letovicích, aby on všecken statek svuoj dědičný mohl odkázati, zavázati a zapsati, komuž by se kolvěk jemu zdálo a líbilo, na smrtedlné posteli nebo za zdravého života. Druhý list téhož kněze Petra, kterýmž on, jsa při dobrém zdraví a pravém rozomu [sic], na ten mocný list krále Matyáše činí kšaft a zřiezenie všeho statku svého, kterýž jest měl a jeho mocen byl, při kterémž pečeti některých pánuov a dobrých lidí jsú přivěšeny; jakož pak ti listové ty všecky věci v sobě šíře drží a světleji ukazují. I jsúce my prošeni od nábožného našeho milého Víta opata i také

konventu kláštera Žďárského, abychom toho svrchudotčeného listu krále Matyáše i také kšaftu jižpsaného kněze Petra potvrditi, a při tom při všem, což ten list krále Matyáše i také jižpsaný kšaft v sobě drží, je zuostaviti ráčili. K jejichžto prosbě jsúce milostivě nakloněni, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú jižpsaného listu krále Matyáše i také svrchudotčeného kšaftu ve všem jich znění, kusiech a artiklech tak, jako by tuto slovo od slova vepsány byly, potvrzujem, a při tom při všem, což ten list krále Matyáše i také ten kšaft v sobě drží a zavierá, milostivě je zuostavujem, a my ani budúcí naši králové Čeští ani žádný jiný nemáme svrchupsanému listu a kšaftu na překážku býti, než při tom při všem, což tiem kšaftem zřiezeno jest, chcme aby zuostaveno a zachováno bylo beze všeho přerušenie. Tomu na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v úterý masopustní léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho, království našich Uherského třetieho a Českého dvamezcietmého léta.

Ad relationem dom. Joh. de Šelnberg cancellarii regni Bohemie.

56.

Vratislav z Pernšteina nejv. komorník Brněnského soudu činí poklid mezi klášterem Žďárským a několika od kláštera žalovanými o desátky k faře Zvolské.

V Brně 1493, 9. března. CS. p. 162.

Já Vratislav z Pernšteina, najvyšší komorník desk a soudu práva zemského v Brně, známo činím tímto listem všem vóbec, kdož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú: Jakož velebný otec kněz Vít opat i s svým konventem kláštera Ždárského pohnal jest ku právu Brněnskému urozené panoše Gedeona z Volešničky a z Moravce, Jiříka z Jesenice, Adama z Byšovce, Václava Roženky z Tetic, a opatrných mužuov Štěpana dvořáka z Horní Rosičky, Jana dvořáka z Horní Rosičky, Matěje Koblasu z Dolní Rosičky, Jana dvořáka z Blažkova, Jakuba dvořáka z Blažkova, a to o to, že by faráři jeho do Zvole desátky nedávali; i přestali jsau o tu věc obapolně na mne mocně. A já takto mezi nimi vyříkám a vypovídám s jich obapolní dobrú vuolí, aby kněz opat desátky zadržalé prominul a z nich víc neupomínal, a oni svrchupsaní od tohoto času na časy budúcí povinni budú desátky faráři do Zvole vydávati, tak jakož od staradávna k té faře přísluší. Pakli by se kdy kdo z nich svrchupsaných desátků vydávati zepřel, tehdy knězi opatovi i jeho konventu ten poklid, který jest na ty póhony učinil, k škodě býti nemá, a toho právem bude moci hleděti a z těch desátkuov zadržalých, kteréž jim nyní prominuli, bude moci poháněti. Této mé výpovědi svrchupsanému knězi opatovi jeden list, a jim svrchupsaným druhý list dal jsem věcí svrchupsaných [na svědomí] a [pro] lepší jistotu svú vlastní pečeť s mým jistým vědomím rozkázal sem přitisknúti k tomuto listu.

Jenž jest dán a psán v Brně v sobotu před nedělí v půstě, kteráž slove Oculi, léta od narození syna buožího tisícého čtyřstého devadesátého třetího počítajíc.

57.

Jan Boček z Kunstatu prodává klášteru Žďárskému panství Vojnov Městec za 500 zl. Uherských.

Na Polné 1493, 1. máje. Orig. v zem. archivě. A. č. 121.

Já Jan Boček z Kunstatu a na Polné i s svými erby a budúciemi vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej čísti anebo čtúc slyšeti budú, že jakož někdy urozený a statečný rytieř pan Mikuláš z Buchova jměl jest zápisy od kněze Beneše opata a konventa kláštera Žďárského na Městecké zbožie, kteréžto zbožie a panstvie k témuž klášteru příslušelo jest a příslušie, s vědomím a vuole [sic] osviecených kniežat a pánóv pana Viktoryna, pana Jindřicha, pana Hynka kniežat Minsterberských, hrabí Kladských, panuov z Kunstatu a z Poděbrad, od urozeného panoše Zbienka z Buchova to zbožie, jakožto od dědice a nápadníka otce svého, za pět set zlatých Uherských kúpil jsem; protož s dobrým rozmyslem a s radú přátel svých dobrovolně s spravedlivým trhem a prodajem prodal sem a prodávám, zdal sem a zdávám i sstupuji to zbožie a panstvie, totiž městečko Městce s pustú tvrzí, s dvorem, s dvořiščem, s rychtú, s mlýny, s rybníky, s potoky, s lukami, s lesy, s řekami, ves Radostinku, ves Škrlovice a ves pustú Lhotu s rybníky, s lukami, s lesy, s řekami, s vodami tekutými i netekutými, a se všemi jich příslušnostmi, velebnému knězi Vítovi opatu a konventu kláštera Žďárského nynějšiem i potom budúciem prodal sem ku pravému dědictvie a mocně v to uvozuji, za pět set zlatých dobrých Uherských mince dobré a spravedlivé, rázu se lvy, kteréž sem již hotové zaplacené úplně a docela přijal od svrchupsaných kněze opata a konventa, a tak jakož sem to zbožie sám držel a požíval neb moji předkové s úroky, s robotami, s rolí oranú i neoranú, s lesy, s háji, s chrastinami, s lukami, s pastvami, s rybníky, s haltéři, s řekami, s potoky, s vodami tekutými i netekutými, s doly, s horami, s mezami, s hranicemi i s plným právem a panstvím, jakož to zbožie a panstvie svrchupsané v svých mezách a hraniciech jest rozdieleno, vymieřeno a okršleno, nic sobě v tom ani svým erbóm a budúciem práva ani kterého vlastenstvie nepozuostavujíce, tak úplně se vším přislušenstvím a panstvím, jakož sem to sám držel a požíval neb moji předkové. A protož já Jan Boček svrchupsaný i s svými erby a budúciemi slibuji svú dobrú čistú křesťanskú věrú beze všie lsti jim dřéveřečeným knězi opatovi a konventu a jich budúciem na to zbožie a panstvie již častojmenované se vším jeho příslušenstvím nikdy se nenavrátiti a nařiekati, a jestliže by kto kolvěk jim na to právem sáhl anebo nařiekal, mám vedle nich státi. Než co se Darska rybníka mého dotýče, ješto jest něco na ty krunty vytopilo, na kterýž list mám od osvieceného kniežete Viktoryna kniežete Minsterberského, hrabí Kladského etc, i také od kněze Linharta někdy opata Žďárského

i ode všeho konventu, ježto v tom listu šíře a světleji se vypisuje: toho rybníka Darska abych mohl užívati i budúcí moji vodami těmi, kterýmiž sem já prvé požíval k tomu rybníku tekutými i netekutými, bez překážky všelijaké toho rybníka kněze opatovy i konventské téhož kláštera nynějšiech i budúciech. Tomu na svědomie a pro lepšie jistotu věcí svrchupsaných já Jan Boček častojmenovaný svú jsem vlastnie pečeť s jistým mým vědomím dobrovolně k tomuto listu přivěsil; a pro lepšie jistotu a pamět připrosil sem urozeného pana Jana Štose z Chúnic a z Dešného, a urozených panoší Žicha z Opatovic na Šicendorfu, Jana z Vranova na Rudolci, Jiřka z Řehořova a z Jamného, Jindřicha Břiezského z Břiezy, Jindřicha Hadburka z Sobošic, že jsú své pečeti vedle mé svrchupsaných věcí na svědomie přivěsili. Jenž jest dán na Polné léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho, v středu den svatých Filipa a Jakuba apoštolóv božiech.

58.

Čeněk ze Zvole prodává tři dvory ve Zvoli klášteru Žďárskému za 500 zl. Uherských.

Ve Zvoli 1493, 6. srpna. Obsaženo v potvrzení z 13. pros. 1496 v archivě zemském. A. č. 127.

Já Čeněk ze Zvole i s svými erby prvnie zprávce věcí dolepsaných vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a přátel svých radú, pravým a spravedlivým trhem prodal jsem ku pravému dědictvie a mocí tohoto listu prodávám své vlastnie zbožie a dědictvie, což jsem měl ve Zvoli, dva dvory a třetí pustý slove Zdětín, s lidmi platnými i neplatnými, s čínžemi, s poplatky, s robotami, s lukami, s rybníky, s mezemi, s potoky, s mlýny, s lesy, s háji, s chrastinami, se všemi svobodami, s užitky, s plným právem a panstvím, tak jakož jsem to sám držel, nic sobě tu práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nezachovávaje, než to jsem všecko prodal svobodné ani komu závadné ku pravému dědictví, jmění a požívání velebným kněžím, knězi Vítovi opatu a konventu nynějšiem i budúciem kláštera Žďárského, věčně ku pravému dědictví a držení za pět set zlatých dobrých Uherských na zlatě i na váze spravedlivých, kteréžto zlaté již hotově a docela zaplacené vzal jsem a docela přijal. A my Jan z Nové Vsi na Radkově, Gedeon z Volešničky na Moravci, Aleš z Herultic, Beneš z Vahančic, ty časy purkrabě na Pernšteině, Prokop Plachý z Chlevského, Václav z Tetic a Roženky, rukojmě a spoluslibce za svrchupsaného Čeňka a za jeho erby, s niem a za ně slibujem naší dobrú a čistú věrú, rukú společní a nerozdielnú, beze všie zlé lsti prvepsanému knězi Vítovi opatu i všemu konventu kláštera Žďárského nynějšiem i budúciem svrchupsané zbožie i se vším, což k tomu přislušie, tak jakož sě svrchupíše, na prvniem panském sněmu anebo konečně na druhém, když dsky země otevřeny budú v Brně, z desk sobě, anebo komuž by to svědčilo, dáti vymazati a podle zemského práva za plná tři léta a šest práv po datum listu tohoto pořád zběhlých zpraviti, vyvaditi od každého

člověka světského i duchovnieho, i věnných práv i z židuov, ktož by to svrchupsané zbožie, tak jakž sě svrchupíše, kterým koli právem nařekl, slibujem zpraviti a osvoboditi naším nákladem a prací beze všech odporuov a zlé lsti. Také slibujem svrchupsaným věřitelóm našim toho zbožie za ssutie, tak aby oni při tom vždy zuostati mohli. A jestliže bychom které věci, jakož sě svrchupíše, nezdrželi a nedokonali, jehož bože nedaj, tehdy ihned bez meškánie, kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných najprv napomenuta budeme od kupitelóv našich svrchupsaných neb jich budúciech ústy, listem nebo poslem, jeden na druhého neukazuje ani sě druhým vymlúvaje, máme a slibujem vjeti a vlehnúti atd. [následuje formule ležení do Brna]. A neuchoval-li by Pán Buoh v tom času kterého z nás rukojmí svrchupsaných smrti, jehož toho Pán Buoh ostřez, tehdy my živí zuostalí rukojmě máme a slibujem jiného živého rukojmě tak hodného a mohovitého miesto toho umrlého v jednom měsíci od napomenutie pořád čtúc v toto rukojemstvie přistaviti, a list tento v táž slova obnoviti, a jej kupitelóm našim častopsaným a jich budúciem zase v jich moc dáti a položiti pod ležením svrchupsaným, a to tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo. A ktož by tento list měl s svrchupsaných kněze opata a konventa kupitelóv našich neb jich budúciech dobrú vuolí, ten má a mieti bude túž plnú moc a právo bez umenšenie k tomu ke všemu, což sě v tomto listu píše, jako oni sami kněz opat a konvent neb jich budúcí. Tomu na svědomie a pro lepšie jistotu věcí svrchupsaných my svrchudotčení jistci a rukojmě své jsme vlastnie pečeti s jistým naším vědomím dobrovolně k tomuto listu přivěsili. Jenž jest psán a dán ve Zvoli v úterý před svatým Vavřincem, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého třetieho léta počítajíce.

59.

Klášter Žďárský kvituje Herricha z Lichtenburka z osmapadesáti zlatých Uherských.

V Brně 1493, 16. září. CS. p. 168.

My kněz Vít opat, kněz Jan převor i všecken konvent kláštera Žďárského, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, že se jest stala smlúva mezi urozeným pánem panem Herrichem z Lichtenburka a z Bítova z jedné strany, a velebným knězem opatem a konventem z strany druhé, o puohon, kterýmž jest pohnal svrchupsaný kněz opat svrchupsaného pana Herricha ku právu Brněnskému z toho dílu, kterýž jest držel ty časy ve vsi v Blatnici, i o ten druhý díl, kterýž jest držel nebožtík pan Jan Sirotek v též vsi Blatnici, taková, že svrchupsaný pan Herrich svrchupsanému knězi opatovi a konventu jeho měl dáti a vyplniti LX zlatých bez II zlatých Uherských dobrých na zlatě i na váze spravedlivých, kteréžto svrchupsané [peníze] svrchupsanému knězi opatovi i jeho konventu vyplnil a zaplatil úplně a docela. Protož my kněz Vít opat i konvent svrchupsaní svrchupsaného pana Herricha i jeho erby

z těch LX zl. bez II zl. svrchupsaných kvitujem, prázdna činíme a mocně tímto listem propouštíme, a na ty dva oddíly svrchupsané my nynější ani budúcí více se nenavracovati. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu pečeti naše opatskú a konventskú přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Brně v pondělí na den svaté Lidmily anno Christi 1493.

60.

Klášter Žďárský kvituje erby Albrechta a Půty z Lichtenburka z 90 hřiven groší Českých a zavazuje se k zádušním službám božím v den úmrtí jich.

V Brně 1493, 16. září. CS. p. 164.

My kněz Vít opat, kněz Jan převor i všecken konvent kláštera Žďárského známo činíme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří aneb čtúce slyšeti budú: Jakož jsme měli nadání a zápis na vsi Blatnici, na devadesáte hřiven Českých groší, na dílu urozených pánuov pana Albrechtova dobré paměti a pana Puoty dobré paměti bratří z Lichtenburka a z Bítova, od urozených pánuov pana Jindřicha a pana Hynka arcipřista Olomuckého, Pražského a Vyšehradského kosteluov kanovníka, a pana Jana a pana Jiřího bratří vlastních z Lichtenburka a z Bítova dobré paměti, od předkuov svrchupsaných pana Albrechta a pana Puoty, kterýchžto XC hřiven Českých groší svrchupsaní pan Albrecht a pan Puota dali jsú nám a vyplnili a zaplatili úplně a docela. Protož my kněz Vít a konvent svrchupsaní kvitujem a prázdna činíme a mocně tímto listem propouštíme nadepsaných pana Albrechta a Puoty a jich erby z těch XC hřiven Českých grošuov, a na ten jich oddíl my nynější i budúcí naši slibujem se nenavracovati ani naříkati nadepsaných pánuov pana Albrechta a pana Puoty ani na jich erby věčně. A my svrchupsaní kněz Vít opat a konvent nynější i budúcí naši máme a slibujem vždy ve dvú nedělích jednú v pátek od buoží pašije mši s pašijemi pořád čtenými čísti, tak aby první pátek pašije, kteráž den neděle květné čte se, byla čtena, a v jiné pátky pašije jiné pořádně čteny buďte, a dvakrát v roce den pamětný smrti svrchupsaných pánuov předkuov pana Albrechta a pana Puoty z Lichtenburka a z Bítova s vigiljí a se mší svatú budúcně obchoditi máme. A na svědomí toho my opat a konvent etc. Datum v Brně v pondělí na den svaté Lidmily anno 1493.

61.

Klášter Žďárský zapisuje dvůr pustý ve vsi Kobylém Martinovi Komprtovi a jeho synu do jich životův.

Ve Žďáře 1494, 16. ledna. CS. str. 82.

My kněz Vít opat, kněz Jan převor i všecken konvent kláštera Žďárského oznamujem tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří anebo čtúce slyšeti budú,

že znamenavše dvora našeho opuštění ve vsi v Kobylém, a v tom se bojíce, aby dokonce neopustl, z naší všech jednostajné vuole a s dobrým rozmyslem chtíce, aby ten dvuor zase postaven byl, dávali [sic] jsme a mocí tohoto listu dáváme a dobrovolně zapisujem k postavení svrchupsaný dvuor se dvěma lánoma rolí opatrnému mužovi Martinovi Komprtovi a Jiříkovi synu jeho do jejich toliko životuov, znajíce jejich věrnost, kterúž klášteru našemu činí a činiti mají. A to těmito výminkami, že mají na tom dvoře svobodně seděti, a jej postaviti a opraviti mají, jakž najlépe moci budú; a když by bratři naši nebo služebníci kláštera našeho doluov přijeli, v jich potřebách opatřiti, a desátky, kteréž v té vsi máme, ač dá-li Buoh nám a klášteru našemu zase připadnú, tehdy ty nám na poli opatřiti a z pole zvésti mají; také neberúce sobě žádných jiných pánuov nežli nás a budúcích našich, ani se komu přikazujíce bez povolení našeho nebo budúcích našich a do vuole pod pokutú ztracení toho dvora. A chtěli-li by kdy ten dvuor v tom právě, jakož se svrchupíše, prodati neb směniti, toho nemají učiniti bez opata a konventu zvláštního povolení. A když by jich svrchupsaných dva životy zemřely a sešly z tohoto světa, tehdy ten dvuor postavený i s tím se vším, což svrchupsáno stojí, má zase na nás i na naše budúcí i na klášter náš spadnúti a svoboden býti. Pakli by svrchupsaní Martin a Jiřík proti tomuto zápisu učinili, od nás neb od našich budúcích mají trestáni býti jakožto poddaní naši. Tomu na svědomí my etc. Datum Sar anno Christi 1494, ve čtvrtek před sv. Antonínem vyznavatelem buožím.

62.

Jan z Lomnice postupuje opravu na vsech Vetli, Babíně, Vatíně, Sazemíně, Kotlasích, Pokojově a na lesu Radoníně, klášteru Žďárskému, a přijímá za náhradu ves Kozlov.

V Meziříčí 1494, 27. února. Orig. v zemském archivě. A. č. 124.

Já Jan z Lomnice a na Meziřiečí, najvyšší komorník markrabstvie Moravského, i s svými erby a budúciemi známo činím tiemto listem všady, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že jsem s velebným knězem Vítem opatem i vším konventem kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím směnu neboli frajmark učinil takovýto: že jakož jsem měl ku panstvie Mezřícskému opravu na vsech dědičných kláštera Žďárského na Vetle, Babín, Vatín, Sazemín, Kotlasy a Pokojov, a na les Radonín, jakožto budúcí potomek pánóv Mezříčských podle listóv na to dávno vyšlých znénie, jim nadepsaným knězi opatovi a konventu nadepsaného kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím na těch vsech svrchupsaných a lesu opravu a spravedlnost všecku, kterúž jsem měl, zdal jsem a zdávám i sstupuji dědičně a věčně, nic sobě v tom ani svým erbóm a budúcím práva ani kterého vlastenstvie nepozuostavuje, tak aby kněz opat a konvent kláštera Ždárského nynější i potom budúcí svrchupsané vsi a les se vším panstvím a příslušenstvím svobodně držali a požívali. Slibuji sám za sě i za

své erby a budúcí nadepsaným knězi opatovi a konventu nynějším i potom budúcím na ty vsi a opravu žádným obyčejem a právem duchovním ani světským ani také mocí nesáhati, ani které překážky činiti nynie i na věky, a jim nadepsaným knězi opatovi a konventu nynějším i potom budúcím tu smlúvu dskami zemskými zapsati, když dsky zemské v Brně najprvé otevřeny budú, a listy vrátiti, kteréž na to jsem jměl. Za kterúžto opravu a spravedlnost nadepsaný kněz opat a konvent kláštera Žďárského dali jsú a dávají své vlastnie zbožie a manstvie, jmenovitě ves Kozlov s pustú tvrzí a s dvorem v té vsi k jich nadepsanému klášteru od staradávna příslušející, s lidmi, s dědinami ornými i neornými, s platem, s lukami, s lesy, s háji, s chrastinami, s pastvami, s rybníky i se všemi užitky a požitky, což k té tvrzi a vsi od staradávna příslušie, kterými kolvěk jmeny jmenují sě, tak jako oni sami nebo předkové jich to drželi a požívali, nic sobě tu nepozuostavujíce, ku pravému dědictvie dědičně a věčně, tak jakož list na takovú směnu a frajmark mně dobrovolně s povolením osvieceného kniežete a pána pana Jindřicha kniežete Minsterberského, hrabí Kladského, pána z Kunstatu a z Poděbrad, jakožto fundatora kláštera nadepsaného, [od] kněze opata a konventa kláštera Žďárského vydaný svědčie a světleji zavierá, postúpili jsú a ve dsky zemské podle řádu, obyčeje a práva dědičně vložiti a vepsati mají. Kterúž směnu a frajmark já nadepsaný Jan z Lomnice a na Meziřiečí etc slibuji, i erby a budúcí své k tomu zavazuji, nadepsaným knězi opatovi a konventu kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím ve všech kusiech nahoředotčených ctně, věrně a právě i nepohnutě, jako ctnému pánu příslušie, věčně zdržeti a v celosti zachovati. Tomu na svědomie a jisté zdrženie pečeť svú přirozenú dal jsem k tomuto listu dobrovolně přivěsiti. A pro lepšie paměť a svědomie prosil jsem urozených vládyk, Jindřicha z Náchoda a z Březníka komorníka menšieho práva markrabstvie Moravského, Markvarta z Kralovic, Tomáše z Kojčína a na Jinošově, Voldřicha z Náchoda a z Březníka, Jakuba Komňatského z Komnětic, Arnošta z Jemničky a na Studniciech, že jsú své pečeti vedle mne na svědomie přivěsili k tomuto listu, sobě i svým erbóm bez škody. Jenž jest dán a psán na Mezřiečí ve čtvrtek před přenešením svatého Václava mučedlníka božieho a dědice Českého, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého čtvrtého.

63.

Smlouva mezi Janem Bočkem z Kunstatu a klášterem Žďárským o založení rybníku ve vsi Lhotce.

Ve Žďáře 1495, 9. ledna. Orig. v zem. archivě. A. č. 126.

Já Jan Boček z Kunstatu a na Polné z jedné, a my kněz Vít opat, kněz Jan převor i všecken konvent kláštera Žďárského zákona Cisterského z strany druhé, známo činíme tiemto listem přede všemi lidmi nynějšími i budúcími, že jsme takovú

mezi námi učinili smlúvu o místo v Lhotce blízko Městce v pusté vsi klášteru Žďárskému příslušející, tak že já Jan svrchuřečený mám na místě té pustiny rybník udělati a hrázi vystaviti, a tú hrází abych mohl vodu držeti a topiti, pokavadž by mi potřeba byla, bez překážky nadepsaného opata i jeho konventu nynějších i budúcích. Za kteréžto místo pusté já Jan Boček nadepsaný mám a listem tiemto slibuji i své dědice a budúcí zavazuji, témuž knězi opatovi a konventu nynějším i budúcím z toho rybníka na každé spuštěnie tři kopy kapróv dávati a vydávati beze všie odpornosti, nevymítajíc ani větších vybierajíc, ale napořád jakož nám sě loviti budú, beze všech fortelóv. Pakli by sě jim nezdálo ryb bráti, a že by jim ryb třeba nebylo, tehdy má jim za každú kopu kapróv kopa grošuov Českých střieberných ode mne anebo od mých dědicóv budúcích nebo Polenských úředníkuov beze všech omluv a odporností vydáváno býti. Pakli by mne Jana Bočka svrchupsaného aneb syna mého Hynka Pán Buoh smrti neuchoval bez erbóv a z toho světa povolal, aneb to zbožie Polenské kdy komu dali, prodali, odkázali anebo směnili, tehdy ten rybník beze všie překážky a nesnází má na kněze opata a konvent kláštera Žďárského spadnúti a věčně jim svoboden býti, a oni za nás a za naše předky Pánu Bohu modliti sě mají, a jakožto za jiné dobrodice [sic] kláštera svrchupsaného památku učiniti. Pakli by kto proti tomu učiniti chtěl, tehdy kněz opat i konvent svrchupsaní nynější nebo budúcí budú míti moc i plné právo v ten rybník se uvázati. Toto také přičiňujíc, pokud by tu rybník nebyl, že kněz opat a konvent nadepsaní toho místa trávú a lesem požívati mají. Tuto smlúvu dobrovolně učiněnú obapolně sobě zdržeti a v celosti zachovati máme a slibujeme; a já Jan Boček z Kunstatu a na Polné jednu sem vzal, a my kněz opat a konvent kláštera Žďárského také jednu pro pamět obapolnie. Toho na potvrzenie já Jan Boček nadepsaný pečeť svú přirozenú k tomuto listu přivěsiti jsem rozkázal; a my kněz Vít opat a konvent častopsaní podle téhož urozeného pána pana Jana Bočka svrchupsaného pečeti naše také přivěsili sme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Žďáře v pátek po božím křtění léta božieho tisícieho čtyřstého devadesátého pátého.

64.

Ladislav z Bozkovic daruje klášteru Žďárskému z vinného desátku v Blučině ročně tři dreilinky vína, začež klášter obroční zádušní mše konati má.

V Třebové 1495, 17. září. Orig. v archivě zemském. A. č. 125.

Já Ladslav z Bozkovic a na Třebové známo činiem tiemto listem všem, kdož jej uzdřie [sic] aneb čtúc slyšeti budú: Jakož mám list od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Matyáše Uherského a Českého etc krále a markrabí Moravského, kterémž [sic] mne JKMt obdařiti ráčil, tak abych já všecek statek svuoj movitý a nemovitý, dědičný i zápisný, což jeho koli mám, mohl dáti a poručiti, komuž by mi sě zdálo, za

zdravého života neb na smrtedlné posteli, společně aneb rozdílně, a aby to dání mé tak mocné bylo, jako bych to spolkem zavázal aneb dckami zemskými zapsal, jakož pak ten list šíře a světleji v sobě zavierá; na kterejžto list já svrchupsaný Ladslav o statku svém zvláštní poručenstvie a zřiezenie učinil sem, a to sobě v témž poručenství pozuostavil, což bych ješče komu odkázal neb poručil, aby to také mocné bylo. A protož já svrchupsaný Ladslav, chtě také za svú duši nějakú památku na tomto světě pozuostaviti, a obmýšleje v tom, že desátek Blučinský vinný k klášteru Žďárskému příslušel, kterejžto desátek já od nich kúpený i panským nálezem přisúzený dědičně mám, však proto nechtě, by ten klášter na tom gruntu neměl žádného požitku míti: s dobrým rozmyslem a přátel svých radú téhož kláštera opatu i konventu nynějšiemu i budúciemu dávám, porúčím a odkazuji na věčné a budúcí časy čtyři dreilinky vína tu v Blučině na témž desátku, a chci, aby jim od mých erbuov i budúcích potomkuov na každý rok při vinobraní z toho desátku vydáváni byli na časy věčné a budúcí beze všech odpornosti a výmluv všelijakých. A týž opat i s konventem nynější i budúcí povinni budú za mě i předky mé i všicky pany Bozkovce toto činiti na časy věčné: Item najprvé, kterej koli den by mne Pán Buoh z tohoto světa povolati ráčil, aby obchod celý s vigiliemi na týž den a nazajtří se mšemi zádušními, jakož obyčej jest, při nejmenšiem desieti mšemi čtenými, aby slúžen a činěn byl, a to na každý rok na časy věčné a budúcí. Item za nebožčíka bratra mého pana Jaroslava tu sobotu před svatú Lucií rovně takový obchod aby činili týmž zpuosobem a na každý rok. Item každé suché dny za všecek rod aby sě obchod dál týmž zpuosobem. Jakož jim toho věřím a v tom jich i potomkuov jejich svědomie obtěžuji; neb jsem i prvé jim pět set zlatých Uherských hotovejch z svej dobrej vuolie [sic] dal na výplatu městečka jménem Městce, a protož jim věřím, že sě v tom zachovají. Tomu na svědomie věcí svrchupsaných já svrchupsaný Ladslav svú vlastní pečeť sem přivěsiti kázal k tomuto listu, a připrosil sem urozených pánuov, pana Albrechta z Bozkovic na Letovicích, pana Jana staršieho z Lomnice, pana Karla z Vlašímě a z Úsova, pana Jiříka z Vlašímě na Úsově, a urozených vládyk Alše Krčmy z Konipas, Jana Procka z Cetně, že jsú své pečeti vedle mej také přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Třebové ve čtvrtek před svatým Mauricím, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého devadesátého patého počítajíce.

65.

Klášter Žďárský prodává Jirovský dvůr ve Zvoli za 40 kop groší Českých a roční plat 100 gr. Českých.

Na Žďáře 1496, 5. srpna. CS. p. 84.

My kněz Vít opat, kněz Jan převor i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi nynějšími i budúcími, že jakož od urozeného

panoše Čeňka ze Zvole zbuožíčko, dvory a s lidmi se vším jejich příslušenstvím, trhem kúpili jsme s dobrým rozmyslem a z jednostajné nás všech vuole; znamenavše naše dobré i kláštera našeho, prodali jsme i mocí toho listu prodáváme z těch dvorů jeden ve Zvoli, jenž slove Jirovský, se třmi lány rolí a s lukami, kteréž jsú již dokonce ukázány a postúpeny, opatrnému Janovi Peškovi, ženě jeho, dětem i budúcím jich ku věčnému držení a požívání, za XL kop groší Českých dobrých stříbrných Pražského rázu a Moravského čísla, LX groší za každú kopu počítajíc; kterýchžto groší nám dali a vyplnili XV kop groší, a po datum tohoto listu na každý rok na svatého Ducha po V kopách groší mají platiti až do vyplnění summy jižpsané. Pod takovúto úmluvú: že nám a našim budúcím a klášteru našemu mají vydávati a platiti z toho dvoru budúcně každý rok úroku spravedlivého sto groší Českých, a to rozdílně, na den svatého Jiří L gr. Českých, a opět na den svatého Václava L gr. Českých; tak však, že se nám a budúcím našim a klášteru našemu věrně zachovávati mají jakožto poddaní naši, a jiných sobě pánuov nebrati, a toho dvora neprodávati ani odkazovati ani směňovati bez vuole a přivolení našeho. Pakli by kdy ten dvuor chtěli prodati, to prvé mají na nás vznésti, a chtěli-li bychom my neboli budúcí naši kúpiti, mají nám to nad jiné dopříti zase. A jestliže by co protiv tomuto zápisu učinili, od nás nebo od našich budúcích mají trestáni býti jakožto poddaní naši, tomu se neprotivíce. Tomu na svědomí etc. Dán na Žďáře léta etc XIIII^{C}XCVI, feria VI. ante s. Laurentii martyris.

66.

Petr opat kláštera Želevského a rada města Jihlavy vidimují klášteru Žďárskému list Čeňka ze Zvole daný dne 6. srpna 1493 na prodej tří dvorů ve Zvoli.

V Jihlavě 1496, 13. prosince. Orig. v zem. archivě. A. č. 127.

My Petr božím zpuosobem opat kláštera Želevského, purgmistr a rada města Jihlavy oznamujem tiemto listem všem. Poněvadž skrz rozličná nebezpečenstvie, kteráž sě častokrát na cestách a na vodách lidem náhodú přiházejí, hlavnie listové ztraceni a pokaženi bývají, velebný a nábožný v Boze otec kněz Vít, božím zpuosobem opat kláštera Žďárského, chtiec se takových příhod a pocestných nebezpečností vystřieci a uvarovati, maje list hlavnie svrchupsaného kláštera svého přes svět potřebovati, nesměvvše jeho na tak dalekú cestu vážiti [snad voziti], prosil nás žádostivě, abychom ten list viděli, ohledali a slyšeli, a vyslyšíce a přepišíce vidimovali a pečetmi svými zapečetili. I předložil nám list na pargameně s sedmi pečetmi visutými český, kterýž jsme s pilností ohledali a čtúc slyšeli, a poněvadž jsme jej shledali a viděli ve všech artykuliech, klauzuliech a zavření zdravý, celý a neporušený i bez všelikterajé vady a zlého domnění, kázali jsme jej přepsati a vidimovati, aby všudy, kdež by tento list potřebován anebo pokázán byl, jemu bylo věříno jako samému svrchuřečenému listu

hlavniemu, jenž svědčie od slova do slova v tuto řeč: „Já Čeněk ze Zvole atd. Psán a dán ve Zvoli v úterý před sv. Vavřincem 1493“ [viz č. 58]. A protož my svrchupsaní kněz Petr opat kláštera Želevského, purkmistr a rada města Jihlavy, ohledavše a vyslyševše výšedotčený hlavní list, pro spravedlivost a k žádosti častojmenovaného kněze Víta opata kláštera Žďárského kázali jsme jej přepsati a v tento list, jenž slove Vidimus, přeložiti. A na svědomie a pro lepšie jistotu a potvrzenie věci svrchupsané naše pečeti k němu jsme přiložili a přivěsili, nám a budúcím našim bez škody. Jednáno v Jihlavě v úterý den svaté panny Lucie, léta Páně tisícieho čtyřstého devadesátého šestého počítajíce.

67.

Král Vladislav potvrzuje trh a list, kterýmž klášter Žďárský tři dvory ve Zvoli koupil.

V Olomouci 1497, 1. srpna. Orig. v zemském archivě. A. č. 128.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král a markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské knieže, a Lužický markrabě etc., oznamujem tiemto listem všem, že jest nám ukázán řádné Vidimus listu slovutného Čeňka ze Zvole, kterýmžto listem vyznává, že jest pravým a spravedlivým trhem prodal své svobodné a vlastnie zbožie a dědictvie, což jest měl ve Zvoli, dva dvory a třetí pustý řečený Zdětín, se vším plným panstvím a všelijakými puožitky a poplatky, tak jakž jest to sám držel, nic sobě tu práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nepozuostavuje, velebnému knězi Vítovi opatu a konventu kláštera Žďárského nynějším i budúcím, nábožným našim milým za pět set zlatých Uherských dobrých, jakož pak týž list o tom trhu šíře drží, ukazuje a zavierá. A při tom prosil jest nás jižpsaný opat a konvent téhož kláštera Žďárského, abychom jim k tomu povolenie naše dáti, toho trhu přijíti, potvrditi a je při tom zuostaviti ráčili; k kteréžto prosbě nakloněni jsúce, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú a jakožto markrabě Moravský, a zvláště poněvadž se ten trh stal pro dobré a užitečné kláštera nadepsaného, k tomu sme svolili a jim toho trhu a prodaje potvrdili, a tiemto listem potvrzujem, a jižpsaného opata a konvent nynější i budúcí jich při tom při všem, což ten list svrchupsaný v sobě drží, ukazuje a zavierá, zuostavujem milostivě, tak aby jižpsaný opat a konvent nynější i budúcí jich zbožie svrchupsané s tiem se vším, což k němu příslušie, jměli, drželi a jeho požívali nynie a na budúcí věčné časy, tak jako svého vlastnieho a dědičného zbožie, a to bez našie, budúcích našich králuov Českých a markrabí Moravských i všech jiných lidí všeliké překážky. Protož přikazujem hajtmanu, najvyšším komorníku a sudímu markrabstvie Moravského, věrným našim milým, když kolivěk požádáni budete od jižpsaného opata a konventu kláštera častopsaného, abyste to svrchupsané panstvie a zbožie se vším jeho příslušenstvím ve dsky zemské konečně vložiti a vepsati kázali bez odpornosti všelijaké. Tomu na

svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Dán v Olomouci v úterý den svatého Petra v okovách, léta božieho tisícého čtyřstého devadesátého sedmého, a království našich Uherského sedmého a Českého dvacátého šestého.

Ad relationem magnifici domini Johannis de Sselnbergk supremi cancellarii regni Boemie.

68.

Hanek hamerník, Ludmila manželka jeho a Barbora tchyně jeho vzdávají se za dvě stě kop groší Českých všeho práva ke statku, jenž kdysi Jeronymu rychtáři Žďárskému náležel, ve prospěch kláštera Žďárského.

Na Polné, 1497, 25. září. Orig. v zemském archivě. A. č. 129. — Steinb. č. 119.

My Hanek hamerník, Ludmila dcera Jeronymova a manželka Hankova, Barbora pozuostalá manželka Jeronymova někdy rychtáře Žďárského, za nás i za naše dědice a budúcí známo činíme tiemto listem všem vuobec nynějšího i potom budúcího věku, ktož jej uzřie aneb čtúce uslyšie, že se nám za všecek statek, k němuž po nebožtíkovi Jeronymovi někdy rychtáři Žďárském tchánu, otci a manželu našem jakéžkoli právo a spravedlnost měli sme a nám přislušalo, jmenovitě za duom v městečku Žďáře, za všecky a všelikteraké dědiny, lúky, zahrady, rybníky malé i velké, haltéře, buďte kdež buďte, s rybníkem za Hamrfeldem, i s tiem, což jest tiem rybníkem na Hamrských gruntech zatopeno, i za všecko, k čemuž jest koli nadepsaný Jeronym tchán, otec a manžel náš podle listuov Hanušovi otci jeho svědčících právo měl, ničehož nepozuostavujíce, od velebného kněze pana Víta opata a konventa kláštera Žďárského hotové, zaplacené úplně a docela přijali sme dvě stě kop groší dobrých stříbrných širokých Českých, rázu Pražského a čísla Českého, za každú kopu šedesáte groší počítajíce, podle smlúvy skrze osviecené knieže a pána pana Jindřicha knieže v Slezu [sic] Minstrberského, Olešnického a hrabí Kladského etc, a urozeného pána pana Jana Bočka z Kunstatu a na Polné učiněné všemu dosti stalo, a na tom sme přestali a přestáváme a za dostiučinění přijali sme a přijímáme mocí tohoto listu. Kteréhož všeho statku, ku kterémuž jest nadepsaný Jeronym tchán, otec a manžel náš jakéžkoli právo měl, a kterakžkoli jemu a nám po něm přislušeti mohlo, ničehož nepozuostavujíce, sě tiemto listem sami za sě i za naše dědice odříkáme a JMti knězi opatovi a konventu kláštera nadepsaného všecky [listy], Hanušovi otci Jeronymovi [sic] a potom jemu Jeronymovi svědčíce, jmenovitě list kněze Jana někdy opata dobré paměti a konventa kláštera Žďárského a konšelóv i vší obce městečka Žďárského s jejich visutými pečetmi na rybník a na haltéř ve Žďáře nad městem před horní branú svědčící; druhý list konšelóv a vší obce městečka Žďárského na vsi Vetli, na rybníky, žleby, lúky, lesy, lizy svědčící; třetí list od osviecených kniežat a pánuov pana Viktoryna, pana Jindřicha staršího a pana Jindřicha mladšího jinak

Hynka kniežat Minsterberských, hrabí Kladských, z Kunstatu a z Poděbrad etc bratří, jím[ž] sú nadepsané liste [sic] utvrditi ráčili, s naší dobrú a svobodnú vuolí potad, pokadž smy polovici k těm listóm právo měli: všecko právo naše, které jsme na těch nadepsaných listech měli, vydali sme a vydáváme mocí tohoto listu, žádného sobě ani svým dědicóm na těch listech ani na tom, načež svědčí, žádného [sic] práva ani vlastnosti nepozuostavujíce, a slibujem sami za sě i za své dědice i budúcí, na takový statek buď malý aneb veliký žádným vymyšleným obyčejem a právem duchovního ani světského řádu se netáhnúti, ani kterak koli navracovati věčně sami skrze sebe ani skrze jakéžkoli jiné zpósobené osoby buďto duchovnie aneb světské. A jestliže bychom sě kdy potom jakžkoli listuov, ježto nám aneb dědicóm našim k statku nebožčíka Jeronymovu platni a užitečni býti mohli, doptali, těch a takových žádných sobě ani dědicóm svým ku pomoci bráti nemáme a tiemto listem všie moci zbavujem, tak že nám a dědicóm našim k žádnému zisku a knězi opatovi jeho milosti a konventu i jejich potomkóm k žádné škodě býti nemají. Tomu na svědomie a pevnost, pečetí svých nemajíc, prosili sme urozeného pána pana Jana Bočka z Kunstatu a na Polné pána našeho, a urozených vládyk Žicha Kobíka z Opatova a na Šicndorfě, Brychcího z Náchoda, Jana Němce z Morbachu, Jindřicha z Újezdce, Jindřicha Hadburka z Sobošic, múdrých a opatrných rychtáře a konšeluov starších i obce městečka Žďárského, aby pečeti své sobě bez škody za nás k tomuto listu přivěsiti dali. A my Jan Boček z Kunstatu a na Polné, Žich Kobík z Opatova a na Šicndorfě, Brychcí z Náchoda, Jan Němec z Morbachu, Jindřich z Újezdce, Jindřich Hadburk z Sobošic, a rychtář, konšelé i všecka obec městečka Žďárského, jsúce od nadepsaných Hanka, Lidmily a Václava prošeni, dali sme naše vlastnie pečeti k tomuto listu sobě bez škody přivěsiti. Jenž jest dán a psán na Polné ten pondělí před svatým Václavem, léta božího tisícého čtyřstého devadesátého sedmého počítajíce.

69.

Albrecht, Jiří a Karel, knížata Minsterberská, potvrzují klášteru Žďárskému všechny privileje.

Na hradě Kladském 1498, 24. července. CS. p. 263. (Překlad latin. orig.)

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice šťastně amen. Ne aby činy knížat zapomenutím temnosti z lidské paměti zhlazeny byly, i protož jest potřebí, aby listovní pomocí a živého jazyka svědomím byly uvěčněny. Protož my Albrecht, Jiří a Karel bratři nedílní Buoží milostí svatého Římského císařství knížata Minsterberští, Slezští a Olešničští vejvody, hrabí Kladští, páni z Kunstatu a z Poděbrad, tak nynějšího jako budúcího věku věrným Kristovým chceme, aby tímto listem bylo známo, že v přítomnosti naší osvícenému někdy knížeti panu Jindřichovi Minsterberskému, Slezskému a Olešnickému etc. vejvodě, hrabí Kladskému, pánu z Kunstatu a z Poděbrad, rodiči našemu najmilejšímu šťastné paměti, od velebného a duchovního kněze Víta opata a jeho bratří kláštera Studně svaté panny Marie ve Žďáře, Cisterského zákona a biskupství Pražského, nábožných našich milých, jakožto pravému a spravedlivému

téhož kláštera fundatorovi bylo jest pokorně prošeno, aby z své vlastní a přirozené milosti všeliká a každá jich privilegia, listy, milosti, svobodnosti, obdaření, puojčení, ohrazenosti, indulty, práva a chvalitebné obyčeje od prvního fundatora téhož kláštera někdy pana Bočka hrabí z Perneku a purkrabí Znojemského, kteréhož my vedle pravého stupně a kmenu krevního zstupujícího praví a spravedliví fundatorové jsme a náměstkové, i jiných potomkuov jeho a mnohých dobrodincuov, najjasnějších králuov Českých a markrabí Moravských, pánuov a šlechticuov téhož království a markrabství i jiných kterýchž kolivěk věrných Kristových, řečenému klášteru, opatu a konventu v ty časy jsúc jim daná neb daných, puojčená neb puojčených, obnoviti, dovoditi, upevniti a milostivě potvrditi ráčil, jakož pak to, co učiniti se jest podvolil a slíbil, ale že jsa v tom smrtí zastížen, k skutku toho nepřivedl místnému: protož my výšeřečení vejvody, bratři nedílní, žádajíc otce našeho dobrotivého šlepěje následovati, sliby na místě jeho naplniti a k skutku místnému chtíc přivésti, poněvadž k milosrdenství knížat záleží, aby své poddané dobrotivými příznivostmi navštívili, a zvláště ty, kteréž řehole nábožného duchovenství nad jiné vyvyšuje a Buohu nesmrtedlnému vděčné a příjemné činí; a z té příčiny dobrotivého rodiče našeho a předkuov našich šlepějí se přidržejíc, témuž klášteru, opatu a konventu výšejmenovaným všechna i každá zvláště jich privilegia, listy, svobody, milosti, obdaření, puojčení, práva, odpuštění, chvalitebné zvyklosti a ohrazenosti, jimžto jich náboženství pro rozmnožení služby boží a jeho nejslavnější rodice Marie Panny vždycky neposkvrněné k chvále a pro vydržení osob Bohu nesmrtedlnému v témž klášteře slúžícím [sic], na kterýchž kolvěk věcech neb zboží duchovních neb světských, mohovitých i nemohovitých, na kterýchž kolvěk místech aneb kterými by kolvěk jmény jmenovány, řečeny a nazvány býti mohly, najosvícenější někdy králové, vejvodové, knížata, páni, šlechtici, starší a předkové naši, jsa [sic] hnuti nábožným duchem, obdařili, dali, poručili a obmyslili, anebo kteréž by od kterýchž kolvěk osob duchovních nebo světských, jakéhož by kolvěk stavu, poctivosti, duostojnosti, povahy neb výsosti a jazyka byli, dosáhli a drželi, ve všech a zvláštních jich znění, punktech, artikulích, klauzulích a rozumích, jakož taková zboží obyčejným požíváním dokázána se býti uznávají, od slova do slova, tak jakoby všech jich znění v tomto listu byla popsána, i také jako by o těch právem neb obyčejem měla tímto listem býti zmínka přední neb zvláštní, obnovujem, dovozujem a upevňujem, a z naší zvláštní velkomocní milosti a dobrotivosti potvrzujem, chtíc a našemi slovy knížetskými slibujem předřečený klášter, opata a konvent nynější i budúcí i jich lidi poddané ve všech milostech, právích, svobodách, darování a utvrzenostech zachovati, obhajovati a zbraňovati [sic] časy věčnými. A ještě nad to výše řečený klášter, opata a konvent i jich lidi nynější i budúcí ode všech a zvláštních všelikterakých dávek, porážek, pomocí, povrubuov, trápení, robot, nepravostí a lidských služebností i fuor nebo vozeb i od jiných všelikterakých zvláštních obtížností, kterými by kolivěk jmeny nebo slovy byly jmenovány, z milosti naší přirozené na věčné časy vyhlašujeme, vypovídáme, vyříkáme a ortelujeme svobodné, prázdné a vykúpené; kteréžto svobodenství, vykoupení, vyprázdnění a stvrzení slibujem za nás, erby a budúcí naše jim klášteru, opatu a konventu i jich lidóm poddaným ustavičně spatřiti*) a neporušeně zachovati. A protož aby týž opat a veškeren konvent téhož kláštera nynější i budúcí při buožích službách, pohřebu, ročním obchodu, vigiljích, modlitbách za předkuov a rodičuov našich, téhož kláštera fundatoruov a obrancuov duše spasení a hříchuov odpuštění tím pilněji a nábožněji, jakož pak povinni jsou, se okazovali a měli tuto zvláštní milost témuž klášteru, opatu i jich lidem učinili jsme, slibujíc

*) V lat. orig. stojí: quam quidem libertatem ..... attendere.

nápotom předřečený klášter na zbuoží, dvořích, vsech a jeho vlastenství hospodami přebyvadly neb jinými kterými koli nátisky netrápiti, kvaltu nečiniti ani kterým obyčejem jakými koli obtížnostmi časy věčnými nezapokojiti. Nechceme přes to i slibujem týž klášter a jeho zbuoží, dvory, vsi i jeho vlastenství s důchody jeho, potřebnostmi a příslušnostmi kterými koli skrze nás, erby a budúcí naše nezapisovati, nezastavovati, neprodávati, uesměniti ani jiným kterým obyčejem neb kterú vymyšlenú barvú odcizovati. Pakli by co takového z zapomenutí neb z nepozorování toho našeho vysvobození, jehož Buože zachovaj, skrze nás, erby a budúcí naše proti tomu pokušeno a učiněno bylo, totiž že by ten klášter nebo zbuoží a vlastenství jeho, kterými koli jmény jsú jmenovány aneb jmenovány by býti mohly, od téhož kláštera kterým koli obyčejem buď obdařením, zapsáním, prodáním, směněním nebo zastavením byla by odtržena, to tehdy jako nyní a nyní jako i tehdy bořime, rušíme, kazíme, a ovšem aby to žádné moci, pevnosti a trvalosti nemělo, vypovídáme, ustanovujem i tímto listem s jistým naším vědomím mocí knížetskú ortelujem, aby to na věčné časy a budúcí trvalostí bylo zachováno. Tomu na svědomí a pevnost věcí všech svrchupsaných a každých zvláště pečetí naše knížecké duostojnosti přivěsili jsme k tomuto listu. Jednáno na hradě našem Kladském v úterý před hodem sv. Jakuba většího apoštola, léta spasení našeho tisícého čtyřstého devadesátého osmého.

70.

Albrecht, Jiří a Karel, knížata Minsterberští, potvrzují klášteru Žďárskému všecky privileje a dovolují, kdyby rod jich vymřel, aby klášter sobě sám opravního pána vyvoliti mohl.

Na hradě Kladském 1498, 16. září. CS. p. 275.)*

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice šťastně amen .... My Albrecht, Jiří a Karel, bratři nedílní, svatého Římského císařství knížata Minsterberští, Slezští, Olešničští vejvody, hrabě Kladští a páni z Kunstatu a z Poděbrad .... chceme, aby tímto listem známo bylo, že v přítomnosti naší osvícenému někdy knížeti Jindřichovi jasné paměti .... rodiči našemu přenajmilejšímu od velebného otce kněze Víta opata a bratří všeho sboru nebo konventu kláštera Studnice svaté panny Marie ve Žďáře .... skrz nějakého velkomocného Bočka hrabí Perneckého a purkrabí Znojemského prvního fundatora, znova zasazeného, vyzdviženého, vystaveného a dokonale opatřeného a nadaného a potom po dlúhém času skrze zločince hltavé a vzteklé vypálený a v popel obrácený i v jeskyni lotrovskú přivedený,**) jakož pak na zboření téhož kláštera patřícím až podnes se vysvědčuje, zboží k vychování osob, v témž klášteře Bohu nesmrtedlnému slúžících, nadaných a obdařených, lúpežem pobraných a v cizí užitky, ne k chvále ani k službě boží, jakož byly nadány a poručeny, obrácených, ani který z fundatoruov byl jest nalezen, ježto by takového založení neb fundací nepravost zbraňoval, anebo aby k zase vystavení a napravení dědictví Kristova jakú pomoc učinil, jediný ten velkomocný pan Jiří z Kunstatu a z Poděbrad, potom králem Českým učiněný, pán a děd náš přenajmilejší, takového svých předkuov a pronároduov zchvaleného založení zbořeného litost majíc, po drahně potom zběhlých letech hleděl toho všelikým obyčejem a cestú, aby výšedotčený klášter i s jeho zbožím z rukú nespravedlivě držících a šeredně užívajících vysvobodil, a k chvále

*) List ten, překlad lat. originalu, na velikém díle stejně zní s č. 69. My jsme zde jen otiskli různě znějící místa a konec, kdež se o právu kláštera k volbě opravního pána mluví.

**) V lat. orig. stojí: Tandem post longum per nequissimos, rapaces rabidosque Taboritarum sectatores .....

služby boží a ke cti najsvětější a najslavnější rodice panny Marie vždycky neposkvrněné zase obrátil, a do téhož kláštera opata a bratří uvedúc, jakožto skrze nového fundatora a napravitele osazených a ustanovených navrátil a vtělil; jakožto pak skutečně učinil jest, jsúc od jiných téhož kláštera nadání a podacího práva užívati chtějících radú a pomocí opuštěn, jakožto pravému, spravedlivému a nepochybnému právem dědovým a nápadem otcovským téhož kláštera fundatorovi bylo jest pokorně prošeno,*) aby .... veliká a každá jich privilegia ..... obnoviti, dovoditi, upevniti a milostivě potvrditi ráčil .... Chcme ještě nad to i tudyž vypovídáme a mocí tohoto listu ustanovujem a za právo říkáme ortelně: jestliže by který kolivěk nebo kteříkoli z nás erbuov a budúcích našich častořečený klášter, opata neb bratří nynější neb potomní neb jednoho z nich kvaltovně a rukú mocnú nabiehal by, zamútil by neb jakú koli všetečnú smělostí trápiti směl by, jakož pak v paměti máme, že tato léta předešlá skrze některé jest se o to pokoušeno: tehdy ihned jakž by se to stalo, ten jistý sám sebe a svú osobu všelikého práva podacího oblúpí a zbaví, kteréhož i my s naším jistým vědomím, mocí a nálezem knížetským vyslovujem oblúpeného a zbaveného vyslovujem a odsuzujem, a vchod [do] kostela i kláštera míti nebude, ani božích služeb, modliteb, proseb, kteréž se v něm díti budú za fundatory a dobrodince, nebude účasten, a po smrti v témž klášteře pohřebu svého míti nebude. Také jestliže bychom, čehož Buože nedaj, my erbové neb budúcí naši, s ledví našich pošlí, po sobě nepozuostavivše pravých erbuov, s tohoto světa smrtí sešli, tehdy opat s bratřími předřečeného kláštera nynější i potomní moc všelikú bez umenšení míti budú, sobě a svému klášteru bez odporu na místo fundatoruov zvoliti a ustanoviti pána, ochrance, poručníka, branitele a pomocníka, kterýž se jim líbiti bude a klášteru potřebnější bude. Jestliže by pak který kolivěk neb kteříkoli z lidí tato naše obnovení, osvobození, potvrzení a zvláštní milosti rušiti neb kterú všetečnú smělostí proti tomu učiniti směl by aneb směli by, aby se znali, že jsú v ortel súdce spravedlivého a ukrutného a věčného zlořečení upadli. Kterýchžto věcí na zjevné svědomí a pevnost věčného zdržení tyto listy pečeti obecní větší našeho knížetského duostojenství přivěšením kázali jsme utvrditi. Jednáno na hradě Kladském v neděli den svaté Ludmily léta spasení našeho tisícího čtyřstého devadesátého osmého. V přítomnosti najduostojnějšího a velebných v Buoze otcuov a kněží kněze Jana někdy Varadinského biskupa, ale nyní bratra zákona svatého Františka s observancí, Ondřeje Lubenského, Benedikta Matky buoží v Vratislavě na písku, Jana svatého Vincencia v předměstí města Vratislavského, Antonína Henrichovského a Jakuba Kamencienského klášteruov opatuov, a kněze Kristofora Rabnice kostela sv. Kříže v Vratislavě kanovníka, i také urozených a slovutných pana Jana z Fulstejna maršálka, Konrada purkrabí z Donína, Sebalda Hubara doktora v lékařství, Jana Děvice z Líbenova, Viléma Mošovského z Pontvicz, Jana Gumperta z Slíbenova na Češele, Jiříka Borovského našeho Bernstatského hajtmana, Jindřicha Reichenpacha na Petrovicích, Krystofora Boršnice z Borova, Jana Šofa z Hercigwaldu, a Klimenta z Jakšonova kancléře našeho, i jiných mnohých světských osob nábožných a věrných našich zvláště milých. Kašpar Frank z Frajnstatu farář Vincikský, naší kanceláře písař, tyto věci měl sobě svěřeny.

71.

Dorota ze Svrátečky prodává dvůr řečený Svrátečka klášteru Žďárskému.

V Meziříčí 1500, 19. dubna. CS. p. 192.

Já Dorota ze Svrátečky a z Studnic i s svými erby, první zprávce věcí dole-

*) Vazba česká podle latinského: fundatori extitit supplicatum.

psaných, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a přátel svých radú pravým a spravedlivým trhem prodala jsem ku pravému dědictví a mocí tohoto listu prodávám své vlastní zbuoží dvuor, jenž slove Svrátečka, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s rybníky, s pastvami, s mezemi, s potoky, s lesy, s háji, s chrastinami, se všemi svobodami i s užitky a s plným právem a panstvím, tak jakož sem sama držela a požívala neb moji předkové, nic sobě tu práva, panství ani kterého vlastenství nezachovávaje, než to jsem všecko prodala svobodné a nižádnému nezávadné ku pravému dědictví, jmění a požívání velebnému knězi Vítovi opatovi a konventu nynějším i budúcím kláštera Žďárského věčně ku pravému dědictví a držení za sto a za XXX kop groší širokých dobrých stříbrných rázu Pražského a čísla Moravského, LX groší za každú kopu počítajíc, kteréž jsem již hotové a docela zaplacené vzala a docela přijala. A my Beneš z Bozkovic a na Černé Hoře, Zikmund Válecký z Mírova a na Pozdětíně, Mikuláš Oslavický z Jemničky a na Slatině, Brychcí z Náchoda, Jan z Olešničky a na Jemničce, Bohuslav z Čechtína a na Hošťákově, rukojmě a spoluslibce za svrchupsanú paní Dorotu i za její erby, s ní a za ni slibujem naší dobrú a čistú věrú, rukú společní a nerozdílnú, beze vší zlé lsti prvépsanému knězi Vítovi opatu i všemu konventu kláštera Žďárského nynějším i budúcím, svrchupsané zbuoží i se vším, což k tomu přísluší, tak jakož se svrchupíše, na prvním panském sněmu aneb konečně na druhém, když dsky země Moravské otevřeny budú v Brně, z desk sobě, aneb komuž by svědčilo, dáti vymazati a podle zemského práva za plná tři léta a šest práv po datum listu tohoto pořád zběhlých zpraviti, vyvaditi od každého člověka světského i duchovního i věnných práv i z židů, kdož by to svrchupsané zbuoží, tak jakož se svrchu píše, kterýmžkoli právem nařekl, slibujem zpraviti a osvoboditi naším nákladem a prací beze všech odporů a zlé lsti. Také slibujem svrchupsaným věřitelóm našim toho zbuoží za ssutí, tak aby oni při tom vždy zuostati mohli. A jestliže bychom které věci, jakož se svrchu píše, nezdrželi a nedokonali, jehož Buože nedaj, tehdy ihned bez meškání kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných napomenuta budeme atd. [následuje formule ležení do Brna]. A neuchoval-li by Pán Buoh v tom času kterého z nás rukojmí svrchupsaných smrti, jehož toho Pán Buoh ostřez, tehdy my živí a zuostalí rukojmě jmáme a slibujem jiného živého rukojmě tak hodného a mohovitého místo toho umrlého v jednom měsíci od napomenutí pořád čtúc k sobě v toto rukojemství přistaviti, a list tento v táž slova obnoviti a jej kupitelóm našim častopsaným a jich budúcím zase v jich moc dáti a položiti pod ležením svrchupsaným, a to tolikrát, kolikrát by toho potřebí bylo. A kdož by tento list měl s svrchupsaných kněze opata a konventa kupiteluov našich neb s jich budúcích dobrú vuolí, ten má a jmíti bude túž plnú moc a právo bez umenšení k tomu ke všemu, což se v tomto listu píše, jako oni sami kněz opat a konvent neb jich budúcí. Tomu na svědomí

a pro lepší jistotu věcí svrchupsaných my svrchudotčení jistci i rukojmě své jsme vlastní pečeti s jistým naším vědomím dobrovolně k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v Meziříčí v středu velikonoční léta buožího tisícého pětistého počítajíce.

72.

Na Budíně. 1501, 20. července. Orig. v c. k. dv. archivě ve Vídni.

Král Vladislav svoluje, aby Ladislav z Boskovic pustou ves Novošice od držitelů vyplatil. — Dán na Budíně v úterý před svatú Maří Magdalenú 1501.

Tištěno v Šemberově spise: Páni z Bozkovic, str. 200.

73.

Ve Frankšteině. 1501, 30. července. Orig. v c. k. dv. archivě ve Vídni.

Albrecht, Jiří a Karel knížata z Minsterberka povolují jako fundatorové kláštera Žďárského, aby Ladislav z Boskovic pustou ves Novošice vyplatil. — Dat. Ffranksstayn fer. VI. post festum sancti Jacobi apostoli, anno dom. 1501.

Tištěno v Šemberově spise: Páni z Boskovic, str. 201.

74.

Klášter Žďárský prodává dvůr v Křižinkově Janu Kačicovi za 45 kop groší Českých a roční plat 2 kop groší.

Ve Žďáře 1503, 7. července. CS. p. 86.

My kněz Vít opat, kněz Kryštof převor i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi lidmi nynějšími i budúcími, kdož jej uzří aneb čtúc slyšeti budú, že jakož jsme koupili dvuor v Křížinkově s veskú Křižinkovem od urozeného vládyky Václava Hadburka, kterýž jest měl v manství věčně zapsaný; my lepší naše v tom znajíce, z jednostajné vuole a s dobrým rozmyslem prodali jsme i mocí tohoto listu prodáváme ten dvuor svrchupsaný v Křižinkově, kromě vsi, opatrnému Janovi Kačicovi, ženě jeho, dětem, erbóm a jich budúcím, s rolí, s lukami, s dědinami, s rybníčky, s tím se vším, což k tomu dvoru od staradávna přísluší, k věčnému držení a požívání, za čtyřicet a za V kop groší Českých širokých; kterýchžto groší již nám dali X kop gr. Českých, a potom po datum listu tohoto na den svatého Ducha mají nám dáti V kop gr. Českých, a potom opět přes rok o svatém Duše mají nám platiti po V kopách gr. Českých až do vyplnění summy již psané. Pod takovúto úmluvú, že nám a klášteru našemu mají vydávati a platiti z toho dvoru budúcně a věčně každý rok úroku spravedlivého II kopy groší Českých širokých, a to rozdílně: na den svatého Václava kopu gr., a opět na den svatého Jiří kopu groší Českých. Tak však, že se nám a klášteru našemu věrně zachovávati mají, a žádnému se jinému nemají přikazovati ani koho jiného za pána svého míti, nežli nás opata a konvent svrchupsaného kláštera nynější neboli budúcí. A jestliže by Jan

svrchupsaný, jeho dědici a budúcí ten dvuor kdy chtěli prodati, směniti anebo zastaviti, to budú moci učiniti člověku dobrému, kterýž by se nám neboli našim budúcím hodil, a k kterémuž bychom my aneb budúcí naši přivolili; avšak to prvé mají na nás vznésti; chtěli-li bychom my neboli budúcí naši koupiti, mají nám to zase nad jiné dopříti. A jestliže by co proti tomuto zápisu učinili, od nás neboli od budúcích našich mají trestáni býti jakžto poddaní naši, tomu se neprotivíce. Tomu na svědomí etc. Datum Sar anno XV^C^III, feria VI. post ss. Petri et Pauli.

75.

Klášter Žďárský prodává rybníček a les v Řečici Mikuláši Moučkovi za 90 kop Míšenských.

Ve Žďáře 1503, 8. srpna. CS. p. 88.

My kněz Vít opat, kněz Kryštof převor i všecken konvent kláštera Žďárského vyznáváme tímto listem přede všemi lidmi nynějšími i budúcími, že jakož jsme koupili dvuor v Řečici od opatrného muže Mikuláše Moučky a od jeho erbuov za sto a za třiceti kop Míšenských, kterýžto dvuor týž Mikuláš, žena jeho i děti a budúcí jich jměli jsú věčně zapsaný; i vzali jsú zase od nás od toho dvoru rybníček pode dvorem a les v Chlumku, pokud příslušel jest a přísluší od staradávna k tomu dvoru, v devadesáti kopách Míšenských. A protož my opat a konvent svrchupsaní z jednostajné vuole a s dobrým rozmyslem prodali jsme a prodáváme, postúpili jsme a postupujeme a odevzdáváme již svrchujmenovaný rybníček pode dvorem v Řečici a les v Chlumku, tak jakož se svrchu píše, za LXXXX kop Míšenských svrchupsaným Mikulášovi Moučkovi, ženě jeho, dětem jich a budúcím k věčnému držení a požívání, aby oni toho rybníčka a lesa na panství našem užívali beze všech poplatkóv a překazy nás a našich budúcích. A voda, kteráž na ten rybníček teče, má jim svobodně bez škody Řečických nynějších i budúcích puštěna býti. Zajíce a ptákuov v Chlumku, pokud jim přísluší, budú moci sobě honiti a lapati. A jestliže by svrchupsaní Mikuláš Moučka neb jeho dědicové a budúcí ten rybníček s tím lesem kdy chtěli prodati nebo směniti nebo zastaviti, to budú moci učiniti na panství našem člověku dobrému, kterýž by se nám hodil a k kterémuž bychom my nebo naši budúcí přivolili, nebrúce sobě žádných jiných pánuov ani se komu přikazujíce nežli nás opata a konvent svrchupsaných. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu my opat a konvent svrchupsaní etc. Datum Sar anno Christi XV^C^III, feria III. ante sancti Laurentii martyris.

76.

Václav Hadburk prodává ves Křížinkov klášteru Žďárskému, kterou od téhož kláštera k dědičnému manství držel.

Na Meziříčí 1504, 9. února. CS. p. 239.

Ja Václav Hadburk z Sobušic i s svými erby a budúcími vyznávám tímto

listem obecně přede všemi, ktož jej čísti nebo čtúc slyšeti budú, že jakož sem měl zápis od kněze Linharta někdy opata a konventa kláštera Žďárského na vesku Křížinkov a na dvuor v té vsi se vším k tomu dvoru a vsi od staradávna příslušenstvím k věčnému a ku pravému dědictvie v manstvie zapsáno; protož s dobrým rozmyslem a s radú přátel svých dobrovolně spravedlivým trhem a prodajem prodal sem a prodávám, zdal sem a zdávám i sstupuji to zbožie a panstvie vesku Křížinkov i se dvorem v té vsi, tak jakož sem to zbožíčko sám držel a požíval, s robotami, s rolí oranú a neoranú, s rybníky i se vším, což k tomu od staradávna přísluší, nic sobě ani svým erbóm tu práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nezachovávaje, velebnému knězi Vítovi opatu a konventu kláštera Žďárského nynějším i potom budúcím ku pravému dědictví a držení, a mocně v to uvozuji za puol druhého sta a za patnácte kop grošóv Českých dobrých stříbrných, rázu Pražského a čísla Moravského, šedesáte groší za každú kopu počítajíce, kteréž sem již hotové a docela zaplacené vzal a přijal. Protož já Václav Hadburk svrchupsaný i s svými erby a budúcími slibuji svú dobrú čistú křesťanskú věrú beze vší lsti jim dřéveřečeným knězi opatovi a konventu a jich budúcím na to zbožie svrchupsané se vším jeho příslušenstvím nikdy se nenavrátiti ani nařiekati. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu já Václav Hadburk častojmenovaný svú sem vlastní pečeť s jistým mým vědomím dobrovolně k tomuto listu přivěsil. A pro lepší jistotu a paměť připrosil sem urozených pánuov pana Jana a pana Václava bratřie vlastniech z Lomnice a na Náměšti, a urozených vládyk pana Bluda z Kralic, Jindřicha z Náchoda a z Březníka, Jana z Ebrhartce a z Jinošova, a Hynka z Jestřebie, že jsú pečeti své vedle mé na svědomie k tomuto listu přivěsili. Jenž jest psán a dán na Meziřiečí v pátek den svaté Apollony, od narozenie syna božieho patnáctistého čtvrtého počítajíce léta.

77.

Ladislav z Bozkovic a Hanuš Haugvic z Biskupic činí z rozkazu krále Vladislava výpověď mezi Janem z Lomnice a klášterem Žďárským o vsi Kučerov a Hrušovany.

V Brně 1504, 16. listopadu. Obsaženo v potvrzení krále Vladislava dne 12. prosince 1504. V zem. archivě A. č. 136. Steinb. č. 122.

Léta Páně tisícého pětistého čtvrtého tu sobotu po svatém Martině z rozkazu najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava Uherského a Českého etc. krále a markrabí Moravského etc., pána našeho milostivého, námi Ladslavem z Bozkovic a na Třebové najvyšším komorníkem markrabstvie Moravského, Hanušem Haugvicem z Biskupic a na Buzově, stala se jest smlúva dobrovolná a dokonalá mezi velebným knězem Vítem opatem a konventem kláštera Žďárského s strany jedny, a urozeným pánem panem Janem z Lomnice a na Mezříčí hajtmanem markrabstvie Moravského strany druhé, o póhony, kterýmiž jest byl týž kněz opat svrchupsaného pana Jana

z Lomnice o dvě vsi, jmenem Kučerov a Hrušovany, ku právu zemskému pohnal; kteréžto vsi svrchupsané týž pan Jan od najjasnějšieho kniežete a pána pana Vladislava Uherského a Českého etc. krále a markrabí Moravského etc. v zápisích k zámku Spilberku drží, jakož jest pak týž kněz opat listy dostatečné před námi ukázal, od koho a kterak ty vsi k klášteru Žďárskému nadány jsú. My pak majíce v tom rozkázání i plnú moc od téhož najjasnějšieho krále Vladislava pána našeho milostivého, takto jsme je o to smluvili: Napřed aby pan Jan svrchupsaný, jeho erbové i jeho potomci již řečené vsi Kučerov a Hrušovany drželi a jich požívali beze všie překážky kněze opata a konventa Žďárského nynějšieho i budúcího, a to dotud, dokudž by od nich zámek Spilberk podle zápisu jich vyplacen nebyl; než kdyžby koli král Vladislav aneboli budúcí králi Čeští a markrabí Moravští aneb ktožkoli, komuž by JJMt výplatu na tom dáti ráčili, zámek Spilberk od téhož pana Jana z Lomnice, jeho erbuov aneb od těch, kdož by to právem jejich drželi, vyplatili, tehdy ty dvě dotčené vsi Kučerov a Hrušovany při postupování zámku Spilberka mají hned beze všech zmatkuov a nesnází opatu a konventu kláštera Žďárského nynějšímu neb budúcímu postúpeny býti. A pan Jan již častodotčený má zjednati témuž knězi opatu a konventu list od najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava Uherského a Českého etc. krále a markrabí Moravského etc., kterémuž [sic] by JKMt smlúvy tejto potvrditi a ji v týž list slovo od slova vepsati dáti ráčil, a v tom listu opatřiti, aby týž klášter budúcích zmatkuov o to neměl, než hned po vyplacení a postupování zámku Spilberka v ty vsi, jakož se nahoře píše, uvázati se mohl, a to aby u práva zemského v poklidu při póhoních také zapsáno bylo. A tomu na svědomí my svrchupsaní smluvci své vlastní pečeti přivěsili jsme k tejto smlúvě a dali jsme každé straně jednu. Actum Brune anno, die ut supra.

78.

Král Vladislav potvrzuje smlouvu, která mezi klášterem Žďárským a Janem z Lomnice o vsi Kučerov a Hrušovany učiněna byla.

Na Budíně 1504, 12. prosince. Orig. v zemsk. arch. A. č. 136. Steinb. č. 124.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský etc. král, markrabě Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabě etc., oznamujem listem tiemto všem: Jakož jsme byli urozeným Ladslavovi z Bozkovic na Třebové najvyššiemu komorníku markrabstvie Moravského, a Hanušovi Haugvicovi z Biskupic na Buzově, věrným našim milým, poručili a moc dali, aby voni mezi velebným Vítem opatem a konventem Žďárským z jedné a urozeným Janem z Lomnice na Meziřiečí haytmanem markrabstvie Moravského, věrným našim milým, strany druhé, o dvě vsi jmenem Kučerov a Hrušovany, kteréž nynie nadepsaný Jan k zámku našemu Špilnbergku drží, a vo kteréžto vsi nadepsaný opat téhož Jana k soudu zem-

skému byl pohnal, smlúvu celú a dokonalú, jak se jim najlépe zdáti a viděti bude, udělati, kdež se voni podle toho tak jměli a zachovali, a takovú jsú smlúvu mezi svrchupsanými stranami udělali, kterážto smlúva takto slovo od slova zní: Léta Páně tisícého pětistého čtvrtého tu sobotu po svatém Martině atd. [viz č. 77.]. Kterúžto smlúvu svrchupsanú my jakožto král Český a markrabě Moravský s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím oblíbili jsme a ji potvrdili, a mocí listu tohoto oblibujem, potvrzujem a upevňujem, chtiece tomu konečně, aby ta smlúva ve všem jejím znění, položení, punktiech, artikulech a klauzulech plnú moc a pevnost maje, držána a zachována byla od nás, budúcích našich králuov Českých a markrabí Moravských i od každého jiného člověka, tak když by kolivěk svrchupsaný zámek náš Spillnbergk k vyplacení přišel, tehdy aby hned při výplatě téhož zámku nadepsané dvě vsi Kučerov a Hrušovany s jejich příslušenstvím opatovi a konventu Žďárskému aneb jejím budúcím podle nadepsané smlúvy zase v moc jich k jmění, držení a užívání konečně navráceny a postúpeny byly bez zmatku a všelijaké odpornosti. Tomu na svědomie pečeť naši královskú k tomuto listu přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně ten čtvrtek před svatú Lucií léta božieho tisícieho pětistého čtvrtého, a království našich Uherského patnáctého a Českého třicátého čtvrtého.

Ex commissione propria regie Majestatis.

79.

Klášter Žďárský zapisuje dvůr v Olešince Mikuláši z Račic a jeho ženě do jich životů za X kop Míšenských a roční plat 1 kopy Míšenské.

Na Žďáře 1505, 14. února. CS. p. 90.

My kněz Vít opat, kněz Kryštof převor i všecken konvent kláštera Žďárského oznamujem tímto listem přede všemi, kdož jej uzří nebo čtúc slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a z jednostajné nás všech vuole, znamenavše naše dobré i kláštera našeho, stala se jest smlúva mezi námi a Mikulášem z Račic, dvořákem v Olešince, z obú stranú dobrovolná o dvuor v Olešince, jenž slove Kunikovský, takováto: že Mikuláš svrchupsaný dal nám X kop groší Českých, kteréž jsme od něho hotové a docela přijali. A Mikuláš jižpsaný i s manželkú svú Barború do jejich dvú životuov mají na tom dvoře seděti a se vším jeho příslušenstvím jeho užívati tak a potud, jakož předkové jeho Hrbek a Škarka drželi jsú a užívali, kromě lúky, kteráž slove Křivošovská pod Strychovým mlýnem ležíc, a rybníčku při straně, tu sobě a budúcím našim zachovávúme. Pod takovúto úmluvú: že nám a našim budúcím a klášteru našemu mají vydávati a platiti z toho dvoru, jakožto jiní předkové jich jsú platili, totižto úroku spravedlivého na den svatého Jiří puol kopy Míšenské a na den svatého Václava puol kopy Míšenské a dvě slepice; tak však, že se nám a našim budúcím a klášteru našemu věrně zachovávati mají, a jiných sobě pánuov nebrati, a toho dvoru nepro-

dávati ani odkazovati ani směňovati bez vuole a přivolení našeho anebo našich budúcích zvláštního, než ten dvuor opatrovati mají, neopouštějíc jeho, na stavení i na dědinách. Pakliby co proti tomuto zápisu učinili, od nás neboli od našich budúcích mají trestáni býti jakožto poddaní naši, tomu se neprotivíce. A když by ti svrchupsaní životové zemřeli a sešli z tohoto světa, tehdy ten dvuor svrchupsaný i s tím se vším, jakož svrchupsáno stojí, má zase na nás i na naše budúcí spadnúti a svoboden býti beze vší výplaty. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu my opat a konvent svrchupsaní etc. Jenž jest dán a psán na Žďáře léta buožího XV^c^V°, v pátek den svatého Valentina mučedlníka buožího.

80.

Klášter Žďárský dává městečku Žďáru louku v Radoníně za roční plat 10 gr. bílých.

Ve Žďáře 1507, 18. července. CS. p. 94.

My kněz Vít opat, kněz Kryštof převor i všecken konvent kláštera Žďárského, oznamujem listem tímto všem vóbec nynějším i budúcím, kdež čten nebo čtúc slyšán bude, že múdří a opatrní rychtář, konšelé i všecka obec městečka našeho Žďára od nás přijali jsú lúku, kteráž nyní slove Ješkova lúka, na gruntu našem a panství na Radoníně se všemi těmi starými hranicemi a mezemi, kterak jest ji prvé Ješek držel, jakož jest to všecko zamezeno; jakož pak s naším povolením a vuolí na té lúce sobě k té obci rybník zakládali jsú a dělají, toho mají užívati nynější i budúcí k té obci Žďárské bez překážky nás i budúcích našich. A z toho nám i budúcím našim X gr. bílých na každý rok na svatého Jana křtitele buožího beze všech zmatkuov vydávati a platiti mají věčně. Pakli by oni neb budúcí ten plat, totižto X gr. bílých, jakož se svrchupíše, nevydávali a svévolně se vydávati zpírali, tehdy my opat a konvent nynější nebo budúcí budem se moci v svuoj grunt uvázati. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu my svrchupsaní kněz Vít opat a konvent kláštera Žďárského své vlastní pečeti k tomuto listu přivěsili jsme. Jenž jest dán a psán na Žďáře léta od narození syna buožího XV^C VII° v neděli po svaté Margetě.

81.

Obec městečka Žďára se zavazuje z louky, kterou jí klášter Žďárský postoupil, ročně 10 gr. bílých platiti.

Ve Žďáře 1507, 18. července. Orig. v zemském archivě. A. č. 140.

My rychtář, konšelé a všecka obec městečka Žďáru známo činíme tiemto listem všem vuobec nynějším a budúcím, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že jakož jsme přijali a přijímáme od velebného kněze Víta opata a konventa kláštera Žďárského a pána našeho dědičného lúku, kteráž nynie slove Ješkova lúka, na klášterských gruntech a panstvie na Radoníně, se všemi těmi starými hranicemi a mezemi,

kterak ji Ješek jest držel a požieval, jakož to pak všecko zamezeno jest, v plat deset grošuov bílých. A jakož pak s JJMtí povolením a vuolí na té lúce sobě i našim budúcím rybník zakládali jsme a děláme, a protož my rychtář a konšelé i všecka obec Žďárská slibujem za nás i za naše budúcí, vydávati a platiti na všaký rok věčně my a naši budúcí beze všeho zmatku na svatého Jana křtitele božieho deset grošuov bílých. Pakli bychom my anebo naši budúcí ten plat, totižto deset grošuov bílých, jakož se svrchupíše, nevydávali a svévolně vydávati se zpierali, tehdy kněz opat a konvent nynější anebo budúcí budú sě moci v svuoj grunt uvázati. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu pečeť městečka našeho k tomuto listu přivěsili jsme s naší dobrú vuolí i s naším dobrým rozmyslem. Jenž jest dán a psán ve Žďáře léta od narozenie syna božieho tisícieho pětistého sedmého, v neděli po svaté Margaretě.

82.

Karel kníže z Minsterberka jménem svým i ostatních knížat Minsterberských, Jan Kuna z Kunstatu svým i ostatních pánův Kunstatských jménem činí smlouvu o fundatorství a opravu kláštera Žďárského.

V Nise 1507, 4. září. Orig. v zemském archivě. A. č. 141. — Steinb. č. 124.

Léta od narozenie božieho patnáctistého sedmého, tu sobotu po svatém Jiljí, stala se jest přátelská a jednostajná smlúva a srovnánie mezi osviecenými kniežaty a pány, panem Karlem kniežetem Minstrberským v Slezii, Olešnickým, hrabí Kladským a pánem z Kunstatu etc, na miestě a s plnú mocí pana bratra JMti kněze Albrechta z též milosti, a panem Bartolomějem kniežetem Minstrberským, Opavským, hrabí Kladským a pánem z Kunstatu etc z jedné, a mezi urozeným pánem panem Janem Kunú z Kunstatu a na Polné, takéž s plnú mocí od všech jiných pánuov strýcuov z Kunstatu, o fundatorstvie kláštera Žďárského z strany druhé, a to takovým zpuosobem: Najprvé že kněz opat nynější i všickni potomní opatové a konventy, takéž i klášter se všemi jeho zbožiemi, kteréž nynie k němu příslušejí aneb na potomní časy příslušeti budú, před námi přede všemi i dědici našimi při svých výsadách, spravedlnostech a v starých dobrých obyčejích bez všelijaké překážky vymyšlené zuostati mají; a kdež by který z nás svrchujmenovaných kniežat a pánuov neboli erbuov a potomkuov jeden nebo viece jmenovanému klášteru, opatovi neb konventu jakú moc a bezprávie učinil, a ten v tom zastížen neb naň uvedeno [sic] bylo, ktož by koli ten aneb takový byl, ten má beze všie výmluvy všelijakým obyčejem své právo a panstvie, kteréž jest na jmenovaném fundatorstvie jměl, ztratiti, takéž i dědicové a potomci jeho věčně se viece na to zase nenavracovati. Také kdež by svrchudotčený klášter s jeho příslušnostmi neboli opat a bratřie jeho od kohožkoli, ktož by ten byl anebo bude, jakú překážku jměl a jim bezprávie a moc činil, tehda jmáme a chcem jako praví fundatorové sobě pomoci je hájiti a v obranu vzéti. Také jestliže by kto z nás fundatoruov opatstvie neboli konventu, což by k tomu [sic] klášteru k lepšému

aneb k horšému přijíti mohlo, jednal, ježto by něco od kláštera prodati, zastaviti, rozdati, směniti chtěl, aneb jak by se kolivěk jináče státi mohlo, to žádné moci aniž práva nynie i na věky jmieti nemá, leč by fundatorové svrchudotčení, opat a konvent všickni jednostajně k tomu svolili anebo svolí. Dále jmají jmenovaná kniežata JMt a JJMtí přirození dědicové a potomci muožského pohlavie to napřed jmieti buďto mladšie aneb staršie před jinými pány z Kunstatu JJMtí, kteří nynie jsú aneb na potomní časy budú, tak že ten klášter všelijakými obyčeji na miestě všech nás pánuov z Kunstatu v věrném opatřenie jmieti, a vyvoleného opata potvrditi a přijíti, tak jakž prvé od staradávna obyčej byl, a to vedle slušnosti držeti, v témž ode všeho národu pánuov z Kunstatu JJMtí bez všie překážky zuostáni a zachováni býti jmají. Kromě když koli nový opat téhož kláštera od kniežat JJMtí neboli JJMtí dědicuov a potomkuov, jakž nahoředotčeno, potvrzen nebo přijat bude jmieti býti, tehdy jmají svrchupsaná kniežata JJMt z toho rodu svrchudotčených pánuov z Kunstatu JJMti najméně jednoho k tomu vobeslati, a knězi opatovi v témž [sic] páně Kunstatově přítomnosti pověděti, že všecek ten rod z pánuov Kunstatu [sic] JJMti spolufundatorové jsú. A jestliže by všemohúcí Pán Buoh kniežata JJMt a JJMtí dědice a potomky smrti neuchoval, tehda opat k žádnému jinému i s konventem hleděti nemá, než k pánuom z Kunstatu JJMti jako k pravým fundatoróm, a na to jim slib učiniti po všecky časy. A také má jeden najstarší z pánuov z Kunstatu JJMti to fundatorstvie a klášter v svém zpravovánie jmieti a držeti, tak jakž kniežata JJMt a předkové JJMtí jměli a drželi jsú. Také událo-li by se knížatóm JJMtem z tohoto světa sjíti, dědicuov že by JJMt po sobě nechali v letech mladých, tehdy podle poručníkuov, kteří by od kniežat JJMtí sirotkuom dáni byli, jeden pán z Kunstatu, najstarší v letech, opata a ten klášter zpravovati má až do let rozumných sirotkuov pozuostalých tiem obyčejem a právem, jako napřed psáno stojí. K takovému přátelskému srovnání my Karel knieže Minstrberské, v Slezii, Olešnické, hrabě Kladské, pán z Kunstatu etc, v plné moci pána bratra našeho kněze Albrechta Jeho Lásky z též milosti, a my Bartoloměj knieže Minstrberské, Opavské, hrabě Kladské a pán z Kunstatu etc, a my Jan Kuna z Kunstatu a na Rožnově, a Hynek Boček z Kunstatu a na Polné, v moci všech jiných našich pánuov strýcuov z Kunstatu, za nás a za naše dědice a erby k věčnému zdržení pečeti naše přirozené s naší vuolí a jistým vědomím k tomuto srovnání přivěsiti sme dali. Jenž jest dán a psán v Nise den i léta jak nahoředotčeno jest.

83.

Oldřich ze Zvole bratranec Čeňka Zvolského činí se jistcem klášteru Žďárskému za tři dvory ve Zvoli, které klášter od Čeňka byl koupil.

Na Svojanově 1509, 6. listopadu. Orig. v zemském archivě. A. č. 142. — Steinb. č. 125.

Já Oldřich ze Zvole i s svými erby, první zprávce věcí dolepsaných, vyznávám

tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a přátel svých radú pravým a spravedlivým trhem prodal sem ku pravému dědictví a mocí tohoto listu prodávám své vlastnie zbožie a dědictvie, co sem měl ve Zvoli, dva dvory a třetí pustý, jenž slove Zdětín, s lidmi platnými i neplatnými, s činžemi, s poplatky, s robotami, s lukami, s rybníky, s mezemi, s potoky, s mlýny, s lesy, s háji, s chrastmi, se všemi svobodami i s užitky, s plným právem a panstvím, tak jako sem sám to držal, nic sobě tu práva, panstvie ani kterého vlastenstvie nezachovávaje, než to sem všecko prodal svobodně ani komu nezávadné ku pravému dědictví, jmění a požívání velebným kněžím, knězi Vítovi opatovi a konventu nynějším i budúcím kláštera Žďárského, věčně ku pravému dědictví a držení, za pět set zlatých dobrých Uherských na zlatě i na váze spravedlivých, kteréžto zlaté již hotové a docela zaplacené vzal sem a docela přijal. A my Jan z Bozkovic a na Svojanově, Václav z Lompnice a v Meziříčí, Václav Ořechovský z Honbic a v Dolním Němčí, Jan Ořechovský z Honbic a na Moštěnici, Burjan z Vlčnova a na Veletinách, Václav Hřivín z Újezda a v Uherském Brodě, rukojmě a spoluslibce za svrchupsaného Oldřicha i za jeho erby, s nimi i za ně slibujem naší dobrú a čistú vírú, rukú společní a nerozdílnú, beze všie zlé lsti, prvepsanému knězi Vítovi opatu i všemu konventu kláštera Žďárského nynějším i budúcím svrchupsané zbožie i se vším, k tomu což přísluší, tak jakož se svrchu píše, na prvním panském sněmu anebo konečně na druhém, když dsky zemské otevříny budú v Brně, z desk sobě, aneb komuž by to svědčilo, vymazati dáti a podle zemského práva za plné tři leta a šest práv po datum listu tohoto pořád zběhlých zpraviti a vyvaditi od každého člověka světského i duchovního i věnných práv i z židuov, ktož by to svrchupsané zbožie, tak jakž se svrchu píše, kterým koli právem nařekl, slibujem zpraviti a osvoboditi naším nákladem i prací beze všech odporuov a zlé lsti. Také slibujem svrchupsaným věřitelóm našim toho zboží za ssutí, tak aby oni při tom vždy zuostati mohli. A jestliže bychom které věci, jakož se svrchu píše, nezdrželi a nedokonali, jehož bože nedaj, tehdy ihned bez meškání, kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných napomenuta budeme atd. [následuje formule ležení do Brna]. A ktož by tento list měl s svrchupsaných kněze opata a konventu kupiteluov našich neb jich budúcích dobrú vuolí, ten má a míti bude túž plnú moc a právo bez umenšení k tomu ke všemu, což se v tomto listu píše, jako oni sami kněz opat a konvent neb jich budúcí. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu věcí svrchupsaných my svrchudotčení jistec i rukojmě své jsme vlastní pečeti s jistým naším vědomím dobrovolně k tomu listu přivěsili. Jenž jest dán a psán na Svojanově v úterý před svatým Martinem, léta od narození syna božího tisícího pětistého devátého počítajíc.

84.

Klášter Žďárský pohoní Mikuláše z Jemničky a Bohuslava z Čechtína o obnovení listu zprávního na dvůr řečený Svrátečka.

1509, 16. listopadu. Půhonné knihy Brněnské 1503—11 str. 98.

Kněz Vít opat kláštera Žďárského i s svým konventem pohoníme Mikuláše z Jemničky na Slatině z dědin i z zástav odtad odevšad, kdež co má, ježto sluší k Brněnskému právu, z tisíc zlatých Uherských, a tu jemu vinu dáváme, že nám jest rukojmě za nebožku paní Dorotu z Svrátečky za ten statek, kterýž jsme od ní koupili, a již jsú nám čtyři rukojmě tovaryši jeho umřeli, a on jsa ještě živý a zuostalý, listu nám obnoviti nedbá podle zápisu a pečeti své. Zná-li se, zná se v pravdě; pakli pří, ač jest věc vědomá, chcme listem prokázati a na panském nálezu dosti míti.

Týž kněz Vít opat s konventem svým pohoníme Bohuslava z Čechtína na Uponěšicích o túž věc k témuž právu jako svrchu. Fer. VI. a. Elisabeth.

85.

Soud Brněnský činí nález na půhon, kterým klášter Žďárský Mikuláše z Jemničky a Bohuši z Čechtína r. 1509. byl pohnal.

V Brně 1510, 8. dubna. — Půhonné knihy Brněnské 1503—11 str. 98.

Mezi knězem Vítem opatem Žďárským a Bohuslavem z Čechtína páni nalezli: poněvadž se Bohuše ku pečeti zná, povinen jest tomu dosti učiniti. Actum Brune fer. II. post conductum pasche anno 1510.

86.

Mikuláš z Jemničky a Bohuše z Čechtína obnovují zprávní list jako rukojmě za paní Dorotu ze Svrátečky, která dvůr Svrátecký klášteru Žďárskému prodala.

Na Slatině 1510, 27. dubna. CS. p. 219.

My Mikuláš z Jemničky a na Slatině, a Bohuše z Čechtína a na Uponěšicích i s svými erby, první zprávci věcí dolepsaných, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, že s dobrým rozmyslem a přátel svých radú pravým a spravedlivým trhem prodali jsme ku pravému dědictví a mocí tohoto listu prodáváme své vlastní zboží dvuor, jenž slove Svrátečka atd. [ostatek stejně zní s č. 71]. A my Václav Divůček z Počepic a na Lúce, Adam z Bačkovic a na Polici, Bohuslav Bořita z Budče, Jan z Zahrádek a na Budiškovicích, Burjan z Plavče a na Šachovicích, Mikuláš Klusal z Rynarce a na Slavikovicích, rukojmě a spoluslibce za svrchupsané vladyky za Mikuláše a Bohuše i za erby jich, s nimi a za ně slibujeme atd. [jako v listě č. 71]. Jenž jest dán a psán na Slatině tu sobotu po svatém Jiří léta buožieho XV^{C}X° počítajíc.

87.

Vilém z Pernšteina dává lidem Bohdaleckým náhradu za to, co na gruntech jejich rybníkem Sklenským vytopil, a slibuje náhradu i za všecky škody budoucí.

Na Pernšteině 1510, 31. července. Orig. v zemském archivě. A. č. 143.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší hofmistr královstvie Českého, vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúc slyšeti budou, že jakož sem zatopil něco rybníkem svým Sklenským na kruntech velebných kněží, kněze Víta opata a konventa kláštera Žďárského lidí jejich Bohdaleckých, s vuolí svrchupsaného kněze Víta opata a konventa lidem jejich za to zatopení svrchupsané oddal sem, kdežto lidé jejich rádi sú to přijali za své, což jest se jim zatopilo, jakož to pak oddání všecko zamezeno jest. Takovú však pod vymínkú, když by rybník pust stál anebo čeho kdy nezatopil, že lidé Bohdalečští mají tu svobodně pásti věčně bez překážky všelijaké, kromě luk v Olšovice, kteréž znovu vytopené sou. A protož já Vilém z Pernšteina etc. svrchupsaný slibuji sám za se i za své potomky budoucí, že toho oddání vymezeného i při pastvách, tak jakož se svrchu píše, máme při tom zanechati; pakli bych já Vilém z Pernšteina etc. již psaný nebo erbové moji a potomci tím rybníkem dále nebo výše nad vymezení těch mezí, co jest nyní oddáno a vymezeno, zatopilo [sic], za to máme a slibujem knězi opatovi a konventu nebo lidem jejich svrchupsaným nynějším nebo budoucím dosti učiniti a s nimi umluviti a slušně oddati, což bychom škody zatopením novým učinili. Tomu na svědomie pečeť svú vlastní dal sem přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Pernšteině v středu po svatém Jakubu apoštolu božím, léta od narození syna božího tisícího pětistého desátého počítajíc.

88.

Burjan a Václav z Jemničky obnovují klášteru Žďárskému zprávní list na dvůr Svrátečku od Doroty ze Svrátečky koupený.

V Meziříčí 1511, 27. září. Orig. v zem. archivě. A. č. 144. Steinb. č. 126.

Já Burjan a Václav bratři vlastní z Jemničky i s svými erby, první zprávci věcí dolepsaných, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúcí slyšeti budú, že s dobrým rozmyslem a přátel svých radú pravým a spravedlivým trhem prodali sme ku pravému dědictví a mocí listu tohoto prodáváme své vlastnie zbožie dvuor, jenž slove Svrátečka, s dědinami ornými i neornými, s lukami, s rybníky, s pastvami, s mezemi, s potoky, s lesy, s háji, s chrastinami, se všemi svobodami i s užitky, s plným právem a panstvím, tak jak sme to sami držali a požívali neb naši předkové, nic sobě tu práva ani kterého vlastenství nezachovávaje, než to sme všecko prodali svobodné ani žádnému závadné ku pravému dědictví, jmění a požívání velebnému knězi Vítovi opatu a konventu nynějším i budúcím kláštera Žďárského

ku pravému dědictví a držení, za sto a za třiceti kop grošuov širokých dobrých stříbrných rázu Pražského a čísla Moravského, šedesáte groší za každú kopu počítajíc, kteréž sme již hotové a docela zaplacené vzali a docela přijali. A my Jan z Dúbravice a na Osovém, Stibor z Janovic a v Jesenici, Zikmund z Chlevského a v Tasově, Rudult a Vojslav bratři vlastní z Ebrharce a na Jinošově, Václav z Manova a na Bohušicích, rukojmě a spoluslibce za svrchupsané vládyky Burjana a Václava i za erby jich, s nimi a za ně slibujem naší dobrú čistú věrú, rukú společní a nerozdílnú, beze vší zlé lsti, prvepsanému knězi Vítovi opatu i všemu konventu kláštera Žďárského nynějším i budúcím svrchupsané zbožie i se vším, což k tomu přísluší, tak jakož se svrchu píše, na prvním panském sněmu anebo konečně na druhém, když dsky země Moravské odevříny budú v Brně, z desk sobě, aneb komuž by to svědčilo, dáti vymazati a podle zemského práva za plná tři léta a šest práv po datum listu tohoto pořád zběhlých zpraviti, vyvaditi od každého člověka světského i duchovního i věnných práv i z židů, kdož by svrchupsané zbožie, tak jakož se svrchu píše, kterým koli právem nařekl, slibujem zpraviti, vysvoboditi naším nákladem a prací beze všech odporů a zlé lsti. Také slibujem svrchupsaným věřitelóm našim toho zboží za ssutí, tak aby oni při tom vždy zuostati mohli. A jestliže bychom které věci, jakož se svrchu píše, nezdrželi a nedokonali, jehož Bože nedaj, tehda ihned bez meškání, kteráž dva z nás rukojmí svrchupsaných najprv napomenuta budem atd. [následuje formule ležení do Brna]. A neuchoval-li by Pán Buoh v tom času kterého z nás rukojmí svrchupsaných smrtí, jehož toho Pán Buoh ostřez, tehdy my živí a zuostalí rukojmě máme a slibujem jiného živého rukojmě tak hodného a mohovitého místo toho umrlého v jednom měsíci od napomenutí pořád čtúc k sobě v toto rukojemství přistaviti, a list tento v táž slova obnoviti a jej kupitelóm našim častopsaným a jich budúcím zase v jich moc dáti a položiti pod ležením svrchupsaným, a to tolikrát, kolikrát by toho potřebie bylo. A ktož by tento list měl svrchupsaných kněze opata a konventa kupitelóv našich neb jich budúcích s dobrú vuolí, ten má a míti bude túž plnú moc a právo bez umenšení k tomu ke všemu, což se v tomto listu píše, jako oni sami kněz opat a konvent neb jich budúcí. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu věcí svrchupsaných my svrchudotčení jistci i rukojmě své jsme vlastní pečeti s naším jistým vědomím dobrovolně k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v Meziříčí v sobotu před svatým Václavem, léta božieho tisícieho pětistého jedenáctého.

89.

Klášter Žďárský dává rychtáři ve vsi Hlinném pustou čtvrť role náhradou za část jeho polností rybníkem klášterským zatopenou.

Bez místa 1513, 24. dubna. CS. p. 98.

My kněz Vít opat, kněz Vavřinec převor i všechen konvent kláštera Žďárského

oznamujeme etc., že když jsme rybník dělali mezi Jamami a Hlinném, tu se zatopilo něco gruntu Jiříkovi rychtáři našemu v Hlinném, který k jeho rychtě svobodný přísluší. Kdež my rozvážíc jeho takové zatopení, s dobrým rozmyslem a konventa našeho radú jemu Jiříkovi i budúcím jeho potomkóm pustili jsme čtvrť pustú v vsi Hlinném, Ševcovskú jménem, a tímto listem pouštíme, aby on svrchupsaný Jiřík té čtvrti svobodně užíval dotad, dokadž bychom jemu jinde gruntu našeho jiného my neb budúcí potomkové naši za to zatopení dosti neukázali. A když bychom jemu již dosti gruntu jiného za to zatopení oddali a ukázali, svrchupsaný Jiřík neb jeho potomci mají nám zase té čtvrti postúpiti beze vší odpornosti. Také přidálo-li by se, že bychom toho rybníka chtěli povýšiti vedle naší vuole, a což by kolvěk dále se zatopilo jeho gruntu, toho nám svrchupsaný Jiřík s jeho potomky příti mají bez všelijaké odpornosti a uplacování. Kdež té věcí etc. Datum die sancti Georgii martyris et militis annorum XV^{C}XIII°.

90.

Ubrmanská výpověď mezi Janem z Lomnice a klášterem Žďárským o hranice mezi Budčí a Radonínem.

Bez místa 1513, 25. dubna. Orig. v zemském archivě. A. č. 145.

Léta božieho tisícieho pětistého třináctého den svatého Marka evangelisty, stala se jest smlúva mezi urozeným pánem panem Janem z Lomnice a na Meziřiečí hajtmanem markrabstvie Moravského JMti z jedné, a velebným knězem Vítem opatem kláštera Žďárského z strany druhé, skrze urozeného a statečného rytíře pana Štěpána z Rokyc, a urozené vládyky pana Jiříka z Jesenice, pana Jana Janovského z Sútic ty časy úředníka na Polné, a pana Zikmunda z Chlevského, a to taková: Kteréž byly jsú rozepře mezi urozeným pánem panem Janem z Lomnice etc. JMtí, a knězem Vítem opatem Žďárským, o hranice mezi Budčí a Radonínem, kterúžto lúku drží člověk páně hajtmanův JMti z Budče, z tej louky platiti má při svatém Janě na klášter Žďárský sedm peněz Gerlických, a ta lúka nemá odtržena býti od téhož sídla, a na tu lúku nemá více přičiněno býti ani ujímáno, než jakož se svrchu píše. A co se rybníka dotýče dolnieho, kterýž drží člověk páně hajtmanův JMti do Budče, má z toho rybníka platiti k klášteru Žďárskému na každý rok při spuštění puol vědra ryb, jakéžkoli v tom rybníku budú, na tu mieru od ubrmanů svrchupsaných usazenú. A co se lesu dotýče v těch končinách, tu sú ubrmané svrchupsaní vypověděli, aby kněz Vít opat kláštera Žďárského, a pan Mikuláš z Topleny úředník ty časy na Meziřiečí, aby ten les rozdělili a vyměřili, kteréhož se držeti mají lidé z Budče páně hajtmanovi JMti a k Radonínu, kterýž přísluší k klášteru Žďárskému. A tomu se jest všemu dosti stalo podle výpovědi ubrmanóv svrchupsaných, kdež sú obě strany ubrmanů žádaly, aby to všecko mocně na se přijali, a oni to k JJMtem

žádosti učinili a mocně k sobě přijali tu výpověď, která se svrchu píše. A toto znamenitě jest vypovědieno od nás ubrmanuóv, aby JMt pan hejtman ráčil v osmi nedělích list na pargameně udělati s visutými pečetmi, tak jako tyto cedule řezané v sobě zavierají, a kněz Vít opat též aby list udělal na pargameně s visutými pečetmi, tak jakož se svrchu zavierá. A my svrchupsaní ubrmané na zdržení a všemu dosti učinění s obú stran této smlúvě své vlastní pečeti přivěsili sme k tomuto listu, a panu hajtmanovi JMti jeden list na pargameně v táž slova dali, a knězi Vítovi opatovi Žďárskému druhý.

91.

Hynek Boćek z Kunstatu daruje klášteru Žďárskému přítok vody řečené Lhotská, která teče do rybníku klášterského mezi Městcem a Radostínem.

Na Polné 1514, 21. července. Orig. v zem. archivě. A. č. 147. Steinb. č. 127.

My Hynek Boček z Kunstatu a na Polné i s erby svými a budúcími i potomními pány Polnickými, oznamujem tiemto listem přede všemi nynějšími i budúcími, kdež čten anebo čtúc slyšán bude, že sem dal a mocí tohoto listu dávám velebnému knězi Vítovi opatovi kláštera Žďárského i tomu konventu nynějším i potom budúcím na věčné časy vodu Lhotskú, kteráž teče na jejich rybník, kterýž leží mezi Městcem a Radostínem, tu sám od sebe jsa mocen to dáti i od svých erbuov i od potomních pánuov Polnických, aby oni kněz opat a konvent nynější i potomci jejich kláštera svrchupsaného té vody užívali jako své vlastní a k užitku sobě přivedli, pokud by se jim zdálo a líbilo bez mé, erbuov mých a budúcích i potomních pánuov Polnických všelijaké překážky. Tomu na svědomie a pro lepší jistotu pečeť svú vlastní a přirozenú s mým jistým vědomím dal sem k tomuto listu přivěsiti; kterýž jest dán a psán na Polné ten pátek před svatým Jakubem apoštolem božím, léta od porodu panenského tisícieho pětistého čtrnáctého počítajíc.

92.

Obec Dolní Bobrová a Jan z Olešinky dávají svědectví o trojím prodaji rybníku v Dolní Bobrové.

Bez místa 1515, 15. května. Orig. v zemském archivě. A. č. 148.

My rychtář, konšelé a starší i všecka obec městečka Dolní Bobrové vyznáváme tímto listem přede všemi, kdež čten anebo čtúc slyšán bude, že léta páně tisícieho pětistého třetieho ten pátek po hromniciech prodal Jan Telátka dvuor v Olešince Vítovi Rackovi za sedmnácte kop Míšenských, a závdavek má dáti čtyři kopy o svatém Jiří, a má platiti vždy v roce po dvú kopú až do vyplnění; a pozuostavil sobě Jan Telátka louku Zátoku, za osm let tu držeti má, a rybník ten sobě vymluvil a vymínil, a má sobě přidělati, což bude moci, a okolo něho dvaceti brázd stržních, to sobě vymluvil a vymínil i svým potomkuom, dříví k tomu rybníku

také požívati, což bude moci, k potřebě toho rybníku, a vodu do něho má vésti, odkavadž muož, v tom jemu Racek hájiti ani překážeti nemá ani budúcím potomkuom jeho, a to vše s panskú vuolí. A když by Jan Telátka chtěl ten rybník prodati mimo Racka, toho nemá činiti; bude-li chtíti kúpiti, má to nejprv naň vznésti; pakli by kúpiti nechtěl, má jej svobodně prodati. A cestu svobodnú má míti k tomu rybníku i potomci jeho. A v ouhoře má svobodu pásti; a když by v ouhoře nebylo, aby jemu jinde škodu nedělal. A stala se tato smlúva za rychtáře Jana Vrány, za konšelí Adama Martina Rokyty, Ondry Špytle, za Jiříka Beranova syna etc.

A potom léta tisícieho pětistého sedmého, ten pondělí před svatým Urbanem, prodal Jan Telátka rybník svrchupsaný v Olešince, který leží v poli Rackově, panu Janu Olešenskému za čtyřiceti a za šest kop Míšenských, se vším tiem právem a obyčejem, jakož jest sám držal a sobě na trhu vymínil, když jest dvuor Rackovi prodal, tak jakož se svrchu píše, a s tím se vším Jan Telátka odevzdával a odevzdal panu Janu Olešenskému na dolniem městečku v Bobrové před Janem Vranú, toho času rychtářem, a Jakubem Kovářem a Štěpánem konšeli, Vaňkem Těšíkovým synem, Janem Saňákem a k tomu přede vší obcí.

A potom léta božieho tisícieho pětistého patnáctého, ve čtvrtek den nalezenie svatého Kříže, prodal pan Jan Olešenský rybník svuoj v Olešince, kterýž leží v Rackově poli, velebnému knězi Vítovi opatu a konventu kláštera Žďárského i budúcím a potomkuom JJMtem za čtyřiceti a za šest kop Míšenských, s tiem se vším právem, což k tomu rybníku přísluší, tak jakž se svrchu píše; pan Jan odevzdával a odevzdal jest knězi Vítovi opatu JMti a konventu i potomkuom a budúcím jich na dolním městečku v Bobrové před Janem Kučerú toho času rychtářem, Šimkem, Vaškem, Jirú Payarem, Tomandem, Janem a Janem Kovařovým synem, konšeli, a staršími Janem Vránú, Mikulášem, Jirú Beranovým, Václavem, Janem Saňákem a Jiříkem.

A já Jan Olešinka z Kladné též oznamuji, že se takoví prodajové a trhy, jakož se svrchu píše, pořádně stali a toho mi dobře svědomo. A když sem já nejposléz knězi opatovi JMti a tomu konventu kláštera Žďárského ten rybník se vší jeho svobodú a příslušenstvím, jakož se svrchu píše, prodal a odevzdal, čtyřiceti a šest kopy [sic] Míšenských od nich sem vzal hotové a přijal zaplacené. A protož pro lepší jistotu a paměť na svědomie pečeť svú vlastní k tomuto listu přivěsil sem; a my rychtář, konšelé, starší a všecka obec svrchupsaní Dolní Bobrové s naším jistým vědomím pečeť městečka našeho přivěsili jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v outerý křížovní dni, léta božieho tisícieho pětistého patnáctého počítajících [sic].

93.

Smlouva mezi Janem z Pernšteina a Žďárským klášterem o skálu s obrostlinou pod mlýnem vsi Petrovic.

Na Tovačově 1516, 29. března. Orig. v zem. archivě. A. č. 151.

Jan z Pernšteina na Tovačově, hajtman markrabstvie Moravského, i s svými erby a potomky vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej uzří anebo čtúcí slyšeti budú, že jsme smlúvu s velebným knězem Vítem opatem a konventem kláštera Žďárského učinili o kus skaly s obrostlinou gruntu kláštera již psaného, kterýžto grunt leží pod mlýnem mlynáře mého Petrovského, a to takovú: že mlynář Petrovský má gruntu toho užívati k tomu mlýnu i s svými budúcími beze vší překážky kněze opata a konventu svrchupsaných, a k svému užitku přivésti, jakž najlépe umí. A z toho jim svrchupsaným knězi opatovi i budúcím jejich potomkóm týž mlynář i budúcí jeho má platu dávati o svatém Jiří šest grošuov Míšenských, a o svatém Václavě tolikéž; jakož ten grunt svrchudotčený jest dosti, pokudž mlynář má užívati, vyměřený. A tu cestu, kterouž mlynář i Novovestčí na grunty i na louky své jezdí, má vyrumovati a vypraviti mlynář svrchupsaný svým nákladem a prací. A potůček ten, kterýž hranice Novoveské a Petrovské dělí, jenž [sic] břeh jeden jest kněze opatuo, a druhý lidí mých Petrovských, mlynář nadepsaný má oba břehy vrbím osazovati i s svými budúcími, aby se břehy dále netrhly. A jestliže by sobě mlynář nadepsaný na ten kus vodu vésti chtěl z potůčku, tehdy má Novoveským na jich louky a grunty, kteříž pod tiem kusem leží, také puštěna býti beze vší překážky nynie i na budúcí časy. A svrchupsaný mlynář i jeho potomci budúcí toho kusu svrchupsaného, pokud jest vyměřeno, užívati mají beze vší překážky opatuo i konventa kláštera Žďárského nynějších i budúcích potomkuo, jakž najlépe umí, prodati, směniti, tak jakž by se jemu v tom najlépe zdálo a líbilo, s tím mlýnem od něho nikdy neodtrhajíc; avšak na takový spuosob, aby ten plat svrchupsaný na klášter Žďárský na budúcí potomní časy vydáván byl, pod pokutú ztracení gruntu svrchupsaného, tak jakož se svrchu píše, zachovávajíc. Tomu na svědomí svou sem vlastní pečeť já svrchupsaný Jan z Pernšteina etc. přivěsiti rozkázal k tomuto listu. Jenž jest dán a psán na Tovačově v sobotu před svatým Ambrožem, léta páně tisícieho pětistého šestnáctého počítajíc.

94.

Komendator řádu sv. Jana na Starém Brně postupuje klášteru Žďárskému fary v Dolní Bobrové, ve Svratce, v Bobrůvce, v Horních Bořích a Obyčtově, a přijímá za to od kláštera ves Hrušky u Slavkova.

V Brně 1516, 6. dubna. CS. p. 233.

Já Jiřík Florštet bratr a komendator zákona svatého Jana i s konventem svým v Starém Brně, známo činíme tímto listem všem vuobec, kdož jej uzří nebo

čtoucí slyšeti bude, že jsme učinili mezi sebou dobrovolně celou a dokonalou smlúvu, frajmark a směnu o zboží dolepsané, s velebným knězem Vítem opatem a knězem Vavřincem převorem i jejich konventem kláštera Žďárského na takový spuosob: že my dotčený Jiřík Florštet i s svým konventem zbuoží naše, kteréž sme měli, totižto fary v Dolní Bobrové, ve Svratce, v Bobruovce, v Horních Bořích a v Obyčtově, se vším panstvím a příslušenstvím i s kostelním poddacím i se všemi puožitky, kteříž k těm svrchupsaným farám přísluší, a za ty již jmenované fary a kostely kněz Vít opat kláštera Žďárského i s konventem svým dal jest nám zboží své, kteréž jest měl ve vsi v Hruškách u Slavkova, k čemuž jest právo měl a pokud od starodávna k tomu klášteru svrchupsanému příslušelo, se vším panstvím a příslušenstvím, tak jakož jest list, kterýž jest nám na to zboží v Hruškách již jmenovaných kněz Vít opat i s svým konventem na to dal, to v sobě šíře a světleji ukazuje. A protož já svrchupsaný Jiřík Florštet i s svým konventem slibujem naší dobrou a čistou věrou, již jmenovanému knězi Vítovi opatu kláštera svrchupsaného i jeho konventu, že na ty svrchupsané fary s jejich se vším příslušenstvím nemáme se více navracovati žádným právem nyní i na budoucí časy, a všecky své spravedlnosti, kteréž na ty fary máme, knězi Vítovi opatu svrchupsanému i jeho konventu vydati, a ač bychom které jiné spravedlnosti měli k tomu, tímto listem moříme a v niveč obracujeme. A také slibujem svrchupsanému knězi Vítovi opatu i jeho konventu na tento frajmark potvrzení a vuoli zjednati od urozeného pána pana Jana z Rozemburka, nejvyššího převorství Českého království, a to konečně od datum listu tohoto v roce pořád zběhlém. Tomu všemu na svědomí já svrchupsaný Jiřík Florštet i s svým konventem sme své vlastní pečeti k tomuto listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v Brně druhú neděli po Veliké Noci, léta od narození syna božího tisícího pětistého šestnáctého počítajíc.

95.

Král Ludvík pokládá Janu Trčkovi z Lipé rok na hrad Pražský, aby na žalobu kláštera Žďárského o hamerníky odpovídal.

Na hradě Pražském 1522, 17. července. CS. p. 323.

Statečný věrný náš milý! Věz, že jsme prošeni od velebného Ambrože opata i všeho konventu kláštera Žďárského, nábožných nám milých, abychom tebe před osobu naši obeslati ráčili; viniti tebe chtí z toho, že si sobě hamerníky osobil, chtě je sobě v člověčenství uvésti, zejmena na těchto hamřích: na Šnakhamře, na Najdeku, na Fiklovském, Frendlovském a na Polničce, proti spravedlnosti téhož opata a konventa kláštera svrchupsaného. Protož pokládámeť toho rok od datum listu tohoto ve dvú nedělích pořád zběhlých, aby ty před námi a radami našimi na hradě Pražském stál, a jim z toho aby práv byl, jináče nečině. Dán na Hradě Pražském ve čtvrtek den svatého Alexiho léta etc XXII.

96.

Král Ludvík pokládá Janu Trčkovi z Lipé rok na hrad Pražský, aby na žalobu kláštera Žďárského o rybník Darsko odpovídal.

Na hradě Pražském 1522, 17. července. CS. p. 324.

Statečný věrný náš milý! Věz, že jsme prošeni od velebného Ambrože opata i všeho konventu kláštera Žďárského, nábožných nám milých, abychom tebe před osobu naši obeslati ráčili; viniti tebe chtí z toho, že ty držíš rybník Darsko, kterajžto rybník připadl jest na téhož opata a konvent téhož kláštera Žďárského podle smlouvy učiněné mezi osvíceným knížetem panem Viktorynem a týmž opatem a konventem. Protož pokládámeť toho rok od datum listu tohoto ve dvú nedělích pořád zběhlých, aby ty před námi a radami našimi na hradě Pražském stál a jmenovanému opatu a konventu z toho aby práv byl, jináče nečině. Dán na hradě Pražském ve čtvrtek den svatého Alexiho léta etc XXII.

97.

Zdeněk Lev z Rožmitálu a Jaroslav z Šelnberka činí nález mezi Janem Trčkou z Lipé a klášterem Žďárským o hamerníky.

Bez místa 1529, 17. března. CS. p. 325.

Vedle té pře, kdež jest byl obeslán a před krále JMt slavné paměti krále Ludvíka etc. srocen urozený a statečný rytíř pan Jan Trčka z Lipé a na Lipnici, na žádost velebného kněze Ambrože opata kláštera Ždárského i všeho konventu téhož kláštera z toho, že týž pan Jan Trčka sobě hamerníky vosobil, chtěje je v člověčenství uvésti, zejmena na těch hamřích: na Šnakhamře, na Najdeku, na Fiklovském, na Frendlovském a na Polničce, a to proti spravedlnosti téhož opata a konventu kláštera jižpsaného. Při tom týž opat i také od konventu dal pověděti, več tu témuž klášteru pan Trčka sahá, že se toho nikterakž neprokáže, ani dckami, aby jakú spravedlnost k tomu, co by sobě v tom osobovati chtěl, míti měl; a nepokáže-li, jakož vo tom nedrží, že by voni kněz opat a konvent rádi toho tak užili, jakožto předkové jich užívali, a že toho jich předkové užívali a v držení byli; též čí jsou to gruntové, kdež tíž hamerníci sedí, ukázal týchž hamerníkuov svědomí registry zapsané, při tom pravíce, že tíž svědkové seznávají, že sedí na gruntech klášterských, a že ještě za těmi hamry na puol druhé míle klášterští gruntové jsú; též pověděli, když rudy nebrávali oni hamerníci na gruntech páně Trčkových neb Polnických, že také žádného placení jim na Polnú nečinili, než platem klášteru že jsú náleželi. Ješto z toho jest znáti také, že jsú oni hamerníci náležící tudyž k klášteru a ne panu Trčkovi: neb kdo na čích gruntech jest, že ten musí toho býti, číž jsú gruntové. Též ukázán Vidimus, a pravíce, že se to provodí také, tíž hamerníci že věčně

k témuž klášteru přislušeti mají; při tom ukázali někdy pana Hynka Bočka psaní k témuž opatu učiněná, a pravíce, že týž pan Boček, kterýž toho statku Polnického v držení byl, v témž psaní toho dotýče zjevně, tíž hamerníci že k témuž klášteru Žďárskému přísluší a toho voni opat a konvent aby se drželi; a tak přes to jim a opatu a konventu dále žádného pruovodu potřebí není.

Proti tomu od pana Jana Trčky povědíno, že o grunty podle téhož obeslání žádného soudu není ani tuto přináleží; však že tíž lidé aneb hamerníci vždycky od starodávna k tomu panství Polnickému přílušeli a přísluší, a tíž svědkové hamerníci, kteříž se od puovoduov vedli, jakž sú koli k tomu přivedeni, svědomí že pánu nic na škodu nesvědčí, neb jsú nad svým pánem a slibem se zapomněli, a nemají místa míti. Neb jsú někdy panu Burjanovi, jemu panu Janovi Trčkovi i také prvnějším pánuom Polné slib člověčenství i také poddanost slibovali; aby opatu neb klášteru co toho slibovali, buď jaké člověčenství, že oni opat a konvent toho nepokáží, ani by jich kdy klášter v držení byl, neřkuli aby člověčenstvím k klášteru přináleželi. A také tíž lidé hamerníci, což by jim k klášteru buď jakým platu dáváním povinni byli, že pan Trčka jim toho vydávati nebránil aniž brání, a že tíž hamerníci k témuž panství Polné přislušejí. Též svědomí listovní týž pan Trčka pokázal a praví, že jemu tudy na tom schází duochoduov víc než na LX kop groší, a oni opat a konvent jedva VI kop groší platu na nich mají. Dále též od pana Trčky žádáno, poněvadž jest opat ty lidi v obranu svú vzal, tak proti pánu jich, což jest pokázal, dědičnému, a je podnes že fedruje proti zřízení zemskému, aby to též, i co jest škod on pan Trčka vzal a béře, jemu na nich k nápravě všecko přivedeno bylo. A kteréž jest páně Bočkovo psaní pokázáno, že jest to týž pán učinil, když již toho statku v držení nebyl.

Též zase proti tomu od opata a konventu ukázáno jest potvrzení listem na pergameně pod pečetí témuž klášteru, a to někdy kněze Viktoryna knížete Minsterberského jakožto pána tehdaž Polnického, Ronovského a Přibyslavského panství, a pravíce, že se i o těch hamřích v témž potvrzení zřetedlně, že k tomu klášteru náleží, také dotýče; též svědomí listovní pokázáno, kterak voni hamerníci jsúce od někdy pana Burjana Trčky věží přinuceni, jim panuom Trčkům slibovati musili člověčenství. Též pověděti dali, kteříž svědkové od pana Jana Trčky pokazováni a vedeni listovní, že ti také podle pořadu práva nesvědčí, neb přísahy, jakž jest za řád, k tomu nečinili, a tak ke škodě tomu klášteru že neseznávají, aby tíž hamerníci k Polné náleželi. K tomu také pověděti dali, když jest někdy pan Hynek Boček ten statek Polnický do desk kladl, poněvadž jest za obyčej vše zejmena, buď potoky, rybníky, a lesy a jiné v takovém zápisu neb vkladu klásti, kdyby tíž hamrové tudyž k Polné přináleželi, že by je byl též do toho vkladu zejmena jmenoval, a že by se toho bylo vedle jiných věcí nepominulo. Dále pravíce, jakož jest on opat od pana Jana Trčky nějakým fedrováním dotčen, že se jemu opatu zdá bezpotřebně, poněvadž

se ví v tom kterak, aby také zřízení zemského nepominul, v tom zachovat; neb jest v tom nic neobyčejného neučinil a nečiní, než to, což jest tak svým a téhož kláštera lidem učiniti povinen.

Tu JMti páni najvyšší pan purkrabí Pražský a najvyšší pan komorník království Českého podle mocného na nich od obojí strany o to přestání, vyslyševše tu všecku při a ji pilně váživše, též vzavše naučení od pánuov JMtí a vládyk z plného soudu zemského, takto o tom vypovídati ráčí:

Poněvadž se to z svědomí a pruovodů našlo a vyhledalo, že to, kdež ve při vedení dotčení hamrové položením jsú, jest grunt k témuž klášteru Žďárskému náležící, z té příčiny dává se jemu opatu a konventu téhož kláštera o též grunty a hamry proti témuž panu Trčkovi za právo; však jsú-li pak jací lidé v těch hamřích jeho pana Trčky nevyhoštění a dědiční, a on pan Jan Trčka že by jich na témž opatu a konventu požádal, bude jemu panu Trčkovi týž opat a konvent povinen též lidi, kteříž by tak jemu panu Janu Trčkovi, nejsouce vyhoštěni, dědičností příináleželi, je vydati. Též také poněvadž se to našlo a vyhledalo, že ruda ve při vedení dotčená jest na gruntech páně Trčkových k Polnickému panství příslušejících: protož budou-li napřed dotčení hamerníci chtíti takových rud do týchž hamrů potřebovati a bráti, povinni budou jemu panu Trčkovi a budúcím pánům Polnickým takové rudy platce býti. Datum ve středu po svatém Řehoři léta páně etc. XXVIIII.

98.

Zdeněk Lev z Rožmitála a Jaroslav z Šelnberka činí nález mezi Janem Trčkou z Lipé a klášterem Žďárským o rybník Darsko.

Bez místa 1529, 17. března. CS. p. 331.

Vedle té pře, kdež jest byl obeslán a před krále JMt slavné paměti krále Ludvíka etc. srocen urozený a statečný rytíř pan Jan Trčka z Lipé a na Lipnici, na žádost velebného kněze opata kláštera Žďárského i všeho konventu téhož kláštera z toho, že on pan Trčka drží rybník Darsko, kterýžto rybník připadl jest na téhož opata a konvent téhož kláštera Žďárského podle smlúvy učiněné mezi osvíceným knížetem panem Viktorynem knížetem Minsterberským a opatem též konventem Žďárským etc., tak jakž obeslání šíře ukazuje: ukázána jest na to od opata a konventa smlouva mezi knížetem knězem Viktorynem Minsterberským a někdy knězem Linhartem opatem kláštera Žďárského a konventem téhož kláštera učiněná, a to o místo pusté Darsko řečené, na kterémž místě rybník měl udělán bajti, a co by se mělo klášteru za to místo klášterské buď ryb neb summa peněz vydávati, žádajíce při též smlúvě zachováni býti. V kteréž smlouvě jest toho dotčeno, budúcně a věčně aby jim to z toho rybníka vydáváno od věřiteluov statku Polné bylo.

Proti tomu od pana Jana Trčky povědíno: poněvadž se žaloba s obesláním nesrovnává a netrefuje, že jim opatu a konventu tím pan Jan odpovídati povinen není; neb také kněz opat a konvent toho nepokazují, týž rybník, jakž toho v obeslání dotčeno, na ně na klášter aby připadl. A jakož jest smlouva nahoře dotčená pokázána, že ta smlouva knížetem Viktorynem a opatem též konventem udělaná ke škodě jemu panu Trčkovi není; neb toho také rybníku týž kníže Viktoryn nikdá dělati nedal; pokázal svědomí listovní, že ten rybník za někdy pana Jana Bočka dělán, a že žádných ryb do téhož kláštera ani summy [peněz] z toho rybníka nikdy neužívali ani z toho napomínali. A tak z těch příčin, i také že se ta věc promlčela, tím povinovat není; neb takové smlouvy, by i co toho bylo rovně, též jako jiní zápisové a smlúvy, když se jich neužívá, se promlčují.

Též proti tomu zase od opata a konventu povědíno: když pan Hynek Boček klad do desk panství Polnické, že při tom ta smlúva nahoře dotčená přimíněna jest; dále praví, kdyby té již častopsané smlouvě nemělo dosti učiněno býti, že by na těch klášterských gruntech toho rybníku nedělali, a poněvadž jest týž rybník tu udělán, že knězi opatu a konventu té smlúvy tudy jest potvrzeno.

Tu JMti páni, najvyšší pán purkrabí Pražský a najvyšší pán komorník království Českého, podle mocného na nich od obojích stran o to přestání, vyslyševši [sic] tu všecku při, též dcky i také smlouvu někdy s knížetem Viktorynem a opatem, též konventem téhož kláštera o dotčený rybník Darsko učiněnú pilně váživše, a vzavše naučení od pánuov JMtí a vládyk z plného súdu zemského, takto o tom vypověděti ráčí: Poněvadž jest se to dckami našlo a vyhledalo [v] vkladu trhu, kdež prodával a kladl někdy pan Hynek Boček z Kunstatu někdy panu Mikulášovi Trčkovi z Lipé panství Polnické, že v témž vkladu týž rybník Darsko tudíž jest ve dcky zemské jemu panu Mikulášovi, dědicuom, budúcím jeho vložen; z těch příčin týž pan Jan Trčka, dědicové a budúcí jeho při témž rybníce k panství Polnickému se zuostavují; však tak, že týž pan Jan Trčka, dědicové a budoucí páni panství Polnického budú povinni podle smlúvy znění napředdotčeného knížete Viktoryna, opatu a konventu o týž rybník Darsko učiněné, vydáváním ryb kapruov a štik témuž klášteru a konventu při každém téhož rybníka spuštění, jakž táž smlúva ukazuje, se zachovati, a dotčené ryby podle toho, počnúce od datum této vajpovědi, témuž klášteru a konventu, když by k tomu času přišlo, jakž smlúva zní, vydávati, aneb summu peněz místo týchž ryb vydávání, jakž táž smlúva ukazuje, dávati. Stalo se v středu po svatém Řehoři léta Páně tisícího pětistého dvacátého devátého.

Léta etc XXVIIII v pondělí po svatém Benedictu [22. března 1529] tito vajpisové nahoře psaní oba dva vypsáni jsú z register JMti najvyššího pána pana purkrabí Pražského; vydáni jsú pod pečetí pana Bohuslava Chrta ze Rtína, purkrabí Pražského.

D. XIII.

REGISTRA SOUDU KOMORNÍHO.

Vydává **Jaromír Čelakovský.**

(Čísla 384—563 z let 1482—1487 viz v díle VIII. str. 396—480.)

564.

Mezi Janem ze Šumburka a Eufémií z Lichtenburka. 1487, 22. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Janem z Šumburka s jedné, a paní Eufemií z Lichmburka s strany druhé. Jakož týž pan Jan Šumburk mluvil jest k listu jejiemu věnnému, naříkaje jej, a že by list byl promlčený, poněvadž jsú jejie věrné ruce nenapomínaly k listu obnovenie, aby o to k nim bylo hledieno, ale ne k němu. Paní Fema*) toho jest odpierala a pravieci: že jest ona tiem práva svého věnného neztratila, neb jest listu v své moci neměla, dokudž jest manžel její živ byl, že jest neměla z čeho napomínati, než poněvadž jest pán buoh manžela jejieho smrtí neuchoval, že se jest ona listu svého držala a drží. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, i také list pilně jest ráčil ohledati: A poněvadž pan Šumburk i rukojmie pečetem neodpírají, JMKská paní Femu při jejím listu zuostavuje a také při tom, jakož pan Jan Zajiec z Hazmburka ukázal jest list se třmi pečetmi, tu kdež se zapisují pan Fridrich [a] pan Arnošt nebožtíkové Šumburkové a pan Jan Šumburk, slibujíce panu Janovi Zajiecovi i bratru jeho, je bez jich všelikteraké škody vypraviti i též také, kdež by se jiným rukojmiem podporú učinili, jakož ten list jich pečetmi šíř to okazuje; i poněvadž pan Jan Šumburk své pečeti neodpierá, aby tomu dosti učinil a pana Zajiece vyvadil bez jeho škody. A také jakož pan Jan Šumburk prosil JMKské: přijde-li to věno k placení, kterak by mělo plněno býti, JMKská při tom zřiezení toho nechati ráčí, kteréž se jest stalo za krále Jiřieho, kteréžto zřiezenie dckami zapsáno jest, jak věna a dluhové placena mají býti, tak jakž té chvíle zlatý platil jest při datum listu toho. Actum sabbato post sancti Thome apostoli anno etc. LXXXVII, presentibus domino Johanne Zagiecz, domino Henrico de Hradecz,

supremo camerario regni Bohemie, Puotha de Sswihow etc., Johanne de Sselnbergk, cancellario etc., Georgio de Duba et Lippeho et Johanne de Rupow etc.

R. II. a list H. 2 b. *) Pozdější rukou opraveno v Eufemii.

565.

Mezi Žofkou ze Žatce a Vilémem Hromadou spolu s Janem Bysenským a jinými rukojměmi za její věno. 1488, 4. února.

Anno domini etc. LXXXVIII při Hromnicech tyto pře súzeny jsú:

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Žofkú z Žatce, vdovú po nebožci Bohuslavovi Hromadovi s jedné, a Vilémem Hromadú, Janem Bysenským i jinými rukojmiemi, kteříž jí za věno byli slíbili, s strany druhé. Jakož ona Žofka jest je vinila, že jsúce jí rukojmie za věno proti třem stem kopám míšenským, že jí tomu dosti nečinie. Proti tomu rukojmie svrchupsaní odpierajíce mluvili jsú, že když jsú za to věno slibovali, že jsú slibovali k ruce Fridricha Alšíka; a potom že jest je on také propustil z toho rukojemstvie, na to svědomie téhož Alšíka vedli, k kterémuž se on jest přiznal, kteréžto svědomie v sobě drží, že jest ty rukojmie přijímal k ruce panie Žofky. A protož JMKská takto rozkazuje: Poněvadž jest je k její ruce přijímal a ne k své, že jest on Alšík neměl té moci, by je propúštěl, a jestliže jest ona jemu rukojemstvie za věno rozkázala propustiti, majíc muže živého, že té moci nemá. Než jakož jest dále Žofka mluvila a pravieci, že jest ona dědicstvie své musila prodati v Zeměších pro těch tři sta kop, kteréž jest po sobě jmenovala, a na to svědomie ukázala pod pečetí Žateckých, že jsú před nimi někteří jich obyvatelé vyznali, že jsú jí Žofce položili CCL zlatých za ty Zeměchy, a ty že jest vzal Bohuslav, muž Žofčin, a Vilém Hromada, bratr jeho. Proti tomu Vilém odmlúvaje pravil, že jest na věno nic nevzal, než že se zná, že jest vzal sto zlatých a ty že jest dal Bysenskému na její dluh. Tu král JMt a páni tomu jsú vyrozoměti ráčili, že jest ona Žofka Bysenskému nic dlužna nebyla, než že jest to dluh byl Bohuslava muže jejieho. A poněvadž se jest on Vilém přiznal, že jest sto zlatých vzal, těch sto zlatých oni rukojmie aby jí Žofce navrátili a druhých sto zlatých proti tomu, a to konečně ve čtyřěch nedělech pořád zběhlých. A chce-li ona Žofka k čemu více právo mieti, že se jí to tiemto rozsudkem nezavierá, a což viece provede, že jest po sobě dala, že toho podle spravedlnosti své požive. Actum feria II. post purificacionem sancte Marie anno ut supra, presentibus dominis: Puotha de Ryzmberk, supremo judice regni Bohemie, Johanne de Sselnberk cancellario etc., Buhuslao de Sswamberk, Gesskone de Swoyanow, Benessio de Libsstein, Paulo de Gensstein, Zdenkone de Sswamberk, Slawata de Chlum, Litwino de Clingsstein, Wilhelmo Zub de Lantsstein, Johanne de Ssumburk, Alberto Leskowecz, succamerario, Benessio de Waytmill, Czenkone de Dassicz, Wenceslao Cziecz, purkrauio castri Pragensis et ceteris terrigenis.

R. II. a. list H. 3. b.

566.

Mezi Kateřinou z Mansdorfu a Jiříkem ze Sebuzína. 1488, 5. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Katheřinú z Mansdorfu s jedné, a Jiříkem z Sebuzína s strany druhé. Jakož táž Katheřina viní téhož Jiříka, dávajíc mu vinu, že by se radila s ním o všecky své věci i o věno své, a pravieci, že by jeho raddú podvedena o věno své na starý groš byla. Proti tomu Jiřík jest pravil odpieraje, že toho nenie, by jím podvedena byla, než že jest za ní z viery sliboval s jinými, a ona že jest řekla vyvaditi bez jich škody, a že jest jí v její núzi dobrú vuoli okazoval a ji choval i s dětmi jejími, a na to na všecko jest svědomie ukazoval pod pečetmi dobrých lidí i toho písaře, kterémuž jest ona rozkazovala list na LXX kop gr. mečových napsati. A týž Jiřík pravil jest, že jest jí ten list vydati chtěl, ale ona že ho jest přijieti nechtěla. I JMKská se pány raddú JMti ráčil jest ty všecky věci slyšeti i pilně vážiti, takto rozkazuje: Poněvadž ona jsúci sama mocna smlúvy dělala a vyvazovala, že jí v tom povinovat nenie, než ten list na LXX kop mečových, kterýž má, aby jej jí vydal, a ona aby jej přijala. A jakož jej viní, že by něco peněz z té summy věnné u něho zuostalo, a on tomu odpierá pravě, že by jí všecko vydal: i protož provede-li ona co, aby jí z toho práv byl. Actum fer. III. die Agathe, presentibus ut supra.

R. a. list H. 4. b.

567.

Mezi staršími bratry Dobřanskými a jich matkou. 1488, 7. února.

Jakož jsú se dělili bratřie Dobřanští, přistúpila jest mátě najmlazšieho, kterýž jest ještě let svých nedošel, proséci JMKské, aby JMKská ráčil toho sirotka opatřiti, aby skrze jich rozdiel ten sirotek ke škodě nepřišel, nemaje let svých, a neráčil toho dopúštěti, aby ten sirotek dckami tvrditi měl ten rozdiel. JMKská takto ráčil rozkázati: Poněvadž oni bratřie starší jsú se podělili, i tomu bratru mladšiemu, kterýž let nemá, diel jsú zuostavili, a ten jemu zpravován má býti od Hynka bratra jeho do jeho leth: i při tom rozdielu, kterýž jsú mezi sebú učinili, JMt jich při tom nechává, než aby se mlazšiemu v tom nic neukrátilo, když leth svých dojde. Bude-li se témuž sirotku na tom rozdielu zdáti přestati neb je z čeho viniti, ta se cesta jemu nezavierá. Actum feria V. post Dorothee anno LXXXVIII.

R. II. a list H. 3. a.

568.

Mezi Vojslavem ze Skaličky a měšťany Hradeckými. 1488, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Vojslavem z Skaličky s jedné, a mezi měšťany Hradeckými s strany druhé o Jiříka Kalvacha, což se dotýče tří lánuov

svobodných v Plotištích. Jakož jest on Vojslav okázal některy listy a potřěby své před JMtí, a oni Hradečští také jsú před JMtí pověděli praviec, že by to k soudu jich městskému příslušelo; on Vojslav také jest pravil, že by ty tři lány dckami zapsány měl, ale že JMt na tom je u Hory rozpustiti ráčil, aby oni Hradečští tu věc v svých knihách vyhledali, příslušie-li to k soudu jich čili nic, aby toho na JMt vznesli, ale oni nesčekavše toho a neokázavše, slušie-li to k soudu jich, téhož Vojslava jsú z toho vyvedli proti JMti rozkázání. I poněvadž jsú to učinili proti JMti rozkázání, že JMt jim rozkazuje, aby oni téhož Vojslava zase v ty tři lány svobodné uvedli a vyhledajíc, slušie-li to k soudu jich nebolito kam jinam, aby před JMtí stáli v pátek o Svátosti, že JMt v tom ráčí se spravedlivě mieti, aby se žádné straně nic neukrátilo. Actum feria V. post Dorothee anno ut supra.

R. II. a. list H. 5. a.

569.

Mezi Janem Štěpou ze Štítar a Janem Vlasatým z Mydlné. 1488, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Janem Štěpú z Štítar s jedné, a Janem Vlasatým z Mydlné s strany druhé. Jakož týž Jan Štěpa vinil jest téhož Vlasatého a pravě, že jest naň jel, a skrze to že jest on u vězenie všel. Tu JMKská slyše jich žaloby i odpor, takto ráčil rozkázati: Poněvadž jest Jan Vlasatý z rozkázánie pána svého jel podle úředníka do dvora otce Štěpova, a tu jest jemu úředník pověděl, aby ku pánu jel, ale skutečně jsú naň nikterakž mocí nesáhli ani ho slibem zavázali, než toliko že jest Štěpa pravil, že jest tomu rozoměl, by byl nechtěl jeti, že by byl musil. Ale JMKská těch duomysluov nesúdí než skutek, a poněvadž on Vlasatý i s jinými mocí jsú naň nesáhli, a on Štěpa jel jest s nimi, že jemu tu Vlasatý nic vinen neuie, aniž mu jest co neprávě učinil. Actum feria V. post sancte Dorothee.

R. II. a. list H. 5. a.

570.

Mezi Martinem od zlatého kola, měšťanem Staroměstským, a některými Horníky. 1488, 8. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Martinem od zlatého kola, měštěnínem Starého města Pražského s jedné, [a] Václavem Trubačem, Václavem Ambergéřem, Štětkú, Kobíkem a Postřihačem od Hory Kuthny s strany druhé. Vydáni jsú byli s jich obojích dobrú vólí urození páni, pan Pavel z Jenšteina a z Skal, a pan Beneš z Wajtmille purkrabie na Karlštejně a mincmajstr na Horách Kuthnách, že jsú mezi nimi tu věc, což se toho pobránie dotýče, přátelsky smluvili takto: že nadepsanému Martinovi od zlatého kola Václav Trubač má dáti třidceti zlatých, a Václav Ambergéř že má jemu dáti deset zlatých, a na statku Štětkovu u Hory Kuthny má

jemu dopomoženo býti také deset zlatých, a takové placenie má se státi témuž Martinovi na sv. Jiří najprve příštieho. Než což se dotýče Kobíka, kterýž nynie zde v zemi nenie, když přijede, chceli se s týmž Martinem o padesát zlatých umluviti, to bude moci učiniti; pakli by nechtěl, ale že má jemu Martinovi před králem JMtí práv býti. A že JMKská neráčí proti této smlúvě jeho Kobíka glejtovati, než aby od sebe spravedlivě učinil. A také ta věc že nemá nadepsaným osobám na jich cti a dobré pověsti nic k úrazu býti, poněvadž se to stalo, a že jsú při tom vzatku nepřátely své měli, a z té příčiny že jsú na ně sáhli. Actum feria VI. post Dorothee anno ut supra.

R. II. a. list H. 5. b.

571.

Mezi Matějem Kaší ze Žatce a Čeňkem Sekyrkou ze Sedčic. 1488, 8. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Matějem Kaší z Žatce s jedné, a Čeňkem Sekyrkú z Sedčice s strany druhé. Jakož týž Matěj Kaše ukázal jest [k]šaft Klimentuov Varmuzkuov z Bezděkova, kterýžto v sobě drží, že týž Kliment dává veškeren plat v Žeradicích Bohuslavovi svému synu; pakli by Bohuslav umřel, nedojda let svých rozumných, aby ten plat připadl na Matěje řečeného Kaše. Proti tomu ukázal Čeněk Sekyrka list krále Jiřieho, kdež JMt přidává let tomu sirotku Bohuslavovi, aby mohl statek svuoj zřéditi. A podle toho ukázal list téhož Bohuslava, kterýmž veškeren statek svuoj movitý i nemovitý, k kterému právo má po otci svém, dává Eleně mateři své etc. Tu král JMt se pány raddú JMti takto nalezá: že ačkolivěk král Jiří JMt dal jest moc sirotku, aby statek svuoj zřéditi mohl, a on na to řiedil, když by byl Bohuslav umřel, let rozomných nemaje, že by to jeho zřiezenie Matějovi Kašovi ke škodě nebylo proti prvniemu otcovskému zřiezenie, ale poněvadž léta rozomná měl a tiem svým zřízeniem, kteréž jest on nemaje let učinil, nehnul, že podle toho JMKská jej Čeňka při tom zřiezení Bohuslavovu zuostavuje. Actum feria VI ante festum Apolonie virginis.

R. II. a. list H. 6. a.

572.

Mezi Janem Žlutickým spolu s Alšíkem a Bořivojem z Donína. 1488, 8. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Janem Žlutickým a Alšíkem s jedné, a panem Bořivojem z Donína s strany druhé. Jakož jest týž pan Jan a Alšík žalovali, že by se jim škoda stala na zámky páně Donínského, a že jsú naň ini na jeho žádné péče neměli. Proti tomu pan Donínský odpieral jest, že jest o tom nevěděl ani rozkázal; učinili-li jsú co úředníci bez jeho vuole, že on tiem nechce povinen býti. A na to jest úředníky své před JMtí postavil; kteřížto úředníci vyznali jsú, že jest pan Donínský nerozkázal jim panu Janovi, Alšíkovi ani jich lidem pobrati, než že

jest kázal poslati na Pražany, a úředníci poslali jsú některé pěšie na vozy Pražské a z omylu a nevědomie pobrali jsú těmto, a to že jsú tíž pěší mezi se roztrhali. I JMKská se pány raddú svú ráčil jest slyšeti žalobu jich i také odpor i úředníky páně Donínského, a to JMst ráčil pilně vážiti: I poněvadž pan Donínský pravil jest, že jest nekázal pobrati panu Janovi ani Alšíkovi, a ti úředníci jsú to též vyznali, že se to z nevědomie stalo: že jest tu pan Donínský proti své cti nic neučinil; než poněvadž jest rozkázal na Pražany, a oni nepobrali Pražanóm, než panu Janovi a Alšíkovi a sešli z zámkuov jeho a potom také zase na zámky jeho přišli, a on toho neopatřil, JMKská takto se pány rozkazuje: Poněvadž jest to obmeškáno a jim to nenie opraveno a zaplaceno, aby to ještě pan Donínský opatřil, aby jim to zaplaceno a opraveno bylo konečně do veliké noci nynie přieštie. Actum feria VI ut supra.

R. II. a. list H. 6. a.

573.

Mezi Bohuslavem a Zdeňkem ze Švamberka. 1488, 8. února.

[Lesy k palivu.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bohuslavem z Švamberka s jedné, a panem Zdeňkem též [z] Švamberka s strany druhé. Jakož jest pan Bohuslav pravil, že on i lidé jeho z Boru právo mají bráti les ku palivu i k stavení na lesiech královských, kteréž pan Zděnek drží v zápisiech k Přimdě, a na to vedl některé svědky, lidi páně Zdeňkovy, kteří jsúce pod přísahú zavázáni takto sú seznali: Najprve Matěj starý vladař z Újezdce ten tak vyznal, že jest byl hajném na těch lesiech viec než XXXti let, a že mu jest to dobře vědomo, že jsú ti lidé z Boru les na království brali, ale že jsú jej platili a to takto: což muož člověk se třmi koňmi do téhodne vyvésti, že dal od toho tři groše; než o tom jemu vědomo nenie, by pán les platil, neb jest mezi nimi přátelská vuole byla. Pak Krigar, Matěj Malčovský, Šokl, Šmifár, Bertl jednovoký a Michal, ti všickni o tom jednostajně pověděli, že jim o tom nic vědomo nenie. A protož JMt takto vypoviedá: Poněvadž pan Bohuslav žádné jistoty na to neokázal ani také svědomím provedl, by k tomu které právo měl, aby těch lesuov nebral bez vuole páně Zděnkovy jakožto držitele toho. Actum feria VI ante Apolonie virginis anno ut supra.

R. II. a. list H. 7. a.

574.

Mezi Bohuslavem z Dobrovítova a Alšem Nedamírem z Jablonné. 1488, 9. února.

V té při, kteráž jest mezi Bohuslavem z Dobrovítova s jedné, a Alšem Nedamírem z Jablonné a z Netvořic s strany druhé. Jakož jest on Bohuslav okázal list krále JMti, kdež jemu JMt ráčil dáti výplatu na vsi Chvastu i na jiných věcech v témž listu položených; ale v tom listu se neokazuje, k čemu by ta sbožie příslušela,

na kterýchž jest výplata dána. Proti tomu on Aleš pravil, že má starodávnie drženie po příteli svém panu Sádlovi; a na to okázal výpis z registr královských, kdež král Jiří JMt vyznává, že ta sbožie on pan Jan Sádlo od staradávna držel jest, a nad to příslušelo-li by JMti které právo, že to všecko jemu panu Sádlovi dává, a při tom ukázal jest týž Aleš kšaft páně Sádluov na mocný list královský, kterýmž Nedamírovi, otci Alšovu, ta i jiná sbožie zapisuje. A protož JMKská takto rozkazuje: Chce-li on Bohuslav na tom zboží výplatu mieti podle dánie královského, aby to okázal, jaké král JMt právo má; a mezi tiem že jej JMt Alše při jeho držení zuostavuje. Actum sabbato die sancte Apolonie.

R. II. a. list H. 7. a.

575.

Mezi klášterem sv. Jiří a Václavem Vrabským. 1488, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi abatyší a konventem kláštera sv. Jiřie na hradě Pražském s jedné, a Václavem Vrabským s strany druhé, co se dotýče výplaty některých vsí k témuž klášteru příslušejících, zejména Mokropsy Veliké i Malé. Jakož pak na to též panny ukázaly jsú smlúvu, kterúž jest na se otec téhož Vrabského učinil, kterážto smlúva ukazuje, když by panny daly jemu nebo tomu, ktož by těch vsí po něm v držení byl, čtvrt léta napřed věděti, že má abatyši a konventu těch vsí postúpiti a všecky zápisy navrátiti bez odporu všelikterakého, vyzdvihnúce summu svú, jakož ta smlúva sama šíře to okazuje. A túž smlúvú zapsal se týmž pannám čtyři kopy gr. platiti a vydávati. Proti tomu Václav Vrabský okázal jest majestát krále JMti, v němž JMt při těch zápisiech a smlúvě, kteréž má, jej zuostavuje a zvláštní milost činie, aby on Vrabský ani budúcí jeho z těch vsí od žádného splacováni nebyli, než od jeptišek jmenovaného kláštera, a to k jich držení a jinému nic. A chtěly-li by to komu jinému vyplatiec zastaviti, že té moci nemají, jakož týž zápis to šíř okazuje. I JMKská se pány raddú svú ráčil jest s pilností nahlédnúti v tu smlúvu i také v majestát, i takto jest ráčil rozkázati: Chtie-li panny k svému držení a požívání vyplatiti a žádnému jinému, že to mohú učiniti, než poněvadž majestát i smlúva tak v sobě držie, že žádnému jinému taková výplata nemá býti, než jim jeptiškám k jich dědičnému držení, a chtěly-li by jinému tu výplatu dáti, že té moci nemají. I podle toho JMKská Vrabského při tom majestátu i smlúvě zuostavuje, a on Vrabský podle té smlúvy aby pannám činil, což činiti má. A což jest jim úrokuov zadržel, to aby jim také bez prodlévánie vydal. Pakli by svým smlúvám dosti neučinil, že by svému právu uškodil. Actum sabbato die sancte Apolonie anno ut supra.

R. II. a. list H. 7. b.

576.

Mezi Tristramem, proboštem kláštera Chotěšovského, a Maternou z Dobřan. 1488, 10. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi knězem Tristramem, proboštem kláštera Chotěšovského, s jedné, a Maternú z Dobřan s strany druhé. Jakož on probošt žádal jest, čím a jakým právem on Materna drží popluží tu v Dobřanech. Proti tomu Materna ukázal jest list, kdežto kněz Jiřík probošt a Anna převoryše téhož kláštera zapisují jemu Maternovi dvuor s poplužím tu v Dobřanech, s dědinami, s lukami, jakož ten zápis v sobě šíř okazuje; proti tomu kněz probošt mluvil jest a naříkaje ten list a pravě, že by planovaný byl, a že by se nesrovnávala léta v listech ani ty osoby konventské, kteréž jsú v tom listu jmenovány, a že jsú téhož léta na těch úřadech nebyli než jiného, a na to jest ukázal týž probošt listy, aby JMt v léta i také ty osoby úředničie nahlednúti ráčil a vyrozoměti, srovnávají-li se s listem a zápisem jeho. Proti tomu také Materna okázal jest list kněze Tristrama probošta svrchupsaného i jiná svědomie, kdežto on probošt sám přiznává se k témuž zápisu, kterýž jest Materna ukázal, že jest spravedlivý a prose, aby ho při něm zuostavili, i také druhé svědomie, že kněz Jiřík předek jeho ty penieze od něho jest přijel a vyzdvihl. I JMKská se pány raddú svú ráčil jest v ty listy i svědomie pilně nahlednúti a je vážiti obojie strany, i takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž on Materna okázal jest list, kdežto probošt a konventh zapisují jemu ten dvuor s poplužím s povolením královským, i také kněžě Tristramuov list, kdež se zaň přimlúvá, aby při zápisu svém spravedlivém proti Černínovi z Dobřan zuostaven byl; i JMKská ráčí jeho při tom zápisu zuostaviti, a on probošt i konventh aby jej také při tom zuostavili. A což se člověčenstvie dotýče, poněvadž on Materna žádného purgrechtu za nimi nemá, než toliko tu zástavu, a také ukázal list kněze Jiříka probošta, aby sobě mohl pána vzieti, koho se jemu zdá, v kterémžto listu on probošt zavazuje i své budúcie, aby mu v tom nepřekáželi, že jej také JMt při tom vysvobození zuostavuje a že jemu člověčenstvím povinovat nenie. Actum dominico die sancte Scolastice annorum domini etc. LXXXVIII.

R. II. a. list H. 8. b.

577.

Mezi děkanem Litoměřickým a Zdeslavem Sulejovským. 1488, 10. února.

Jakož jest ruoznice a nesnáz mezi děkanem Litoměřickým s jedné, a Zdeslavem Sulejovským s strany druhé, což se lidí ve vsi dotýče, že on Sulejovský praví se panstvie svrchnie na nich mieti. I JMt ráčil o tom takto rozkázati: aby on Sulejovský tu svrchnost a panstvie, kteréž na nich mieti chce, provedl a okázal, že k tomu spravedlnost má, ale dokudž toho neokáže a neprovede, aby jemu děkanovi žádných překážek v tom nečinil. Actum dominico die sancte Scolastice anno ut supra.

R. II. a. list H. 9. a.

578.

Mezi Jiříkem z Karlovce a Albrechtem z Tejnice. 1488, 10. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Jiříkem z Karlovce s jedné, a Albrechtem z Tejnice a na miestě jeho Janem Dúpovcem s strany druhé. Jakož jest Dúpovec vinil Jiříka, že by list od Bratronického vzat byl, kterýž jest byl u něho k věrné ruce pokázán a jim obojím svědčil, a on Jiřík vzav jej i obnovil sobě list, kterýžto jemu samému svědčí, a jemu Albrechtovi nic, a Jiřík také pravil jest, že by jemu Albrecht podle smlúvy šedesáte kop měl dáti a ve dcky Tejnec vložiti, a tak obojí táhli jsú se na smlúvy, kteréž mezi sebú mají. I JMKská se pány raddú svú ráčil jest jich žalobu i také odpor slyšeti i v smlúvy jich nahlédnúti, i JMt takto rozkazuje: že JMt je při těch smlúvách zuostavuje, a čemu se podle smlúvy dosti nestalo, aby se ještě stalo, tak aby on Albrecht jemu Jiříkovi těch šedesáte kop dal, i také podle smlúvy ve dcky Tejnec vložil, a on Jiřík ten list, kterýž jemu samému svědčí, aby jej obnovil, aby jim obojím též jako prve svědčil, a ze spolka aby jej k věrné ruce schovati dali, komuž se jim zdáti bude. Actum dominico ut supra,

R. II. a. list H. 9. b.

579.

Mezi Hynkem Býchorským a Hynkem z Újezda. 1488, 11. února.

[Čest.] V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Hynkem Bejchorským s jedné, a Hynkem z Újezda s strany druhé. Jakož jest Hynek Bejchorský Hynka z Újezda vinil, kterak jest jemu vysoce na čest sáhl a jej zhaněl, prose krále JMti, aby v takové věci podle nálezu, ktož by komu nevině na čest sáhl, opatřen byl. Proti tomu Hynek z Újezda mluvil pravě, že on na Hynka Bejchorského nic nepraví, než toliko, když jest jeho došlo, že by Hynek Bejchorský o něm mluvil, ješto by se jeho cti dotýkalo, že jest proti tomu mluvil, pravě, pravil-li by o něm co takového, že mluvie o něm nešlechetně jako zrádce cti jeho, a on Hynek Bejchorský že jest jemu též řekl zase. A jakož jest Hynek z Újezda okázal list, kterýmž pan Zdeněk z Šternberka dává svědomie, že jest se jemu Hynek Bejchorský nestavěl, ale při tom pravil Hynek z Újezda, že toho naň nechce vésti a nic jemu z toho viny nedává, by se nestavěl. I takto JMt se pány o tom rozkazuje: Poněvadž jsú s obú stranú sobě řečmi handlivými dotýkali ze zlé vuole a toho na se nevedú, takové věci aby mezi nimi minuly; a což se vězenie dotýče, poněvadž Hynek Bejchorský praví, že jest k tomu hotov, kdožby koliv naň chtěl vésti, že by se nestavěl, že by toho chtěl odvoditi, jako na dobrého člověka slušie: i poněvadž toho naň žádný nevede, že to svědomie od pana Zdeňka jemu v této při jeho cti nic ke škodě nenie. Actum feria II. post Scolastice anno domini etc. LXXXVIII.

R. II. a. list H. 10. a.

580.

Mezi Albrechtem z Risenburka a Janem z Černína. 1488, 11. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Albrechtem z Rysmburka s jedné, a Burjanem z Skřivan na miestě Jana Černína s strany druhé. Jakož on Burjan z Skřivan prosil jest krále JMti, aby JMt ráčil toho roku odložiti, že jest Černín nemocen, a on že té pře nenie svědom, a protož JMKská toho ještě odkládá do pondělého po Svátosti najprv příštieho, a tu aby on Černín stál osobně anebo s plnú mocí poslal se všemi potřebami, a toho aby dostál až do rozsudku JKMti. Pakli by toho neučinil, že by své právo ztratil. A on Albrecht aby také na týž den stál se všemi potřebami svými. Actum feria II. post Scolastice anno LXXXVIII.

R. II. a. list H. 10. b.

581.

Mezi Pavlem sekretářem a rukojměmi Oldřicha Širokého. 1488, 28. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Pavlem sekretářem s jedné, a rukojmiemi, kteříž jsú byli za Oldřicha Širokého, s strany druhé. I JMKská se pány raddú svú takto o tom rozkazuje: Jakož jest syn nadepsaného Oldřicha Širokého dal dobrú vuoli na majestáty nadepsanému Pavlovi strýci svému, že JMt při tom toho nechává; než týž Pavel chce-li na tom přěstati, co jest za bratra svého Oldřicha dal, to při tom stuoj. Pakli by chtěl s jinými rukojmiemi v tom spolek mieti, tehdá také tento statek zapsaný těmi majestáty aby k nim přiložil. Actum feria V. post Mathie apostoli anno domini ut supra, fuit feria V. quatuor temporum.

R. II. a. list H. 10. b.

582.

Mezi Janem z Dubče a Ludmilou Litožnickou. 1488, 28. února.

Jakož jest pře byla mezi Janem z Dubče s jedné, a Lidmilú Litožnickú s strany druhé o ty všecky věci. Král JMt ráčil jest přátelóm jich s obú stran rozkázati, kteříž jsú prve mezi nimi ty věci rovnali, aby ještě toho porovnali. I ti přátelé takto jsú zjednali: že za ty všecky škody i náklady on Dubecký má dáti paní Litožnické dvadceti zlatých Uherských neb deset kop gr. českých, a to konečně na sv. Jiřie nynie příštieho. Actum feria V. post Mathie apostoli.

R. II. a. list H. 11. a. Srv. nález č. 528 v Archivu Českém VIII. str. 468.

583.

Mezi Žlutickým na místě syna Vahancova a Prokopem Píčkovským. 1488, 19. dubna.

Jakož jest ruoznice a nesnáz byla mezi panem Žlutickým na miestě syna Vahancova s jedné, a Prokopem Piečkovským s strany druhé. Jakož týž Piečkovský

jsa učiněn poručníkem od Vahance otce svrchupsaného sirotka, tak jakož mu jest týž Vahanec syna svého i bratrany své poručil, aby jim věrně a právě učinil. Jakož týž Piečkovský k tomu jest se seznal, že jest to tak bylo, ale že on Piečkovský vydal jest statek strýcóm téhož sirotka, tak že ten sirotek k ničemémuž se nevie táhnúti, poněvadž jest strýcóm jeho ten statek vydán. I JMKská se pány ráčil jest tomu vyrozoměti, i takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž on Piečkovský jsa poručníkem jich jednostajným, i vydal statek strýcóm toho sirotka samým, že tento sirotek dojda let svých, nevěděl by kde svého dielu postihnúti, anebo když by strýcové jeho zemřeli, že JMt tak ráčil rozkázati: aby on Piečkovský tu věc tak opatřil, jestliže by Buoh strýcuov téhož sirotka neuchoval, že by zemřeli anebo že by ten sirotek k svým létóm rozomným došel, aby on věděl, kde má k svému dielu přijíti, a na svém statku aby nehynul. Actum sabbato post Reliquiarum anno domini etc. LXXXVIII, presentibus Puotha de Sswihow etc., Henrico de Plawno, Marssone de Sswamberg, Wenceslao Cziecz purgrauio.

R. II. a. list H. 11. b.

584.

Mezi Vilémem Hromadou a Žofkou ze Žatce. 1488, 19. dubna.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Vilémem Hromadú s jedné, a Žofkú z Žatce s strany druhé. Jakož on Hromada vinil jest ji Žofku z dluhu z devadesáti kop pravě, že jsú jí těch peněz puojčili, a na to ukazoval jest některá svědomie. Proti tomu táž Žofka odpierala jest a praviec, že toho nenie a že jsú jí nikda nic nepuojčili. I JMKská ráčil jest slyšeti žalobu i odpor i to svědomie: A poněvadž to svědomie Žateckých neokazuje, by jí ty peníze puojčeny byly, a také jiné svědomie že JMti a pánóm nezdá se dostatečné, a že dosti pruovodu nenie, i JMt takto rozkazuje: Bude-li se Hromadovi zdáti ji Ofku z toho viniti, že mu se ta cesta nezavierá, než aby to dostatečně provedl. Actum sabbato post Reliquiarum anno ut supra.

R. II. a. list H. 12. a. Srv. nález č. 565 na str. 456.

585.

Mezi Jeníkem z Uherska a Jindřichem Vlkem z Vrbče. 1488, 22. dubna.

V té při a ruoznici mezi Jeníkem z Uherska s jedné, a Jindřichem Vlkem z Vrbče s strany druhé. JMKská se pány ráčil jest slyšeti jich pře i odpory s obú stran i také některá svědomie dosti v širokých sloviech; ale že JMti a pánóm nezdálo se, by tu dosti duovodů v těch svědomí bylo, i JMKská ráčil jest takto vypověděti: že ty všecky věci předešlé mají mezi nimi minúti, a na to jsú smieřeni, aby sobě toho ničímž zlým nezpomínali, ale svoji dobří přátelé byli. A to což jest mezi nimi bylo, že to žádnému na jeho cti k úrazu nemá býti. A což se dotýče bratra nade-

psaného Vlka, poněvadž jest sám osobně před JMtí nestál, bude-li se jemu zdáti pana Jeníka neb koho jiného z čeho viniti, že mu se ta cesta nezavierá. Actum feria III. ante sancti Georgii anno etc. LXXXVIII, presentibus ut supra.

R. II. a. list H. 12. a.

586.

Mezi pány Šliky a many kraje Loketského. 1488, 24. dubna.

Jakož jest některá ruoznice byla mezi pány Šliky s jedné atd. [Otištěno v Archivě Českém VI. str. 560.]

R. II. a. list H. 12. b.

587.

Mezi Jindřichem Hořešovcem a měšťany Slánskými. 1488, 18. června.

Jakož jest byla ruoznice a nesnáz mezi Jindřichem Hořešovcem a purgmistrem a konšely i vší obcí města Slaného, což se rybníku dotýče. Tu král JMt ráčil jest na témž Hořešovcovi žádati, aby on jim v témž rybníce trouby jalové na pieď duolejie spustil, a to jest on Hořešovec JMKské k vuoli řekl učiniti, však svému právu bez pohoršení. A budú-li jej potom Slánští chtieti z čeho viniti, že se jim právo nezavierá. Actum Mielnik feria IV post sancti Viti anno domini etc. LXXXVIII.

R. II. a. list J. 1. a.

588.

Mezi Tímou z Koldic a Ctiborem Tovačovským z Cimburka na místě sirotka bratra jeho Jana. 1488, 29. září.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Tiemú z Koldic s jedné, a panem Ctiborem Tovačovským z Cimburka na miestě sirotka, syna nebožce pana Jana, jinak Jaroše, bratra jeho s strany druhé. Což se spolkuov dotýče, kteříž jsú někdy učiněni byli mezi pány Koldici a pány Michalci, jakož pak o tu při uručili sú obojí na králi JMti najvýše a na přátelech králem JMtí s obú stranú k tomu přidaných tak, jakož dcky okazují. Tu JMKská ráčil jest slyšeti listy, dcky, pře líčenie i odpory s obú stranú, a to JMt všecko pilně rozváživ, i takto JMKská vypoviedá: Že pan Ctibor i s sirotkem Adamem k tomu statku lepšie právo má, nežli pan Koldic, kterýž jest ten statek spolky nařiekal. A protož aby pan Koldic ani jeho budúcí tiem právem a těmi spolky nadepsaného pana Ctibora ani toho sirotka nebo jich budúcích viece nenařiekali. A poněvadž jsú JMKské to v moc dali oboje strana, což se škod dotýče, JMt o tom takto rozkazuje a vypoviedá: Aby ty škody mezi nimi všecky minuly nynie i na budúcie časy, aby se z nich nevinili. Actum die Michaelis anno etc. LXXXVIII. Presentibus dominis: Wilhelmo de Persstein, supremo maressalco regni Bohemie, Johanne de Sselnberg, cancellario etc., Paulo de

Genssteyn et Skal, Johanne de Rupow, magistro curie etc., hii supra dicti quatuor erant in parte domini Towaczowsky; Puotha de Sswihow, supremo iudice regni Bohemie, Bohuslao de Sswamberg, Benessio de Colowrat et Libsteyn, Georgio Berka de Duba et cetera, hii quatuor erant in parte domini de Koldicz. Ceteri vero, qui secuntur, erant in consilio domini regis cum suprascriptis: Vok de Rozmberk, Johannes de Janowicz, supremus purgrauius Pragensis, Johannes Zagiecz de Hazmburk etc., Albertus de Colowrat et de Nowo castro, Benedictus de Waytmill etc., Albertus Ogierz de Oczedielicz, Albertus de Leskowecz succamerarius, Bohuslaus de Litowicz procurator etc., Bohuslaus Malowecz de Paczow, Paulus de Sulegiowicz, Wenceslaus Cziecz, purgrauius castri Pragensis, Johannes Kossin et Wenceslaus dictus Kotun de Nestogow et quam plures militares huic assistentes.

R. II. a. list J. 3. a.

589.

Mezi sladovníky a měšťany, kteří řemesla a cechy mají na Novém městě Pražském. 1488, 13. října.

V té při, kteráž jest byla před najjasnějším kniežetem a pánem, panem Vladislavem, králem Českým a markrabí Moravským etc., pánem naším najmilostivějším, mezi sladovníky s jedné a měšťany, kteřížto řemesla a cechy své mají, s strany druhé v Novém městě Pražském. Tak že se jest zdálo sladovníkóm vedle práva a obdarovánie královského, že nemají piv vařiti ani sladuov dělati jim ke škodě. A druhá strana odvolala se na výsadu a zlatú bulli ciesaře Karla slavné paměti, kdežto ten artikul takto vepsán stojí: „Nad to z našie dárnosti milosti zvláštnie a znamenitě k přetržení mezi řečenými měšťany a obyvateli Nového města sváruov nesvornosti přidáváme ustanovením královským věčně trvajícím ustavujíce, aby všickni měšťané a obyvatelé téhož města, na kterýchž by kolivěk nových nebo starých městištiech osedli i potom na svých městištiech rovnú svobodú, povahú nebo polohem pivo všelikého jmena pivovařiti a pivovaruov, sladoven i [h]vozduov jich požívati a svobodu jmieti mohli, bez překážek společných i jednoho k druhému i také jiných kterýchž kolivěk“.[1]) I poněvadž ciesaře Karla bulle zlatá tak svědčí, aby každý svobodu měl, a při tom výmienky žádné nenie, a také ten list, kterýž král JMt tvrdí, když jsú konšelé Novoměští týmž[2]) řemesla dali, tato slova svědčí: „bez pohoršenie však všelikterakého práva, svobod neb previlegií našeho města“: aby měšťané a obyvatelé téhož města při tom tak zuostaveni byli a zachováni. A sladovníkóm JMt přikazuje, aby jim v tom nepřekáželi. A což se dotýče řemesl, kteřížto své cechy mají a v svých domiech sladovny mají, o tom JMKská se pány takto rozkazuje: Že mohú mieti pacholky, aby jim jich slady k potřebě jich dělali k vaření piva, a do cechu sladovnického ti pacholci slušeli, ale žádnému jinému z peněz žádných aby nedělali.

A jestliže by se zdálo kterému z nich, ten bude moci sladovnu svú najieti, a ten, ktož ji najme, bude moci slady dělati z peněz hospodáři i každému, ktož k němu obilé přiveze. A ten nájemník aby také do cechu sladovničieho slušel. Také jiní měšťané nebolito řemeslníci, kteří svých sladoven nemají a piva vaře, ti budú moci svá obilé ssypati u sladovníkuov nebolito u nájemníkóv, aby jim sladové k jich potřebě děláni byli bez překážky, že jim toho nemá bráněno býti. Actum feria II. ante Calixti pape, annorum domini etc. LXXXVIII (13. října 1488). Presentibus: Johanne de Janowicz, supremo burgrauio Pragensi, Henrico de Hradecz, supremo camerario regni Bohemie, Puothe de Sswihow, eiusdem regni supremo iudice, Johanne de Sselnberg, cancellario regni Bohemie, Benessio de Colowrat et Libssteyn, Benessio de Waytmille, Johanne de Rupow, magistro curie etc., Johanne Sokolowsky de Wrancze, Alberto Ogierz de Oczedielicz, Bohuslao de Litowicz procuratore, et Wenceslao Cziecz, purgrauio castri Pragensis etc.

A toto rozkázánie a nález, kterýž se jest stal králem JMtí a pány, ráčil jest JMt rozkázati vepsati v registra dvoru svého i také tudiež v knihy městské téhož města.

A také kdež jsú též obecní pravili, že by sladovníci pivo, patoky dobré i s slady prodávali těm, ktož víno pálé, praviec, že by to bylo k zádavě a ke škodě obcem. O tom takto JMKská ráčil jest rozkázati: Aby starší téhož řemesla sladovnického, kteříž přísahu od konšelóv mají, tu věc s pilností opatrovali, aby dobré pivo nebylo prodáváno těm, ktož z toho víno pálé, než to, kteréž by bylo porušené a zkažené. Pakli by kto prodal a starších k tomu nepřivolal, ten aby pokutú propadl pět kop grošuov českých k obci téhož města tolikrát, kolikrát by se toho dopustil.

[Za tím připsáno pozdější rukou:] A jakož jest JMKská při prvniem svém rozsudku, kterýž se stal mezi všemi řemesly Nového města Pražského a sladovníky téhož města, ráčil rozkázati, aby ženné víno z dobrého piva páleno nebylo, než z piva porušeného, podle ohledánie starších z řemesla sladovnického, kteříž k tomu přísahu od konšeluov mají. I JMKská ráčil jest ten artikul nynie před se vzieti, a ten aby také byl v kniehy městské vepsán; však takto JMt při tom toto rozkazuje: Jestliže by kto z piva nedobrého než z porušeného víno pálil, aby toho za ženné víno neprodával, než za ženné pivo. Pakli by to pivo pálené za ženné víno prodal a v tom usvědčen byl, aby za falešníka jmien byl a v pokutu takovú upadl, kteráž na falešníka slušie. Actum feria V. ante s. Stanislai [7. května 1489], annorum etc. LXXXIX.

R. II. a. list J. 1. a. [1]) Srv. privilej Václava IV. d. v Praze 21. prosince 1383 v mé Sbírce pramenů práva městského I. str. 169. [2]) Rukopis má „témuž".

590.

Mezi ševci novinníky a ševci vetešníky Nového města Pražského. 1488, 13. října.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi ševci novinníky města Nového Pražského s jedné, a ševci vetešníky téhož města s strany druhé. Jakož tíž novinníci ukázali

jsú ortel purgmistra a konšeluov Nového města Pražského, i také potvrzení na týž ortel, a nadepsaní vetešníci ukázali jsú také vysazenie purgmistra a konšeluov téhož města Nového, kterémužto zřiezení jest čtyři a osmdesát let, v kterémžto zřiezenie znamenitě okazuje, že mají a budú moci nártie a podešvy k staré obuvi podšívati. I JMKská ráčil jest pilně vážiti ten ortel, vedle kteréhožto ortele obojí by se zachovati nemohli, novětníci i vetešníci; jakož pak na ten ortel jsa JMKská žádán od týchž konšeluov, aby jim potvrditi ráčil, a JMKská nejsa toho tak úplně zpraven, aby tiem ortelem měla vší obci i okolnie chudině zádava se státi, a také JMt neznav vetešníkuov zřiezenie a výsady nahoře dotčené: a protož JMKská se pány raddú svú váživ ty všecky věci pilně, je vetešníky při jich zřiezení a výsadě zuostaviti ráčí, aby se obojí tak při tom zřiezení zachovali, kteréž se všech tří měst raddami stalo. Actum die, anno ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list J. 2. b.

591.

Mezi Janem ze Šumburka a Jindřichem Šůfem spolu s Jiříkem Lapačkou. 1488, 1. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Janem z Šumburka s jedné, a panem Jindřichem Šuofem a Jiříkem Lapačkú s strany druhé, což se dotýče trhu o Březno. Král JMt se pány raddú svú ráčil jest slyšeti jich pře i odpory s obú stranú i také některé svědomie, ale že JMt se pány nezná, by co duovodného, což se toho trhu dotýče, okázali, že by ten trh pan Šumburk dokonal. A protož JMt se pány rozkázati ráčil, aby pan Šumburk pana Šuofa i Lapačky o to u pokoji nechal, neb kdež se takoví nebo k tomu podobní trhové o zbožie dějí, že se ty dckami zapisují aneb listy pod dobrých lidí pečetmi, ale tuto se toho nic neukázalo. A přes to, zdá-li se panu Šumburkovi s ním s Lapačkú o to znovu tržiti, že to má před sebú. Actum sabbato die Omnium Sanctorum, anno etc LXXXVIII.

R. II. a list J. 3. b.

592.

Mezi Albrechtem Osterským a Vilémem z Ilburka. 1488, 13. listopadu.

V té při, kteráž jest mezi panem Albrechtem Osterským s jedné, a panem Vilémem z Ilburka s strany druhé. Tu kdež jest nadepsaný Osterský žaloval na téhož Ilburka, že jest naň mocí sáhl, na jeho krčmu v Pohořicích, a pivo jeho člověku osekal, a rozsudku nedočekav, jsa s ním o to v soudu; tu král JMt se pány raddú svú ráčil jest rozkázati: Poněvadž on pan Ilburk nedočekav rozsudku, mocí témuž Albrechtovi na jeho krčmu jest sáhl, že jest jemu toho učiniti neměl, a z té příčiny aby týž pan Ilburk krčmáři jeho tu škodu, kterúž jest jemu učinil, zaplatil podle

slušného pruovodu téhož krčmáře. A na Hromnice najprv příštie aby stáli s spravedlnostmi svými před JMtí. Actum feria V. die sancti Briccii anno ut supra.

R. II. a. list J. 4. a.

593.

Mezi Matoušem Vlasákem a měšťany Stříbrskými. 1488, 14. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Matúšem Vlasákem s jedné, a měšťany Střiebrskými s strany druhé. Jakož týž Mathúš vinil jest je Střiebrské, což se otce jeho dotýče, a pravě, že jsú s něho padesáth kop vzali bez viny, a že JMKská ráčil jest jim Střiebrským psáti, aby těch peněz s něho nebrali. Oni Střiebrští pravili jsú, že jsú ty penieze s rukojmí jeho vzali, když jsú jeho nepostavili na ten den, když jsú jej postaviti měli; ale psaní královskému nic jsú neodpierali, by jim o to tak psáno nebylo. Král JMt ráčil jest slyšeti je s obú stranú, i takto o tom ráčil jest rozkázati: Poněvadž JMKská prve jim Střiebrským ráčil psáti a rozkázati, aby těch peněz s otce jeho nebrali, a oni přes to že jsú vzali a podle psaní a rozkázánie JMti se nezachovali, že jim JMt ještě rozkazuje, aby ty penieze ještě zase položili u pana podkomořieho, a to konečně ve dvú nedělí od dnešnieho dne k ruce témuž Mathúšovi. Actum feria VI. post Briccii.

R. II. a. list J. 4. a.

594.

Mezi kapitolou kostela Pražského a Albrechtem z Kolovrat. 1488, 14. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi poctivými kněžími a kapitolú kostela Pražského s jedné, a panem Albrechtem z Kolovrat na Hradištku a na miestě jeho Janem z Byšic s strany druhé. Tu kdež jsú tíž kněžie toho žádali, aby pan Albrecht postúpil jim té vsi Ottěvek*) podle zřiezenie otce jeho, kněze Hanuše z Kolovrat, kterémužto zřiezenie král JMt povolenie své jest dáti ráčil. Jakož pak téhož kněze Hanuše list jsú okázali pod jeho pečetí a jiných dobrých lidí, i také povolenie krále JMti; v kterémžto listu tu ves dává k kostelu a kapitole Pražské, jakož pak týž list to v sobě šíř okazuje. Proti tomu poručník, Jan z Byšic, nadepsaného Albrechta pravil jest, že pán jeho té vsi v držení nenie, a pravě, aby oni kněžie toho pohonili, ktož jest té vsi v držení. Proti tomu jsú kněžie pravili, že jsú jeho puohonem prve zastihli, než jest tu ves prodal. Tu král JMt se pány raddú JMti váživše žalobu i odpor s obú stran: Poněvadž on pan Albrecht prve jest puohonem zastižen o tu ves Otěvieky, prve než ji jest prodal, aby jie postúpil kněžím a kapitole Pražské podle zřiezenie otce svého kněze Hanuše konečně ve čtyřech nedělech pořád zběhlých. Actum feria VI. post Briccii presentibus dominis: Johanne de Janowicz etc., Puotha de Sswihow et Risemberk etc., Johanne de Sswambergk et Strakonicz, Henrico de Plawno, Jheronymo Sslik, Alberto Ogierz et ceteris militaribus, LXXXVIII anno.

R. II. a. list J. 4. b.

*) Otěvíky (Hohendorf) v Budějovicku.

595.

Mezi Janem Přebožským ze Zásmuk a Václavem Kladivou z Mlékovic. 1488, 14. listopadu.

Jakož jest pře a ruoznice mezi panem Přebožským a Václavem Kladivú, což se některého nařknutie dotýče, kterýmž jest on Kladivo téhož Přebožského nařekl a pravě, že by se neměl z Zásmuk psáti. I JMKská té pře jim odkládá až do Hromnic najprv příštiech, aby stáli se všemi potřebami svými, což se té věci dotýče; a což se poddacieho Zásmuckého dotýče, poněvadž jsú se před súd zemský o to pohnali, aby se o to tam hleděli a rozsúzenie vzali. Actum feria VI. ut supra.

R. II. a. list J. 5. a. Srv. následující nález č. 619.

596.

Mezi Dorotou z Velešic a Jiříkem z Duban. 1488, 14. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Dorothú z Velešic na miestě sirotkuov Oldřicha z Duban s jedné, a Jiříkem z Duban v Souši s strany druhé. Jakož se Dorotha táhla na ten list, že svědčí též sirotkóm Oldřichovým jako Ješkovým, a chtiece k tomu tudy právo mieti. Proti tomu oni odpierali, že jest po Viléma Kamejckého smrti Ješek sám se v tu ves Tejnec uvazoval a lidé jemu samému člověčenstvie slibovali, a on ji držel až do své smrti, a že by se ta ves jemu samému na diele po Kamejckém dostala; i také že jest vědomá věc, že jiné některé vsi a zbožie, kteréž sú se jim po Kamejckém dostaly, že jest je sám Oldřich k své ruce prodával. I JMKská se pány raddú JMti ráčil jest je s obú stran slyšeti, i takto ráčil o tom rozkázati: Poněvadž se to v dielčiem listu nalezá, že jsú se o dědičné i zápisné zbožie rozdělili, a on Ješek toho v držení byl až do smrti a sirotek po něm, i z té příčiny aby ona Dorotha Jiříka i těch sirotkuov Ješkových na pokoji nechala, a že Jiřík s bratřími svými, synové Ješkovi, k tomu listu právo mají a žádný jiný. Actum feria VI. ut supra, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list J. 5. b.

597.

Mezi Alšíkem z Valče a Prokopem Váchou ze Žatce. 1488, 14. listopadu.

V té při, kteráž jest vznikla mezi Alšíkem z Valče s jedné, a Prokopem Váchú z Žatce s strany druhé. Kdež týž Alšík vinil jest jej Prokopa, a pravě, že by mu slíbil za Machnice za správu; a on Prokop toho jest odpieral a pravě, že se v tom nepamatuje, a k tomu listy svědomie jest okázal, že týž Alšík jest Řehoře z Hořetic napomínal a jeho nic; potom svědomie, na kteréž se Alšík táhl, kdež Sigmundt z Čínova a Bez svědčí, že jest Prokop Vácha při tom byl, ale že se nepamatují, by on co Alšíkovi slíbil. I JMKská ráčil jest té věci všie se pány vyroz-

oměti, a o tom takto ráčil rozkázati: Aby on Alšík téhož Prokopa o tu věc u pokoji nechal. Actum ut supra.

R. II. a. list J. 5. b.

598.

Mezi Petrem ze Sulevic a měšťany Píseckými. 1488, 15. listopadu.

V té při, kteráž jest mezi Petrem z Sulevic a na Wintrberce s jedné, a měšťany Pieseckými s strany druhé. Jakož on Petr odvolává se, aby ho Piesečští právem zemským hleděli; proti tomu Piesečští mluvili jsú, že jest ta věc prve ve při byla, a že by povinen byl odpoviedati. Král JMt se pány v té věci se pamatovati ráčil, že jest ta věc prve ve při byla, a k tomu že by týž Petr na králi JMti žádal, aby ráčil rozkázati jim Pieseckým, aby té věci nechali v dobré mieřě státi až do rozsudku: I poněvadž jest ta věc ve při a prve bylo k soudu přistúpeno, a on Petr tu žádosť na JMti učinil, z té příčiny KJMt rozkazuje, aby on Petr bez puohonu v úterý na suché dni nynie přířštie před soudem zemským stál se všemi potřebami svými, a jim Pieseckým z toho práv byl. Actum sabbato post s. Briccii, ut supra.

R. II. a. list J. 6. a.

599.

Mezi opatem Tepelským a Stachem z Hořebče. 1488, 17. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi knězem opatem Teplským s jedné, a Stachem z Hořebče s strany druhé. Tu kdež jest Stach vinu dával opatu Teplskému z poručenstvie, k kterémužto poručenství že by byl bližší, než on kněz opat. Proti tomu jest opat pravil, že se o to konec stal rozsudkem městečka Úterého; jakož pak ukázal na to jest listy pod pečetí téhož městečka, kteraký se jest rozsudek stal. A on Stach jsa tázán králem JMtí, svolil-li se k tomu orteli, i toho jest neodpieral. Tu král JMt se pány váživ pře i odpory, i také svědomie, ráčil o tom takto rozkázati: Poněvadž on Stach dobrovolně se k tomu svolil a poddal, že chce tu výpověď přijieti; a také tíž Úterští v svém orteli jsú to ohradili, jestliže by se které straně jich ortel nelíbil, že se výše právo nezavierá, a oni jsúc tázáni od rychtáře, přijímají-li ortel čili nic, i pověděli, že přijímají, jakož pak na to jim rukojmiem jsú propuštěni; i z té příčiny JMKská při tom orteli strany zuostavuje, nebo dobrovolné podvolenie práva lomí. Actum feria II. post Briccii, anno ut supra.

R. II. a. list J. 6. b.

600.

Mezi Želeckým a Habartem z Vrtby. 1488, 18. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Želeckým na miestě mateře jeho s jedné, a Habartem z Vrtby s strany druhé. Tu kdež jest on Želecký vinu dával Habartovi,

že by mátě jeho drževši ves u věně, i kúpila sobě dvuor purgrechtní od člověka svého za LXI kop, a on splativ ji z věna jako dědic, i nechce jí těch šedesáti a jedné kopy dáti. Zase proti tomu Habart odpieraje pravil jest, že paní jejieho nebrání požívati, než toliko aby jemu jeho poplatkové byli vydáváni, a že mu úrokuov drahně zadržáno jest, žádaje JMti v tom za opatřénie podle purkrechtnieho práva. Tu král JMt se pány raddú JMti váživše žalobu i odpor, i ráčil o tom takto rozkázati: Poněvadž ona držěvši ty dědiny u věně svém, že jest nemohla toho purkrechtu osvoboditi bez dědicovy vuole: i z té příčiny aby ona paní úroky zadržalé z toho purkrechtu jemu Habartovi dala a zaplatila, a to od toho času, jakž jest z svého věna splacena. A ona paní měj vuoli ty poplatky jemu platiti anebo v témž právě purkrechtniem prodati, aby jemu jeho poplatek nescházel; a ty úroky zadržalé aby jemu dala ve dvú nedělí pořád zběhlých. Actum feria III. ante Elisabet.

R. II. a. list J. 7. a.

601.

Mezi Janem Zachrastským a Jiříkem Malešovským. [1488, 18. listopadu.]

V té při, kteráž jest mezi Janem Zachrastským s jedné, a Jiříkem Malešovským s strany druhé. Tu kdež jest Zachrastský pravil se mieti ustané právo na Jiříkovi Malešovském, jakož pak na to ukázal jest výpis z registr páně purkrabových. Proti tomu on Jiřík odpieraje pravil jest, že jest stával týž Zachrastský za klejtem. Ale on Zachrastský pravil jest: co se pří jeho dotýče, že jest glajt vzdával. A toho jsú obojí neprovozovali. I z té příčiny král JMt toho odkládá té pře až do Hromnic najprv příštích, aby stáli s próvody i také s těmi listy podpornými, on Zachrastský, kdež jest Jiřík podpuorcí témuž Zachrastskému za Bavora, bratra svého. A při tom času že JMt ráčí rozkázati panu purkrabovi, kterak se má mieti proti stranám podle práva.

R. II. a. list J. 7. b.

602.

Mezi Jeronymem Šlikem a Oldřichem Satanéřem z Hanšteinu. [1488, 18. listopadu.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Jeronymem Šlikem s jedné, a Oldřichem Satanéřem z Hanšteinu s strany druhé. Tu kdež jest pravil týž Jeronym Šlik, že by Satanéř z Hanšteinu měl jemu něktérú povinnosť činiti, jakož to pak list krále Karluov JMti šíř v sobě okazuje. Proti tomu on Satanéř odpieraje pravil jest, že otec jeho jsa v dlúhém držení nikda té povinnosti nečinil jest; a pan Šlik pravil jest, že otec jeho Satanéř otci jeho, páně Šlikovu, tu povinnosť činil jest. A toho jsú obojí neprovozovali. I z té příčiny král JMt se pány té pře odkládá do Hromnic najprv příštiech, aby stáli s pruovody a všemi potřebami svými.

R. II. a. list J. 8. a.

603.

Mezi Janem Zručským a Mikulášem starším Trčkou. [1488, 18. listopadu.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Zruckým s jedné, a Mikulášem starším Trčkú s strany druhé. Tu kdež jest týž Zrucký pravil, že by týž Trčka dopúštěl šenkovati v Nesměřicích v krčmě nesvobodné. Jakož pak na to okázal jest registra berničie, že jest berně brána z té krčmy. A Sigmundt Šarovec na miestě téhož Trčky svědomie jest okazoval, že jest šenkováno od drahně let. Tu král JMt se pány raddú svú slyševše žalobu i odpor i také svědomie, ráčili jsú tento prostředek mezi stranami naleznúti: aby pan Trčka v té krčmě viece šenkovati nedal, poněvadž jest dostatečně toho neprovedl, aby byla ta krčma výsadná podle práva; avšak takto, kdyby tu v té vsi lidé jemu robotu dělali, aby týž krčmář mohl v té krčmě tři věrtele piva vyšenkovati ty časy, a jindy nic. A provedl-li by nadepsaný Trčka, že jest to krčma od staradávna výsadná podle práva, má toho užiti. Actum ut supra.

R. II. a. list J. 8. b.

604.

Mezi Jarošem z Bučovic a Kateřinou Jarohněvovou z Koutů. [1488, 18. listopadu.]

Jakož jest ruoznice mezi Jarošem z Budšovic a Katheřinú Jarohněvovú z Kútóv. Tu kdež jest on Jaroš pravil, kdež jsú dali k věrné ruce, jsúc bratřie nedielní, některé věci Jarohněvové z Kútóv schovati strýci svému. Proti tomu Aleš Votický odpieral jest od nie, že ona o tom nic nevie, by co jejiemu muži bylo dáno schovati. A také pravie, že by týž Jaroš byl oddělen od bratří od svých, jakož pak toho nějaký list jest okázal. I z té příčiny roku se jim odkládá, aby oni na Hromnice najprv příštie stáli, a také aby to dostatečně provedeno bylo, že jest on Jaroš od svých bratří oddělen, neb se tiem listem dostatečně rozdělenie neprovozuje tých bratří. Actum ut supra.

R. II. a. list J. 8. b.

605.

Mezi Kateřinou Trmickou spolu se sestrou její a Jindřichem Trmickým. 1488, 19. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi paní Katheřinú a sestrú její, dcerami nebožce Trmického s jedné, a Jindřichem Trmickým strýcem jich s strany druhé. Tu kdež jsú nadepsané sestry vinu dávaly strýci svému Jindřichovi Trmickému, že by jim v jich statek sahati chtěl, a že by jim úroky pobral s lidí jich, a praviece, že by s svým strýcem smlúvu měly konečnú. Jakož jsú pak na to list smluvní okázaly, kterýžto v sobě tu smlúvu šíř okazuje. Proti tomu týž Jindřich odpieraje prosil jest krále JMti, aby jej při právě ráčil zuostaviti, že se jeho statku dědického dotýče.

Tu král JMt se pány raddami svými ráčili jsú žalobu i odpor i smlúvu s pilností vážiti, tu kterúž mezi sebú mají, i ráčil JMt o tom takto rozkázati: aby on Jindřich Trmický napřed té smlúvě dosti učinil, kterúž s nadepsanými sestrami má, a jim nadepsaným sestrám v jich otcovském statku nepřekážel, a úrok, který jest s lidí jich neb co jiného pobral, aby jim ve dvú nedělí pořád zběhlých navrátil, a učinie té smlúvě dosti. Bude-li se jemu zdáti nadepsané sestry z čeho viniti, že se to jemu nezavierá. Actum feria IV. die sancte Elisabet, anno ut supra.

R. II. a. list J. 9. a.

606.

Mezi panem z Plavna a many Loketskými. 1488, 20. listopadu.

Jakož jest pře mezi panem z Plavna a many rytieřstvem kraje Loketského, JMKská jej pana z Plavna ráčí při prvniem rozsudku svém zachovati, a jim nadepsaným rytieřstvu, bude-li se jim zdáti z čeho viniti pana z Plavna, že jim JMt ráčí o to rok složiti, poněvadž tito od jiných manuov s plnú mocí nestojí. Actum feria V. post Elisabet.

R. II. a. list J. 9. b.

607.

Mezi Albrechtem Vřešťovským a Janem Černínem. 1488, 20. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Albrechtem Vřešťovským s jedné, a Janem Černínem a na miestě jeho Burianem z Křivan s strany druhé. Tu kdež jest nadepsaný Albrecht vinil jej Jana Černína, že by té smlúvě dosti nečinil, kterúž s týmž Černínem dobrými lidmi udělanú má. Jakož pak ten list smluvní pod pečeťmi svými okázali jsú, jak jsú je ti dobří lidé o to smluvili. Proti tomu on Burian, poručník téhož Černína, odpieraje pravil jest, že jest týž Černín té smlúvě dosti učinil. Proti tomu on Albrecht pravil jest, že mu jest králem JMtí rozkázáno, aby on to provedl, že jest té smlúvě dosti učinil před panem purkrabí kraje Hradeckého, a pravě, že jest týž Černín rozkázání krále JMti dosti neučinil; i táhna se toho na pana Čieče, purkrabie hradu Pražského, kterýž jest takto seznal: že jest týž Černín byl před úřadem, a vzav sobě některé příčiny toho, i nechtěl jest nic provozovati. A také, jakož se týž Albrecht pravil mieti stanné právo na témž Černínovi, i toho jest dostatečně neprovedl. Tu král JMt se pány raddú JMti ráčili jsú žalobu i odpor i také tu smlúvu pilně vážiti, kteráž takto znie: „Item, jestliže by pak s kterými lidmi udělali jakú smlúvu o jich škody aneb o kterékoli věci před naší túto výpovědí, ta smlúva vedle svolenie jich tak zdržána buď a zaplacena. Item jestliže by těmi rybníky, kteříž jsú k Krčínu, topili a za to neoddali, aneb kterú škodu komu učinili a smlúvy o to s nimi neučinili před túto naší výpovědí, toho pan Albrecht

sám má odbývati.“ I poněvadž on Albrecht prvnie smlúvy jest neokázal, kdež by společně platiti měli, než tuto poslední, v kteréž se sám zavazuje, kdežto má těch škod sám odbývati: aby tak té smlúvě dosti učinil, pokudž se jest zavázal, a těch lidí odbyl tak podle podvolenie svého. A jakož jest týž také Albrecht list okázal téhož městečka Krčína pod jich pečetí, kterýmž jemu Albrechtovi některé svědomie dávají, tehdáž pánu svému, že tiem listem nemuož přesvědčiti nadepsané smlúvy, kterúž jsú sami pečeťmi svými utvrdili. Actum feria V. post Elisabet anno etc. LXXXVIII°, presentibus: Johanne de Janowicz, supremo burgrauio Pragensi, Puotha de Sswihow, supremo judice regni Bohemie, Johanne de Sselnbergk, cancellario regni Bohemie, Stiborio de Czimburg et de Towaczow etc., Benessio de Colowrat etc., Benessio de Waitmille etc., Heinrico de Plawno, Teodrico de Colowrat, Borziwoy de Donin, Marssone de Sswamberk, Alberto Ogierz de Oczedielicz etc., Wenceslao Wlczkone de Czenkow, Alberto Leskowecz succamerario, Zdenkone de Kopydlan etc.

R. II. a. list J. 9. b.

608.

Mezi Purkhartem z Kestřan a Oldřichem Kalenicem. 1488, 21. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Purkhartem z Kestřan s jedné, a Oldřichem Kalemicí s strany druhé. Jakož jest on Kestřanský jej Kalemici vinil, že jest měl člověka svého před JMtí postaviti, kterýž jest na jeho cti jej dotekl, a že jest [chtěl] k němu o to mluviti a své cti hájiti, jako na dobrého člověka slušie. Proti tomu jest Kalemice mluvil a pravě, že jest jej o Svátosti byl postavil, ale poněvadž ta věc k slyšenie nepřišla, že jest potom z země vyjel. I JMKská se pány ráčil jest tu věc slyšeti: I poněvadž on Kestřanský stál jest k vývodu, což se cti jeho dotýče, že jemu jeho cti nic ke škodě nenie. Aby pak ten jistý umřel, že jemu Purkhartovi na jeho cti škoditi nemá. Než když by se do země navrátil, a on Kestřanský toho žádal, má jej Kalemice k tomu držeti a před JMtí postaviti. Actum feria VI. post Elisabet, presentibus ut supra.

R. II. a. list J. 10. b.

609.

Mezi Markétou Plzákovou a Vilémem Pardusem z Vratkova. 1488, 21. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Margretú Plzákovú s jedné, a Vilémem Pardusem z Vratkova s strany druhé. Jakož jsú se podali na krále JMt tú smlúvú, měl-li by povinovat býti těmi úroky, kteříž jsú zadržáni pro ten odpor, který jest učiněn. I poněvadž o hlavní summu s ní konec má súdem zemským, a o škody se s ní sám smluvil, a pro ten odpor ona jest k svým úrokóm přijíti nemohla, že JMKská

rozkazuje: aby se s ní o ty úroky smluvil a jí je zaplatil ve dvú nedělí pořád zběhlých. Actum ut supra.

R. II. a. list J. 10. b.

610.

Mezi Pavlem z Jenšteina a měšťany Poličskými. 1488, 22. listopadu.

Tu kdež jest pře mezi panem Pavlem z Jenšteina a z Skal s jedné, a měšťany města Poličky s strany druhé o lesy a lovy. A toho obojí neokazují, aby toho měli, lovy užívati. O tom JMKská takto stranám ráčil rozkázati: Aby ani pan Pavel ani potomci jeho, kteříž po něm Svojanov držeti budú, ani oni měšťané Poličští v těch lesiech zvěři nehonili bez povolenie krále JMti, než toliko JMti k potřebě, kdyby JMt rozkázati ráčil, neb jsú to lesy královské, kterýchž jsú nynie v držení byli Poličští, neb již lhuota toho jim daná dávno jest minula podle výsadnieho jich listu. Než jiných lesuov, kteří jsú k Svojanovu, o kteréž pře nenie, těch budú moci páni Svojanovští požívati podle starodávnieho prvnieho užívánie. A o té vodě, o kterúž také pře jest, takto JMKská rozkázati ráčil: že ráčí některým osobám to poručiti, aby to ohledali, a o lesy též ohledati mají, co jsú Poličští nynie drželi. A od těch, komuž to ráčí poručiti, jsa o té věci spraven, ráčí se k stranám spravedlivě mieti podle ohledánie i vyptánie té věci. Actum sabbato post Elisabet, anno etc. LXXXVIII°.

R. II. a. list J. 11. a.

611.

Mezi Petrem Sakem a Peřinou ze Sloupna. 1488, 24. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Petrem Sakem s jedné, a Peřinú z Sloupna s strany druhé. Tu kdež jest Petr Sak vinil nadepsaného Peřinu, že mu smlúvy nedrží, jakož pak jest na to svědomie okázal, kterakú smlúvu k nim má. Proti tomu týž Peřina pravil jest, že by s túto výmienkú s ním tu smlúvu učinil, jestliže by ženy jeho vuole byla, neb by jináč s ním smlúvy udělati nemohl. Ale toho jest dostatečně neprovedl. Tu král JMt se pány ráčil jest žaloby i odpor i svědomie vážiti a takto JMt ráčil rozkázati: Aby on Peřina té smlúvě dosti učinil, kterúž s nadepsaným Sakem má, a bude-li se témuž Peřinovi zdáti téhož Saka z čeho viniti, že mu se ta cesta nezavierá. Actum feria II. post Elisabeth anno etc. LXXXVIII, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. J. 6. b.

612.

Mezi měšťany Malostranskými a Staroměstskými. 1488, 28. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi měšťany Malostranskými s jedné, a měšťany Starého města Pražského s strany druhé. Jakož JMt ráčil jest je slyšeti s obú

stran žaloby i odpory. Jakož pak položen jim rok na zajtřie zase k stání v šestnácte hodin; i přistúpivše před JMt Staroměstští JMKské prosili jsú, a předkládajíce, že jsú to věci dobře dávnie, kterýmiž je Malostranští vinie, a že se také i grunthuov dotýče, aby je JMt ráčil připustiti k soudu zemskému. I vedle žádosti jich JMt ráčil jest jim rok položiti v úterý po suchých dnech puostních najprv příští, tu aby stáli se všemi potřebami svými, tak jako by byli puohonem k tomu připraveni. Actum feria VI. ante sancti Andree anno ut supra.

R. II. a. list J. 11. b.

613.

Mezi kapitolou kostela Pražského a Jetřichem z Kolovrat. 1488, 4. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi poctivými kněžími a kapitolú kostela Pražského s jedné, a panem Jetřichem z Kolovrat a z Bezdružic s strany druhé, což se dotýče patnácti kop platu ve vsi Otěviekách. Jakož jest kapitola okázala list, jímž kněz Hanuš z Kolovrat i pan Albrecht syn jeho prodali jsú plat nahoře jmenovaný zástavú nebožtíku Joštovi z Tupadl, a týž Jošt jsa toho plathu v držení, dal jest dále k špitálu do Chýš. Jakož pak táž kapitola ukázali jsú list kněze Hanušuov, v němž kněz Hanuš tu ves Otěvieky po své smrti k kostelu Pražskému dává a navracuje. A poněvadž jsú okázali, že pan Hanuš za svého zdravého života jim tu ves dává po své smrti, a také že jsú oni ten plat svými vlastními penězi splatili, kterýž jest pan Hanuš i se panem Albrechtem zastavil Joštovi: že JMKská kapitolu při tom platu zuostavuje, a že jest pan Albrecht přes prvnie zřízenie otce svého, kteréž jest kapitole učinil, toho učiniti nemohl, aby na majestát krále Jiřieho panu Jetřichovi dobrú vuoli udělal, což se té vsi Otěviek dotýče. A protož aby pan Jetřich jim kapitole u vybierání platu nepřekážel, a vzal-li jest co s těch lidí, ježto jest vzieti neměl, aby jim to navrátil. Actum feria V. die sancte Barbare anno ut supra.

R. II. a. list J. 11. b. Srv. nález č. 594 na str. 470.

614.

Mezi Jarošem Nikolandou a purkmistrem a konšely Nového města Pražského. 1488, 11. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Jarošem Nikolandú s jedné, a purgmistrem a konšely Nového města Pražského s strany druhé. Jakož týž Nikolanda vinil jest je a pravě, že by jemu křivdu učinili, a jej o jeho statek vešken připravili a z něho vyvedli, a dlúhý čas že bez svého jest, ničímž toho neužívaje. A oni jsú toho odpierali a praviece, že jemu tiem vinovati nejsú, a že se jim od něho krátko děje; a jeho statku že jsú neužili málem ani mnohem, než vedle zápisu knih městských, kdežto Nikolanda sladovník a Anička manželka jeho zapisují témuž Jarošovi zeti svému a dětem jeho jim spolu na rovný diel, i také táž Anička kšaftem,

kdežto jim opět spolu dává, jakož týž kšaft i knihy šíř okazují; a že dlúhé časy téhož Jaroše nemohli k tomu připraviti, aby dcerám svým spravedlivé udělal, až i potom právem kázali jsú téhož dcery do domu uvésti vedle práva. A toho odpierajíc, že jsú nekázali téhož Jaroše z domu vyvésti. Jakož pak tázán jest Korunka, kterýž ty časy rychtářem byl, kterak se jest úvod stal toho času; aneb kázal-li jest straně druhé ven z domu. Jakož pak týž Korunka pověděl jest prvé i druhé, že jest je uvedl, jeho dcery, do téhož domu vedle práva a rozkázánie pana purgmistra a pánuov, ale že jest on nekázal straně druhé z domu, a také že jest toho rozkázánie neměl od pana purgmistra a pánuov, aby jim ven kázal. A protož, poněvadž oni nerozkázali jsú vedle seznánie téhož Korunky, týž Jaroš že jest konšelóm na tom křivdu učinil, což jest je nařekl, a že jest jim toho učiniti neměl. A tak JMt ráčil rozkázati, aby on Nikolanda nadepsaných úředníkuov odprosil pro pána Boha a pro Matku Boží, aby jemu to odpustili, a co jest mluvil, že jest jim v tom křivdu učinil. A potom aby se žádný takové věci nedopúštěl. Pakli by se kto dopustil, že by jemu tak lehce vážena nebyla, a že by tresktán byl. Dále JMt rozkazuje takto: Poněvadž témuž Jarošovi knihy i kšaft ukazuje, aby oni konšelé téhož Jaroše na jeho diel do téhož domu uvedli, a po tom uvedení aby každá strana dva přítele vydala, a ti čtyřie aby se pokusili, zda by je o všecky jich spravedlnosti a ruoznice srovnati mohli. Pakli by se oč srovnati nemohli, aby to vznesli na purgmistra a konšely, a vedle raddy jich a naučenie aby mezi nimi konec učinili. A jakož žena téhož Nikolandy mluvila jest před JMKskú a praviec, že by při tom uvedení do domu týž Korunka rozkázal, aby se ona do třetieho dne ven z domu vystěhovala, a při tom že jest mnoho dobrých lidí bylo. A týž Korunka jest k tomu pověděl, že se v té věci nepamatuje než potud, pokud jest pověděl, že jest toho rozkázánie od pánuov neměl, by ji měl ven kázati, než jestliže by jej kto v tom pamatoval, že by to chtěl slyšeti. I poněvadž týž Korunka toho rozkázánie od úředníkuov jest neměl, má-li ona toho jaký pruovod, a jej z toho viniti chce právem, ta cesta se jí nezavierá. Actum feria V. ante Lucie anno etc. LXXXVIII, presentibus dominis Johanne de Janowicz, burgrauio Pragensi, Puotha de Ryzmberk et Sswihow, supremo judice regni Bohemie, Johanne de Sselnberk, cancellario regni Bohemie, Alberto Leskowecz succamerario, Johanne de Rupow, magistro curie etc., Marssone de Sswambergk et Bohuslao procuratore de Litowicz etc.

R. II. a. list J. 12. a.

615.

Mezi Jindřichem Šťastným z Waldšteina a Jiříkem z Dubé. 1489, 3. února.

Léta božieho etc. LXXXIX při Hromniciech:

V té při, kteráž jest mezi panem Jindřichem Šťastným z Walšteina s jedné,

a panem Jiříkem z Dubé a z Kuřích Vod s strany druhé. Jakož on pan Šťastný mluvil jest a pravě se právo ustané mieti proti panu Jiříkovi z té příčiny, že při svatém Martině, kdež jsú k roku položenému státi měli, on pan Šťastný že jest stál a zapsati se dal, a on pan Jiří že se zapsati nedal. I JMKská se pány raddú svú ráčil jest tomu vyrozoměti: I poněvadž jest pan Jiřík zapsati se nedal, že ku právu svému stojí proti panu Šťastnému, že sám sebú vinen jest, a z té příčiny dává se panu Šťastnému za právo. Actum feria III. die sancti Blasii.

R. II. a. list K. 1. b.

616.

Mezi Bohuslavem ze Švamberka spolu se syny Burianovými a Purkhartem Muštou z Řepan spolu s Opozdilem ze Strhan, Hošťálkem Mníškem z Blahust a Mikulášem z Tupadel. 1489, 3. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bohuslavem z Švamberka a syny páně Burianovými a na miestě jich Oldřichem Žďárským z Chrástu a Oldřichem Smrčkú s jedné, a Purkhartem Muštú z Řepan, Opozdilem ze Strhan, Hošťálkem Mníškem z Blahust a Mikulášem z Tupadl s strany druhé, což se dotýče majestátu ciesaře Sigmunda slavné paměti i také listu opata Kladrubského, kteřížto oba listové svědčí někdy panu Hanovcovi z Švamberka, a týž pan Hanovec zapsal dále některé vsi a platy předkóm nadepsaných osob. Jakož pak ty zápisy okázali jsú a při tom praviece, že jsú toho v držení vešli řádně za předkuov krále JMti a za řáduov a práv v držení byli bez nařiekánie. JMKská vyslyšev žaloby i odpory takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž nadepsané osoby, Mušta, Opozdil s jinými, předkové jich za řáduov a práv v držení jsú byli bez nařiekánie, že JMKská při jich spravedlivém držení je zuostavuje. Actum feria III. die sancti Blasii anno etc. LXXXIX; presentibus: Benessio de Colowrath et de Libsstein, Paulo Skalsky de Gensstein, Slawata de Chlum, Johanne de Rupow etc., Georgio Oppl de Ficztum, Alberto de Leskowecz succamerario, Johanne de Walsstein, Bohuslao de Litowicz procuratore, Czenkone de Barchow, Marssone de Sswamberkg, Zdenkone de Kopydlna, Wenceslao Wlczkone etc., Jarossio de Stranow et Paulo de Sulewicz.

R. II. a. list K. 1. b.

617.

Mezi měšťany Velvarskými a některými z pánův a rytířstva. 1489, 4. února.

[Clo Velvar.] V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi měšťany Velvarskými s jedné, a některými z pánóv a rytieřstva s strany druhé. Jakož nadepsaní žalovali jsú na Velvarské, že by lidí jich obtěžovali cly nespravedlivými, kteréhož [sic] jsú prve nebrali. JMKská s pány raddú svú vyslyšev žalobu i odpory, i také ráčil

jest nahlédnúti v obdarovánie Velvarských, kterým jest ráčil je Velvarské obdařiti, i takto JMt o tom ráčil rozkázati: Kteříž by kolivěk formané a nebolito lidé obilé tu u Velvařiech ládovali, nebolito na přiekup kupovali což kolivěk, ti a takoví clo povinni dávati budú podle jich obdarovánie Velvarských, kteréž mají. A dále jakož jsú svědomie ukázali páni a rytieřstvo pod pečetí měšťan Budyňských, kteréžto svědomie vyznává takto: „Což na voze vezú, malú nebo velikú věc, od toho mají clo dáti po haléři s koně," v tom se znají: i poněvadž to sami na se znají, JMKská je Velvarské při tom zuostavuje; než což by na zádech pěšky na trh nesli, nebo zase z trhu, aby s nich nic bráno nebylo. A což se jarmarku a těch jiných věcí v majestátě položených dotýče, při těch je JMKská také zuostavuje. Actum feria IV. post Blasii, presentibus ut supra.

R. II. a. list K. 2. a.

618.

Mezi Štěpánem Andělem a Janem Zdechovským ze Sekyřic. 1489, 5. února.

[Mezi Štěpánem Andělem a Zdechovským.] V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Štěpánem Angelem s jedné, a Janem Zdechovským z Sekyřic s strany druhé, což se dotýče kopy grošuov platu ročnieho z Semínského jezera k záduší Přelúckému. JMKská se pány vyslyšev žalobu i odpor, takto ráčil jest rozkázati: Poněvadž Angel provedl jest, že ta kopa prve placena jest od staradávna k témuž záduší, že JMKská téhož Angela při tom zuostavuje, a nadepsaný Jan aby kopu grošuov platil na český groš, jakož platové v Čechách od staradávna jsú. A zdá-li se témuž Janovi Zdechovskému, že by jie platiti povinen nebyl, aby je z toho právem vyvedl. Actum feria V. post sancti Blasii, presentibus ut supra.

R. II. a. list K. 2. b.

619.

Mezi Janem Přebožským ze Zásmuk a Václavem Kladivou z Mlékovic. 1489, 5. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Janem Přebožským z Zásmuk s jedné, a Václavem Kladivú z Mlékovic s strany druhé. Jakož nadepsaný Jan vinil jest téhož Václava, že by jeho dotýkal pravě, že by se z Zásmuk psáti neměl; a tu věc provodě dostatečně listy mnohými, a že jsú se otec jeho, předkové a strýci jeho, z Zásmuk vždycky psali, kteréžto listy před JMtí okázal jest. A týž Václav pověděl jest, že jest řeč slyšenú pravil, že by prve k témuž Janovi mluveno bylo, že by se odtud psáti neměl; jakož pak svědomie ukázal jest listovnie od Václava z Zásmuk Lípějovského, a že by to slyšel od nebožtíka bratra svého. A týž Václav Kladivo pravie, že on jeho Přebožského nenařieká tiem, by se psáti neměl, než že jest slyšenú řeč pravil, jakož jest okázal. JMKská vyslyšev žalobu i odpor,

i takto ráčil rozkázati: Poněvadž Přebožský dostatečně jest provedl, že jsú se předkové, otec i strýcové jeho, odtud z Zásmuk psali, JMKská jej Jana Přebožského při tom zuostavuje. A jakož nadepsaný Jan Přebožský žádal jest opravy vedle nálezu panského na téhož Kladivu, i poněvadž týž Kladivo nedotekl jest téhož Jana ničímž na jeho cti, než toliko, jakož sám jest Kladivo řekl, že toho naň nevede, než tu slyšenú řeč, i z té příčiny on Kladivo nenie povinen té pokuty trpěti. Actum feria V. ante Dorothee, anno etc. 89; presentibus: Puotha de Sswihow etc., Johanne de Sselnberkg, Benessio de Colowrat etc. et ceteris, ut supra.

R. II. a. list K. 2. b. Srv. nález č. 595 na str. 471.

620.

Mezi Albrechtem Brocenským z Sulevic a Vilémem z Ilburka. 1489, 6. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Albrechtem Brocenským z Sulevic s jedné, a panem Vilémem z Ilburka na Ronově a na miestě jeho Martinem Frintem s strany druhé. Jakož týž Frint mluvil od pána svého, a táhna se na nález krále JMti, kterýž se stal při času svatého Martina již minulého, kterýžto nález ukazuje, aby stáli, což se té krčmy dotýče, na Hromnice se spravedlnostmi svými. Jakož pak nadepsaný Albrecht svědomie jest vedl, že jsú tu šenkovali, a týž Frint proti tomu vedl jest svědomie, že jsú tu za pana Míčana i za pana Ilburka bránili šenkovati, a že jsú jim piva osekávali, i také svědomie, co jsú berníci vyznali, že v registřiech berničích nenalezli, i též svědomie vyznánie probošta Rúdnického, že v registřiech svých nikděž nenalezl, by tu krčma v Pohořicích měla býti. JMKská vyslyšev žaloby i odpor, takto ráčil jest rozkázati: Poněvadž nadepsaný Albrecht ničímž jest toho neokázal, aby tu krčma byla od staradávna výsadná, po ten den aby viece krčmy v Pohořicích nebylo. Actum feria VI. die sancte Dorothee, annorum etc. LXXXIX, presentibus ut supra.

R. II. a. list K. 3. a.

621.

Mezi Jindřichem z Plavna a Janem z Gutšteina. 1489, 6. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem z Plavna s jedné, a panem Janem z Gutšteina a z Trpiest a na miestě jeho Oldřichem Žďárským z Chrastu a Václavem služebníkem jeho s strany druhé. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž Žďárský i Václav pověděli sú, že spravedlivost, kteráž jest, že se desk dotýče, prosiece JMti, aby ráčil jich při právu zemském nechati, a zdá-li se panu z Plavna, aby jich právem zemským hleděli: i JMKská téhož Žďárského a Václava při tom zuostavuje, aby jeho pan z Plavna právem zemským hleděl. Actum feria VI. ut supra.

Registra II. a. list K. 3. b.

622.

Mezi Janem Hlaváčem ze Tribřich a Benedou z Nečtin. 1489, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Hlaváčem z Stříbřich s jedné, a Benedú z Nečtin s strany druhé, což se dotýče výplaty Oslnice vsi s dvorem poplužním. JMKská ráčil jest slyšeti žalobu jich i odpor, i také v majestáty ciesaře Sigmunda a krále Jiřieho ráčil jest nahlednúti i také v to zřiezenie, kteréž král Jiří ráčil jest zřiediti a zpuosobiti dckami, a v tu věc JMt ráčil jest pilně nahlédnúti a to vážiti, i takto JMt ráčil rozkázati: Na kterúž summu majestát ciesaře Sigmunda okazuje a svědčí, ta summa aby byla dána od Hlaváče a zaplacena groši českými tak, jakož majestát okazuje; a krále Jiřieho majestát, na kterúž summu okazuje, ta summa aby byla zaplacena tak, jakž té chvíle zlatý jest platil, kteréhožto léta datum listu ukazuje. A to jest ustanovenie krále Jiřieho a zřiezenie, kteréžto jest dckami zemskými zapsáno. Actum sabbato post Dorothee.

Registra II. a. list K. 3. b.

623.

Mezi Matějem Holcem a panem Lickem. 1489, 7. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Matějem Holcem s jedné, a panem Lickem s strany druhé, což se dotýče Třebušic. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž pan Licek zná se, že jest od téhož Matěje přijal čtyři sta kop, aby jemu nadepsané Třebušice u desk dckami očistil a propustil, a jestliže zápis viece ukazuje nad ty čtyři sta kop, kterýchž jest přijal pan Licek, to jemu Matěj Holec bude povinen dáti a viece nic. Actum sabbato ut supra, anno etc. LXXXIX.

Registra II. a. list K. 4. a.

624.

Mezi Jiříkem Opplem a Jiříkem Želenským ze Sebuzína. [1489, 7. února.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Jiříkem Opplem o Pečenku člověka jeho z Teplice s jedné, a Jiříkem Želenským z Sebuzína s strany druhé. Jakož pan Jiřík Oppl ukázal jest list pod pečetí měšťan Teplických, v kterémžto listu stojí, kterak jest nadepsaný Jiřík z Sebuzína Martinovi Pečenkovi i ženě jeho prodal dědinu, ale při tom neokázal jest, kterak týž Martin Pečenka nebo žena jeho kterým právem z toho vyvedeni jsú. A protož JMt takto o tom rozkazuje: aby to bylo před JMtí provedeno a ukázáno, kterak sú oni z toho vyvedeni, a to o Svátosti najprv příští. A též Jiříkovi z Sebuzína, jestliže jest jemu co potřebie, aby sobě k tomu času zjednal, aby stáli před JMtí.

Registra II. a. list K. 4. a.

625.

Mezi Kašparem Kurclem z Chebu a Janem Kamencem. [1489, 7. února.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Kašparem Kurclem s jedné, a Janem Kamencem s strany druhé. JMKská ráčil té pře odložiti až do čtvrtku o suchých dnech puostních najprv příštiech, a na ten den aby před JMtí stáli se všemi potřebami svými.

Registra II. a. list K. 4. b.

626.

Mezi Eliškou vdovou po Linhartovi a Burianem synem Linhartovým. 1489, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi paní Elškú, vdovú po nebožci panu Linhartovi s jedné, a panem Burianem synem téhož pana Linharta s strany druhé. Jakož nadepsaná paní Elška vinila téhož pana Buriana, že by některých věcí puojčila panu Linhartovi, manželu svému, i také že by jí některé věci vzal pan Burian po smrti otce svého. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto jest ráčil rozkázati: k čemuž paní chce právo mieti, že by jejie bylo, to aby okázala a provedla druhú neděli v postě před panem Puothú Švihovským a před panem Janem z Šelnberka kancléřem na jich vzchválenie, a cožkoli provede, aby jí vrátil anebo zaplatil. Pakliby se oč nadepsaní dělili, to mají vznésti na krále JMt, a což o tom JMt rozkáže, na tom mají přestati. A což se dotýče sestr téhož pana Buriana, aby také na ten den před JMKskú stály a on pan Burian též, a že JMt ráčí jim konec na ten čas učiniti. Actum feria II. die Appolonie, anno ut supra.

Registra II. a. list K. 4. b.

627.

Mezi Prokopem Liškou a Jiříkem Pordubským. 1489, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Prokopem Liškú s jedné, a panem Jiříkem Pordubským s strany druhé, co se vsi Svítkova dotýče. JMKská ráčil jest slyšeti žalobu, kterúž nadepsaný Prokop Liška vedl jest; a proti tomu pan Pordubský prosil jest krále JMti, aby jej JMt ráčil při právu zemském zuostaviti, a zdá-li se Liškovi jej z toho viniti, aby jeho právem zemským hleděl. I JMKská téhož Pordubského při tom zuostavuje, aby jeho Prokop Liška právem zemským hleděl. Actum ut supra.

Registra II. a. list K. 5. a.

628.

Mezi Sigmundem Mléčkou a Janem Šestajovským. 1489, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Sigmundem Mléčkú s jedné, a Janem Šestajovským s strany druhé. Jakož Sigmundt vinil jest téhož Jana, že jest jeho

rozkázániem penieze v židech vzal a též z jeho rozkázánie tu, kdež jest zaň rukojmí byl, diel těmi penězi se vyvadil, a ostatek těch peněz pozuostalých jemu Šestajovskému LXX kop že jest dal; a také že jest jemu plat jmenoval na lidech na svých, kteréž jest na ceduli sepsal, a týž plat aby zastaven byl, a týmiž penězi aby se vyvaditi mohl. Vedl jest svědomie hospodářovo i jiných. Nadepsaný Jan takto jest odpieral, že jest jemu nekázal jich v židech vzieti, než jestliže jest zaň kde rukojmí a provede to, že což má učiniti jemu, že chce učiniti. A potom když jest tázán byl týž Jan, vzal-li jest těch LXX kop od téhož Sigmunda, i znal se k tomu a při tom pověděl jest: Jakož Sigmundt platil některé dluhy těmi penězi, že jest těm penězóm rok měl do svatého Jiří. JMKská vyslyšev žalobu i odpor i také svědomie i také to, že jest on Jan ty penieze k sobě přijal, takto ráčil rozkázati: aby nadepsaný Jan téhož Sigmunda z židóv vyvadil, než což mimo tu summu, kterúž jest přijel nadepsaný Jan, z toho aby Sigmundt počet učinil, co jest komu za téhož Jana vydal, a to aby zítra bohdá učinil před panem purkrabí hradu Pražského. Než jakož nadepsaný Jan pravil jest, že jest týž Sigmundt některé dluhy platil, kterýmiž jest on rok měl do svatého Jiří; i jestliže Sigmundt jmenovaný které dluhy platil jest, kteréž jest v židech vzal, dřieve nežli jest čas přišel, tu lichvu z týchž peněz do toho času bude povinen Sigmundt z té summy lichvú sám zpraviti. Actum feria II. die sanctę Appolonie.

Registra II. a. list K. 5. a.

629.

Mezi Janem Zlivským a Jiříkem Malešovským. 1489, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Zlivským s jedné, a Jiříkem Malešovským s strany druhé. Jakož obojí při svatém Martinu žádali jsú roku odloženie do Hromnic; a při tom roku stojiec nadepsaný Jiřík, žádal jest odloženie a pravě, že svých přátel při sobě nemá, a příčinu klada, že jemu o veliký statek běží. I JMKská nechtě, by se komu co mělo ukrátiti, že JMt jim toho roku odkládá až do pátku o Svátosti najprve příštie, aby stáli se všemi potřebami svými. Actum ut supra.

Registra II. a. list K. 5. b.

630.

Mezi Petrem Dědkem a Sigmundem Štrauchem. 1489, 9. února.

V té při a ruoznici mezi Petrem Dědkem s jedné, a Sigmundem Štrauchem s strany druhé. Jakož Dědek vinil jest jeho, že by jemu bylo kšaftem odkázáno od nebožtíka Frány, pána jeho, a tomu že by se dosti nestalo; nadepsaný Štrauch k tomu jest pověděl, že on jiným poručníkem jest nebyl, než toliko to vedle poručenie téhož Frány, aby kšaft i jiné věci bratru jeho dal, a tomu že jest vedle svěřenie dosti učinil, kšaft i jiné věci bratru jeho vydal. JMt vyslyšev žalobu i odpor, i takto ráčil

rozkázati: Poněvadž týž Štrauch poručníkem statku téhož Fríny jest nebyl, než vedle svěřenie, že témuž Dědkovi nic povinen nenie. Actum ut supra.

R. II. a. list K. 5. b.

631.

Mezi Heřmanem z Března a Jindřichem starším, vévodou Minstrberským. 1489, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Heřmanem z Března s jedné, a na miestě kněze Jindřicha staršieho, vévody Minstrberského, Prokopem Liškú s strany druhé. Jakož on Heřman při svatém Martinu stojě žádal jest pro svú potřebu roku odloženie do Hromnic, i stojiece nynie oboje strany, týž Liška také jest žádal odloženie roku od kniežete pána svého. I JMKská ráčil jim toho roku odložiti až do Svátosti nynie příštie, a na ten den aby obojí stáli se všemi potřebami svými. Actum ut supra.

R. II. a. list K. 6. a.

632.

Mezi Mudrákem z Miličína a Přibíkem Operiášem ze Lhoty spolu s Mikulášem z Sudomiř. 1489, 12. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Mudrákem z Miličína s jedné, a Operiášem ze Lhoty a Mikulášem z Sudomiř s strany druhé. Jakož týž Mudrák vinil jest je a zvláště Přibíka Operiáše, že by jej bili na svobodné silnici, a na to svědomie vedl jest; a týž Přibík tomu jest odpieral, že jest jeho nebil. I JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž týž Mudrák vedle práva toho jest svědomím nedovedl, že by jej bil, ani vedle práva u úřadu ran nebolito modřin jest neukázal, že týž Přibík ani Mikuláš jemu tiem vinni nejsú. Actum feria V. die sancti Gregorii annorum domini etc. LXXXIX, presentibus dominis Henrico de Hradecz, supremo camerario regni Bohemie, Puotha de Ryzmberk et de Sswihow, supremo judice eiusdem regni Bohemie, Johanne de Sselnberk, cancellario regni Bohemie, Benessio de Colowrat et de Libsstein, Benessio de Wey[t]mille, Johanne de Rupew et ceteris.

R. II. a. list K. 6. a.

633.

Mezi Petrem Makuškou a Ofkou z Černína. 1489, 13. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Petrem Makuškú s jedné, a Ofkú z Černína s strany druhé. Jakož nadepsaný Petr vinil, že jest za jejieho muže nebožtíka penieze dal, kterýžto dluh na se jest přejal za jejieho muže nebožtíka, a súdem páně purkrabovým že jest ten list po druhé platiti musil, a na to veda svědomie; a od též Ofky povědieno jest, že muž její dal jest jí ten list s dobrú volí miesto věna jejieho, a také že to svědomie neukazuje, by na ten list ty penieze dávány byly. JMKská

vyslyšev žalobu i odpor takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž ona na ten list dobrú vuoli má, a neukazuje se, by ona kde jinde věno měla, a také kvitancí se žádná neukazuje, by na ten list co dáno bylo: i JMt túž Ofku při tom listu zuostavuje, a že ona nenie povinna těch peněz jemu zase navracovati, než zdá-li se témuž Petrovi k statku nebožtíka Bohunka hleděti právem, že mu se ta cesta nezavierá. A JMt dále rozkazuje: Poněvadž nadepsaný Petr ukazuje, že jest penieze dával za nebožtíka Bohunka, z té příčiny aby ona Ofka k němu o žádné škody nehleděla. Actum feria VI. post Gregori ut supra.

R. II. a. list K. 6. b.

634.

Obecný nález o ustání práva na soudě komorním. 1489, 19. března.

In memoriis.

Najjasnější knieže a pán, pan Vladislav z božie milosti král Český etc. se pány a vladyky na plném súdu rozkázali ve dsky památné zapsati: Ktož jsú kolivěk pohonivše do komory před JMKskú, právo jedni na druhých ustáli aneb ještě potom ustojí, ti se takto zachovati mají: Aby relací z registr KMti toho práva staného vezmúc ke dskám zemským, a ten jeden každý, na komž jest právo ustál, bude ho moci ku právu zemskému pohnati jedniem póhonem z toho, což jest na něm ustál, z čehož jej pohnal. A tomu pohnanému žádné hojemstvie dáti se nemá. Na to poslové od KMti a pánuov a vladyk z plného súdu byli jsú Jiřík Berka z Dubé a z Lipého z pánuov, a Albrecht Ojieř z Očedělic a z Lobkovic z vladyk, vypravujíc nadepsané věci, k tomu od JMtí jsúc zvláště vysláni. Actum anno domini MCCCCLXXXIX°, feria V. post Gedrudis.

Registra I. 193. a.

635.

Mezi opatem kláštera Břevnovského Pavlem a osadníky od sv. Valentina v Starém městě Pražském. 1489, 24. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi knězem Pavlem, opatem kláštera Břevňovského s jedné, a osadními od svatého Valentina z Starého města Pražského s strany druhé. Jakož jsú tíž osadníci okázali list i s dobrú volí jmenovitě na osm kop platu grošuov, jakož ten list sám v sobě znie; proti tomu kněz opat pravil jest, že oni drží ves i lidi, a že list nesvědčí než na plat, a také že list nesvědčí dědicóm než Benešovi. I JMKská se pány raddú svú nahlednúti jest ráčil pilně v ten list, a poněvadž ten list na věčný čas svědčí, a dědička tu dobrú vóli dala: že ji JMt při tom listu zuostavuje, a chce-li kněz opat ty lidi a ves držeti, aby jim z komory ten plat vydával; pakli se jemu zdá ten plat z sebe splatiti, to také bude moci učiniti

vedle zněnie listu. Actum feria III. in vigilia Annuntiationis sancte Marie anno etc. LXXXIX.

R. II. a. list K. 6. b.

636.

Mezi Jindřichem z Plavna a Kuncem Metšem. 1489, 24. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Henrychem z Plavna s jedné, a Kuncem Metšem s strany druhé. Jakož pan z Plavna okázal list krále Ottagaruov, kdež jeho předkóm k věčnosti Greszles dává, a páně z Plavna otec jeho v držení byl; a Benešovská smlúva ukazuje, komuž by co bylo odjato bez meče, a smlúvy mezi králi JMtí Olomúcké i Jihlavské ukazují a tvrdie, aby bylo každému navráceno, a ten zámek Greszles byl vypálen a pust; i nedobyli ho mečem než toliko osadili; i JMKská se pány raddú JMti nalezá za právo vedle těch smluv: aby pánu z Plavna toho zámku Greszles ve čtyřech nedělech pořád zběhlých bylo postúpeno se vším příslušenstvím, jakž se jest uvázal; a poněvadž on Kunc Metšt držel to zápisem krále Jiřieho, že ho pan z Plavna z škod nemá viniti, co se toho držemie dotýče. Actum ut supra.

R. II. a. list K. 7. a.

637.

Mezi Kašparem Kurclem a Janem Kamencem. 1489, 24. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Kašparem Kurclem ze Chba s jedné, a Janem Kamencem s strany druhé. Jakož Kašpar Kurcl vinil jest Kamence, že jest jemu škodu znamenitú udělal z Budyně v příměří, a proti tomu Kamenec jest mluvil, že jest v ty doby Budyni král Uherský JMt držel a hajtmany své měl, a on že jest tu žádným hajtmanem nebyl; a při tom týž Kamenec odvolal se na smlúvy Olomúcké, že o takové věci, což by strana straně učinila v příměří, sjezd býti má radd králuov JMtí, prose aby při tom zuostaven byl. Tu král JMt se pány raddú JMti tu věc při té smlúvě zuostavují, a když o jednání takových věcí sjezd radd králuov JMtí [j]menován bude, bude-li se zdáti Kašparovi jej Kamence tu z toho viniti, že mu se to nezavierá. Actum feria III. ut supra, presentibus dominis de pleno consilio.

R. II. a. list 7. b. Srv. odklad č. 625 na str. 484.

638.

Mezi Jindřichem ze Zhudovic a Markétou Řepnicovou. 1489, 2. května.

Anno domini etc. LXXXIX° o Svátosti. Jakož jest pohnal Jindřich ze Zhudovic Markréty Řepnicuové, i ona jakožto poslušná vždy stávala jest, ale on po dvakrát jsa puovod nestál jest; i JMKská ráčil to kázati znamenati, a že ona jemu

v té při, oč jest ji byl pohnal, což se nějakého pobránie dotýče, nenie povinna odpoviedati. Actum sabbato die sancti Sigismundi post Reliquiarum, anno etc. LXXXIX°. In presencia domini regis, domini Johannis de Sselnbergk cancellarii etc.

R. II. a. list K. 7. b.

639.

Mezi Jindřichem starším knížetem z Minsterberku a Vojslavským s jeho rotou. 1489, 4. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi knězem Jindřichem starším z Minstrberku s jedné, a Vojslavského Vepřkem a jich rotami s strany druhé. Jakož jsú oni Vojslavský s těmi osobami, kohož se dotýče, před králem JMtí mluvili, že by na své cti dotčeni byli od kniežete nadepsaného, a chtiece se z toho vyvésti, jakož na dobré lidi slušie; proti tomu Prokop Liška jsa vyslán od kniežete pána svého pověděl, že on jim k tomu odpoviedati nechce, předloživ nemoc kniežete pána svého. JMKská se pány ráčil jest ty řeči mezi nimi slyšeti, a poněvadž oni Vojslavský s jinými k tomu stojie, chtiec se z toho nároku vyvésti, že ten se řád na JMti dvoře zachovává: ktožkoli stojí a chtie se z takového nebo k tomu podobného nároku vyvésti, by pak druhá strana nestála, že to jeho cti nic škodno nenie. I JMKská se pány o tom takto rozkazuje: Poněvadž kněz Jindřich nemocen jest a státi jest beze lsti nemohl, že to nadepsaným osobám na jich cti nic ke škodě nenie aniž má býti, by pak pán Buoh nadepsaného kniežete v tom smrti neuchoval. A JMKská o tu věc jim jiný rok pokládá, aby před JMtí stáli v úterý po suchých dnech letničných nynie příštích, a oni Vojslavský s jinými do toho času aby kniežete nenapomínali; pakli by kněz Jindřich při tom času beze lsti státi nemohl, tu že jim také povědieno bude, kterak se budú mieti zachovati, což se té služby jich dotýče. Actum feria II. die sancti Gothardi anno etc. LXXXIX°, presentibus dominis Johanne de Sselnbergk cancellario, Benessio de Colowrat et de Libsstein, Paulo Skalsky de Gensstein, Sigismundo de Wartmbergk et Dieczin, Litwino de Clingsstein, Johanne de Walsstein, Marssone de Sswamberk, Sigismundo Ssarowecz, Georgio Oppl de Ficztum, Paulo de Sulewicz, Alberto Leskowecz succamerario, Zdenkone de Kopydlan et Borzkone de Dohalicz.

R. II. a. list K. 8. a.

640.

Mezi Jeronymem Šlikem a Oldřichem Satanéřem. 1489, 4. května.

V té při, kteráž jest mezi panem Jeronymem Šlikem s jedné, a Oldřichem Satanéřem s strany druhé, což se Hanšteinu dotýče. JMKská ráčil jest je s obú stran slyšeti: A poněvadž se ta věc listuov a majestátuov ciesařských dotýče i královských

JMti předkuov, že JMt té pře jim odkládá až do úterého po suchých dnech letničních nynie příštích, tu aby před JMtí a pány obojí před súdem zemským stáli. Actum ut supra.

R. II. a. list K. 8. b. Srv. nález č. 602 na str. 473.

641.

Mezi Václavem Želenským a Markvartem Svojským. 1489, 4. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Václavem Želenským s jedné, a Markvartem Svojským s strany druhé. JMKská ráčil jest jich řeči i pře s obú stran slyšeti; ale poněvadž on Svojský žádal jest JMKské za odloženie roku a pravie, že některých potřeb svých k tomu nemá, ale že chce jeti k králi Uherskému JMti a k některým jiným osobám, a že sobě k své potřebě některá svědomie zjednati chce, JMKská se pány toho roku jim odkládá až do svatého Martina najprv příštieho, a na ten den aby obojí před JMtí stáli se všemi potřebami svými, a v té mieře aby se v pokoji zachovali skutkem i řečí. Actum feria II. ut supra.

R. II. a. list K. 8. b.

642.

Mezi Jíchou z Hluboké a Zdeňkem i Václavem Medky z Waldeka. 1489, 5. května.

Jakož jest pohnal Jiecha z Hluboké Zdenka a Václava Medkuov z Waldeka, i oni jsú na Svátost i ty dny k puohonu svému stáli, ale on Jiecha při tom času jest nestál: i to jeho nestánie král JMt ráčil kázati znamenati feria III. die sancti Floriani, anno domini etc. LXXXIX, per dominum Johannem de Sselnbergk, cancellario in consilio.

R. II. a. list K. 9. a.

643.

Mezi Výškem z Blažtice a některými měšťany Plzeňskými. 1489, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Výškem z Blažtice s jedné, a Annú Šefránkovú, Kolouchem, Soběkurským a jinými spolusúsedy a měšťany Plzeňskými s strany druhé. Jakož on Výšek vinil jest je Plzeňské z některých dvoruov, luk a dědin Pabránkovských, pravě se k tomu právo mieti po Tobiášovi; proti tomu oni Plzeňští pravili jsú, že o to o všecko s ním konec mají, a táhnúce se toho na rozsudek KMti i také na ortel, kterýž mezi nimi vyrčen jest právem nižším Plzeňským i také právem vyšším Pražan, k kterémužto právu on Výšek se jest odvolal, kterýmžto právem a ortelem vyšším on Výšek jest oderčen té spravedlnosti, kterúž jest chtěl po témž Pabránkovi mieti. Tu JMt král ráčil jest tu věc s pilností vážiti, jich řeč i duovody, a JMt ráčil o tom takto rozkázati: Poněvadž o to jsú prvé JMtí rozsúzeni a také

ortelem vyšším Pražan jest týž Výšek oderčen, že JMKská při prvniem rozsudku a orteli je Plzeňské zuostaviti ráčí, a on Výšek, oč jest prve jednú rozsúzen, aby jich Plzeňských o to v pokoji nechal, a o to aby jich viec k soudóm a nákladóm nepřipravoval; než což se dědin a luk dotýče, kteréž k šosóm městským příslušejí, chce-li se on Výšek o ně súditi, aby se súdil tu v Plzni na tom právě, poněvadž k jich šosóm příslušejí, a oni Plzeňští aby jemu o to spravedlivý konec učinili bez odtahu. A jestliže by se jemu Výškovi jich ortel obtiežený zdál, že mu se vyššie právo nezavierá. Actum feria III. die sancti Floriani.

R. II. a. list K. 9. a.

644.

Mezi Janem Píkou a Jindřichem Míčanem. 1489, 5. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Píkú s jedné, a panem Jindřichem Míčanem s strany druhé. Tu kdež jest Píka vinil, že by lidé téhož pana Jindřicha z Blšan drželi jeho některé dědiny; proti tomu pan Jindřich odpieraje pravil, že lidé jeho téhož Píky nic nedržie; tu JMKská se pány ráčil jest o tom takto rozkázati: aby on pan Jindřich témuž Píkovi soud spravedlivý na svém právě osadil, a to lidmi svými i také s jiných zboží, buďto z města nebo z městeček, a také dvěma nebo třmi dobrými člověky vládykami, aby na témž právě v soudu spolu seděli s téhož Jindřicha lidmi, poněvadž se dědin purkrechtních dotýče téhož Jindřicha a lidí jeho, a což by mohl týž Píka provésti, aby při tom své spravedlnosti podle práva mohl požiti. A ten soud aby pan Jindřich osadil, kdyžby toho soudu osazenie žádal týž Píka v témdni pořád zběhlém. Actum feria III. ut supra.

R. II. a. list K. 9. b.

645.

Mezi Vítem purkrabím Opoćenským a Janem Černčickým. [1489, 5. května.]

Jakož jest pohnal Vít purkrabie Opočenský pana Jana Černčického, že jest měl před JMKskú státi, i týž pan Jan jsa k tomu hotov a státi chtě, z dopuštěnie božieho v nemoc upadl jest, a tu nemoc JMKské skrze přítele svého oznámil jest. I poněvadž pro nemoc státi nemuož, JMKská tomu rozoměje, takto o tom ráčil rozkázati: Poněvadž týž Vít k tomu stojí a chtě se z toho vyvésti, čímž by nařknut byl, že to jeho cti nic škodno nemá býti, by pak i on pan Jan umřel; a když by se týž pan Jan podhojil a on Vít o to roku složenie žádati bude, že JMKská jim jiný rok položiti ráčí a je slyšeti.

R. II. a. list K. 10. a. Za tím následuje na témže listu list krále Matyáše d. v Mistelbachu 18. srpna 1486, uveřejněný už v Archivu Č. VI. na str. 62, s touto doložkou: Tento list svrchupsaný vepsán jest do registr z hlavnieho listu z rozkázánie krále Mti v středu po sv. Floryánu (6. května) léta etc. LXXXIX.

646.

Mezi Bohuslavem z Švamberka a Burianem z Gutšteina. [1489, 6. května.]

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Bohuslavem z Švamberka a panem Burjanem z Gutštejna, a na miestě jich Zdeňkem Mtihavským a Oldřichem Žďárským s jedné, a Purkhartem, Muštú, Hošťálkem, Mnískem a jinými osobami, kteříž držie některé dvory v Damnově a v Kurojedech a některých jiných vesniciech, s strany druhé. Kdežto nadepsaní poručníci Zdeněk a Žďárský pravili jsú, že výplatu mají na některých dvořiech ve vsech svrchupsaných a to tiem zápisem, kdež kněz opat Kladrubský zapsal jest ty dvory panu Hanovcovi z Švamberka, a dále ukázali jsú list krále Jiřieho, kdež JMt právo páně Hanovcovo na pana Zdeňka z Šternbergka a na jeho dědice převésti jest ráčil, a při tom také dobrú vuoli, kdež týž páni z Šternberka dávají ty listy nadepsaným panu Bohuslavovi a panu Burjanovi. I JMKská se pány ráčil jest v ty všecky listy i v tu dobrú vuoli pilně nahlédnúti a je vážiti, i ráčil jest o tom takto rozkázati: Poněvadž kněz opat a konvent v těch listech tu svobodu jsú sobě zuostavili, že ta zbožie, kteráž jsú témuž Hanovcovi zastavili, v té summě vyplatiti mohú, a též právo převésti jest ráčil král Jiřie na pány z Šternberka, a oni též právo své dali dobrú volí panu Bohuslavovi a panu Burjanovi nadepsaným: i z té příčiny on pan Švamberk i pan Burjan budú moci nadepsané dvory v těch vsiech podle zápisuov na to svědčících vyplatiti, učiniece jich listóm a zápisóm dosti.

R. II. a. list K. 10. b.

647.

Mezi Linhartem Reichšteinárem a panem z Donína. 1489, 6. května.

Jakož jest Linhart Raychšteynar vinil pana Donínského, že se jest jemu škoda znamenitá stala při tom vzatku, když jest Žlutickým a jiným pobráno. I rozkázáno jest témuž panu Donínskému, aby se umluvil s týmž Raychtšteynarem i také Alšíkem do suchých dní letničních najprv příštiech, a cožkoli nadepsaný Raychšteynar nebolito Alšík slušně provedú, to aby jim pan Donínský zaplatil. Actum feria IV. post Floriani, anno etc. LXXXIX.

R. II. a. vloženo mezi listy K. 10 a 11.

648.

Mezi paní Příbou a bratrem jejím Hřebenářem. [1489, 6. května.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi paní Příbú s jedné, a Janem Hřebenářem s strany druhé. Tu kdež jest ona Příba vinila Hřebenáře bratra svého, že by jí byl povinovat smlúvú padesáth kop, a že jest jí jich nedal podle smlúvy, kterúž spolu s ním mají; proti tomu týž Hřebenář odpieraje pravil, že jest těch padesáth kop jí odkázal na Žibřidovi, a ona že jest ten dluh těch L kop na něm

přestúpila, táhna se o to na svědomie téhož Žibřida. A týž Žibřid stojě a jsa o to tázán králem JMtí seznal jest, že jest těch L kop dal muži jejiemu prvniemu. A ona proti tomu pravila, dal-li on jest co muži jejiemu, že ona o tom nic nevie, než že jie nic dáno nenie. Tu král JMt se pány ráčil jest jich řeči i pře i také to svědomie s pilností vážiti, i ráčil jest o tom takto rozkázati: Poněvadž on Hřebenář neodpierá tomu, by své sestře těch L kop dlužen nebyl, a on také Žibřid neseznal jest, by jí těch L kop dal, než muži jejiemu, z té příčiny aby on Hřebenář Přibě sestře své těch L kop dal konečně o suchých dnech letničních najprvé příštích, a on Hřebenář bude-li chtieti Žibřida nebo koho jiného z toho viniti, že se jemu ta cesta nezavierá.

R. II. a. list K. 11. a.

649.

Mezi Kateřinou z Jistebna a Alšíkem spolu s jinými rukojměmi. [1489, 6. května.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Kateřinú z Jistebna, manželkú někdy Čechovú, s jedné, a Alšíkem a jinými rukojměmi s strany druhé. Kdežto jest Alšík vinil, že rukojmie, kteří jsú jí za věno jejie za jejieho muže slíbili za LXX kop, že jsú své dáti musili, a ona že v tom sirotčiem statku sedí, nemajíc k tomu práva nižádného. Jakož pak týž Alšík na to jest list okázal věnný a vyvazený, a naň maje dobré vuole od týchž rukojmie, a ona Katheřina sama se jest k tomu seznala, že jest své věno přijala, těch LXX kop. Tu král JMt ráčil jest jich řeč i list věnný vážiti: Poněvadž ona Kateřina věno jest své přijala a sama se k tomu seznala, a jiné spravedlnosti žádné na Henklsdorf neokázala, aby ona toho statku všeho postúpila Alšíkovi ve dvú nedělí pořád zběhlých, poněvadž on má dobré vuole na ten věnný list od rukojmí, a své penieze, poněvadž toho sirotka v zemi nenie, a on Alšík aby toho statku užíval dotud, dokud jemu těch LXX kop dáno nebude vedle téhož listu věnného vyvazeného, a když by jemu sirotci těch LXX kop zase da[li], aby jim on toho statku postúpil bez pohoršenie a újmy toho statku, a on Alšík aby toho užíval bez újmy manstvie pánuov Hasišteinských.

R. II. a. list K. 11. b.

650.

Mezi Purkhartem z Kestřan a Zeidlem. 1489, 6. května.

V té při, kteráž jest mezi Purkhartem z Kestřan s jedné, a Zeydlem služebníkem Kaleinicovým s strany druhé. Tu kdež jest týž Kestřanský vinu dával témuž Zeydlovi, že by jej vysoce na jeho cti zhaněl bez viny: tu Kaleinice od služebníka svého žádal jest roku odloženie pro některé pilné potřeby, ješto jich nynie mieti nemohl, a že nenie hotov k odpoviedání; a z té příčiny král JMt ráčil jim roku odložiti do svatého Martina, poněvadž jest pohnán podle práva, a on Kestřanský

poněvadž po své cti stojí, chtě se z toho vyvésti, že jemu to na jeho cti nic škoditi nemá, by pak on Zeydl v tom času umřel; a on Kaleynice aby se Zeydlem ujistil, aby k tomu roku stál a dostál. Actum feria III. sancti Johannis ante portam latinam.

R. II. a. list K. 12. a. Srv. výpověď č. 608 na str. 476.

651.

Mezi Mikulášem z Hermsdorfu a Jindřichem z Rabšteina. 1489, 7. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Mikulášem z Hermštorfu s jedné, a panem Jindřichem z Rabšteina a na Prachaticích s strany druhé. Tu kdež jest týž Mikuláš vinil téhož pana Jindřicha, že by rozsudku prvnějšiemu královy Mti dosti neučinil a to v tom, že lidem jeho dluhu, kterýž jest jim povinovat, nezaplatil, jakož pak na to okázal jest list, kdež jsú tíž lidé pod svými přísahami před purgmistrem a konšely Litoměřickými vyznali, co komu dlužen jest, jakož to ten list šíře v sobě okazuje. A také kdež jest měl položiti XVIII kop, k kterýmž se jest znal, že jest nepoložil než XVII kop. Proti tomu pan Jindřich odpieraje pravil jest, že jest JMKské rozsudku dosti učinil, k kterému se jest dluhu znal, že jest ten položil, tu kdež jest JMKskú jemu rozkázáno. A kdež jest také týž Mikuláš pravil, že by týž pan Jindřich jeho lidem dlužen a povinovat byl, proti tomu pan Jindřich pravil jest, že jim nic povinovat nenie, než pokudž jest byl těch lidí v držení svém, že jich jest užíval k užitku svému jakožto lidí svých dědičných. Tu král JMt se pány ráčil jest jich žalobu, odpory i svědomie vážiti, i ráčil o tom takto rozkázati: aby on pan Jindřich k těm XVII kopám ještě jednu kopu dodal podle prvnieho rozsudku, jakož se k tomu dluhu sám seznal, aby je dal Mikulášovi nadepsanému ve dvú nedělí pořád zběhlých. A což se lidí jeho dotýče, o tom také JMt takto rozkázati jest ráčil: aby stáli před Buškem Milešovským a Jindřichem Skaleckým, když jim oni rok položie, a což tíž lidé před nimi provedú, co by jim pan Jindřich byl dlužen dluhu spravedlivého, na jich schválenie to aby také pan Jindřich jim zaplatil ve dvú nedělí od pruovodu toho dluhu. A což se pak Čípuše dotýče, kdež jest také pana Jindřicha vinil, že by mu řekl dáti dvě stě kop, ale toho jest dostatečně neprovedl, i JMt o tom také takto ráčil rozkázati: že jemu pan Jindřich těch dvě stě kop povinen dáti nenie, poněvadž jest toho neprovedl, než což by jeho služby spravedlivé bylo, to také aby jemu pan Jindřich dal a zaplatil, též ve dvú nedělí pořád zběhlých. Actum feria V. ante Stanislai anno etc. LXXXIX°.

R. II. a. list K. 12. a.

652.

Mezi Markvartem Špínou z Jenišovic a měšťany Vysokomýtskými. 1489, 7. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Markvartem Špínú z Jenišovic s jedné, a měšťany města Vysokého Meyta s strany druhé. Tu kdež jsú Meytští jej Markvarta

vinili, že jim šosu k městu nedává s louky veliké příslušejície k Šnekovu, kteráž slove Poříčie; proti tomu týž Markvart odpieraje pravil, že jim on tiem šosem povinen nenie, jakož pak na to okázal jest list krále JMti, kterýmžto JMt jej vysvobozuje z toho šosu, jakož pak ten list JMti to v sobě šíře okazuje. Tu král JMt se pány ráčil jest ve dcky i list nahlednúti a ty věci pilně vážiti: že JMKská je Meytské při jich dckách zuostaviti ráčí a jeho Markvarta také při jeho listu, kterýž od JMKské má. A chtie-li oni Meytští jeho Markvarta z kterého rčenie nebo podvolenie viniti, že se jim ta cesta nezavierá. Actum feria V. ante sancti Stanislai anno domini ut supra.

R. II. a. list L. 1. a.

653.

Mezi Annou Šafránkovou z Pantnova a Václavem Točníkem z Křimic. 1489, 7. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Annú Šafránkovú z Pantnova s jedné, a Václavem Točníkem z Křnimic s strany druhé. Kdež jest ona Šafránková vinila jej Točníka, že by jí v jejie starodávnie drženie sahal, jakož pak na to okázala jest list pod pečetí měšťan Plzeňských, kdež jsú mnohé osoby svědčily, že jsú ty lúky, chmelnice a řeku najímali a drželi pod plat od kněze Blažka faráře Malešického ode čtyřidceti let, a že jí v lesiech jejieho podací lesy mejtil; a on proti tomu odpieraje pravil jest, že jest on toho neudělal, než lidé jeho a jiní osadní k té faře příslušející, a což se té řeky dotýče, že to chce znamenitě provésti, že od založenie těch gruntuov ta řeka k obci příslušie, a na to žádaje JMti za roku odloženie k provození té věci. Tu král JMt se pány ráčil jest jich řeči i odpory i svědomie pilně vážiti i ráčil jest o tom takto rozkázati: Poněvadž ona Šafránková tak starodávnie drženie po tom knězi okázala a jest toho paní podacie, že ji JMt při jejím držení zachovati ráčí, a on Točník nebo jiní k té faře příslušející, zdá-li se jim k tomu právo mieti, aby túž Šafránkovú z toho právem vyvedli. A což se lesuov mejcenie dotýče, tak JMt o tom rozkazuje: aby ta věc tak stála, a obojí aby toho nepožívali do rozeznánie té věci, a na svatý Martin nynie příští aby stáli se všemi potřebami svými. Actum feria V. ante sancti Stanislai.

R. II. a. list L. 1. a.

654.

Mezi Hulmatou a panem Bořivojem z Donína. 1489, 7. května.

Jakož jest Hulmata pohnal pana Bořivoje Donínského, chtě jej viniti z některého dluhu, při tom okázal jest ceduli vyřezanú JMKské. Ježto JMt z té cedule vyrozoměti jest ráčil, že ten počet, kterýž jest měl Hulmata témuž panu Donínskému učiniti nebo dokonati, [neučinil], protož JMt podle prvnieho rozsudku svého tu věc

při panu Benešovi zuostavuje, jakož JMti první rozsudek to okazuje. Actum fer. V. ante Stanislai anno etc. LXXXIX°.

R. II. a. list L. 1. b.

655.

Mezi Jírou od Slonů, měšťanem Staroměstským, a měšťany Kouřímskými. 1489, 8. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Jírú od Slonuov, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a měšťany města Kúřímě s strany druhé. Kdež jest Jíra vinil je Kúřímské, že by otci jeho Jírovi i tudiež jemu bez jich proviněnie a bezprávně statek, domy i svrchky pobrali, jakož pak to v řeči šíř jest dotýkáno; proti tomu tíž Kúřímští odpierajíc pravili jsú, že jsú nic bez proviněnie nevzali než to, což jest ortelem jich spravedlivě oderčeno. Tu král JMt se pány raddú svú ráčil jest jich řeči, svědomie i kšaft slyšeti a to pilně vážiti, i ráčil jest o tom takto rozkázati: Poněvadž oni Kúřímští ortelem a rozsudkem svým jej Jíru kramáře odsúdili jsú a jemu podle toho rozsudku jeho statek pobrali, a země tehdáž krále a pána jest neměla, z té příčiny aby obojí spíšíce své žaloby i odpory k vyššiemu orteli aby doložili tu, kdež Kúřímští ortel berú, a tu což které straně vyšší ortel přinese, ta strana toho požive. A když by strana toho požádala od toho dne ve dvú nedělí, aby se to doloženie stalo. Actum feria VI. die sancti Stanislai.

R. II. a. list L. 2. a.

656.

Mezi Jiříkem Gdulincem a Borejčkou ze Samčiny. 1489, 8. května.

V té při a ruoznici mezi Jiříkem Gdulincem s jedné, a Borejčkú z Samčiny s strany druhé. Tu kdež jest týž Jiřík Gdulinec pravil, že by listem hlavním ležěl naň a na bratra jeho přes rozkázánie JMKské, a také že jest Matúšovi z Hradce od JMKské psáno, komuž ten list hlavní svědčí, aby také tiem listem hlavním neležel, a on že jest přes rozkázánie JMKské ten list vydal Borejčkovi; proti tomu Borejčka odpieraje pravil jest, že on leží listem svým podle práva a táže se jich, chtie-li co k tomu listu mluviti, a on Jiřík k tomu listu jest nic nechtěl mluviti, než toliko že ten list jest od Matúše vydán přes rozkázánie JKMti. Tu JMKská se pány ráčil jest o tom takto rozkázati: Poněvadž jemu Matúšovi jest rozkázáno, aby neležel, a on přes to rozkázánie JMti ležel jest, a jeho Matúše zde nenie, že JKMt ráčí jej obeslati; a z té příčiny JMt toho odkládá do pátku po božím vstúpení najprv přieštieho, a on Borejčka aby také tiem listem neležel ani kterých škod vedl do toho času, a na ten čas aby stáli před JMKskú se všemi potřebami svými. Actum feria VI. die sancti Stanislai.

R. II. a. list L. 2. a.

657.

Mezi Čeňkem Dašickým a Hynkem knížetem Minstrberským. 1489, 8. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Čeňkem Dašickým poručníkem sirotkuov Vlašťovičkových z Porkova s jedné, a knězem Jindřichem jináč Hynkem z Minstrberku a na miestě jeho Kerunkem z Lomu poručníkem s strany druhé. Tu kdež jest on pan Dašický vinil nadepsaného kněze Hynka, že by jemu tok vody, kterýž na sirotčí rybník jde, zastavil neb svedl, kterýžto tok vodný dal jest týž kněz Hynek Vlašťovičkovi a jeho dědicóm, jakož pak list téhož kniežete pod jeho pečetí to šíř v sobě okazuje, a že by skrze takové zastavenie sirotek k znamenitý[m] škodám přišel; proti tomu týž Kerunk na miestě kniežeciem odpieraje pravil jest, že proti listu kniežečiemu nic nemluví, než že by pan Dašický struh neopravoval, a že by se voda přes ty strúhy přelévala a lidem kniežeciem znamenitú škodu dělala. Tu král JMt se pány raddú svú ráčil jest jich řeči, list i odpory slyšeti a to s pilností vážiti: že JMKská téhož sirotka při témž listu kniežecím zuostavuje, a jestliže jest knieže vodu zastavil, aby ji propustil podle zněnie listu kniežecieho, a viece jie nezastavoval ke škodě témuž sirotku, a on pan Dašický aby strúhy opravoval, aby se lidem kniežeciem škoda nedála. A což se pak škod o to zešlých dotýče i o jiné věci, pro spěšnějšie konec sirotčí aby o to přátely o suchých dnech najprv příštích vydali, aby je o to srovnali; pakli by jich srovnati nemohli, že jim JMt ráčí o to rok složiti a je slyšeti, budú-li toho s obú stran žádati. Actum feria VI. die sancti Stanislai anno domini etc. LXXXIX°.

R. II. a. list L. 2. b.

658.

Mezi bratřími Holci měšťany Staroměstskými a radou Menšího města Pražského. 1489, 8. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Sigmundem a Viktorinem bratřími Holci, měšťany Starého města Pražského s jedné, a purgmistrem a konšely Menšieho města Pražského s strany druhé. Jakož tíž bratřie vinili jsú je, což se zahrady na piesku dotýče proti vápenici královské, poněvadž v jich kniehy městské ta zahrada jest zapisována, i také platy z též zahrady k ruce své brali jsú, a oni z té zahrady vyvedeni jsú, že se jim zdá, že oni jim povinni jsú tu věc nahraditi. Malostranští k témuž odpověděli jsú, že oni ani obec jich jim jsú nic neprodávali, než pokadž jsú tu zahradu drželi, z toho že jsú jim platili, a poněvadž nedržie, že oni nežádají, by měli co platiti, a že se jim nezdá, by oni nebo obec jich jim co v tom povinni byli. I JMKská se pány raddú svú vyslyšev žalobu i odpor, takto JMt rozkazuje: Poněvadž oni Malostranští jim jsú té zahrady neprodávali ani jiem ji svobodili, že oni jim Holcuom tiem povinni nejsú. Actum feria VI. die sancti Stanislai anno etc. LXXXIX°.

R. II. a. list L. 3. b.

659.

Mezi Janem Hasišteinským z Lobkovic a bratřími jeho Mikulášem a Bohuslavem. 1489, 9. května.

Jakož jest některá ruoznice vznikla před králem JMtí mezi panem Janem Hassišteinským z Lobkovic s jedné, a panem Mikulášem a panem Bohuslavem bratřími jeho s strany druhé, což se dotýče hajtmanstvie Kadaňského i také některých užitkuov k tomu, kteréž jsú .témuž panu Janovi od krále Jiřieho zapsáni v tisíci zlatých. I JMKské toto v té věci za slušné se zdá: Poněvadž takový úřad nedědí, by měli takoví užitkové mezi bratřími v rozdiel jíti, že to obyčejné nenie; než takto se JMti zdá: když by pán Buoh pana Jana smrti neuchoval, aby dědici a budúcí jeho povinni byli s panem Mikulášem a panem Bohuslavem nebo dědici jich budúcími o ten tisíc zlatých, kterýž na ty užitky mají do vyplacenie toho majestátu, o to se rozděliti, a dokavadž by těch tisíc zlatých jim dáno nebylo, aby také ty užitky mezi sebú rozdělili. Actum sabbato post Stanislai annorum etc. LXXXIX°.

R. II. a. list L. 3. a.

660.

Mezi Mikulášem Střelou a Bočkem z Kunštátu. [1489, 9. května.]

Jakož jest pan Mikuláš Střela pohnal pana Bočka z Kunštátu, že jest měl nynie o Svátosti v pátek před JMKskú státi, i při tom pan Střela žádal jest na králi JMti, poněvadž pan Boček nestojí, aby jemu v té při jeho proti panu Bočkovi za právo ustané dáno bylo. Ale že král JMt z dobroty páně Střelovy obdržel, že jest tu věc pan Střela prominul, a že jej JMKská pana Bočka ještě ráčí obeslati, aby před JMtí stál nebo s plnú mocí poslal v středu na suché dny letniční nynie příštie. Pakli toho pan Boček neučiní, že se JMKská ráčí v tom podle práva mieti.

R. II. a. list L. 3. b.

661.

Mezi Jiříkem Gdulincem a Borejčkou z Samčiny. 1489, 29. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Jiříkem Gdulincem s jedné, a Borejčkú z Samčiny s strany druhé o list, kterýž jest vydal Matúš z Hradce s dobrú volí. Jakož týž Jiřík vinil jest téhož Matúše, že jest list nadepsaný vydal Borejčkovi přes rozkázánie KMti, a týmž listem Borejčka vedl jest leženie a škody, jakož pak týž Matúš seznal se jest, že jest list KMti k sobě přijal. I JMt vyslyšev žaloby i odpor, takto ráčil rozkázati: že jest týž Matúš toho listu neměl vydávati, aby jím leženie a škody vedeny byly do přeslyšenie té pře, i poněvadž jest týž Matúš to učinil přes rozkázánie KMti, on aby to leženie i škody sám zaplatil. Actum feria VI. post ascensionem domini aut post sancti Vrbani anno domini etc. LXXXIX°.

R. II. a. list L. 4. a. Srv. nález č. 656. na str. 496.

662.

Mezi Hanušem mladším a Hanušem starším Welfly z Warnsdorfu. 1489, 13. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Hanušem mladším z Warnstorfu s jedné, a Hanušem starším Welflem s strany druhé. Jakož on Hanuš mladší ukázal jest list smluvní, kterýž má s strýcem svým Hanušem Welflem, kterúžto smlúvú má dáti témuž Hanušovi mladšiemu po smrti své sedm seth zlatých, jakož ta smlúva mezi nimi to šíře okazuje, prose, aby při tom zachován byl, a že slyší, že by on Hanuš starší jiné zřiezenie dělal, i ten list jest vyplatil, kterýž jest měl na kniežata, z kteréhožto listu mělo jemu dáno býti těch VII^{C} zlatých, žádaje, aby on při smlúvě prvnie zachován byl, aby jemu to jiné zřiezenie ke škodě nebylo. Proti tomu pan Jan Šumburk na miestě téhož pana Hanuše pověděl jest, že jest on zřiezenie své učinil, a to jest zapečetěné, a že nepochybuje, pokudž jest pan Hanuš Welfl s ním smlúvu udělal, že se tomu dosti stane anebo viece jakožto strýci jeho. I JMKská se pány raddú svú ráčil jest ty všecky řeči jich slyšeti a takto o tom ráčil rozkázati: Poněvadž jest ten list vyzdvihl, na kterýž jest smlúva ukazovala, a penieze vzel, aby to pan Hanuš starší jemu Hanušovi mladšiemu nebolito paní Kateřina dcera jeho, poněvadž na miestě jeho s mocí stála, aby jemu těch VII^{C} zlatých konečně ve čtyřech nedělech ujistili, aby on po smrti strýce svého těmi VII^{C} zlatými dobře jist byl a je věděl kde najíti. Actum sabbato ante Viti anno domini etc. LXXXIX°.

R. II. a. list L. 4. b.

663.

Mezi kapitolou kostela Pražského a Benešem Libšteinským z Kolovrat spolu se strýci jeho. 1489, 20. června.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi proboštem a kapitolú kostela Pražského s jedné, a panem Benešem Libšteinským, panem Zbyňkem Kornauzským, panem Jetřichem Bezdružickým a panem Albrechtem z Kolovrat na Hradištku s strany druhé. Jakož jest on probošt ukázal majestát ciesaře Sigmunduov, jimž někdy panu Hanušovi z Kolovrat ves Hostúň jest zapsána v jisté summě, a druhý list krále Jiřieho, jímž JMt panu Hanušovi z Kolovrat synu svrchupsaného Hanuše toho listu potvrzuje, a při tom některú další milost jemu činie, jakož ti listové to v sobě šíře okazují, a při tom okázal týž probošt dobrú vuoli řádnú na ty majestáty a k tomu také povolenie krále JMti, pána našeho. Proti tomu pan Beneš s strýci svými pravil, že jim ti majestátové královští spravedlivě příslušejí po panu Jindřichovi z Kolovrat, bratru a strýci jich, a že jsú té vsi v držení byli, jakož také i dcky ukazovaly. Tu král JMt se pány raddú JMti váživše pilně dcky i listy takto o tom ráčili rozkázati: Poněvadž jest on probošt ukázal majestáty řádné, kteříž žádnému jinému jsú nesvědčili než knězi Hanušovi a otci jeho panu Hanušovi, a od téhož kněze Hanuše dobrú vuoli

řádnú má, a pan Beneš s strýci svými nic proti tomu dostatečně neokázal, že JMKská jej probošta při těch majestátiech zuostavuje, a oni páni Kolovrati aby jemu té vsi ve čtyřech nedělech pořád zběhlých konečně postúpili, a také páni Kolovrati budú-li chtieti koho z čeho viniti, že se jim ta cesta nezavierá. Actum sabbato post sancti Viti anno etc. LXXXIX°, presentibus dominis Ok de Rozmberg, Johanne de Janowicz, supremo burgrawio Pragensi, Henrico de Hradecz, supremo camerario, Puotha de Sswihow, supremo judice etc., Johanne de Sselnberg, cancellario etc., Johanne de Sswamberg, magistro prioratus Bohemie, Jeronymo Sslick, Henrico de Plawno, Litwino de Clingsstein, Bohuslao de Litowicz procuratore, Johanne de Rupow etc.

R. II. a. list L. 5. a.

664.

Mezi Janem Hřebenářem a Žibřidem z Mostku. 1489, 21. června.

Jakož jest pohnal Jan Hřebenář Žibřida z Mostku viniti jej chtě z té summy, kterúž jest sestře své na něm odkázal, a z čehož by jemu dále vinu dal, aby jemu práv byl, a aby stál v středu na suché dny letničné již minulé. I on Žibřid pohnaný jakožto poslušný stál jest, ale Jan Hřebenář jsa puovod, i nestál. I JMKská ráčil jest dáti témuž Žibřidovi na Hřebenářovi právo ustané. Actum dominico infra octauas Corporis Cristi anno domini etc. LXXXIX°. — Ad relacionem domini Henrici de Hradecz etc.

R. II. a. list L. 5. b. Srv. nález č. 647 na str. 492.

665.

Mezi Vojslavem ze Skaličky a Jiříkem Kalvachem. 1489, 14. července.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Vojslavem z Skaličky s jedné, a Jiříkem Kalvachem a synem jeho s strany druhé. Jakož jest Vojslav táhl se na statek po bratru svém nedielném, kterýž se jest dostal po Kateřině manželce bratru jeho, i po jeho synu, a odtud chtě mieti spravedlnost nedielnosti po svého bratra synu; proti tomu Kalvach mluvil a ukázal jest, kdež král Ladislav slavné paměti potvrzuje listuov Anně, Lidce, Kateřině, dcerám jejím i dědicóm jich, kterýž takto svědčí, aby své mohli dáti, prodati, zastaviti a s tiem učiniti, jakýmžkoli obyčejem se jim zdáti bude a vymyšleno muož býti, jakož ten list to v sobě šíř zavierá; a on bratran Vojslavuov byl jest uveden v ten statek právem městským po též Katheřině mateři své. A ona Kateřina přebyvši bratra Vojslavova i vdala se za Jiříka Kalvacha, a bratr Vojslavuov nedošev leth rozomných umřel jest, a ona Kateřina ostavila jest po sobě s týmž Jiříkem Kalvachem syna. Tu král JMt se pány raddú svú ráčil jest vážiti jich pře i odpory i ráčil jest o tom takto rozkázati: Poněvadž ona Kateřina jsúci toho dědička zřiedila a zpuosobila o svém statku, aby na dědice jejie spadlo, a ten statek že jest nebyl Vojslavova bratra, než její, a syn po ní zuostal, kteréhož s Kalvachem má,

že JMKská při tom zřiezenie zuostavuje jej Jiříka Kalvacha a syna jeho, a že jest to dobře mohla učiniti podle obdarovánie krále Ladislava, poněvadž jest statek její byl a ne jeho. A také kdež jsú Hradečští učinili ortel podle práva svého mezi týmž Vojslavem a Kalvachem, že JMt také toho při tom nechává, což jest jim příleželo, a on Vojslav aby hned postúpil toho statku Jiříkovi Kalvachovi a synu jeho bez umenšenie, jakž domuov přijedú, a což jest naložil Vojslav na seno nebo na jiné klizenie, ješto by to slušně provedl před konšely Hradeckými, aby to Kalvach s synem svým jemu zase zaplatil, a on také Vojslav což by koli odtud pobral po rozkázání královském, aby to jemu zase navrátil a takéž postúpil, jakž se jest uvázal. Actum feria III. post Margarete anno etc. LXXXIX°, presentibus domino Puotha de Sswihow, supremo judice regni Bohemie, Paulo de Gensstein et Skal, Benessio de Weytmille etc., Alberto Ogierz etc., Marssone de Sswambergk, Wenceslao Wlczkone etc. et Bohuslao de Hassysstein.

R. II. a. list L. 5. b. Srv. nález č. 568 na str. 457.

666.

Mezi Janem Velenským a Václavem z Hoholic. 1489, 15. října.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Velenským, poručníkem daným králem JMtí sirotka dcery někdy Habarta z Hoholic s jedné, a synem někdy Ješkovým z Hoholic s strany druhé. JMKská vyslyšev žaloby i odpor, i takto jest ráčil rozkázati: Jakož Václav Ješkuov syn pravil jest, že nenie dielný též bratrany své, a druhá strana pravila, že jsú dielní a že to bude moci okázáno býti; i poněvadž on jest strýc přirozený a vlastní dcery někdy Habartovy, že JMt jej Václava při poručenství téhož sirotka nechává, a Velenský aby jemu toho statku ve dvú nedělí postúpil, nehýbaje svrchky žádnými, a počet aby učinil před přáteli téhož sirotka z svého drženie, ale však proto nadepsaný Ješkuov syn aby dckami ujistil vedle řádu a obyčeje země této, aby toho statku neubývalo. A když sirotek k létóm přijde, tu kteráž strana kolivěk provede rozdielnost nebolito nedielnost, ten toho užiti má vedle práva. Actum feria V. ante sancti Galli anno etc. LXXXIX°.

R. II. a. list L. 6. b.

667.

Mezi Kateřinou z Kolovrat a Janem ze Smiřic, synem jejím. 1489, 20. října.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi paní Katheřinú z Kolovrat s jedné, a panem Janem z Smiřic synem jejím s strany druhé. Jakož jsú ukázali kšaft někdy páně Jindřichuov z Smiřic, kterýžto kšaft ve dcky vložen jest, a prosili jsú obojí krále JMti, aby je při tom kšaftu a zřiezenie zuostaviti ráčil, i znaje JKMt, že jest to prosba slušná, JMt tak rozkazuje: aby se s obú stranú tak vedle toho kšaftu zachovali. A poněvadž pan Jan Smiřický již maje léta rozomná toho žádá, aby jemu statek

otcovský postúpen byl, při tom JMt rozkazuje, aby se paní vedle kšaftu zachovala, a v témdni pořád zběhlém aby panu Janovi toho statku postúpila, což jí věnem jejím zapsáno nenie. A také co jest ještě dluhuov nebožtíka pana Smiřického nezaplacených, to při postupovánie aby paní panu Janovi na ceduli popsáno dala, a on aby z těch peněz, kteréž jest od Nymburských vzal, prvotnie dluhy otcovy zaplatil, pokudž ta summa stačiti muož, a což se svrchkuov dotýče a nábytkuov buď na Lysé nebo na Húsce i také ve dvořích, ty aby popsány byly při postupování, a paní aby měla toho jednu ceduli a pan Jan druhú. A jestliže jest paní co takových věcí vzala, to aby zase navrátila anebo tolikéž. Což se pak dotýče klenotuov, perel i šatuov, což paní provede, že by jejie bylo, a že by jí to manžel její dal, to aby při ní zuostalo, a což by neprovedla, to aby panu Janovi bylo vydáno, a to všecko aby také na dvě ceduli bylo popsáno, a on pan Jan přijma to, aby toho nikam neutrácel, ale aby to opatroval do let bratří svých. Toto JMt také rozkazuje: aby pan Jan panie mateře své i s dětmi jejími při sobě poctivě choval a s její raddú aby ve všech potřebách sirotčiech činil tak, jakož kšaft ukazuje, a což by bylo potřebie bratřím jeho i sestrám, buď oděvu nebo čeho jiného, to aby pan Jan podle slušnosti opatřil, když by paní jemu takovú potřebu oznámila. A jakož také v kšaftu stojí, jestliže by pan Jan statkem vládl, chtěl-li by utráceti, aby utrácel na svuoj diel a ne na diel bratří a sestr svých, a protož JMt to také při tom zuostavuje. A uznala-li by paní jakožto najvyššie poručnice, že by pan Jan marnotratně statek utrácel, aby to na krále JMt vznesla, než sami mezi sebú aby se o nic nevadili, než pan Jan aby paní slušnú poctivostí předcházel jakožto mateř svú, a paní aby se k němu laskavě měla jakožto k synu svému. Actum feria III. ante undecim millia virginum anno etc. LXXXIX°, presentibus Puotha de Ryzmberg etc., Johanne de Sselnberg etc., Petro de Ssternberg, Johanne de Ruppow magistro curie etc., Bohuslao de Swinarz procuratore etc.

R. II. a. list L. 7. a.

668.

Mezi Hynkem knížetem Minstrberským a Vojtkem z Orlé. 1489, 29. října.

V té při, kteráž jest mezi knězem Hynkem kniežetem Minstrberským s jedné, a Vojtkem z Orlé s strany druhé. Tak jakož jsú obapolně na králi JMti mocně přestali, protož JMt takto konečně a mocně vypoviedá: aby ta všecka haněnie s obú stranú buď ústně neb psaniem neb skládániem písní, to všecko na obě straně aby minulo, a též také nepřátelské odpoviedánie, i pálení i všelijaké škody v tom učiněné, aby také minuly mezi nimi i jich služebníky a pomocníky, a ničímž zlým aby toho strana straně věčně nezpomínala, ale o ty pře a záštie předešlá aby se pokojně zachovali proti sobě s obú stranú. A také smlúvy předešlé mezi knězem Hynkem a Vojtkem

učiněné aby zachovány byly a v své moci zuostaly. Actum feria V. post Simonis et Jude apostolorum anno domini etc. LXXXIX°. Na tu výpověď přijel Jan Dobřanský, maje list mocný od kněze Hynka.

R. II. a. list L. 7. b.

669.

Mezi Alexandrem z Petrovic a Hynkem Štěpánickým. [1489, 29. října.]

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Alexandrem z Petrovic s jedné, a panem Hynkem Štěpánickým s strany druhé. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto jest o tom ráčil rozkázati: Poněvadž pan Štěpánický k tomu se zná, že jest jeho list krále JMti došel, kdež JMt jemu ráčil psáti, aby se týmž Hřešilem ujistil, kterýž jest jemu Alexandrovi škodu učinil, a poněvadž jest toho pan Štěpánický neučinil, že JMt takto rozkazuje, aby ještě pan Štěpánický se vší pilností na toho Hřešila ptal se, zda by jeho dosiehnúti mohl, a druhá strana též aby učinila a pilnost v tom měla, zda by ho dosiehnúti mohli. Pakli by ho dosiehnúti nemohli, ale aby zase stáli před JMtí na Hromnice nynie příštie, a že jim při tom času JMt ráčí rozkázati, co budú mieti dále činiti.

R. II. a. list L. 8. a.

670.

Mezi Annou a Barborou sestrami ze Strhařova. 1489, 13. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Annú a Barború sestrami ze Strhařova, což se dotýče mezi nimi rozdielu tu ve Strhařově. JMKská ráčil jest vyslyšeti žalobu i odpor i také svědomie i vyznánie přátel jich, na kterýchž jsú ony obě dvě přestaly, na Buškovi z Zásmuk, na Janu Kačicovi z Konic a na Václavovi Čapkovi z Dalkovic, kteřížto jednostajně vyznávají, že jsú jich obě sestře za to prosily, aby ten statek mezi nimi rozdělili, jakož jsú to k žádosti jich učinili, a ony že jsú to tak za to přijely. I takto JMt rozkazuje: Poněvadž jsú to jmenovaní ti třie jich přietelé mezi nimi rozdiel učinili, a ony jsú za to přijely, jakožto pak ony vyznávají, a protož aby sobě ten rozdiel obě strany držely, a poněvadž ti třie přietelé jich toho jsú mezi nimi neutvrdili, což se jest nestalo, aby se ještě stalo, a oboje strana aby těch přátel žádala, aby to listem mezi nimi utvrzeno bylo, aby potom hadrunkuov mezi sebú o to neměly. A JMt rozkazuje, aby ti třie přietelé mezi nimi to sepsali konečně do suchých dní najprve příštích. Actum feria VI. post sancti Martini anno etc. 89.

R. II. a. list L. 8. a.

671.

Mezi Matoušem z Chřenovic a Mikulášem mladším Trčkou z Lípy. 1489, 13. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Matoušem z Chřenovic a z Čihoště s jedné, a Mikulášem mladším Trčkú z Lípy a na Lipnici s strany druhé, což se dotýče vsi pusté Hořeslavic. Jakož jest on Matúš okázal list někdy opata a konventu kláštera Vilémovského, kterýž tu ves prodává pod purgrecht, a on Matúš sám se jest přiznal, že jest ji v tom právě kúpil, jakž ten list ukazuje, a protož JMKská té věci při tom nechává, jakž ten list ukazuje, že jest věc purgrechtnie. I takto JMt v tom vypoviedá, ne soudem, ale podle toho, jakž jsú obě straně na JMti přestaly: že se JMti za slušné zdá, aby pan Mikuláš JMKské k vuoli dal Matúšovi přířočie od dnešnieho dne za dvě létě, aby on Matúš ty Hořeslavice v témž právě purkrechtniem, muože-li, prodal a hodným člověkem panu Mikulášovi osadil. Pakli by toho prodati nebo osaditi nemohl, aby to panu Mikulášovi nebo bratřím jeho darmo vzdal, a oni aby to přijali, a mezi tiem, dokudž by neprodal anebo neodevzdal, aby panu Mikulášovi poplatky z toho dával, kteříž se z toho platie, spravedlivý. Actum feria VI. ut supra per dominum Johannem de Sselnberg, cancellarium.

R. II. a. list L. 8. b.

672.

Mezi Mikulášem mladším Trčkou z Lípy a Janem Špetlí mladším z Prudic. 1489, 13. listopadu.

Jakož jest některá ruoznice mezi panem Mikulášem mladším Trčkú z Lípy na Lipnici a panem Janem Špetlí mladším z Prudic na Žlebiech o některaké dědiny a porostliny mezi Příbramí a vsí Vepříkovem, kteréž dědiny jsú lidí páně Špetlových, ale poplatkové z těch dědin příslušejí panu Mikulášovi a jeho bratřím k klášteru Vilémovskému, na kterýchžto dědinách někdy pan Burjan Trčka zdělal jest sobě rybníky, i táhl se jest pan Špetle na ty rybníky pravě, že lidé jeho mají lepší spravedlnost nežli pan Trčka, poněvadž jsú na gruntiech jich dělány. A pan Trčka pravil, že jest to otec jeho dobře učiniti mohl, poněvadž jsú jeho purkgrechtové, že jest to nalepšiti mohl k svému užitku rybníky, neb jakž se jemu zdálo. I poněvadž jsú obojí na králi JMti mocně přestali, takto JMKská vypoviedá: aby ti rybníci na těch dědinách zdělaní při panu Trčkovi a při jeho budúcích zuostali podle jich zápisuov. A také což prve psaní lidé páně Špetlovi dědin nebo luk držie od zbožie Vilémovského, což jim po zatopení těch rybníkóv zuostalo, z toho aby oni ani jich budúcí nebyli povinni žádných viece poplatkóv platiti panu Trčkovi ani jeho budúcím, než toliko při svatém Havle jeden groš český a při svatém Jiří tolikéž, a k velicenoci plece a XII vajec. A což se dotýče základóv propadených na obě straně buď k ruce páně Trčkově na lidech páně Špetlových, anebo k ruce páně Špetlově na lidech páně

Trčkových anebolito na lidech sestry jeho paní Ledecké, buď že by ti základové byli uručeni nebo neuručeni, ti všichni aby mezi nimi minuli, a již potom dobrá a přátelská vuole aby mezi nimi byla, to JMt vypoviedá. A také jakož pan Mikuláš Trčka má k Spitovskému zlú vuoli o tuž věc, ta aby také mezi nimi minula. A jakož jest také pan Špetle pohnal Sigmunda Šárovce o to, což jest byl na se vzal k jednání mezi ním a panem Mikulášem Trčkú, ten puohon aby také minul JMKské k vuoli, a dobrá a přátelská vuole aby také mezi nimi byla. Actum feria VI. post sancti Martini ut supra.

R. II. a. list L. 9. a.

673.

Mezi Strazskytlem spolu s jinými a Hanušem Šelndorfem. 1489, 13. listopadu.

Item Strazskytlovi, Sůvovi, Ondrovi a jiným, kterýmž se škoda od Hanuše Šelndorfa stala, dáno za právo ustané proti témuž Šelndorfovi, neb jest týž Šelndorf opět nestál, jsa zase pohnán, ani koho od sebe s mocí poslal. Actum Montibus Cuthnis feria VI. post sancti Martini confessoris anno etc. LXXXVIIII.

Relacio domini Puothe de Ryzmberg, supremi judicis regni Bohemie.

R. II. a. list L. 9. b.

674.

Mezi Petrem Hunešem a Jiříkem Kalvachem. 1489, 13. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Petrem Hunšem s jedné, a Jiříkem Kalvachem s strany druhé, jakož jsú sebe s obú stranú dotýkali slovy handlivými. Tu JMt vyslyšev žaloby i odpor i také jich svědomie, takto o tom vypoviedá: že JMKská jinak jest Petra Hunše neshledal, než že jest se zachoval jako na dobrého člověka slušie. A také jakož některé řeči i svědomie bylo před JMKskú, což se Jiříka Kalvacha dotýče, že to svědomie vedle práva nenie dostatečné, aby tiem měla jaká újma býti Jiříkovi Kalvachovi i otci jeho na jeho cti k jaké újmě neb ke škodě, a JMt také o něm jináč nedrží, než že se jest zachoval jako na dobrého člověka slušie. A což se dluhu dotýče potud, pokudž jest konšely mezi nimi rozkázáno, ta věc stuoj při tom, ať se tomu dosti stane. A tak jakož Huneš svědomie jest vedl, že by Kalvach jemu na potkání kamenem dal, a z té příčiny že by Huneš jemu topořištěm dal, jakož Kalvach pravil jest, že se jest jemu vyvinúti nemohl pro tieskeň vozuov, o tom JMt takto rozkazuje: Poněvadž jest tiesko bylo, že týž Kalvach měl jest tu počestnost zachovati jakožto proti konšelu a postáti; a by byl Huneš sám se nemstil a na JMKskú to bylo vzneseno, byl by se JMt v té věci věděl, kterak mieti a své konšely opatřiti. A protož JMKská rozkazuje: aby ty všecky nechuti a nesnáze

mezi nimi na konec a na miesto minuly, a k sobě aby dobrú vuoli měli. Actum feria III. concepcionis beate Marie anno ut supra.

R. II. a. list L. 10. a.

675.

Mezi Vojslavem ze Skaličky a Jiříkem Kalvachem ze Seče. 1489, 8. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Vojslavem z Skaličky s jedné, a Jiříkem Kalvachem z Seče s strany druhé, což se dotýče louky. I JMKská vyslyšev žalobu i odpor i také nahlédnúti jest ráčil v nález první, kterýž se mezi nimi stal, v kterémžto nálezu zejména o té lúce žádné zmienky nenie, a také JMt tak zpraven jest, že ta lúka potom přikúpena jest, o tom JMt takto rozkazuje: Poněvadž ta lúka v městském právě leží, zdá-li se Vojslavovi k tomu kterú spravedlnost mieti, aby toho tu hleděl na tom právě, že mu se ta cesta nezavierá. A také co se Plotišť dotýče, jakož prve JMKská ráčil jest mezi nimi rozkázati, aby odtud ničímž hýbáno nebylo, než jestliže by Kalvach to obdržel, tehdy to, což by Vojslav na žeň nebo na klizenie luk naložil, to aby Kalvach Vojslavovi zase navrátil; i poněvadž se ta věc tak nezachovala podle JMti rozkázánie, JMt takto o tom rozkazuje: Jestliže jest Vojslav co odtud pobral mimo rozkázání KMti, to aby Vojslav zase navrátil. A také což by Vojslav na žeň nebo na klizenie luk naložil, to aby jemu Kalvach také zase navrátil. A v tu věc aby konšelé mezi nimi nahlédli, aby se tomu dosti stalo konečně od tohoto času ve čtyřech nedělech pořád zběhlých. Actum feria III. conceptionis Marie anno ut supra.

R. II. a. list L. 10. b. Srv. nálezy č. 568 a 665 na str. 457 a 500.

676.

Mezi svědky Vojslavovými a jinými osobami z Hradce. 1489, 8. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi některými osobami z Hradce, kteří jsúce připraveni právem i svědčili Vojslavovi; jakož pak vinili jsú Víta Hubku, Jíru Koželuha, Martina Huoška súkenníka a Janka Henzele, a že by jich utrhali pomlúvajíce jich, jako by něco učinili, ješto by učiniti neměli. Vít Hubka, Martin Huošek súkenník a Henzel ti jsú odepřeli a praviece, že jsú jich nepomlúvali ani čím dotýkali; i poněvadž oni toho odpierají a praviece týchž svědkuov, totižto Thuomy súkenníka, Václava Koliáše, Bracháčka Filipa, Jana Kolesky i jiných, že jsú jich ničímž nedotýkali, tíž svědkové aby za to přijali. Ale pak Jíra koželuh ten se jest seznal, že jest jim řekl: a vy páni dckami psaní, a pravě, že jest jim to z kunštu řekl. O tom JMt takto rozkazuje: že týž Jíra neměl jest jim toho řéci z kunštu ani opravdu; a potom aby se jemu ani žádnému taková věc ani k tomu podobná neudávala, aby měli jedni druhých takovými řečmi dotýkati, nebo nadepsaní svědkové neučinili jsú

nic, ješto by jim na jich cti nebo dobré pověsti škoditi mělo, neb to svědomie, které jsú učinili, učinili jsú to z povinnosti, jsúce k tomu právem připraveni a právě svědčili. A také při tom, jakož Kalvach znal se jest, že jest jim řekl, že by proti právu svědčili, i tak JMKská praví, že jest jich Kalvach tiem dotýkati neměl, neb jsú oni nic proti právu neučinili ani proti své dobré pověsti, též jakož nahoře psáno stojí. Actum feria III. ut supra.

R. II. a. list L. 11. a.

677.

Mezi Petrem Hunešem a Janem Věchtem i jinými z Hradce. 1489, 8. prosince.

V té při a ruoznici, kteráž jest byla vznikla mezi Tuomú súkenníkem, Václavem Koliášem i jinými svědky s jedné, a Vítem Hubkú, Martinem Huoškem, súkenníkem a jinými s strany druhé. Jakož pak k prosbě Hubky i jeho tovařišuov JMKská ráčil jest byl psáti a rozkázati Janovi Věchtovi i jiným osobám, aby před JMKskú stáli k svědomie, jakož pak při tom stání Jan Věchet učinil jest poselstvie a prosbu na JMKskú od staré raddy a starších z obce některých, prose JMKské, aby ta věc mezi stranami bez súdu byla srovnána; a jakož pak týž Jan Věchet před JMKskú žaloval jest, kterak by Petr Huneš jemu na jeho dobrú pověsť sáhl a mluvie k němu, že by tiem poselstvím zrádně a nešlechetně učinil, a táhna se na některé z raddy staré i z obce, že jest to poručenie od nich měl, od těch, kteréž jest JMt byl ráčil obeslati, jakož pak oni k tomu jsú se seznali. Petr Huneš tomu jest odpieral, že jest jeho zradú nedotýkal. Jakož pak konšelé též jsú seznali, že jest Jana Věchta zradú nedotýkal. A takto Huneš pravie, že jest byla [rada] svolána, někteří z raddy staré i také z obecních, a při tom že se jich tázali, poručili-li jsú oni Věchtovi to poselstvie k králi JMti, a oni pověděli, že nic; a z té příčiny, pokudž jest k němu mluvil, ale ne těmi slovy, jakož jej Věchet viní, že jest to učinil ne sám od sebe, ale s volí všech konšeluov. I JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto o tom rozkázati ráčil: poněvadž Huneš praví i konšelé též vyznali, že jest jeho zradú nedotýkal, on Jan Věchet aby za to přijal. A kdyby Věchet to poselstvie dál, a z raddy staré že by se k tomu nepřiznali, JMKská věděl by se k němu kterak mieti, ale poněvadž jsú se k tomu někteří seznali, že jsú jemu tu věc poručili, že jest týž Jan Věchet nic v tom poselstvie neučinil, ješto by učiniti neměl, aby jeho cti nebo dobré pověsti co škoditi mělo. Actum feria III. concepcionis beate Marie anno domini etc. LXXXVIIII.

R. II. a. list L. 11. b.

678.

Mezi Václavem a Oldřichem Satanéři. 1490, 4. února.

V té při a ruoznici mezi Václavem a Oldřichem Satanéři. Král JMt se pány

raddú svú ráčil jest rozkázati, aby se při té smlúvě, kteráž jest mezi nimi některými pány a dobrými lidmi učiněna, zachovali. A což se dotýče položenie tisíce zlatých rýnských, o tom takto se rozkazuje: aby šli ke dckám, a jakž jest zřiezenie zemské toho se vyptajíce, aby se tak a podle toho zřiezenie zachovali. Actum feria V. ante Agathe anno etc. LXXXX°.

Registra II. a. list L. 12. a.

679.

Mezi Janem Břežským a Bohuslavem Břekovcem z Ostromeče. 1490, 5. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Janem Břieským s jedné, a Bohuslavem Břekovcem z Ostromeče s strany druhé. Tu kdež jest Břieský pravil, že by byl rukojmí za nebožtíka pana Beneše Libouně, a že by nebyl z toho rukojemstvie vyvazen od něho, a dále pravě, že by témuž panu Benešovi nebyla některá summa dodána za zbožie Kozelské od Bohuslava Břekovce, žádaje toho na něm na Břekovci, aby jeho z toho rukojemstvie vyvadil, poněvadž jeho penieze za sebú má. Proti tomu Bohuslav Břekovec odpieraje pravil jest, že mu tiem povinovat nenie, že žádných peněz páně Benešových za sebú nemá, než že jest tři sta kop a XXXti kop u sebe měl ve zprávě, dokudž by jemu pan Beneš zprávy nedoložil, a pravě, když mi jest zprávu doložil, že mu jest tu summu vydal, na kterúžto summu byl jest na se list udělal témuž panu Benešovi, jakož pak ten list vyvazený před králem JMtí okázal jest. Tu král JMt se pány raddú svú o tom takto jest rozkázati ráčil: Poněvadž on Břekovec tomu jest dosti učinil a ten dluh zaplatil, nač jest list hlavní svědčil, a list vyvazený okázal, že jemu Břieskému povinen nenie, co z té summy vydati. A zdá-li se jemu Břieskému koho jiného z toho viniti, že se jemu ta cesta nezaviera. Actum feria VI. die sancte Agathe anno domini etc. LXXXX°.

R. II. a. list L. 12. b.

680.

Mezi Kateřinou z Košic a Petrem Sakem. 1490, 5. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Katheřinú z Košic s jedné, a Petrem Sakem s strany druhé. Tu kdež jest Katheřina vinila jej Saka, že by jejie majestát měl, kterýž jest muž její jemu Sakovi vydal bez jejie vuole, na kterýžto majestát muž její žádné spravedlnosti nemá, ale ona že má řádnú dobrú vuoli na ten majestát od Bohuslava a Burjana bratří ze Dřenic. Jakož pak okázala jest list dobré vuole týchž bratří pod jich pečetmi, že ona sama dala jest puol druhého sta kop gr. za týž majestát, jakož ten list dobré vuole šíř okazuje. A on Petr Sak proti tomu odpieraje pravil jest, že má o to konec s Peřinú mužem jejím, táhna se toho na rozsudek a nález krále JMti. Tu král JMt se pány radami svými ráčil jest v nález a rozsudek

svuoj nahlednúti, že v tom nálezu a rozsudku jie Katheřiny se nic nedotýče, i z té příčiny poněvadž ona sama na ten majestát má list dobré vuole a muž její nic, aby on Petr Sak jí Kateřině ten majestát vydal konečně ve dvú nedělech pořád zběhlých, neb muž její té moci jest neměl, by bez jejie vuole ten majestát komu mohl vydati jí ke škodě. Actum feria VI. die sancte Agathe anno etc. LXXXX°, presentibus Johanne de Sselnbergk, cancellario regni Bohemie, Benessio de Libsstein, Johanne de Hassystein, Johanne de Rupow etc., Diepoldo de Lobkowicz, Marssone de Sswamberg, Alberto Leskowecz succamerario, Alberto Ogierz de Oczedielicz, Busskone de Sulewicz et de Milessow etc.

R. II. a. list M. 1. a.

681.

Mezi Benešem z Kobershainu a Annou z Řepan. 1490, 5. února.

Tu kdež jest byla pře a ruoznice mezi Benešem z Kobrshaynu, poručníkem sirotkuov Sigmundových z Rinsmaulu, s jedné, a Annú z Řepan, vdovú po témž Sigmundovi, s strany druhé. Kdež jsú též strany mocně na pániech přestaly z rozkázánie JKMti k srovnánie přátelskému o ty všecky věci, oč jest mezi nimi pře a ruoznice byla. I takto jsú je páni srovnali a mezi nimi vypověděli přátelsky: aby ona paní Anna vyzdvihla tři sta kop věna svého, kteréž u desk ležie, a polovici té summy s toho listu, kterýž na pana Beneše Libšteinského mají i s úrokem polovici, a ty dva listy, kteříž jí na Kadaňské svědčie, a jiné svrchky, kteréž jest pobrala, ješto praví, že její jsú, to aby při ní zuostalo. A ti tři listové, kteří na Krakovci jsú, kteříž jí a sirotkóm svědčie, ti aby při sirotciech zuostali k jich puožitku, a střiebra XII lotuov, kteréž v Kadani mají, to aby sirotkóm vydala, i ten koflíček střiebrný, a jiné věci všecky aby mezi nimi minuly, aby strana strany věčně žádným právem z toho nevinila, oč se smlúva stala. Actum feria VI. die sancte Agathe, anno etc. LXXXX°, presentibus ut supra.

R. II. a. list M. 1. b.

682.

Mezi Jiříkem Henigarem a Eliškou z Konipas. 1490, 6. února.

Jakož jest pře byla mezi Jiříkem Henygarem a paní Elškú z Konipas. Při tom jest okázala list táž Elška, v němž Henic Henigar, otec téhož Jiříka, sám se i své dědice zapisuje a zavazuje, že žádným právem ani puohonem na bratra svého ani na ženu jeho Elšku sahati nemají, leč jim prvé L kop grošuov míšenských i s úrokem od toho času na to přišlým dadie, ješto jest Jiřík Henigar zaň své vlastnie penieze dal, a on se jemu i své dědice tak zavázal. I poněvadž jest ten list předšel a on Jiřík s bratrem svým chtie spravedlnost kšaftu strýce svého mieti, že se JMti zdá i pánóm, aby najprv tomu listu svému oni Henigarové dosti učinili, a učiniec

tomu dosti, budú-li k čemu chtieti spravedlnost mieti po strýci svém, že se jim ta cesta nezavierá. Actum sabato die sancte Dorothee anno domini etc. LXXXX.

R. II. a. list M. 2. a.

683.

Mezi Václavem a Ladslavem Popely z Lobkovic a bratrem jich Děpoltem z Lobkovic.
1490, 6. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi panem Václavem Popelem z Lobkovic a panem Ladslavem bratrem jeho s jedné, a panem Děpoltem bratrem jich s strany druhé. Tu kdež jsú nadepsaní bratřie vinili pana Děpolta z šesti seth kop a ze XL kop, kterúžto summu napřed před jich rozdielem jest sobě zuostavil, aby tuž summu v rozdiel spolní bratrský položil. Proti tomu on pan Děpolt odpieraje pravil jest, že tiem jim povinovat nenie, a to z té příčiny, že jsú jemu tu summu dali dobrovolně k jeho prosbě, jakož pak na to list jest ukázal pod jich nadepsaných bratří pečetmi, kterýž jsú na se udělali, majíce léta spravedlivá. A také tu příčinu pověděl jest, že jsa věezněm páně z Rozmberka podle otce svého, že pan z Rozmberka chtěl ho šacovati, a že by týž šacunk byl tak dobře ke škodě nadepsaným bratřím jako jemu, a že jest to k raddě mateře své učinil jakožto najvyššie poručnice po otci svém a jiných pánuov a přátel svých, že jest pojal dceru páně Švamberkovu, aby skrze to vězenie svého prázden byl a k statku tomu, kterýž jest otci jeho tehdáž vzat byl, zase přijíti mohl; a on že jest v té věci raddy panie mateře své i jiných pánuov a přátel svých užil, že jest pana Švamberka za jeho dceru žádal, aby jemu k svatému manželstvie dána byla, a on mu ji řekl dáti, však s takovú výmienkú, aby jí on věno udělal proti šesti stem, ale že jemu té summy dáti nechce. A on pro lepšie a bratří svých k tomu jest svolil k raddě panie mateře své a jiných pánuov a přátel svých, jakož pak list od panie mateře své okázal jest. Tu král JMt se pány raddami svými ráčil jest žalobu i odpor s pilností vážiti, i ráčil jest o tom takto rozkázati: Poněvadž on pan Děpolt jsa vězněm a chtě tudy šacunku ujíti, kterýž by byl tak dobře bratřím ke škodě jako jemu, a k statku k tomu zase chtě přijíti, kterýž byl od pana z Rozmberka otci jeho vzat, k nadepsanému věnu svolil jest, a oni nadepsaní bratřie majíce léta spravedlivá, k tomu dobrovolně bez núze jemu panu Děpoltovi svolili jsú a těch šest seth kop a XL kop jemu napřed dali jsú před rozdielem, i z těch nadepsaných příčin jeho pana Děpolta při těch šesti stech kopách a XL kopách podle zněnie listu nadepsaných bratří zuostavuje. Actum sabato die sancte Dorothee ut supra.

R. II. a. list M. 2. a.

684.

Mezi Annou z Klatov a Pátým spolu s Matoušem Bílým. 1490, 6. února.

Jakož rok položen byl Anně z Klatov s Pátým a Matúšem Bielým z Klatov, že měli státi nynie na Hromnice, i ona Anna stála jest ku právu svému, ale oni Pátý a Matúš nestáli jsú. I bylo jest na ně po třikrát voláno podle práva, ale žádný se neohlásil. I JMKská se pány ráčil jest též Anně proti nadepsaným osobám za právo ustalé dáti. Actum sabato die sancte Dorothee anno domini etc. LXXXX.

R. II. a. list M. 4. a.

685.

Mezi Kateřinou z Porostlé a Jindřichem Smilem ze Žlunic. 1490, 8. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Katheřinú z Porostlé s jedné, a Jindřichem Smilem ze Žlunic a bratrem jeho strany druhé. Jakož jest je vinila svrchupsané bratřie, že by otec jich vzal jejich peněz tři a puol sta kop, a ty že by jí od nich vydány nebyly. A oni jsú toho odpierali, že jí tiem povinni nejsú, a praviece, že by s ní o to smlúvu měli, táhnúce se na svědky, na Jana Ucho z Solopisk a na Jonáše z Nového města Pražského. Jakož pak registry jich vyznánie zapsáno jest, i také jsúc osobně před JMtí postaveni ústně seznali jsú, tak což registry zapsáno jest, že se k tomu znají. Táž Katheřina tomu jest odepřela, že jest se nic nedokonalo, a k té smlúvě že jest nikdy nesvolovala ani k ní přistupovala. Jakož pak JMKská ráčil se jest nadepsaných Jana a Jonáše otázati, stal-li se jest jaký slib neb přirčenie, oni k sobě nebolito k jich ruce, aby sobě to drželi, pověděli že nic a že o tom žádné zmienky nebylo. JMKská vyslyšev žalobu i odpor, takto jest ráčil rozkázati: Poněvadž se neokazuje, by ta smlúva byla dokonalá a utvrzena, aby oni nadepsaní bratři to, což ona provede, že otec jich jejie penieze vzal jest, že jest spravedlivé, aby jí zase navrátili, a dali konečně do středopostie nynie příštieho aneb se s ní umluvili. Actum feria II. post Dorothe, presentibus ut supra.

R. II. a. list M. 3. a.

686.

Mezi Janem z Byšic a Markétou Michalovou z Roztok. 1490, 8. února.

Jan z Byšic maje list mocný od pana Albrechta proti paní Michalové žádal hojenstvie. Ale páni uznavše, že jest pan Albrecht prvé slyšán a roku že jemu prvé odloženo bylo, nedali jemu hojenstvie, než tak páni rozkázali: aby pan Albrecht stál k počtu první pondělí v postě, a což jí po počtu dlužen zuostane dluhu spravedlivého, to že jí potom ve čtyřech nedělech dáti má. Actum feria II. ut supra.

R. II. a. list M. 3. b.

687.

Mezi Hanušem Šnoblem a Mikulášem Střelou. 1490, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Hanušem Šnoblem s jedné, a Mikulášem Střelú s strany druhé. Jakož jest týž Šnobl vinil téhož Mikuláše, jakož Hažly vybrali jsú byli za války prvnie, a on jsa hajtmanem, že jest biczmaystry vydal, a ty bitunky že by sám pobral. Týž Mikuláš toho jest odpieral a pravě, že jest nic nepobral, než toliko polovici královskú, a žádaje, aby týž Šnobl to provedl. I JMKská takto o tom rozkazuje: Poněvadž nadepsaný Střela toho odpierá, že jest nic nepobral než toliko polovici královskú, aby týž Šnobl o Svátosti najprve příští to provedl, že jest on Střela jich penieze bral. Actum feria III. die Appolonie anno etc. LXXXX°.

R. II. a. list M. 4. a.

688.

Mezi Markétou Plzákovou z Chřenovic a Ctiborem Rohlíkem z Malotic. 1490, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Markretú Plzákovú z Chřenovic s jedné, a Stiborem Rohlíkem z Malotic s strany druhé. Jakož táž Markréta vinila jest téhož Rohlíka a pravieci, že by jemu tu dobrú vuoli, kterúž jest jemu udělala, že mu ji jest svěřila, a že jest jemu viece dlužna nebyla než XLVIII a puol kopy, a žádajíc toho, aby jie vedle svěřenie tomu dosti učinil. A on týž Rohlík toho jest odpieral a pravě, že jest ona jemu tu dobrú vuoli dala beze všie výmienky a nesvěřila, a že jest jemu dala ji v dluhu a v dluziech, kteréž jest on za ni dáti musil, a na to veda svědomie, kde jest co za ni dal. A také Anička, kterúž on Rohlík k svědomie jest pohnal, ta jest vyznala, že jest jie nadepsané Markréty prosil, aby jemu toho svěřila. Páni radda JMKské vyslyševše žalobu i odpor, takto rozkazují: Poněvadž Rohlík praví, že jest ona Markréta jemu tu dobrú vuoli dala v jeho dluhu a nesvěřila jie, aby on Rohlík to zpravil, že jest ona jemu ten vešken dluh dlužna byla, na kterúž summu ten list svědčí v ty časy, když jest jemu tu dobrú vuoli dělala na ten list, a v tom dluhu že jest mu dán, ale ne svěřením, a to ten pátek o suchých dnech najprve příštích v kaple všech svatých, tak jakž jemu pány rozkázáno bude. Actum feria III. die sancte Appolonie, presentibus dominis ut supra.

R. II. a. list M. 4. b.

689.

Mezi Martou od Pávův a Janem Kamenníkem z Nového města Pražského. 1490, 9. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Marthú od Pávuov z Nového města Pražského s jedné, a Janem Kamenníkem a manželkú jeho též z Nového města Pražského s strany druhé. JMKská se pány raddú svú vyslyšeti jest ráčil žalobu jich

i odpor: I poněvadž ta věc úředníky Novoměstskými jest ortelem přesúzena, že JMKská při tom je zuostavuje. A on Kamenník že jí Martě svrchu psané přes ten ortel povinovat odpoviedati nenie; než zdá-li se jí Martě, že by jí co úředníky ukráceno bylo, chce-li k nim o to mluviti, že se jí ta cesta nezavierá. Actum ut supra.

R. II. a. list M. 5. a.

690.

Mezi Janem Chmelickým a pastorkem jeho Kamenickým. 1490, 12. února.

V té při a ruoznici, kteráž jest mezi Janem Chmelickým s jedné, a Kamenickým pastorkem jeho s strany druhé. Jakož týž Chmelický vinil jest pastorka svého, že jest řekl vedle něho zpravovati, a tomu že by dosti nečinil; a on pastorek jeho proti tomu mluvil jest, že se k tomu zná, že jest řekl a zpravovati chce vedle něho tu vsi Kúnici, ale že jest jemu nikdy nepřiřiekal vším statkem zpravovati, a vešken statek aby sobě měl zavaditi; ač Kúnici nynie jest zastavil, ale že chce očistiti do svatého Jiří a tiem zpravovati. JMKská se pány vyslyšev žalobu i odpor, takto ráčil rozkázati: Poněvadž jest jemu nepřiřekl vším statkem zpravovati, že mu tiem povinen nenie, ale týž sirotek aby to ujistil témuž Janovi, že má o svatém Jiří konečně očistiti též Kúnice, a tiem aby zpravoval vedle něho. Actum feria VI. post Appolonie virginis, annorum domini etc. LXXXX°.

R. II. a. list M. 5. a.

691.

Mezi opatem kláštera Kladrubského a lidmi městečka Kladrub. 1490, 4. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi knězem opatem kláštera Kladrubského s jedné, a lidmi městečka Kladrub s strany druhé. Jakož kněz Bušek, opat téhož kláštera, předek opata svrchupsaného i se vším konventem pro záhubu městečka Kladrub vysadil jest pro osazenie téhož městečka, a list jim na to dal pod svú pečetí a konventskú, a to najprve, což se berně dotýče, aby placena byla polovice dvě neděli po svatém Martině a druhá polovice dvě neděli po Hromniciech: ta aby jemu knězi opatovi na český groš placena byla, neb jest tak za staradávna bylo. Dále, jakož list jich okazuje, aby oni mohli svuoj statek dáti neb odkázati, buďto svému kterému přieteli nebo jinému komužkolivěk, však tak, aby ten jistý tu osedl, líbil-li by se té obci, pakli by se nelíbil, tehdá že muož to odprodati hodnému člověku, ješto by se té obci líbil, aby tu pusto nebylo, ale ten, ktož by odkázal nebo jiní, osedlí jsúce, nemají toho požiti. Chtěl-li by kteří nebo který odprodati neb se vystěhovati, že toho učiniti nemají bez kněze opatovy vuole jakožto pána svého. A což se dotýče poplatkuov a robot bezprávních, jakož ten list okazuje, těmi aby jich kněz opat neobtěžoval, než jsú-li které roboty od staradávna spravedlivé, těm robotám aby se nezbraňovali a ty aby knězi opatovi činili. A což se rychtářstvie dotýče, poněvadž v tom

listu jich o tom žádné zmienky nenie, že JMKská jej kněze opata jakožto pána toho při tom zuostavuje, aby on mohl sobě rychtáře usaditi nebo najieti, kohož se jemu zdáti bude. A také JMKská je Kladrubské při tom listu jich zuostavuje i při tom potvrzenie, kteréž jim JMt ráčil dáti; a on kněz opat aby na ně ničímž bezprávně nesáhal a oni aby se poslušně k knězi opatovi zachovali jakožto ku pánu svému. Actum feria V. die translationis sancti Wenceslai annorum domini etc. LXXXX.

R. II. a. list M. 5. b.

692.

Mezi Jaroslavem z Újezda a rukojměmi za Žofku z Rosic. 1490, 8. března.

Jakož Jaroslav z Újezda pohnal jest rukojmí Vaňka Zámrského, Hynka Malejovského, Hynka Veselického a Kříže z Rojikovic, ješto jsú slíbili za XXV kop věnných peněz Žofce z Rosic, že měli státi v středu na suché dny puostnie; i on Jaroslav jest stál ku právu, ale oni rukojmie svrchupsaní nestáli. I to nestánie jich JMKská ráčil kázati znamenati skrze pana Bohuslava Malovce. Feria II. post Reminiscere anno etc. LXXXX°.

R. II. a. list M. 6. a.

693.

Mezi panem Fridrichem z Šumburka a many Trutnovskými. 1490, 14. března.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Frydrychem z Šumburka s jedné, a many Trutnovskými s strany druhé. Jakož jest týž Šumburk pravil, že by ten nápad a výsluha po Hanušovi Silvarovi na krále JMt připadla, a že oni manové toho okázati nemohú od králuov ani od žádného, by tu svobodu měli, aby se spolčovati nebo statky své odkazovati nebo dávati bez povolenie královského mohli. A na to jest ukázal některé majestáty i králové Žofky, kdež jsú to tíž manové taková odkazovánie s povolením činili. Proti tomu tíž manové pravili jsú, že jsú se vždycky tak řiedili bez překážky hajtmanuov i každého člověka, a že jsú sobě odkazovali a dávali i spolčovali, a že jim nebylo potřebie královského povolenie. A na to jsú ukázali mnoho listuov pod pečeťmi hajtmanuov Trutnovských a manuov, kdež jsú své pečeti také přikládali, když jsú své věci řiedili od dávných let. Tu král JMt se pány raddú svú ráčil jest jich pře i odpory i listy pilně slyšeti i vážiti, a o tom takto ráčil rozkázati: Poněvadž tíž manové tak dlúho tiem zpuosobem jsú se řiedili a zpravovali a tuto výsluhu po Silvarovi též jsú zřiedili, a to jsú provedli, JMt při tom rozsudku o tu výsluhu je zuostaviti ráčí, i při tom rozsudku, kterýž se JMtí v komoře stal, což by kto komu chtěl zapsati a vzdáti, aby to před třmi many, kteříž v laviciech sedú, oznámil a ta paměť aby v registrech byla poznamenána, a potom aby se to před hajtmanem a many, když v soudu sedú, tvrdilo a konalo pod pečetí hajt-

mana a manuov. Ale poněvadž oni manové toho v svých výsadách od króluov Českých neokázali ani okazují, by oni užiti toho měli, aby dcery jich dědily anebo jeden s druhým mohl se spolčiti nebolito kšaftovati bez povolenie KMti, že JMt to sobě i budúcím králóm Českým i královnám zuostavuje; než statky své, že oni řéditi mohú vedle toho zpuosobu, jakož jest registry zapsáno, leč by spravedlnost svú jinú světle okázali. Actum dominica Oculi annorum etc. LXXXX°.

R. II. a. list M. 6. a. Srv. výpověď z r. 1487 č. 514 v Archivu Českém VIII. str. 463.

694.

Mezi Konrádem, úředníkem král. mince a Hanušem Ostrmanem. 1490, 14. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest byla mezi Kunradem etc., úředníkem mince krále JMti, s jedné, a Hanušem Ostrmanem, zetěm téhož Kunrata s strany druhé. Tu kdež jest týž Hanuš Ostrman vinil nadepsaného Kunratha ze dvú seth zlatých rýnských, kteréž jest jemu řekl dáti po své dceři manželce jeho, jakož pak na to okázal jest list nějaký smluvní. Proti tomu nadepsaný Kunrath odpieraje pravil jest, že mu tiem povinovat nenie, že mu jest viece dal, než jest mu dáti měl, jakož pak na to nade všecko potomnie zvláštnie smlúvu okázal jest pod pečetmi dobrých lidí, kdež s ním smlúvu dokonalú o to má, a kdežto on týž Hanuš Ostrman odřieká se téhož Kunrata věčně viece nenapomínati z nadepsaných dvú seth zlatých rýnských. Tu páni a radda KMti ráčili jsú o tom takto rozkázati: Poněvadž on Hanuš Ostrman s nadepsaným Kunrádem potomně dobrovolnú smlúvu činil jest, kdežto jich smlúvce to pod svými pečetmi vyznávají, že jeho Kunráta při té smlúvě zuostavují a jich smlúvčí[m] vyznánie, a on Hanuš Ostrman aby jeho Kunratha z nadepsaných dvú set zlatých viece nenapomínal, poněvadž s ním o to smlúvu má, nebo dobrovolné podvolenie a svolenie právo lomie. Než on nadepsaný Ostrman, bude-li co chtieti k nadepsaným smlúvčiem mluviti, že mu se toho nezavierá. Actum feria VI. ante Zofie, anno domini etc. LXXXX.

R. II. a. list M. 6. b.

695.

Mezi Alžbětou Jarkovou z Nemyčevsi a jejími rukojměmi za věno. 1490, 25. května.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Alžbětú Jarkovú z Nemyčevsi s jedné, a Haškem Střézkem z Lužan na Smiřicích, Jiříkem Petrovským z Oděrad, Jindřichem Hawéřem a Havlem Lukovským s strany druhé. Kdež nadepsaná Alžběta skrze Petra Makušku otce svého pravila jest, že by jí rukojmiemi za věno jejie byli a slíbili, žádajíci toho, aby jí plnili. Proti tomu oni jsú odpierali, že se v tom nepamatují, a že jsú neslíbili, a že toho provedeno na ně nemuož býti. Tu jsú se páni radda JMKské, kteří jsú od JMti k tomu vydáni byli, tázali, mohú-li to provésti, že jsú jí za to slíbili; i pověděl Petr Makuška od dcery své, že s tiem pruovodem

pohotově nenie, a tak pravě, že Buoh zná, že jináč nenie, než že jsú jí slíbili. A páni vyrozoměvše tomu: Poněvadž rukojmie té věci odpierali, že jsú jie nic neslíbili, a ona také nic dostatečně jest neprovedla, že jí rukojmie ti povinni nejsú, aby jich u pokoji nechala; než poněvadž podle práva paní žádala jest opatřenie, aby o své věno k vznesení*) hleděla. Actum feria II. die sancti Urbani anno domini etc. LXXXX.

R. II. a. list M. 7. a. *) Po straně připsáno: vznešení.

696.

Mezi Bořkem z Dohalic a Alžbětou Jarkovou. 1490, 28. května.

Jakož jest Bořek z Dohalic před králem JMtí a pány raddú JMti žádal, aby JMt neráčil dopúštěti, aby Alžběta manželka Jarkova měla na statek jeho vznesením uvedena býti, pravě tak, že to provésti chce, že jsú rukojmie živi, kteří jsú jí za věno slibovali. I JMt se pány slyše jeho takovú prosbu takto rozkazuje: aby on Bořek od dnešnieho dne ve dvú nedělech stál a k těm rukojmiem aby také listy vzal, aby stáli před králem JMtí, a což provede podle práva, toho požive; pakli by toho neprovedl, tehdá ona Alžběta podle prvnieho rozkázánie bude se moci držeti svého vznesenie. Actum feria VI. post Vrbani anno domini LXXXX.

R. II. a. list M. 7. b.

697.

Naučení poručníkům dětí Petra ze Lstiboře. 1490, 28. května.

[Naučení od krále JMti.] Jakož jsú poručníci nebožce Petra ze Lstiboře, totiž Sigmundt Stružský a Tobiáš Sulevský, žádali naučenie na králi JMti o list, kterýž svědčil svrchupsanému Petrovi a dětem jeho a Dorothě z Sulevic mateři jich. I JMt ráčil jim takové naučenie dáti: Poněvadž ten list svědčí dětem a otci jich, a těch dětí tré jest, že napřed ony děti diel otcovský vzieti mají, a každý z nich potom po jednom dielu a mateři jich pátý diel. A jestliže se shledá, že by druhý list též svědčil, jakož tento, o kterémž svrchu zmienka jest, že se při tom též zachovati mají. Actum feria VI. post Vrbani anno domini etc. LXXXX°.

R. II. a. list M. 7. b.

Svědomí některá níže psaná se nacházejí, a vostatek pak rozsudkův za pana Jana z Janovic hajtmana po odjezdu krále JMti Vladislava**) **učiněných od létha 1490 až do 95.**

698.

Mezi Lidmilou od Dítek ze Starého města Pražského a Magdalenou z Nového města Pražského spolu s Matoušem z Domaslavě a Michalem ze Stříbra. 1490, 23. července.

Mathúšovi písařovi pana podkomořieho a Michalovi zlatníku.

**) Vladislav opustil 23. června 1490 Prahu, jeda do Uher dáti se korunovati za krále Uherského po smrti kr. Matyáše († 6. dubna).

Anno etc. LXXXX°, feria VI. ante Jacobi. V té při a ruoznici mezi Lidmilú od Dietek z Starého města Pražského u mostu s jedné, a Mandalenú z Nového města Pražského a slovútným Mathúšem z Domaslavě a Michalem z Střiebra z strany druhé. Jakož jest táž Lidmila vinila je z dědictvie v Ruzini, kteréž mají od též Mandaleny, vdovy po nebožci Janovi z Košieř obývající v Novém městě Pražském, i tu jsú tiž Mathúš a Michal na ten statek ukázali spravedlnosť svú zápisem a listem od též Mandaleny jim daný. A ona Lidmila proti tomu odpierala jest praviec, že k tomu dědictví spravedlnost má po svém otci Janovi Peniezkovi. A oni proti tomu odpierali praviece, že jest odbyta z toho statku. A na to jsú ukázali výpis z knih Starého města Pražského, kterýmž se ona Lidmila zápisem odřieká všeho statku a nápadu po otci svém Janovi Peniezkovi i po Markéthě mateři své s mužem svým Markem, a týmž zápisem dědice své zavazuje, že se ona svrchupsaná Lidmila nemá na ten statek navracovati ani dědicové její žádným právem duchovním ani světským, jakož pak týž zápis v knihách městských šíře svědčí. A ona Lidmila jest proti tomu zápisu nic neodpierala, ale se k němu seznala, ani jest jaké spravedlnosti okázala, než čím jest spravedlnost chtěla mieti, toho se jest tiem zápisem odřekla. I poněvadž jest nic neokázala, tu pán, pan Jan z Janovic, najvyšší purkrabie Pražský etc. na miestě krále JMti váživ pře líčenie i odpor s obú stran, takto s raddú svú nalézá: že Mathúšovi a Michalovi svrchupsaným dává se za právo.

Registra I. 165. a.

699.

Svědomí panu Rozvodovskému. 1490, 26. července.

Panu Rozvodovskému. Anno etc. LXXXX°, feria II. post Jacobi. Štěch z Huorek člověk pana Podmoklského, Lipolt z Malkovic člověk pana Rozvodovského, Matěj z Chrančovic člověk pana Hynka Zádubského, Jan z Malevic, člověk paní Burjanové Hrabinky osobně stojíce před úřadem pána JMti a jsúce zavázáni závazkem takto jsú svědčili: že jsme toho dobře svědomi, že jsú kúpili pana Rozvodovského lidé na Březí popluží svobodné i s poddacím kostelním najprve u dědičky Havlovcovy z Březí, a potom u dědice, když se optal, a to jim zaplatili, a žádný jim na to nikdy nesahal, než opat Teplský, ten je mocí z diela sehnal i z toho je vyhnal. Hojenstvie do svatého Vavřince [10. srpna] vzal sobě úředník opata Teplského.

Registra I. 163. a.

700.

Mezi Václavem z Kladna a Mikulášem z Píšťan. 1490, 26. července.

Václavovi z Kladna. Anno etc. LXXXX°, feria II. post Jacobi apostoli beati. Jakož jsú stáli Václav z Kladna a Mikuláš z Píšťan před pánem JMtí a raddú,

tu jest oběma stranám rozkázáno: aby tej řeky, o kterúž jest mezi nimi pře, obojí užívali až do rozeznánie právem toho, avšak tak bez újmy jich spravedlnosti, a rok jim jest o to složen v pátek suchých dní [17. září] najprve příští, jakož jim pak o to cedule dány budú od pana purgkrabího hradu Pražského, kterými se budú moci spraviti. A když to mezi nimi právem rozeznáno bude, bude-li se zdáti komu koho z čeho viniti, právo se jemu nezavierá.

Registra I. 163. b.

701.

Mezi Buškem Milešovským ze Sulevic a Kateřinou z Helfenburka a na Kostomlatech. 1490, 28. července.

Buškovi Milešovskému. Léta etc. LXXXX°, v středu po svatém Jakubu. Jakož jest poháněl Bušek Milešovský z Sulevic Katheřinu z Helfmburka a na Kostomlatech, aby stála v úterý po svatém Jakubu [27. července] před urozeným pánem, panem Janem z Janovic etc. Tu jest oboje strana stála a tu svrchupsaný Bušek vinil jest Katheřinu, kterak by jej zhaněla a na jeho čest vysoce sáhla; a ona vyslyševši žalobu jeho, žádala jest hojenstvie. Tu pán JMt etc. dal jiem hojenstvie, aby stály obě straně před pánem JMtí na hradě Pražském na den svatého Bartholoměje [24. srpna] najprv příští. A v tom času neuchoval-li by pán Buoh svrchupsaného Buška anebo Katheřiny, nemá témuž Buškovi na jeho cti ani na jeho dobré pověsti nic ke škodě býti, poněvadž jest on po své cti stál, ani svrchupsanej Katheřině cti jejie nemá nic škoditi.

Registra I. 164. b. Srv. svědomí č. 704 na str. 520.

702.

Svědomí Pavlovi Snětskému. 1490, 10. srpna.

Pavlovi Snětskému. V úterý den svatého Vavřince Vít z Prahy sladovník jsa zavázán závazkem takto vyznal: že když přijel Šťáva z Hořovic na Všeradice k Pavlovi Snětskému purgrabiemu, i tu kúpil u něho deset voluov a slíbil jemu listy přinésti, nerozdielnú rukú slibuje, i přinesl rozdielnú rukú; a on nechtěl listuov přijíti, až jemu slíbil nad listy s Oškrdem a řekl: Nebuď vám milý pane purgrabie nic proti mysli, všakť za nás rukojmie nedají, než myť mušíme dáti, nebť my páně statek béřem od vás, a jestliže budete škodovati peněz, žeť vám za každý dáme groš. A tu jsem já při tom byl, když jsú po voly přijeli.

Týž den pod týmž závazkem Jan z Hodyně takto vyznal: Že když přijel po voly na Všeradice k purgrabí Šťáva z Hořovic, i přinesl jemu listy rozdielné, a on jemu řekl: Já tobě voluov nevydám, neb nenie tak vedle smlúvy, nebs mi měl přinésti listy nerozdielné. A on jemu řekl: Nebuď tobě pane purgrabie nic proti mysli, myť

tobě slibujem s Oškrdem nad ty listy, že tobě má dáno býti bez súduov i hadrunkuov, neb jsme my jistci, a žádnýť rukojmie za nás nedá; a ztratíš-li skrze to peněz, žeť chcme groš dáti, a prosíme tebe, přijmi ty listy pro pamět, jestliže by nás pán Buoh smrti neuchoval.

Ve čtvrtek po svatém Michalu [30. září] Václav z Prahy, písař na Okoři osobně stoje a jsa zavázán závazkem, takto svědčil: Že jsem se trefil příjezdem na Všeradice, an jménem Jan Šťáva a Machek Oškrd z Hořovic přinesli jsú jemu listy dva rozdielná, a purgrabie jich od nich přijíti nechtěl ani voluov vydati, pravě, že měli list udělati nerozdielný. A tu jsú oni k němu mluvili: Pane purgrabie! Nebuď vám to proti mysli, ztratíte-li proto peněz, že vám chcme za to dáti groš. A tu jsú jemu slibovali rukú dániem nad ty listy, a mluvili k němu, aby ty listy přijal jedné pro smrt.

Feria III. ante Simonis et Jude [26. října]. Václav z Mnichova vrátný na Dobříši jsa zavázán etc.: Že jsem byl na Všeradiciech klíčníkem, když jest Šťáva Jan z Hořovic koupil voly u pana purgrabie Všeradického; a Šťáva tak s purgrabí smlúvu učinil, že Šťáva měl postaviti rukojmie nerozdielnú rukú společně, aby byli rukojmové postaveni panu purkrabovi. A když jest Šťáva a Machek Voškrd přijeli po voly k purkrabí a přinesli jemu listy rozdielné, tehda jest purgrabie řekl Šťávovi: Já vám voluov nevydám, neb tak rukojmie nejsú vedle smlúvy postaveni. Tehda jest Šťáva a Voškrd proti tomu řekli: Milý pane purgrabie! Ač jsme my vám rozdielné listy přinesli, prosímy vás, že nám vedle trhu voly vydáte, a že my vám oba dva slibujem nad ty listy pěkně zaplatiti všecko beze vší nesnáze, jediné přijměte ty listy pro smrt, když by nás Buoh jistcuov neuchoval, abyšte své jisto měli, nebť za nás rukojmie svého nedadí. A jestliže byšte pane purgrabie jeden peniez pro nás ztratili, že vám slibujem groš dáti. A na tu jest jich řeč a na slib pan purkrabie voly vydal, a řekl jim: Poněvadž mi teď nad listy rukú dánie[m] slibujete, již já vám voly vydám.

R. I. 165. b.

703.

Svědomí panu Pavlovi sekretáři. 1490, 11. srpna.

Panu Pavlovi sekretářovi. V středu den svatého Tiburcí Jindřich z Kostelce jsa zavázán závazkem takto vyznal: Že mi to jest dobře svědomo, že jest se ten člověk Jan znal, že jest člověk páně Pavluov sekretářuov, neb jest on stál, když mu se jest škoda stala ot lidí pana Zdenka Lúčenského a ot Mihulevých.

Týž den pod týmž závazkem Petr Vodička z Labouně takto vyznal: Že mi to jest dobře svědomo, když sem se trefil k tomu, když jsú je slyšali pan Jindřich z Kostelce s jinými dobrými lidmi o tu škodu, kterúž jsú učinili lidé Lúčenského

pana Zdenka a Mihulovi, tu jest ten Jan člověk seznal dobrovolně, že jest člověk páně Pavluov sekretářuov; a on jest o něho jakožto o svého člověka stál.

Registra I. 166. a.

704.

Svědomí proti Buškovi Milešovskému. 1490, 21. srpna.

Katheřině z Helfmburka a na Kostomlatech. Anno etc. LXXXX° sabbato ante Bartholomei. Mikuláš z Črnčic osobně stoje a jsa zavázán závazkem takto svědčil: Že přijel byl k nám pan Bušek Milešovský na hrázi, i řekl nám: Děláte-li? A my řekli: Pane a my děláme. Z kurvy syni proč děláte, odhraďte, proč jste zahradili? Poď sem ke mně nahoru na hráz, tahajte ruozno prútie a otépky; a ten váš pán bodaj suchú zabit byl z kurvy syn a zrádce; a ta paní máti jeho mrcha bezecná, tať jej na to vede! Tak pánu svému umějte pověděti, bude-li ten rybník více dělati, žeť mne poveze k Milešovu, nebo já jej k Kostomlatóm.

Týž den a pod týmž závazkem Jakub z Črnčic takto svědčil: že když k nám byl přijel pan Bušek Milešovský na hrázi, i otázal nás řka: Bratřie děláte-li? A my řekli: Pane a my děláme. I řekl: Odhraďte zase a poďte na hrázi, rozmítajte prútie a snopky; a ten váš pán bodaj zabit byl suchú z kurvy syn a zrádce, a ta paní mátie jeho mrcha bezecná, tať jej na to vede! Tak umějte pána svého zpraviti, bude-liť jej, ten rybník, dělati, neboť on mne poveze k Milešovu, anebo já jej k Kostomlatóm.

Týž den a pod týmž závazkem Jíra z Črnčic takto svědčil: Že když byl přijel k nám pan Bušek na rybník na hrázi, kázal, abychom to rozmetali, což nám paní naše kázala udělati, a tu pánu našemu z kurvy syny a zrádce nadával, a paní mateři jeho mrchy bezecné, že pána na to vedl.

Registra I. 166. b. Srv. nález č. 701. na str. 518.

705.

Svědomí Jakubovi Duskovi o koupi dvora v Ovenci. 1490, 23. srpna.

[Jakubovi] Duskovi. Feria II. ante Bartholomei. Martha Kumánová žena z Děhnic osobně stojéci přěd úřadem a jsúci zavázána závazkem takto svědčila: Že byli kúpili dvuor v Ovenci vedle oborníka nebožčík oborník Vaněk Pečeně a Duchek Kumán muž muoj u Mařikovej z Prahy, i podvolili se sami dobrovolně, aby platili po kopě každý pannám na hrad Pražský.

V úterý den svatého Bartholoměje [24. srpna] Jan Pečeně měštěnín z Malé Strany jsa zavázán závazkem takto svědčil: Že jsme byli kúpili dvuor v Ovenci Předním tři u Mařika z Královej lázně a u Lukáše bratra jeho já, Vaněk oborník a Duchek Kumán; i prve než jsme kúpili, podvolili jsme se dobrovolně platiti pannám na hrad Pražský po kopě v rok, ale já sem neplatil, neb jsem toho rok nedrž[e]l;

pak nevím, platili-li jsú oni čili nic; a stržil nám byl ten dvuor k naší ruce nebožčík pan Majšnar podpurkrabí.

Registra I. 167. a. Srv. následující nález č. 708. na této str.

706.

Mezi Alžbětou Jarkovou z Nemyčevsi a Havlem z Zachrášťan. 1490, 24. srpna.

Alžběthě z Nemyčevsi. V úterý den svatého Bartholoměje. Jakož jest Alžbětha z Nemyčevsi pohnala před pána JMt Havla z Zachrášťan a na Lukové pro věno své, i stála jest Alžbětha k svému právu, ale Havel jest nestál pro nemoc svú.

Registra I. 168. a. Srv. nález č. 695. na str. 515.

707.

Mezi Užíkem z Bašnic a Jiříkem Kdulincem z Ostromíře. 1490, 24. srpna.

Užíkovi z Bašnic. Anno etc. LXXXX° v úterý den svatého Bartholoměje. V té při mezi Užíkem z Bašnic s jedné a Jiříkem Gdulincem z Ostromieře z strany druhé. Jakož jest byla pře a ruoznice mezi nimi o poddacie kostelnie ve vsi Milevicích, jakož jest Užík žaloval na Jiříka Gdulince, že by naň mocí sáhl v jeho starodávné drženie, a že jemu kněze vzal, jakož pak na to svědomie vedl jest od sedmdesáti let, a také niež, že jsú toho kostela podací páni byli děd jeho, otec jeho i on beze vší překážky a nárokuov. Proti tomu Jiří Gdulinec pravil jest odpieraje, že má lepšie právo k tomu poddánie, nežli on Užík; jakož pak na to okázal list obdarovánie krále JMti, kterýmž JMt obdaroval někdy Petra Gdulince, strýce téhož Jiříka Gdulince. Tu pan Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabie Pražský a hajthman královstvie Českého, se pány raddami krále JMti o tom jsú takto ráčili rozkázati: Poněvadž on Užík tak starodávnie drženie provedl jest, že jeho při tom drženie zuostavují, než jemu Jiříkovi zdá-li se vedle obdarovánie královského k témuž Užíkovi právem hleděti, právo se jemu nezavierá.

Registra I. 168. b.

708.

Mezi abatyší kláštera sv. Jiří a Jakubem Duskem. 1490, 24. srpna.

Jakubovi Duskovi. V úterý den svatého Bartholoměje. V té při a ruoznici mezi Tobiášem z Rybieho na miestě panny abatyše od svatého Jiřie s jedné, a Jakubem Duskem z Dehnic z strany druhé. Tu kdež jest Rybský vinil Jakuba Duska, že by panně abatyši úroka neplatil tří kop ze dvora z Ovence, jakož pak na to list výsadní abatyše a konventu ukázal jest. Proti tomu Jakub Dusek odpieraje pravil jest, že jie panně abatyši toho platu nenie povinovat dávati, jakož pak na to okázal jest list ciesaře Zigmunda slavné paměti, kdež JMt Larvovi vedlé smlúvy ve stu kopách

groších ten dvuor zastavil jest bez platu, jakož týž list ciesaře JMti to v sobě šieře zaviera, i také jiné královské majestáty, kteříž také na žádný plat neokazují, by mělo pannám z toho dvoru placeno býti. Tu pan Jan z Janovic etc., najvyšší purgrabie Pražský a hajthman královstvie Českého, se pány raddami krále JMti, slyševše žaloby i odpory i listy královské i list výsadní panenský, ráčili jsú to s pilností vážiti, i takto o tom rozkázali: Poněvadž majestát ciesařský prve vyšel viec než od dvadcěti let jemu Larvovi nežli list panny abatyše výsadnie, že jest panna abatyše tej moci neměla, by měla ten dvuor pod plat vysaditi přes zápis ciesařský JMti, jemu prve dosti neučinivši, a protož z té příčiny on Dusek povinovat nenie panně abatyši i pannám toho platu platiti, dokudž panna abatyše tomu ciesařskému i jiným zápisóm dosti neučinie.

Registra I. 168. b. Srv. svědomí č. 705. str. 520.

709.

Mezi Kateřinou z Helfmburka a Buškem Milešovským ze Sulevic, 1490, 25. srpna.

Panu Buškovi Milešovskému. Anno etc. LXXXX° v středu po svatém Bartholoměji. V té při a ruoznici mezi panem Buškem Milešovským s jedné, a paní Kateřinú z Helfmburka a z Kostomlat z strany druhé. Kdež jest byla mezi nimi ruoznice vznikla o haněnie, tu kdež jest byla paní Katheřina manželka někdy Jakubova z Vřesovic dotkla pana Buška Milešovského nepravostí, že by na ni sáhl a na jejie děti, své cti proti nim neohradiv; i ta věc takto jest srovnána a ku opravě přišla jemu panu Buškovi skrze rozkázánie pana Jana z Janovic etc., najvyššieho purgrabie Pražského a hajthmana královstvie Českého, a pány raddami JMti královskými, jie paní Katheřině, že jest těmito slovy takto mluvila panu Buškovi: Pane Bušku, tys nic neprávě mně ani dětem mým neučinil, ježto by to tvé cti ke škodě bylo; jáť na tě nic zlého neviem, než mám tě za ctného a za dobře zachovalého vladyku, tak jako tě král JMt i páni i jiní dobří lidé mají. A o rybníku aby se takto zachovali: aby tak stál, jakž nynie stojí, do krále JMti šťastného vrácenie.

Registra I. 167. b. Srv. nález a svědomí č. 701 a 704. na str. 518 a 520.

710.

Mezi Jírou mlynářem páně Ješkovým a Havlem měštěnínem Litoměřickým. 1490, 6. září.

Jírovi mlynáři páně Ješkovu. Anno etc. LXXXX°, feria II. ante natiuitatem sancte Marie virginis. V té při mezi Jírú mlynářem páně Ješkovým s jedné, a Havlem měštěnínem z Litoměřic a Kathruší Hanušovú z Litoměřic z strany druhé. Jakož jest Jíra mlynář vinil téhož Havla a Katruši pravě, že by nebožci Hanušovi dal schovati dvě a sto kop grošuov míšenských, a týž nebožtík Hanuš jest umřel, nezřídiv o těch dvú kopách a o sto kopách grošuov míšenských, a Havel jest pravil, že by Kathruše ukazovala truhlici v komoře pravieci, že by v ní bylo těch sto kop a dvě

kopě téhož mlynáře. Ale týž Havel jest toho na ni neprovedl. A Kathruše proti tomu odpierá, že jest nic viece nevzala, než toliko věno své, kteréž jie přieleželo; než to jest pravila, že jest týž mlynář muži jejiemu těch sto kop a dvě kopě grošuov míšenských schovati dal. Tu pan Albrecht z Leskovce, podkomořie královstvie Českého a hajthman téhož královstvie, s raddami krále JMti takto vypoviedá: Poněvadž týž Havel a děti jeho nápadníci jsú toho statku po nebožci Hanušovi, aby témuž Jírovi mlynáři těch sto kop a dvě kopě dal, a to rozdielně na svatého Havla najprv příštieho polovici, a potom na druhého svatého Havla druhú polovici. A zdá-li se témuž Havlovi Kathruši, ženu nebožce Hanušovu, z čeho viniti, právo se jemu nezavierá.

Registra I. 169. b.

711.

Svědomí Zachařovi proti Dorotě Hořické. 1490, 17. září.

Zachařovi. Anno etc. LXXXX°, feria VI. post Ludmille. Jan z Habru stoje osobně před úřadem a jsa závazkem zavázán takto svědčil: Když Zachař vstúpil do pokoje páně Hořického i mluvil ku pánu Hořickému, žádaje, aby jemu rok byl položen, co sě dotýče mezi paní Dorothú a Zachařem, že chce Zachař všemu dosti učiniti paní Dorothě, co sě věna dotýče, a že má smlúvu s otcem svým. I pan Hořický jemu jest odpověděl pravě: Milý Zachaři! Nynie tomu nemohu nic učiniti pro vojnu a pro potřěbu JKMti, a také že do Prahy mám hned jeti. Tehda pán die: Paní Dorotho! Co ty tomu dieš, že teď pan Zachař chce tomu všemu dosti učiniti? Tehda paní Dorotha prosila mne: Milý pane Jene! Vystup se mnú ven do srubu; i počala sě se mnú tázati, abych jí radil, k čemu sě má mieti. I řekl jsem jí: Ty radu svú při sobě máš, k tej věci já neumiem raditi. Tehda paní Dorotha pravila, že jináč učiniti nechce, jestliže pan Zachař bude mieti za šest set; pakli by neměl, ale za pět anebo za čtyři, nic níže, tehda zaň puojdu, ať toho pokáže. A to mně jest kázala povědieti od sebe, abych pověděl Zachařovi. I řekl Zachař: Úfám bohu, že mám za viec, než za čtyři sta; i počal k ní Zachař mluviti: Paní Dorotho! Když to ukáži, že budu mieti za čtyři sta, slibuješ-li mi tomu všemu dosti učiniti? A ona chvíli mlčela, až sem já jí řekl: Co mlčíš, paní Dorotho? A ona jemu ruku podala řekši: Slibuji tomu všemu dosti učiniti. Při tom pan Zachař chtěl věděti, co by chtěla po sobě vzieti, i zhlédla na pána: Pane jakť sě zdá? A pán řekl: Milá paní Dorotho! Mně do toho nic nenie, ty vieš, na dietky své pamatuoj, což ty sobě jmenovati budeš, o to já sě starati musím. A ona jmenovala tři sta kop grošuov míšenských po sobě. A také řekl jest Zachař: Že já pane tobě o to těžko neučiním, vezmu v roce neb ve dvú lethú od vás. A potom paní Dorotha řekla: Pane Zachaři, jestliže by tomu dosti neučinil, tehda v ničemž nic. A když by se pán z Prahy vrátil, to sobě měli konati.

Registra I. 170. a.

712.

Svědomí Pavlovi Snětskému, purkrabímu na Všeradicích. 1490, 30. září.

Pavlovi Snětskému. Ve čtvrtek po svatém Michalu. Beneš rychtář Lochovský osobně stoje a jsa zavázán závazkem takto svědčil: Že upomínal najprve pan purgrabie Pavel Snětský jistce, potom mne poslal k Oškrdovi tomu jistci, aby dal za voly. A on mi řekl: Dámť, jebák! máte rukojmie, upomínajte, nechvále mi, [že] tak přišlo.

Týž den a pod týmž závazkem Václav z Lochovic takto svědčil: Že mi řekl tak rychtář náš Lochovský: Že jsem upomínal Oškrda za voly a Šťávu; a Oškrd přijel ke mně i kúpil u mne vuol a skopce, i řekl jsem jemu: Však máte dáti za voly purgrabie. A on řekl: Já jsem dal, však jest za mě Mtihavský rukojmie, nechažť dá; nechval, že se tak stalo. A já řekl tehdy: Ty tudy toho zbudeš. A když jsem jemu to mluvil v sobotu před svatým Vavřincem [7. srpna]: Že tak zlými slovy platíš, i řekl: A já se k tomu znám a chci tak mluviti i na hradě Pražském, a to uslyšíš.

Týž den Štěpán Šatka takto svědčil: Jakož kúpil voly Cihla, i pozuostavil Machkovi Oškrdovi grošuov L, i pravil jest na Václava písaře, že by jemu za to slíbil, ale toho nenie nikdy; i řekl takto před mým domem, vsedaje týž Cihla: Budu-li dobrý člověk, zaplatím, pakli budu z kurvy syn, nedám žádnému nic. I prosil mne Oškrd, když sem po své penieze chodil, abych těch L grošuov od něho vzal, že mi to poručil.

Registra I. 170. b. Srv. svědomí č. 702 na str. 518. a nález č. 733. na str. 532.

713.

Svědomí Martinovi Frynthovi. 1490, 1. října.

Martinovi Frynthovi. Anno etc. LXXXX°, feria VI. post Geronymi. Petr z Kamenemostu stoje osobně před úřadem a jsa závazkem zavázán takto svědčil: Že jest krčmář učinil Petrovi z Kamenemostu nešlechetně, a nemajíc k němu žádné viny počátek učinil, a že hodil naň sekyrú, tak že jej ranil, a ten jistý že jest krčmáře neraniel.

Týž den a pod týmž závazkem Jan z Kamenamostu takto svědčil: Mléčku[ov] člověk zbil člověka pána JMti Petra, nemaje k němu žádné viny; počátek učinil krčmář Mléčku[ov], nemaje k němu žádné viny.

Týž den Jan z Kamenemostu takto svědčil: Při tom sem byl, že páně Mléčku[ov] člověk učinil počátek na jiného, na Pechu řečeného, a v tom zhynul Petr nebožčík bez viny.

Registra I. 171. a.

714.

Mezi Henrychem ze Švamberka a měšťany Sušickými. 1490, 1. října.

Panu Švamberkovi. Anno etc. LXXXX°, feria VI. na zajtří po svatém Jeronymu. V té při mezi panem Švamberkem Henrychem a panem Děpoltem z Lobkovic, mocným poručníkem jeho, s jedné, a Sušicskými z strany druhé. Jakož jest vinil pan Děpolth Sušicské, že by povinni byli platiti pět a LXXX kop grošuov summy hromničné Henrychovi, a na to jest okázal zápis krále Václava a potvrzenie jiných králóv. A oni jsú Sušičští proti tomu odpierali, praviece, že jsú od staradávna králóm JJMti pánóm svým viece neplatili, než osmdesáte kop. A na to jsú svědomie okázali od pánů Pražan od obojích měst, i od jiných měst některých, kteřížto všichni jednostajně vyznávají, že jsú v svých knihách i rejstřích viece nenalezli, by JMKské viece povinni byli platiti, než toliko osmdesáte kop. A také při tom ukázali jsú kvitancí od krále Mti i od nebožčíka pana Zdenka z Štermberka i od pánuov podkomořích, že jsú nikdy viece neplatili, než summu svrchu psanú osmdesáte kop. Tu páni JMt takto vypovědieti ráčili: že Sušičští povinovati viece nejsú panu Švamberkovi platiti, než toliko osmdesáte kop grošuov, poněvadž jsú od starodávna králóm JJMti pánóm svým viece neplatili. A těch pět kop, kteréž jsú Sušičští stavili na právě, ty aby Sušičští vyzdvihli bez překážky páně Švamberkovy, a škody aby mezi nimi minuly.

Registra I. 171. b.

715.

Mezi Havlem z Bitězu a měšťany Píseckými. 1490, 14. října.

Ve čtvrtek před svatým Havlem. Jakož jest Havel z Bitězu pohnal Písecké měšťany, z nějakého statku vině je. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti ráčil rozkázati: aby Písečtí konšelé na svém právu jemu o to konec učinili, a to do svatého Martina najprve příštieho konečně.

Registra I. 172. a.

716.

Mezi Václavem Konárovským a Václavem Chotouní z Nestajova. 1490, 14. října.

Václavovi Konárovskému. Anno etc. 90. ve čtvrtek před svatým Havlem. Jakož jest Václav Konárovský pohnal před pána JMt pana Václava Chotúně z Nestajova. Tu Burjan z Křivan stoje s plnú mocí ot něho žádal jest hojemstvie, a pán JMt s radú svú k žádosti jeho odložil jim roku, aby stáli před JMtí na den svatého Martina najprv příštieho. [11. listopadu.]

Registra I. 173. a.

717.

Mezi Ctiborem z Bukovky a Zbyňkem Bochovským. 1490, 14. října.

Ctiborovi z Bukovky. Anno etc. LXXXX°, ve čtvrtek před svatým Havlem. Jakož jest Ctibor ut supra pohnal před pána JMt Zbynka Bochovce, protože by jej týž Zbyněk zhaněl. I stál jest Ctibor k svému právu, ale Zbyněk jest nestál pro nemoc svú, a položil ho za nemocného Staněk z Korythova. Tu pán JMt z té příčiny odložil jim roku, aby stáli před JMtí na den svatého Martina najprve příštieho [11. listopadu], a tu Bochovec zpraviti nemoc svú má vedle práva. A že Ctibor po své cti stojí, protož jestliže by Buoh v tom času Zbynka neuchoval, tehdy Ctiborovi to zhaněnie nemá jeho cti nic ke škodě býti.

Anno ut supra v pátek po svatém Martinu [12. listopadu]. V té při mezi Ctiborem z Bukovky s jedné, a Zbynkem Bochovcem z strany druhé. Jakož Ctibor vinil Zbynka Bochovce, že by ho zhaněl na jeho cti, tu jest jim rok byl složen před pána JMt tak, aby stál ve čtvrtek před svatým Havlem. Tu jest Ctibor stál, ale Zbynek jest nestál, než poslal jest Staňka z Korytova s plnú mocí, kterýž jest téhož Zbynka položil za nemocného. Tu pán JMt s pány raddami krále JMti odložil jest té věci až do svatého Martina, aby týž Zbyněk svú nemoc zpravil při tom času. I tu jest Ctibor na den svatého Martina opět stál jakožto puovod po své cti, ale Zbyněk Bochovec jest nestál, než poslal jest s plnú mocí Jakuba kmotra svého, aby jeho při vedl; a sám jest nemoci vedle rozkázánie nezpravil: i protož pán JMt se pány radami dávají témuž Ctiborovi za právo proti témuž Zbynkovi Bochovci. Actum feria VI. post Martini.

Registra I. 174. a.

718.

Mezi Alšem z Kozojed a Daliborem synem jeho. 1490, 14. října.

Alšovi z Kozojed. Anno etc. LXXXX°, ve čtvrtek před svatým Havlem. V té při mezi Alšem z Kozojed s jedné, a Daliborem synem jeho s strany druhé. Jakož jest Aleš vinil Dalibora syna svého z svrchkuov, kterýchžto svrchkuov jemu ani synu druhému jest v rozdiele nedal, jakož pak na to jest pokázal list podielčí, kterýžto list takto svědčí: že Dalibora syna svého zuostavuji v Vemněseši [sic] s tiem se vším statkem, což k tomu dvoru přísluší, jakož pak týž list podielčí v sobě to šíře zavierá. Tu pán, pan Jan z Janovic etc., najvyšší purkrabí Pražský a hajtman královstvie Českého, s pány raddami krále JMti ráčili jsú o tom takto rozkázati: Poněvadž list dielčí toho neokazuje, by svrchky jemu Daliborovi dával, aby on Dalibor otci svému ty všecky svrchky, v kteréž se jest uvázal toho času, když jest jemu otec toho dvoru postupoval, aby je Alšovi otci svému zase navrátil, buď koně, krávy,

svině, i vobilé i jiné všecky svrchky; a to však takto, aby on Aleš to provedl, co je těch svrchkuov, když jest se syn jeho Dalibor v ně uvazoval, po něm na schválenie páně Ješkovo, a což on tak provede Aleš, aby jemu to syn Dalibor navrátil aneb se s ním o ně slušně smluvil, ve dvú nedělí ot pruovodu pořád zběhlých, a ten pruovod má se státi konečně do svatého Martina najprv příštieho. Pakli by pan Ješek toho pruovodu sám na se vzíti a slyšeti nechtěl, tehdy aby zase stáli před pánem JMtí na hradě Pražském s těmi se všemi pruovody na den svatého Martina najprv příštieho.

R. I. 174. b.

719.

Mezi Janem ze Štěpanova a Petrem Vodičkou. 1490, 15. října.

Janovi z Štěpánova. Anno etc. LXXXX°, v pátek před svatým Havlem. Stala se jest smlúva přátelská a dobrovolná pánem JMtí a radou s Janem z Štěpánova s jedné, a Petrem Vodičkú s strany druhé, a to takováto: Že kdež jest kolivěk rukojmí byl otec svrchupsaného Jana za Petra Vodičku, že týž Petr ho má z těch všech rukojemstvie vypraviti, a to, což jest zaň dal, má jemu zase navrátiti o těchto Hromniciech najprv příštiech. Pakli by tomu dosti neučinil, tehdy týž Petr slíbil jest svú čest [a] vieru panu purkrabí na Hromnice v jeho moc se postaviti na hradě Pražském v té světnici, kdež soudí; a odtud nemá puštěn býti, leč by tomu dosti učinil. Pakli by ho Buoh v tom času neuchoval, tehdy syn jeho Jiřík slíbil jest tomu dosti všemu učiniti po otci svém, tak jakož svrchupsáno stojí. Pakli by tomu dosti neučinil, tehdy slíbil jest týž Jiřík svú čest a vieru panu purkrabí postaviti se v moc jeho na hradě Pražském na Hromnice najprv příští, a odtud nemá puštěn býti, leč by tomu všemu dosti učinil.

Postavil se Petr Vodička. Tu pan purkrabí s volí Jana z Štěpanova přidal jemu roku pod závazkem svrchupsaným do pondělého po Hromnicích najprv příštieho.

V pátek den přenesenie svatého Václava [4. března] pan purkrabie z rozkázánie pána JMti přidal jest roku Petrovi Vodičkovi do pátku před květnú nedělí najprve příštieho, tak aby se v tom času s Janem z Štěpánova umluvil, a tomu všemu dosti učinil, tak jakož se svrchu píše; pakli by tomu dosti neučinil, tehdy slíbil jest týž Petr Vodička pod závazkem svrchupsaným na den již jmenovaný postaviti se v moc panu purkrabímu na hradě Pražském v té světnici, kdež pan purkrabí soudí, a odtud nemá puštěn býti, leč by tomu všemu dosti učinil, což se svrchu píše, a toho závazku nemá prázden býti, leč by jej pan purkrabí přijma v moc svú etc.

Registra I. 175. a.

720.

Mezi Smilem z Púčan a radou královskou. 1490, 16. října.

Smil z Púčan. Anno etc. LXXXX°, v sobotu den svatého Havla. Jakož

jest pán JMt se pány radami svými vzal do své kázně Smila z Púčan z té příčiny, že jest nálezu panskému dosti neučinil etc. Tu pan purgrabie z rozkázánie pána Mti přidal jemu roku do soboty před hodem Všech Svatých najprv příští [30. října], aby tomu nálezu panskému dosti učinil. Pakli by tomu dosti neučinil, slíbil jest týž Smil z Púčan svú čest a vieru panu purgrabí postaviti se na hradě Pražském v moc páně purgrabovu v sobotu před hodem Všech Svatých. A odtud nemá puštěn býti, až by tomu dosti učinil, a toho závazku nemá prázden býti etc.

Postavil se Smil z Púčan. Tu pan purgrabie z rozkázánie pána JMti přidal jemu roku do pondělieho po suchých dnech postních najprv příštieho [28. února 1491]. A týž Smil z Púčan slíbil se jest ten den pod závazkem svrchu psaným postaviti na hradě Pražském v moc páně purgrabovu. A toho závazku etc.

Postavil se jest Smil z Púčan. Tu pan purgrabie s volí Martina Súdy z Kundratic (a pravil týž Martin, že túž vuoli dal Ctibor z Chlumu) přidal jemu roku do svatého Jiří najprv příštieho [23. dubna]. A týž Smil slíbil se jest ten den pod pokutú a závazkem svrchupsaným postaviti na hradě Pražském v moc páně purgrabovu v té světnici, kdež pan purgrabie obecně soudí. A toho závazku nemá prázden býti etc.

Registra I. 175. b.

721.

Mezi Václavem Popelem z Lobkovic a Janem Janovským z Říčan. 1490 [16. října].

V té při a ruoznici mezi Václavem Popelem s jedné, a Janem Janovským z Říčan s strany druhé. Jakož jest vinil týž Popel pravě, že by od něho člověka kúpil, a že by mu jej týž Jan ve dcky vložil, a potom že by jemu list výhostní dal, a dále vině jej, že by jemu jej slíbil postaviti na svatého Ducha. Proti tomu týž Jan nic jest neodpieral, než k slibu se znal. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto vypoviedá: Poněvadž jest jej jemu Popelovi ve dcky vložil a slíbil jej postaviti, aby tomu dosti učinil, a toho člověka aby ve dvú nedělí postavil jemu Popelovi anebo se s ním oň smluvil.

Registra I. 176. a.

722.

Mezi Jiříkem z Malešova a Janem Čabelickým na Týně. 1490, 13. listopadu.

V té při, kdež jest Jiřík z Malešova pohnal Jana Čabelického na Týně vině jej z základu propadeného. Tu Výšek z Blaštice jsa mocným poručníkem od téhož Jana Čabelického proti Jiříkovi z Malešova žádal jest hojemstvie vedle práva. Tu pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti dal jest témuž Výškovi hojemstvie tak, aby stály obě straně před pánem JMtí nazajtřie po Hromnicích. A týž

Výšek aby ten list položil, kterýž jest ráčil psáti král JMt Janovi Čabelickému o ten základ svrchupsaný, aby mu ten základ plnil. Actum sabbato post Martini.

Registra I. 176. b.

723.

Mezi Václavem Chotouněm z Nestajova a Bořkem z Dohalic. 1490, 13. listopadu.

V té při, jakož jest pan Václav Chotún pohnal Bořka z Dohalic, vině jej, že by zmocnil statku strýce jeho přirozeného sirotka děvečku, a že jiných sirotkóv jest viece, pacholíknov i děveček, kteří sú zuostali po smrti strýce jeho. Kteréhožto statku mocným poručníkem dckami učiněn, jakožto i svrchupsaný Bořek. Tu Kopanský Václav z Vranieho jsa mocným poručníkem k zisku i k ztrátě té pře od téhož Bořka proti Václavovi z Nestajova, žádal jest podle práva hojenstvie. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti dal jest jemu hojenstvie takovým obyčejem, aby týž Bořek i s stranú druhú o těchto suchých dnech najprve příštích [15. prosince] stál před soudem zemským bez puohonu, a to když najprve páni v soud zasednú. A jestliže by z které příčiny soud zemský nešel při těchto suchých dnech, tehdy aby stál ihned nazajtřie po Hromnicích najprv příštiech [3. února 1491] před pánem JMtí se všemi potřebami svými, i též před soudem zemským s potřebami svými. Actum sabbato post Martini anno etc. 90.

Registra I. 176. b.

724.

Mezi Frydrychem z Tetova a Annou z Lanšteina. 1490, 13. listopadu.

V té při a ruoznici mezi Frydrychem z Tetova s jedné, a Annú z Lanšteina s strany druhé. Kdež jest týž Frydrych vinil ji, že by jemu odkázala sto kop míšenských Katheřina ze Lhoty, teta jeho, a na to jest svědky vedl. Tu Jan Dobřanský manžel její, jsa mocným poručníkem ot své manželky té pře proti Frydrychovi Tetaurovi, mluvil jest proti svědkóm. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti z té příčiny odložil jim roku tak, aby obě straně stály před pánem JMtí nazajtří po Hromnicích najprv příštích [3. února 1491], a svrchupsaný Frydrych aby ty svědky při tom času postavil, aby sami osobně stáli. Actum ut supra.

Registra I. 177. a.

725.

Mezi Janem a Daliborem z Kozojed. 1490, 13. listopadu.

V té při a ruoznici, kdežto Jan z Kozojed vinil Dalibora bratra svého pravě, že by některé penieze i službu pobral, ješto by on k tomu též spravedlnost měl, jako i on Dalibor bratr jeho, a pravě, že jest jich otec o to nedělil; jakož pak při

tom Dalibor list dielčí jest ukázal, kterýžto list sám v sobě ukazuje, oč jest je otec podělil. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom vypovídají: Což jest svrchupsaný Dalibor po rozdielu vzal nebo vzíti má, ješto v témž listu rozdielčím neukazuje, by jich o to otec jich podělil, aby bratru svému Janovi spravedlivý diel z toho dal. Actum ut supra.

Registra I. 177. a. Srv. nález č. 718 na str. 526.

726.

Mezi Buškem Milešovským a Janem z Vřesovic. 1490, 15. listopadu.

V té při, jakož jest pan Bušek Milešovský pohnal Jana z Vřesovic vině jej, že by rybník svuoj přes smlúvu zadělával. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom rozkazuje: Aby se obojie strana při prvniem nálezu zachovali, jako s jeho mateří má. A také jakož jest psal týž Jan z Vřesovic panu Zajiecovi list, dotýkaje v tom psaní pana Buška: to psanie nic ke škodě nemá býti panu Buškovi ani k úrazu jeho cti a dobré pověsti. Actum feria II. post Martini anno etc. 90.

Registra I. 167. b. Srv. č. 701, 704 a 709 na str. 518, 520 a 522.

727.

Mezi Mikulášem Líčkem a Dorotou z Košína. 1490, 15. listopadu.

V té při, kdežto pan Mikuláš Líček vinil Dorothu z Košína pravě, že by ho zhaněla na jeho cti. Tu táž Dorotha žádala hojenstvie podle práva. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti dali sú jí hojenstvie tak, aby stály obě straně před pánem JMtí nazajtřie po Hromnicích [3. února]. A jestliže by které strany v tom času Buoh smrti neuchoval, tehdy nemá to zhaněnie žádné straně nic ku škodě býti, poněvadž oboje strana po své cti stojí. Actum feria II. post Martini anno ut supra.

Registra I. 177. a.

728.

Mezi Bořitou z Kasalic a Mikulášem mladým Babickým. 1490, 15. listopadu.

V té při, jakož jest vinil Bořita z Kasalic Mikuláše mladého Babického pravě, že by naň mocí sáhl v této mírné zemi. On proti tomu odpieral, že jest králi JMti vězněm, žádaje v tom rady, povinen-li jest odpoviedati jemu, jsa v tom vězenie, čili nic. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti z té příčiny odkládá jim roku do vrácenie JKMti do země; a když by od JMti obesláni byli, aby před JMtí stáli. Actum eodem die ut supra.

Registra I. 177. b.

729.

Mezi paní Smiřickou a Ctiborem z Cimburka. 1490, 15. listopadu.

V té při mezi paní Smiřickú a Ciesařem, hajtmanem pana Tovačovského na Boleslavi. Jakož jest byla ruoznice mezi nimi o clo v Byšiciech, kdežto Ciesař stoje s mocným listem od pana Ctibora Tovačovského otpieral jest tomu clu a pravě, že sú lidé pana Tovačovského ještě za zdraví nebožtíka pana Smiřického nikda toho cla v Byšiciech nedávali. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom ráčili sú rozkázati: Poněvadž prve s lidí pana Tovačovského cla nebylo jest tu v Byšiciech bráno, i z té příčiny aby ještě z těch lidí bráno nebylo až do země vrácenie JKMti. A o tu věc bude-li která strana žádati roku složenie před JKMt, to buď při jich dobré vuoli, a když je JMt před se obešle, a při čemž JKMt bude ráčiti jednoho každého zuostaviti, to stuoj při tom. Actum ut supra.

Registra I. 177. b.

730.

Mezi Janem Smiřickým a měšťany Nymburskými. 1490, 15. listopadu.

V té při a ruoznici, kteráž byla mezi panem Janem Smiřickým s jedné, a měšťany Limburskými s strany druhé o clo. Kdežto čtyry koně byl jest vzal pan Smiřický pro clo; a to se jim stalo bez viny, praviece, že jest clo nové proti svolenie zemskému neprohlášené i promlčané, jakož pak to i registry pokázali sú. Proti tomu pan Smiřický odpieral, zamietaje se majestátem krále JMti, v kterémžto majestátě žádného obdarovánie nenie, aby měl bráti clo z koní, kteréž ženú anebo vedú na prodaj, než toliko s koní vozních. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom vypovídají: Poněvadž v majestátu nenie dotčeno o koních vedených k trhu anebo honných a stádních, z té příčiny aby pan Smiřický ty čtyry koně měšťanóm Limburským navrátil ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, a to bez pohoršenie těch koní, nebo jest je pobral nemaje práva k tomu. Actum feria II. post Martini anno etc. 90.

Registra I. 178. b.

731.

Mezi Alexandrem z Petrovic a Hynkem Štěpanickým. 1490, 16. listopadu.

V té při a ruoznici, kdež jest pohnal Alexandr z Petrovic pana Hynka Stěpanického vině jej, že by člověka u něho zastihl jménem Hřešila mladého, kterýž jest mu nešlechetně učinil, dceru jemu ulúdil, při tom že by jemu statek pobral, klenoty i hotové penieze. A že by týž pan Hynek žádán byl od téhož Alexandra, aby se jím ujistil; potom i od krále JMti jest list psán panu Hynkovi, aby se týmž člověkem ujistil, a před JMtí aby jej postavil. A jestli by ho nepostavil, že o ty

škody k jeho statku hledieno bude. Tu on proti tomu odpieral jest pravě, že téhož člověka déle, než jest smlúvu měl s komorníky, držel v své vazbě. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž jest týž pan Hynek nezachoval rozkázánie krále JMti, a téhož člověka nepostavil před JMtí, z té příčiny dává se témuž Alexandrovi za právo, aby ve dvú nedělí ot dnešnieho dne pořád zběhlých ty penieze i jiné věci, kteréž jest týž Hřešil pobral, pan Hynek Alexandrovi zaplatil, což by provedl před menšiemi úředníky Pražskými na jich schválenie. Actum feria III. post Martini.

Registra I. 178. a.

732.

Mezi Tomášem Horňateckým a Havlem z Břežan. [1490, 16. listopadu.]

V té při, kdežto Thomáš Horňatecký vinil Havla z Březan nápravníka a člověka panen ot svatého Jiří pravě, že jest zaň slíbil k židu Isákovi z Kladska listem za XLII kopy míšenské, jakož ten list jest ukázal, v kterémžto listu jest týž Havel svrchupsaný jistcem a Horňatecký rukojmí. A dále Horňatecký jej vinil, že by výše nad ten list zniklo škody a lichvy V kop grošuov českých, aby jej též z těch ze všech škod vyvadil, kteréž jest proň vzal. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto mezi nimi vypoviedá: Poněvadž jest Thomáš za téhož Havla viery slíbil, aby jej on konečně ve dvú nedělí pořád zběhlých vyvadil, což se té summy XL kop míšenských dotýče, jakož ten list šíře ukazuje. A nechce-li mu věřiti, aby mu uručil. A což se dotýče těch V kop groš. českých, kteréžto výše nad list ukazují, jakož se jest týž Thomáš Horňatecký registry zapsal, ty škody i lichvu Thomáš Horňatecký aby okázal ve dvú nedělí pořád zběhlých. To učiní ten pátek po Hromniciech najprve příštích [4. února 1491]. A Thomáš Horňatecký aby položil list hlavní v moc páně purgrabovu v pondělí najprv příští [22. listopadu].

Registra 179. a.

733.

Mezi Pavlem Snětským a Janem Šťávou spolu s Machkem Voškrdem. 1490, 16. listopadu.

Pavlovi Snětskému. V té při, kdežto pohnal jest Pavel Snětský purgrabí na Včeradiciech Jana Šťávu a Machka Voškrdu, měštěníny z Hořovic, vině je, že by od něho voly kúpili a jemu že by jich nezaplatili. A oni proti tomu odpierali, že sú jemu uručili listem s rukojmí Zdenkem z Zemtihavy. A on proti tomu vinil je, že sú jemu nad ten list slíbili ty voly zaplatiti, kteréž sú od něho koupili, jakož jest pak týž Pavel tu věc provedl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedá: Poněvadž jest týž Pavel tu věc provedl,

aby jemu týž Šťáva a Voškrd ty voly zaplatili, a to konečně ve dvú nedělí ot dnešnieho dne pořád zběhlých. Actum feria III. post Martini anno etc. 90.

Registra I. 180 a. Srv. svědomí č. 702 a 712 na str. 518 a 524.

734.

Mezi Dorotou rychtářkou z Velvar a měšťany Velvarskými. 1490, 16. listopadu.

Staré rychtářce z Velvar. V té při, kteráž jest byla mezi Dorothú starú rychtářkú z Velvar s jedné, a měšťany Velvarskými s strany druhé. Jakož jest je vinila, že by oni užitky její brali, kteříž sú jí příslušely k rychtě tu v Velvařích, tu oni proti tomu odpierali praviece, že s ní o to smlúvu mají, a ta smlúva že jest v registrách páně purkrabových hradu Pražského zapsána, a že sú od ní tu rychtu koupili. A ona jest proti tomu odpierala pravieci, že sú jí ty užitky prve brali, než jsú od ní tu rychtu kúpili. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt i s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedá: Poněvadž toho v svrchu psaných registrách psáno nenie, by se s ní o to smluvili, což sú jí užitkuov brali před koupeniem té rychty, a oni jsúce tázáni sami též pravili: aby jí to zaplatili tíž Velvarští Dorothě rychtářce od toho času, jakož jest ji přijala dědička na spolek až do prodánie té rychty, a to ve dvú nedělí pořád zběhlých od dnešnieho dne konečně, však tak, což by táž rychtářka provedla před menšími úředníky Pražskými na jich schválenie. Actum ut supra.

Registra I. 180. a.

735.

Mezi Černčickým a Jeníkem z Uherska. 1490, 16. listopadu.

Pan Črnčický. V té při, kdežto stál jest pan Črnčický s mocným listem ot panny Elšky proti Jeníkovi z Uherska; tu Jeník žádal jest hojenstvie. Tu pan etc. JMt s pány radami krále JMti dali jemu hojenstvie, tak aby stály obě straně nazajtřie po Hromniciech najprv příštiech [3. února]. Actum feria III. post Martini anno etc. 90.

Registra I. 180. b.

736.

Mezi Janem Homolí a Jeníkem z Uherska. 1490, 16. listopadu.

Jan Homole. Kdežto Jan Homole stál jest proti Jeníkovi z Uherska vině jej, i žádal jest Jeník pohnaný hojenstvie. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti dali jemu hojenstvie, tak aby stály obě straně nazajtří po Hromniciech najprv příštích. Actum feria III. post Martini anno etc. 90.

Stál jest Jeník nazajtřie Hromnic [3. února 1491], ale Jan Homole nestál, i kázal jest pán JMt Janovo Homolevo nestánie znamenati.

Registra I. 180. b.

737.

Mezi Václavem Kopanským z Vraného a poručníky dcery Doroty Chalupovic. 1490, 16. listopadu.

Poručníkóm nebožky panny Dorothy, Chalupovic dcery. Jakož jest je Václav Kopanský z Vraného pohnal, vině je z listu, kterýž svědčí na dvě stě kop míšenských na pana Biskupa Beneše, pravě se na ten list větší spravedlnost mieti, kteříž oni mají, s dobrú vuolí od též Doroty panny řádně, i toho jest neprovedl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt i se pány radami krále JMti z té příčiny dali sú týmž poručníkóm za právo, a to jest ústně skrze pana Vojieře vyrčeno. Actum feria III. post Martini anno etc. LXXXX°.

Registra I. 181. a.

738.

Opověď Doroty z Vlastislavě. 1490, 16. listopadu.

Anno ut supra. Dorotha z Vlastislavě opověděla se jest před panem Janem z Janovic etc. JMtí o manstvie, kteréž má, že téhož manství všecku povinnost učiniti chce, a to z té příčiny, že jest Zigmund Ostrovský již umřel, kterýž jest tu povinnost králi JMti za ní činiti měl. Protož té opovědi paměť pán JMt rozkázal znamenati, že ji nynie při tom zuostavuje, až do šťastného vrácenie krále JMti do země anebo do širšieho o tom JMti rozkázánie.

Registra I. 181. a.

739.

Mezi Janem Zvířetickým a židem Munkem z Kolína. [1490, 16. listopadu].

Panu Janovi Zveřetickému. Jakož jest vinil před pánem JMtí pan Jan Zveřetický žida Munku z Kolína, aby mu list vrátil, za kterýž mu jest byl slíbil za žida Krále, že mu vrácen má býti; kterýžto list svědčí na CXXIV kopy míšenských grošuov. A Munka jest tomu odpieral a pravě, že mu jest za jiný slíbil, kterýž svědčí na XL kop grošuov míšenských, a že mu jest ten vrácen a poslán po panu Petrovi bratru jeho. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt z té příčiny ráčil jest jim roku odložiti, tak aby stály obě straně před JMtí na hradě Pražském ten úterý před suchými dny adventními najprv příštiemi [14. prosince] se všemi potřebami a pruovody svými v hodinu XVIIItú.

Stály sú obě straně. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt ráčil jim roku odložiti, aby stály obě straně nazajtřie po Hromniciech najprve příští [3. února 1491].

Stál jest Jakub Byliš mocný poručník Munky žida z Kolína listem, ale pan Jan Zvieřetický jest nestál.

Registra I. 181 b.

740.

Mezi Elenou z Štěstic a Danielem z Křivé Vsi. 1490, 30. listopadu.

Anno ut supra feria III. in die Andree. Eleně z Ščestic. Paní Elena z Ščestic stojeci osobně před úřadem pána JMti seznala se jest, že při svú, o kterúž činiti má s Danielem z Křivévsi, porúčí mocně k zisku i k ztrátě urozenému panoši Václavovi ze Znančic.

Stál jest Václav v pondělí před svatú Pryškú [17. ledna 1491] na místě Eleny z Štěstic ku právu, ale Daniel z Křivévsi jest nestál. Tu pán JMt etc. kázal zapsati témuž Václavovi právo ustané proti Danielovi.

Registra I. 182. a.

741.

Mezi Markétou ze Štěnovic a Matysem židem z Prahy. 1491, 3. ledna.

Paní Markéthě Michalové z Štěnovic. Anno etc. 91. feria II. post novum annum. Jakož jest pohnala paní Markéta z Štěnovic před pána JMt Matysa žida z Prahy, i stály sú obě straně. Tu pan purkrabie z rozkázánie pána JMti odložil jim roku, tak aby stály obě straně před pánem JMtí na hradě Pražském ten úterý po Hromniciech najprve příští [8. února] v hodinu XXtú.

Týž den a táž Markétha stojeci osobně před úřadem pána JMti seznala jest, že při svú, o kterúž činiti má s Matysem židem a s Zuzannú, mocně k zisku i k ztrátě porúčí urozenému panoši Thobiášovi z Rybieho.

Registra II. 182. a.

742.

Mezi Vavřincem z Tábora a Hájkem. [1491, 3. ledna.]

Vavřinec z Tábora pohnal Hájka, i týž Hájek stoje před pánem JMtí, žádal hojenstvie, i dáno jest jemu hojenstvie, tak aby stál tu sobotu po Hromniciech [5. února].

Stál jest Vavřinec z Tábora k svému právu, ale Hájek jest nestál. I psáno témuž Hájkovi, aby se všemi potřebami stál v sobothu suchých dní postních najprv příštiech [26. února].

Registra I. 183. a.

743.

Mezi Jindřichem Veselickým spolu s Duchkem z Dobrušky a Vítem z Ledče. 1491, 3. ledna.

Jindřich Veselický a Duchek z Dobrušky. Anno etc. 91. feria II. post novum annum. Jakož jsú pohnali svrchu psaní Jindřich a Duchek Víta z Ledče, úředníka na Vokoři, před pána JMt, tak že státi sú měli před JMtí na hradě Pražském v pondělí po novém létě. I stáli sú svrchupsaní Jindřich a Duchek, ale

Vít jest nestál. I dáno jest jim za právo ustané, a potom dán jest jim na téhož Víta list zatýkací.

Feria IV. ante Epiphaniam Domini [5. ledna]. Jindřich z Veselice a Duchek z Dobrušky osobně stojíce před úřadem pána JMti vyznali sú, že při svú, o kterúž činiti mají s Vítem z Ledče, mocně k zisku i k ztrátě porúčejí urozenému panoši Thobiášovi z Rybieho. Actum anno ut supra.

Registra I. 183. b.

744.

Mezi židem Izákem Černým a Janem od sv. Jakuba ze Zahrad. 1491, 17. ledna.

Izákovi židu Črnému. V pondělí den svatého Anthonii. Jakož jest slyšal pan purgrabie z rozkázánie pána JMti Izáka žida Črného a Jana od svatého Jakuba z Zahrad, člověka panny abatyše od svatého Jiřie, i tu jest jim pan purgrabie odložil roku, tak aby stály obě straně před pánem JMtí na hradě Pražském v úterý po Hromnicích najprv příští [8. února] s potřebami.

Registra I. 184. a.

745.

Mezi Jírou nápravníkem ze Zálesí spolu s matkou Vítkou a Václavem Jankovským. 1491, 17. ledna.

Jírovi nápravníkovi. Feria II. die sancti Anthonii. Jíra nápravník z Zálesí a Vítka pohnáni stáli sú ku právu svému, ale Václav Jankovský puovod jest nestál. Tu pán JMt etc. kázal jest jich stání a jeho nestánie znamenati. Týž den táž Vítka poručila jest při svú mocně stojeci osobně před úřadem k zisku i k ztrátě Jírovi z Zálesí, synu svému.

Registra I. 184. a.

746.

Mezi Markétou ze Štěnovic a Haškem z Wartemberka. 1491, 17. ledna.

Paní Marketě z Štěnovic a na Roztokách. Jakož jest pohnala před pána JMt pana Haška z Wartmberka z nezdržalé smlúvy, i stála jest paní Markétha k právu svému; ale pan Hašek jest nestál. I dáno jest též Michalové právo ustané. Actum feria II. die sancti Anthonii anno etc. 91.

Registra I. 184. b.

747.

Mezi Ctiborem z Bukovky a Janem Hrádkem. 1491, 4. února.

V té při, kdežto Ctibor z Bukovky vinil Jana Hrádka z toho, že by krčmu novú vysadil jemu ke škodě. Tomu odpieraje Jan Hrádek okázal jest majestát krále

JMti na tu krčmu, kdežto JMt týmž majestátem k tomu svú vuoli ráčil jest dáti, však takově, aby to bylo jiným všem bez ujmy na jich spravedlnostech. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti z té příčiny takto o tom vypovídají: aby Jan Hrádek té krčmy tak bez šenkovánie nechal až do vrácenie krále JMti. Než bude-li moci sobě týž Jan Hrádek co viece na králi JMti obdržeti, to stuoj při tom. Actum feria VI. post purificationem anno etc. 91.

Registra I. 185. a.

748.

Mezi Janem Borajčkou a Janem Dubánkem. 1491, 4. února.

V té při, kdežto Jan Borajčka, jsa mocným poručníkem statku i sirotkuov nebožtíka Vokáče, vinil jest Jana Dubánka pravě, že by žena jeho nebožka měla právo a nápad otce svého ve dcky klásti témuž Vokáčovi, a on Dubánek že by měl vedle ní a za ni zpravovati vedle řádu a práva zemského, a že by ta věc Janem Dubánkem obmeškána byla, že jest ve dcky nevloženo, a že ten statek po smrti ženy jeho na králi JMti jest vyprošen. Proti tomu Dubánek jest odpieral pravě, že jest za svú ženu nic nesliboval, by měla ve dcky klásti; než k tomu se jest znal, že jest řekl, když by jeho žena nebožka ve dcky kladla, že by vedle ní zpravovati chtěl. Jakož pak týž Borajčka na to některé svědky jest vedl, kteřížto svědkové k témuž rozomu svědčí, k čemuž se jest Dubánek znal. A pravie týž Dubánek, což sú jemu po jeho ženě jmenovali, že jest proti tomu obvěnil vedle řádu a obyčeje zemského, a že jest viece učiniti povinovat nebyl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom vypovídají: Poněvadž jest jemu Dubánek za svú ženu nic nesliboval, a týž Vokáč že jest jí za její živnosti k tomu nepřipravil, aby mu ve dcky kladla, i sám se jest v tom obmeškal, protož z té příčiny Janovi Dubánkovi dává se za právo. Actum ut supra anno et die.

Registra I. 185. a.

749.

Mezi Janem Dubeckým a Janem Škvoreckým. 1491, 5. února.

V té při a ruoznici mezi Janem Dubeckým s jedné, a panem Janem Škvoreckým s strany druhé. Jakož jest Jan Dubecký vinil pana Škvoreckého pravě, že by naň pan Škvorecký pravil, kdež jest byla některaká puotka vznikla u Bartoše na Novém Městě, že by se brániti nesměl, a že by s mečem za kamna utekl. Proti tomu odpieraje pan Škvorecký pravil jest, že sem já toho na tě nepravil, než že sem to slyšel ot dobrého, urozeného člověka. Jakož pak vystavil jest Buřenického mladého, kterýž jest tak seznal, jakž jest pan Škvorecký pravil. Proti tomu Jan Dubecký svědky jest vedl, kteřížto sú vyznali, že sú při tom byli, a že sú neviděli,

by utíkal, a že neměl před kým utíkati, neb jest se s žádným nevadil, ani s kým co činiti měl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti ráčili sú žaloby i odpor i svědomí s pilností bedlivú vážiti, i o tom takto vypovídají: Poněvadž pan Jan Škvorecký postavil jest Buřenického, od kteréhož jest slyšel tu řeč, že jest tomu dosti učinil, a protož z té příčiny pan Jan Škvorecký Janovi Dubeckému na jeho čest nic jest osobú svú nesáhl, poněvadž jest slyšenú řeč pravil, a on Buřenický jest se k tomu seznal, a on Jan Dubecký také podle svědkuov svých v té puotce jest nic neučinil, ješto by na jeho cti nebo na dobré pověsti měla jaká ujma býti. A dále kdež jest týž Jan Dubecký pravil, že by úplatky pan Škvorecký činil za zlodějstvie vedle nálezu panského. A on tomu pan Škvorecký odpieraje pravil jest, že to tak nenie, aby to naň provedl, komu jest jaký úplatek činil za které zlodějstvie. A on Dubecký pravil jest, že by Zikmundovi Mléčkovi za kůži kraví dva zlatá dáti musil. Jakož pak na to svědomie jest vedl téhož Zigmunda Mléčky, kterýž takto seznal: Že mu se byla jeho kmetičně kráva ztratila, a že se jí na Škvorci doptal, a že mu ji zaplatil pan Škvorecký; než toho pověděti já neumiem, koupil-li ji pan Škvorecký, aneb kde jest ji vzal. Proti tomu pan Škvorecký odpieraje pravil jest, kterak k té krávě jest přišel, že sú jeho služebníci jdúce z krčmy ji nalezli ve vsi v Radušíně v pusté chalupě, a že sú ji do jeho dvora na Škvorec přihnali. A že jest tu kázal provolati po kostelech i jinak ptáti se, jestliže je kto ztratil krávu, jakož pak to jest svědomiem provodil úředníkem, kterýž tehdáž u něho byl, a Šestajovským, že jest to tak. To také páni JJMt s pilností ráčili sú vážiti, žalobu, odpor i svědomie, i takto o tom ráčili sú vypovědieti: Že on Jan Dubecký dostatečně jest toho neprovedl, by pan Jan Škvorecký jakými úplatky zlodějstvie uplacoval, ješto by to jemu na jeho cti a pověsti dobré jaká újma a škoda měla býti. Actum sabbato post purificationis beate Marie virginis anno etc. 91.

Registra I. 185. b.

750.

Mezi Wolfem z Janovic a hrabětem z Gleichu a na Bečově. 1491, 5. února.

V té při a ruoznici mezi panem Wolfem z Janovic s jedné, a panem hrabí z Kleychu na Bečově s strany druhé. Kdežto týž pan Wolf vinil jej pravě, že by naň mocí sáhl a jeho služebníky zjímal na silnici královské, kteréžto silnice, pan Wolf pravil, že jest v drženie a jí užívá od staradávna v zástavě králuov Českých JMtí. Proti tomu odpieral Ratiborský, stoje s plnú mocí ot pana z Plavna, pravě tak, že jest dědictvie pana z Plavna, než toliko že pan hrabě drží v zástavě ot pana z Plavna ten zámek, k kterémužto zámku že by ta cla příslušela, tak jest pravil. Proti tomu odpieral pan Wolf pravě, že nic činiti nemá s panem z Plavna, a že jest o ty silnice na panu hofmistru přestáno, než toliko vině pana hrabí z moci, že jest naň mocí

sáhl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. s pány raddami krále JMti takto o tom rozkazují: Poněvadž pan hofmistr jest tu věc na se vzal, což se pana z Plavna dotýče, aby ta věc tak stála do rozeznánie páně hofmistrova, když mu se pán Buoh dá ve zdraví zase vrátiti. A v tom času aby žádnú mocí na se nesahali, než při tom aby se tak zachovali, při čemž jest je pan hofmistr zuostavil. A což se té moci dotýče, z kteréž jest pan Wolf vinil pana hrabí, zdá-li se panu Wolfovi viniti pana hrabí z moci anebo z škod, právo se jemu nezavierá; než ty služebníky páně Wolfovy pan hrabie aby je konečně v témdni propustil, a jim všecko navrátil, což jest jim koli pobral. Actum sabbato post purificationem beate Marie anno ut supra.

Registra I. 186. b.

751.

Mezi Alexandrem z Petrovic a Hynkem Štěpanickým. 1491, 7. února.

Při tom nálezu, kdež se jest stal mezi Alexandrem z Petrovic a panem Hynkem Štěpanickým, kdežto týž Alexandr měl jest provésti, co jest jemu Hřešil mladý škody učinil a pobral, a pokudž by provedl, to aby jemu ot pana Hynka zaplaceno a dáno bylo. I provedl jest dvěma komorníky zemskými, že se jest týž Hřešil přiznal k padesáti kopám míšenských grošuov a k šesti kopám grošuov českých a k koni, že jest Alexandrovi vzal; protož k čemuž se jest týž Hřešil seznal, totiž k padesáti kopám míšenským a k šesti kopám grošuov českých a k koni, to pan Štěpanický aby dal témuž Alexandrovi ve dvú nedělí od dnešnieho dne konečně. A ten kuoň aby jej témuž Alexandrovi slušně zaplatil. Actum feria II. post Dorothee anno etc. 91.

Registra I. 178. a. Srv. nálezy č. 669 a 731 na str. 503 a 531.

752.

Mezi Fridrichem Vlčkem z Tetova a Annou z Landšteina. 1491, 7. února.

V té při a ruoznici mezi Frydrychem Vlčkem z Tetova s jedné, a Janem Dobřenským, mocným poručníkem Anny z Lantšteina manželky své, s strany druhé. Jakož jest vinil túž Annu z Lantšteina pravě, že by jemu odkázala Anna Ratiborská ze Lhoty sto kop grošuov míšenských, a že by táž Anna po jejie smrti statek jejie pobrala. Jakož pak toho dobrú vuoli zrušenú i zřízenie její, kteréž jest učinila, týž Dobřenský jest okázal; i tázán jest týž Dobřenský, za její-li živnosti ta dobrá vuole a zřízenie čili po její smrti jest zrušena? A Dobřenský jest řekl, že po její smrti. Jakož pak jest týž Dobřenský kšaft a zřízenie její poslední okázal, žádaje při tom zachován býti. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt se pány raddami krále JMti přeslyševše žaloby i odpory obú stran a pilně váživše na obě straně, takto o tom vypoviedají: Poněvadž jest táž Anna Ratiborská za živnosti své té dobré vuole a zřízenie nezrušila, a oni tú dobrú vuolí statku jejieho po jejie smrti dobyli, a táž

dobrá vuole a zřízenie svědčí, komuž by koli táž Ratiborská za svého zdravie anebo na smrtedlné posteli co otkázala ústně, že to má moc mieti; a týž Vlček to jest svědomiem provedl, že se jest Anna manželka Dobřanského po smrti Anny Ratiborské k tomu znala, že témuž Vlčkovi také sto kop otkázala: i z té příčiny dává se témuž Vlčkovi za právo, tak aby jemu týž Dobřenský těch sto kop dal, anebo se s ním umluvil ve dvú nedělí pořád zběhlých konečně. Actum feria II. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 187. a.

753.

Mezi Kryštofem z Hernstorfu a Jindřichem Šťastným. [1491, 7. února.]

V té při a ruoznici mezi Kryštofem z Hernstorfu s jedné, a panem Jindřichem Šťastným z strany druhé. Kdežto týž Kryštof vinil jest pana Šťastného pravě, že by jemu dlužen byl nebožtík strýc jeho pan Jan z Walšteina dvě stě a XXV zlatých vše uherských, jakož pak na to jest list ukázal týž Kryštof na papieru s pečetí, kterýmžto listem týž pan Jan jemu slibuje ten dluh zaplatiti, totižto dvě stě a XXV zlatých vše uherských, a své dědice i nápadníky, kteříž by jeho statek po jeho smrti drželi, zavazuje, aby povinni byli ten dluh svrchupsaný témuž Kryštofovi zaplatiti. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom vypovídají: Poněvadž týž pan Jan svrchupsaný zavázal se sám i dědice své a nápadníky témuž Kryštofovi, a pan Jindřich jest nápadníkem k tomu statku po strýci svém, i z té příčiny dávají tomu listu moc ku plněnie; a on pan Jindřich aby jemu ten dluh svrchupsaný Kryštofovi konečně ve dvú nedělí ot dnešnieho dne pořád zběhlých dal a zaplatil, anebo se s ním umluvil. A dále což se dotýče služby jeho, z kteréž jest vinil téhož pana Šťastného, a pravě, že by jemu strejc jeho neboštík svrchupsaný tu službu zaplatiti povinen byl, a týž pan Jindřich po jeho smrti, poněvadž jest v držénie statku jeho: tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti odkládá toho do úterého po suchých dnech postních najprve příští[ho] [1. března], tak aby stáli před pánem JMtí a před pány raddami krále JMti k konečnému rozsudku v hodinu XIIIItú.

Registra 187. b.

754.

Mezi Žibřidem z Mostku a třemi židy. 1491, 7. února.

Jakož jest pohnal do komory krále JMti Žibřid z Mostku Maggera Hořovského žida z Piesku a Mojžieše a Davida židy z Budějovic. I stáli sú židé před pánem JMtí na Hromnice, k kterémužto dni byly sú ty pře odloženy, ale Žibřid jest nestál. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti znamenavše, že by ta pře bez přítomnosti JKMti rozsúzena býti nemohla, protož z té příčiny té

pře odkládají témuž Žibřidovi a židuom do šťastného vrácenie krále JMti do země. A bude-li chtieti Žibřid dále židy z čeho viniti, aby jich hleděl právem. Actum feria III. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 188. a.

755.

Mezi Janem Strašnickým a Markétou Plzákovou. 1491, 8. února.

V té při, kdežto Jan Strašnický vinil Markétu Plzákovú pravě, že za Jana z Nebřezin muže jejieho z viery slíbil a zaň dáti musil XXV kop grošuov a XL grošuov vše českých Danielovi ze Žlutic. Jakož pak jest na to kvitancí okázal od téhož Daniele, a pravě tak, že jest táž Markéta Plzáková mocnú poručnicí i nápadnicí statku téhož Jana muže svého po jeho smrti, a že by jemu to povinna byla dáti, což za muže jejieho dal. Jakož pak jest na to vajpis okázal ot desk zemských pod pečetí úředníkóv, kterýžto zápis sám v sobě to šíře okazuje. Proti tomu jest odpieral Kerunk z Lomu, jsa mocným poručníkem té pře od též Markéty, pravě, že by vedle zápisu toho, kterýž jest muž její nebožtík učinil dckami, že by toho dluhu táž Plzáková platiti povinna nebyla. I tázán jest týž Kerunk ot pána JMti i ot pánuov, měla-li by Plzáková jaké věno po muži svém, z té příčiny chtiece ji v tom opatřiti. Tu jest pověděl týž Kerunk, že nemá žádného věna, než ten zápis dckami ot muže svého. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti slyševše pře i zápis, kterýž jest dckami učiněn též Plzákové ot muže jejieho, pilně váživše, takto o tom vypovídají: Poněvadž jí zápis dckami na věno neukazuje, než toliko že ji mocnú poručnicí a nápadnicí činie po své smrti statku svého, z té příčiny dává se témuž Strašnickému za právo, aby ona Markéta Plzáková jemu těch XXV kop grošuov a XL grošuov vše českých dala ve dvú nedělí konečně pořád zběhlých, a nechce-li jí věřiti, aby jemu uručila. Actum feria III. post Dorothee.

Registra I. 188. b.

756.

Mezi Jiříkem z Malešova a Janem Čabelickým. 1491, 8. února.

V té při, kdežto Jiřík z Malešova vinil pana Jana Čabelického pravě, že by člověk jeho Šíma vymluvil a vysliboval Václava Kolmanova bratra z práva ze vsi Teměnína, kterýžto Václav témuž Jiříkovi jest nešlechetně učinil, že mu zlodějsky statek jeho pokradl a jej pustil pryč týž Šíma člověk pana Čabelického. A týž Jiřík dávaje vinu panu Čabelickému, že jest se týmž Šímú pro takový účinek zle ujistil, pravě, že by jemu z té příčiny týž pan Jan Čabelický tiem povinen byl, což jest jemu ten zločinec prokladl [sic]. Proti tomu Jan Čabelický okázal list krále JMti, v kterémžto listu JMt panu Čabelickému přikazuje, aby ten základ, kterýž jest Šíma

propadl, témuž Jiříkovi Malešovskému dal. A přes to JMt rozkazuje panu Čabelickému, aby na čas jmenovitý před JMtí stál, a z čehož by jej dále vinil týž Jiřík, aby jemu práv byl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom rozkazuje: Aby pan Čabelický ten základ propadený téhož Šímy v moc pána JMti položil konečně v středu o suchých dnech postních najprve příštích [23. února]; a na toho zločince Václava aby se s pilností ptal, a jestliže se ho doptá, aby jej postavil a sám s ním stál na den Svátosti [15. dubna]. A optaj ho nebo neoptaj, tehdy aby sám vždy na týž den stál, a tu z čehož by jej týž Jiřík vinil, aby jemu práv byl. Actum feria III. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 189. a. Srv. nálezy č. 722 a 771 na str. 528 a 548.

757.

Mezi Václavem Kladivem a sestrami Anežkou a Barborou ze Střmelic. 1491, 8. února.

V té při, kdežto Václav Kladivo vinil Anežku a Barboru sestry ze Střmelic, pravě, že by Václav ze Třmelic odkázal Havlovi z Sobučic sirotku svému C kop grošuov míšenských. Jakož pak na to jest kšaft ukázán, kterýmžto kšaftem týž Václav zřízenie jest učinil; při tom týž Kladivo kšaft také ukázal jest, kterýmžto týž Havel odkazuje to všecko právo své mateři své Anně. Jakož pak od též Anny okázal jest list mocný, kterýmžto Kladivovi porúčí, dávajíc mu plnú moc k dobývánie té spravedlnosti. Proti tomu jest odpieral Václav z Horňátek, pravě, že jest ten sirotek byl nepropuštěný ot nebožce Václava ze Střmelic, a že jest té moci neměl týž sirotek statku svého odkazovati, a že jest naň spravedlivě přišel jakožto na pána držitele statku po témž Václavovi z Střmelic. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto té věci odkládá na takový spuosob, aby oboje strana stála před pánem JMtí a před pány na hradě Pražském v pátek den Svátosti najprve příští [15. dubna] s pruovody, byl-li jest týž Havel sirotek svrchupsaný propuštěn ot Václava ze Třmelic anebo nepropuštěný, anebo od potomních držitelóv statku po témž Václavovi ze Třmelic, a také jestli mátě od téhož sirotka oddělena, i s jinými potřebami, což by jim k jich spravedlnosti potřebí bylo s obú stran. Actum fer. III. post Dorothee anno etc. XCI°.

Registra I. 189. a. Srv. nález č. 772 na str. 549.

758.

Mezi Haškem z Vrabí a bratrem jeho Václavem. 1491, 9. února.

V té při, kdežto Hašek z Vrabí vinil Václava bratra svého, že jest jemu zuostavil věno ženy své na dielu jeho, kterýmž jest ho oddělil, žádaje aby mu očistil. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom roz-

kazují: aby Václav z Vrabí bratru svému Haškovi to věno s jeho dielu svedl a očistil konečně do suchých dní postních najprve příštích [23. února]. Actum feria IV. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 190. b.

759.

Mezi Šnoblem a Mikulášem Střelou. 1491, 9. února.

Janovi Šnoblovi. Tu kdež jest byla ruoznice vznikla mezi Šnoblem a panem Mikulášem Střelú vo vzatek Haželský, kdež jest týž Šnobl panu Střelovi z toho vinu dával, že mu jest bitunku na jeho koně nedal, což jest mělo přijíti z toho vzatku. A on odpieraje tomu pan Střela pravil jest, že mu tiem povinovat nenie. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti podali sú stranám přátelské smlúvy. I když se nemohli přátelsky smluviti, i tu páni žádali sú stran nadepsaných, aby jim to v moc dali; i tak sú učinili. I prosili sú páni pana Střely, aby to pro ně učinil, ne z práva ani z povinnosti, ani by mu co dlužen byl, aby dal Šnoblovi deset kop grošuov českých v pátek o suchých dnech postních najprve příštích [25. února]. A pan Střela jest to pánuom k vuoli učinil. A což se toho dluhu dotýče, jakož jest pan Střela vinil Šnoble ze XIIIIti zlatých, o to jsú také přátelsky srovnáni, aby pan Střela z toho dluhu viece Šnoble nenapomínal budúcně a věčně. Actum feria IV. post Dorothee anno ut supra.

Registra I. 191 a.

760.

Mezi Jeníkem [z Uherska?] a Pardubským. 1491, 11. února.

Jakož jest ruoznice byla mezi panem Jeníkem a panem Pardubským, kdežto pan Jeník vinil pana Pardubského, že jest se v nové dluhy dlužil, a že by těch platiti povinovat nebyl. I tu jsú se dobrovolně svolili, aby o tu věc stáli před pánem JMtí na den Svátosti [15. dubna], a tu z čehož se s obú stran viniti budú, aby sobě právi byli. Actum feria VI. post Dorothee.

Také pán JMt k žádosti a prosbě pana Pardubského ráčil jemu glejt dáti do toho času proti židóm.

Registra 191. a.

761.

Mezi Izákem židem Černým a Janem ze Zahrad. 1491, 11. února.

Izákovi židu Črnému. Anno ut supra feria VI. post Scolastice. V té při mezi Izákem židem Črným z Prahy z strany jedné, a Janem z Zahrad člověkem panny abatyše od svatého Jiřie z strany druhé. Jakož jest vinil Izák žid téhož člo-

věka pravě, že by puojčil Martinovi Syrníkovi deset kop grošuov míšenských, a že by jemu měl s nich lichvy dávati s každé kopy na týden po puol groši míšenském, a pravě, že děti jeho i on sám nápadníci jsú a držitelé statku téhož Martina Syrníka. Proti tomu jest Jan odpieral, pravě tak, že jeho statek nenie než dětí jeho, a že nenie povinen za umrlého odpoviedati. I tázán jest týž Jan po Syrníkově-li smrti jsú se uvázali v statek jeho; a on jest pověděl, že po jeho smrti. A žid Izák ukázal jest svědomie od pergmajstra, kdež svědčí, že týž Martin Syrník znal se před ním, že jest dlužen židu Izákovi deset kop grošuòv míšenských, a že jemu je chtěl na své vinici zapsati, a on že jemu toho dopustiti nechtěl. A týž Jan také jest svědomie přinesl od téhož pergmaistra, ač jest v některých slovích sobě odporné, ale proto vyznává v témž svědomie, že se jest nebožčík Martin Syrník židu k dluhu znal. A on sám týž Jan od sebe ani od dětí svých dluhu jest neodpieral, aby Martin Syrník židu dlužen nebyl. Tu pan purgrabie na místě pána JMti se pány raddami takto o tom vypoviedá: Poněvadž týž Jan od dětí svých ani od sebe dluhu neodpierá, a děti jeho jsú nápadníci a jsú v držene statku téhož Martina Syrníka po jeho smrti, a on otec mocen jest dětí svých i statku toho, povinen jest jemu židu od dětí svých těch X kop grošuov míšenských zaplatiti. A jakož jest žid pravil, že jemu měl nebožčík Syrník lichvy dávati s každé kopy na týden po půl groši míšenském, i toho jest neprovedl ani okázal, že týž Jan jemu lichvú povinen není, i dává se židu za právo. A on Jan aby židu dal těch X kop grošuov míšenských konečně ve dvú nedělech pořád zběhlých. A nechce-li žid věřiti, aby mu uručil.

Registra I. 191. b. Srv. odklad č. 744. na str. 536.

762.

Mezi Vítem Vocáskem a Jeronymem Skuhrovským. 1491, 19. února.

Vítovi Vocáskovi. V té při, kdežto Vít Vocásek vinil Jheronyma Skuhrovského, že by on jej haněl, dotýkaje ho na cti, a dávaje jemu zrádce Novoměstské, a v tom žádaje pána JMti vedle práva za opatřenie pro takové haněnie. Tu jest Skuhrovský té řeči neodpieral, a pravě, že jest k němu to z kumštu mluvil, a když jest to na něm srozuměl, že to v kumšt přijíti nechce, že jest ho tu ihned odprošoval, a k tomu se ještě poddávaje, že beze všech souduov jemu to napraviti chce, jakož pán JMt ráčí rozkázati. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami takto jest ráčil rozkázati témuž Skuhrovskému Víta Vocáska odprositi a jemu to napraviti těmito slovy: Víte Vocásku! Jakož sem tě haněl, dávaje tobě zrádce Novoměstské, i mluvilť sem to z kumštu; ale poněvadž ty to ode mne za kumšt přijíti nechceš, prosím tebe, odpusť mi to, neb já toho na tě nepraviem, aniž viem co zlého na tě, by ty co proti své cti učinil, než mám tě za dobrého zachovalého člověka, jako jiní dobří lidé tě mají. Actum sabbato post Valentini anno ut supra.

Registra I. 192. a.

763.

Mezi Jiříkem Henigarem z Eiberka spolu s bratrem jeho Kryštofem a Eliškou vdovou po Jiříkovi Henigarovi. 1491, 27. února.

Jiříkovi Henygarovi. Anno etc. LXXXXI°, v neděli před přeneseniem svatého Václava. V té při a ruoznici, kteráž byla mezi Jiříkem Henygarem z Eiberka a Kryštofem bratrem jeho s jedné, a Elškú někdy Jiříka Henygara manželkú strýce jich s strany druhé. Tak jakož sú vinili tíž Jiřík a Kryštof bratři Henygarové Elšku nadepsanú, že by nebožčík Jiřík Henygar muž jejie kšaftem zřiezenie učinil a jim týmž kšaftem některú summu odkázal, jakož pak ten kšaft sám v sobě šieře zavierá. Proti tomu jest odpierala táž paní Elška, pravieci tak, že by té moci neměl muž jejie nebožtík odkazovati kšaftem těch listuov, a že jie tak dobře svědčí jakožto muži jejiemu, a že jest na ty listy dobré vuole neudělal vedle řádu a obyčeje. I tázána jest táž paní Elška, přijala-li co k sobě toho statku, ješto jest tiem kšaftem zřiedil nebožčík Jiřík Henygar muž jejie, anebo dala-li komu co podle téhož zřiezenie. I seznala se jest táž paní Elška, že jest přijala některé klenoty i jiné věci, kteréž sú v témž kšaftu položeny, i nětco od sebe vydala.

Tu pán, pan Jan z Janovic etc. se pány raddami krále JMti váživše s pilností jich viněnie i odpory s obú stran, i v kšaft s pilností nazřevše, takto o tom vypoviedají: Poněvadž ten kšaft znamenitě to ukazuje, že jest tejž paní Elšce ta věc svěřena od jejieho muže, a znamenitě se okazuje v témž kšaftu, že jí z milosti nad její věno některú summu dává, a sama také k sobě týmž kšaftem přijímala, i jiným vedle téhož kšaftu činila, že jest také povinna týmž Jiříkovi a Kryštofovi bratřím vedle téhož kšaftu učiniti a dáti, což jim odkázáno jest, anebo se s nimi umluviti, aneb [aby] jim na ty listy dobrú vuoli udělala podle zněnie kšaftu konečně ve dvú nedělí pořád zběhlých. A také jestliže by nebožčík muž jejie za zdravého života co komu dal a v tom kšaftu položeno bylo, ješto by to ona slušně provésti mohla, že tiem povinna žádnému viece nebude.

Registra I. 192. b. Srv. nález č. 682 na str. 509.

764.

Mezi Děpoltem Popelem z Lobkovic a Pecinarem. 1491, 2. března.

Panu Popelovi Děpoltovi. Jakož jest byl Pecinar obeslán k žádosti páně Popelovy z té příčiny, že jest o něm některé neslušné řeči mluvil, a rok jemu byl položen ten pondělí po suchých dnech adventních již minulých; tu pan Popel jest stál k svému právu, ale Pecinar jest nestál. I potom opět témuž Pecinarovi rozkázal jest pán JMt skrze pana purkrabí hradu Pražského, aby Pecinar neodjížděl pryč, než aby stál ten úterý po suchých dnech postních také nynie minulých a tu aby panu Popelovi práv byl, z čehož by jej vinil. A on jest týž Pecinar toho ne-

ščekal i odjel jest pryč. Ale pan Popel jest stál a opovídal se před pánem JMtí a žádal jest za opatřenie v tom pána JMti. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt ráčil jest téhož Pecinara nestánie registry znamenati. A poněvadž pan Popel Děpolt z Lobkovic po své cti stojí, že jemu nemají aniž jsú ty řeči, kteréž by o něm mluvil Pecinar, k žádné škodě ani úrazu na jeho cti býti. Actum feria IV. ante translationem sancti Wenceslai anno etc. 91°.

Registra I. 193. b.

765.

Mezi Velvarskými a lidmi Minickými i Debrnickými. 1491, 6. března.

Velvarským. Anno etc. 91°, dominico post translationem sancti Wenceslai. Jakož jest byl rok položen Velvarským s Minickými a s Debrnickými lidmi o některé clo, ješto sú týž Velvarští na ně sahali, chtiece s týchž lidí clo bráti. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt odložil jim toho buohdá do šťastného vrácenie krále JMti do země, a ta věc aby stála bez pohoršení jich spravedlnosti obojí strany. A več to JKMt bude ráčiti obrátiti, při tom oboje strana aby se zachovali. A do toho času Velvarští na tyž lidi o to clo nemají sahati.

Registra I. 193. a.

766.

Mezi Pavlem Skalským a měšťany Mostskými. 1491, 18. dubna.

Jakož sú stáli přede pány pan Pavel Skalský s měšťany Mostskými o statek Pavla žida, kterýž jest zuostal v Mostě. Pán JMt najvyšší purgrabie Pražský etc. s pány radami krále JMti při tomto je ráčili pozuostaviti: aby Mostští ten statek téhož Pavla před pánem JMtí položili v středu suchých dní letničních najprve příští, a nazajtří ve čtvrtek aby k soudu stáli. A budú-li Mostští pro nebezpečnost pána žádati, tehdy JMt má to opatřiti, aby ten statek bezpečně mohl přivezen býti. Actum feria II. post Tiburcii, anno etc. 91°, presentibus Johanne de Janowicz, supremo purgrauio Pragensi, Wok de Roznberk etc., Johanne de Sselnberk, supremo cancellario regni Bohemie, Slawatha de Chlum et Ogierz de Oczedielicz.

Registra I. 194. a.

767.

Mezi Petrem Holickým a Slavatou. 1491, 18. dubna.

Jakož jest pan Petr Holický vinil pana Slavathu před pány JJMtí. Tu páni JJMt vyslyševše obě straně, na tomto je pozuostavili: Poněvadž se dědictvie dotýče, aby pan Petr pana Slavaty o to hleděl právem zemským, ač mu se zdáti bude. Actum eodem die, presentibus ut supra.

Registra I. 194. a.

768.

Přiznání Mikuláše Makoše ze Žárův. 1491, 18. dubna.

Mikuláš Makoš z Žáruov stoje osobně před pány JJMtí, když sú seděli v komorniem súdu, přiznal se jest, že osviecenému kniežeti a pánu, panu Hanušovi kniežeti Opavskému a Ratiborskému etc., pánu svému milostivému, všecko své právo, kteréž jest naň připadlo po Pavlovi židovi bratru jeho nedielném, kterýž by koli měl naň statek připadnúti, buďto peněžitý nebo kterýmiž koli jmény mohl by jmenován býti a kdež by koli optati se mohl, dal jest mocně kniežeti již psanému JMti, sobě tu práva ani svým dědicóm a budúciem ižádného nepozuostavuje, aby též knieže JMt mohl s tím statkem již dotčeným učiniti i nechati jako s svým vlastniem. Actum feria II. post Tiburcii anno etc. 91°.

Registra I. 194. a.

769.

Mezi Jindřichem Šťastným a Císařem, hejtmanem Ctibora Tovačovského z Cimburka. 1491, 18. dubna.

V té při, kdež jest vinil pan Jindřich Šťastný hajthmana Ciesaře na miestě pana Ctibora Tovačovského, pravě, že by srub plavil doluov po vodě, a že by jemu zastaven byl skrze Borajčka úředníka téhož pana Tovačovského, jakož pak týž pan Šťastný na to svědky jest vedl. Kdežto Mauricius takto svědčil: Že jest jel Borajčka ku pánu a tu věc pánu pověděl, a když zase z Boleslavě přijel, tehdy tak pravil, že pan Václav Stranovský tak smluvil, aby propuštěn byl; i vzkázal panu Šťastnému, aby jej plavil, a on ho plaviti nechtěl. Také Borajčka vyznal, že jest po něho poslal nebožtík pan Tovačovský a pověděl mu, že smlúvu mají, že mu má ten les bez cla propuštěn býti, a rozkázal mu, aby jej propustil; a týž Borajčka z rozkázánie pána svého posielal jest ku panu Šťastnému, aby ten les bral, že mu jej propustí, a on že jest ho bráti nechtěl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž svědomie téhož pana Šťastného vyznávají, že jest pan Tovačovský jemu toho lesu po té smlúvě plaviti nebránil, že jest pan Šťastný sám sebú vinen. A dále což se toho mlýna dotýče, jakož jest týž pan Šťastný vinil téhož Ciesaře hajthmana pana Thovačovského na miestě téhož pána, že by ten mlýn skrze úředníky pana Tovačovského spustl, a on proti tomu odpieral, pravě, že jest pánu ten mlynář V kop míšenských úroku zadržal; a potom když byl napomenut, aby dal, že jest pryč ušel, a na Skalách byl u pana Šťastného. O tom takto rozkazují: aby toho mlýnu společně užívali, tak jakož sú ot staradávna užívali, v tom sobě překážky nečiniece, a železa aneb jiné věci, kteráž by koli strana k sobě přijala, aby zase k témuž mlýnu navrátili. A což by se nedostalo k témuž mlýnu, aby na to spolu náklad činili. Actum feria II. post Reliquiarum anno etc. 91°.

Registra I. 194. b.

770.

Mezi Kryštofem z Gutšteina a Vrackou z Velhartic. 1491, 19. dubna.

V té při a ruoznici, kdežto pan Kryštof z Gutšteina vinil paní Vracku z Velhartic, pravě, že by smlúvu učinivši s nebožtíkem panem Burjanem otcem jeho listem pod pečetmi, kterážto smlúva sama v sobě šíře ukazuje, oč jest s ním smlúvu učinila, a že by té smlúvě dosti nečinila. Proti tomu táž paní Vracka odpierala, pravieci, že by té smlúvy učiniti nemohla, a to proto, že jest dále mocnú poručnicí nebyla, než toliko dokudž by stavu svého neproměnila. A že jest tu smlúvu učinila, již stav svój proměnivši a muže majíc, a pravieci, že by poručník poručníka učiniti nemohl, a že jest ona Příbram kúpila sobě a dětem svým ot pana Jana Hrůzy z Vrtby po smrti muže svého. Jakož pak jest přípis kšaftu ukázala a zřízenie pana Sezemy muže svého nebožtíka, a na to jest některé svědky vedla, že by ten kšaft byl v táž slova, jakž ten přípis ukazuje. Proti tomu pan Kryštof vokázal jest dcky, kdežto nebožtík pan Sezema paní Vracku mocnú poručnici činie dětí svých i sboží svého i jiných všech věcí, jakož pak dcky to v sobě šíře zavierají. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt se pány radami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž jest ji mocnú poručnicí udělal dckami nebožtík pan Sezema muž její, a ona po jeho smrti jest kúpila Příbram sobě a dětem svým, a týž pan Sezema poručenstviem svým jináč toho nezměnil, kteréž jest dckami učinil: že jest táž paní Vracka moc měla tu smlúvu i jinú učiniti. A protož z té příčiny dává se panu Kryštofovi za právo, a ona paní Vracka aby té smlúvě dosti učinila, a to ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých konečně. A pan Kryštof též zase paní Vratce vedle té smlúvy, jakož pak ta smlúva sama v sobě šíře ukazuje a zavierá, má učiniti. Actum feria III. post Reliquiarum, presentibus Johanne de Janowicz etc., Benessio de Waytmille etc., Jaroslao de Ssternberk, Marssone de Sswamberk, Alberto Ogierz de Oczedielicz et Zdenkone de Dassycz.

Registra I. 195. a.

771.

Mezi Jiříkem z Hustiřan a Janem Čabelickým. 1491, 20. dubna.

V té při a ruoznici, kdežto vinil jest Jiřík z Hustieřan na Malešově pana Jana Čabelického, pravě, že by Šíma člověk jeho z Tajna vymluvil z práva ze vsi Temelína Václava Kolmánka, písaře téhož Jiříka, a pravě, že jest mu ten písař škodu znamenitú učinil. A ten Šíma pravil, že jej chce vésti do Týna ku pánu svému, a potom jej na cestě pustil. A při tom také vinie téhož pana Čabelického, pravě, že by list král JMt panu Čabelickému psal, aby se tiem Šímú ujistil, aby týž Šíma toho písaře nalezl, a že jest týž pan Čabelický jej pod malý základ na rukojmie dal a jím se zle ujistil, a on jest pryč utekl. A že jest týž Jiřík skrze to škodu vzal, a že

by skrze takové neujištěnie pan Čabelický jemu tu škodu povinen byl napraviti, jakož pak týž Jiřík některé svědky vedl jest. Proti tomu týž pan Čabelický odpieral, že jest o tom nic nevěděl, ani toho témuž Šímovi rozkázal, aby on toho písaře z toho práva z Temelína svedl, a že jest ho žádný pod vyšší základ vyručiti nechtěl, než pokudž by jeho statek stačil, totiž pod X kop grošuov českých. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt se pány raddami krále JMti takto o tom rozkazují: Poněvadž týž pan Čabelický o tom jest nic nevěděl, ani tomu Šímovi rozkázal, aby on toho písaře z toho práva svedl ze vsi Temelína, jakož pak svědkové Jiříka Malešovského nevyznávají, by co o tom pan Čabelický věděl, aneb jej z práva svésti kázal z té vsi Temelína: že témuž Malešovskému pan Čabelický tiem nic povinen nenie, než muož-li se týž Malešovský doptati statku téhož Šímy, buďto u pana Čabelického nebo jinde, aby k němu hleděl i k hrdlu téhož Šímy. A ten základ propadený, kterýž jest propadl týž Šíma, totiž X kop grošuov českých, aby témuž Jiříkovi Malešovskému dán byl. Actum feria IV. post Reliquiarum anno ut supra, presentibus dominis Johanne de Janowicz etc., Johanne de Sselmberk, supremo cancellario regni Bohemie, Alberto subcamerario eiusdem regni, Ogierzone de Oczedielicz etc. ceterorumque terrigenarum.

Registra I. 196. a. Srv. nálezy č. 722 a 756 na str. 528 a 541.

772.

Mezi Václavem Kladivem a sestrami ze Střmelic. 1491, 20. dubna.

Vedle té pře, kdež jest bylo odloženo Václavovi Kladivovi s Anežkú a Barború sestrami ze Střmelic na takový spuosob, aby stály oboje strana na den Svátosti najprve příští před pánem JMtí a před pány s pruovody, byl-li jest ten Havel sirotek propuštěn ot Václava ze Střmelic čili nic, anebo ot potomních držiteluov statku po témž Václavovi ze Střmelic. A také jestli mátě od téhož sirotka oddělena čili nic. Jakož pak Václav Horňatecký jsa mocným poručníkem té pře ot Barbory manželky své, okázal jest pod pečetí města Kouřímě vajpis smlúvy, kterak jest Anna od toho statku oddělena a propuštěna, a Havel sirotek že jest při Václavovi ze Střmelic zuostal nepropuštěný. Jakož pak na to týž Václav Horňatecký také svědomí jest pokázal Přibíkovo z Čechtic, že jest ten sirotek při Václavovi ze Třmelic zuostal. Proti tomu Václav Kladivo, jsa mocným poručníkem ot Jakuba Vršetského, nic jest neokázal, by propuštěný byl ten sirotek Havel. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž ten sirotek Havel nenie propuštěný ot pánuov svých a držiteluov toho sboží, že Barbora manželka Václava Horňateckého nenie povinna těch sto kop odkázaných Anně, od kteréž on moc má Václav Kladivo, ani Václavovi Kladivovi dáti; a dále což se dotýče Anežky a též Barbory sestr ze Třmelic, bude-li se jim zdáti z toho, což se těch sto kop dotýče, téhož si-

rotka viniti, s obú stran právo se jim nezavierá, poněvadž se desk dokládají. Actum feria IV. post Reliquiarum anno etc. 91°.

Registra I. 189. b. Srv. nález č. 757 na str. 542.

773.

Mezi Janem Šubou a Benešem Sendražským. 1491, 20. dubna.

V té při, kdežto vinil jest Jan Šuba Beneše Sendražského, pravě, že by pacholci Benešovi s ním v jízdě byli, kdež sú pobrali vozy a ryby lidem páně Hradeckého, a že by on také Sendražský bitunk bral na své pacholky. Proti tomu týž Sendražský odpieral, že o tom nic nevie, a že jest pacholkuov svých na takovú věc neslal ani žádného bitunku bral. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány raddami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž jest týž Jan Šuba toho neprovedl dostatečně, by Beneš Sendražský na to své pacholky poslal aneb bitunk bral, že Beneš Sendražský jemu tiem nic povinen nenie, a že jest tu nic neučinil, co by učiniti neměl, ješto by to cti jeho škoditi mělo. A dále jakož týž Sendražský pravil na Jana Šubu, že by on učinil, ješto by učiniti neměl, a že by s panem Mošnovským v jiezdu jel bez vuole a vědomí hajtmana jich v ty časy pana Václava Vlčka, a tu některé penieze pobrali těm, kteřížto měli sú glejt od téhož pana Václava hajthmana svého. Jakož pak oboje strana táhli sú se na téhož pana Václava, vyznávajíce, kterak sú se ty věci staly, kdežto týž pan Václav vyznal, že jest se již o tom smlúva stala, a že jest témuž Šubovi i jiným na tu smlúvu list dán. Tu páni JJMt toho při tom nechávají, a on Jan Šuba že jest tiem své cti neztratil ani co proti ní učinil. Actum feria IV. post Reliquiarum, presentibus Johanne de Janowicz etc., Johanne de Sselmberk etc., Benessio de Waytmille etc., Alberto Leskowecz subcamerario, Alberto Ogierz et Zdenkone de Dassycz.

R. I. 196. b.

774.

Mezi Jiříkem Hrabiší Kostkou a Heřmanem Slepotickým. 1491, 21. dubna.

V té při, kdežto vinil jest Mikuláš z Buben, jsa mocným poručníkem s Hynkem z Oujezda ot pana Jiříka Hrabiše Kostky, Heřmana Slepotického, pravě, že by úředníkem na Rychmburce byl, a že by panu Jiříkovi byl povinen počet učiniti; a na to ukazujíce kšaft a zřízenie pana Zdenka neboštíka z Postupic na Lithomyšli, kterýmžto kšaftem týž pan Zdeněk poručníky učinil pana Albrechta a pana Jana z Postupic na takový spuosob, aby to všecko sboží nadepsané Heřman z Sulic a Martin z Kamenice držali, řiedili a zpravovali až do léth sirotčiech, totižto Jaroslava a Viléma, a z toho počet spravedlivý na každý rok aby činili již psaným panu Albrechtovi a panu Janovi etc., jakož týž kšaft sám v sobě šíře ukazuje a zavierá. Proti tomu jest Heřman

odpieral, pravě, že jest o tom kšaftu a zřízenie téhož pana Zdenka nic nevěděl, aniž se v to sboží svrchupsané nikdy uvázal vedle téhož zřízenie, než pravie, že jest byl úředníkem na Rychmburce u pana Jana rok, a na to jest některé svědky okázal, a že jest o to smlúvu učinil s panem Bohuší, s synem neboštíka pana Jana z Brandýsu. Puovodové sú to neprovedli, by se týž Heřman vedle toho kšaftu a zřízenie v ten úřad uvázal, a také jest té smlúvy cedule vyřezané obojie strana ukázala, a že jest o to o všecko smlúvu vzal, kteréžto cedule to šíře v sobě ukazují a zavierají. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž týž Heřman o tom kšaftu a zřízenie téhož pana Zdenka nic jest nevěděl, ani se v to sboží uvázal vedle téhož kšaftu a zřízenie, a u žádného jiného nebyl jest úředníkem na Rychmburce než u pana Jana toliko rok, že je páni JJMt při té smlúvě vedle cedulí těch vyřezaných zuostavují. A dále týž Heřman panu Jiříkovi Kostkovi počtu činiti povinen nenie z toho sboží Rychmburského, poněvadž jest u jeho otce pana Albrechta nebyl. A také že týž Heřman jest smlúvu konečnú okázal o všecky věci s nadepsaným panem Bohuší Kostkú z Postupic cedulemi vyřezanými: z té příčiny nenalezá se, by tu co Heřman učinil, ješto by jeho cti a dobré pověsti k škodě bylo. Actum feria V. post Reliquiarum etc.

Registra I. 197. a.

775.

Mezi Petrem ze Všechlap a Petrem Miskou. 1491, 9. května.

V té při, kdežto Petr ze Všechlap vinil Petra Misku, pravě, že by jemu dlužen byl XVIII kop grošuov míšenských a XVI grošuov. A na to jest týž Petr některé svědomí okázal, a on jest Miska sám toho neodpieral, ale k tomu se dluhu znal, než toliko že jemu z té příčiny dáti nechce, pravě, že mu jest povinen týž Petr ze Všechlap služby na XXXti pěších za XI nedělí, kterúž jest vzal ot kniežete Jindřicha JMti. A týž Petr proti tomu odpieral, že jest jemu nic nezuostal, pravě, zdá-li mu se, že jest jemu co vinen, aby ho právem hleděl. Při tom také týž Petr ze Všechlap vinil nadepsaného Misku, že by jej na cti jeho zhaněl, pravě, že by jemu nepravě a nešlechetně učinil o službu jeho, jakož na to jest i svědomí okázal. A on Miska k tomu se jest znal, a pravie, že jest to z té příčiny učinil, že jest chtěl tiem služby své dobýti. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypoviedají: Poněvadž týž Petr Miska k tomu se dluhu zná, aby témuž Petrovi ze Všechlap těch XVIII kop grošuov míšenských a XVIte grošuov dal ot dnešnieho dne ve čtyřech nedělech úplně pořád zběhlých konečně, a nechce-li mu jich věřiti, aby mu uručil; a což se toho haněnie dotýče, tu pán JMt s pány radami toho jest neseznal, by tu co týž Petr ze Všechlap učinil, ješto by tiem jeho cti a dobré pověsti co škodilo. A on Miska neměl jest ho takovými slovy hanlivými

pro tu příčinu dotýkati. A což se té služby dotýče, zdá-li se témuž Miskovi Petra ze Všechlap z čeho viniti, právo se jemu nezavierá. Actum feria II. post Stanislai anno etc. 91.

Registra I. 198. a.

776.

Mezi Janem Šenkéřem z Prahy a Hruškou. 1491, 19. května.

V té při a ruoznici, kteráž byla o ten kuoň, kterýž jest ukraden Janovi Šenkéřovi z Prahy. Jakož týž Šenkéř hledí o ten kuoň k Hruškovi, a pravě, že jest mu měl dáti kopu míšenských, aby mu jej nalezl. I vzal jest na to Hruška X grošuov míšenských od téhož Šenkéře, a když jest ten kuoň optal, tehdy se jest k tomu Hruška neznal, by jej nalezl, a to z té příčiny, pravě týž Hruška, že jest byl zavázán ot Václava Dubce, kterýž jest ten kuoň ukradl, a od Vanka Pivce, a od Jana Strnada, a od Valtruby, aby na ně nepravil. A oni sú proti tomu nic neodpierali. A týž Hruška pravil jest, že jest ten kuoň najprve nalezl u Valtruby, a potom jest k Strnadovi doveden, jakož pak týž Valtruba tomu neodpieral, by u něho ten kuoň najprve nebyl nalezen. A Strnad sám se jest seznal, že ten kuoň také jest u něho postižen. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom rozkazují: Poněvadž sú ti všichni o tom věděli, že jest ten kuoň kradený, a tiem zlodějem se neujistili, když jest při tom koni byl, ani toho koně Hruškovi vydali, aby oni Valtruba, Pivce a Strnad toho Dubce postavili konečně ot dnešnieho dne ve čtyřech nedělech pořád zběhlých pánu JMti v moc. Pakli by ho nepostavili, aby témuž Janovi Šenkovi ten kuoň v těch čtyřech nedělech zaplatili anebo se s ním umluvili. A pro takovú věc pán JMt téhož Pivce, Valtrubu a Strnada tresktati chce. A on Hruška aby se vyručil, že pán JMt chce se ptáti, jestliže by toho také jaká příčina byl, že se k němu JMt mieti chce, tak jakož na to sluší. Actum feria V. ante Penthecosten anno ut supra.

Registra I. 198. b.

777.

Mezi Jiříkem z Gutšteina a Jindřichem z Střebobuz spolu s Rousem z Lipna. 1491, 25. května.

V té při a ruoznici, kdež jest vinil pan Jiřík z Gutšteina Jindřicha z Střebobuz a Rousa z Lipna, pravě, že by slíbili panu Burjanovi nebožtíku otci jeho za Buška z Vrtba a z Dolan, že jest měl klásti ve dsky Dolany a což k tomu přísluší. A oni tomu slibu neodpierali a k němu se znali, než tak praviece, že tomu dosti učiniti nemohú, že jest ten Bušek nadepsaný již umřel a dědice jeho v zemi nenie, kterýž by ve dcky klásti měl. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom rozkazují: Aby on Jindřich a Rous toho dědice zjednali konečně

do svatého Jheronyma najprve příštího, aby ve dcky kladl vedle smlúvy. Pakli by ho nezjednali, tehdy aby se přiznali dckami ihned na zajtří po svatém Jheronymovi, že za to slibují statkem svým, že témuž panu Jiříkovi od téhož dědice má ve dcky zemské vloženo býti vedle řádu země této. A v tom slibu státi mají, dokudž by se tomu dosti nestalo. Actum feria IV. quatuor temporum post Penthecosten anno ut supra.

Registra I. 199. a.

778.

Mezi Kořenským a měšťany Velvarskými. 1491, 25. května.

V té při, jakož jest Kořenský vinil měšťany Velvarské, pravě, že by jim listu svěřil, a oni že sú toho listu jemu vydati nechtěli k jeho potřebě, i toho jest neprovedl. Proti tomu Velvarští odpierali, praviece, že jest jim nic nesvěřil, a ukázali sú majestáty dva, jeden krále Jiřieho slavné paměti JMti, a druhý majestát potvrzenie téhož majestátu od krále Vladislava JMti etc., na kteréžto majestáty žena téhož Kořenského dala jemu Kořenskému dobrú vuoli. A on Kořenský Velvarským také dal jest dobrú vuoli na ty majestáty. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom vypovídají: Poněvadž týž Kořenský na ty majestáty dobrú vuoli udělal, maje je v moci své, že při těch majestátiech a dobrých vuolí[ch] je Velvarské zuostavují. A on Kořenský aby jich s pokojem nechal, a oni Velvarští Kořenského aby ze škod nevinili. Actum feria IV. quatuor temporum post Penthecosten anno ut supra.

Registra I. 199. b.

779.

Mezi Vilémem Dobřenským a Jakubem židem z Kolína. 1491, 29. května.

Jakož jest byla ruoznice mezi Vilémem Dobřenským s jedné, a Jakubem židem z Kolína z strany druhé před panem Janem z Janovic etc. a jinými pány, radami krále JMti. Jakož jest dal týž žid jemu kvitancí obyčejnú na diel jeho, a Dobřenský žádal kvitancí věčné, a to na ten list, kdež jest rukojmie týž Vilém Dobřenský vedle jiných za pana Burjana Klášterského. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt se pány radami krále JMti takto sú rozkázali: aby žid Jakub rukojmie ty, kteříž sú dieluov svých jemu nedali, hned upomínal bez prodlévánie právem. Pakli by se žid vedle práva nezachoval a neupomínal, tehdy by žid sám sobě to k škodě učinil. Actum dominico die sancte Trinitatis anno ut supra.

Registra I. 200. a.

780.

Smlouva mezi Zdenkem ml. ze Šternberka a Janem Popovským ze Běžejovic. 1491, 4. června.

Stala se jest smlúva přátelská a dobrovolná urozenými pány, panem Janem

z Janovic etc., najvyššiem purgrabím Pražským, panem Maršem z Švamberka, a urozeným vladykú Václavem Vlčkem z Činova, mezi panem Zdenkem mladšiem z Šternberka na Konopišti s jedné, a Janem Popovským z Běžejovic z strany druhé, takováto: Jakož Jan Popovský ukázal jest list nebožtíka pana Zdenka z Šternberka, děda páně Zdenkova, na dvě kopě grošuov českých platu komornieho v Benešově; ty dvě kopě pan Zdeněk má Janovi Popovskému vydávati každý rok rozdielně, totiž na svatého Jiří jednu kopu grošuov a na svatého Havla druhú kopu, a tak i jiná léta bez prodlenie na ty časy dávati má, a úrokové všickni zadržalí i jiné škody ty minúti mají mezi nimi, krom proležaného, což jest on Popovský proležal, toho má pan Zdeněk polovici zaplatiti a Popovský druhú polovici. Actum sabbato ante Bonifacii anno etc. 91°.

Registra I. 200. a.

781.

Mezi Buškem Milešovským a Kunšem z Tloskovic s ženou jeho. 1491, 26. srpna.

V té při, kdežto pan Bušek Milešovský vinil Kunše z Tloskovic a ženu jeho, pravě, že by ho na jeho cti vysoce zhaněli, jakož pak týž pan Bušek na to svědomí jest pokázal. Ale Kuneš s manželkú svú tomu svědomí jest odpieral, k tomu se neznaje. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti z té příčiny odložili jim roku tak, aby stáli na den svatého Martina najprve příštieho, a pan Bušek aby osobně ty svědky postavil, poněvadž Kuneš tomu jich svědomí odpierá. A v tom času jestliže by Buoh které strany neuchoval, tehdy panu Buškovi nemá k škodě to ani k ujmě a k úrazu cti jeho býti. Actum feria VI. post Bartholomei anno ut supra.

Registra I. 200. b.

782.

Mezi Haškem Smiřickým a bratřími z Holohlav. 1491, 26. srpna.

Jakož jest pohnal pan Hašek Smiřický Prokopa a Jana bratří z Holohlav o podací kostelní v Holohlavech. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti té jim pře takto odkládají k žádosti nadepsaných bratří, a takto o tom rozkazují: Aby tu v té faře v Holohlavech oboje strana toho kněze trpěli, kteréhož by jim kněži a mistři Pražští dali bez otporu obojí strany, a při tom aby sobě ižádné překážky nečinili, ale aby se u pokoji zachovali, oboje strana, a to až do otevřenie akt. A když akta otevřena budú, bude-li chtieti strana kterážkoli stranu viniti, má jedna druhú listem puohonniem obeslati. Actum feria VI. post Bartholomei anno ut supra.

Registra I. 201. a.

783.

Mezi Václavem z Olbramovic a Řehořem Odolenem z Komařic. 1491, 26. srpna.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi Václavem z Zuolbramovic s jedné, a Řehořem Odolenem z Komařic z strany druhé. Tak jakož jest týž Václav vinil Odolena, pravě, že by Beneš nebožtík z Komařic poručníkem jeho udělal kšaftem s visutými pečetmi dětí svých a statku svého vedle Katheřiny z Sedlce manželky své a vedle téhož Řehoře z Komařic a Vana z Trojan, a že jest jeho sám Řehoř Odolen žádal, aby on v to poručenstvie kročil, a že jest on to k žádosti tudiež jeho učinil, jakož pak to poručenství v tom kšaftu šíře se okazuje a zavierá. A potom že se jest týž Řehoř sám v to poručenstvie uvázal a jeho v to pustiti nechtěl. Proti tomu jest Odolen odpieral a kšaft druhý jest na papieře okázal, v kterémžto kšaftu týž Beneš poručníka činí téhož Řehoře samého, a dotýče, že jest již dobré paměti neměl, a kšaftu prvnieho v témž kšaftu také dotýče, jakož pak ten kšaft na papíře to v sobě šíře zavierá. Při kterémžto kšaftu posledniem jest pečeť téhož Řehoře a Mikuláše z Trojan na svědomie, kterėžto pečeti týž Mikuláš listem svým otevřeným pod svú pečetí odpierá, pravě, že jest nikdy k tomu posledniemu kšaftu pečeti nepřikládal, aniž jest k tomu kdy byl prošen. A proti tomu jest týž Řehoř Odolen nic neodpieral. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti váživše s pilností žaloby i odpor jich obú stran, o tom takto rozkazují: Poněvadž on Řehoř Odolen na svědomie k tomu kšaftu pečeť svú přiložil, a jemu samému ten kšaft svědčí, a druhá pečeť při tom kšaftu Mikuláše z Trojan, kteréž on odpierá, pravě, že jest pečeti své k tomu kšaftu posledniemu nikda nepřikládal, aniž jest kdy za to žádán byl; a on proti tomu Řehoř jest neodpieral: protož z těch a takových příčin dávají páni JJMt prvniemu kšaftu na pergameně s visutými pečetmi moc; a on Řehoř Odolen aby téhož Václava z Zuolbramovic v to poručenstvie konečně ot dnešnieho dne ve dvú nedělí pustil, a zdá-li se jim k sobě oč o jiného hleděti, ješto se toho kšaftu nedotýče, to budú mieti před sebú. Actum feria VI. post Bartolomei anno etc. 91°.

Registra I. 201. a.

784.

Mezi Litvínem z Klinšteina a Alžbětou z Pohnané. 1491, 26. srpna.

V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi panem Litvínem z Klinšteina s jedné, a paní Alžbětú z Pohnané z strany druhé. Tak jakož jest táž paní Alžběta vinila téhož pana Litvína, pravieci, že jest jemu dala list k věrné ruce schovati, kterýž jí svědčil na duom, kterýž slove Angelova zahrada na Novém Městě, a také vajpis ukazující z knih městských, kdežto nebožtík Prokop manžel její nápad na statek svój v městech Pražských jí zapisuje, při tom také žádajíci, aby jí věrnú ruku otevřel. Proti tomu pan Litvín jest odpieral, pravě, že jest jemu nic nesvěřila, než

že jest jemu ten list dán skrze pana kancléře ot krále JMti, tak aby toho listu on jí nevydával, leč by ona paní Alžběta již jmenovaná prve duom Otlovský na Starém městě sirotku očistila vedle svého dobrovolného podvolenie, jakož naň zápis má knihami Starého města Pražského. Jakož pak týž pan Litvín na to jest svědomie okázal, list od urozeného pána, pana Jana z Šelmberka, najvyššieho kancléře královstvie Českého, kdežto týž pán vyznává, že jest ho žádal pan Litvín, aby jí ten list vydán byl na ten duom, kterýž jest na Novém městě a slove Angelská zahrada; a že jest k rozkázánie krále JMti k žádosti jeho to učinil, ale však tak, aby ten list pan Litvín u sebe měl, a jeho nevydával, dokadž by ona toho druhého domu na Starém městě sirotku nevočistila podle svého podvolenie. I týž pan Litvín jest pravil, že jest ona toho domu neočistivši i prodala jej a k své ruce CCL kop vzala jest věna svého za ten duom; kdežto také pan Litvín okázal jest list od pánuov Pražan Staroměstských pod jich pečetí, že jest se o ten duom na Starém městě Pražském smlúva stala, tak že paní Alžbětha puol druhého sta kop grošuov vydati má s toho domu a ujistiti sirotku, když by přišel k dospělým létóm, a duom při ní zuostati má. Proti tomu ona jest pravila, že jest musila dluhy platiti za nebožtíka muže svého, vzavši ty penieze za ten duom, kteréž sú jí za týž duom přišly. Tomu jest pan Litvín odpieral, pravě, že jest ona dobrovolně se k těm dluhuom podvolila v svém vdovství, jsúci sebe mocna, a že jest sirotek nebyl povinen těch dluhuov po otci svém a muži též paní Alžběty platiti. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti váživše jich žaloby i odpory s obú stran i svědomí, takto o tom vypoviedají: Poněvadž jest ona paní Alžběta toho domu na Starém městě neočistila, k tomu dobrovolně se podavši, ten zápis, kterýž jest jí od muže jejieho nebožtíka zapsán, tiem dobrovolným podvoleniem jest ztratila, a ten duom prodavši věno své zdvihla, že jí pan Litvín tiem listem, z kteréhož jej vinila, nic povinen nenie. A také dále jakož pravila táž paní Alžběta, že jest za sirotka musila dluhy jeho platiti, kteříž sú zuostali po muži jejiem, o tom takto rozkazují: Jestliže se jest táž Alžběta v které dluhy podvolila dobrovolně po smrti muže svého, jsúci sebe mocna v svém vdovstvie, a že by sirotek po otci svém těch dluhuov nebyl povinen platiti, sama jest sebú vinna; než jestliže by co za sirotka dala a to okázati mohla, že by ten sirotek byl povinen po otci svém ty dluhy platiti, při tom ji také zuostavují, nebo dobrovolné podvolenie všecka práva láme a ruší. Actum feria VI. post Bartholomei anno etc. 91°.

Registra I. 202. a.

785.

Mezi Janem Rajchlem a Bohuslavem z Vostrova. 1491, 27. srpna.

V té při, kdežto Jan Raychl vinil na miestě manželky své Bohuslava z Vostrova, pravě, že jest on poručníkem byl vedle jiných jeho ženy po smrti otce jejieho. A on

tomu odpieral, pravě, že jest poručníkem nebyl ani se jest v to poručenstvie uvázal, ani co k sobě přijímal. Ale toho jest dostatečně neprovedl. A on Raychl ukázal kšaft, v kterémžto kšaftu on jest prvniem poručníkem učiněn podle jiných, a list hlavní na penieze, kterýžto též jemu svědčil, jakožto i jiným poručníkóm; a k tomu i svědomí jest okázal, kdežto on jest některý statek prodal s jinými poručníky. A také svědomí jest pokázal, kdež jest se sám znal, že jest poručníkem, žádaje, aby jí počet učinil. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti z takové příčiny takto o tom rozkazují: Aby on Bohuslav jí ten počet spolu s jinými poručníky učinil konečně do svatého Martina najprve příštieho z toho poručenstvie. Actum sabbato post Bartholomei anno etc. 91°.

Registra I. 203. a.

786.

Mezi Žibřidem z Mostku a třemi židy. 1491, 29. srpna.

V té při, kdežto Žibřid z Mostku vinil jest Mojžíše a Davida židy z Budějovic a Majera žida Hořovského z Piesku, pravě, že jest ho král JMt ráčil obdařiti těmi listy, na kteréž by listy puojčovali po zápovědi krále JMti tíž židé. A na to jest ukázal list na papíře pod pečetí JMti, kterýmžto JMt obdarovánie své ráčil jest dáti témuž Žibřidovi na takové listy. Proti tomu sú židé odpierali, praviece, že po zápovědi krále JMti nic sú nepuojčeli, okázavše vidimus listuov těch, kteréž jest nařiekal jim týž Žibřid pod pečetí města Budějovic, v kterémžto vidimus těch listuov hlavních stojí datum prve, nežli v témž listu krále JMti, kterýmž JMt král ráčil téhož Žibřida obdarovati; a také táhnúce se na registra purgrabstvie Pražského, kdežto JMt svú osobú ráčil jest rozkázati, po který čas a den židé nemají na listy ižádné a zápisy viece od toho dne puojčovati, jakož pak táž registra to v sobě šíře ukazují. Tu jest také Žibřid některá svědomí pokázal proti týmž židuom. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. JMt s pány radami krále JMti takto o tom rozkazují: Poněvadž ten vidimus na ty listy hlavní prve ukazuje datum, nežli list ten krále JMti i register purgrabství Pražského, kdežto ukazují dobře posléze, na který čas a den JMt ráčil jest židóm zapovědieti, aby po ten den viece na listy a zápisy nepuojčovali. A Žibřid jest nic dostatečně, jsa tázán od pánuov, co se těch listuov dotýče, kteréž jest nařiekal skrze obdarovánie krále JMti, neprovedl, by co po zápovědi krále JMti na listy puojčovali; protož z té příčiny aby on Žibřid nadepsaný žida Mojžíše u pokoji nechal, což se těch listuov dotýče, na kteréž jest vajprosu učinil a je nařiekal. Potom tázán jest Žibřid od pána JMti i ode pánuov, chce-li také z čeho viniti Davida žida z Budějovic a Majra žida Hořovského z Piesku, že páni chtí rádi slyšeti a vážiti. A Žibřid jest pověděl, že jest věc jednostajná, poněvadž týmž listem, kterýmž má obdarovánie od krále JMti, obdržeti na židu Mojžíšovi nemohl, a pravě,

že jest o tom zapsání registry nic nevěděl, a že se po registrách nesoudím, než toliko na list, kterýž od krále JMti měl; protož také z té příčiny, aby týž Žibřid také těch židuov dotčených v pokoji nechal, což se těch listuov, kteréž jest nařiekal, dotýče. Actum feria II. post Bartholomei anno etc. 91°.

Registra I. 203. b. Srv. nález č. 754 na str. 540.

787.

Mezi Gertrudou z Hlinice a Bořkem z Dohalic. 1491, 29. srpna.

Kedrutě z Hlinice. V té při, kdežto Kedruta z Hlinic vinila Bořka z Dohalic, že jest jí na čest sáhl a skrze to že jest jí věno odjal. Tu jest Kerunk z Lomuov stoje s mocným listem od Bořka žádal hojenstvie. Tu páni JJMt dali jemu hojenstvie do svatého Martina, však tak, aby týž Bořek na ten den sám osobně stál, poněvadž se cti její dotýče. A jestliže by v tom času Buoh jeho neuchoval, tehdy též paní Kedrutě nemá na její cti žádné újmy skrze to býti ani jí co škoditi, poněvadž po své cti stojí. Actum feria II. post Bartholomei.

Registra I. 206. a.

788.

Mezi mistrem Prokopem a Janem Trmalem z Toušic. 1491, 7. září.

Mistru Prokopovi od desk a Janovi Trmalovi z Tušec. V té při a ruoznici, kteráž jest vznikla mezi mistrem Prokopem, úředníkem od desk zemských, z strany jedné, a Janem Trmalem z Toušec z strany druhé. Tak jakož jest týž mistr Prokop vinil Jana Trmala, pravě, že by jemu vody z svých rybníkuov nepúštěl na jeho rybníky vedle smlúvy a ji zadržieval na šlejférně, kterúž jest udělal pod svým rybníkem. Jakož pak týž mistr Prokop list jest ukázal na to smluvní pod pečetí téhož Trmala a jednoho pána a dvú dobrých lidí pečetmi, jakož pak ten list smluvní to v sobě šíře ukazuje a zavierá. A o šlejférně žádné zmienky v tom listu nenie, by tu měla býti pod rybníkem téhož Trmala. A proti tomu Jan Trmal odpieral, pravě, že jest ta šlejférna tu prve byla, než se jest smlúva stala, jakož pak také i list jest okázal na to smluvní, při kterémžto listu smluvniem jest pečeť jednoho pána, a pečeť druhá města Kúřimě, kdežto náměstek nebo předek téhož mistra Prokopa zapisuje se, že za tu vodu má platiti při svatém Jiří puol kopy grošuov českých, a při svatém Havle tolikéž; a pravě týž Trmal, že jest mu vody nepouštěl, protože jest mu poplatkuov neplatil. A on mistr Prokop proti tomu pravil, by mu byl vodu púštěl, že by mu byl poplatkuov neodpieral, a že jest skrze jeho vody zadržovánie velké škody bral. Tu pán, pan Jan z Janovic etc. se pány raddami krále JMti při těch listech smluvních je zuostavují, a on Trmal aby té vody viece nezdržoval, ani na šlejférně ani jinde, aby voda šla před se beze všie překážky na rybníky mistra Prokopa, tak

vedle těch smluv, jakož ty smlúvy samy v sobě ukazují, poněvadž v těch obojích listech jich smluvních neokazuje, ani zmienky činie, by tu šlejférna měla býti pod tiem rybníkem téhož Trmala. Což se pak dotýče těch úrokuov zadržalých, z kterýchž jest týž Trmal vinil mistra Prokopa, a on mistr Prokop zase že jest velikú škodu vzal pro zadrženie vody: i budú-li se chtieti z úrokuov nebo z škod viniti, v tom se jim obojím právo nezavierá. Actum feria IV. ante Nativitatem beate Marie virginis anno etc. 91°.

Registra I. 209. b.

789.

Mezi Přemyslem z Jilmanic a židem Jakubem z Kolína. 1491, 16. září.

S m l ú v a. Anno etc. 91°, feria VI. die Ludmille stala se jest smlúva přátelská a dobrovolná mezi Přemyslem z Jilmanic s jedné, a Jakubem židem z Kolína z strany druhé, a to Petrem Sakem z Bohuňovic takováto: Jakož Přemysl již psaný dlužen jest Jakubovi židu C kop grošuov českých, i má dáti témuž židu nebo jeho dědicóm na den svatého Martina najprve přištieho XX kop grošuov českých bez lichvy, a osmdesáte kop grošuov má jemu nebo jeho dědicóm dáti ihned na den svatého Jiří najprve příštieho bez poručenie, a žid má těch LXXX kop grošuov českých čekati do toho času bez lichvy. Pakli by týž Přemysl té sumy kteréžkoli na který čas nedal a nesplnil židu, tehdy hned od toho času má židu Jakubovi nebo jeho dědicóm dávati z každé kopy grošuov po groši českém do téhodne, a to dotud, dokudž již nadepsanému židu nebo jeho dědicóm té summy listinné i s lichvú na to vzešlú úplně a docela nedal a nezaplatil. A když těch XX kop grošuov nahořepsaných týž Přemysl na den svatého Martina dá, tehdy ihned při tom času má dáti list témuž židu od pana Miloty Lipenského přiznávající, že vedle Přemysla za těch LXXX kop grošuov českých slibuje k Jakubovi židu anebo k jeho dědicóm. A tomu všemu dosti učiniti, což se svrchu píše, týž Přemysl jako dobrý člověk slibuje. A jestliže by týž žid nebo jeho dědici přes svú dobrú vuoli které summy, buďto XX kop nebo LXXX kop i s lichvú na to vzešlú, déle čekati nechtěl, tehdy týž žid Jakub nebo jeho dědici bude moci té summy kteréžkoli i s lichvú na to vzešlú listem zatýkaciem dobývati podle práva svého ustaného. A tato smlúva tomu právu nic ke škodě nemá býti. A jestliže by téhož Přemysla Buoh smrti neuchoval prve, než by tomu všemu dosti učinil, jakož se svrchu píše, tehdy tiemto zápisem smluvniem zavazuje toho každého, ktož by jeho statku v držnie po jeho smrti byl, aby tomu všemu, což se tuto píše, dosti učinil tak, jako on sám Přemysl, když by živ byl.

Registra I. 209. a.

790.

Přiznání Markéty Plzákové z Chřenovic. 1491, 10. listopadu.

Anno etc. 91°, feria V. ante Martini. Markétha Plzákova z Chřenovic stojéci osobně před pánem JMtí přiznala se jest, že ten list hlavní, kterýž má spolu s bratrem svým Kryštoforem a k věrné ruce, dali schovati Vondřejovi Bzeneckému, že téhož Bzeneckého z toho svěřenie propúští a svobodna činie, že jí tomu všemu dosti učinil, což se její polovice dotýče.

Registra I. 210. a.

791.

Mezi Janem Smiřickým a Jeníkem z Uherska. 1491, 15. listopadu.

Anno etc. 91°, circa festum sancti Martini. Jakož jest pan Jan Smiřický vinil pana Jeníka z Uherska na místě panny Elšky z Smiřic ze CCCC kop grošuov míšenských. I na tom jsú rozpuštěni, aby panu Smiřickému pan Jeník dal CCCL kop míšenských, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí úplně pořád zběhlých konečně. A což se dotýče toho osmého sta, kdež jest tomu Pardubský odpieral, pravě, že jest nebyl viece než DCC kop míšenských dlužen: i jestliže pan Smiřický to provede, že by byl Pardubský to osmé sto dlužen, tehdy se mají o to sto také rozděliti. Než bude-li chtieti pan Pardubský z klenotuov anebo-li z čeho jiného sestru svú viniti, že se jemu té cesty nezavierá. Actum feria III. post Martini anno ut supra.

Registra I. 210. b.

792.

Mezi Janem Přebožským a Mikulášem Mrakotickým. 1491, 15. listopadu.

Feria III. post Brikcii. Jakož jsú stáli před pánem JMtí pan Jan Přebožský s Mikulášem Mrakotickým. I na tom jsú rozpuštěni, že sú Mikuláše pán JMt i se pány zuostavili při tom rozsudku, kterýž se jest stal v Krychnově. Jakož pak toho rozsudku svědomie měšťané Kouřimští pod svú pečetí vydali jsú tak podle vyznánie těch konšel, kteříž jsú rozsudek v zahájeném súdu s plným právem vyřkli konečně tu v Krychnově. Actum anno ut supra.

Registra I. 210. b.

(Další část této sbírky viz v díle X. Archivu Českého.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle devátém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXVII. Dopisy pana Zdeňka Lva z Rožmitála z let 1508—1535. Vydává *František Dvorský*. Ná stranách 1—120. (Tato část sbírky obsahuje dopisy z roku 1526.)

A. XXVIII. Dopisy rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 do 1526.

K vydání upravil *Antonín Rezek*. Na stranách 121 až 240. (Tato část sbírky obsahuje dopisy z let 1475—1478.)

C. Listiny soukromé.

C. XVII. Listiny Jindřicho-Hradecké z let 1388—1529. Vydává *František Tischer*. Na str. 241—360. (Listiny z let 1388—1484.)

C. XVI. **Dodatky k výpisům z register kanceláře hrabat Kladských** od r. 1472 do 1505. Vydává *Jaromír Čelakovský.* Na str. 361—369. (Zápisy z let 1493—1497.)

C. XVIII. **Listiny kláštera Žďárského** z let 1409—1529. Vydává *Vincenc Brandl.* Na str. 370—454.

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIII. Registra soudu komorního. Vydává *Jaromír Čelakovský.* Na stranách 455—560 (Zápisy z let 1487—1491.)

Rejstřík jmen osobních a místních.

C i Ch.

E.

F.

I.

J.

M.

N.

O.

P.

R.

Š.

T.

U.

V i W.

Rejstřík věcný.

Opravy.

V IX. díle Archivu Českého:

str. 136 při čísle 743 místo 10. Aug. čti 13. Aug.
str. 144 při čísle 761 místo B. m. čti v Jindř. Hradci.

Podle poznámek tištěných v Kroku, ročník III. 1889 str. 253, dlužno v VIII. díle Archivu Českého opraviti tyto kusy:

str. 513 místo Nebřezin čti Nebřežin, což ve starém nedostatečném pravopise se nerozezná; lid nazývá tu ves Nebřežiny.

str. 557 jmenem psaným „Kačiny" rozumí se táž ves Kočín, jinak řečená Kočiny, o které jest zmínka také na str. 494.

str. 557 nejasně psané jmeno, o kterém se mluví pod čarou, dlužno čísti Bikov, nikoli Bekov; Bikov, nebo jinak psáno Býkov, jest nyní dvůr poplužní severozápadně od Hromnice.

str. 519 jest psáti Čečin (Gen. pl.) místo Čečín, a v rejstříku str. 537 důsledně Čečiny (Nom. pl.); druhotvar toho místního jmena jest ovšem Čečín.

